

ചേതൻ ഭഗത്

105-ാം
മുറി
യിലെ
പെൺ
കുട്ടി

ഒരു അൺലവ് സ്റ്റോറി

105-ാം മുറിയിലെ പെൺകുട്ടി

ചേതൻ ഭഗത്

മികച്ച വിലപനനേടിയിട്ടുള്ള എട്ട് നോവലുകളുടെ രചയിതാവാണ് ചേതൻ ഭഗത്. നോവലുകളുടെ ഒരു കോടി ഇരുപത് ലക്ഷം പ്രതികൾ ഇതുവരെ വിറ്റഴിഞ്ഞു. ഇരുപതിൽപ്പരം ഭാഷകളിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

‘ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വിൽക്കപ്പെടുന്ന എഴുത്തുകാരൻ’ എന്ന് ന്യൂയോർക്ക് ടൈംസ് വിശേഷിപ്പിച്ചു. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും സ്വാധീനശക്തിയുള്ള 100 പേരിൽ ഒരാളായി ടൈം മാഗസിൻ അംഗീകരിച്ചു. അനവധി നോവലുകൾ മികച്ച പ്രദർശനവിജയം നേടിയ ബോളിവുഡ് ചിത്രങ്ങളാക്കി. മികച്ച തിരക്കഥാകൃത്തിനുള്ള ഫിലിംഫെയർ അവാർഡ് നേടിയിട്ടുണ്ട്.

ടൈംസ് ഓഫ് ഇന്ത്യ, ദൈനിക് ഭാസ്കർ എന്നീ പ്രമുഖ ദിനപത്രങ്ങളിൽ പംക്തികൾ കൈകാര്യം ചെയ്തുവരുന്നു. രാജ്യത്തെ പ്രമുഖ പ്രഭാഷകരിൽ ഒരാളാണ്.

ഐഐടി ഡൽഹി, ഐഐഎം അഹമ്മദാബാദ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു. മുഴുവൻ സമയ എഴുത്തുകാരനായി മാറുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു ദശാബ്ദത്തോളം ഇൻവെസ്റ്റ്മെന്റ് ബാങ്കിങ് രംഗത്ത് ജോലി ചെയ്തു.

കബനി സി

തൃശൂരിൽ ജനനം. സിവിക് ചന്ദ്രന്റെയും ശ്രീദേവിയുടെയും മകൾ. ഇംഗ്ലീഷിൽ ബിരുദവും ബിരുദാനന്തരബിരുദവും. ഗ്രാമവികസന വകുപ്പിൽ അസിസ്റ്റന്റ് ഡവലപ്മെന്റ് കമ്മീഷണർ. ഭർത്താവ് ഷിബു ടി ജോസഫിനോടും മകൾ കാന്തി സൂര്യബാലയോടുംകൂടി കോഴിക്കോട്ട് താമസം. ആ മരം ഈ മരം കടലാസ് മരം എന്ന ലേഖനസമാഹാരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആനുകാലികങ്ങളിൽ

ലേഖനങ്ങളും കുറിപ്പുകളും എഴുതുന്നു. ഇരുപതിലധികം പുസ്തകങ്ങൾ വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

105-ാം മുറിയിലെ പെൺകുട്ടി

നോവൽ

ചേതൻ ദഗൽ

വിവർത്തനം

കബനി സി

This is a work of fiction. Names, characters, organisations, places, events, and incidents are either products of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual persons, living or dead, or actual events is purely coincidental.

Text copyright © 2018 Chetan Bhagat

Translation copyright © 2019 Kabani C.

Lyrics on page 186 have been taken from the song You've Got a Friend in Me by Randy Newman (Walt Disney Music Company)

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced, or stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without express written permission of the publisher.

Published in Malayalam as Noottiyanchaam Muriyile Penkutty in 2019 by Westland, Seattle

www.apub.com

Amazon, the Amazon logo, and Westland are trademarks of Amazon.com, Inc., or its affiliates.

ISBN-13: 9781542044233

ISBN-10: 1542044235

Cover design by Rachita Rakyan

Cover photographer: Aishwarya Nayak

Cover model: Kashmira Irani

ഒരിക്കലും തൊറ്റു കൊടുക്കാത്തവർക്ക്,

എന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്ക്,

എന്നെ സ്നേഹിക്കാതിരിക്കുന്നത്

ദുഷ്കരമെന്നു കരുതുന്നവർക്ക്

ഉള്ളടക്കം

[കടപ്പാടും വായനക്കാർക്കുള്ള കുറിപ്പും](#)

[ആമുഖം](#)

[അധ്യായം 1](#)

[അധ്യായം 2](#)

[അധ്യായം 3](#)

[അധ്യായം 4](#)

[അധ്യായം 5](#)

[അധ്യായം 6](#)

[അധ്യായം 7](#)

[അധ്യായം 8](#)

[അധ്യായം 9](#)

[അധ്യായം 10](#)

[അധ്യായം 11](#)

[അധ്യായം 12](#)

[അധ്യായം 13](#)

[അധ്യായം 14](#)

[അധ്യായം 15](#)

[അധ്യായം 16](#)

[അധ്യായം 17](#)

[അധ്യായം 18](#)

[അധ്യായം 19](#)

[ശ്രീനഗർ](#)

[അധ്യായം 20](#)

[അധ്യായം 21](#)

[അധ്യായം 22](#)

[അധ്യായം 23](#)

[അധ്യായം 24](#)

[അധ്യായം 25](#)

[അധ്യായം 26](#)

[അധ്യായം 27](#)

[അധ്യായം 28](#)

[അധ്യായം 29](#)

[അധ്യായം 30](#)

[അധ്യായം 31](#)

[അധ്യായം 32](#)

[അധ്യായം 33](#)

അധ്യായം 34

കടപ്പാടും വായനക്കാർക്കുള്ള കുറിപ്പും

എല്ലാവർക്കും ഹായ്!

നന്ദി!

ഇൻസ്റ്റഗ്രാമിന്റെയും ഫേസ്ബുക്കിന്റെയും യൂട്യൂബിന്റെയും കാലത്ത്, ഒരു പുസ്തകം കയ്യിലെടുക്കുന്നതിന്, പ്രത്യേകിച്ചും എന്റെ പുസ്തകം കയ്യിലെടുക്കുന്നതിന് നിങ്ങൾ തീർച്ചയായും നന്ദി അർഹിക്കുന്നുണ്ട്!

ഒരു പുസ്തകവും ഒരാളിന്റെ മാത്രം പരിശ്രമഫലമല്ല. ഈ പുസ്തകത്തിനുവേണ്ടിയും എനിക്ക് നിരവധി പേരോട് നന്ദി പറയാനുണ്ട്:

ഷൈനി ആന്റണി, എന്റെ എഡിറ്ററും സുഹൃത്തും എന്റെ എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളുടെയും ആദ്യത്തെ വായനക്കാരിയും- നിങ്ങളുടെ വിലയേറിയ സഹായത്തിന് നന്ദി.

കയ്യെഴുത്തു പ്രതി വായിച്ച് അഭിപ്രായം അറിയിച്ചവർ.
(അക്ഷരമാലാക്രമത്തിൽ) ആമിർ ജയ്പൂരി, അനുഷ്ക ഭഗത്, അയേഷ റാവൽ, ഭക്തി ഭട്ട്, ക്രൂഷാൻ പാരിഖ്, മാൻസി ഇഷാൻ ഷാ, മൈക്കൽ ഷെട്ടി, പ്രതീക് ധവാൻ, സിതിൻ ധവാൻ- സഹായത്തിനും നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കും നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും നന്ദി.

സൗഹൃദത്തിനും സഹായത്തിനും മോഹിത് സൂരിക്കും വിക്രാന്ത് മസേയിക്കും കഷ്മീര ഇറാനിക്കും സങ്കല്പ് സാധനയ്ക്കും അൻശുൽ ഉപ്പലിനും സിദ്ധാർഥ അഥയ്ക്കും.

ഈ പുസ്തകത്തെ കൂടുതൽ മികച്ചതാക്കാൻ പരിശ്രമിച്ച വെസ്റ്റ്ലാന്റിലെ എല്ലാ എഡിറ്റർമാർക്കും.

ഈ പുസ്തകത്തിനുവേണ്ടി കഠിനമായ പ്രയത്നിച്ചതിന് ആമസോണിന്റെയും വെസ്റ്റ്ലാന്റിന്റെയും മുഴുവൻ മാർക്കറ്റിങ്, സെയിൽസ്, പ്രൊഡക്ഷൻ ടീമുകൾക്ക്.

ഈ പുസ്തകത്തെ എന്റെ വായനക്കാരുടെ കൈകളിലെത്തിച്ച മുഴുവൻ ‘ഓൺലൈൻ ഡെലിവറി’ ആൺകുട്ടികൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കും.

എന്റെ വിമർശകർ-നിങ്ങൾ എന്നെ താഴ്മയുള്ളവനാക്കുകയും സ്വയം മെച്ചപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ എല്ലാം തികഞ്ഞവനല്ല. ഞാനെല്ലായ്പ്പോഴും ശരിയല്ല. ഞാൻ കൂടുതൽ കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിക്കുകയും മെച്ചപ്പെടുകയും ചെയ്യും. എന്നോട് എല്ലായ്പ്പോഴും യോജിക്കാത്തവരോട്, നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ഞാൻ ബഹുമാനിക്കുന്നുണ്ട്. അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളെല്ലാം മാറ്റിവെച്ച്, എനിക്കു പറയാനുള്ളതെന്താണെന്നുവെച്ചാൽ, നമുക്ക് ആളുകളെ കൂടുതൽ വായിപ്പിക്കാൻ പ്രയത്നിക്കാം. അത് പരമപ്രധാനമാണ്.

എന്റെ കുടുംബം-അതാണ് എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ നെടുംതൂണാണ്. എന്റെ അമ്മയായ രേഖ ഭഗത്, എന്റെ ഭാര്യ അനുഷ ഭഗത്, മക്കളായ ശ്യാമും ഇഷാനും. എന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരിക്കുന്നതിന് എല്ലാവർക്കും നന്ദി.

നമ്മൾ സ്നേഹത്തെ ആഘോഷിക്കുന്നവരാണ്. പക്ഷേ. ചിലപ്പോഴെങ്കിലും നമ്മൾ സ്നേഹത്തെ അഴിച്ചു കളയുകയും വേണം.

നൂറ്റാണ്ടാം മുറിയിലെ പെൺകുട്ടിയെ കാണാൻ നേരമായി.

ആമുഖം

ഇൻഡിഗോ ഫ്ളൈറ്റ് 6ഇ766 എച്ച് വൈ ഡി-ഡിഇഎൽ

“നിങ്ങളുടെ സീറ്റുബെൽറ്റുകൾ ദയവായി മുറുക്കൂ. നമ്മൾ ആകാശച്ചുഴിയിലൂടെ കടന്നു പോകുകയാണ്,” ഫ്ളൈറ്റ് അറ്റൻഡന്റ് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

അടഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ഞാൻ ബെൽറ്റു തപ്പിപ്പിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും സാധിച്ചില്ല.

“താങ്കളുടെ സീറ്റുബെൽറ്റ് മുറുക്കൂ, സർ,” ഫ്ളൈറ്റ് അറ്റൻഡന്റ് എന്നെ വ്യക്തിപരമായി തന്നെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. തീരെ ലളിതമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ പോലും അനുസരിക്കാനറിയാത്ത മണ്ടൻ യാത്രക്കാരിലൊരാളാണു ഞാനെന്നതു പോലെ അവളെന്ന നോക്കി.

“ക്ഷമിക്കണം, ക്ഷമിക്കണം,” ഞാൻ പറഞ്ഞു. അതിരിക്കട്ടെ, എന്റെ ബെൽറ്റിന്റെ മറ്റേയറ്റമെവിടെ? ഉറക്കച്ചടവു കൊണ്ട് എന്റെ തല വേദനിച്ചു.

ഞാൻ ആ ദിവസം മുഴുവനും ഹൈദരാബാദിലെ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ സമ്മേളനത്തിൽ ചിലവഴിച്ചിരുന്നു. പാതിരാത്രിയിലെ അവസാനത്തെ ഫ്ളൈറ്റിൽ ഡൽഹിയിലേക്ക് പറക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ.

നാശം, എന്റെ ബെൽറ്റിന്റെ കൊളുത്തവിടെ?

“നിങ്ങൾ ബെൽറ്റിനു മുകളിലാണിരിക്കുന്നത്,” എന്റെ തൊട്ടടുത്തിരുന്നയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ഓ, മണ്ടൻ!’ അവസാനം എന്റെ ബെൽറ്റ് മുറുക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്റെ കണ്ണുകൾ തുറക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു.

‘ദുഷ്കരമായ പറക്കൽ, അല്ലേ?’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

“അതിനെക്കുറിച്ചു പറയൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എനിക്കൊരു കാപ്പി വേണം.’

‘ഇപ്പോൾ ആകാശച്ചുഴി കാരണം ഒരു തരത്തിലുള്ള സേവനവും ലഭിക്കില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. ‘ഏതെങ്കിലും പരിപാടിക്കു പോകുകയാണോ?’

‘ഒരെണ്ണം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുന്നു,’ അല്പം അതിശയത്തോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അയാൾക്കെങ്ങനെ അതറിയാം?’

‘ക്ഷമിക്കണം. നിങ്ങളുടെ ബോർഡിങ് പാസ് ഞാൻ കണ്ടു. ചേതൻ ഭഗത്. എഴുത്തുകാരൻ, അല്ലേ?’

‘ഇപ്പോഴാകട്ടെ ഒരു മണ്ടൻ.’

അയാൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘ഹായ്, ഞാൻ കേശവ് രാജ്പുരോഹിത്.’

വശങ്ങളിൽ നിന്ന് അത്ര സുഖകരമല്ലാത്ത മട്ടിൽ ഞങ്ങൾ കൈകൾ പിടിച്ചു കുലുക്കി.

ഞങ്ങൾ രോഷാകുലമായ മേഘങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ കടന്നു പോയി. കട്ടിയുള്ള ലോഹവസ്തു തങ്ങളെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നത് മേഘങ്ങൾക്ക് ഒട്ടും ഇഷ്ടമായിട്ടില്ല. പാട്ടയിലിട്ട വെള്ളാരങ്കല്പുപോലെ വിമാനം കിലുങ്ങി. ഞാൻ ഇരിപ്പിടത്തിന്റെ കൈത്താങ്ങികളിൽ കയറിപ്പിടിക്കുകയും മൂപ്പത്തെട്ടായിരം അടി ഉയരത്തിൽ വ്യോമ സ്ഥിരത തിരയുകയും ചെയ്തു.

‘മോശം, അല്ലേ?’ കേശവ് ചോദിച്ചു.

ഞാൻ വായിലൂടെ ശ്വസിക്കുകയും തല കുലുക്കുകയും ചെയ്തു. ശാന്തനായിരിക്കൂ, എല്ലാം നേരെയൊക്കും, ഞാൻ എന്നോടുതന്നെ

പറഞ്ഞു.

‘ഓർക്കുമ്പോൾ രസം തോന്നുന്നില്ലേ? നമ്മൾ ആകാശത്തിലൂടെ ഒഴുകിനീങ്ങുന്ന വലിയൊരു ലോഹപ്പെട്ടിയ്ക്കകെത്താണ്. കാലാവസ്ഥയുടെ മേൽ നമുക്ക് യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ല. ശക്തമായ ഒരു കാറ്റ് ഈ വിമാനത്തെ കീറിയെറിയും,’ അയാൾ ശാന്തമായ ശബ്ദത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഇക്കാര്യം ആശ്വാസം പകരുന്നതു തന്നെ, കേശവ്!’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അയാൾ പിന്നെയും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

അരമണിക്കൂറിനു ശേഷം കാലാവസ്ഥ ശാന്തമായി. കാബിന്റെയുള്ളിലെ സേവനം പുനരാരംഭിച്ചു. ഞാൻ എനിക്കായി രണ്ടു കപ്പു കാപ്പി കൊണ്ടു വരാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഒരു കപ്പു കാപ്പി കഴിക്കണമെന്നുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘കാപ്പി വേണ്ട. വെറും പാലു കിട്ടുമോ?’ അയാൾ ഫ്ളൈറ്റ് അറ്റൻഡന്റിനോട് ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല, സർ. ചായയും കാപ്പിയും ശീതളപാനീയങ്ങളും മാത്രമേയുള്ളൂ’ അറ്റൻഡന്റ് പറഞ്ഞു.

താൻ എവിടെയാണെന്നാണ് അയാൾ വിചാരിക്കുന്നത്? ഡയറി ഫാമിലോ? അയാൾക്കത്രെ വയസ്സായി? പന്ത്രണ്ട്?

‘എങ്കിൽ, ചായ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു, ‘കൂടുതൽ പാൽ സാഷേകളോടെ.’

ഞാൻ ആദ്യത്തെ കപ്പു കാപ്പി വിഴുങ്ങി. ലോ ബാറ്ററിയുള്ള ഫോൺ അവസാനം ചാർജ്ജർ കാണുന്നതു പോലെ എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ ഏതാനും നിമിഷത്തേക്കെങ്കിലും റീബൂട്ട്

ചെയ്യപ്പെട്ടു. നക്ഷത്രങ്ങൾ പീച്ചിത്തരിപ്പിച്ച
രാത്രികാലാകാശത്തെ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘നിങ്ങളുടെ അവസ്ഥ ഇപ്പോൾ മെച്ചപ്പെട്ടു,’ കേശവ് പറഞ്ഞു.

അയാളെ ശരിക്കും നോക്കാനായി ഞാൻ വശം തിരിഞ്ഞു.

ആഴവും തവിട്ടു നിറവുമുള്ള, ആകർഷണീയമായ കണ്ണുകൾ.
സുന്ദരമായ മുഖം. ഇരുപതുകളുടെ മധ്യത്തിലായിരിക്കാം
അയാളുടെ പ്രായമെന്ന് ഊഹിച്ചെങ്കിലും അതിനേക്കാൾ
കൂടുതൽ ജീവിതം അയാൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് തോന്നി. ഇരുട്ടിൽ
പോലും അയാളുടെ കൃഷ്ണമണികൾ തിളങ്ങി.

‘ഇതൊരു ദുശ്ശീലമാണ്,’ കപ്പിലേക്ക് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊണ്ട്
ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നല്ലതല്ല.’

‘ഇതിനേക്കാൾ മോശം ദുശ്ശീലങ്ങളുണ്ട്,’ കേശവ് പറഞ്ഞു.

‘സിഗററ്റുകൾ? മദ്യം?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതിനേക്കാൾ മോശം.’

‘മയക്കുമരുന്ന്?’ ഞാൻ പിറുപിറുത്തു.

‘അതിനേക്കാൾ മോശം.’

‘എന്താണത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘പ്രണയം.’ ഇത്തവണ അയാൾ മന്ത്രിച്ചു.

ഞാൻ പൊട്ടിപ്പൊട്ടിച്ചിരിച്ചതിനാൽ കാപ്പി മൂക്കിലൂടെ തുളുമ്പി.

“ആഴത്തിലുള്ളത്,’ ഞാനങ്ങനെ പറയുകയും ഇരിപ്പിടത്തിന്റെ
കൈത്താങ്ങിയിലിരുന്ന അയാളുടെ കൈ തലോടുകയും
ചെയ്തു, ‘അത് ആഴത്തിലുള്ളതാണ്, സുഹൃത്തേ. കാപ്പി
അത്രയും മോശമല്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.’

അയാൾ തലമുടിയിലൂടെ വിരലോടിച്ചു-അയാളത് പട്ടാളക്കാരുടെ മട്ടിൽ നീളം കുറച്ച് വെട്ടിനിർത്തിയിട്ടുണ്ട്-ഇടതു കാതിൽ തിളങ്ങുന്ന സ്വർണ്ണക്കുടുകുനൂണ്.

‘നിങ്ങളുടെ ജോലിയെന്താണ്, കേശവ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ അധ്യാപകനാണ്.’

‘കൊള്ളാം. നിങ്ങളെന്താണ്...’

‘ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കോളേജിൽ നിന്നാണ്.’

‘നേരോ?’

‘ഐഐടി, ഡൽഹി. 2013 ലെ ക്ലാസ്.’

‘എനിക്കത്രെ പ്രായമായെന്ന് നിങ്ങളിപ്പോൾ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളിരുവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘നേരു പറഞ്ഞാൽ, നിങ്ങൾക്കു വേണ്ട ഒരു കഥ എനിക്ക് തരാനാകുമെന്നു തോന്നുന്നു,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അയ്യോ, വേണ്ട, വീണ്ടും വേണ്ട,’ ഞാനറിയാതെ പറഞ്ഞു പോകുകയും അത്രയും തുറന്നടിച്ചു പറഞ്ഞതിന് എന്നെ ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ തൊഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്ഷീണം മര്യാദകളെ മായ്ച്ചു കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

‘എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. മര്യാദകേടായി പെരുമാറാൻ ഞാനുദ്ദേശിച്ചിരുന്നില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘കുഴപ്പമില്ല,’ അയാൾ കൈകൾ കൂട്ടിത്തിരുമ്മി. ‘ആ കഥ കേൾക്കാൻ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുമെന്നു കരുതിയത് എന്റെ തെറ്റാണ്. എല്ലായ്പ്പോഴും ആളുകൾ നിങ്ങളുടെ അരികിലേക്കു വരുന്നുണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പാണ്.’

‘ചിലപ്പോഴെല്ലാം വരാറുണ്ട്. പക്ഷേ, അപ്രിയകരമായി ഞാൻ പെരുമാറേണ്ടതില്ലല്ലോ. ക്ഷമിക്കണം.’

‘കുഴപ്പമില്ലെന്നേ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. തൊട്ടു മുമ്പിലുള്ള ഇരിപ്പിടത്തിലേക്ക് അയാൾ തുറിച്ചുനോക്കി.

‘ഞാൻ ക്ഷീണിതനാണ്. അല്പം വിശ്രമിക്കുന്നതിൽ കുഴപ്പമുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. അയാളതിനോട് പ്രതികരിച്ചതേയില്ല.

ഞാൻ കണ്ണുകളടച്ചു. എനിക്കുറങ്ങണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. കഫീന്റെ അമിതമായ അളവും കുറ്റബോധവും മയങ്ങുന്നതിൽ നിന്ന് എന്നെ തടഞ്ഞു.

ഇരുപതു മിനിറ്റിനുശേഷം ഞാൻ കണ്ണു തുറന്നു. കേശവ് അപ്പോഴും മുമ്പിലുള്ള ഇരിപ്പിടത്തിൽ തുറിച്ചു നോക്കിയിരിപ്പാണ്.

‘ചിലപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ കഥ ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ എനിക്കു കേൾക്കാനായേക്കും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘കേൾക്കാൻ കടപ്പെട്ടവനാണെന്നൊന്നും തോന്നേണ്ടതില്ല,’ മുമ്പിലേക്കു തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു.

തീർച്ചയായും അതൊരു ബാധ്യതയായി ഞാനേറ്റെടുക്കുന്നു, സുഹൃത്തേ. പ്രത്യേകിച്ചും നിങ്ങൾ നീരസം കാട്ടുകയും കണ്ണിൽ നോക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ!

‘കേൾക്കൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഇതാണു കാര്യം. പ്രണയത്തിന് അടിമയാണെന്ന് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അതൊരു പ്രണയകഥയായിരിക്കാം. എനിക്ക് പ്രണയകഥകൾ മടുത്തു. മറ്റൊരു ചേതൻ ഭഗത് പ്രണയ കഥയോ? അത് പറഞ്ഞു പഴകിയ കാര്യമാണിപ്പോൾ. എനിക്ക് മറ്റെന്തെങ്കിലും എഴുതണം. ആധി പിടിച്ചുഴലുന്ന രണ്ടാത്മാക്കളെ കുറിച്ചു മാത്രമല്ല ഞാനെഴുതാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ ഇക്കാലത്ത് ആരാണതു

ചെയ്യുന്നത്? ഇക്കാലത്ത് ആരും പ്രണയത്തിൽ വീഴാറില്ല. അവർ വലത്തോട്ടും ഇടത്തോളം സ്വൈപ്പ് ചെയ്യുകയാണ്...

‘അതൊരു പ്രണയകഥയല്ല,’ എന്റെ പുലമ്പൽ തടസ്സപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘നേരായും?’ ഒറ്റപ്പുരികം ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.
‘സംസാരിക്കുമ്പോൾ താങ്കൾ ദയവായി എന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കുമോ?’

അയാൾ എനിക്ക് മുഖാമുഖം തിരിഞ്ഞിരുന്നു. ‘അത് ഒരു മുൻ കാമുകിയെ കുറിച്ചാണ്. എങ്കിലും അതൊരു പ്രണയകഥയല്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘മുൻ കാമുകി? അപ്പോൾ നിങ്ങൾ വേർപിരിഞ്ഞോ?’

‘ഉവ്വ്.’

‘ഞാൻ ഊഹിക്കട്ടെ. അവൾ പിരിഞ്ഞു പോയി. നിങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അവളെ സ്നേഹിച്ചു? അവൾ തിരിച്ചു വരാൻ ആഗ്രഹിച്ചു, അല്ലേ?’

‘അതെ,’ ഇറുകിയ ചുണ്ടുകളോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എന്നിട്ടങ്ങനെ സംഭവിച്ചോ?’

അയാൾ നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി.

‘എനിക്കതിനു കഴിഞ്ഞില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എന്തുകൊണ്ട്?’

‘അതു വിട്ടേക്കൂ. നിങ്ങൾ ഞാൻ പറയുന്നത് കേൾക്കണമെന്നില്ല.’

‘ഞാൻ വെറുതെ ചോദിക്കുന്നതാണ്.’

‘ഞാൻ തളർന്നിരിക്കുകയാണ്. അല്പം വിശ്രമിക്കുന്നതിൽ കുഴപ്പമുണ്ടോ?’ അയാൾ ചോദിച്ചു. അയാൾ ഇരിപ്പിടത്തിൽ ചാഞ്ഞിരിക്കുകയും അയാളുടെ കൺപോളുകൾ താഴ്ന്നു പോകുകയും ചെയ്തു. നേരായും അയാൾ ഉറങ്ങിപ്പോയി. തുലഞ്ഞു പോകട്ടെ, ഒരു എഴുത്തുകാരനോട് ഇതൊരിക്കലും ചെയ്യരുത്. അയാളെ വൈകി പറക്കുന്ന വിമാനങ്ങളിൽ കയറ്റുക, കാപ്പി കുത്തിനിറയ്ക്കുക, കഥ പറയാൻ തുടങ്ങുക, എന്നിട്ട് തുഞ്ചത്തു വെച്ച് കൂർക്കം വലിച്ചുറങ്ങുക!

ഞാനയാളെ ചുമലിൽ കുലുക്കി വിളിച്ചു.

‘എന്താണ്?’ പരിഭ്രമത്തോടെ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾക്കും അവൾക്കുമിടയിൽ എന്താണു സംഭവിച്ചത്?’

‘ആർക്കെല്ലാമിടയിൽ? എന്റെയും സാറയുടെയുമോ?’

‘അതാണോ അവളുടെ പേര്? സാറ? എന്തു സാറ?’

‘സാറാ ലോൺ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ, എന്താണു സംഭവിച്ചതെന്ന് എന്നോടു പറയൂ.’

കേശവ് പൊട്ടിച്ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘എന്ത്?’ അതിശയത്തോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതിനെനിക്ക് മുഴുവൻ കഥയും പറയേണ്ടി വരും, ചേതൻ.’

‘എങ്കിൽ പറയൂ. ചിലപ്പോൾ എനിക്കതെക്കുറിച്ച് എഴുതാനുമാകും.’

‘എഴുതണമെന്നില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞതു പോലെ, ഇതൊരു പ്രണയ കഥയല്ല. നിങ്ങൾക്ക് എല്ലായ്പ്പോഴും മറ്റൊരു അരുമയായ പ്രണയകഥ എഴുതാമല്ലോ-അരുമയായ പെൺകുട്ടിക്കഥ.

പാതിയോ കാൽഭാഗമോ മറ്റോ ആയ ക്കാമുകിയുടെ മട്ടിലുള്ള ഒന്ന്!’

ഞാൻ ആ പരിഹാസം കേട്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു.

‘എന്നോട് ആ കഥ പറയൂ. നിങ്ങൾക്കും സാറാ ലോണിനുമിടയിൽ എന്തു സംഭവിച്ചുവെന്ന് എനിക്കറിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അധ്യായം 1

ആറു മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പ്

‘നിർത്തൂ, ഭായ്, നിർത്തൂ,’ എന്റെ വിസ്കി ഗ്ലാസ് തട്ടിപ്പറിച്ചുകൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് മത്തു പിടിച്ചിട്ടില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ താലകാലികമായി തട്ടിക്കൂട്ടിയ മദ്യശാലയ്ക്കടുത്ത്, സ്വീകരണമുറിയുടെ ഒരു മൂലയിലാണ്. കോച്ചിങ് ക്ലാസ് അദ്ധ്യാപകരിൽ ശേഷിച്ചവരെല്ലാം അറോറ സാറിന്റെ ചുറ്റും കൂടിയിട്ടുണ്ട്. അയാളോട് പറ്റിക്കൂടാനുള്ള ഒരവസരവും അവർ പാഴാക്കാറില്ല.

ചന്ദൻ ക്ലാസസ്റ്റിന്റെ ഉടമസ്ഥനും ഞങ്ങളുടെ ബോസുമായ ചന്ദൻ അറോറയുടെ മാളവ്യ നഗറിലെ വീട്ടിലേക്കു വന്നതായിരുന്നു ഞങ്ങൾ.

‘രണ്ടെണ്ണത്തിൽ കൂടുതൽ കഴിക്കില്ലെന്ന് നീ എന്റെ തലയിൽ തൊട്ട് ആണയിട്ടതാണ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞാനവനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘പക്ഷേ, ഞാനതിന്റെ അളവു പറഞ്ഞിരുന്നോ? ഒരേണ്ണത്തിൽ എത്ര വിസ്കിയെന്നോ മറ്റോ?’ എന്റെ വാക്കുകൾ കൂഴഞ്ഞു. നേരെ നിൽക്കാൻ ഞാൻ പാടുപെടുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘നിനക്ക് ശുദ്ധവായുവാണ് ആവശ്യം. വാ, നമുക്ക് ബാൽക്കണിയിലേക്കു പോകാം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് ശുദ്ധമായ വിസ്കിയാണ് ആവശ്യം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് എന്റെ കയ്യിൽ പിടിച്ചു വലിച്ച് ബാൽക്കണിയിലേക്കു കൊണ്ടു പോയി. ഈ തടിയൻ എന്നാണിത്രയും കരുത്തനായത്?

‘ഇവിടെ മരം കോച്ചുന്ന തണുപ്പാണ്,’ വിറച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ചൂടുപിടിപ്പിക്കാനായി കൈകൾ രണ്ടും കൂട്ടിത്തിരുമ്മി.

‘ഇത്രയധികം മദ്യപിക്കരുത്, ഭായ്.’

‘ഇന്ന് പുതുവർഷത്തലേന്നാണ്. അതെന്താണ് എന്നോടു ചെയ്യുന്നതെന്ന് നിനക്കറിയാമല്ലോ.’

‘അത് ചരിത്രമാണല്ലോ. നാലു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ്. ഇപ്പോൾ 2018 ആകാൻ പോകുന്നു.’

‘നാലു നിമിഷങ്ങൾക്കുമുമ്പാണതെന്നു തോന്നുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ കീശയിൽ നിന്ന് ഒരു സിഗററ്റു കൂട് പുറത്തെടുത്തു. സൗരഭ് അത് പെട്ടെന്നു തട്ടിപ്പറിക്കുകയും അവന്റെ കീശയിൽ ഒളിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ ഫോൺ വലിച്ചെടുത്തു. ഞാൻ എന്റെ അടുത്ത ലഹരിയായ സാറയുടെ ‘കോൺടാക്റ്റ്’ വിവരങ്ങൾ തുറന്നു.

‘അവളെന്താണ് ആ രാത്രി പറഞ്ഞത്?’ സാറയുടെ വാട്ട്സാപ്പ് പ്രൊഫൈൽ ചിത്രത്തിൽ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. “വീ ആർ ഡൺ”. അതാണവൾ പറഞ്ഞത്. “ഡൺ” എന്ന വാക്കു കൊണ്ട് അവൾ എന്താണുദ്ദേശിച്ചത്? അതും, “നമ്മൾ” എന്ന് അവളെന്തുകൊണ്ടാണ് ഉപയോഗിച്ചത്? ഐ ആം നോട്ട് ഡൺ.’

‘ആ ഫോൺ അവിടെ വെച്ചേക്കൂ, ഭായ്. നീ അവളെ അറിയാതെ വിളിച്ചേക്കും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ എന്റെ ഫോൺ കൈക്കലാക്കാൻ മുന്നോട്ടാഞ്ഞു. ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറി.

‘അവളെ നോക്ക്,’ ഫോണിന്റെ സ്ക്രീൻ സൗരഭിനു നേരെ തിരിച്ച് ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവളുടെ പ്രൊഫൈൽ ചിത്രം ഒരു സെൽഫിയാണ്-ചുണ്ടു കൂർപ്പിച്ച്, കൈ ഇടുപ്പിൽവെച്ച്, അവളുടെ

വെളുത്തതും ഇളംചുവപ്പു തന്നെയായതുമായ മുഖത്തിന് നാടകീയമായ വൈരുദ്ധ്യം വരുത്തുന്ന കറുത്ത സാരിയുടുത്ത്!

അവൾ എല്ലായ്പ്പോഴും തന്റെ ചിത്രം പ്രൊഫൈൽ ആയി ഇടാറില്ല. പലപ്പോഴും അവൾ ഉദ്ധരണികൾ അവിടെ ചേർത്തു. ‘ജീവിതം നിങ്ങളെ പുറകോട്ടു വലിക്കാതിരിക്കട്ടെ’ എന്നതു പോലുള്ള, കേൾക്കുമ്പോൾ ആഴമുള്ളതും യഥാർത്ഥത്തിൽ അർത്ഥമൊട്ടുമില്ലാത്തതുമായ പ്രസ്താവനകൾ.

സാറയുടെ വാട്സാപ്പ് ചിത്രം മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ എനിക്ക് അവളുമായുള്ള ഏക ബന്ധം. അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതെന്താണെന്ന് അങ്ങനെയാണ് ഞാനറിയുന്നത്.

‘ആരാണിപ്പോൾ കറുത്ത സാരിയുടുക്കുന്നത്? അവൾക്കത്ര ചന്തമൊന്നുമില്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവളിൽ നിന്ന് പുറത്തു കടക്കാനായി എന്നെ സഹായിക്കാൻ അവൻ എല്ലായ്പ്പോഴും കഴിയാവുന്നത്ര ശ്രമിച്ചു. എനിക്ക് സൗരഭിനെ ഇഷ്ടമാണ്-എന്റെ ഏറ്റവുമടുത്ത സുഹൃത്ത്, സഹപ്രവർത്തകൻ, ജീവിതമെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഭ്രാന്തൻ സവാരിയിലെ സഹജീവി, എന്നെപ്പോലെ അതിനോടു പൊരുത്തപ്പെടാത്തവൻ. അവൻ ജയ്പൂരുകാരനാണ്. എന്റെ ജന്മനഗരമായ ആൾവാറിൽ നിന്ന് അധികം ദൂരെയല്ല അത്. അവന്റെ അച്ഛൻ പൊതുമരാമത്തു വകുപ്പിൽ ജൂനിയർ എഞ്ചിനീയറാണ്. എന്നെപ്പോലെ അവനും ക്യാമ്പസിൽ നടന്ന അഭിമുഖങ്ങളിലൂടെ ജോലി കിട്ടിയില്ല. ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേരും ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സിനു വേണ്ടി ചന്തി തേയും വരെ ക്ലാസെടുക്കുകയാണ്. എങ്കിലും കഴിയാവുന്നത്ര നേരത്തെ അവിടെ നിന്ന് പുറത്തു കടക്കാനാകുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രത്യാശ.

‘അത് സാറയാണ്. അവളെ കാണാൻ എല്ലായ്പ്പോഴും ചന്തമുണ്ട്,’ ഞാൻ വളച്ചു കെട്ടില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് തോളു വെട്ടിച്ചു.

‘അത് ദുരന്തത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്.’

‘സാറയുടെ ചന്തം കാരണമാണ് ഞാൻ അവളെ ചൊല്ലി ഉന്മത്തനാകുന്നതെന്നാണോ നീ കരുതുന്നത്?’

‘നീ ആ ഫോൺ അടച്ചു വെക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്.’

‘മൂന്നു വർഷത്തിലധികം! ഉന്മത്തമായ മൂന്നു വർഷങ്ങൾ.’

‘എനിക്കറിയാം, ഭായ്. ഇനി മദ്യപിക്കില്ലെന്ന് വാക്കു തന്നാൽ നമുക്ക് അകത്തു പോകാം. ഇവിടെ തണുപ്പാണ്.’

‘എന്തറിയാമെന്ന്?’

‘നീ സാറയെ മൂന്നു വർഷം പ്രണയിച്ചെന്ന്. അത്താഴം വേണോ?’

‘അത്താഴം തുലഞ്ഞു പോകട്ടെ. മൂന്നു വർഷത്തിലധികം. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ മൂന്നുവർഷവും രണ്ടു മാസവും മൂന്നാഴ്ചയും.’

‘എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. “റാങ്ദിവു” 2010 മുതൽ 2014-ലെ പുതുവർഷത്തലേന്നു വരെ.’

‘അതേ, “റാങ്ദിവു”. അപ്പോഴാണ് ഞങ്ങൾ കണ്ടത്. എങ്ങനെയാണ് ഞങ്ങൾ കണ്ടതെന്ന് നിന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?’
ഞാൻ ചോദിച്ചു. എനിക്ക് തറയിൽ കാൽ ഉറയ്ക്കാതായിരിക്കുന്നു. വീഴാതിരിക്കാൻ സൗരഭ് എന്നെ മറുകെപ്പിടിച്ചു.

‘ഉവ്വ്, നീ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അമ്പതു തവണയെങ്കിലും,’
സൗരഭ് മറുമറുത്തു.

‘അവിടെ ഒരു വാദപ്രതിവാദ മത്സരമുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ അതിന്റെ അവസാനത്തെ ഘട്ടത്തിലെത്തിയിരുന്നു.’

‘ഭായ്, നിങ്ങളിതെന്നോട് അസംഖ്യം തവണ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്,’
അവൻ പറഞ്ഞു. ഞാനത് ഗൗനിച്ചില്ല. അവന് ആ കഥ അസംഖ്യം
തവണയോടൊപ്പം ഒന്നു കൂടെ കേൾക്കാം.

അധ്യായം 2

ഏഴു വർഷങ്ങൾക്ക് അല്പം കൂടി മുമ്പേ

ക്ലാഷ് ഓഫ് ദി ടൈറ്റൻസ്, വാദപ്രതിവാദമത്സരത്തിന്റെ
അവസാന ഘട്ടം റാങ്ദിവു കലോത്സവം, ഐഐടി, ഡൽഹി.
ഒക്ടോബർ 2010

അവൾ ഇടതു വശത്തെ പ്രസംഗപീഠത്തിനു പുറകിലാണ് നിന്നത്. നീണ്ടു നിവർന്നുള്ള നിൽപ്പ് അവളെ അഞ്ചടി മുന്നിഞ്ഞ് ഉയരത്തിനേക്കാൾ പൊക്കക്കാരിയാക്കി. അവൾ ഒരു വെളുത്ത സൽവാർ കമീസാണ് ധരിച്ചിരുന്നത്. വെള്ളിനിറത്തിൽ പൈപ്പിങ്ങും, ചുവപ്പും വെള്ളയും പൂക്കളുമുള്ള ദുപ്പട്ടയും. അവളുടെ വസ്ത്രത്തേക്കാൾ സംവാദ മികവിലാണ് ഞാൻ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും സംവാദത്തിലെ അവളുടെ പ്രതിയോഗി പോലും ഏതാനും നിമിഷത്തേക്ക് അവളുടെ ആകർഷകമായ, മോഡലിനെ പോലുള്ള രൂപം നോക്കിനിന്നു.

സെമിനാർ ഹാളിൽ വാദപ്രതിവാദത്തിന്റെ വിഷയം പറയുന്ന ഒരു ബാനറുണ്ടായിരുന്നു: മതങ്ങളുടെ പരസ്യമായ പ്രദർശനം നിരോധിക്കേണ്ടതുണ്ടോ?

സാറാ ലോൺ നിലവിലുള്ള ജേതാവും ഹിന്ദു കോളേജിന്റെ പ്രതിനിധിയുമായ ഇന്ദർ ദാസിനെതിരെയെന്ന് മത്സരിച്ചത്. രണ്ടു പേരും 'ക്ലാഷ് ഓഫ് ടൈറ്റൻസി'ന്റെ അവസാനത്തെ ഘട്ടത്തിലെത്തിയിരുന്നു.

അയഞ്ഞ കുർത്തയും ചുരുണ്ട മുടിയും വക്കുകളില്ലാത്ത കണ്ണടയുമുള്ള ഇന്ദർ, ബംഗാളി ആർട്ട് സിനിമകളിലൊന്നിൽനിന്നും നടന്നു വന്നതുപോലെ തോന്നി.

‘അവസാനമായി ഞാൻ കേട്ടത്, നമ്മളുടേതൊരു സ്വതന്ത്ര രാഷ്ട്രമാണെന്നാണ്,’ ഇന്ദർ പറഞ്ഞു. ‘നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ

ആമുഖത്തിൽ ‘മതേതരം’ എന്ന വാക്കുപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. എന്തെങ്കിലും മതത്തിന്റെ വ്യവഹാരത്തിൽ സ്റ്റേറ്റ് ഇടപെടുകയോ വിവേചനം കാണിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദം 25 മുതൽ 28 വരെ മതസ്വാതന്ത്ര്യം ഉറപ്പു വരുത്തുന്നുണ്ട്.’

തുലഞ്ഞു പോകട്ടെ, ആളുകൾക്ക് ഭരണഘടനയുടെ അനുച്ഛേദങ്ങൾ അറിയാമോ? ഭരണഘടനയിൽ ‘അനുച്ഛേദങ്ങൾ’ എന്നു പറയുന്ന സംഗതിയുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് അറിയുക പോലുമില്ലായിരുന്നു. ഈ വാദപ്രതിവാദത്തിന്റെ ഇരുവശങ്ങളും എനിക്കറിയില്ല. സാറ ജയിക്കണമെന്നേ എനിക്കുള്ളൂ. അവൾ പുഞ്ചിരിക്കുന്നതു കാണാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

സാറ എതിർക്കാനായി കയ്യുയർത്തി. പക്ഷേ, ഇന്ദർ വാദം നിർത്താത്തതിനാൽ അവൾക്ക് ഊഴം കാത്തുനിൽക്കേണ്ടി വന്നു.

‘അനുച്ഛേദം 19 പറയുന്നു, ഞാൻ വായിക്കാം,’ ഇന്ദർ സംസാരം നിർത്തി തന്റെ കുറിപ്പുകൾക്കിടയിൽ പരതി.

‘ഞാനത് വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാം’ എന്ന് ആളുകൾ പറയുകയും സംസാരം മുറിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ പേടിപ്പിക്കുന്ന തലത്തിലുള്ള ബുദ്ധിജീവികളായി മാറുകയാണ്. നമുക്ക് അംഗീകരിച്ചേ തീരൂ. ആരും ‘ഞാനത് വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാം’ മട്ടിലുള്ളവരുമായി കൊമ്പു കോർക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കാറില്ല.

ഇന്ദർ വീണ്ടും സംസാരിച്ചു; വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു എന്നു പറയുന്നതാകും കൂടുതൽ ശരി!

‘എല്ലാവർക്കും മനഃസാക്ഷിക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും, മതം സ്വതന്ത്രമായി പ്രഖ്യാപിക്കാനും ആചരിക്കാനും പ്രചരിപ്പിക്കാനും തുല്യമായ അവകാശങ്ങളുമുണ്ട്.’ താൻ പറഞ്ഞത് കാണികൾ

മനസ്സിലാക്കാൻ അയാൾ അല്പനേരം സംസാരം നിർത്തി.
‘കുമാരി സാറാ ലോൺ, നിങ്ങൾ നമ്മുടെ
സംസ്കാരത്തിനെതിരെ മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ
ഭരണഘടനക്കെതിരെക്കൂടിയാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ
നമ്മുടെ ദീപാവലി ആഘോഷങ്ങൾ എടുത്തു മാറ്റാൻ മാത്രമല്ല,
നിയമം ലംഘിക്കാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നു.’

അയാൾ തന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിക്കുകയും കുറിപ്പുകൾ
മടുപ്പോടെ മാറ്റി വെക്കുകയും ചെയ്തു. ഇരുന്നിടത്തു നിന്ന്
എനിക്കയൊളുടെ ഗർവ്വ് മണത്തെടുക്കാനായി. ‘നമ്മളെന്തിനാണ്
ഇതു ചർച്ച ചെയ്യുന്നതു തന്നെ’ എന്ന ഭാവത്തിൽ അയാൾ തല
കുലുക്കി.

കാണികൾ കയ്യടിച്ചു. എനിക്ക് എല്ലാം മുങ്ങിപ്പോകുന്നതു പോലെ
തോന്നി. സാറ തോൽക്കുമോ?

എല്ലാ കണ്ണുകളും സാറയുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.
സംസാരിക്കുന്നതിനു മുമ്പേ അവൾ കയ്യടിയൊച്ച മാഞ്ഞു
പോകാനായി കാത്തുനിന്നു.

‘എന്റെ പ്രതിയോഗിക്ക് ഭരണഘടനയെക്കുറിച്ച് നല്ല
വിവരമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ഞാനതിന് അയാളെ
അനുമോദിക്കുന്നു,’ സാറ പറഞ്ഞു. ഇന്ദർ പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘പക്ഷേ മാനുഷാരേ, മഹതികളേ, നമ്മളിവിടെ കൂടിയത് ശരിയായ
കാര്യം ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യാനാണ്. രണ്ടു നിമിഷം
കൊണ്ട് ഗൂഗിളിൽ നിന്ന് കിട്ടാവുന്ന ഭരണഘടനാവകുപ്പുകൾ
ഉദ്ധരിക്കാൻ മാത്രമല്ല.’

കാണികൾ നിവർന്നിരുന്നു. ഒതുങ്ങിയ ശരീരമുള്ള ഈ
തീക്കൂട്ടക്ക അങ്ങനെ എളുപ്പത്തിൽ തോറ്റു കൊടുക്കാൻ
പോകുന്നില്ല.

അവൾ തുടർന്നു, ‘നമ്മുടെ റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ ആധാരശില ഭരണഘടനയാണ്. പക്ഷേ, അതു മാറ്റാം. നാം ഭരണഘടന നിരവധി തവണ ഭേദഗതി ചെയ്തിട്ടില്ലേ?’

ഹാളിൽ മണ്ണു നുള്ളിയിട്ടാൽ കേൾക്കാവുന്ന നിശ്ശബ്ദത.

‘അപ്പോൾ, എന്താണ് എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നതല്ല പ്രശ്നം. മറിച്ച് എന്താണെഴുതേണ്ടത് എന്നതാണ്,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

‘അതെ, ഗംഭീരം, സബാഷ്!’ ഞാനറിയാതെ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു പോയി. എന്റെ ഒരു നിശ്ശബ്ദമായ ഹാളിൽ മുഴങ്ങി. തുലഞ്ഞു പോകട്ടെ, കൂടുതൽ പേർ കയ്യടിക്കുമെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയത്. എന്നാൽ സാറയടക്കം മുഴുവൻ പേരും എന്നെ നോക്കുകയാണുണ്ടായത്.

‘നന്ദി.’ അവളെന്നെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. ‘പക്ഷേ, അത് പിന്നെയ്ക്കു കരുതിവെക്കൂ.’

അഞ്ഞൂറോളം വരുന്ന കാണികൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഞാൻ വിറങ്ങലിച്ചുപോയെങ്കിലും ഗൗരവമേറിയ അന്തരീക്ഷം അല്പം ഉരുകി. വൈദ്യുതി നിലയ്ക്കണമെന്ന്, കുറ്റാക്കുറ്റിരുട്ടും പൂർണ്ണമായ അഭ്യശ്ശ്യതയുമുണ്ടാകണമെന്ന്, ഹാളിനു പുറത്തേക്കോടണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. സാറ അവളുടെ പ്രതിവാദത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു പോയി.

‘എന്റെ സുഹൃത്ത് ഇരുപത്തഞ്ചാം അനുചരദത്തെ ഭാഗികമായി മാത്രമാണ് അവതരിപ്പിച്ചത്. മനുസാക്ഷിക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും, മതം സ്വതന്ത്രമായി പ്രഖ്യാപിക്കാനും ആചരിക്കാനും പ്രചരിപ്പിക്കാനുമുള്ള അവകാശങ്ങളും തുല്യമായി എല്ലാ വ്യക്തികൾക്കുമുണ്ടെന്ന് ഇരുപത്തഞ്ചാം അനുചരദത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടെന്നതു നേരുതന്നെ. പക്ഷേ, “പൊതു മര്യാദകൾക്കും സദാചാരത്തിനും ആരോഗ്യത്തിനും വിധേയമായി” എന്നും അതു പറയുന്നുണ്ട്.

എന്റെ ബഹുമാന്യനായ പ്രതിയോഗി അതു മാത്രം എന്തു കൊണ്ടാണ് മറന്നു പോയത്?’

‘അപ്പോൾ, മറ്റുള്ളവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുകയാണെങ്കിൽ,’ സാറയെ തടസ്സപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഇന്ദർ പറഞ്ഞു. ‘ഒരു മുസ്ലീമെന്ന നിലയിൽ, ദിവസത്തിൽ അഞ്ചു നേരവും ഉച്ചഭാഷിണിയിലൂടെയുള്ള വാക്കുവിളി നിങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കുമോ?’

‘ഉവ്വ്, ഞാൻ അവസാനിപ്പിക്കും.’

കാണിക്കളൊന്നിച്ച് അതിശയത്താൽ വാ പിളർന്നു. ഒരു മുസ്ലീം പെൺകുട്ടി പൊതുവേദിയിൽവെച്ച് അങ്ങനെ പറഞ്ഞത് എല്ലാവരുടെയും ശ്രദ്ധ കവർന്നു. അക്ഷോഭ്യയായി സാറ തുടർന്നു. ‘നിങ്ങൾക്ക് അപ്പോഴും അഞ്ചു നേരം നിസ്കരിക്കാം. നിങ്ങളെ നിസ്കാരത്തിന്റെ നേരമോർമ്മിപ്പിക്കാൻ ഫോണിൽ ഒരു ആപ്പ് ഉപയോഗിക്കാം. ഹെഡ്ഫോണിലൂടെ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കാം. പക്ഷേ, മുഴുവൻ അയൽപക്കക്കാരുടെ മേലും അത് അടിച്ചേൽപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. “ഒരു മുസ്ലീമെന്ന നിലയിൽ” എന്നതു പോലുള്ള പ്രസ്താവനകൾ നിങ്ങൾ പറയാതിരിക്കുകയാണു നല്ലത്. ഞാനിവിടെ ഒരു മുസ്ലീമായല്ല, മറിച്ച് “ക്ലാഷ് ഓഫ് ടൈറ്റൻസ്” എന്ന വാദപ്രതിവാദ മത്സരത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിലെ മത്സരാർത്ഥിയായിട്ടാണ് നിൽക്കുന്നത്.’

കയ്യടി ചെകിടപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഏതാനും മിനിറ്റുകൾക്കുശേഷം, ജഡ്ജിൻ് പാനലിലെ അധ്യാപകരിലൊരാൾ മത്സരഫലം പ്രഖ്യാപിക്കാനായി വേദിയിലെത്തി.

‘ഇന്നത്തെ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ഒന്നാന്തരമായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, മതങ്ങളുടെ പരസ്യമായ പ്രകടനങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കണമെന്നു വാദിക്കുന്നത് ഇന്ത്യയിൽ മാത്രമല്ല, ലോകത്തെമ്പാടും ദുഷ്കരമാണ്. നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിയത് ദുഷ്കരമായ ഭാഗമാണ്, കുമാരി സാറാ. നിങ്ങളത്

യുക്തിഭദ്രമായും സമീകൃതമായും ന്യായീകരിച്ചു. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളാണ് ഈ വർഷത്തെ വിജയി, കുമാരി സാറാ ലോൺ.’

കാണികൾ എഴുന്നേറ്റു നിന്ന് കയ്യടിച്ചു സാറയെ അനുമോദിച്ചു. സാറ ട്രോഫി സ്വീകരിക്കാനായി മുമ്പോട്ടു വന്നപ്പോൾ ഞാനൊരു കിറുക്കനെ പോലെ കയ്യടിച്ചു. ഹോസ്റ്റലിൽ എന്നോടൊപ്പം കഴിയുന്ന ഒരാൾ ചുളമടിക്കാൻ എന്നെ നിർബന്ധിച്ചു. ഡൽഹി ഐഐടിയിൽ ഏറ്റവുമുച്ചത്തിൽ ചുളമടിക്കുന്നത് ഞാനാണെന്ന കാര്യം നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞോ? ഞാൻ വലതു തള്ളവിരൽ ചുണ്ടു വിരലിനോടു ചേർത്തു വെച്ച് ‘ഒ’ ആകൃതിയുണ്ടാക്കുകയും ചുണ്ടിനോടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘ട്വിന്റ!’ എന്റെ ഉച്ചത്തിലുള്ളതും തുളച്ചു കയറുന്നതുമായ ചുളം വിളി അത്തരമൊരു മത്സരത്തേക്കാൾ ഫുട്ബോൾ സ്റ്റേഡിയത്തിനാണ് ഇണങ്ങുന്നത്. ബുദ്ധിജീവികളെ പോലെ തോന്നുന്ന ചിലർ എന്നെ തിരിഞ്ഞു നോക്കുകയും ഇത്തരമൊരു പൊണ്ണൻ അവിടെ പ്രവേശനം ലഭിച്ചതെങ്ങനെയെന്ന് അമ്പരക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്റെ ചുളമടി സാറയുടെ ശ്രദ്ധ കവർന്നു. ട്രോഫിയും കയ്യിലേന്തി അവൾ എന്നെ നോക്കുകയും ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ വായിൽ നിന്ന് വിരലുകൾ പിൻവലിച്ചു.

‘ചങ്ങാതി, എത്രയെളുപ്പം! അവൾ നിന്റെ കാമുകിയായിരിക്കുന്നു, അല്ലാതെന്ത്?’ എന്റെ തൊട്ടടുത്തിരുന്നയാൾ പറഞ്ഞു.

ഇല്ല, അവൾ എന്റെ കാമുകിയായിട്ടില്ല. പക്ഷേ, ആകും, ഞാൻ പറയാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്തായാലും പ്രപഞ്ചം അത് അപ്പോഴേ തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഞാൻ ഹാളിൽ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങുകയും ആഹാരം വിൽക്കുന്ന സ്റ്റാളുകളുടെ നേർക്കു നടക്കുകയും ചെയ്തു.

‘പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതിനു നന്ദി.’ അവളുടെ ഒരു കേട്ടതും ഞാൻ അടിമുടി ഉറഞ്ഞു പോയി.

‘സാരാ?’ പുറകോട്ടു തിരിഞ്ഞ് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ, നല്ല കോളേജ്. നീ ഇവിടെ നിന്നാണോ?’

‘അതെ, നീയോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഡൽഹി കോളേജ് ഓഫ് എഞ്ചിനീയറിങ്. ഏതാനും മാർക്കുകൾക്ക് ഐഐടി നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഞാനത്ര മിടുക്കിയൊന്നുമല്ല.’

‘അയാളെ നീ ഇവിടെ തകർത്തു. നീ ഉറപ്പായും എന്നേക്കാൾ മിടുക്കിയാണ്.’

കലോത്സവമുള്ളതിനാൽ ആഹാരം വിൽക്കുന്ന സ്റ്റാളുകൾ നിരന്ന പ്രധാനപാതയിലൂടെ ഞങ്ങൾ നടന്നു.

‘നിങ്ങളങ്ങനെ നടക്കുമ്പോൾ സാര നിനക്കു വിശക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. നിങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ആഹാരം കഴിച്ചു. ഫോൺ നമ്പറുകൾ കൈമാറി...’ എന്റെ കഥപറച്ചിലിന്റെ ഒഴുക്കു മുറിച്ചു കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? നിനക്ക് അതെങ്ങനെയറിയാം?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ഒരു വെയ്റ്റർ ഞങ്ങളെ ബാൽക്കണിയിൽ കണ്ടു. അയാൾ മദ്യപ്രഷങ്കങ്ങൾ നിറഞ്ഞ താമ്പാളവുമായി ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്കു വന്നു. എന്നെ തടയാൻ സൗരഭ് ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഞാൻ ഒരു ഗ്ലാസ് വിസ്കി എടുത്തു.

‘ഏയ്, ഭായ്, ദയവു ചെയ്ത്. നിങ്ങൾ ഒരു സാദാദോശ കൊണ്ടു വരാൻ പറഞ്ഞു. അവൾ ഒരു പൊത്തയും. പൊത്ത നല്ലതായിരുന്നില്ല. നീയവൾക്ക് നിന്റെ ദോശ കൊടുത്തു.

ശേഷിച്ചത് ചരിത്രമാണ്. നമുക്ക് അകത്തേക്കു പോകാം. ഞാൻ മഞ്ഞുകട്ടയായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.’

സൗരഭ് അവനെത്തന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. ഞാൻ വലിയൊരിറക്ക് വിസ്കറി അകത്താക്കി. ചെറിയ തീയുണ്ട പോലെ അതെന്റെ തൊണ്ടയിലൂടെ ഇറങ്ങിപ്പോയി.

‘അല്പം മദ്യപിക്ക്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘അപ്പോൾ തണുപ്പു കുറയും.’

‘അതു ശരിയല്ല. ആൽക്കഹോൾ താപനഷ്ടത്തിനു കാരണമാകും. അങ്ങനെ പുറത്തേക്കു വരുന്ന താപമാണ് നമ്മുടെ തൊലിയെ ചൂടു പിടിപ്പിക്കുന്നത്.’

‘ഗോലു, കാര്യമായിട്ട് പറയുകയാണ്, ജെഇഇ

*

രസതന്ത്രം നിർത്തൂ. ഇത് പുതുവർഷത്തലേന്നാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഗ്ലാസ് അവന്റെ ചുണ്ടിനോടടുപ്പിച്ചു. എന്നെ ഒരു തവണ നോക്കിയിട്ട് അവൻ വലിയ നീരസത്തോടെ മദ്യം ഒന്നു മൊത്തിക്കുടിച്ചു.

‘നല്ല കാര്യം, എന്റെ ഗോലു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അപ്പോൾ നിനക്ക് ദോശയുടെ കാര്യവും അറിയാമോ? ഞങ്ങളുടെ അടുത്ത കൂടിക്കാഴ്ചയെക്കുറിച്ച് അറിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടോ? ആദ്യത്തെ നേരായ പ്രണയസമാഗമം?’

‘ദയവായി, വേണ്ട, ഭായ്. നമുക്ക് മറ്റുള്ളവരോടൊത്ത് അകത്തു പോയിരിക്കാം. നമ്മൾ സാമൂഹ്യവിരുദ്ധരാണെന്നാണ് അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ അവർ കരുതുന്നത്.’

‘അവരോട് പോയിത്തുലയാൻ പറയ്. നമുക്ക് ഈ ജോലി വെറുപ്പാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പിന്നെങ്ങനെ നമ്മൾ സമൂഹവുമായി ഇടപഴകുമെന്നാണ് നീ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്?’

‘നമുക്കവരോട് അല്പം സംസാരിക്കാം.’

‘ഒരു മിനിറ്റ്. എനിക്കൊരു ഫോൺ വിളിക്കാനുണ്ട്.’

ഞാൻ ഫോൺ വലിച്ചെടുത്തു. ഞാൻ സാറയുടെ ‘കോൺടാക്റ്റ്’ തുറന്നു. സൗരഭ് അവളുടെ ചിത്രം കണ്ടു.

‘വേണ്ട, ഭായ്, വേണ്ട.’ അവൻ എന്റെ ഫോണിന് കൈ നീട്ടി. ഞാൻ ഓടുകയും അവൻ വിലക്ഷണമായും നിഷ്പഥലമായും എന്നെ പിന്തുടരുകയും ചെയ്തു.

‘ഭായ്, നില്ക്കൂ. നീയവളെ വിളിക്കില്ലല്ലോ.’

‘ഇത് പുതുവർഷമാണ്. എനിക്കവളോട് ആശംസകൾ പോലും പറയാനാകില്ലേ?’

‘ഭായ്, വേണ്ട,’ ഞാൻ അവനോട് നിശ്ശബ്ദനാകാൻ പറഞ്ഞു.

‘ശ് ശ് ... മണിയടിക്കുന്നുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഇടതുകൈ കൊണ്ട് സൗരഭിനെ ദൂരത്തു നിർത്തുകയും വലതു കൈ കൊണ്ട് ഫോൺ കാതിനോടു ചേർക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു മണിയൊച്ച, രണ്ട് മണിയൊച്ച, അഞ്ചു മണിയൊച്ച, ഏഴു മണിയൊച്ച.

‘ഹലോ?’ ഒരു കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഹലോ, സാറാ. ഫോൺ വെക്കരുത്, കേട്ടോ?’

‘നിങ്ങൾ വിളിക്കുന്ന വ്യക്തി ഇപ്പോൾ പരിധിക്കു പുറത്താണ്. ദയവായി അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു വിളിക്കുക.’ അത് എയർടെല്ലിന്റെ സ്ത്രീയായിരുന്നു, വികാരങ്ങളില്ലാത്ത കൊടിച്ചിപ്പട്ടി. ഈ വിളി എനിക്ക് എത്ര മാത്രം പ്രധാനമാണെന്ന് അവൾ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ...

‘കിട്ടിയില്ലേ? കൊള്ളാം, അതുപേക്ഷിച്ചേക്ക്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞാൻ വീണ്ടും നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു. വീണ്ടും ഏഴു മണിയൊച്ചകൾ. വീണ്ടും എയർടെല്ലിന്റെ കൊടിചിപ്പട്ടി.

‘നിർത്ത, ഭായ്. അവൾ മിസ്ഡ് കോളുകളെല്ലാം കാണുകയും അമ്പരക്കുകയും ചെയ്യും.’

‘ഞാനത് കാര്യമാക്കുന്നില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. മറ്റൊരാൾക്ക് നിരവധി മിസ്ഡ് കോളുകൾ നൽകുന്ന നാണക്കേട് നിങ്ങളൊരിക്കൽ അഭിമുഖീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, അത് രണ്ടാണോ മൂന്നാണോ എന്നത് പിന്നീടു നിങ്ങൾക്ക് പ്രശ്നമാകില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ഏഴ്. അല്ലെങ്കിൽ പത്ത്!

അങ്ങനെയാണ് പത്താംതവണയും ഞാനവളുടെ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തത്. ഇത്തവണ അത് എയർടെല്ലിന്റെ സ്ക്രീനായിരുന്നില്ല.

‘ഹലോ.’ ഞാൻ സാറയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു. അവളുടെ ഒരൊറ്റ വാക്ക് ലോകത്തിലെ ഏതു വിസ്കിക്കും കഴിയുന്നതിനേക്കാൾ നന്നായി എന്നെ സാന്ത്വനിപ്പിച്ചു.

‘ഹേയ്, സാറ,’ തൊണ്ട നേരെയാക്കിയും ‘ഹേയ്’ എന്ന വിളിയുടെ നീളം ആവശ്യത്തിലധികം നീട്ടിയും ഞാൻ പറഞ്ഞു. സൗരഭ് നിരാശയോടെ നെടുവീർപ്പിട്ടു. ഞാൻ അവനിൽ നിന്ന് അകന്നു നിന്നു.

‘അതെ, കേൾവ്.’ അവൾ അളന്നുമുറിച്ച ഒച്ചയിൽ പറഞ്ഞു. അവളുടേത് തണുപ്പൻ മട്ടായിരുന്നു. എയർടെല്ലുകാരിയേക്കാൾ തണുത്തുറഞ്ഞത്!

അടുത്തതായി എന്തു പറയണമെന്ന് ഞാൻ അമ്പരന്നു. ‘ഞാൻ നിന്നെ കിട്ടാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

‘എനിക്കറിയാം. ഒരാൾ പത്തുതവണ ഫോണെടുത്തില്ലെങ്കിൽ, അയാൾക്ക് സംസാരിക്കാൻ സാധിക്കില്ലെന്ന് നീയും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.’

‘ഒമ്പതു തവണ. പത്തല്ല. എന്തായാലും, നീ തിരക്കിലാണോ? ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘ഞാൻ പിന്നീടു വിളിക്കാം.’ അവളെ വീണ്ടും വിളിക്കാനും അവളുടെ ശബ്ദം വീണ്ടും കേൾക്കാനും എനിക്ക് ഒരു ഒഴികഴിവ് ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ പിന്നണിയിൽ നിന്ന് സംഗീതം കേട്ടു. അവളും ഒരു നൃത്തവിരുന്നിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. ചിലപ്പോൾ കറുത്ത സാരിയിൽ. അവളുടെ വകയ്ക്കു കൊള്ളാത്ത മണ്ടൻ കാമുകനും അവളുടെ കൂടെയുണ്ടാകുമോ എന്നു ഞാൻ അതിശയിച്ചു.

‘എന്താണിത്, കേശവ്? നീയെന്തിനാണ് എന്നെ വിളിച്ചത്?’ അവൾ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ ബാൽക്കണിയുടെ മൂലയിലേക്കു നീങ്ങി. സൗരഭ് എന്നെ പിന്തുടർന്നില്ലെങ്കിലും ദൂരത്തു നിന്ന് എല്ലാം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്.

‘പുതുവത്സരാശംസകൾ പറയാമെന്നു വെച്ചു. എന്തിനാണ് എന്നെ ഇങ്ങനെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഒരു നിമിഷം നിൽക്ക്,’ നൃത്തവിരുന്നിലെ മറ്റാരിലേക്കോ ശ്രദ്ധ മാറിയപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു. ‘ഹായ്,’ അവൾ പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു. ‘നീയും സുന്ദരിയായിട്ടുണ്ട്.’

‘സാരാ, നീയവിടെത്തന്നെയുണ്ടോ?’ ഏറെ നേരം ഒന്നും കേൾക്കാഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇവിടെ കുറേ ആളുകളുണ്ട്. അതിരിക്കട്ടെ. നമ്മൾ തീരുമാനിച്ചതെന്താണെന്ന് നിനക്കറിയാമല്ലോ, അല്ലേ?’

‘എന്നേക്കും എന്നന്നത്തേക്കും ഒരുമിച്ചായിരിക്കാൻ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. തുലഞ്ഞു പോകട്ടെ, ഞാനതെന്തിനാണു പറഞ്ഞത്?

‘എന്ത്?’

‘ഇല്ലേ, നമ്മൾ യാത്രക്കു പോയപ്പോൾ? ഗോവയിലെ പുതുവർഷം.’

‘അതു വളരെ പണ്ടായിരുന്നു, കേശവ്.’

‘ആറു വർഷം മുമ്പ്. 2011 ലെ പുതുവർഷത്തലേന്ന്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. പഴയ തീയതികളെ കുറിച്ചുള്ള വിവരം സൂക്ഷിക്കുന്ന തലച്ചോറിന്റെ ഭാഗം ഹൃദയം മുറിപ്പെടുമ്പോൾ കൃത്യമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

‘നമ്മൾ പിരിഞ്ഞപ്പോൾ എന്നാണു ഞാനുദ്ദേശിച്ചത്. പിന്നീട് സമ്പർക്കം പുലർത്തില്ലെന്ന് നമ്മൾ തീരുമാനിച്ചു. നീ അനുസരിക്കാത്ത കാര്യമാണത്. നമ്മൾ പിരിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത വർഷങ്ങൾ കടന്നു പോയിരിക്കുന്നു.’

‘ശരി, എന്നാൽ എന്നെയങ്ങു കൊല്ല്. നിനക്ക് ആശംസ പറയാൻ വിളിച്ചതിന് എന്നെയങ്ങ് കൊല്ല്. പുതുവർഷത്തലേന്ന് നിന്നെ ഓർമ്മിക്കുന്നതു കൊണ്ട് എന്നെയങ്ങു കൊല്ല്. നമ്മളാദ്യമായി കിടക്ക പങ്കിട്ടതിന്റെ വാർഷികദിവസമായതു കൊണ്ട് എന്നെയങ്ങു കൊല്ല്.’

‘കേശവ്, നിർത്ത.’

‘എന്തു നിർത്താൻ? നിന്നെക്കുറിച്ചാർമ്മിക്കുന്നതോ? അതിനു കഴിഞ്ഞെങ്കിലെന്ന് ഞാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്,’ ഞാൻ ആക്രോശിച്ചു. ‘അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞെങ്കിലെന്നത് എന്റെ ഓടുകഞ്ഞെ മോഹമാണ്!’

സൗരഭ് എന്റെയടുത്തേക്ക് ഓടി വന്നു. കാര്യമെന്താണെന്ന് അവൻ എന്നോട് ആംഗ്യത്തിലൂടെ ചോദിച്ചു. ഞാൻ ഒന്നുമില്ലെന്ന് തലയാട്ടി. അവൻ ഫോൺ സ്‌പീക്കറിലിടാൻ എന്നോട് കൈ ചൂണ്ടി ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാനതിനു വഴങ്ങി.

‘നീ മദ്യപിച്ചിട്ടുണ്ടോ?’ സാറ അവളുടെ മുദുലവും അല്പം കരുതലുള്ളതുമായ ശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു.

‘അതെങ്ങനെ പ്രധാനമാകും? മദ്യപിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും, എനിക്ക് നിന്നെയോർത്ത് നഷ്ടബോധം തോന്നുന്നു, സാറാ. വകയ്ക്കു

കൊള്ളാത്ത ആ രഘുവിന്റെ കൂടെ നീ എന്തു ചെയ്യാൻ പോകുന്നു, സാറാ?’

‘അവനെ അപമാനിക്കുന്നത് നിർത്ത, കേശവ്. എനിക്കു പോകേണ്ടതുണ്ട്.’

സൗരഭ് ഡൽഹിയിലെ തണുത്ത വായുവിനെ കൈ കൊണ്ട് മുറിയ്ക്കുകയും വിളി നിർത്താൻ എന്നോട് സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തീർച്ചയായും ഞാൻ അവന്റെ വിവേകമുള്ള ഉപദേശം അവഗണിച്ചു.

‘ഓ, രഘുവിനെ നീ നന്നായി സംരക്ഷിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ,’ അവന്റെ പേരിനെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘മഗ്ഗു രഘു. അങ്ങനെയാണ് ഹോസ്റ്റലിലുള്ളവർ അവനെ വിളിച്ചിരുന്നത്. മനസ്സിലായോ? മഗ്-ഗു രഘ്-ഘു.’

‘എനിക്കിതൊന്നും കേൾക്കേണ്ട കാര്യമില്ല, കേശവ്,’ സാറ പറഞ്ഞു. ‘ഞാൻ ഫോൺ വെക്കുകയാണ്. എന്നെ തിരിച്ചു വിളിക്കരുത്.’

‘ആ വട്ടൻ കോമാളിയെ തൊട്ടാൽ നിനക്ക് നിശ്ചയമായും പൊള്ളുമല്ലോ. തന്റെ “ഫക്ക് ഓൾ ഡോട്കോം” കമ്പനിയെ മറ്റെന്തിനേക്കാളും സ്നേഹിക്കുന്ന കോമാളി. എന്നേക്കാൾ നിന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ അവനു കഴിയില്ല.’

‘നീയിപ്പോൾ പറഞ്ഞ “ഫക്ക് ഓൾ ഡോട്കോം” കമ്പനി ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും മികച്ച സ്റ്റാർട്ടപ്പുകളിലൊന്നാണ്. രഘുവാണതു തുടങ്ങിയത്. അതിന്റെ വിപണിമൂല്യം നിനക്കറിയാമോ? അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ നിന്നോട് തെല്ലാം ഞാനെന്തിനാണു പറയുന്നത്?’ മുഷിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ സാറ പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ അതു കൊണ്ടാണ് നീ അവനെ തേടിപ്പോയത്. അവന്റെ പണത്തിനു വേണ്ടി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ അവനെ തേടിപ്പോയത് എനിക്ക് ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കാൻ ആഗ്രഹമുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. എനിക്ക് ഒരു കുടുംബം വേണമായിരുന്നു. നീയാകട്ടെ പേടിച്ച് പോകുകയായിരുന്നു. കാര്യങ്ങൾ മികച്ച രീതിയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു പകരം നീ എന്റെ ആളുകളെ അപമാനിച്ചു.’

‘എന്നിട്ട് നിന്റെ ആളുകൾ എന്താണു ചെയ്തത്?’

‘ഈ തന്ത്രം നീ മുമ്പും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് ഇനി വിലപ്പോകില്ല. എന്നെ നിനക്ക് പ്രകോപിപ്പിക്കാനാകില്ല. അപ്പോൾ, വിട. ഇനിയെന്നെ വിളിക്കരുത്. ഇല്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് നിന്നെ “ബ്ലോക്ക്” ചെയ്യേണ്ടിവരും.’

‘എന്നെ തടയുമെന്നോ? നീയെന്നെ തടയുമെന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയാണോ-’ അവൾ അപ്പോഴേക്കും ഫോൺ മുറിച്ചതിനാൽ എനിക്ക് പാതിവഴിയിൽ സംസാരം അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടി വന്നു.

‘എന്തായാലും, എനിக்கும் പോകേണ്ടതുണ്ട്,’ ഞാൻ ഫോണിലൂടെ ആരോടെന്നില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

‘അവൾ ഫോൺ കട്ടു ചെയ്തു, ഭായ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. കുഴപ്പമില്ല, അവൾ എന്നോടു സംസാരിക്കുന്നത് പാതിയിൽ മുറിച്ചു. അവളങ്ങനെ ചെയ്തില്ലെന്ന് ഇനി നടിക്കുന്നതെന്തിന്?’

ഞാൻ സൗരഭിനെ നോക്കി. മുഖമടച്ചൊരു അടിയാണ് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചത്. അവൻ മുന്നോട്ടു വന്ന് എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. വിസ്കിയും സാറയുടെ തള്ളിപ്പറയലും സൗരഭിന്റെ കെട്ടിപ്പിടുത്തവും കൂടിയായപ്പോൾ ഞാൻ ഉറക്കെ കരയാൻ തുടങ്ങി.

‘നശിച്ചു കൊടിച്ചിപ്പട്ടി. “എനിക്ക് നിങ്ങളെ ബ്ലോക്ക് ചെയ്യേണ്ടി വരും.”- ഞാൻ അവളെ ഓരോ നിമിഷവും സ്നേഹിക്കുന്നു.

എന്നിട്ട് അവൾക്ക് ഇതാണെന്നോടു പറയാനുള്ളത്,' ഞാൻ തേങ്ങലുകൾക്കിടയിൽ പറഞ്ഞു.

‘ഭായ്, നീ ആ പെൺകുട്ടിയെ മനസ്സിൽ നിന്നു കളയണം. ഇങ്ങനെ ഒരു പാട് നാളായില്ലേ?,' സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഞാനും അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു,' ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഈ നശിച്ച സഹസ്രാബ്ദത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നുണ!

‘കൊള്ളാം. നമുക്ക് അകത്തേക്കു പോയാലോ?’

‘നീല്ക്ക്. എനിക്കവളെ ഒരിക്കൽ കൂടി വിളിക്കണം. ഞാനും അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞെന്ന് അവളോട് പറയണം.’

‘വേണ്ട, ഭായ്, വേണ്ട...’

സൗരഭിന് പ്രതികരിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പേ ഞാനവളുടെ നമ്പർ വീണ്ടും ഡയൽ ചെയ്തു. ഫോൺ മുഴങ്ങി. അവൾ ഫോൺ കട്ടു ചെയ്യുമെന്നാണ് ഞൻ വിചാരിച്ചത്. എന്നാൽ ആരോ അതെടുത്തു.

‘പറയൂ,’ ഒരു പുരുഷശബ്ദം മറുവശത്ത് മറുപടി പറഞ്ഞു. തുലഞ്ഞു പോകട്ടെ, അത് നൂറ്റാണ്ടിന്റെ കാമുകനാണ്, രഘു.

‘ഓ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘പുതുവത്സരാശംസകൾ.’

‘കേൾക്കൂ, കേശവ്, മര്യാദക്കാരനായിരിക്കാനാണ് എനിക്കിഷ്ടം. പക്ഷേ, സാറയെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നത് നിർത്താൻ നിന്നോടേനിക്കു പറയേണ്ടി വരും.’

നാശം, ആരാണത്? അവളുടെ അച്ഛൻ? അവളുടെ കാവൽക്കാരൻ? “എനിക്ക് മര്യാദക്കാരനാകുന്നതാണ് ഇഷ്ടം” പോലും. ആരാണങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്നത്? അതിന്റെ അർത്ഥം തന്നെയെന്താണ്?

‘ഞാനവളെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നില്ല,’ നാവു കുഴയാതിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നീ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. അതും പതിവായിട്ട്,’

‘ഞാനങ്ങനെ ചെയ്യാറില്ല.’

‘എന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചു തന്നെ പല തവണ അതു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദയവായി അതു നിർത്തൂ. ഞാൻ നിന്നോട് അപേക്ഷിക്കുകയാണ്,’ രഘു പറഞ്ഞു. അവന്റെ ശബ്ദം ശാന്തവും സമചിത്തതയുള്ളതുമായിരുന്നു. പുതുവർഷത്തലേന്നും അവൻ ചിലപ്പോൾ ഇളനീരു മാത്രം കുടിച്ചു കാണും.

‘നോക്കൂ, ബ്രോ,’ അടുത്തതായി എന്തു പറയണമെന്ന് കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. യുക്തിസഹവും മാനുഷവുമായ ഒരു വാക്യം പണിതെടുക്കുന്നതിൽ നിന്ന് വിസ്കരി എന്നെ തടയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ആകെ പറയാനാഗ്രഹിച്ചത് ഇത്ര മാത്രം, ‘ഫക്ക് ഓഫ്, സാറ എന്റെയാണ്.’ എന്നിരുന്നാലും ഉന്മത്തമായ അവസ്ഥയിൽ പോലും അതൊരു മികച്ച ആശയമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നിയില്ല.

‘ഫോൺ വെക്ക്,’ സാറ അവന്റെ പുറകിൽ നിന്നു പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു. കൊടിച്ചിപ്പട്ടി!

‘പറയൂ, കേശവ്,’ ക്ഷമയോടെ രഘു പറഞ്ഞു.

‘നോക്കൂ, ബ്രോ,’ ഞാൻ ആവർത്തിച്ചു. ‘എനിക്ക് സാറയോട് സംസാരിക്കാമോ?’

‘അവൾ നിന്നോടു സംസാരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.’

‘അത് നിനക്കെങ്ങനെ അറിയാം? അവൾക്ക് ഫോൺ കൊടുക്കൂ.’

‘അവളെന്നോടു പറഞ്ഞു. ഇനി ഞങ്ങളെ സമാധാനത്തോടെ വിടാമോ? പുതുവത്സരാശംസകൾ.’

‘കേൾക്ക്, രഘു,’ താഴ്ന്ന ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’

‘കേൾക്ക്, രഘു. ഞാൻ വന്നിട്ട്...’ ആവർത്തിക്കാൻ ഒട്ടും ആഗ്രഹിക്കാത്ത ഏറെ കാര്യങ്ങൾ ഞാനവനോടു പറഞ്ഞു. ഞാനതൊന്നും ഓർക്കുന്നില്ലെന്നതാണ് സത്യം. രഘുവിന്റെ അമ്മയോടും സഹോദരിയോടും ചിലപ്പോൾ മുത്തശ്ശിയോടും പരാമർശ്യയോഗ്യമല്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് അതിലുണ്ടായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. ഞാനതെല്ലാം സ്പഷ്ടമായ ഹിന്ദിയിൽ, രാജസ്ഥാനിലെ ലോറി ഡ്രൈവർമാർ പോലും നാണിച്ചു പോകുന്ന വാക്കുകളുപയോഗിച്ചാണു പറഞ്ഞത്.

‘എന്നിട്ട് ഞാനൊരു വടിയെടുത്ത്...’ സൗരഭ് എന്റെ കയ്യിൽ നിന്ന് ഫോൺ തട്ടിപ്പറിച്ചു. അവൻ സംസാരം മുറിയ്ക്കുകയും ഫോൺ തന്റെ കീശയിൽ തിരുകുകയും ചെയ്തു.

‘എന്തു ചെറ്റത്തരമാണു നീ ചെയ്യുന്നത്?’ സൗരഭ് എന്നെ നോക്കി അലറി. അവൻ ഒരിക്കലും അങ്ങനെ ചെയ്യാറില്ല. എന്താണു ചെയ്തതെന്നു മനസ്സിലായതോടെ ഞാനവന്റെ മുഖത്തു നിന്ന് ദുരേക്കു നോക്കി.

‘നീ സാറയെ പ്രാകുകയായിരുന്നു,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘അല്ല. രഘുവിനെ മാത്രം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിനക്ക് എല്ലാ ലജ്ജയും നഷ്ടപ്പെട്ടോ?’

‘ഞാൻ സാറയോടൊന്നു സംസാരിക്കാൻ മാത്രമാണു വിളിച്ചത്. അപ്പോൾ ആ നാറി ഫോണെടുത്തു.’

‘അവൾ നിന്നോടു സംസാരിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതിനാൽ,’
സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ ഇനിയൊരിക്കലും, ഒരിക്കലും ആ നശിച്ചവളെ
വിളിക്കില്ല.’

സൗരഭ് തലയാട്ടുകയും വിഷാദത്തോടെ പുഞ്ചിരിക്കുകയും
ചെയ്തു.

‘നേരായിട്ടും.’

‘നിനക്കെന്താണ് ആ പെൺകുട്ടിയോട് ഇത്ര അഭിനിവേശം?’

‘എന്റെ ഫോൺ തിരികെത്തരാമോ?’ ഞാൻ സൗമ്യമായി
ചോദിച്ചു.

സൗരഭ് അവന്റെ കീഴയിൽ തട്ടി.

‘ഞാനത് സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളാം. നീ അകത്തേക്കു വന്നില്ലെങ്കിൽ
ഞാനിത് ഈ തറയിൽ എറിഞ്ഞു പൊട്ടിക്കും. ഇപ്പോൾ തന്നെ.’

ഞങ്ങൾ ചന്ദ്രന്റെ സ്വീകരണമുറിയിലേക്ക് തിരിച്ചു ചെന്നു. ചന്ദ്രൻ
ക്ലാസസ്റ്റിലെ രസതന്ത്രഅധ്യാപകനായ കമൽ ഞങ്ങളുടെ
അടുത്തേക്ക് നടന്നു വന്നു.

‘പുതുവത്സരാശംസകൾ. മറ്റൊരു വർഷം, മറ്റൊരു ജെഇഇ.
വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മറ്റൊരു കൂട്ടം,’ അയാൾ സ്വന്തം തമാശ
ആസ്വദിച്ച് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

ഞാൻ എന്റെ ഗ്ലാസ് അയാളുടേതിനോട് കൂട്ടിമുട്ടിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ രണ്ടു പേരും എവിടെയായിരുന്നു? അറോറ സാർ
ചോദിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ക്ഷമിക്കണം, ഞങ്ങൾക്ക് അല്പം ശുദ്ധവായു വേണ്ടി വന്നു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഇപ്പോൾ അല്പം വിസ്കിയും,’ ഞാൻ കണ്ണിറുക്കി. ‘കമൽജി, എനിക്കൊരു ഗ്ലാസ് മദ്യം തരാമോ?’

‘തീർച്ചയായും,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. ‘ഞാനിപ്പോൾ വരാം.’

കമൽ പോയതിനു ശേഷം സൗരഭ് എന്നെ തുറിച്ചു നോക്കി.

‘നിർത്ത,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘അവസാനത്തെ ഗ്ലാസ്. എന്റെ ഫോൺ തിരിച്ചു തരാമോ?’

‘ഒരിക്കലുമില്ല. അതത്ര നല്ലതായിരുന്നില്ല, കേശവ്. നീയെത്ര ഉച്ചത്തിലാണ് പുറത്തു നിന്ന് ആക്രോശിച്ചത്!’

‘ഗോലുജി! എന്നെ ശകാരിക്കുമ്പോൾ, നീ വളരെ ഓമനത്തമുള്ളവനാണെന്നു തോന്നുന്നു. നിന്റെ ഉരുണ്ട മുഖം തക്കാളിപോലെ ചുവക്കും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിർത്ത,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അവന്റെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങി.

‘പുതുവത്സരാശംകൾ. മറ്റൊരു വർഷം. മറ്റൊരു ജെഇഇ,’ ഞാൻ അവന്റെ കൂട്ടവയറിൽ ഇക്കിളിയിട്ടു.

ഞാൻ ഫോൺ തിരികെ കിട്ടാനായി അവന്റെ കാലുറകളുടെ കീഴയിൽ കയ്യിട്ടു.

‘ഒരിക്കലുമില്ല,’ അവൻ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയും എന്റെ കൈ തള്ളിമാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘നീ പിന്നെയും തടി വെച്ചല്ലോ, ഗോലു,’ അവന്റെ വയറു തപ്പിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നിനക്ക് മധുരപലഹാരങ്ങൾ

വലിയ ഇഷ്ടമാണല്ലേ?’

‘ഒരിക്കലും കിട്ടാത്ത ഒന്നിനെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതിലും നല്ലതാണത്,’
എന്റെ കൈ തട്ടിമാറ്റിക്കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

*

ജെഇഇ - ജോയിന്റ് എൻട്രൻസ് എക്സാം

അധ്യായം 3

‘കടന്നു വരു. മഹാനായ രാജപുരോഹിത് സർ,’ ചന്ദൻ അറോറ പറഞ്ഞു. വായ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ അയാളുടെ ഒച്ച അമർന്ന മട്ടിലുള്ളതാണ്.

മുഴുവൻ മുറിയിലും പാൻ മസാലയുടെ രുക്ഷഗന്ധം പരന്നു. അതിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനം ചന്ദന്റെ തടിയൻ ചുണ്ടുകളായിരുന്നു. അയാൾ ഗുട്വ ചവച്ചു കൊണ്ട് ഒരു കസേരയിലേക്ക് കൈ വിശിക്കാണിച്ചു. ഞാൻ ഇരിക്കുകയും അയാൾ വായിലെ വിവിധ പദാർത്ഥങ്ങൾ ചവച്ചു തീരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾക്കു പുറകിലുള്ള ഭിത്തിയിലെ ചിത്രങ്ങളിലേക്കു ഞാൻ തുറിച്ചുനോക്കി. ചില ഫോട്ടോകളിൽ അയാൾ സ്ഥാപനത്തിലെ വിജയികളായ മുൻ വിദ്യാർത്ഥികളോടൊപ്പം നിന്നു. അവരുടെ കയ്യിൽ ഐഐടിയിലേക്കുള്ള പ്രവേശനക്കത്ത്സകളുണ്ട്. ഫ്രെയിം ചെയ്തതും ഫോട്ടോഷോപ്പു ചെയ്തെടുത്തതുമായ ഒരു വ്യാജ സാക്ഷ്യപത്രം ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിച്ചു, ‘ചന്ദൻ സർ, ജെഇഇ രസതന്ത്രത്തിന്റെ അജയ്യനായ രാജാവ്’. ഒരു മുൻ വിദ്യാർത്ഥി അയാൾക്കുണ്ടാക്കി കൊടുത്തതാണ് ആ സാക്ഷ്യപത്രം! മറ്റൊരു ചിത്രത്തിൽ, അയാൾ സൺഗ്ലാസുകൾവെച്ച് ഡൽഹി ഐഐടിയുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട ബഹുനിലക്കെട്ടിടത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കയ്യും കെട്ടി നിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഐഐടിയിലേക്കുള്ള പ്രവേശനപരീക്ഷാസംവിധാനത്തെ അയാൾ കീഴടക്കിയതിനെയാണ് അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ചന്ദൻ ഒരിക്കലും ഐഐടിയിൽ എത്തിയില്ല. അയാൾ ഡൽഹി സർവ്വകലാശാലയുടെ പരിധിയിലുള്ള വെങ്കടേശ്വര കോളേജിൽ രസതന്ത്ര പ്രൊഫസറായിരുന്നു. പത്തു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് അയാൾ മാളവ്യ നഗറിലെ വീടിന്റെ ഗാരേജിൽ ‘ജെഇഇ’ രസതന്ത്രത്തിനായുള്ള ട്യൂഷൻ ക്ലാസുകളെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. അത് വലുതാവുകയും അവസാനം ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സ് ആയി മാറുകയും ചെയ്തു. വീടു നിൽക്കുന്ന അതേ തെരുവിൽ

അയാൾ ഒരു മൂന്നുനിലക്കെട്ടിടം വാടകയ്ക്കെടുത്തു. പതിനഞ്ച് മുഴുവൻ സമയ അദ്ധ്യാപകർ അവിടെ അയാൾക്കായി പണിയെടുത്തു. അതിൽ ഏഴു പേർ ഐഐടിയിലായിരുന്നു. അക്കാദമിയിൽ അധ്യാപകർ അയാൾ മരണത്തോടു, ‘അതെ, ഞാനൊരിക്കലും ഐഐടിയിൽ പഠിച്ചില്ല. പക്ഷേ, നോക്ക്, ഇപ്പോൾ ഐഐടിയിൽ എനിക്ക് വേണ്ടി പണിയെടുക്കുന്നു.’ എന്നാണ് ശ്രീമാൻ അറോറയുടെ യോഗ്യതയെ കുറിച്ച് വേവലാതിപ്പെടുന്ന രക്ഷിതാക്കളോട് അയാൾ പറയുന്നത്. ചിലപ്പോൾ അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കാനായി എന്നെ ക്ലാസിൽ നിന്ന് പിടിച്ചു കൊണ്ടു വരികയും ചെയ്തു.

‘ഇദ്ദേഹത്തെ നോക്ക്. ഡൽഹി ഐഐടിയിലെ 2013 ബാച്ച്. ഇപ്പോൾ എനിക്ക് വേണ്ടി ജോലിയെടുക്കുന്നു.’ ‘എനിക്ക് വേണ്ടി’ എന്നത് അയാൾ തറപ്പിച്ചു പറയും. ‘എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകതയുണ്ടെന്ന് ഇദ്ദേഹത്തെ കണ്ടാൽ തോന്നുന്നുണ്ടോ? നോക്ക്, ഇദ്ദേഹത്തിന് ഐഐടിയിൽ പഠിക്കാനാകുമെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ കുട്ടിക്കുമത് കഴിയും.’

‘ത്ഫ്!’ ഒരു വാ നിറയെ തുപ്പലിന്റെയും ഗുട്വയുടെയും മിശ്രിതം ചവറ്റു കൂട്ടയിലേക്ക് ഒഴിവാക്കിയതിന്റെ ശബ്ദം എന്നെ വർത്തമാനകാലത്തേക്ക് തിരിച്ചു കൊണ്ടു വന്നു.

‘അപ്പോൾ, രാജ് പുരോഹിത് സാർ, നിങ്ങളുടെ ക്ലാസുകളെല്ലാം എങ്ങനെ പോകുന്നു?’

ഐഐടി കാഴ്ചബംഗ്ലാവിലെ മൃഗമെന്നതിനു പുറമേ, ഞാൻ ചന്ദൻ ക്ലാസിൽ ഗണിതശാസ്ത്രം പഠിപ്പിച്ചു. ഇന്ന് ചന്ദൻ അറോറ എന്റെ ജോലിയെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യാനാണ് വിളിച്ചു വരുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

‘നന്നായി പോകുന്നു, ചന്ദൻ സാർ,’ പൊള്ളിച്ചിരിയോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞങ്ങളിപ്പോൾ “കാൽകുലസ് മൊഡ്യൂൾ” പൂർത്തിയാക്കിയതേയുള്ളൂ.’

അയാൾ ഒരു ഫയൽ എന്റെ മുന്നിലേക്ക് തള്ളി.

‘രാജ്പുരോഹിത് ജി,’ അയാൾ പറഞ്ഞു, ‘ഇത് നിങ്ങളുടെ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്നുള്ള പ്രതികരണമാണ്. ഐഐടിയിലെത്താൻ പരിശ്രമിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയെന്നാണ് ചിലർ പറയുന്നത്.’

‘ഇല്ല, സാർ.’

അയാൾ ഫയൽ അടച്ചു വെച്ചു.

‘എങ്കിൽ അവരെന്താണ് അങ്ങനെ പറയുന്നത്?’

‘സാർ, അങ്ങനെ പറഞ്ഞവർ ഏറ്റവും മോശം വിദ്യാർത്ഥികളായിരിക്കും. എല്ലാ ക്ലാസ് പരീക്ഷയിലും അവർക്ക് അവസാനത്തെ സ്ഥാനമാണ്. അവർക്ക് ശാസ്ത്രത്തോട് യാതൊരു പ്രതിപത്തിയുമില്ല. മാതാപിതാക്കളാണ് അവരെ ഉന്തിവിടുന്നത്. ഐഐടിയിലേക്ക് പ്രവേശനത്തിനു ശ്രമിച്ച് അവർ സമയം പാഴാക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നില്ല.’

ചന്ദൻ പുറകോട്ടു ചാരിയിരുന്നു. സുഖപ്രദമായ തോൽക്കസേര അയാളുടെ ഭാരത്തിനു കീഴിൽ ഞരങ്ങി.

‘ഇതൊരു കരിയർ ഗൈഡൻസ് സ്ഥാപനമല്ല, രാജ്പുരോഹിത് ജി.’

‘പക്ഷേ, അവർ പറയുന്നത് ഐഐടിയിലേക്കുള്ള പ്രവേശന പരീക്ഷ എഴുതാൻ പോലും അവർക്ക് താല്പര്യമില്ലെന്നാണ്. മാതാപിതാക്കളാണ് അവരെ ഇവിടെ നിർബന്ധിച്ചു ചേർത്തത്.’

‘അപ്പോൾ നമ്മൾ കുടുംബകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടണമെന്നാണോ? നമ്മുടെ ജോലി ക്ലാസുകൾ എടുക്കുകയെന്നതാണ്.’

‘സാർ, പക്ഷേ-’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. അയാൾ വീണ്ടുമെന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘കൂടാതെ, നിങ്ങൾ പുതിയ വിദ്യാർത്ഥികളെ കൊണ്ടു വരുന്നില്ലെന്നതും എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ട്.’

‘സാർ, ഞാൻ തിരക്കിട്ട് ക്ലാസുകളെടുക്കുകയാണ്.’

‘നിങ്ങൾ മാർക്കറ്റിങ്ങും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. സ്ഥാപനത്തിലേക്ക് പുതിയ സന്ദർശകർ വരുമ്പോൾ അവരെ നിങ്ങൾ കാണേണ്ടതുണ്ട്. ഇവിടെ ചേരുന്നത് നല്ലതാണെന്ന് അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തണം. നിങ്ങൾ ഒരിക്കലുമത് ചെയ്യുന്നില്ല.’

എനിക്കത് വെറുപ്പാണ്. മാതാപിതാക്കളെ കാണാൻ, പ്രത്യേകിച്ചും ഒരിക്കലും പരീക്ഷ ജയിക്കാൻ സാധ്യതയില്ലാത്ത കുട്ടികളുടെ മാതാപിതാക്കളെ കാണാൻ എനിക്ക് ഇഷ്ടമല്ല. ജെഇഇ പരീക്ഷയിലൂടെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവരുടെ അനുപാതം രണ്ടു ശതമാനത്തിൽ താഴെ മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ, ഐഐടിയിലേക്ക് പ്രവേശനത്തിനു ശ്രമിക്കുന്നവരിൽ ഏറിയ പങ്കും തോൽക്കും. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ പരിശീലനക്ലാസുകൾ നടത്തുകയാണെങ്കിൽ അങ്ങനെയല്ല പറയേണ്ടത്. തന്റെ മകനോ മകളോ ഐഐടിയിൽ എത്തുമെന്ന് സ്വപ്നം കാണാൻ നിങ്ങൾ മാതാപിതാക്കളെ പ്രേരിപ്പിക്കണം.

‘രാജപുരോഹിത് ജി, പറയുന്നതിൽ വിഷമമുണ്ട്. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ അല്പം കൂടെ പരിശ്രമശാലി ആകേണ്ടതുണ്ട്.’

തീർച്ചയായും ഞാനതല്ല. ‘പരിശ്രമശാലി’ എന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്തു നരകമായാലും.

‘എന്തു സംഭവിച്ചു? ഗുട്ബ ചവയ്ക്കുന്ന ആ നാറി എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ ചെറിയ രണ്ടു മുറി ഫ്ലാറ്റിലെ, ചെറിയ സ്വീകരണ മുറിയുടെ തറയിലെ ചെറിയ കമ്പളത്തിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. ഞാൻ ബ്ലേന്റേഴ്സ്

പ്രൈഡിന്റെ രണ്ടു വലിയ പെണ്ണുകൾ ഒഴിച്ചു.
പുതുവർഷത്തലേന്നുണ്ടായ തകർച്ചക്കു ശേഷം, ഒരു
മാസത്തേക്ക് ഞാൻ മദ്യപിക്കില്ലെന്ന് സൗരഭിനു വാക്കു
കൊടുത്തിരുന്നു. ഞാനത് പാലിക്കുകയും ചെയ്തു. ശരിക്കും
പറഞ്ഞാൽ, ഒരു മാസത്തെ വിലക്കു പൂർത്തിയായിട്ട്
ഒരാഴ്ചയിലധികം കഴിഞ്ഞു പോയിരുന്നു.

‘അതു മറന്നേക്ക്,’ ഞാനവന് ഗ്ലാസു നീട്ടി.

‘എന്തോ കാര്യമുണ്ട്. നീ ഒരു കുപ്പി പൊട്ടിച്ചിട്ട്
ഏറെക്കാലമായല്ലോ. ആ കൾമീരി പെൺകുട്ടിയാണോ വീണ്ടും
കാരണം?’

‘സാരാ? അല്ല.’

‘അവളുടെ പേര് എടുത്തിടുന്നത് എനിക്കിഷ്ടമല്ല. ഉറപ്പാണല്ലോ,
അല്ലേ?’

ഞാൻ നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി. അവൻ ചോദിച്ചതിൽ തെറ്റു
പറയാനാകില്ല. സാര എല്ലായ്പ്പോഴും എന്റെ മനസ്സിലുണ്ട്.
ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേരും ഒരുമിച്ചു കയറാറുള്ള ഡിറ്റിസി ബസ്
വഴിയിൽ വെച്ചു കണ്ടാൽ എനിക്കവളെ ഓർമ്മ വരും.
ദിവസത്തിന്റെ ശേഷിച്ച ഭാഗം ഞാൻ അവളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ച്
ചിലവഴിക്കും. അല്ലങ്കിൽ ചികൻകരി ചുരിദാരില് ഞാനൊരു
പെൺകുട്ടിയെ കാണും-സാരയ്ക്ക് അതു ധരിക്കാൻ ഏറെ
ഇഷ്ടമായിരുന്നു-അപ്പോൾ അഞ്ചു മണിക്കൂർ കൂടി പാഴാകും.
എന്റെ തലച്ചോറ് അഴിച്ചു പണിതതായി എനിക്കു തോന്നി; എല്ലാ
നാഡീകോശങ്ങളും സാരയിലേക്ക് വഴികാട്ടി. ഞാൻ വിസ്കി
നിറച്ച ഗ്ലാസിലെ മഞ്ഞുകട്ടകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു, കൾമീരിൽ മഞ്ഞുണ്ട്-
സാര. ഞങ്ങളുടെ കാപ്പിമേശ മരം കൊണ്ടുള്ളതാണ്. സാരയ്ക്ക്
മരങ്ങളെയും പ്രകൃതിയെയും ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ഏതൊരു
വസ്തുവിൽ നിന്നും എന്റെ തലച്ചോറിന് സാരയിലേക്ക് പോകാം.

എന്നിട്ടും ഞാനിന്നു മദ്യപിക്കുന്നത് സാരയെ ചൊല്ലിയല്ല.

സൗരഭ് മിണ്ടാതെയിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഒരു വലിയൊരിറക്ക് വിസ്കി കുടിച്ചു. കുത്തിക്കുത്തി ചോദിക്കേണ്ടാത്തത് എപ്പോഴാണെന്ന് പുരുഷന്മാർക്കറിയാം. ഞാൻ ആദ്യത്തെ ഗ്ലാസ് കുടിച്ചു തീർക്കുകയും രണ്ടാമത്തേത് രണ്ടു പേർക്കുമായി നിറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാനവന് ഗ്ലാസു നീട്ടി.

‘നീ പരിധി വിടില്ലെന്ന് ഉറപ്പുണ്ടെങ്കിൽ കൂടെ കൂടാം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കിന്നു രാത്രി ഇതു വേണം.’

‘കാര്യമെന്താണെന്ന് എന്നോടു പറയാം. പറയണമെന്ന് തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ.’

‘ഞാനെന്റെ ജോലിയെ വെറുക്കുന്നു.’

‘ഞാനും. എന്തെങ്കിലും പുതിയ കാര്യമുണ്ടെങ്കിൽ പറയൂ.’ അവൻ അടക്കിച്ചിരിച്ചു.

‘നമുക്ക് ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സിൽ എന്നന്നേക്കുമായി കുടുങ്ങിക്കിടക്കാനാകില്ല. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും നമ്മൾ പോയത് ഐഐടിയിലേക്കാണ്.’

‘നീ ഐഐടിയിലേക്കു പോയി, ഭായ്. ഞാൻ നാഗ്പൂരിൽ നിന്നുള്ള പാവം എൻഐടിക്കാരനാണ്.’

‘നീയും ഒട്ടും കുറഞ്ഞവനല്ല. ഈ മണ്ടന്റെ കോച്ചിങ് സെന്ററിൽ നാമെന്തിനാണ് കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നത്?” ആ നാറി ചന്ദൻ എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞോ?’

‘ഉവ്വ്. പക്ഷേ, വേറെയും കാര്യങ്ങളുണ്ട്.’

‘എന്ത്?’

‘ഞാൻ രണ്ട് അഭിമുഖങ്ങളിൽ പൊട്ടി.’

‘ഏത് അഭിമുഖങ്ങൾ?’ സൗരഭ് നിവർന്നിരുന്നു.

‘ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ ഏതാനും കമ്പനികളിലേക്ക് അപേക്ഷകൾ അയച്ചിരുന്നു. ലിങ്ക്ഡ്ഇന്നിലാണ് ഞാൻ ആ പരസ്യങ്ങൾ കണ്ടത്.’

‘നീയത് എന്നോടു പറഞ്ഞതേയില്ല.’

‘ക്ഷമിക്കണം. ആദ്യം എന്തെങ്കിലും തീരുമാനമാകട്ടെയെന്നു ഞാൻ കരുതി. പത്തു കമ്പനികളിൽ രണ്ടെണ്ണം മാത്രമാണ് അഭിമുഖത്തിന് എന്നെ വിളിച്ചത്. രണ്ടു കമ്പനികളും ആ ദിവസം തന്നെ എന്നെ നിരസിച്ചതായുള്ള അറിയിപ്പുകളും തന്നു.’

‘ആരെല്ലാം?’

‘ഇൻഫോസിസ്. ഫ്ളോ ടെക്കും. അത് ഗുഡ്ഗാവിലെ വളരെച്ചെറിയ സോഫ്റ്റ് വെയർകമ്പനിയാണ്. അതു ശരിയാകുമെന്ന് ഞാൻ കരുതി. ഇതൊരു നരകം തന്നെ! അവർ പോലും എനിക്ക് ജോലി തന്നില്ല.’

ഞാൻ എന്റെ ഗ്ലാസിലെ മദ്യം അടിവരെ വലിച്ചു കുടിച്ചു.

‘തുലഞ്ഞു പോട്ടെ,’ അല്പനേരത്തിനു ശേഷം സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഞാനെന്നിനാണ് ഐഐടിക്കുശേഷം കോച്ചിങ് സെന്ററിൽ ചേർന്നതെന്ന് അവരെന്നോട് ചോദിച്ചു.’

‘അതൊരു കളങ്കമാണ്. നമ്മളെ കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളിൽ കോച്ചിങ് ക്ലാസുകളുണ്ടാകുന്നത് നല്ലതല്ല. നമ്മൾ പെട്ടെന്ന് കോർപറേറ്റുകൾക്ക് അയോഗ്യരായതു പോലെയാണത്.’

‘നിന്റെ ലിങ്ക്ഡ്ഇൻ പുതുക്കിയോ?’

‘പുതുക്കാൻ യാതൊന്നുമില്ല.’

ഞാൻ സൗരഭിന്റെ ലിങ്ക്ഡ്ഇൻ പ്രൊഫൈൽ എന്റെ ഫോണിൽ നിന്ന് തുറന്നു.

‘ഒരു നല്ല ചിത്രമെങ്കിലുമിട്ടു കൂടെ? നിന്നെക്കണ്ടാൽ ശിശുക്കളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നവനാണെന്നു തോന്നും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘കാണിക്ക്,’ സൗരഭ് എന്റെ ഫോൺ വാങ്ങിച്ചു. ‘നീയാണെങ്കിൽ ഒരു നൃത്തസംഘത്തിലെ അംഗമാണെന്നു തോന്നും. നിന്റെ കടുക്കൻ ചിത്രത്തിൽ കാണിക്കുന്നതെന്തിന്? ജോലി കിട്ടാൻ അതു സഹായിക്കുമെന്നാണോ നീ വിചാരിക്കുന്നത്?’

ഞാൻ ഫോൺ തിരികെ വാങ്ങിച്ചു. എന്നിട്ടെന്റെ ചിത്രം നോക്കി.

‘അതെന്റെ രാജസ്ഥാനി സംസ്കാരമാണ്.’

‘ഒരു ടെക് കമ്പനിയും ആഭരണമിടുന്നയാളെ ജോലിക്കെടുക്കില്ല.’

ഞാൻ ഫോൺ മേശപ്പുറത്തു വെച്ചു.

‘നമ്മൾ ഊളുകളാണ്. ഒരു നല്ല പ്രൊഫൈൽ ചിത്രം പോലുമിടാൻ കഴിയുന്നില്ല.’

‘സർ, അതു കൊണ്ടാണു ഞാൻ പറയുന്നത്, ഗൂട്ബ ചവയ്ക്കാൻ തുടങ്ങൂ. ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സും പൊരുളില്ലാത്ത ജീവിതവും ആസ്വദിക്കൂ.’

ഞാൻ സൗരഭിനെ തുറിച്ചു നോക്കി.

‘ക്ഷമിക്കണം, ക്ഷമിക്കണം. അതെ, നമ്മൾ തോറ്റു കൊടുക്കാൻ പോകുന്നില്ല.’

സൗരഭ് ടിവി വെക്കുകയും വാർത്തയിലേക്ക് ചാനൽ മാറ്റുകയും ചെയ്തു. ബനാനസ് ഹിന്ദു സർവ്വകലാശാലയുടെ ക്യാമ്പസിൽ പൊലീസ് പെൺകുട്ടികളെ ലാത്തി കൊണ്ട്

തല്ലിയതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു പ്രധാന വാർത്ത. എന്താണു പെൺകുട്ടികളുടെ തെറ്റ്? അവർ പീഡനത്തിനെതിരെ പ്രതിഷേധിക്കുകയായിരുന്നു.

‘ഇവർ കാര്യമായി പറയുന്നതാണോ? ഇതാണ് ഉത്തർപ്രദേശിലെ പൊലീസ്. ബഹളമില്ലാതെ, അക്രമമില്ലാതെ പ്രതിഷേധിക്കുന്ന പെൺകുട്ടികളെ അടിക്കുകയോ?’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

സാറയ്ക്കും പ്രതിഷേധപ്രകടനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ഇഷ്ടമായിരുന്നു, എന്റെ തലച്ചോറിൽ ആ ചിന്ത മിന്നി. എന്റെ നാഡീകോശങ്ങളുടെ ശൃംഖല വീണ്ടും അതിനെ പിന്തുടരുകയാണ്.

ഞാൻ കാലത്തിനു പുറകിലേക്കു വീണു. നിരവധി വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു ‘ആക്റ്റിവിസ്റ്റ്’ പ്രണയസല്ലാപമുണ്ടായ കാലത്തേക്ക്.

അധ്യായം 4

ഏഴു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്

‘ജന്തർ മന്തറിലെ ഒരു പ്രതിഷേധപ്രകടനത്തിനു പോകുന്നത് എങ്ങനെ ഒരു ഡേറ്റാകും?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ഞങ്ങൾ കോണോട്ട് പ്ലേസിലെ ബാരാഖംബ റോഡ് മെട്രോ സ്റ്റേഷനിൽ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി പാർലമെന്റ് സ്ക്വീറ്റിനു നേരെ നടന്നു.

അവൾ മുടി പുറകിൽ ഉരുട്ടി കെട്ടിവെച്ചു. വായിൽ മുടിപ്പിന്നുമായി അവൾ പറഞ്ഞു, ‘എന്റെ കൂടെ വന്നതിന് നന്ദി. അതിൽ ഏറെ കാര്യമുണ്ട്.’

‘നേരു പറഞ്ഞാൽ, എന്തിനെക്കുറിച്ചാണീ പ്രതിഷേധം?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. കശ്മീരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എന്തോ ആണെന്ന് ഫോണിലൂടെ അവളെന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. റാങ്ദിവുവിനുശേഷം കാര്യമായി പരിശ്രമിച്ചാണ് അവളോടൊരുമിച്ച് പുറത്തു പോകാൻ ആവശ്യപ്പെടാനുള്ള ധൈര്യം ഞാൻ സംഭരിച്ചത്. ഞാൻ ശരിക്കും ഒരു ഡേറ്റാണോ ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്ന് ചോദിച്ച് അവളെന്നെ കളിയാക്കി. ഞാൻ ‘അതെ’ എന്ന വാക്കുപയോഗിച്ച് സാഹസികത കാണിച്ചു; അവൾക്കിഷ്ടമുള്ളിടത്തേക്ക് പോകാമെന്ന് ഞാനവളോട് പറഞ്ഞു. മോശം പറയരുതല്ലോ, അവൾ പ്രതിഷേധപ്രകടനം തിരഞ്ഞെടുത്തു.

‘ഇന്ത്യൻ പട്ടാളം കശ്മീരിലെ സിവിലിയന്മാരുടെ നേർക്ക് അതിക്രമങ്ങൾ ചെയ്യുകയാണ്. അതിനെതിരെ പ്രതിഷേധിക്കാനാണ് നാമൊത്തുചേരുന്നത്.’

നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള മിക്കവരെയും പോലെ, കശ്മീർപ്രശ്നത്തെ കുറിച്ച് എനിക്കും കാര്യമായ അറിവൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാക്കിസ്ഥാൻ അത് ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഇന്ത്യ ഒരിക്കലുമത് വിട്ടുകൊടുക്കില്ലെന്നും രണ്ടു രാജ്യത്തെയും

വേണ്ടാത്ത കുറച്ചു പേർ കശ്മീരിലുണ്ടെന്നും എനിക്കറിയാം.
അതൊന്നും എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയ
കാര്യമായിരുന്നില്ല. അത് ക്ലാസുകളിൽ നിന്ന് മുങ്ങാനും
ലോകത്തിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും സുന്ദരിയും മിടുക്കിയും സംഭാഷണ
ചതുരയുമായ സാറാ ലോണിനോടൊത്ത് ചിലവഴിക്കാനുമുള്ള
ഒരു ദിവസമായിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ ജന്തർ മന്തറിലെത്തി. ഏതാണ്ട് അമ്പതു
വിദ്യാർത്ഥികൾ ആ സ്മാരകത്തിനു പുറത്ത്
ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ പ്ലക്കാർഡുകൾ പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘കശ്മീരിൽ നിരപരാധികളെ കൊല്ലുന്നത് അവസാനിപ്പിക്കുക.’

‘പെല്ലറ്റ് ഗണ്ണുകൾ പ്രതിഷേധക്കാരെ അന്ധരാക്കുന്നു.
അതുപയോഗിക്കുന്നത് നിർത്തൂ.’

‘ഇന്ത്യൻ പട്ടാളമേ, കശ്മീരികൾക്കു മേലുള്ള അതിക്രമങ്ങൾ
അവസാനിപ്പിക്കൂ.’

സാറ എന്റെ മുമ്പിൽ കയറി നടന്നു. അവൾ
പ്രതിഷേധപ്രകടനക്കാരുടെ ഒരു ചെറുസംഘത്തിന്റെ
അടുത്തേക്ക് പോയി. അവർ അവളെ ആലിംഗനം ചെയ്യാനായി
എഴുന്നേറ്റു. അവൾ എന്നെ അവർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി.

‘അഫ്സാന, സഹീർ, കരീം,’ സാറ പറഞ്ഞു, ‘എന്റെ സുഹൃത്ത്
കേശവ്.’

ഞാനവർക്ക് കൈ കൊടുത്തു. ഞാൻ വർഗ്ഗീയവാദിയോ
വംശീയവാദിയോ അല്ലെങ്കിലും, നിലവിലുള്ള സാഹചര്യം ഞാൻ
ശീലിച്ചതിൽ നിന്ന് അല്പം വ്യത്യസ്തമാണ്. എന്റെ സ്വദേശമായ
ആശ്വാറിൽ ഞങ്ങൾ മറ്റു മതങ്ങളിലുള്ളവരായി
വാസ്തവത്തിൽ ഇടപഴകാറില്ല. ഒരു കൂട്ടം മുസ്ലീങ്ങൾക്കിടയിൽ
എന്നെ കണ്ടാൽ എന്റെ അമ്മ ബോധം കെട്ടു വീഴും. എന്റെ
അച്ഛന്റെ സൗഹൃദവലയത്തിലുള്ളവരെല്ലാം തന്നെ ആർ എസ്

എസ്സുകാരാണ്. ഏറെ മുസ്ലീങ്ങളെയൊന്നും ഞങ്ങൾക്കറിയില്ല എന്നതാണു നേർ.

‘റസാക്ക്, സലിം, ഇസ്‌മയിൽ,’ സാറ മറ്റു ചിലർക്കു കൂടി എന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തി. ഞാൻ അവർക്ക് കൈ കൊടുക്കുകയും പുഞ്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ പേരു കേട്ടപ്പോഴും കാതിലെ കടുക്കൻ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടപ്പോഴും അവരുടെ മുഖത്തു വിടർന്ന അത്ഭുത ഭാവം ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. പ്ലക്കാർഡുകളിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കാമെന്ന് അവരിലൊരാൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഞാൻ താരതമ്യേന സുരക്ഷിതമായ, ‘താഴ്വരയിൽ സമാധാനം’ എന്നെഴുതിയ പ്ലക്കാർഡ് തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഞാനത് കൈകളിൽ കൂട്ടിപ്പിടിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരോടൊത്ത് തറയിലിരിക്കുകയും ചെയ്തു. സാറ എന്നെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘എന്താണ്?’

‘നന്ദി. വന്നതിനും എന്നെ പിന്തുണച്ചതിനും.’

അതെ, ഞാനവളെ പിന്തുണക്കുകയാണ്. അവളുടെ സാമീപ്യം നേടാനാണെന്നു മാത്രം. പക്ഷേ, ആ പ്രതിഷേധത്തെ ഞാൻ പിന്തുണക്കുന്നുണ്ടോ? എനിക്കറിയില്ല.

‘അതിരിക്കട്ടെ, എന്താണ് ശരിക്കും സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘കഴിഞ്ഞ ആഴ്ചയിൽ കശ്മീരിലെ ഇന്ത്യൻ പട്ടാളം പ്രതിഷേധ പ്രകടനക്കാരെ പിരിച്ചു വിടാൻ പെല്ലറ്റ് ഗണ്ണുകൾ ഉപയോഗിച്ചു. അതിലൊരാൾക്ക് കണ്ണു നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കാം.’

‘അത് ഭീകരം തന്നെ,’ ഞെട്ടലോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ, അതു നിർഭയത്തോടെയാണ്. കശ്മീരിന് സമാധാനം വേണം.’

‘പക്ഷേ, എന്തു കൊണ്ടാണ് പട്ടാളത്തിന് പെല്ലറ്റ് ഗണ്ണുകൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടി വന്നത്?’

‘അതാണ് അവർ ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്നതു കൊണ്ടുതന്നെ,’ ഇസ്മയിൽ പറഞ്ഞു. അയാൾ സുഹൃത്തുക്കളോടൊത്ത് എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുകയും മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു പറയാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഞങ്ങൾ തനിച്ചായപ്പോൾ സാറ എന്നോടു സംസാരിച്ചു.

‘ശരിക്കും അതത്ര ലളിതമല്ല,’ അവൾ പറഞ്ഞു. ‘പ്രതിഷേധപ്രകടനക്കാർ പട്ടാളക്കാർക്കു നേരെ കല്ലെറിഞ്ഞു.’

‘എന്തു കൊണ്ട്?’

‘അവർക്ക് ഇന്ത്യൻ പട്ടാളത്തെ ഇഷ്ടമല്ലാത്തതു കൊണ്ട്.’

‘പക്ഷേ, അതെന്തു കൊണ്ട്?’

‘പട്ടാളത്തിന് കശ്മീരിൽ ഭീകരവാദികളെ തിരഞ്ഞു പിടിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഭീകരവാദികൾ സിവിലിയന്മാരോട് ഇടപഴകിയാണ് ജീവിക്കുന്നത്. ചിലപ്പോൾ, ഭീകരവാദികളെ വേട്ടയാടുന്നതിനിടയിൽ സിവിലിയന്മാർക്ക് ഉപദ്രവമുണ്ടാകുകയോ ക്ഷതമേൽക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടവർ ഇന്ത്യൻ പട്ടാളത്തെ വെറുക്കുന്നു.’

‘പട്ടാളം അതല്ലാതെ എന്തു ചെയ്യണമെന്നാണ്?’

‘നിരപരാധികളെ ഉപദ്രവിക്കരുത്. അവരെന്തിനാണ് പെല്ലറ്റ് ഗണ്ണുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്?’

‘അവരുടെ നേർക്ക് കല്ലുകളെറിഞ്ഞാൽ അവർ വേറെന്തു ചെയ്യും?’

‘നിനക്ക് മനസ്സിലാകില്ല,’ സാറ പറഞ്ഞു, ‘കശ്മീർ പ്രശ്നം വളരെ സങ്കീർണ്ണമാണ്.’

എനിക്ക് നേരായും യാതൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. എനിക്ക് സാറയോട് തർക്കിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഒന്ന്, എനിക്ക് അക്കാദ്യത്തെ കുറിച്ച് കൂടുതലൊന്നുമറിയില്ല. രണ്ട്, സാറ വാദപ്രതിവാദത്തിൽ വൈദഗ്ധ്യമുള്ളവളാണ് മൂന്ന്, എനിക്ക് അവളുടെ മുമ്പിൽ ഒരു നല്ല അവസരം ഒത്തുവരണമെന്നുണ്ട്. വിവേകശൂന്യമായ ഏതോ രാഷ്ട്രീയത്തെ കുറിച്ചു സംസാരിച്ച് അതു തുലച്ചു കളയാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

‘നീ പറഞ്ഞത് പൂർണ്ണമായി ശരിയാണ്. കൺമീരിനെ കുറിച്ച് കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ എനിക്ക് പറഞ്ഞു തരാൻ ചിലപ്പോൾ നിനക്ക് കഴിയും. നമ്മൾ വീണ്ടും കാണുകയാണെങ്കിൽ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നമ്മൾ കാണും,’ അവൾ എന്റെ കൈ പിടിച്ചു തെരിച്ചു. എന്നെ തൊടാൻ അവളെടുത്ത മുൻകൈ നല്ലതാണ്, ഞാൻ എന്നോടു തന്നെ പറഞ്ഞു.

മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ ഉച്ചത്തിലായപ്പോൾ സാറ മുമ്പോട്ടായുകയും എന്നോട് പിറുപിറുക്കുകയും ചെയ്തു. ‘ശ്രദ്ധിക്കൂ, എനിക്ക് സമാധാനമാണ് ആവശ്യം. അക്രമം ഇരുവശത്തായാലും ഒരിക്കലും നല്ലതല്ല. എനിക്ക് ഇന്ത്യയെ ഇഷ്ടമാണ്. എനിക്ക് കൺമീരിനെയും ഇഷ്ടമാണ്.’

ഞാൻ തലയാട്ടുകയും അവളെ നോക്കി പുഞ്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘കൺമീരിന് വികസനം ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയതിനു ശേഷം അവിടെ പോയി പഠിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസം സമാധാനം കൊണ്ടു വരും. മറ്റൊന്നിനും അതിനാകില്ല.’

‘നമുക്ക് അല്പം കഴിഞ്ഞ് സമാധാനപരമായ ഒരു അത്താഴമായാലോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സാറ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അതു സമ്മതമായി ഞാൻ പരിഗണിച്ചു.

മൂന്നു മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം

‘നമ്മൾ അഞ്ചു മണിക്ക് എഴുന്നേൽക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നോ? ഞാൻ തലയ്ക്കുള്ളിൽ ഭാരം തൂങ്ങുന്ന അവസ്ഥയിലാണ്. ഇനി അവിടേക്ക് എത്ര ദൂരമുണ്ട്?’ ശ്വാസമെടുക്കാൻ ആയാസപ്പെട്ടു കൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ശ് ശ് ... പാറകൾക്കു മുകളിലുള്ള ഡോണ പൗള പ്രതിമ കണ്ടോ? നമ്മൾ അവിടേക്കൊന്നു പോകുന്നത്. പത്തു മിനിറ്റു കൂടി,’ സാറ പറഞ്ഞു.

ആ വർഷത്തെ ആദ്യത്തെ സൂര്യോദയം കാണാനാഗ്രഹിച്ച മുമ്പിലേക്ക് സാറ നടക്കുമ്പോൾ ഞാൻ കറുത്ത പാറകളിൽ ശ്രദ്ധയോടെ ഓരോ കാലും ഒന്നിനു പുറകെ മറ്റൊന്നായി വെച്ചു.

‘നമ്മൾ ഗോവയിലേക്കു വന്നത് സ്വസ്ഥതയോടെ ഇരിക്കാനാണ്. ഇത്രയും നേരത്തെ എഴുന്നേൽക്കുന്നതു നിമയപരമായി പോലും ശരിയാണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സാറ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘ശരിക്കും, നമ്മുടെ രാത്രി അത്രയ്ക്കും അതിശയകരമായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘എന്നിട്ടില്ലാൾ ഇതെന്താണ്? ശിക്ഷയോ?’

ഞങ്ങൾ ഗോവയിലേക്കു വന്നത് ആദ്യത്തെ ഒരുമിച്ചുള്ള ഒഴിവുദിവസവും പുതുവർഷത്തലേന്നും ആഘോഷിക്കാനാണ്. തൊട്ടു മുമ്പിലത്തെ രാത്രി ഞാനും സാറയും കിടക്ക പങ്കിട്ടിരുന്നു. പിറ്റേന്നു പകൽ മുഴുവനും കിടക്കയിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കിടന്ന് അവളെ ഞാനെത്ര മാത്രം പ്രണയിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് സാറയോട് പറയണമെന്നാണ് ഞാൻ ആശിച്ചത്. വെളുപ്പിന് നാലു മണിക്ക് അലാറം വെക്കുന്നവരോട് അനശ്വരമായ പ്രണയം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് തീർച്ചയായും ദുഷ്കരമാണ്.

‘തക്കതായ കാര്യമുണ്ടാകും, ശ്രീമാൻ,’ പത്തടിയെങ്കിലും
എന്നേക്കാൾ മുമ്പിൽ നടന്ന് സാറ പറഞ്ഞു.

ഗോവയിൽ പനാജിക്കടുത്തുള്ള കടലോരത്താണ് ഡോണ പൗള.
സുവാരിനദിയും മാൺഡോവി നദിയും അറബിക്കടയിൽ
സംഗമിക്കുന്നതിനോടു ചേർന്നാണ് പാറക്കെട്ടുകൾ നിറഞ്ഞ ആ
ഭൂപ്രദേശം കിടക്കുന്നത്. നിരവധി ചലച്ചിത്രങ്ങളിലൂടെ
പ്രശസ്തമായ, ദമ്പതികളുടെ വെളുത്ത
പ്രതിമയ്ക്കടുത്തെത്താൻ ഞങ്ങൾക്ക് ഹോട്ടലിൽനിന്ന്
നാൽപത്തിയഞ്ചു മിനിറ്റു വേണ്ടി വന്നു.

ഞങ്ങൾ വലിയൊരു പാറയുടെ മുകളിൽ ഇരുന്നു. ആകാശം
അപ്പോഴും ഇരുണ്ടതായിരുന്നു.

‘നമ്മൾ പടിഞ്ഞാറോട്ട് തിരിഞ്ഞാണിരിക്കുന്നത്.
സൂര്യനുദിക്കുന്നത് കിഴക്കാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കറിയാം,’ സാറ പറഞ്ഞു. ‘എങ്കിലുമിത് പുതുവർഷമാണ്.
ആകാശത്ത് വെള്ള കീറുമ്പോൾ, നിന്റെ കയ്യും പിടിച്ച് അതിന്
സാക്ഷ്യം വഹിക്കണമെന്ന് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.’

അവൾ വിരലുകൾ എന്റെ വിരലുകളിൽ കോർക്കുകയും
ഞങ്ങളൊരുമിച്ച് ഇരുണ്ടു ശൂന്യമായ ആകാശത്തേക്കും
കടലിലേക്കും ഉറ്റു നോക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ തലേന്നു
രാത്രിയെ കുറിച്ചോർത്തു. ചിലപ്പോൾ ഇതുവരെയുള്ള എന്റെ
ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച രാത്രിയായിരുന്നിരിക്കാം അത്.

ആകാശത്ത് കുങ്കുമവർണ്ണം പുരളാൻ തുടങ്ങി.

‘പുതുവത്സരാശംസകൾ, എന്റെ പ്രിയനേ,’ എന്റെ കൈ
ചുണ്ടോടു ചേർത്ത് സാറ പറഞ്ഞു.

‘എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവളേ, പുതുവത്സരാശംസകൾ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.
മുഴുവൻ ആകാശവും പ്രകാശപൂരിതമാകും വരെ ഞങ്ങൾ
ചുംബിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

ഞാൻ അവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അത്രയധികം ചന്തത്തോട് ഞാനെന്നെങ്കിലും പൊരുത്തപ്പെടുമോ?

‘നീയെന്തു കൊണ്ടാണ് എന്നെ പ്രണയിക്കുന്നത്?’

‘എന്ത്?’ സാറ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ‘നമ്മൾ പുകഴ്ത്തലുകൾ തേടുന്നവരാണോ?’

‘കാര്യമായിട്ട്, എന്തുകൊണ്ട്? നീ ചന്തമുള്ളവളും ബുദ്ധിമതിയും ഉല്ലാസവതിയും വാചാലയുമാണ്. നിനക്ക് ആരെ വേണമെങ്കിലും കിട്ടും. എന്തുകൊണ്ട് ഞാൻ?’

‘അങ്ങനെ ചോദിച്ചാൽ, നീ ചന്തമുള്ളവനാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.’

‘ഞാൻ കാര്യമായി ചോദിക്കുകയാണ്, സാറ,’ ആ ചോദ്യത്തിൽ നിന്ന് ഹാസ്യത്തിലൂടെ പുറത്തു കടക്കണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അല്പം നിറുത്തിയതിനു ശേഷം സംസാരിച്ചപ്പോൾ സാറ ദീർഘ നിശ്വാസം പൊഴിച്ചു.

‘ഒരു സ്ത്രീയുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ അംഗീകരിക്കുകയും അതുമായി നേരായി ഒത്തുപോകുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പുരുഷനെ കണ്ടെത്താൻ പ്രയാസമാണ്.’

‘എന്ത്?’

‘കാര്യമായി പറയുകയാണ്. പിന്നെ, നിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ രാഷ്ട്രീയവും എനിക്ക് ഇഷ്ടമാണ്.’

‘പക്ഷേ, എനിക്ക് രാഷ്ട്രീയം ഇഷ്ടമല്ല.’

‘എനിക്കറിയാം. നീ ഇടതുപക്ഷമോ വലതുപക്ഷമോ അല്ല. ആ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിലോ ഈ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിലോ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എന്നിട്ടും നീ സ്വാഭാവികമായി ഒരു നല്ല വ്യക്തിയാണ്. പുരുഷമേധാവിത്വമനോഭാവമുള്ളവനല്ല,

വർഗ്ഗീയവാദിയല്ല, മുൻവിധികളുള്ളവനല്ല. കേവലം നല്ല വ്യക്തി മാത്രം.'

ഞാൻ തലയാട്ടുകയും പുഞ്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

'പക്ഷേ, നേരായ കാരണം ഈ കടുക്കനാണ്.'

'എന്ത്?'

'വിചിത്രമായ ഏതോ കാരണത്താൽ എനിക്കത് മത്തു പിടിപ്പിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു. ഇവിടെ വാ,' അവൾ വീണ്ടും എന്നിലേക്ക് കൈ നീട്ടി. ഡോണ പൗളയിലെ പ്രതിമ, ഞാൻ ആണയിടുന്നു, എന്നെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി.

'ഭായ്, നിങ്ങളെവിടെയാണ്?' സൗരഭ് എന്റെ കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പിൽ കൈ ഞൊടിച്ച്. ഞാൻ ടി വിയിലേക്കു നോക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മനസ്സ് ഭൂതകാലത്തിൽ നിന്നും ഒരു ജന്തർ മന്തർ വീഡിയോ പ്രദർശിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

'ഏഹ്?' ഞാൻ ചോദിച്ചു. 'ഞാനിവിടെയുണ്ട്. നീ എന്താണു പറഞ്ഞത്?'

'ഈ രാജ്യത്തിന് വട്ടു പിടിച്ചെന്ന്. കോളേജിന്റെ വൈസ് ചാൻസലർ പറയുന്നതു കേൾക്ക്. ഓരോ പെൺകുട്ടിയുടെയും പരാതി ഗൗരവത്തോടെ പരിഗണിക്കാനാകില്ലെന്ന്.'

'വിവരം കെട്ടവൻ,' ഡോണ പൗളയിൽ നിന്ന് വിട്ടു പോരാത്ത മനസ്സോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'അവളുടെ ഓർമ്മകളിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയവൻ,' സൗരഭ് കണ്ണുരുട്ടി. 'എനിക്കത് നിന്റെ മുഖത്തു നിന്ന് വായിച്ചെടുക്കാനാകും.'

ഞാൻ എല്ലായ്പ്പോഴും അവളെ കുറിച്ചാണ് ആലോചിക്കുന്നത്, എനിക്കു പറയാൻ തോന്നി.

‘അതു വിസ്കി കാരണമാണ്.’

‘വിസ്കി മാത്രമല്ല. എനിക്കിന്നത്തെ തീയ്യതി അറിയാം, ഭായ്,’ സൗരഭ് സോഫയിൽ ചാരിയിരുന്നു.

‘ഏതു തീയ്യതി?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ അതു നോക്കാനായി ഫോൺ തുറന്നു. ഫെബ്രുവരി എട്ട്, വ്യാഴാഴ്ച. ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ ഫെബ്രുവരി ഒമ്പതാകും. അന്നാണ് സാറയുടെ പിറന്നാൾ.

‘ശരിയാണ്, തീർച്ചയായും. അതിശയകരം തന്നെ. പക്ഷേ, ഞാനതെക്കുറിച്ച് ഇന്ന് ഓർത്തതേയില്ല.’

‘അത് ആദ്യമായാണല്ലോ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘അഭിനന്ദനങ്ങൾ. നിനക്ക് ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവനാണെന്ന് തോന്നുന്നുണ്ടാകും. മറ്റു കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടെങ്കിലും.’

‘രണ്ടു ദിവസം മുമ്പ് ഞാനതെക്കുറിച്ചോർത്തിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവൾക്ക് ഇരുപത്തിയേഴു വയസ്സാകുകയാണ്. ഞാൻ ഗ്ലാസ് താഴെ വെക്കുകയും ഇരുകൈത്തലങ്ങളും തലയുടെ വശങ്ങളിൽ അമർത്തുകയും ചെയ്തു, അവളുടെ ഓർമ്മകളെ എന്റെ ചിന്തകളിൽ നിന്ന് നെക്കിപ്പുറത്താക്കുന്നതു പോലെ. അവളെ ഓർക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. കഴിഞ്ഞു പോയ പിറന്നാളുകൾ ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ചിലവഴിച്ചതെങ്ങനെയെന്നും മാവിൽ വലിഞ്ഞു കയറിയാണ് അവളുടെ ഹോസ്റ്റൽ മുറിയിലേക്ക് ജാലകത്തിലൂടെ ഞാൻ കടക്കാറുള്ളത്. അപ്പോഴും കയ്യിലെ കേക്കും പൂക്കളും ഞാൻ താഴെ വീഴാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. രാത്രിയുടെ ശേഷിച്ച ഭാഗം ഞങ്ങൾ അവളുടെ കിടക്കയിൽ കാലുകൾ പിണച്ചുവെച്ച്, ഒരുമിച്ചുള്ള

ജീവിതം സ്വപ്നം കണ്ട് ചിലവഴിച്ചു. ഞാനെങ്കിലും അത്തരമൊരു ജീവിതം സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നു.

‘ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ അവളെ വലിച്ചു പുറത്തിടരുതായിരുന്നു. അവൾ ഈ നേരം നിന്റെ മനസ്സിലില്ലെന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ചെന്നിക്കുഴികൾ അമർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഞാൻ തലയാട്ടി.

‘സാരമില്ല. ഞാനത് കൈകാര്യം ചെയ്തു കൊള്ളാം.’

‘അവളെ വിളിക്കരുത്. കഴിഞ്ഞ തവണത്തെ കാര്യം ഓർമ്മയുണ്ടല്ലോ.’

ഞാൻ തലയിൽ നിന്ന് കൈകളെടുത്തു. അവ എന്റെ വായിലേക്ക് വിസ്കി എത്തിക്കാനുള്ളതാണ്.

‘ഞാനവളെ വിളിക്കുന്നില്ല. എനിക്കിനിയും നാണം കെടാൻ വയ്യ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്റെ മനസ്സ് അവളുടെ വാട്ട്സാപ്പിലെ ചിത്രം കാണാൻ തുടിക്കുകയായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ പിറന്നാളിന് അവൾ ചിത്രം മാറ്റിക്കൊണ്ടും. പരസ്പരം കൈകൾ കൊണ്ട് ചുറ്റിപ്പിടിച്ച അവളുടെയും രഘുവിന്റെയും സെൽഫിയായിരുന്നു കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച. അവൾ ചിത്രം മാറ്റിയിരുന്നെങ്കിലെന്ന് ഞാൻ ആശിച്ചു. നരകം, ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും ആശിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഞാനങ്ങോട്ട് നോക്കാനേ പോകുന്നില്ല.

ഞാൻ പറഞ്ഞത് വിശ്വസിക്കാത്തതു പോലെ സൗരഭ് പതിയെ തലയാട്ടി.

‘നിനക്ക് വേണമെങ്കിൽ എന്റെ ഫോൺ മാറ്റിവെക്കാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘വേണ്ട, ഭായ്. ഞാൻ നിന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘വാസ്തവത്തിൽ, നിന്റെ ഈ പുതിയ കരുത്ത് ആഘോഷിക്കാൻ നമുക്ക് ഓരോന്നു കൂടി കഴിക്കാം.’

അവൻ ഞങ്ങളുടെ ഗ്ലാസുകൾ പിന്നെയും നിറച്ചു. ബ്ലേന്റേഴ്സ് പ്രൈമറിന്റെ കുപ്പി പകുതി കാലിയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഞാൻ സമയം നോക്കി. പതിനൊന്ന് മൂപ്പത്. കൊള്ളാം, ഇതേനിക്ക് ചെയ്യാനായല്ലോ.

ഒരു വ്യാഴാഴ്ച രാത്രി അവളെ വിളിക്കാതെ എന്റെ സുഹൃത്തിനോടൊത്ത് മദ്യപിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയും. അവളുടെ പിറന്നാളിനു പോലും. ഏറെ വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ആദ്യമായാണ് എനിക്ക് ഈ ആത്മനിയന്ത്രണം സാധ്യമായത്. ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞതിനുശേഷം കഴിഞ്ഞ നാലു പിറന്നാളിനും പാതിരാത്രിയായാൽ ഞാനാദ്യം ചെയ്യുന്ന കാര്യം അവളെ വിളിയ്ക്കലാണ്. നാലിൽ മൂന്നു തവണയും അവൾ ഫോണെടുത്തില്ലെന്ന് നേരു തന്നെ. ഫോണെടുത്ത ഒരു വർഷം, തന്റെ ചുറ്റും കുടുംബാംഗങ്ങളുണ്ടെന്നും സംസാരിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നുമാണ് അവൾ പറഞ്ഞത്. ആശംസകൾ നേരാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണു വിളിച്ചതെന്ന് ഞാനവളോടു പറഞ്ഞു. തണുത്തുറഞ്ഞതും തൃപ്തിയില്ലാത്തതുമായ ഒരു നന്ദി മാത്രമാണ് അവളാകെ പറഞ്ഞത്. തെറ്റി വിളിച്ച നമ്പർ താഴെ വെക്കുന്നതിനു മുമ്പു പോലും ഒരാൾ അതിനേക്കാൾ ഊഷ്മളത കാണിക്കും. ഒന്നിനെ വിട്ട് മറ്റൊന്നിനെ സ്വീകരിക്കാൻ ചിലർക്ക് ഇത്രയും എളുപ്പമാണോ? ഒരാളിൽ നിന്ന് മറ്റൊരാളിലേക്ക്, ടീവിയുടെ ചാനലുകൾ മാറ്റുന്നതു പോലെ? തീർച്ചയായും, ഞങ്ങളുടെ പിരിഞ്ഞുപോക്ക് ഭാഗികമായി എന്റെ തെറ്റാണ്. പക്ഷേ, അവൾക്ക് എന്നിൽ നിന്ന് മുക്തയാകാൻ ഇത്രയെളുപ്പത്തിൽ എങ്ങനെ സാധിച്ചു? എന്നിട്ടെന്തു കൊണ്ട് എനിക്കവളിൽ നിന്ന് മുക്തയാകാൻ സാധിക്കുന്നില്ല? എന്റെ തലയിലെന്തോ കുഴപ്പമുള്ളതു പോലെ! ഞാൻ സമയം നോക്കി, പാതിരാത്രിയായിരിക്കുന്നു. ഒരു ഉൾപ്രേരണയെ ചെറുക്കാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പെന്നോണം എന്റെ ശരീരം വലിഞ്ഞു മുറുകി. ഫോണെടുക്കാനും അവളെ വിളിക്കാനുമുള്ള ഉൾപ്രേരണയാണ്. ഞാനവളെ ഇപ്പോഴും പ്രണയിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഒരൊറ്റ അവസരം കൂടി ദയവായി തരണമെന്നും കെഞ്ചാനുമുള്ള ഉൾപ്രേരണ!

ദയവു ചെയ്ത്, ദയവു ചെയ്ത് ...

ഞാൻ വർത്തമാന നിമിഷത്തിലേക്ക് എന്റെ ശ്രദ്ധയെ കൊണ്ടു വരാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്റെ ഗ്ലാസിലെ മദ്യം തീർന്നു പോയിരിക്കുന്നു. മേശപ്പുറത്ത് ഐസുമില്ല. അതെനിക്ക് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാനുള്ള അവസരം തന്നു. ഞാൻ അടുക്കളയിലേക്ക് പോകുകയും ഫ്രീസറിൽ നിന്ന് ഐസെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ തിരിച്ചു വന്നിട്ട് അല്പം കൂടി മദ്യം തയ്യാറാക്കി. പന്ത്രണ്ടു മണി കഴിഞ്ഞ് പത്തു മിനിറ്റ്. അതിശയകരം, ഞാനത് മറികടന്നിരിക്കുന്നു. ഭാഗ്യത്തിന് സൗരഭ് മറ്റൊരു വിഷയം എടുത്തിട്ടു.

‘ആ ചന്ദൻ ഒരു പ്രണയബന്ധമുണ്ട്.’

‘എന്ത്! ആരാണ് അയാളുടെ കൂടെ കിടക്കാൻ തയ്യാറാവുക?’

‘അയാളുടെ സെക്രട്ടറി.’

‘ഷീല ആന്റി?’ ഞാൻ പല്ലിളിച്ചു. ‘നീ കാര്യമായിട്ട് പറയുകയാണോ? അവർക്ക് ഒരമ്പതു വയസ്സേക്കിലും കാണും. നൂറു കിലോയെങ്കിലുമുണ്ടാകും, അല്ലേ?’

‘നമ്മുടെ കഥാനായകന് അതു മതി. കൂടുതൽ വലുതായാൽ കൂടുതൽ നല്ലത്,’ സൗരഭ് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘ഷീല ആന്റിയും ചന്ദനും! അതൊരു ഭീകരമായ ദൃശ്യമാണ്.’

‘അവരെ ഭാവനയിൽ കാണാൻ ആരും നിന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ അടക്കിച്ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ചന്ദൻ ക്ലാസറിൽ ചേർന്നതു മുതൽ എനിക്ക് ഷീല ആന്റിയെ അറിയാം. അവർ പലപ്പോഴും ഞാനുമായി ഉച്ചഭക്ഷണം പങ്കിട്ടു. അവരുടെ വിവാഹിതനായ മകന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് കുട്ടിയുണ്ടാകാൻ പോകുന്നു എന്നതാണ് അവസാനമായി കേട്ട വാർത്ത.

‘അവരെനിക്ക് ഇന്നലെ വെണ്ടയ്ക്കാക്കറി തന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഏറ്റവും രുചികരമായ ഉച്ചഭക്ഷണം കൊണ്ടു വരുന്ന സ്ത്രീ എന്നാണ് ഞാനവരെ സങ്കല്പിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ നീയെന്നോട് വേറെച്ചിലതു പറയുന്നു, ഭയങ്കരം-അതിരിക്കട്ടെ, നിനക്കതെങ്ങനെ അറിയാം?’

‘ഞാൻ അവൾക്ക് ആഴ്ചയിലെ ഹാജർ പട്ടിക നൽകാൻ പോയതാണ്. അവളുടെ ഫോൺ അടുത്തു തന്നെ തുറന്നു കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചന്ദൻ അവൾക്ക് വാട്ട്സാപ്പ് സന്ദേശങ്ങൾ അയച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.’

‘എന്തു തരം സന്ദേശങ്ങൾ?’

‘ചുംബന ഇമോജികൾ. ഏതാനും ചുവപ്പൻ ചുണ്ടുകളും.’

‘ആ ഇമോജികളുടെ അർത്ഥമൊന്നും അയാൾക്കറിയാൻ വഴിയില്ല.’

“‘ഷീലാജി, നിങ്ങൾ വളരെ സുന്ദരിയാണ്,’ എന്നാണ് അയാൾ പിന്നീടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.’

‘എന്ത്!’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘ഇല്ലേയില്ല!’

‘അടുത്തത്, “ഷീലാജി. ഇന്നു രാത്രി വരെ കാത്തിരിക്കാനാകുന്നില്ല,” സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ഞാനതു കണ്ടു, ഭായ്. ഒരു വശത്തു നിന്ന്. പക്ഷേ, ഞാനതു കണ്ടതാണ്.’

‘ഗംഭീരം. അവരെവിടെ വെച്ചാണതു ചെയ്യുന്നത്?’

‘വേറെവിടെ? അയാളുടെ ഓഫീസിലെ സോഫ കണ്ടിട്ടില്ലേ?’

‘ഉവ്വ്. ഞാനതിൽ നിരവധി തവണ ഇരുന്നിട്ടുമുണ്ട്.’

‘കാര്യം കഴിയുമ്പോൾ അവരത് തുടക്കുന്നുണ്ടെന്ന് വിചാരിക്കാം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘വായടക്ക്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞാൻ ആ ഓഫീസിൽ ഇനി ഒരിക്കലും ഇരിക്കില്ല.’

‘കാര്യം കഴിഞ്ഞ് ഷീല ആന്റിയോട് അതെല്ലാം തുടച്ചു മാറ്റാൻ അയാൾ ആവശ്യപ്പെടുമെന്നാണോ നീ കരുതുന്നത്? എന്തായാലും അവർ അയാളുടെ സെക്രട്ടറി ആണല്ലോ.’

മദ്യം എല്ലാത്തിനെയും കൂടുതൽ രസകരമാക്കിത്തീർത്തു. ഞാനും സൗരഭും ഉന്മാദം ബാധിച്ചതു പോലെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. വിരസമായ ജോലിസ്ഥലത്തെ സംബന്ധിച്ച ചെറിയ അപവാദം ഞങ്ങളുടെ അതിവിരസമായ ജീവിതത്തിനോട് ഒരു തീപ്പെരി കുട്ടിച്ചേർത്തു. സൗരഭ് ചിരിച്ചു ചിരിച്ച് ഞങ്ങളുടെ വഴുക്കലുള്ള കള്ളത്തുകൽ സോഫയിൽ നിന്ന് വഴുതിവീഴുക പോലും ചെയ്തു. ചുംബിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ചന്ദൻ ഗൂട്വ തുപ്പിക്കളയുന്നുണ്ടാകുമോ എന്ന് സൗരഭ് അമ്പരന്നു. ഇത്തവണ ഞാൻ ഏറെ ചിരിക്കുകയും വയർ അർത്തിപ്പിടിച്ച് താഴേക്ക് വഴുതി വീഴുകയും ചെയ്തു.

‘ഭായ്, നോക്ക്,’ സൗരഭ് മിക്കവാറും കാലിയായ ബ്ലേന്റേഴ്സ് പ്രൈഡ് വിസ്കിക്കുപ്പി കുലുക്കിക്കൊട്ടി.

‘ശരി. നമ്മൾ ഏറെ കഴിച്ചു. എത്ര സമയമായി?’

‘രണ്ടു മണിയാകാറായി, ഭായ്,’

‘ഗംഭീരം. നമ്മൾ ഇത്രയും നേരം സെക്സിയായ ഷീലയെയും കാളക്കുറ്റൻ ചന്ദനെയും കുറിച്ച് സംസാരിച്ചോ?’

‘അവരിപ്പോൾ കോച്ചിങ് സെന്ററിൽ “അതു” ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരിക്കും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘നമുക്ക് പോയി നോക്കിയാലോ? നമ്മൾ അങ്ങോട്ടു കേറിച്ചെല്ലുന്നത് സങ്കല്പിച്ചു നോക്കൂ. നമുക്ക് പഠനക്കുറിപ്പുകൾ എടുക്കാൻ ചെന്നതാണെന്നു പറയാം.’

‘നമുക്ക് പോകാം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ താമസസ്ഥലത്തു നിന്ന് അഞ്ചു മിനിറ്റു നടന്നാൽ കോച്ചിങ് സെന്ററിലെത്തും. ഞങ്ങളുടെ മദ്യാന്വർത്തവും ആത്മവിശ്വാസം നിറഞ്ഞതുമായ അവസ്ഥയിൽ ചന്ദന്റെ മേൽ പതിയാക്രമണം നടത്തുന്നത് ഗംഭീരമായ ആശയമായി ഞങ്ങൾക്കെങ്ങനെയോ തോന്നി.

‘ശരി, നമുക്കു പോകാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

എന്റെ ഫോൺ ഒച്ചയുണ്ടാക്കി. എനിക്കാരോ സന്ദേശമയച്ചിരിക്കുന്നു. അല്പം നിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം അതു പിന്നെയും ഏതാനും തവണ ഒച്ചയുണ്ടാക്കി.

‘ആരാണ് ഇത്രയും വൈകി എനിക്ക് സന്ദേശങ്ങളയക്കുന്നത്?’

‘വല്ല ഫോൺ കമ്പനിക്കാരുമാകും. കൂടുതൽ ഡാറ്റ വാങ്ങാനോ മറ്റോ പറയാനായിരിക്കും,’ സൗരഭിന്റെ തല ഉറക്കപ്പിച്ചിൽ എന്റെ തോളിലേക്കു ചാഞ്ഞു.

‘ഇത്രയും വൈകി ഈ നശിച്ചവർ എന്തിനാണ് സന്ദേശമയക്കുന്നത്?’ എന്റെ കണ്ണുകൾ കുമ്പാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

ഫോൺ പിന്നെയും ചിലച്ചു.

‘നാശം!’ ഞാൻ ഫോൺ കയ്യിലെടുത്തു.

ഫോണിന്റെ പൂട്ടിവെച്ച ഹോംസ്ക്രീൻ നോക്കാനായി ഞാൻ വലതു കണ്ണു പിളർത്തി:

സാറാ ലോണിൽ നിന്നുള്ള അഞ്ച് വാട്ട്സാപ്പ് സന്ദേശങ്ങൾ.

ഞാനത് വിശ്വസിക്കാനാകാതെ തല വെട്ടിച്ചു. ഞാനത്രയ്ക്കും മദ്യപിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഞാൻ കണ്ണുകൾ തിരുമ്മിക്കൊണ്ട്

പിന്നെയുമത് വായിച്ചു. ഞാൻ വായിച്ചതു നേരാണ്. ഞാൻ സൗരഭിനെ ഉണർത്താനായി തോള് വെട്ടിച്ചു.

‘ഗോലു, എഴുന്നേൽക്ക്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഇതു നോക്ക്.’

‘എന്തിന്? എനിക്കവരുടെ തൊലിഞ്ഞ “അഞ്ചു ജിബി” വേണ്ട, ഭായ്. ഞാൻ ഉറങ്ങട്ടെ.’

‘സൗരഭ്, ഇങ്ങോട്ടു നോക്ക്.’

സൗരഭ് ഞരങ്ങിക്കൊണ്ട് തലയുയർത്തി.

‘സാറ നിനക്ക് സന്ദേശമയച്ചെന്നോ?’

‘അതെ.’

‘നീ ആദ്യം അവൾക്ക് സന്ദേശമയച്ചോ?’

‘ഇല്ല, ഞാൻ ആണയിടാം. ഞാൻ മദ്യപിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അവൾക്ക് സന്ദേശമയച്ചിട്ടില്ല. നമ്മൾ ചന്ദനക്കുറിച്ചും ഷീലയെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ എന്റെ ഫോൺ കൈ കൊണ്ടു തൊട്ടിട്ടില്ല.’

‘ഓ,’ അവൻ നിശ്ശബ്ദനായി.

‘ഞാനിത് തുറന്നു നോക്കിക്കൊട്ടേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സൗരഭ് മേശപ്പുറത്തു നിന്ന് ബിസ്ലെരിക്കുപ്പി കയ്യിലെടുത്തു. അവൻ വലുതും ഉച്ചത്തിലുള്ളതും അലോസരപ്പെടുത്തുന്നതും സാവധാനത്തിലുള്ളതുമായ കവിളനക്കങ്ങളിലൂടെ വെള്ളം കുടിച്ചു.

‘പറയൂ, ഗോലു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും, ഭായ്,’ വായ തുടച്ചു കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘അതെന്തൊരു ചോദ്യമാണ്? നിന്റെ ഫോൺ നിനക്കു തുറന്നു

കൂടേ?’

ഞാൻ വാട്ട്സാപ്പ് തുറക്കുകയും അവളുടെ സന്ദേശങ്ങൾ കാണുകയും ചെയ്തു.

‘അപ്പോൾ നീ എനിക്ക് ഇനി ആശംസകൾ നേരുക പോലും ചെയ്യില്ലേ?’ ഇതായിരുന്നു ആദ്യത്തെ സന്ദേശം. പുറകെ മറ്റുള്ളവയും.

‘ഇന്നെന്റെ പിറന്നാളാണ്. നിനക്കത് ഓർമ്മയുണ്ടാകുമെന്ന് ഞാൻ ആശിക്കുന്നു.’

‘ആശംസകൾ കാണാഞ്ഞപ്പോൾ അല്പം അമ്പരന്നു പോയി.’

‘എന്തായാലും. ഞാനെന്തുകൊണ്ടാണ് നിന്നെ കുറിച്ച് ആലോചിച്ചതെന്ന് അറിയില്ല.’

‘നിനക്ക് തിരക്കായിരിക്കുമെന്ന് ഞാനുഹിക്കുന്നു.’

അവളുടെ പ്രൊഫൈൽ ചിത്രം പുതിയതാണ്. അത് കറുപ്പും വെളുപ്പും നിറങ്ങളിലുള്ള, തനിച്ചുള്ള സെൽഫിയാണ്. അവൾ എന്നത്തെയും പോലെ അത്യാകർഷകയാണ്. അവൾ ഓൺലൈനിലുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കണ്ടു.

‘ഗോലു, എന്താണിത്?’

സൗരഭ് സന്ദേശങ്ങൾ വായിച്ചു.

‘ഒന്നുകിൽ അവൾ നിന്റെ വില മനസ്സിലാക്കി. അല്ലെങ്കിൽ അവൾക്ക് നീയിപ്പോൾ ശ്രദ്ധിക്കാത്തതിൽ വിഷമം തോന്നിക്കാണും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ മറുപടി അയക്കേണ്ടതുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കറിയില്ല,’ സൗരഭ് കോട്ടുവായിട്ടു. ‘എനിക്കുറക്കം വരുന്നു.’

‘ഇത് പ്രധാനമാണ്, ഗോലു. എനിക്ക് നിന്റെ തെളിഞ്ഞ ചിന്ത വേണം. ഞാൻ ഇതിൽ ഏറെ മുഴുകിയവനും ലക്കുകെട്ടവനുമാണ്.’

‘നിൽക്ക്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘നമുക്ക് മുഖം കഴുകാം. അപ്പോൾ സുബോധം തിരിച്ചു കിട്ടും.’

ഞങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെട്ട് കുളിമുറിയിലെത്തി. തണുത്ത വെള്ളം മുഖത്തൊഴിച്ചു.

‘നീ അവിടെയുണ്ടോ?’ അവൾ മറ്റൊരു സന്ദേശം കൂടി അയച്ചു. ഞാൻ അവളുടെ സന്ദേശങ്ങൾ വായിച്ചെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഇരട്ട നീലശരിയടയാളങ്ങൾ അവൾ കണ്ടു കാണണം.

‘ഗോലു, ഞാനെന്ത് മറുപടി പറയണം?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്തെങ്കിലും. സാധാരണ മട്ടിൽ സംസാരിക്കൂ.’

മുടിഞ്ഞ ഉൾക്കാഴ്ച തന്നെ!

‘ഉവ്വ്,’ ഞാൻ സാറയോട് മറുപടി പറഞ്ഞു.

അവൾ ഏതാനും നിമിഷത്തേക്ക് പ്രതികരിച്ചില്ല. ഞാൻ അവൾ ‘ടൈപ്പു’ ചെയ്യുന്നതു കണ്ടു. എഴുതിയത്വൾ തിരുത്തുന്നതിനനുസരിച്ച് അത് വരികയും പോകുകയും ചെയ്തു.

‘ഐ മിസ് യു,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

ഒരു വിറയൽ എന്നിലൂടെ പാഞ്ഞു പോയി. സൗരഭ് ആ സന്ദേശം കണ്ടു. ഞാൻ അവനിൽ നിന്നു മാറി നിന്നു. എനിക്ക് അവന്റെ ഉപദേശം ആവശ്യമുണ്ട്. പക്ഷേ, എന്റെ എല്ലാ സ്വകാര്യ സന്ദേശങ്ങളും അവൻ കാണണമെന്ന് എനിക്കാഗ്രഹമില്ല.

‘അതിശയകരം,’ ഞാൻ എഴുതി. ‘ശരിക്കും?’

‘അതെ. നീയില്ലാത്ത ജീവിതം തികച്ചും അപൂർണ്ണമാണ്.’

ഞാൻ ഓക്കാനിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. സൗരഭ് കാപ്പിമേശക്കു മേൽ ചർദ്ദിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രേമസുരഭിലമായ സംഭാഷണത്തിന് അനുയോജ്യമായ അന്തഃരീക്ഷം!

‘ക്ഷമിക്കണം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ഞാൻ അതു വൃത്തിയാക്കാം.’ അവൻ അടുക്കളയിലേക്കു പോയി. ഞാൻ ഫോണിലേക്കും.

‘നീ കാര്യമായി പറയുകയാണോ, സാറാ? ഞാൻ ഇതിൽ നിന്നെന്താണ് മനസ്സിലാക്കുന്നതെന്ന് നിനക്കറിയാമോ?’

‘എനിക്കറിയാം. ഞാൻ നിന്നോട് പരക്കൻ മട്ടിൽ പെരുമാറി. നിന്നെ എന്നിൽ നിന്ന് അറുത്തു മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, അതു നടക്കുന്നില്ല. ഐ മിസ് യു.’

‘അപ്പോൾ രഘുവോ?’

സൗരഭ് തുണികൊണ്ട് മേശപ്പുറം തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കി.

‘എല്ലാം നേരെയാണോ?’ അവൻ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ തള്ളവിരലുയർത്തിക്കാണിച്ചു.

‘രഘു നല്ലവനാണ്. വളരെ നല്ലവൻ. പക്ഷേ, അയാളല്ല എനിക്കു വേണ്ട ആൾ,’ സാറാ മറുപടി പറഞ്ഞു.

അവളുടെ സന്ദേശം വായിച്ചപ്പോൾ എനിക്ക് ശ്വാസം മുട്ടി. അതെ, ഇപ്പോഴും എനിക്ക് അവസരമുണ്ട്. നന്ദി, ദൈവമേ.

‘ഞാനും നിന്നെ ഏറെ “മിസ്” ചെയ്യുന്നു,’ ഞാൻ എഴുതി.

‘ഉവ്വുവ്വ്. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ നീയെന്റെ ജന്മദിനം മറന്നു പോയത്,’ അവൾ അസ്വസ്ഥയാണെന്നു ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന ഇമോജി കൂടി വാക്കുകളോട് കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

‘ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല. നിന്നെ വിളിക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ സ്വയം നിയന്ത്രിച്ചതാണ്. വിഷമിക്കാതിരിക്കൂ.’

‘ഞാൻ തമാശ പറഞ്ഞതാണ്,’ പൊട്ടിച്ചിരിയും കണ്ണീരും ഇടകലർന്ന, അവൾക്കേറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഇമോജിയുടെ അകമ്പടിയോടെ സാറ പറഞ്ഞു.

‘കൊള്ളാം. എന്നാൽ ആശംസ പറയാൻ ഞാൻ നിന്നെ വിളിക്കട്ടേ?’

‘എന്തിനു വിളിക്കണം? എന്നെ നേരിൽ കണ്ട് ആശംസ പറയില്ലേ?’

ഞാൻ ഫോൺ നീക്കി വെച്ചു. ഞാൻ ആകാശത്തേക്ക് കുപ്പുകയുയർത്തി. ദൈവത്തിന്റെ ഇടപെടലാണ് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവൾ എന്നെ കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു!

‘തീർച്ചയായും. നാളെ രാവിലെ?’

‘ഇപ്പോഴായാലോ?’

ഞാൻ സമയം നോക്കി.

‘എന്ത്? ഇപ്പോൾ മൂന്നുമണിയാകാറായി. നീ എവിടെയാണ്?’

‘എന്റെ മുറിയിൽ. ഹിമാദ്രി.’

‘നീ ഹോസ്റ്റലിലാണോ? പിറന്നാളിന്? വീട്ടിലേക്ക് പോയില്ലേ?’

‘നാളെ പോകും. ഒരു വിരുന്നുണ്ട്. പ്രധാനമായും ബന്ധുക്കൾക്കു വേണ്ടി.’

‘രഘു എവിടെ?’

‘ഹൈദരാബാദ്.’

‘ഓ. പുറത്തിറങ്ങണോ? അതിനു കഴിയുമോ?’

‘ഈ നേരത്ത് പുറത്തിറങ്ങാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. പക്ഷേ, നിനക്ക് ഇങ്ങോട്ടു വരാമല്ലോ. നിനക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ.’

‘എങ്ങനെ?’

‘ഓ. ആശംസ പറയാൻ എങ്ങനെയാണ് മരത്തിൽ കയറി വരാറുള്ളതെന്നല്ലാം ഒരാൾ മറന്നു പോയല്ലോ!’

‘ഹഹഹ. അത് വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പായിരുന്നു.’

‘എനിക്ക് ആ ദിവസങ്ങൾ ഓർമ്മ വരുന്നു.’

‘എനിക്കും.’

‘ഇപ്പോൾ നിനക്കതൊന്നും ചെയ്യാനാകുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. നീ കോളേജിലെ പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയല്ലോ.’

‘എന്ത്?’

‘സാരമില്ല. വരേണ്ടതില്ല.’

‘എനിക്ക് കഴിയും. ഞാൻ വരും. ഇപ്പോൾ?’

‘നേരം ഒരു പാട് വൈകി. നല്ല തണുപ്പുമാണ്. അപകടസാധ്യതകളുമുണ്ട്. നീയിപ്പോൾ ഇവിടത്തെ വിദ്യാർത്ഥിയല്ലല്ലോ.’

‘നിന്റെ മുറി ഇപ്പോഴും നൂറ്റഞ്ച് ആണോ? മാവിനടുത്ത്?’

‘സാരമില്ലെന്നേ, കെ. നമുക്ക് പിന്നീടു കാണാം.’

അവൾ വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണെന്നെ കെ എന്നു വിളിച്ചത്. അവൾ ഉപയോഗിക്കാറുള്ള ചുരുക്കപ്പേരുകൾ പോലും എന്നെ നഷ്ടബോധത്താൽനീറ്റുന്നു.

‘നിന്റെ മുറിയുടെ നമ്പർ പറയൂ, സാറാ.’

‘അതിപ്പോഴും നൂറ്റഞ്ചു തന്നെ. എനിക്കിന്റെ മുറി ഇഷ്ടമാണ്. എന്തിന്?’

‘ഒന്നുമില്ല. അരമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ കാണാം.’

അവൾ പല്ലിളിക്കുന്ന സ്ഥൈര്യം അയച്ചു. അവൾക്കെന്നെന്നായി അറിയാം; അവളെ കാണാനുള്ള അവസരമോ വെല്ലുവിളിയോ ഞാനൊരിക്കലും നഷ്ടപ്പെടുത്താറില്ല.

ഞാൻ ഫോൺ കീശയിലിട്ടു. സൗരഭ് സോഫയിൽ മലർന്നു കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘എഴുന്നേൽക്ക്, നമുക്കു പോകാം,’ ചുമലുകൾ പിടിച്ചു കുലുക്കി ഞാനവന്റെ കാതിൽ ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു.

അദ്ധ്യായം 5

‘ഇതു വട്ടാണ്. മുഴുവട്ട്,’ സൗരഭ് പിറുത്തുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ബൈക്കിന്റെ പുറകിലിരുന്ന അവന്റെ പല്ലുകൾ കൂട്ടിയിടിച്ചു.

‘പോകാം?’ ഹെൽമറ്റ് വെച്ചു കൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘തണുത്തു വിറങ്ങലിക്കുന്നു.’

‘നിന്റെ മേൽക്കുപ്പായത്തിന്റെ കുടുകുകളിടൂ.’

‘നേരം ഏറെ വൈകി. നമ്മൾ ഏറെ മദ്യപിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഇപ്പോഴെന്തിനാണു പോകുന്നത്?’

‘അത് സാറയാണ്, ഗോലു. അവൾ തന്നെയാണ് എന്നെ വിളിച്ചത്. അവളുടെ പിറന്നാളിന്.’

‘അവളെ രാവിലെ കാണാം. എനിക്കുറക്കം വരുന്നു, ഭായ്.’ അവൻ എന്റെ മുതുകിൽ തല ചായ്ച്ചു.

ഞാൻ ബൈക്ക് മുന്നോട്ടെടുത്തു. എന്റെ എൻഫീൽഡിന്റെ പ്രകമ്പനങ്ങൾ അവനെ ഉണർത്തി.

‘നീ ഇപ്പോൾ അവിടത്തെ വിദ്യാർത്ഥി പോലുമല്ല. നീ എങ്ങനെ ക്യാമ്പസിനകത്തു കയറും?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. അവന്റെ ശബ്ദം ബൈക്കിനോടൊത്ത് വിറച്ചു.

‘എന്റെ പഴയ തിരിച്ചറിയൽ കാർഡുണ്ട്.’

ഞങ്ങൾ താമസസ്ഥലത്തിന്റെ മുറ്റത്തു നിന്ന് പുറത്തു കടക്കുകയും ഐ ഐ ടിയുടെ പ്രധാനകവാടത്തിലെത്താനുള്ള ഔട്ടർ റിങ് റോഡിനു നേരെ നീങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഒരു പത്തു മിനിറ്റു നേരം കൊണ്ട് അവിടെയെത്താം.

‘പതുക്കെ, ഭായ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ എന്റെ ചുമലുകൾ അമർത്തിപ്പിടിച്ചു. ‘എന്റെ വയറിന് നല്ല സുഖം തോന്നുന്നില്ല.’

‘എന്റെ പുറത്തേക്ക് ചർദ്ദിക്കരുത്, കേട്ടല്ലോ? വണ്ടി നിർത്തണമെങ്കിൽ പറഞ്ഞാൽ മതി.’

‘എന്തായാലും പതുക്കെ പോകൂ. പൊലീസുകാർ കാണും.’

സൗരഭ് പറഞ്ഞതു നേരായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെയുള്ളിൽ ഏറെ വിസ്കരിയുണ്ട്. പൊലീസിന്റെ ശ്വാസപരിശോധനായന്ത്രം ചിലപ്പോൾ പൊട്ടിത്തെറിക്കും.

ഐഐടിയുടെ പ്രധാനകവാടത്തിന് ഇരുന്നൂറടി മുമ്പിലായി ഒരു പൊലീസ് ചെക്ക്പോസ്റ്റുണ്ടായിരുന്നു. വണ്ടി പതുക്കെയൊക്കാനു ഒരു പൊലീസുകാരൻ ആംഗ്യം കാട്ടി.

‘നാശം, തീർന്നു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘നോക്കിക്കോ,’ ഞാൻ പൊലീസുകാരൻ പറഞ്ഞത് അനുസരിക്കുന്നതുപോലെ ബൈക്കിന്റെ വേഗത കുറച്ചു. അയാളിൽ നിന്ന് ഏതാനും അടിയകലെ ഞാൻ ബൈക്ക് നിർത്തി. എന്നാൽ ഞാൻ എഞ്ചിൻ ഓഫാക്കിയില്ല. മറ്റു രണ്ടു പൊലീസുകാർ ഞങ്ങളുടെ നേർക്കു നടന്നു. തൊടിയിടയിൽ ഞാൻ ബൈക്ക് ആദ്യത്തെ ഗിയറിൽ ഇടുകയും പാഞ്ഞു പോകുകയും ചെയ്തു. പുറകിൽ നിന്ന് പൊലീസുകാർ ആക്രോശിക്കുന്നത് ഞങ്ങൾക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു.

‘എന്തു മുഷ്കാണിപ്പോൾ നീ കാട്ടിയത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. അവൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ‘അവർക്കും ബൈക്കുണ്ട്. അവർ നമ്മളെ പിന്തുടർന്ന് പിടിക്കും.’

‘എന്റെ തിരിച്ചറിയൽ കാർഡ് എടുക്ക്. അതെന്റെ മേൽക്കുപ്പായത്തിന്റെ കീഴയിലുണ്ട്. വേഗം.’

സൗരഭ് അത് തപ്പിയെടുത്തപ്പോഴേക്കും ഞാൻ കവാടത്തിനരികിലെത്തി.

‘കേശവ് രാജ്പുരോഹിത്. കുമയുൺ ഹോസ്റ്റൽ,’ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തെ അതേ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഹെൽമറ്റ് തലയിൽ നിന്ന് മാറ്റിയില്ല.

‘തിരിച്ചറിയൽ കാർഡ്?’ കാവൽക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

സൗരഭ് എന്റെ തിരിച്ചറിയൽ കാർഡ് വീശിക്കാണിച്ചു. അതിന് എത്ര കാലം സാധുതയുണ്ടെന്നെഴുതിയ ഭാഗം അവൻ തന്ത്രപൂർവ്വം വിരലു കൊണ്ട് മറച്ചു വെച്ചു. മദ്യത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിനടിമപ്പെട്ടിട്ടും അധികാരികളിൽ നിന്ന് മറയ്ക്കേണ്ടതു മറച്ചുവെക്കാൻ തലച്ചോറിന് അറിയാമെന്നത് അതിശയകരം തന്നെ.

കാവൽക്കാരൻ ഞങ്ങളെ അകത്തേക്ക് കടത്തിവിട്ടു.

ഞാൻ ക്യാമ്പസിനുള്ളിലേക്ക് കടന്നു. എന്നിട്ട് ഹിമാദ്രി ഹോസ്റ്റലിലേക്കുള്ള വഴിയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു.

‘പൊലീസുകാർ വരുന്നുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സൗരഭ് തിരിഞ്ഞു നോക്കി.

‘ഇല്ല. അവർ കവാടത്തിനപ്പുറത്ത് നിന്നു.’

‘അവർ ഒരിക്കലും ക്യാമ്പസിനകത്തേക്കു കടക്കില്ല,’ ഞാൻ പല്ലിളിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

അസമയത്ത് ബൈക്കിൽ കുറങ്ങാൻപോകുന്ന ഐഐടി വിദ്യാർത്ഥികളെ പൊലീസുകാർക്ക് നന്നായി അറിയാം. അവർ മിക്കപ്പോഴും വിദ്യാർത്ഥികളെ വെറുതെ വിടാറാണു പതിവ്.

‘എന്തായാലും ഭീകരമായ ആശയം തന്നെ. പൊലീസുകാരുടെ കയ്യിൽ നിന്റെ ബൈക്കിന്റെ നമ്പറുണ്ട്.’

‘അവരത്ത് കാര്യമാക്കില്ല.’

‘ഹിമാദ്രിയുടെ അകത്തേക്ക് എങ്ങനെ കടക്കും?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘പണ്ട് ഞാൻ ചെയ്തിരുന്നതു പോലെത്തന്നെ. മാവിലൂടെ കയറും.’

‘നീയിത് കാര്യമായി പറയുകയാണോ, ഭായ്? നീ ഇപ്പോളൊരു വിദ്യാർത്ഥിയല്ല. നീ നേരെ ജയിലിൽ പോകും.’

‘ശാന്തനാകൂ.’

ഞാൻ ഹിമാദ്രിയിൽ നിന്ന് അമ്പതു മീറ്ററകലെ ബൈക്ക് നിർത്തിയിട്ടു. പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിനു പുറത്ത് ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും കാവലുണ്ട്. കാവൽക്കാരൻ ഉറങ്ങുന്നുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കാൻ ഓരോ മണിക്കൂറിലും ഒരു ജീപ്പു വരും. പുറകിലുള്ള മാവു വഴി മാത്രമാണ് എനിക്ക് അകത്തു കടക്കാവുന്നത്.

ഹിമാദ്രിയുടെ ആദ്യത്തെ നിലയുടെ മൂലയിലുള്ള മുറിയാണ് നൂറ്റിയഞ്ച്. അത് മറ്റു മുറികളിൽ നിന്ന് മാറി നിൽക്കുകയാണ്. അഞ്ചു വർഷത്തിനു മുമ്പ് ഐ ഐ ടിയിൽ ചേർന്നതു മുതൽ സാറ അവിടെയാണു താമസിക്കുന്നത്. അതിന്റെ വലിയ ജാലകത്തിലേക്ക് പച്ചത്തഴപ്പുകളുള്ള മാവ് തലനീട്ടി നിൽക്കുന്നുണ്ട്.

ഐ ഐ ടിയിൽ പി എച്ച് ഡി വിദ്യാർത്ഥിയായി ചേർന്നപ്പോൾ ഏറെ ആവശ്യക്കാരുള്ള ആ മുറി ഭാഗ്യത്തിന് സാറയ്ക്കു കിട്ടി. കാനാറുള്ളത് മിക്കവാറും ആ മുറിയിൽ വെച്ചായതിനാൽ ‘ഞങ്ങളുടെ കൊച്ചു വീട്’ എന്നാണ് നൂറ്റഞ്ചിനെ ഞാനും സാറയും വിളിച്ചിരുന്നത്.

ഞാനൊരിക്കലും സാറയെ എന്റെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയില്ല. പെൺകുട്ടികളെ അവിടെ കയറ്റാത്ത ചട്ടങ്ങൾ മാത്രമല്ല അതിനു കാരണം. പെൺകുട്ടികളെ കാണാതെയുഴലുന്ന ആൺകുട്ടികളുടെ മനസ്സ് എനിക്കറിയാമല്ലോ. സാറയോടൊത്ത് നടന്നുചെന്ന് മുറിയിൽ കയറി വാതിലടക്കുന്നത് അവരുടെ മുറിവുകളിൽ ഉപ്പു തിരുമ്പുന്നതു പോലെയാണ്.

ഹിമാദ്രിയിലേക്ക് തീർച്ചയായും എനിക്കും പ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത് കർശനമായി പെൺകുട്ടികൾക്കു മാത്രമുള്ള ഹോസ്റ്റലാണ്. എങ്കിലും, നൂറ്റാണ്ടാം മുറിയുടെ പുറത്തുള്ള മാവിന് എല്ലാ വർഷവും സ്വാദിഷ്ഠമായ മാങ്ങകൾ തരുന്നതിനു പുറമേ-നിങ്ങൾക്ക് മോശമല്ലാത്ത ചുറുചുറുക്കുണ്ടെങ്കിൽ -ചില പ്രയോജനങ്ങളുണ്ട്. ആഴ്ചയിൽ ഒരു രാത്രിയെങ്കിലും ഞാനതിൽ പിടിച്ചു കയറും. ഒന്നാമത്തെ നിലയുടെ ഉയരത്തിലെത്തിയാൽ ഞാൻ ജാലകത്തിലൂടെ നൂറ്റാണ്ടിൽ കയറുകയും പുലരുന്നതിനു മുമ്പേ ഇറങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്യും. സാറയ്ക്ക് ഒരു പുരുഷസന്ദർശകനുണ്ടെന്ന് ആരും ഒരിക്കലും കണ്ടെത്തിയില്ല. ഞങ്ങളുടെ മുഴുവൻ ഏർപ്പാടും സുന്ദരമായി തന്നെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. തീർച്ചയായും, ഞങ്ങൾ പിരിയുന്നതു വരെ.

ഞാനും സൗരഭും ഹിമാദ്രിയുടെ പിൻഭാഗത്തേക്കു നടന്നു. ഞാൻ മേൽക്കുപ്പായം ഊരിമാറ്റി.

‘അപ്പോൾ ഇങ്ങനെയാണിരുന്ന നീ-’ സൗരഭ് പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴേക്കും ഞാനവനെ തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘ശ് ... പതുക്കെ.’

‘അവളുടെ മുറിയേതാണ്?’ സൗരഭ് മന്ത്രിച്ചു.

ഞാനവളുടെ ജാലകത്തിനു നേർക്ക് കൈചൂണ്ടി.

‘നീ വീണാലോ?’

‘ഞാനെത്രയോ തവണ ഇതിൽ കയറിയിട്ടുണ്ട്.’ ഞാൻ ഉല്ലാസത്തോടെ കൈ വീശി.

‘രക്തത്തിൽ ബ്ലേന്റേഴ്സ് പ്രൈഡുമായോ?’

‘ശാന്തനാക്ക്. എനിക്ക് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല.’ ഞാൻ ചുട്ടു പിടിപ്പിക്കാനായി ശരീരം ഇരുവശങ്ങളിലേക്കും വളച്ചു. ഞാൻ മരത്തിന്റെ തായ്ത്തടി കൈകൾ കൊണ്ട് ചുറ്റിപ്പിടിക്കുകയും ഒരു കാൽ ആദ്യത്തെ ചില്ലയിലേക്ക് എടുത്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. മുമ്പ് പല തവണ ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനാൽ എന്റെ ചലനങ്ങളെല്ലാം അനായാസമായിരുന്നു. മരത്തിനു മുകളിലെത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ താഴെ നിൽക്കുന്ന സൗരഭിനെ നോക്കി. ഞങ്ങൾ പരസ്പരം മന്ത്രിച്ചു.

‘നീ ഇവിടെത്തന്നെ നിൽക്ക്. ആരെങ്കിലും വന്നാൽ ചുമയ്ക്കണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതു കൊണ്ടെന്തു പ്രയോജനം?’

‘അതു നേരാണ്ല്ലോ. ശരി, ആരെങ്കിലും വരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ ശ്രദ്ധ തിരിച്ചു വിട്. നീ അവിടെ നിൽക്കുന്നതിന് എന്തെങ്കിലും കാരണം പറയ്.’

‘എന്തു കാരണം? കോച്ചിങ് ക്ലാസിലെ അധ്യാപകന് പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിൽ അതിരാവിലെ മൂന്നു മണിക്ക് എന്തു കാര്യം?’

‘എനിക്കറിയില്ല,’ മുഖത്ത് നിന്ന് ഇലകൾ വകഞ്ഞു മാറ്റി ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഭായ്, നീയിതൊന്നും ചിന്തിച്ചു കാണില്ല.’

‘സാരമില്ല. ആരും വരില്ല,’ ഞാൻ മുകളിലേക്കു നോക്കി.
ഏതാനും ഇഞ്ചുകൾ കൂടി കയറിയതിനുശേഷം ഞാൻ വീണ്ടും
സൗരഭിനെ നോക്കി.

‘നാശം. കുഴപ്പമായല്ലോ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. സൗരഭിന്റെ മുഖം
മങ്ങി.

‘എന്ത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഞാനവൾക്കൊരു സമ്മാനം വാങ്ങിയില്ല.’

‘ഭായ്, അതാണോ വലിയ കുഴപ്പം?’

‘ഞാനവളെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം കാണുകയാണ്. അതും
അവളുടെ പിറന്നാളിന്. കയ്യിൽ യാതൊന്നുമില്ലാതെങ്ങനെ?’

‘അവൾക്ക് ഒരു ആമസോൺ വൗച്ചർ പിന്നീട് അയച്ചു കൊടുക്ക്.
ഇപ്പോൾ ദയവുചെയ്ത് മുകളിലേക്ക് കയറ്. വേഗം കാര്യം
അവസാനിപ്പിക്ക്.’

‘സമ്മാനമില്ല, കേയ്ക്കില്ല, നാശം,’ കൈകൾ കൊണ്ട് ഉടൽ
മുകളിലേക്കു തള്ളിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പിറുപിറുത്തു.
ശാരീരികക്ഷമത താഴേക്കു പോയത് എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടു.
ഡൽഹി ഐഐടിയിലെ വോളിബോൾ ക്യാപ്റ്റനായിരുന്ന
കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഊക്ക് നിലനിർത്താൻ ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സിലെ
കണക്കു പഠിപ്പിക്കൽ എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഞാനുഹിച്ചു.
ഞാൻ സാറയുടെ ജാലകത്തിനരികിലെത്തി. അവൾ
പതിവുപോലെ അത് അല്പം തുറന്നു വെച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഞാൻ കൈ നീട്ടി ജാലകം മലർക്കെത്തുറന്നു. മുറിക്കുള്ളിലെ
വിളക്കുകൾ അണച്ചിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ അവൾ ഉറക്കത്തിലേക്ക്
തിരിച്ചു പോയിക്കാണും. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ അതിശയം
വർദ്ധിപ്പിക്കാനായി അവളെങ്ങനെ നടിക്കുന്നതായിരിക്കും.
സാറയ്ക്കും എന്നെ പോലെ അല്പം കിറുക്കുണ്ട്.

അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നെങ്കിലും പറയാം.
അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഞങ്ങൾ അടുത്തത്.

ഞാൻ ഒടുവിലത്തെ തവണ കയറിയതിനു ശേഷം മാവിന്റെ
കൊമ്പുകൾ വളർന്നിട്ടുണ്ട്. മുമ്പത്തേതു പോലെ മുറിയിലേക്ക്
ചാടാതെ ഞാൻ ഒരു കാൽ ജാലകപ്പടിയിൽ വെച്ചു. ജാലകച്ചട്ടം
കൈ കൊണ്ട് പിടിച്ചിട്ട് ഞാൻ ശേഷിച്ച ഉടലിനെ മുറിയുടെ
ഉള്ളിലേക്ക് തള്ളിക്കയറ്റി.

‘ഹാപ്പി ബർത്ത്ഡേ ടു യൂ ...,’ ജാലകമടക്കുമ്പോൾ ഞാൻ പതിയെ
പാടി. ഞാൻ മുറിയിൽ വിരൽ കുത്തി നടന്നു. കണ്ണുകൾ പതിയെ
ഇരുട്ടിനോട് പൊരുത്തപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ഹീറ്ററിന്റെ മൃദുവായ
മുളൽ മാത്രം മറുപടിയായി ഞാൻ കേട്ടു.

‘ഹാപ്പി ബർത്ത്ഡേ, പ്രിയപ്പെട്ട സാറാ,’ ഞാൻ അവളുടെ
കിടക്കയ്ക്കരുകിൽ പോയി നിന്ന് പാട്ടു തുടർന്നു. അവളാണ്
എന്നെ ക്ഷണിച്ചത്. പക്ഷേ, പഴയകാലത്തിലേതു പോലെ
പുതപ്പിനുള്ളിലേക്ക് നുഴഞ്ഞു കയറി കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നത്
സാരയ്ക്ക് ഇഷ്ടമാണോ എന്നറിയില്ല. ഇല്ല, എനിക്ക് അവളെ
പുണരാനാകില്ല. ഞങ്ങളിപ്പോൾ ഒരുമിച്ചല്ലെന്ന് ഞാൻ
എന്നെത്തന്നെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

പക്ഷേ, എന്നെ നഷ്ടപ്പെട്ടെന്ന ബോധമുണ്ടെന്ന് അവൾ
തന്നെയല്ലേ പറഞ്ഞത്? ഞാൻ ഫോണെടുത്ത് അതിലെ ടോർച്ച്
കത്തിച്ചു. വെളുത്ത ‘എൽഇഡി’ പ്രകാശം ടോർച്ച് ചൂണ്ടിയ
ഇടത്തെല്ലാം പ്രകാശം നിറച്ചു. സാറ കിടക്കയിൽ
ഗാഢനിദ്രയിലാണു കിടക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. പുതപ്പ് അവളുടെ
മുഖം ഏതാണു മൂഴുവനായിത്തന്നെ മൂടിയിട്ടുണ്ട്.

‘സാറാ,’ സൗമ്യമായ ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ വിളിച്ചു. അവളെ
ഞെട്ടിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല.

‘കേശവാണ്,’ ഞാൻ വീണ്ടും മന്ത്രിച്ചു.

അവൾ പ്രതികരിച്ചില്ല. ഫോണിലെ ടോർച്ചിന്റെ സഹായത്തോടെ കിടക്കവിളക്കിന്റെ സ്വിച്ച് ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഊർന്നു വീഴുന്ന പ്രകാശം മുറിയിൽ നിറഞ്ഞു. ചന്തമുള്ള കുങ്കുമവർണ്ണപ്പൂക്കൾ നിറഞ്ഞ വെളുത്ത പുതപ്പു പുതച്ച് സാറ കിടക്കയിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഹേയ്, പിറന്നാൾ കുട്ടീ’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഇതു ഞാനാണ്. നിനക്ക് പിറന്നാളാശംസകൾ പറയാൻ വന്നതാണ്.’

യാതൊരു പ്രതികരണവുമില്ല. ശരി, നല്ല അഭിനയം, അരുമയായത്, ഞാൻ വിചാരിച്ചു. ഞാനവളുടെ മുറിയിൽ ചുറ്റും നോക്കി. കിടക്കയ്ക്കരികിലുള്ള മേശപ്പുറത്ത് വെള്ളക്കടലാസിന്റെ കെട്ടുകളുണ്ട്. ചിലപ്പോഴത് അവളുടെ പഠനസാമഗ്രികളാകാം. അവളുടെ ഐ ഫോൺ ആ കടലാസുകളുടെ മുകളിലുണ്ട്, അത് ചാർജറിനോട് ബന്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നതെന്തെയും പോലെ തൊട്ടടുത്ത് ജോൺസൺസ് ബേബി ലോഷനുണ്ട്. എല്ലാ രാത്രിയിലും അവളത് മുഖത്തും ഉടലിലും പുരട്ടി. എന്നിട്ട് കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ മണം പൊഴിച്ചു.

‘ഏയ്, ജോൺസൺ ബേബി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എഴുന്നേൽക്ക്.’

ഞാൻ എന്റെ കൈ പുതപ്പിനു മുകളിലൂടെ അവളുടെ ചുമലിൽവെക്കുകയും പതിയെ കുലുക്കുകയും ചെയ്തു. അവൾ അനങ്ങിയില്ല.

അവളും മദ്യപിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമോ? ചിലപ്പോൾ മദ്യലഹരിയിൽ അയച്ച സന്ദേശങ്ങളാകാം അതെല്ലാം. അതുകൊണ്ടാണോ അവളെന്ന രാത്രി മുറിയിലേക്കു വിളിച്ചത്? പക്ഷേ, അവൾ കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമായാണല്ലോ പറഞ്ഞത്!

അവൾ അഭിനയിക്കുകയാണോ? എന്നെ കാത്തു നിർത്തിക്കാനുള്ള വഴി? ചോദിക്കാതെ തന്നെ എന്നെ അവളുടെ കിടക്കയിലെത്തിക്കാനുള്ള സൂത്രം?

എന്റെ മനസ്സ് വിവിധ സാധ്യതകളുമായി പോരാടിച്ചു. ആണായിരിക്കുകയും ഒരു പെൺകുട്ടിയോട് എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ചിലപ്പോൾ ദുഷ്കരമാണ്. എന്റെ മനസ്സിന്റെ ഒരു ഭാഗം എന്നോട് ധീരതയോടെ പെരുമാറാനും അതു ചെയ്യാനും ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അവളോടൊപ്പം കിടക്കയിലേക്ക് നുഴഞ്ഞു കയറുക, അവൾക്ക് പിറന്നാൾ ആശംസകൾ ചുംബനങ്ങളായി നൽകുക, ആ ശബ്ദം പറഞ്ഞു.

ശരി, ചുണ്ടുകളിൽ വേണമെന്നില്ല, നെറ്റിയിൽ. നെറ്റിയിലെ ചുംബനങ്ങൾ കുഴപ്പമില്ലല്ലോ, അല്ലേ? മറ്റൊരു ശബ്ദം പറഞ്ഞു.

അരുത്, എല്ലാം നശിപ്പിക്കരുത്. അവൾ നിങ്ങളെ വിളിച്ചു വരുത്തിയതാണ്. കാര്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടു പോകുന്നതിന്റെ ഗതിവേഗം അവൾ തീരുമാനിക്കട്ടെ, എതിർശബ്ദം, ഒരു രസംകൊല്ലി പറഞ്ഞു.

നീരസത്തോടെ ഞാൻ ആത്മനിയന്ത്രണം തിരഞ്ഞെടുത്തു. അഭിനയിക്കുകയാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും എനിക്കവളെ ഉണർത്തണം.

ഞാൻ സാറയുടെ ചുമൽ കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ വീണ്ടും കുലുക്കി. അവൾ ഇളകിയില്ല. ഞാൻ അവളുടെ മുഖത്തുനിന്ന് പുതപ്പ് വലിച്ചു നീക്കി. അവൾ ഗാഢനിദ്രയിലെന്നതു പോലെ നിശ്ചലയായി കിടന്നിരുന്നു.

‘ശരി, സാറാ. ഇനി തമാശ മതിയാക്കൂ. നിന്നോടു നേരിട്ട് ആശംസകൾ പറയാനാണ് ഞാൻ വന്നത്. പിറന്നാളാശംസകൾ.’

അവൾ പ്രതികരിച്ചില്ല.

‘നീ എണീക്കുന്നുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഉത്തരമില്ല.

‘സാറാ. എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഞാൻ നിന്റെ കിടക്കയിലേക്ക് വീഴാൻ പോകുകയാണ്. അതു നിന്നെ ഉണർത്തും,’ ഞാൻ ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ച് ചിരിച്ചു.

അവൾ അപ്പോഴും പ്രതികരിച്ചില്ല. ഞാൻ കുനിഞ്ഞ് എനിക്കു കൂടി ഇടമുണ്ടാക്കാൻ അവളെ അല്പം തള്ളിമാറ്റി. അവൾക്ക് വലിയ ഭാരം തോന്നി.

‘സാറാ’ ഞാൻ ഉറക്കെ ചോദിച്ചു. ‘നിനക്കെന്തെങ്കിലും കുഴപ്പമുണ്ടോ?’

ഞാനവളുടെ നെറ്റി തൊട്ടു. അത് തണുത്തു മരവിച്ചിരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം ഉച്ചത്തിൽ മിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്തോ കുഴപ്പമുണ്ട്. ഞാനവളുടെ മുഖത്തു നിന്ന് പുതപ്പ് അല്പം കൂടെ വലിച്ചു നീക്കി. കഴുത്തിൽ ചുവന്നിരുന്നു അടയാളങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

‘സാറാ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാനവളുടെ കവിളുകളും കണ്ണുകളും കാതുകളും പെട്ടെന്നു തൊട്ടു നോക്കി. എല്ലാം തണുത്തിരിക്കുന്നു.

‘എഴുന്നേൽക്ക്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാനവളുടെ മൂക്കിലേക്ക് വിരലുകൾ അടുപ്പിച്ചു. എനിക്കൊന്നും അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. ആളുകളുടെ നാഡീമിടിപ്പ് നോക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നാണ് ചലച്ചിത്രങ്ങളിൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ സാറയുടെ മെലിഞ്ഞതും തണുത്തതുമായ കൈത്തണ്ട പൊക്കിയെടുത്തു. നാഡി മിടിക്കുന്നില്ല. ഏതാനും തവണ കൂടി ഞാനത് പരിശോധിച്ചു. യാതൊന്നുമില്ല.

സാറ ... മരിച്ചോ?’

എനിക്ക് മനം പിരട്ടൽ തോന്നി. ശുദ്ധവായു വേണമെന്നു തോന്നി. ഞാൻ എഴുന്നേൽക്കുകയും ജാലകം മലർക്കെത്തുറക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ താഴോട്ടു നോക്കി. അവിടെ സൗരഭിനെ കാണാം.

ഒരു കാലിൽ നിന്ന് മറുകാലിലേക്ക് ഭാരം മാറ്റിച്ചവിട്ടി അവൻ അവിടെ നിൽക്കുന്നുണ്ട്. അവൻ എന്നെ കാണുകയും എന്താണു സംഭവിക്കുന്നതെന്നറിയാൻ കൈ വീശുകയും ചെയ്തു. എന്നോട് താഴേക്കു വരാൻ അവൻ ആംഗ്യത്തിലൂടെ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എനിക്ക് പ്രതികരിക്കാനായില്ല. ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായ സൗരഭ് ദേഷ്യത്തോടെ ഇരുകൈകളും ഉയർത്തിക്കാട്ടി.

ഞാൻ മുറിയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ഇല്ല, എന്റെ സാറ മരിച്ചിട്ടുണ്ടാകില്ല. അതൊരു ദുഃസ്വപ്നമായിരുന്നു. ഞാൻ നിശ്ചലനായി നിന്ന് അവളുടെ ശരീരം തുറിച്ചു നോക്കി. അവൾ ഏതു നിമിഷവും എഴുന്നേറ്റു വരും എന്നു ഞാനാശിച്ചു.

കീശയിൽ കിടന്ന് ഇളക്കുന്ന ഫോൺ എന്നെ ഞെട്ടിച്ചു. സൗരഭ് എന്നെ വിളിക്കുകയാണ്. അവൻ കുസൃതി നിറഞ്ഞതും കളിയാക്കുന്നതുമായ ശബ്ദത്തിൽ സംസാരിച്ചു.

‘ഭായ്, എന്താണവിടെ സംഭവിക്കുന്നത്? നീ പിന്നെയും അകത്തേക്കു പോയി. ഇത്ര പെട്ടെന്ന് ഭാഗ്യം കൈ വന്നോ? ഞാനിവിടെ നിൽക്കണോ അതോ പോകണോ?’

‘സൗരഭ്,’ അത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് ഞാൻ നിർത്തി.

‘എന്താണ്?’

‘സൗരഭ്, നീ മുകളിലേക്കു വാ.’

‘എന്ത്?’

‘ഒന്നു മുകളിലേക്കു വരു.’

‘നീയെന്തിനാണ് എന്നെ നിന്റെ കാമുകിയുടെ, മുൻ കാമുകിയുടെ മുറിയിലേക്കു വിളിക്കുന്നത്?’

‘സൗരഭ്, ഞാൻ യാചിക്കുകയാണ്, നീ മുകളിലേക്ക് വാ,’ കരച്ചിലിന്റെ വിളുമ്പിലെത്തിയ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

എന്തോ കുഴപ്പമുണ്ടെന്ന് അവൻ ഊഹിച്ചു.

‘ഞാൻ മുകളിലേക്കു വരുന്നത് സാറയ്ക്ക് ഇഷ്ടമാകുമോ?’

‘വാ,’ ഞാൻ ഫോൺ വെച്ചു. ഞാൻ വീണ്ടും ജാലകത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു പോയി. അവനെ സഹായിക്കാൻ ഫോണിന്റെ ഫ്ലാഷ്‌ലൈറ്റ് ഞാൻ മരത്തിലേക്ക് കാണിച്ചു കൊടുത്തു.

അവൻ ചുറ്റും കരളുറപ്പില്ലാതെ നോക്കുകയും മരത്തിൽ കയറാനായി ഒരു കാലുയർത്തുകയും ചെയ്തു. മാവ് കിറുകിറു ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. മരങ്ങൾ കുരങ്ങന്മാർക്കായി രൂപകല്പന ചെയ്യപ്പെട്ടതാണ്. എന്തായാലും അമിതഭാരമുള്ള, തൊണ്ണൂറുകിലോയുള്ള മനുഷ്യന്മാർക്കല്ല.

‘സൂക്ഷിച്ച്. ഇനി അടുത്ത മരക്കുറ്റിയിൽ ഇടുതു കാലു വെക്ക്,’ അവൻ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ അടക്കിപ്പറഞ്ഞു. അത്രയും വൈകിയ രാത്രിയിൽ ആ ബഹളമൊന്നും ഭാഗ്യത്തിന് ആരും കേട്ടില്ല.

അവൻ ജാലകത്തിനു കുറുകെ കാൽവെച്ചു. ഞാനവനെ അകത്തേക്ക് വലിച്ചു കയറ്റി.

‘എന്താണ് നടക്കുന്നത്, ഭായ്?’ അവൻ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ ജാലകം വലിച്ചടച്ച് കുറ്റിയിട്ടു.

അവൾ കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്നത് സൗരഭ് കണ്ടു.

‘അവൾ ഉറങ്ങുകയാണോ?’ അവൻ പതിയെ ചോദിച്ചു. ‘നീ ഇതു വരെ അവളെ ഉണർത്തിയില്ലേ?’

‘അവൾ മരിച്ചു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് ഒരടി പുറകിലേക്ക് ചാടി.

‘എന്ത്?’ അവൻ അലറി.

‘പതുകൈ! ഇത് പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലാണ്.
ആണുങ്ങളുടെ ശബ്ദം ഇവിടെ കേൾക്കാൻ പാടില്ല.’

‘ശബ്ദത്തിന്റെ കാര്യമൊക്കെ പോയി തുലയട്ടെ, ഭായ്. നീ എന്തു
നരകമാണീ പറയുന്നത്?’ രക്തസമ്മർദ്ദത്തിനോടൊപ്പം ശബ്ദവും
ഉയർത്തി സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

ഞാനവന്റെ കഴുത്തിനു കുത്തിപ്പിടിച്ച് കൈ കൊണ്ട് വായ
പൊത്തി. അവൻ ഞരങ്ങി.

‘ദയവായി, മിണ്ടാതിരിക്കൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നീയെന്നെ വട്ടു
പിടിപ്പിക്കുന്നു. മിണ്ടരുത്, മനസ്സിലായോ?’

സൗരഭ് തലയാട്ടി. ഞാൻ പിടി വിട്ടു.

സൗരഭ് സാധാരണ ശബ്ദത്തിൽ സംസാരിച്ചു. അവൻ
ചുമയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘നിനക്കുറപ്പാണോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. ‘ചിലപ്പോൾ അവൾക്ക്
സുഖമുണ്ടാകില്ല.’

‘അവൾ പോയി! അവളുടെ ഉടൽ മഞ്ഞുപോലെ തണുത്തതാണ്.
അവൾ ശ്വസിക്കുന്നില്ല. അവളുടെ മുഖം നോക്ക്,’ ഞാൻ
പറഞ്ഞു.

അവൻ അവളുടെ കഴുത്തിലെ ചുവന്ന പാടുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘അവളെങ്ങനെയാണ് മരിച്ചത്?’ അവൻ തീരെ പതുകൈ
ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കെങ്ങനെയറിയാം? ഇങ്ങനെയാണ് ഞാനവളെ കണ്ടത്.’

‘പക്ഷേ, അവൾ ഇപ്പോഴല്ലേ നിനക്ക് സന്ദേശമയച്ചത്?,’ മുറിയിൽ
അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഊറി നടന്ന് സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അതെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ എന്റെ ഫോൺ പിന്നെയും തുറന്നു. അതെ, അതൊരു സ്വപ്നമായിരുന്നില്ല. അവളുടെ സന്ദേശങ്ങൾ എന്റെ ഫോണിലുണ്ട്. അവൾ എന്നെ കാണാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. സാറ പഠിക്കാനിരിക്കുന്ന കസേരയിൽ ഞാൻ ഇരുന്നു. ഉറങ്ങുന്ന കുഞ്ഞിന്റേതു പോലെ ശാന്തമായ അവളുടെ മുഖം ഞാൻ പരിശോധിച്ചു. എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രണയിനി മരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞെട്ടലിന്റെ ആഴത്താൽ എനിക്ക് വേദന അറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

‘നമ്മളെന്തു ചെയ്യും?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘യാതൊരുഹവുമില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പക്ഷേ, എവിടെയെങ്കിലും ഒന്നിരിക്ക്. നിന്റെ നടത്തം എന്നെ അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നു.’

‘ഞാൻ അങ്ങേയറ്റം ഭയചകിതനാണ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. എനിക്കും ഭയം തോന്നി. പക്ഷേ, ഞാനവനെ പോലെ വികാരവിക്ഷുബ്ധനായില്ല. ആരെങ്കിലുമൊരാൾ ചിന്തിക്കണമല്ലോ.

‘ഞാൻ ഇതിനു മുമ്പൊരിക്കലും മൃതശരീരം കണ്ടിട്ടില്ല,’ ഞാൻ മൃതശരീരങ്ങളുടെ കൂടെയാണ് എപ്പോഴും എന്നതു പോലെ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ഭായ്, എന്തെങ്കിലും ചെയ്യൂ.’

‘വായടക്ക്, സൗരഭ്. ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് ആലോചിക്കുകയാണ്. നിനക്ക് എന്തെങ്കിലും ആശയങ്ങളുണ്ടോ?’

‘ഇല്ല, ഭായ്. നമ്മളിവിടെ വരാനേ പാടില്ലായിരുന്നു. നമ്മുടെ താമസസ്ഥലത്തെ മദ്യപാനം മതിയായിരുന്നു. ഇതൊരു ഭീകരമായ ആശയമാണെന്ന് ഞാനപ്പോഴേ പറഞ്ഞതല്ലേ...’

എന്റെ ചിന്തകൾ തെരിച്ചു കൊണ്ട് അവൻ ഒച്ചയിടുന്നത് തുടർന്നു. എനിക്കവന്റെ ചെകിട്ടത്തടിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു, പക്ഷേ, എനിക്കതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. നേരാണ്, അവളുടെ

മുറിയിലേക്ക് വരുന്നതിൽ നിന്ന് അവൻ തടയാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ അവനെ അഞ്ചു മിനിറ്റു നേരത്തേക്ക് ക്ഷോഭം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ അനുവദിച്ചു. അതിനുശേഷം, പ്രധാനമായും തളർച്ച കൊണ്ട്, അവൻ മുറിയിലെ മരം കൊണ്ടുള്ള ചാറുകസേരയിൽ ചെന്നിരുന്നു.

‘നമുക്ക് ആരെയെങ്കിലും വിവരം അറിയിക്കണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വേറെ വഴിയില്ല.’

‘എങ്ങനെ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. ‘നമ്മൾ ഇവിടെ എന്തു ചെയ്യുകയായിരുന്നു? ഇത് പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലാണ്. അതും ഈ നേരത്ത്. മുറിയിലെ താമസക്കാരിയാകട്ടെ മരിച്ചു കിടക്കുന്നു.’

‘പിന്നെ നമ്മളെന്തു ചെയ്യും? ഓടിപ്പോകണോ?’

‘വേണ്ടി വന്നേക്കും. ഇപ്പോഴും പുറത്ത് ഇരുട്ടാണ്. നമുക്ക് വന്ന വഴിയേ ഓടിപ്പോകാം.’

ഞാനതിനെ കുറിച്ച് ആലോചിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഒളിച്ചും പാത്തും പുറത്തുകടക്കുന്നു, വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചു പോകുന്നു, ഒന്നും ഒരിക്കലും നടന്നിട്ടില്ലെന്ന് ഭാവിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ആ വഴിക്ക് ചില കുഴപ്പങ്ങളുണ്ട്.

‘അവളെങ്ങനെയാണ് മരിച്ചത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്ത്?’

‘സാറ എങ്ങനെയാണ് മരിച്ചത്? ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പ് അവൾക്ക് ജീവനുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ആരോഗ്യവതിയായിരുന്നു.’

‘അതൊന്നും എനിക്കറിയില്ലേ, ഭായ്. ഇപ്പോൾ നമുക്കിവിടെ നിന്ന് പുറത്തു കടക്കാം. വേഗം!’

‘അവൾക്ക് അസുഖമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.’

‘ഉം, അതിന്?’

‘ആരോ അവളെ കൊന്നു.’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് അവന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്ന് പൊങ്ങിപ്പോയി.

‘എന്ത്?’ അവൻ ചോദിച്ചു. ‘ഒരു കൊലപാതകം നടന്നയിടത്താണോ നമ്മൾ? നമുക്ക് വേഗം പോകാം, ഭായ്.’

അവൻ ജാലകത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു പോയി.

‘നമുക്കങ്ങനെ പോകാനാകില്ല, ഗോലു. ദയവു ചെയ്ത് അവിടെ ഇരിക്ക്. നമുക്കിതേ പറ്റി ആലോചിക്കാം.’

കനത്ത ചുവടുകളോടെ അവൻ ചാറുകസേരയിലേക്ക് തിരിച്ചു പോയി.

‘എന്തിന് ഇവിടെ നില്ക്കണം? അവസാനം എല്ലാവരും നമ്മളെ കണ്ടെത്താനോ? നമ്മളാണിതു ചെയ്തതെന്ന് അവർ കരുതാനോ?’

‘ഓടിപ്പോയാൽ നമ്മളാണിതു ചെയ്തതെന്ന് അവർ തീർച്ചയായും കരുതും.’

‘നമ്മളിവിടെ വന്ന കാര്യം അവരെങ്ങനെ അറിയാൻ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. അവൻ മുഖത്തെ വിയർപ്പ് തുടച്ചു. ‘പുറത്ത് ഇപ്പോഴും ഇരുട്ടാണ്. നമുക്ക് പോകാം.’

‘നിനക്ക് മനസ്സിലാകില്ല. ഇത് വലിയൊരു പ്രശ്നമാണ്. ഐഐടിയിലെ ഹോസ്റ്റലിൽ ഒരു പിഎച്ച്ഡി വിദ്യാർത്ഥി കൊല്ലപ്പെട്ടു. ഈ സ്ഥാപനം മാത്രമല്ല, മുഴുവനും പൊലീസും മാധ്യമങ്ങളും താമസിയാതെ ഇതിനു പുറകേ വരും.’

‘അതുകൊണ്ട്?’ സൗരഭ് ചാറുകസേരയുടെ കൈകൾ മുറുകെപ്പിടിച്ചു.

‘അവർ കുഴിച്ചു നോക്കും.’

‘ആർക്കു വേണമെങ്കിലും അതു ചെയ്യാമല്ലോ. ക്യാമ്പസിൽ മാത്രം ആയിരക്കണക്കിന് കുട്ടികളുണ്ട്.’

‘പക്ഷേ, പ്രധാനകവാടത്തിലെ കാവൽക്കാരൻ നമ്മളെ ഓർക്കും. ചെക്പോസ്റ്റിലെ പൊലീസുകാർ എന്റെ ബൈക്കും. നമ്മൾ ക്യാമ്പസിനുള്ളിലേക്ക് കടന്നെന്നും അവർക്കറിയാം.’

‘അതു കൊണ്ടെന്ത്? നമ്മൾ രാത്രി ഒരു സവാരിക്കു വന്നതാണ്.’

‘അവർ മുറിയിൽ വിരലടയാളങ്ങൾ പരിശോധിക്കും. എന്റേത് ജാലകത്തിലുണ്ട്. കിടക്കയിലും അവളുടെ മുഖത്തുമുണ്ട്.’

‘വിരലടയാളം?’ വിളറി വെളുത്ത മുഖത്തോടെ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘നിന്റേതിപ്പോൾ ആ കസേരയിലുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവൻ പെട്ടെന്ന് കസേരക്കയ്യിൽ നിന്ന് പിടിവിട്ടു.

‘ഭായ്, എന്താണു സംഭവിക്കുന്നത്? കുറ്റാന്വേഷണമോ?’ അവൻ എഴുന്നേറ്റു. ‘നമുക്കിതെല്ലാം തുടച്ചതിനുശേഷം പോകാമല്ലോ? എനിക്ക് പോകണം.’

‘നമുക്ക് പോകാനാകില്ല, ഗോലു.’

‘നമ്മുടെ ജീവിതം താറുമാറാകും.’

‘ഇല്ല, ഗോലു. വിരലടയാളം തുടച്ച് ഓടിപ്പോയാൽ നമ്മുടെ ജീവിതം തുലയും.’

‘അപ്പോൾ നമ്മളെന്തു ചെയ്യും?’

‘നമ്മൾ ഇവിടെ നിൽക്കുകയും സത്യം പറയുകയും ചെയ്യും.’

‘നമ്മൾ ഒരു കുപ്പി വിസ്കി കുടിച്ചെന്നും എന്നിട്ട് പാതിരാത്രി ബൈക്കോടിച്ചെന്നും ഒരു പൊലീസുകാരനെ കബളിപ്പിച്ചെന്നും

പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് രാത്രി നുഴഞ്ഞു കയറിയെന്നുമാണോ? നിനക്ക് വട്ടാണോ, ഭായ്?’

‘അതെല്ലാം മോശം കാര്യങ്ങളാണ്, ശരി തന്നെ. പക്ഷേ, അതൊന്നും നമ്മളെ കൊലപാതകികളാക്കുന്നില്ല.’

‘കൊലപാതകികൾ?’ സൗരഭ് നിലവിളിച്ചു. ‘നിനക്ക് ആ വാക്ക് പറയാൻ പോലും എങ്ങനെ തോന്നി? നമ്മൾ യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല.’

‘എനിക്കറിയാം. അതുകൊണ്ടാണ് നാമിവിടെ നിൽക്കേണ്ടത്. ഇപ്പോൾ, ആരെയാണ് നാം ആദ്യം വിളിക്കേണ്ടത്?’

ഞാനെന്റെ ഫോൺ കയ്യിലെടുത്തു.

‘ഉറപ്പാണോ? നിനക്കിന്ന് മോശം ആശയങ്ങളുടെ ദിവസമാണല്ലോ.’

‘നിനക്ക് പോകണമെങ്കിൽ പോകാം, സൗരഭ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. വഷളായ ഈ അവസ്ഥയുടെ ഭാഗമാകണമെന്നില്ല അവൻ.

‘ഞാനങ്ങനെ പറഞ്ഞില്ല, ഭായ്.’

‘ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി പറഞ്ഞതാണ്. എന്തു തന്നെ സംഭവിച്ചാലും കുറച്ചു കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാകും. നീ ഇവിടെയുണ്ടാകണമെന്നില്ല.’

‘നമ്മൾ ചെയ്യുന്നതെന്തായാലും ഒരുമിച്ചു ചെയ്യുമെന്ന് മദ്യപിച്ച് ലക്കുകെട്ട ഒരു ദിവസം തീരുമാനിച്ചതല്ലേ?’ അവൻ ചോദിച്ചു. ഞാനവനെ നോക്കി. ഒരു മികച്ച സുഹൃത്തുണ്ടാകുന്നത് ഒരു കാമുകിയുണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ ചിലപ്പോൾ പ്രധാനമാണ്.

‘ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനും, ഭായ്. നീ ആരെയാണ് വിളിക്കാൻ പോകുന്നത്?’

‘അവളുടെ മാതാപിതാക്കളെ, അവളുടെ കാമുകനെ, പിന്നെ പൊലീസിനെ.’

‘നമുക്ക് പുറത്തേക്ക് നടന്നാലോ? എന്നിട്ട് കാവൽക്കാരനോട് എല്ലാം പറയാം. അയാൾ ഫോൺ വിളിക്കട്ടെ.’

ഞാൻ ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചു. അവൻ ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

‘മോശം ആശയമല്ല. പക്ഷേ...’ ഞാനൊന്നു നിർത്തി.

‘പക്ഷേ?’

‘നമ്മൾ നേരിട്ട് അവരെ വിളിച്ചില്ലെങ്കിൽ, നമ്മളിവിടെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അവർ പിന്നീട് കണ്ടെത്തുകയും നമ്മളെ സംശയിക്കുകയും ചെയ്യും. നമുക്ക് തന്നെ നേരിട്ട് അവരെ വിളിക്കാം. എന്നിട്ട് കാവൽക്കാരനെതേടിപ്പോകാം.’

‘ഞാനെന്റെ ജീവിതത്തിൽ പൊലീസുകാരെ വിളിച്ചിട്ടില്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഞാനും. പൊലീസിനെ നമുക്ക് അവസാനം വിളിക്കാം.’

‘മാതാപിതാക്കൾ?’

‘അതും ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. ആദ്യം രഘുവിനെ വിളിക്കാം.’

‘അവന്റെ നമ്പറുണ്ടോ?’

‘ഉവ്വ്’, ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സാറയിൽ നിന്ന് അകന്നു നിൽക്കണമെന്ന് പറയാൻ അവൻ എന്നെ മുൻപ് ഏതാനും തവണ വിളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ആ നമ്പർ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. സാറ എന്നെ ബ്ലോക്ക് ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അവളിലേക്കെത്താനുള്ള വഴിയാണല്ലോ അത്. ഞാൻ സമയം

നോക്കി. മൂന്നു മണി കഴിഞ്ഞ് മൂപ്പത്തിയാറു മിനിറ്റ്. ഞാൻ അവന്റെ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു. ഫോൺ മുഴങ്ങി. ആരും അതെടുത്തില്ല. അവസാനം തെലുഗുവിൽ ഞാൻ ഫോൺ കമ്പനിയുടെ ശബ്ദസന്ദേശം കേട്ടു. ഞാൻ വിളിക്കുന്ന വ്യക്തി ഇപ്പോൾ ലഭ്യമല്ലെന്നായിരിക്കും അവർ പറയുന്നത്. ഞാൻ വീണ്ടും ശ്രമിച്ചെങ്കിലും പ്രതികരണമൊന്നുമുണ്ടായില്ല.

‘ഉറങ്ങുകയായിരിക്കും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവളുടെ പിതാവിനെ വിളിക്ക,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞാൻ സഫ്ദർ ലോണിന്റെ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു. ഞാനയാളോട് എന്തു പറയും? ഹായ്, അക്കിൾ, ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചതിൽ ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ കേശവാണ്. നിങ്ങളുടെ മകളിൽനിന്ന് അകന്നു നിൽക്കാൻ നിങ്ങളെന്നോട് പറഞ്ഞത് ഓർമ്മയില്ലേ? എന്തായാലും ഞാനവളുടെ മുറിയിലാണ്. അതിരിക്കട്ടെ, അവൾ മരിച്ചു.

‘പറയൂ,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു. അയാളുടെ ശബ്ദം ഒരേ സമയം ഉറക്കച്ചവടുള്ളതും ക്രുദ്ധവുമായിരുന്നു.

‘അക്കിൾ, ഇത് കേശവാണ്.’

‘എനിക്കറിയാം. നിങ്ങൾ സമയം നോക്കിയിരുന്നോ?’

‘മൂന്നു മണി കഴിഞ്ഞ് മൂപ്പത്തിയെട്ട് മിനിറ്റ്. അക്കിൾ.’

‘നിങ്ങൾക്കെന്തു വേണം?’ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘അക്കിൾ, സാറ...’

‘എന്ത്?’

‘ശ്രീമാൻ ലോൺ, സാറ...’

‘നീ സാറയെ മറക്കണമെന്ന് വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പേ ഞാൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. നിങ്ങൾ പിന്നെയും മദ്യപിച്ചിട്ടുണ്ടോ?’

ഞാൻ മദ്യപിച്ചിരുന്നുവെന്ന് നേരായിരുന്നു. എങ്കിലും അതിന്റെ ലഹരി മാഞ്ഞു പോയിരുന്നു.

‘അങ്കിൾ, ഞാൻ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കൂ. അതു വളരെ പ്രധാനമാണ്,’ ചിന്തകൾ പെറുക്കിയെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്താണു കാര്യം?’

എനിക്ക് ആ വാർത്ത പറയാനായില്ല.

‘നിങ്ങൾ സാറയുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് വരാമോ? ഇപ്പോൾ തന്നെ.’

‘എന്ത്? എന്തിന്?’

‘ദയവായി. അതു വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഇപ്പോൾ വരു. ഞാനിവിടെയുണ്ട്.’

‘എന്ത്...’

ഞാൻ ഫോൺ താഴെ വെച്ചു. എന്തു കൊണ്ടാണെന്നറിയില്ല, അവളുടെ പിതാവിനോട് സംസാരിച്ചതോടെ കാര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ യഥാർത്ഥമായി തോന്നിത്തുടങ്ങി. സാറ മരിച്ചു. അവൾ പോയി. ഇല്ല, എനിക്ക് പൊട്ടിച്ചിതറാനാകില്ല. ഇപ്പോൾ ഒട്ടുമാകില്ല. എനിക്ക് ഇനിയും ആളുകളെ വിളിക്കാനുണ്ട്.

‘പൊലീസ്,’ ഞാനുറക്കെ പറഞ്ഞു. ‘അവരുടെ നമ്പർ?’

‘100?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അത് പൊതുവായ നമ്പറാണ്. ഇവിടത്തെ പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിലേക്ക് വിളിച്ചാലോ?’

‘നമ്മളെ പിന്തുടർന്നവരെയോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘വായടക്ക്,’ ഞാൻ ഹുവാസ് ഖാസ് പൊലീസ് സ്റ്റേഷന്റെ നമ്പർ ഗൂഗിളിൽ നിന്ന് തപ്പിയെടുക്കുകയും അവിടേക്ക് വിളിക്കുകയും ചെയ്തു.

അഞ്ചു മണിയൊച്ചകൾക്കുശേഷം ആരോ ഫോണെടുത്തു.

‘ഹുവാസ് ഖാസ് പൊലീസ്,’ തളർന്ന ഒരു ശബ്ദം പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾ ഒരു കുറ്റകൃത്യത്തെ കുറിച്ചുള്ള വിവരം പറയാനാണു വിളിക്കുന്നത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് അസ്വസ്ഥതയോടെ എന്നെ നോക്കി.

‘നിങ്ങൾ എവിടെ നിന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്?’

‘ഐഐടി, ഡൽഹി. ഹിമാദ്രി ഹോസ്റ്റൽ. നൂറ്റഞ്ചാം മുറി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്തു തരം കുറ്റകൃത്യമാണ്?’ വിരസമായ ഭാവത്തോടെ ആ ശബ്ദം ചോദിച്ചു.

‘കൊലപാതകം. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ കൊലപാതകം.’

അപ്പുറത്ത് എന്തോ നിലത്തു വീഴുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു.

‘ആരാണ് സംസാരിക്കുന്നത്?’ ഇപ്പോൾ ജാഗരൂകമായ ശബ്ദം ചോദിച്ചു.

‘ഇത് കേശവ് രാജ്പുരോഹിത്. നിങ്ങൾക്കായി ഞാനിവിടെ കാത്തിരിക്കും. ഹിമാദ്രി ഹോസ്റ്റലിന്റെ കവാടത്തിൽ. ഐഐടി, ഡൽഹി.’

‘മരിച്ചതാരാണ്? മരിച്ചയാളുമായി നിങ്ങൾക്കെന്താണു ബന്ധം?’

‘സാറാ ലോൺ. ഞാൻ അവളുടെ സുഹൃത്തും മുൻ വിദ്യാർത്ഥിയുമാണ്.’

‘നിങ്ങൾ അവിടെത്തന്നെ നിൽക്ക്. ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ തന്നെ ഒരു സംഘത്തെ അയക്കാം,’ അയാൾ തിടുകത്തോടെ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ ഫോൺ വിളി അവസാനിപ്പിച്ചു. സൗരഭും ഞാനും പരസ്പരം നോക്കി.

‘നമുക്ക് താഴെ പോയിരുന്നാലോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. അവൻ എങ്ങനെയെങ്കിലും മുറിയിൽ നിന്നിറങ്ങാനും മൃതശരീരത്തിന്റെ അടുത്തു നിന്നു പോകാനും ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു.

‘പോകാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാനെഴുന്നേറ്റ് ഒഴിഞ്ഞതും ഇരുണ്ടതുമായ ഇടനാഴിയിലേക്ക് വാതിൽ തുറന്നു. സൗരഭ് മുറിയിൽ നിന്ന് പുറത്തു കടന്നു. ഞാൻ അകത്തു തന്നെ നിന്നു.

‘ഇനിയെന്ത്? നമുക്ക് പോകാം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘നിൽക്ക്. ഒരാറ്റ മിനുറ്റ്,’ തിരിഞ്ഞു നിന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ അവളുടെ കിടക്കയ്ക്കരികിലേക്ക് നടന്നു. ഞാൻ മുന്നോട്ടായുകയും അവളുടെ നെറ്റിയിൽ ചുംബിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു കണ്ണുനീർത്തുള്ളി അവളുടെ തണുത്തു മരവിച്ച നെറ്റിയിലേക്ക് വീണു.

‘പിറന്നാളാശംസകൾ, സാറാ. ഞാൻ നിന്നെ പ്രണയിക്കുന്നു.’

സാറാ അനങ്ങാതെ കിടന്നു.

‘ഭായ്,’ സൗരഭ് മുറിയുടെ വാതിലിൽ തട്ടി. ‘നമുക്ക് പോകാം.’

‘വരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ നിവർന്നു നിൽക്കുകയും ഒരിക്കൽ കൂടി അവളെ നോക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ മുറിയിൽ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി.

അധ്യായം 6

ഞങ്ങൾ ഹിമാദ്രിയുടെ പ്രധാന കവാടത്തിലേക്ക് പടവുകളിറങ്ങിച്ചെന്നു. ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ ഇറങ്ങിവരുന്നതു കണ്ട് കാവൽക്കാരൻ അന്ധാളിപ്പോടെ കസേരയിൽ നിന്ന് ചാടിയെഴുന്നേറ്റു.

‘നിൽക്ക്. നിങ്ങളാരാണ്?’ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘സാഹിബ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നിങ്ങളോടല്ല സംസാരിക്കാനുണ്ട്.’

‘നിങ്ങൾ പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിനുള്ളിൽ എന്താണു ചെയ്യുന്നത്?’ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘ഞങ്ങൾ പറയുന്നത് കേൾക്കൂ, സാഹിബ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഒരാൾ മരിച്ചു.’

‘എന്ത്?’ തുറന്ന വായയോടെ അയാൾ ചോദിച്ചു.

എനിക്കെന്തെങ്കിലും പറയാനാകുന്നതിനു മുമ്പ് പൊലീസ് വാഹനങ്ങളുടെ സൈറൺ കേട്ടു. ഹുവാസ് ഖാസ് പൊലീസുകാർ ഞാൻ വിചാരിച്ചതിനേക്കാൾ കാര്യപ്രാപ്തിയുള്ളവരാണ്. ഡൽഹി പൊലീസിന്റെ ഒരു മാരുതി ജിപ്സി ഹോസ്റ്റൽ മുറ്റത്തെത്തി. ഡൽഹി ഐഐടിയുടെ സുരക്ഷാപരിശോധനാ കാർ അതിന്റെ പുറകേ വന്നു. ജിപ്സിയിൽനിന്ന് മൂന്നു പൊലീസുകാർ പുറത്തിറങ്ങി. അതിലൊരാൾക്ക് തൊപ്പിയും യൂണിഫോമിൽ തോൾ മുദ്രകളുമുണ്ട്. സംഘത്തിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനെന്ന് കാഴ്ചയിൽ തോന്നിച്ച അയാൾ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്കു വന്നു. ടാഗിൽ നിന്ന് ഞാനയാളുടെ പേരു വായിച്ചു: വികാസ് റാണ. രണ്ടു കോൺസ്റ്റബിളുമാരും നാല് ഐഐടി സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അയാളുടെ പുറകിൽ നടന്നു. കാവൽക്കാരൻ ഏതാണ്ട് താഴെ വീഴാനായി.

‘ആരാണു് കേശവ് രാജ്പുരോഹിത്?’ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ പരക്കൻ പുരുഷശബ്ദത്തിൽ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനാണു് കേശവ്, സാർ,’ കൈ നീട്ടിക്കൊണ്ടു് ഞാൻ പറഞ്ഞു. അയാളു് അവഗണിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ വിളിച്ചോ?’

‘ഉവ്വു്, സാർ’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എന്റെ സുഹൃത്തു് സാറാ ലോൺ മരിച്ചു കിടക്കുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടു. നൂറ്റഞ്ചാം മുറിയിൽ.’

സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഞെട്ടലോടെ എന്നെ തുറിച്ചുനോക്കി.

‘നിങ്ങൾ ആരാണു്?’ അവരിലൊരാൾ ചോദിച്ചു.

‘വിദ്യാർത്ഥിയാണോ?’

‘പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘2013 ബാച്ച്, കുമയുൺ ഹോസ്റ്റൽ.’

‘2013?’ അയാൾ ചോദിച്ചു. ‘ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഇവിടെ എന്തു ചെയ്യുകയാണു്?’

‘ഞാനവളെ കാണാൻ വന്നതാണു്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അവളുടെ പിറന്നാളാണു്.’

‘പക്ഷേ, നിങ്ങൾക്കു് പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്കു വരാൻ എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു?’ അയാളുടെ ശബ്ദം കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിലായി.

‘നമുക്കു് നേരം കളയാതെ മൃതദേഹം പരിശോധിക്കാം,’ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ പറഞ്ഞു.

കോൺസ്റ്റബിൾ ഒരു തൂവാല ഉപയോഗിച്ച് സാറയുടെ മുറിയുടെ വാതിൽ തുറന്നു.

‘ശ്രദ്ധിച്ചു,’ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ പറഞ്ഞു. ‘അവിടെ വിരലടയാളങ്ങളുണ്ടാകും.’

സൗരഭും ഞാനും പരസ്പരം നോക്കി. അവർ വാതിലിന്റെ കൈപ്പിടിയിൽ കണ്ടെത്താവുന്ന ഏക വിരലടയാളങ്ങൾ ഞങ്ങളുടേതായിരിക്കും.

പൊലീസ് മുറിയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചു. സാറ, സാറയുടെ ശരീരം, പുതപ്പു നീക്കിയ നിലയിൽ അവിടെ കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മുറിയിലെ വൈദ്യുതവിളക്കുകൾ പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്.

‘ഒന്നിലും തൊടരുത്,’ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി.

ഞങ്ങൾ എല്ലാം തൊട്ടുകഴിഞ്ഞു, ഇൻസ്പെക്ടർ, എന്നു ഞാൻ പറയാനാഗ്രഹിച്ചു. കോൺസ്റ്റബിളുമാരിലൊരാൾ മൃതദേഹത്തിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ ഫോണിൽ പകർത്തി. ഔദ്യോഗിക ഫോട്ടോഗ്രാഫർ ആ നേരം കെട്ട നേരത്ത് ലഭ്യമല്ലാത്തതിനെ കുറിച്ച് അയാൾ എന്തോ പിറുപിറുത്തു.

ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ കിടയ്ക്കരികിലേക്ക് നടന്നു. അയാൾ സാറയുടെ കഴുത്തു പരിശോധിച്ചു.

‘ആത്മഹത്യയല്ല. ആരോ കഴുത്തു തെരിച്ചതാണ്.’

തുറന്ന വാതിലിലൂടെ അകത്തു കയറിയ തണുത്ത കാറ്റ് ആ വാക്കുകളോട് ഇടകലർന്നു. സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിലൊരാൾ വീണ്ടും സംസാരിക്കുന്നതു വരെ എല്ലാവരും നിശ്ശബ്ദരായി.

‘ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു, ലക്ഷ്മൺ?’ കാവൽക്കാരനോട് അയാൾ ചോദിച്ചു. കാവൽക്കാരൻ ലക്ഷ്മൺ കൈകൾ കൂപ്പി.

‘അറിയില്ല, സാഹിബ്.’

‘ആരെങ്കിലും അകത്തേക്കു വരുന്നത് നിങ്ങൾ കണ്ടോ?’ സുരക്ഷാഉദ്യോഗസ്ഥൻ കാവൽക്കാരനു നേരെ കുറച്ചു.

‘ആരെയും കണ്ടില്ല. ഞാൻ മുഴുവൻ നേരവും അവിടെത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു.’

‘നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും ഉറങ്ങുകയോ ജോലിസ്ഥലത്തു നിന്നു പോകുകയോ ചെയ്തോ?’ തന്റെ ആധിപത്യം വീണ്ടെടുക്കാനും താൻ കാര്യം ഗൗരവമായെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്ന് പൊലീസുകാരെ കാണിക്കാനും അയാൾ അട്ടഹസിച്ചു.

കാവൽക്കാരൻ നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി. അയാളുടെ ഉടൽ തണുപ്പു കൊണ്ടല്ലെങ്കിലും ചുരുങ്ങുന്നതു പോലെ തോന്നി.

‘നേരു പറയണം. എനിക്ക് പ്രവേശനകവാടത്തിലെ സിസി ടിവി ദൃശ്യങ്ങൾ പരിശോധിക്കാനാകുമെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ.’ സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പറഞ്ഞു.

സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥന് കുറ്റത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു മാറേണ്ടതുണ്ട്. അയാളുടെ സുരക്ഷാ മേൽനോട്ടത്തിനു ശേഷവും ആരോ അകത്തു കയറുകയും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെ കൊല്ലുകയും ചെയ്തല്ലോ.

‘ഇല്ല, സാഹിബ്. ഞാൻ ഉണർന്നു തന്നെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു,’ ലക്ഷ്മൺ പറഞ്ഞു.

‘എന്നിട്ടെങ്ങനെയാണ് രണ്ട് ആണുങ്ങൾ ഇതിനകത്തു കടന്നത്?’ സൗരഭിനെയും എന്നെയും ചൂണ്ടിക്കാട്ടി സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ചോദിച്ചു. ലക്ഷ്മണിന് യാതൊന്നും പറയാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അയാളുടെ ചെങ്കിട്ടത്തടിച്ചു. പൊലീസുകാർക്കു മുമ്പിൽ അയാൾക്ക് തന്റെ അധികാരം തെളിയിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് ഞാനുഹിച്ചു.

‘നിർത്ത,’ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ പറഞ്ഞു. ‘ഞങ്ങളുടെ ജോലി നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതില്ല.’

‘ക്ഷമിക്കണം, സർ,’ സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പറഞ്ഞു. തന്റെ കീഴുദ്യോഗസ്ഥരുടെ മുമ്പിൽ വെച്ച് ശകാരം കേട്ടതിൽ

അയാൾക്ക് നാണക്കേടായതു പോലെ തോന്നി. ചിലപ്പോൾ അയാളും പൊലീസിൽ അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥനാകാൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടാകാം. വളർന്ന് പൊലീസുകാരനാകാനാണ് എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടം. കുറേ വട്ടന്മാരുള്ള ഒരു എഞ്ചിനീയറിങ് കോളേജിന് കാവൽ നിൽക്കുന്നത് ആരും സ്വപ്നം കാണാറില്ല.

‘നിങ്ങൾക്ക് കുറ്റം തടയാനായില്ല. ഇപ്പോൾ അതന്വേഷിക്കാൻ ഞങ്ങളെ അനുവദിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യൂ,’ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ പറഞ്ഞു.

സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തല താഴ്ത്തി.

‘ക്ഷമിക്കണം, സാർ.’

ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ അയാളെ അവഗണിച്ചു. റാണ മുറിയിൽ ചുറ്റി നടക്കുകയും സാറയുടെ ഫോൺ കാണുകയും ചെയ്തു. അയാൾ ചാർജറിന്റെ വൈദ്യുതിയിൽ നിന്നുള്ള ബന്ധം വിടർത്തുകയും ഒരു തൂവാല കൊണ്ട് ഫോൺ എടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു കോൺസ്റ്റബിൾ അതു വാങ്ങിച്ച് പ്ലാസ്റ്റിക് സഞ്ചിയിലിട്ടു. അയാൾ അവളുടെ മേശപ്പുറത്തെ പഠനക്കുറിപ്പുകൾ പരിശോധിച്ചു. ‘ബിഗ് ഡാറ്റ മോഡൽ സിമുലേഷൻ’ എന്ന സാറയുടെ പിഎച്ച്ഡി വിഷയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സമവാക്യങ്ങൾ അയാൾക്ക് മനസ്സിലായില്ല. അയാൾ അതെല്ലാം മേശപ്പുറത്ത് തിരികെ വെക്കുകയും ജാലകത്തിനു നേരെ നടക്കുകയും ചെയ്തു. അത് കുറ്റിയിട്ടിരുന്നു.

‘ജാലകം അടഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്. കൊലപാതകി വാതിലിലൂടെയാണ് അകത്തു കടന്നിരിക്കുന്നത്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

കുഴപ്പത്തിലകപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ പോലും എനിക്ക് സംസാരിക്കേണ്ടി വന്നു.

‘സർ, ജാലകം തുറന്നു കിടക്കുകയായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.
‘അതിലൂടെയാണ് ഞാനും സൗരഭും അകത്തേക്കു വന്നത്.
കാവൽക്കാരനെ വിവരമറിയിക്കാൻ താഴേക്കു പോന്നപ്പോൾ
ഞങ്ങളത് കുറ്റിയിട്ടതാണ്.’

ഇൻസ്പെക്ടർ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘ശരിക്കും നിങ്ങൾ ആരാണ്? ഈ തടിയനോ? എങ്ങനെ, എന്തിന്
നിങ്ങൾ ഇവിടെയെത്തി?’

‘സർ, ഞാനെല്ലാം വിശദീകരിച്ചു പറയാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അടുത്ത ഏതാനും മിനിറ്റുകൾ കൊണ്ട് ഞാൻ സൗരഭും ഞാനും
അവിടെയെങ്ങനെ എത്തിപ്പെട്ടെന്ന് എല്ലാവരോടും പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ ഞാൻ സൗരഭിനോട് മുകളിലേക്ക് വരാൻ പറഞ്ഞു.
എന്നിട്ട് ഞങ്ങൾ പൊലീസിനെ വിളിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു,’ ഞാൻ
എന്റെ കഥ പറഞ്ഞു തീർത്തു.

ഞാൻ എല്ലാവരുടെയും മുഖങ്ങളിലേക്ക് നോക്കി. ആരും അത്
വിശ്വസിച്ചതായി തോന്നിയില്ല. സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ
കൊലപാതകത്തേക്കാൾ എന്റെ ധിക്കാരത്തിൽ
പ്രകോപിതനായതുപോലെ തോന്നി.

‘നിങ്ങൾ ഐഐടിയിലെ പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക്
നുഴഞ്ഞു കയറിയോ? അതും പുറത്തു നിന്നുള്ള ഒരാൾ? നിങ്ങൾ
ആരാണെന്നാണ് വിചാരം?’

‘ക്ഷമിക്കണം, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അതൊരു
അബദ്ധമായിരുന്നു. പക്ഷേ...’

ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ എന്നിൽ നിന്ന് ഏതാനും ഇഞ്ചുകൾ
മാത്രമകലെ വന്നു നിന്നു. അനന്തമെന്നു തോന്നിയ നേരത്തോളം
എന്നെ തുറിച്ചു നോക്കിയിട്ട് അയാൾ സൗരഭിനു നേരെ
തിരിഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളുടെ സുഹൃത്ത് പറയുന്നത് സത്യമാണോ?’

‘അ ... അ ... അതെ, സാർ.’

‘എങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ശബ്ദം ഇടുന്നതെന്തിനാണ്?’
ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ ചോദിച്ചു.

‘അ ... അ ... അതു പോലെത്തന്നെ, സാർ.’

‘നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ചേർന്ന് അവളെ കൊന്നിട്ടില്ലെന്ന് ഉറപ്പാണോ?’ റാണ ചോദിച്ചു. എന്റെ കാൽക്കീഴിലുള്ള മണ്ണിളകി മാറുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. ഞങ്ങളെ അവർക്ക് സംശയമുണ്ടോ?

‘ഇല്ല, സാർ,’ ഞാൻ അറിയാതെ പറഞ്ഞു പോയി. ‘അമ്മയാണേ സത്യം.’

ഇൻസ്പെക്ടറുടെ കണ്ണുകൾ എന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് ചൂഴ്ന്നിറങ്ങി.

‘എല്ലാ കൊലപാതകിയും രക്ഷപ്പെടാൻ അമ്മയെ പിടിച്ച് ആണയിടും.’

‘ഇല്ല, സർ, പക്ഷേ...’ അയാളുടെ ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളിൽ ഞാൻ ശരിക്കും ഞെട്ടി.

‘വായടക്ക്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. അയാൾ കോൺസ്റ്റബിളുമാരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. ‘ഇവരെ പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിലേക്ക് കൊണ്ടു വാ.’

‘സർ, നിങ്ങൾ-’ ഞാൻ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയെങ്കിലും ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ എന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘കാവൽക്കാരന്റെ മൊഴിയെടുക്കൂ. പ്രവേശനകവാടത്തിലെ സിസിടിവി ദൃശ്യങ്ങളും വേണം. അവളുടെ മാതാപിതാക്കളെ

ആരെങ്കിലും വിവരമറിയിച്ചോ?’

‘ഞാൻ അറിയിച്ചു, സാർ. അദ്ദേഹം വരുന്നുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് വായടച്ചു വെക്കാൻ സൂചിപ്പിച്ച് എന്റെ കൈ പിടിച്ചു വലിച്ചു.

ഞാനും സൗരഭും ഒന്നും മിണ്ടാതെ മൂലയിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ കോൺസ്റ്റബിളുമാരിലൊരാൾ കുറ്റം നടന്ന സ്ഥലം അടയാളപ്പെടുത്തുകയും കൂടുതൽ ചിത്രങ്ങളെടുക്കുകയും ചെയ്തു. പൊലീസുകാർ മുറിക്കു ചുറ്റും പരതി. സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഐഐടി ഡയറക്ടറെ വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘ഇവിടെ എന്താണു സംഭവിക്കുന്നത്? സാറ എവിടെ?’ സഫ്ദർ ലോണിന്റെ ശബ്ദം മുറിയിലുള്ള എല്ലാവരെയും ഞെട്ടിച്ചു.

സമയത്തിലൂടെ യാത്ര ചെയ്യാൻ നല്ല വഴിയാണ് ഇന്ത്യയിലെ പൊലീസ് സ്റ്റേഷനുകൾ. കമ്പ്യൂട്ടറുകളില്ലാത്ത, ടൺ കണക്കിന് മഞ്ഞിച്ച ഫയലുകളുള്ള എഴുപതുകളിലെ ഇന്ത്യൻ ജീവിതം കാണണമെങ്കിൽ ഒരു പൊലീസ് സ്റ്റേഷൻ സന്ദർശിച്ചാൽ മതിയാകും. തീർച്ചയായും ഹുവാസ് ഖാസ് പൊലീസ് സ്റ്റേഷൻ അല്പസ്വല്പം ആധുനികത അവകാശപ്പെടാമായിരുന്നു. അവിടെ തടിച്ച ‘സിആർടി’ മോണിറ്ററുകളുള്ള രണ്ടു കമ്പ്യൂട്ടറുകളുണ്ട്. തൊണ്ണൂറുകളിലെ വിന്റോസ് സോഫ്റ്റ്‌വെയറിലാണ് അവ ഇപ്പോഴും ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. പൊലീസ് സൗജന്യമായി പത്ത് ജീബി ഡാറ്റാ കാർഡുകൾ വിതരണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഒമ്പതു മണിക്കൂറതന്നെ സ്റ്റേഷൻ ആളുകളെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞിരുന്നു. ഉറക്കച്ചടവും തലേന്നു രാത്രിയിലെ മദ്യവും എനിക്ക് തലവേദന തന്നിരുന്നു. സ്റ്റേഷനുള്ളിലെ കോലാഹലം ആ വേദനയെ കൂടുതൽ കടുത്തതാക്കി.

സൗരഭും ഞാനും പൊലീസ് നിർദ്ദേശിച്ചതു പോലെ വെച്ചുവെക്കുക
ഇടങ്ങളിലിരുന്നു. ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേരും ചേർന്ന് കള്ളക്കഥ
മെനയാതിരിക്കാനാണ്. മുറിയിൽ വിവിധ ഇടങ്ങളിലിരുന്നാലും
വേണമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്ക് വാട്ട്സാപ്പിലൂടെ പരസ്പരം
ബന്ധപ്പെടാൻ കഴിയാത്തതു പോലെ!

ഞാൻ ഏറെ മണിക്കൂറുകൾ കാത്തിരുന്നു. ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ
അവസാനം എന്ന അയാളുടെ മുറിയിലേക്ക് വിളിപ്പിച്ചു.
ജീർണ്ണിച്ച ആ മുറിയിൽ മേശയ്ക്കും രണ്ടു കസേരയ്ക്കും
കഷ്ടിച്ച് ഇടമുണ്ട്.

ഞാൻ അയാളുടെ മുമ്പിലിരുന്ന് കോട്ടുവായിട്ടു. ഒരു കണ്ണ് എന്റെ
മേലുറപ്പിച്ച് അയാൾ ഫയൽ വായിക്കുന്നത് തുടർന്നു.

‘ഉറക്കം വരുന്നുണ്ടോ?’

‘കുറച്ച്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘പോയി മുഖം കഴുകി വാ.’

‘സാരമില്ല.’

അയാൾ എന്നെ കടുപ്പിച്ചു നോക്കി.

‘ഞാൻ പറഞ്ഞതു പോലെ ചെയ്യൂ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. ഞാനത്
അനുസരിച്ചു. വൃത്തിഹീനമായ കുളിമുറിയിലെ വൃത്തിഹീനമായ
ടാപ്പിൽ നിന്നുള്ള വൃത്തിഹീനമായ വെള്ളം ഞാൻ മുഖത്തേക്ക്
തെറിപ്പിച്ചു. ഞാൻ അയാളുടെ ഓഫീസിലേക്ക് തിരിച്ചു പോയി.
തുറുപ്പിച്ചു പിടിച്ച കണ്ണുകളോടെ ഞാൻ വീണ്ടും അവിടെ
ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘നിങ്ങളെ പുറത്ത് കാത്തിരുത്തേണ്ടി വന്നു. മറ്റൊരു വഴി
ലോക്കപ്പായിരുന്നു. രാത്രി അവിടെ കഴിച്ചു കൂട്ടാൻ നിങ്ങൾക്ക്
ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് എനിക്കുറപ്പാണ്.’

ഞാൻ അഴികൾക്കു പുറകിൽ നിൽക്കുന്നതും എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ അതു കണ്ടെത്തുന്നതും ഞാൻ സങ്കല്പിച്ചു. ഏതൊരു പൊലീസുകാരനും കഴിയുന്നതിനേക്കാൾ ഉച്ചത്തിൽ അവർ എന്നെ നോക്കി ആക്രോശിക്കും. വേണ്ട, ആ വഴി വേണ്ടേ വേണ്ട.

‘വേണ്ട, സാർ. പുറത്തിരിക്കുന്നതാണു നല്ലത്.’

‘ശരിക്കും നിങ്ങൾ അഴികൾക്കുള്ളിലാണ് കഴിയേണ്ടത്, നിങ്ങൾ അവളെ കൊന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ.’

‘ഞാൻ കൊന്നിട്ടില്ല, സാർ. നേരായും.’

‘അക്കാര്യം ഉറപ്പിക്കാൻ എനിക്കിനിയും തെളിവുകൾ വേണം.’

‘ഞാനവളെ സ്നേഹിക്കുന്നു, സാർ. നിങ്ങൾക്ക് ഊഹിക്കാവുന്നതിലുമപ്പുറം. സാറ എന്റെ മുഴുവൻ ലോകമാണ്, മുഴുവൻ ലോകമായിരുന്നു. ഞാനെന്നിന് അവളെ കൊല്ലണം?’

‘അവളെ കിട്ടാത്തതു കൊണ്ടായിക്കൂടേ?’

‘ഇല്ല, സാർ. എനിക്കവളെ കിട്ടിയിരുന്നു. അവൾ തന്നെ എനിക്ക് സന്ദേശമയച്ചു.’

ഞാനെന്റെ ഫോൺ അയാൾക്ക് കൈമാറി. അയാൾ സാറയുമായുള്ള എന്റെ അവസാനത്തെ വാട്ട്സാപ്പ് ചാറ്റ് വായിച്ചു.

‘എന്റെ ബാച്ചിലെ ആരോടെങ്കിലും ചോദിക്കൂ. സാറ തന്നെ തിരിച്ചു വരാൻ ആഗ്രഹിച്ചാൽ അതെനിക്ക് എത്ര വലിയ കാര്യമാകുമെന്ന് അവർ നിങ്ങളോടു പറയും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഇൻസ്പെക്ടർ ചാറ്റിലൂടെ ഏതാനും തവണ മേലോട്ടും താഴോട്ടും കടന്നു പോയി. ഞാൻ സംസാരം തുടർന്നു.

‘ഞാൻ പൊലീസിനെ വിളിച്ചു. സാർ. ഞാൻ അവളുടെ പിതാവിനെ വിളിച്ചു. ഞാൻ അവളുടെ കാമുകനെ പോലും വിളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.’

‘നിൽക്ക്. കാമുകൻ?’ അയാൾ എന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘അതെ, രഘു. അയാൾ ഫോണെടുത്തില്ല. നേരം ഏറെ വൈകിയിരുന്നു. അയാൾ ഹൈദരാബാദിലാണ് താമസിക്കുന്നത്.’

‘അയാളുടെ നമ്പർ തരൂ.’

‘എന്റെ ഫോണിലുണ്ട്, രഘു വെങ്കടേഷ്.’

രഘുവിനെ ബന്ധപ്പെടാനുള്ള വിവരങ്ങൾ ഇൻസ്പെക്ടർ എഴുതിയെടുത്തു. ഒരു കോൺസ്റ്റബിൾ വാതിലിനടുത്തേക്ക് വന്നു.

‘സാരാ ലോണിന്റെ പിതാവ് മൃതദേഹം വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടു പോയി,’ കോൺസ്റ്റബിൾ പറഞ്ഞു.

‘നാശം! ഇത്ര പെട്ടെന്നോ?’ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ നിരാശനായി കാണപ്പെട്ടു.

‘അയാൾ ഒരു വൻ തോക്കാണ്. ചിലപ്പോൾ അയാൾ തന്റെ ബന്ധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു കാണും,’ കോൺസ്റ്റബിൾ പറഞ്ഞു.

‘എവിടെയാണ് അവളുടെ മാതാപിതാക്കൾ താമസിക്കുന്നത്?’

‘വെസ്റ്റേൺ ഗ്രീൻസ്. ഡൽഹിയുടെ അതിർത്തിയിലെ ശിവപ്രതിമയുടെ അടുത്ത്,’ കോൺസ്റ്റബിൾ പറഞ്ഞു.

‘പണക്കാരിപ്പെൺകുട്ടി,’ ഇൻസ്പെക്ടർ ചൂണ്ടു കോട്ടി. ‘പോസ്റ്റുമോർട്ടത്തെക്കുറിച്ച് അവരോട് സംസാരിക്കൂ.’

‘ഞാൻ അതിനു ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, അയാൾ സമ്മതിച്ചില്ല. അയാൾ അങ്ങേയറ്റം അസ്വസ്ഥനാണ്,’ കോൺസ്റ്റബിൾ പറഞ്ഞു. ‘സാർ, ഈ മുസ്ലീങ്ങളെ അറിയാമല്ലോ. അവരുടെ മതം മൃതശരീരങ്ങൾ കീറിമുറിയിക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നില്ലത്രേ. നമ്മൾ കൂടുതൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തിയാൽ കൂടുതൽ നാടകീയരംഗങ്ങളുണ്ടാകും.’

‘പക്ഷേ, ശവപരിശോധന നടത്താതെ നമ്മളെങ്ങനെ ഈ കേസ് തെളിയിക്കും?’ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ അലറി.

കോൺസ്റ്റബിൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അയാളത് അവിടെനിന്നു പോകാനുള്ള സൂചനയായി എടുത്തു.

കോൺസ്റ്റബിൾ പോയതിനു ശേഷം റാണ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ അവളെ പ്രണയിച്ചു. എന്നിട്ടുമെന്താണ് സങ്കടം തോന്നാത്തത്?’ റാണ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കറിയില്ല, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അവൾ പോയെന്ന് അറിയാമെങ്കിലും എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാനാകുന്നില്ല. അംഗീകരിക്കാൻ ആകുന്നില്ല. ഞാൻ ഉടനെ ഉറക്കത്തിൽ നിന്നുണരുമെന്നും അപ്പോൾ...’

‘അതു സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സാരാ ലോൺ മരിച്ചു. നിങ്ങൾ അവളെ കൊന്നതായിരിക്കാം. നിങ്ങൾ കുറ്റകൃത്യം നടന്ന സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്നു. നന്നായി മദ്യപിച്ച്...’

‘അല്ല, സാർ. അതങ്ങനെയല്ല.’

‘കാമുകിയെ നഷ്ടപ്പെട്ട മുൻകാമുകനാണു നിങ്ങൾ. അവൾ നിങ്ങളെവിളിച്ചു. നിങ്ങൾ ബലം പ്രയോഗിച്ചു. അവളത് സമ്മതിച്ചില്ല. നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല.’

‘ഞാനങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ല,’ ഞാൻ അലറി. പിന്നീട് കൂടുതൽ സമചിത്തതയോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘ഞാൻ

പറഞ്ഞതെന്താണെന്നുവെച്ചാൽ ഞാനതു ചെയ്തിട്ടില്ല.
ഞാനവൾക്ക് പിറന്നാളാശംകൾ നേരാൻ വന്നതാണ്.’

അവസാനം മാനസികസമ്മർദ്ദം എന്റെ അടിപതറിച്ചു.
കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ എന്റെ കവിളിലൂടെ ഒഴുകിയിറങ്ങി. ഞാൻ
കരയാൻ തുടങ്ങി. സാറ മരിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. ഞാനവളെ
ഇനിയൊരിക്കലും കാണില്ല. ഞാനവളുടെ ശബ്ദം കേൾക്കില്ല.
അവൾക്ക് സന്ദേശങ്ങളയക്കാനോ അവളുടെ ‘സ്റ്റാറ്റസ്’
കാണാനോ കഴിയില്ല. കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷങ്ങൾ എന്നെ
നിലനിർത്തിയിരുന്നത് അതെല്ലാമാണ്. കൂടാതെ, പൊലീസ്
ഞാനാണവളെ കൊന്നതെന്ന് സംശയിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോഴേ
തുലഞ്ഞു പോയ എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ശേഷിച്ച ഭാഗം
തടവറയിൽ കഴിച്ചു കൂട്ടേണ്ടി വന്നേക്കാം. ഞാൻ കൈകൾ കൂപ്പി.

‘ഞാനതു ചെയ്തിട്ടില്ല, റാണ സാർ. എനിക്കത് ഒരിക്കലും
ചെയ്യാനാകില്ല.’

‘പിന്നെ ആരാണതു ചെയ്തത്? കുട്ടികളെ പോലെ മോങ്ങുന്നത്
നിർത്ത.’

‘എനിക്കറിയില്ല,’ ഞാൻ വികാരങ്ങൾ നിയന്ത്രിച്ചു.

ഇൻസ്പെക്ടർ ഇന്റർകോം കയ്യിലെടുത്തു. മറ്റൊരു
കോൺസ്റ്റബിൾ മുറിയിലേക്കു വന്നു.

‘പെൺകുട്ടിയുടെ ഫോൺ?’

‘അത് സുരക്ഷാ പൂട്ടിട്ട ഐഫോണാണ്. നമുക്കതിന്റെ
പാസ്‌വേഡ് അറിയില്ല.’

‘അതിന് ‘ടച്ച് ഐഡി’ ഉണ്ടാകുമല്ലോ, അല്ലേ? തള്ളവീരലോ
മറ്റോ?’

‘ഉവ്വ്, സാർ.’

‘അപ്പോൾ മരിച്ച പെൺകുട്ടിയുടെ കൈ അതു തുറക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചു കൂടേ?’

കോൺസ്റ്റബിൾ തല ചൊരിഞ്ഞു. ‘ആദ്യമായി അത് സ്വിച്ച് ഓൺ ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു സംഖ്യ പാസ് വേഡായി അടിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടി വരും, സാർ.’

‘സ്റ്റേഷനിലെ ഏതെങ്കിലും മണ്ടൻ അത് ‘സ്വിച്ച് ഓഫ്’ ചെയ്തോ?’

‘ഇല്ലില്ല, സാർ. ഫോൺ സ്വിച്ച് ഓഫ് ചെയ്ത് ചാർജ്ജ് ചെയ്യാൻ വെച്ചിരുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നിട്ട് സ്വിച്ച് ഓൺ ചെയ്തതായും.’

‘അപ്പോൾ നമുക്ക് ഫോൺ തുറക്കാനാകില്ലേ?’

‘ഇല്ല, സർ. അത് ആറക്കമുള്ള സംഖ്യയാണ്. തുറക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ പത്തു പ്രാവശ്യം പരാജയപ്പെട്ടാൽ അത് എന്നന്നേക്കുമായി ‘ലോക്ക്’ ആയിപ്പോകും.’

‘ഈ വിവരംകെട്ട ഫോൺ കമ്പനികൾ! സർവ്വീസ് പ്രൊവൈഡറെ വിളിക്കൂ. ഫോൺവിളികളുടെ വിശദാംശങ്ങൾ എടുക്കൂ.’

‘എടുത്തു, സാർ.’

ഇന്ന് പെൺകുട്ടിയുടെ ഫോണിലേക്ക് ആരെങ്കിലും വിളിച്ചോ? അത് മണിയടിക്കുന്നുണ്ട്, അല്ലേ?’

‘രണ്ട് മിസ്ഡ് കോളുകൾ, സാർ. “രൗലു ക്യൂട്ടി പൈ” എന്ന നമ്പറിൽ നിന്ന്.’

‘ഞാനയാളെ ഇപ്പോൾ തന്നെ വിളിക്കാം. കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിലെ അയാളുടെ ലൊക്കേഷൻ, സെൽ ടവറിൽ നിന്നു കണ്ടുപിടിക്ക്.’

‘തീർച്ചയായും, സാർ,’ കോൺസ്റ്റബിൾ പറഞ്ഞു.

ഇൻസ്പെക്ടർ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘പുറത്തു നിൽക്ക്, കേശവ്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. ‘എനിക്ക് പ്രാഥമികാനുഷ്ഠാന റിപ്പോർട്ട് വൈകിപ്പിക്കാനാകും. പക്ഷേ, നിങ്ങൾക്ക് ഈ സ്റ്റേഷൻ വിട്ടു പോകാനാകില്ല.’

‘ഞാൻ സ്റ്റേഷൻ വിട്ടു പോകില്ല, സാർ. ഞാൻ വാക്കു തരുന്നു.’

‘പുറത്തെ തറയിലുറങ്ങാം. ഒരു മുലയിൽ.’

‘ഞാൻ കസേരയിലിരുന്ന് വിശ്രമിക്കാം. പക്ഷേ, സാർ, ഒരു കാര്യം.’

‘എന്താണത്?’

‘നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ രഘുവിനെ വിളിക്കാൻ പോകുകയാണല്ലോ. ഞാനിവിടെയിരുന്ന് അതു കേൾക്കട്ടേ?’

‘എന്തിന്?’

‘അറിയില്ല. ഒരു ജിജ്ഞാസ.’

‘ഓ, നിങ്ങളപ്പോൾ ഡിറ്റക്ടിവ് ആണോ?’

‘ഞാൻ അവളെ മരിച്ച നിലയിൽ കണ്ടെത്തി. എനിക്കവളെ അറിയാമായിരുന്നു. തീർച്ചയായും എനിക്ക് കാര്യങ്ങൾ അറിയാനുള്ള ആഗ്രഹമുണ്ട്. കൂടാതെ, ചിലപ്പോൾ എനിക്ക് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനുമായേക്കാം.’

ഇൻസ്പെക്ടർ തോളു വെട്ടിച്ചു; അയാളത് കാര്യമാക്കുന്നില്ല. അയാൾ രഘുവിന്റെ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്യുകയും സ്പീക്കറിൽ ഇടുകയും ചെയ്തു.

‘ഹലോ, ഗുഡ്മോണിങ്,’ ഒരു സ്ത്രീ മറുപടി പറഞ്ഞു. അവളുടെ ശബ്ദത്തിന് തെലുങ്കു ചുവയുണ്ട്.

‘ഹലോ, ശ്രീമാൻ രഘു വെങ്കടേഷുണ്ടോ?’ റാണ ചോദിച്ചു.

‘നിൽക്കൂ, ഒരു മിനിറ്റ്, ഡോക്ടർ അദ്ദേഹത്തെ പരിശോധിക്കുകയാണ്. ഞാൻ ഫോൺ കൊടുക്കാം. ആരാണ് വിളിക്കുന്നതെന്ന് പറയാമോ?’

‘ഞാൻ ഇൻസ്പെക്ടർ വികാസ് റാണ. ആരാണു സംസാരിക്കുന്നത്?’

‘നഴ്സ് ജാനീ, സാർ. ഞാനാണ് രഘുവിനെ ഇവിടെ പരിചരിക്കുന്നത്.’

‘എവിടെ?’

‘അപ്പോളോ ആശുപത്രി, സാർ. ഇപ്പോൾ ഫോൺ അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കാം.’

അവൾ ആരോടോ തെലുങ്കിൽ സംസാരിക്കുന്നത് ഞങ്ങൾ കേട്ടു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം രഘു ലൈനിൽ വന്നു.

‘ഹലോ?’

‘ഹലോ. ശ്രീമാൻ രഘു. ഹുവാസ് ഖാസ് പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നും ഇൻസ്പെക്ടർ വികാസ് റാണയാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾക്ക് സംസാരിക്കാമോ?’

‘ഉവ്വ്, സാർ.’

‘വാർത്ത അറിഞ്ഞിരുന്നോ?’

‘എന്തു വാർത്ത, സാർ?’

‘നിങ്ങൾക്ക് സാറാ ലോണിനെ അറിയുമോ? നിങ്ങളുടെ ഒരു സുഹൃത്ത്?’

‘എന്റെ പ്രതിശ്രുതവധു,’ രഘു പറഞ്ഞു.

‘ഓ, വിഷമമുണ്ട്, ശ്രീമാൻ രഘു. ഞങ്ങൾ സാറയുടെ മൃതദേഹം അവളുടെ മുറിയിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്തു. അവൾ മരിച്ചു.’

ഫോൺ നിശ്ശബ്ദമായി.

‘ശ്രീമാൻ രഘു?’ റാണ ചോദിച്ചു.

‘എന്ത്?’ ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം രഘു ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളുടെ സുഹൃത്ത്, അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിശ്രുതവധു-അവളെ മുറിയിൽ മരിച്ച നിലയിൽ കണ്ടെത്തി. അവൾ കൊല്ലപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു.’

‘കാര്യമായി പറയുകയാണോ? ആരാണിത്? നിങ്ങൾ തന്നെയാണോ അവരെയും പറഞ്ഞയച്ചത്?’ രഘുവിന്റെ ശബ്ദത്തിൽ ഭയമുണ്ടായിരുന്നു.

‘ആരെ? ഇത് പൊലീസാണ്. ഞങ്ങളുടെ കയ്യിൽ അവളുടെ ഫോണുണ്ട്. നിങ്ങളവൾക്ക് രണ്ടു മിസ്ഡ് കോൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒന്ന് രാവിലെ എട്ടേപതിനാലിലും മറ്റേത് എട്ടേമുപ്പത്തിരണ്ടിനും.’

രഘു ഫോണിൽ തപ്പുന്ന സ്വരം കണ്ടു. അയാൾ വീണ്ടും സംസാരിച്ചു.

‘എനിക്ക് കഴിയുന്നില്ല ... ക്ഷമിക്കണം. എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാനാകുന്നില്ല.’

‘അവളുടെ മാതാപിതാക്കൾ മൃതദേഹം കൊണ്ടു പോയി. നിങ്ങൾക്ക് അവരെ വിളിക്കാം.’

‘ഇപ്പോൾ തന്നെ വിളിക്കാം,’ രഘു പറഞ്ഞു. ‘ഇത് ... ക്ഷമിക്കണം, എനിക്ക് സംസാരിക്കാനാകുന്നില്ല.’

‘എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കിതൊരു ആഘാതമാണ്.’

‘ഇന്ന് സാറയുടെ പിറന്നാളാണ്,’ അയാളുടെ ശ്വാസം ഫോണിലൂടെ കേൾക്കാമായിരുന്നു. ‘ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം രണ്ടു മാസത്തിനുള്ളിൽ നടക്കുമായിരുന്നു.’

‘വിവാഹം’ എന്ന വാക്ക് എന്റെ നെഞ്ചിൽ വേദനയുണർത്തി. ഞാൻ ദുരേക്കു നോക്കി.

‘ക്ഷമിക്കണം, ശ്രീമാൻ രഘു. നമുക്കവളെ തിരിച്ചു കൊണ്ടു വരാനാകില്ല. പക്ഷേ, ആരാണതുചെയ്തതെന്ന് കണ്ടെത്താൻ പരമാവധി ശ്രമിക്കാം.’

‘സാറയെ ആരെങ്കിലും എന്തിന് ഉപദ്രവിക്കണം?’ രഘു ചോദിച്ചു.

‘അവളെ ഉപദ്രവിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള ആരെങ്കിലും അറിയാമോ?’

‘കുറച്ചു പേർ മൂന്നു ദിവസം മുമ്പ് എന്നെ ആക്രമിച്ചു. പണം തട്ടിയെടുക്കാൻ ഇവിടെയുള്ള ഗുണ്ടാസംഘമാണ് അതു ചെയ്തതെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്.’

‘ആണോ? ആര്? എപ്പോൾ?’ ഇൻസ്പെക്ടർ ചോദിച്ചു. അതെല്ലാം എഴുതിയെടുക്കാൻ അയാൾ ഒരു നോട്ടുപുസ്തകമെടുത്തു.

‘മൂന്നു ഗുണ്ടകൾ. രാത്രി ഏറെ വൈകിയിട്ട്. സൈബർ സിറ്റിയിലെ എന്റെ ഓഫീസിനു തൊട്ടു മുമ്പിൽവെച്ചാണ് സംഭവം നടന്നത്. അവർ ബൈക്കുകളിൽ വരികയും ഹോക്കി വടികൾ കൊണ്ട് എന്നെ അടിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ കാറിന്റെ ജാലകങ്ങൾ അടിച്ചു പൊട്ടിച്ചു. ഞാൻ അലറിക്കരഞ്ഞതുകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ടു. അല്ലെങ്കിൽ അവരെന്ന് കൂടുതൽ ഉപദ്രവിക്കുമായിരുന്നു.’

‘നിങ്ങൾക്ക് പരിക്കുണ്ടോ?’

‘തലയിൽ ഒരു പരിക്കുണ്ട്. കയ്യിൽ ഒടിവും.’

ഇൻസ്പെക്ടർ തിടുക്കത്തോടെ കുറിപ്പുകൾ എഴുതിയെടുത്തു.

‘അങ്ങനെയെന്നോ നിങ്ങൾ ആശുപത്രിയിലായത്?’

‘അതെ. ഞാൻ അപ്പോളോയിലാണ്. അവളുടെ പിറന്നാളിന് അവിടെ എത്തണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു ... എന്നിട്ടിപ്പോൾ...’
അയാൾ നിർത്തി. ഞങ്ങൾ ഫോണിലൂടെ അയാളുടെ തേങ്ങലുകൾ കേട്ടു. രഘു, ജീവിതത്തിലെ എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രു, കരയുകയാണ്. എന്നിട്ടും എനിക്ക് നന്നായിപ്പോയെന്നു തോന്നിയില്ല. രഘുവിനെ അല്പനേരം കരയാൻ അനുവദിച്ചിട്ട് ഇൻസ്പെക്ടർ വീണ്ടും സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘നിങ്ങൾ അസ്വസ്ഥനാണെന്നറിയാം. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഫോൺ വെക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, നമുക്ക് പിന്നീട് സംസാരിക്കേണ്ടി വരും. ടേക്ക് കേർ.’

ഇൻസ്പെക്ടർ ഫോൺ താഴെ വെച്ചു.

മുമ്പു വന്ന പൊലീസുകാരൻ പിന്നെയും വന്നു.

‘സാർ, ഫോൺ വിളികളുടെ വിശദാംശങ്ങൾ നാളെയേ കിട്ടൂ. എങ്കിലും ശ്രീമാൻ രഘുവിന്റെ ടവർ ലോക്കേഷൻ ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ ഹൈദരാബാദ് ആയിരുന്നുവെന്ന് സ്ഥിരീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.’

‘അതെ, അയാൾ അവിടെ ഒരു ആശുപത്രിയിലാണ്,’ റാണ പറഞ്ഞു. അയാൾ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു, ‘പണയപ്പണ്ടം പോലെ ദിവസം മുഴുവനും എന്റെ ഓഫീസിലിരിക്കാനാണോ ഭാവം? പോ, പോയി പുറത്തിരിക്ക്.’

‘തീർച്ചയായും, സർ,’ ഞാൻ മുറിയിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങാനായി എഴുന്നേറ്റു.

അധ്യായം 7

ക്ലിക്ക്! ഫ്ളാഷ്! ക്ലിക്ക്! ക്ലിക്ക്! ഫ്ളാഷുകളും ക്യാമറ ക്ലിക്കുകളും എന്റെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കാൻ അലറുന്ന മാധ്യമപ്രവർത്തകരും എന്റെ നില തെറ്റിച്ചു. സാറയുടെ മരണം നടന്ന് ഉച്ചയായപ്പോഴേക്കും ഡൽഹിയിലെ എല്ലാ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ നിന്നും എല്ലാ ടെലിവിഷൻ ചാനലുകളിൽ നിന്നുമുള്ള റിപ്പോർട്ടർമാർ ഹുവാസ് ഖാസ് പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ പറന്നിറങ്ങി. ഏതാണ്ട് മുപ്പതോളം മാധ്യമപ്രവർത്തകർ സ്റ്റേഷന്റെ കവാടത്തിൽ തടിച്ചു കൂടിയിരുന്നു. എന്താണു സംഭവിച്ചതെന്ന് തുണ്ടും മുറിയുമായി അവർ തിട്ടപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു. ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ ആരോടും സംസാരിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. അനുവാദമില്ലാതെ മാധ്യമങ്ങളോട് സംസാരിക്കാൻ ഒരു കോൺസ്റ്റബിളിനും ധൈര്യവുമില്ല. ഉച്ചയായപ്പോൾ, പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽനിന്ന് അല്പം ആഹാരം തേടി ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങി. റിപ്പോർട്ടർമാർ എന്നെ ആക്രമിച്ചു.

‘നിങ്ങളാണോ കേശവ് രാജ്പുരോഹിത്?’ ഒരാൾ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ പതിയെ തലയാട്ടി. റിപ്പോർട്ടർമാർക്ക് ഭ്രാന്തു പിടിച്ചതു പോലെ തോന്നി. എന്റെ മുഖത്തിന് ഏറ്റവുമടുത്ത് തന്റെ മൈക്കു തിരുകാൻ ഓരോരുത്തരും തിക്കിത്തിരക്കി.

‘നിങ്ങളാണോ മൃതദേഹം കണ്ടത്?’ മറ്റൊരാൾ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് ഒളിച്ചു കടന്നോ?’ മറ്റൊരാൾക്ക് അറിയണം.

‘നിങ്ങൾ അവളുടെ മുൻ കാമുകനാണോ?’ മറ്റൊരു ചോദ്യം വന്നു.

സ്തംഭിച്ചു പോയ ഞാൻ എന്തു പറയണമെന്നോ ആരോട് ആദ്യം സംസാരിക്കണമെന്നോ അറിയാതെ വലഞ്ഞു.

‘ദയവായി, എന്നെ പോകാൻ അനുവദിക്കൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.
‘ഞാൻ യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല, എനിക്ക് യാതൊന്നും
അറിയില്ല.’

ഞാനത് എന്തിനാണു പറഞ്ഞതെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. അത്
തീനാളങ്ങളെ ആളിക്കത്തിച്ചു. ചോദ്യങ്ങൾ കൂടുതൽ
ഉച്ചത്തിലുള്ളതും അതിക്രമിച്ചു കയറുന്നതുമായി മാറി.

‘നിങ്ങളാണ് കുറ്റക്കാരനെന്ന് സംശയിക്കുന്നുണ്ടോ?’

‘ഇല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘അങ്ങനെയൊന്നുമില്ല. ഞാനങ്ങനെ
പറഞ്ഞോ?’

‘നിങ്ങൾക്ക് സാറാ ലോണുമായി ശാരീരികബന്ധം
ഇപ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നോ?’ കട്ടിക്കണ്ണട വെച്ച ഒരു റിപ്പോർട്ടർ
ചോദിച്ചു. എനിക്കയാളുടെ കണ്ണടമുഖത്ത് മുഷ്ടി
ചുരുട്ടിയിടിക്കാൻ തോന്നി. എനിക്കെന്നെത്തന്നെ
നിയന്ത്രിക്കേണ്ടി വന്നു. പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ വെച്ച് ഒരു
മാധ്യമപ്രവർത്തകനെ ഇടിക്കുന്നത് എനിക്ക് ഗുണകരമാകില്ല.
ഞാൻ പല്ലു തെരിച്ചു.

‘എനിക്ക് പുറത്തിറങ്ങണം. എന്നെ പോകാൻ അനുവദിക്കൂ,’
ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ സാറാ ലോണിനെ കൊലപ്പെടുത്തിയോ, ശ്രീമാൻ
കേശവ് രാജ്പുരോഹിത്?’ കണ്ണട വെച്ച മാധ്യമപ്രവർത്തൻ
പിന്നെയും ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല,’ ഞാൻ അലറി. മുമ്പാട്ടു പോകാൻ കഴിയാത്തതു കൊണ്ട്
ഞാൻ പിൻതിരിയുകയും പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിനുള്ളിലേക്ക്
ഓടിക്കയറുകയും ചെയ്തു. എനിക്ക് വിശപ്പു സഹിക്കാനാകും.
ജീവനോടെ കടിച്ചു പറിക്കുന്നത് താങ്ങാനാകില്ല.

ഇൻസ്പെക്ടറുടെ നിർദ്ദേശം അവഗണിച്ച് ഞാൻ സൗരഭിന്റെ
അടുത്തേക്ക് നടന്നു. അവൻ ഒരു മരബെഞ്ചിൽ കിടന്ന്

മയങ്ങുകയായിരുന്നു. എന്റെ തലച്ചോറ് അതിന്റെ പ്രവർത്തനം ഔദ്യോഗികമായി നിർത്തിവെച്ചിരുന്നു. എനിക്ക് സങ്കടമോ ഭയമോ തളർച്ച പോലുമോ തോന്നിയില്ല. എനിക്ക് സൗരഭിനെപോലെ ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എനിക്കെതിരെയുള്ള ഭിത്തിയിലെ പൊടി പിടിച്ച തട്ടിൽ കയറ്റി വെച്ച ഒരു ടെലിവിഷൻ ഞാൻ കണ്ടു. ഒരു ടെലിവിഷൻ ചാനൽ അതിൽ കാണിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഏതാനും പരസ്യങ്ങൾക്കു ശേഷം ചാനൽ 'ബ്രേക്കിങ് ന്യൂസ്' എന്നെഴുതിക്കാണിക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘കശ്മീരി മുസ്ലീം പെൺകുട്ടി ഡൽഹി ഐഐടിയിലെ ഹോസ്റ്റലിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട നിലയിൽ.’

ഞാൻ കാലഹരണപ്പെട്ട തിരിച്ചറിയൽ കാർഡ് കാണിച്ചു കടന്ന ചെക്പോസ്റ്റിന് തൊട്ടടുത്തായി, ഐഐടിയുടെ കവാടത്തിൽ ഒരു റിപ്പോർട്ടർ നിന്നിരുന്നു.

കവാടത്തിനു പുറത്ത് ഡസനോളം റിപ്പോർട്ടർമാർ നിൽക്കുന്നത് എനിക്കു കാണാമായിരുന്നു. ഡയറക്ടർ സ്ഥാപനത്തിനുള്ളിലേക്ക് മാധ്യമങ്ങൾക്ക് പ്രവേശനം നിഷേധിച്ചു കാണും. പ്രധാനകവാടത്തിൽ പതിച്ചിട്ടുള്ള ഐഐടിയുടെ മുദ്രയുടെ ദൃശ്യങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഇടയ്ക്കിടെ കാണിക്കുന്നത്.

ശബ്ദം വളരെ താഴ്ത്തി വെച്ചിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ ടിവിയുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു. ഒരു ചെവിയിൽ വിരൽ തിരുകി റിപ്പോർട്ടർ സ്റ്റുഡിയോയിലിരിക്കുന്ന അവതാരകൻ അരിജിത്തിനോട് സംസാരിച്ചു.

‘അരിജിത്ത്, മരിച്ചത് സാറാ ലോൺ ആണെന്നും അവൾ ഐഐടി ഡൽഹിയിലെ പിഎച്ച്ഡി വിദ്യാർത്ഥിയാണെന്നും മാത്രമാണ് ഇതുവരെ അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഹിമാദ്രി ഹോസ്റ്റലിലെ നൂറ്റഞ്ചാം മുറിയിൽ രാവിലെ ഏതാണ്ട് മൂന്നുമണിക്ക് സാറയെ കൊല്ലപ്പെട്ട നിലയിൽ കണ്ടെത്തുകയായിരുന്നു. അവളുടെ മുൻകാമുകനും ഡൽഹി ഐഐടിയിലെ മുൻവിദ്യാർത്ഥിയുമായ ഒരാൾ അവൾക്ക്

പിറന്നാളാശംസകൾ നേരാൻ മുറിയിലേക്ക് അതിക്രമിച്ചു
കയറുകയും അവളെ മരിച്ച നിലയിൽ
കണ്ടെത്തുകയുമായിരുന്നു.’

‘ഒരു നിമിഷം,’ കയ്യിൽ ഒരു പേനയും പിടിച്ച് അരിജിത്ത് പറഞ്ഞു.
‘അവളുടെ മുൻകാമുകൻ മുറിയിലേക്ക് അതിക്രമിച്ചു
കടന്നെന്നാണോ പറഞ്ഞത്?’

‘അതേ, അരിജിത്ത്. അയാളുടെ പേര് കേശവ് രാജ്പുരോഹിത്
എന്നാണ്. അയാൾ അഞ്ചു വർഷംമുമ്പ് എഞ്ചിനീയറിങ് ബിരുദം
പൂർത്തിയാക്കിയതാണ്. പഠനകാലത്ത് അയാളും സാറാ
ലോണും പ്രണയബദ്ധരായിരുന്നു. സാറ ഡൽഹി കോളേജ് ഓഫ്
എഞ്ചിനീയറിങ്ങിൽനിന്ന് ബിരുദം പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം
പിഎച്ച്ഡിക്കായി ഡൽഹി ഐഐടിയിൽ ചേരുകയായിരുന്നു.
അതുകൊണ്ടാണ് അവൾ ക്യാമ്പസിൽ തന്നെ തുടർന്നത്.
എന്നിരുന്നാലും കേശവിന്റെയും സാറയുടെയും പ്രണയം
വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പേ കഴിഞ്ഞെന്നാണ് പരിചയക്കാരിൽ നിന്ന്
അറിയാൻ കഴിഞ്ഞത്.’

ഞാൻ പ്രശസ്തനായിരിക്കുന്നു! എന്നെക്കുറിച്ച് ടിവിയിൽ
സംസാരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ബിലുൺ ഡോളർ സ്റ്റാർട്ട് അപ്പുകൾ
തുടങ്ങുകയും സിഇഓ മാരാകുകയും രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾക്ക്
നേതൃത്വം നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന ഐഐടി പയ്യന്മാരെ
പോലെയല്ലെന്നു മാത്രം. പ്രശസ്തിയിലേക്കുള്ള എന്റെ
അവകാശം പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് അതിക്രമിച്ചു
കടന്നതാണ്.

‘മുറിയിലേക്ക് അതിക്രമിച്ചു കടന്നതിനെ കുറിച്ച് അല്പം
വിശദീകരിക്കാമോ?’ അരിജിത്ത് ചോദിച്ചു. ‘ആൺകുട്ടികൾക്ക്
ഐഐടിയിലെ പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് പ്രവേശനം
ഇല്ലാത്തതാണല്ലോ?’

‘അതെ, ഡൽഹി ഐഐടിയ്ക്ക് പെൺകുട്ടികളുടെ
മുറിയിലേക്ക് ആണുങ്ങളെ കടത്തിവിടാത്ത കർശനമായ

നിയമമാണുള്ളത്. അതു കൊണ്ടു തന്നെ കേശവ് ഒരു മാവിൽ കയറി ജാലകത്തിനുള്ളിലൂടെയാണ് സാറയുടെ മുറിക്കുള്ളിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ, ഞങ്ങളെ ക്യാമ്പസിനുള്ളിലേക്ക് കടത്തി വിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ആ മാവ് നിങ്ങൾക്ക് കാണിച്ചു തരാനാകില്ല.’

തീർച്ചയായും അതൊരു നിർഭാഗ്യം തന്നെ. രാജ്യത്തിന് ആ മാവ് കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിൽ വളരുന്ന മാങ്ങകളും.

‘തുടർന്നോളം,’ അരിജിത്ത് ഇടയ്ക്കിടെ തലയാട്ടി. അയാളുടെ തല ഏകദേശം ഊരിപ്പോരാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

“അങ്ങനെ അയാൾ മുറിക്കുള്ളിലേക്ക് കടക്കുകയും അവളെ മരിച്ച നിലയിൽ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടയാൾ പൊലീസുകാരെയും അവളുടെ മാതാപിതാക്കളെയും വിവരമറിയിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് അയാൾ പറയുന്നത്.’

‘നിസ്സംശയമായും അത് അയാളുടെ ഭാഷ്യമാണ്. പൊലീസിപ്പോൾ എന്താണു ചെയ്യുന്നത്?’

‘കേശവ് ഹുവാസ് ഖാസ് പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിലുണ്ട്. അയാൾ പരിഭ്രമത്തിലോ ദേഷ്യത്തിലോ ആണ്. ഞങ്ങൾക്ക് അയാളുടെ ഏതാനും ദൃശ്യങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.’

പെട്ടെന്ന് ടെലിവിഷൻ തിരശ്ശീലയിൽ ഞാൻ വന്നു. എന്റെ ഓരോ ഇഞ്ചും മനോരോഗിയുടേതു പോലെയായിരുന്നു.

‘ഇല്ല!’ ഞാൻ അലറുകയാണ്. ടിവി പരമ്പരകളിലുള്ളതു പോലെ പോലെ അവർ എന്റെ ‘ഇല്ല’ അഞ്ചു തവണ ആവർത്തിച്ചു കാണിച്ചു.

‘ചില കാര്യങ്ങൾ കൂടി പറയാനുണ്ട്,’ റിപ്പോർട്ടർ പറഞ്ഞു. ‘കേശവ് രാജ്പുരോഹിത് രാജസ്ഥാനിൽ നിന്നാണെന്നും അയാളുടെ പിതാവ് നമൻ രാജ്പുരോഹിത് മുതിർന്ന

ആർഎസ്എസ് അംഗമാണെന്നും കേൾക്കുന്നുണ്ട്.
രാഷ്ട്രീയബന്ധങ്ങളുള്ള കുടുംബമാണ് അയാളുടേത്.’

എന്ത്? എന്തു കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കലാണിത്? ഞാനെന്റെ കടുക്കൻ
തൊട്ടു. എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരെ ഇതിലേക്ക്
വലിച്ചിഴക്കുന്നതെന്തിനാണ്? ഞാനെന്റെ കീഴെ തപ്പി. ഫോൺ
കാണാനില്ല. പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിലെ കസേരയിൽ ഞാനത്
മറന്നുവെച്ചിരുന്നു. ഭാഗ്യത്തിന് അത് അവിടെത്തന്നെ
ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആരും പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ നിന്ന്
മോഷ്ടിക്കില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. വീട്ടിൽ നിന്നുള്ള പത്തു മിസ്ഡ്
കോളുകൾ അതിലുണ്ടായിരുന്നു. ചന്ദൻ അറോറയിൽ നിന്ന്
നാല്. സെക്സി ഷീലയിൽ നിന്ന് രണ്ട്-അവൾ ചന്ദനു വേണ്ടി
വിളിച്ചതാകും. അവരെയെല്ലാം തിരിച്ചു വിളിക്കുന്നതിനു മുമ്പ്
ഞാനെന്റെ പേര് വീണ്ടും ടിവിയിൽ കേട്ടു.

‘അപ്പോൾ പൊലീസ് കേശവ് രാജ്പുരോഹിതിനെ അറസ്റ്റു
ചെയ്തോ? അയാളുടെ രാഷ്ട്രീയ ബന്ധങ്ങളെ അയാളെ
സഹായിക്കുന്നുണ്ടോ?’ അരിജിത്ത് പറഞ്ഞു.

എന്തൊരു നരകം! എന്നെ എന്തിന് അറസ്റ്റു ചെയ്യണം? എന്ത്
രാഷ്ട്രീയ ബന്ധങ്ങളാണ് ഞാനിവിടെ ഉപയോഗിച്ചത്? എന്റെ
അച്ഛൻ ഇതൊന്നും ഒരിക്കലും അറിയരുതെന്നാണ്
ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്. റിപ്പോർട്ടർ സംസാരിക്കുന്നതു തുടർന്നു.

‘ഇല്ല, അരിജിത്ത്. ഇതു വരെ അറസ്റ്റുകളൊന്നും തന്നെ
നടന്നിട്ടില്ല. കേശവ് പൊലീസിനോട് സഹകരിക്കുന്നുണ്ടോ
എന്നോ അയാളെ തടഞ്ഞു വെച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നോ നമുക്ക് ഇതു
വരെ അറിയില്ല. പൊലീസ് നിരവധി കോണുകളിലൂടെ ഈ
കൊലപാതകത്തെ കാണുന്നുണ്ടെന്നാണ് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞത്.
ഹോസ്റ്റലിലെ അന്തേവാസികളോട് അവർ സംസാരിക്കാൻ
ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.’

‘പക്ഷേ, അവരെന്താണ് അവളുടെ മുൻ കാമുകനെ അറസ്റ്റു
ചെയ്യാത്തത്? ഒരാളെ പോലും അവർ അറസ്റ്റു

ചെയ്യാത്തതെന്താണ്?’ പ്രകോപിതനായ അരിജിത്ത് ചോദിച്ചു.

ഞാൻ ഒരു കുന്തവും ചെയ്യാത്തതു കൊണ്ട്! വാർത്ത വന്ന് പത്തു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ ഈ മനുഷ്യന് ആരെയെങ്കിലും അറസ്റ്റു ചെയ്യണം. ആ ചോദ്യത്തിനുള്ള റിപ്പോർട്ടറുടെ മറുപടി അരിജിത്തിന്റെ മുൻ കാമുകനെക്കുറിച്ചുള്ള സിദ്ധാന്തത്തേക്കാൾ എരിവും പുളിയുമുള്ളതായിരുന്നു.

‘നോക്കൂ, അരിജിത്ത്, നാം മറ്റൊരു കാര്യം കൂടി-അത് സ്ഥിരീകരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും-കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനൊരു ഭീകരവാദബന്ധം കൂടിയുണ്ടത്രേ. നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ, സാനാ ലോൺ കശ്മീരിയും മുസ്ലീമുമായിരുന്നല്ലോ.’

തീർച്ചയായും. കശ്മീരിയും മുസ്ലീമുമാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ തീർച്ചയായും ‘നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ’ അവസ്ഥയിലാണ്. അതു നിങ്ങളെ ഭീകരവാദ പദവിയിൽ തത്ക്ഷണം പ്രതിഷ്ഠിക്കും. നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ, എനിക്ക് ആശ്വാസം പകർന്നു കൊണ്ട്, അരിജിത്ത് എന്നെ മറന്നു.

‘ഒരു കശ്മീരി മുസ്ലീം പെൺകുട്ടി ദുരുപസാഹചര്യങ്ങളിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആഴത്തിലുള്ള ഗൂഢാലോചനയുടെ ഭാഗമാണോ ഇത്?’ അരിജിത്ത് ആരോടെന്നില്ലാതെ ചോദിച്ചു.

‘അത് നമുക്കിപ്പോഴും അറിയില്ല, അരിജിത്ത്,’ റിപ്പോർട്ടർ വിനയത്തോടെ പറഞ്ഞു.

എവിടെയും തൊടാത്ത ആ ഉത്തരം അരിജിത്ത് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചില്ല. അയാൾ ക്യാമറയുടെ അരികിലേക്ക് ആഞ്ഞിരുന്നു. ‘മാന്യരേ, ഇതാ വലിയൊരു വാർത്ത. നിങ്ങളുടെ ഈ ചാനലാണ് ഈ വാർത്ത ആദ്യമായികാണിച്ചിരിക്കുന്നത്.’

അതൊരു നുണയായിരുന്നു. പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ തന്നെ മുപ്പതിലധികം റിപ്പോർട്ടർമാരുണ്ട്. എല്ലാവരും ഒരേ സമയത്താണ് വാർത്ത സംപ്രേഷണം ചെയ്തത്.

‘അപ്പോൾ ഒരു ഇടവേളയിലേക്ക് പോകും മുമ്പുള്ള ഒരു വലിയ ചോദ്യം ഇതാണ്. തന്റെ ജീവിതം ഈ കേസിലാണ് തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതെന്നതു പോലെ ഓരോ വാക്കും കരുതലോടെ ഉച്ചരിച്ച് അരിജിത്ത് പറഞ്ഞു, ‘ഭീകരവാദം ഇന്ത്യയിലെ ഒന്നാംകിട സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പോലുമെത്തിയോ?’

രണ്ടായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഋഷിമാരുപയോഗിച്ചിരുന്ന പച്ചമൂലികകളിൽ നിന്നുണ്ടാക്കിയ പതഞ്ജലി ടൂത്ത്പേസ്റ്റിന്റെ പരസ്യം കൊലപാതകവാർത്തക്ക് പകരം വന്നു. പരസ്യത്തിൽ ഋഷിമാർ, ടൂത്ത്പേസ്റ്റിലെ ചേരുവകളെ കുറിച്ചാലോചിച്ചിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു, സമാധാനത്തോടെ ധ്യാനിച്ചു. വാർത്താപരിപാടിയുടെ അവതാരകനിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി പതഞ്ജലിയുടെ ടൂത്ത്പേസ്റ്റ് പരസ്യത്തിലെ അഭിനേതാക്കൾ ശാന്തരായി കാണപ്പെട്ടു. പരസ്യം ബാബാ രാംദേവിന്റെ ചിത്രത്തോടെ അവസാനിച്ചു. ബാബാ രാംദേവിന്റെ പല്ലിളി അതിനു മുമ്പ് ഇത്രയുമെന്നെ സന്തോഷിപ്പിച്ചിട്ടേയില്ല. ചാനൽ സാറയിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകാൻ ഞാനാ ഗ്രഹിച്ചില്ല.

തീർച്ചയായും ഞാനെന്താണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്ന് ആരും ഗൗനിച്ചില്ല. മിനിറ്റുകൾക്കകം അരിജിത്ത് തിരിച്ചു വന്നു. ഇത്തവണ വന്നത് ‘ആദരണീയമായ പാനൽ’ എന്നയാൾ വിശേഷിപ്പിച്ച എന്തോ ഒന്നുമായിട്ടാണ്. ആറു പേർ- സാമൂഹ്യപ്രമുഖർ, മുൻ പൊലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, കശ്മീർ വിഷയ വിദഗ്ധൻ, മുൻ ഐഐടി പ്രൊഫസർ-ഇവരെല്ലാം ടിവി തിരശ്ശീലയിലെ ആറു കൊച്ചു ജാലകങ്ങളിൽ ഇരുന്നു. എങ്ങനെയാണ് ടിവി ചാനലുകൾ ഇതു ചെയ്യുന്നത്? വിവിധ മേഖലകളിൽ പ്രഗത്ഭരായവരും ചൊരിമാന്തിയിരിക്കുന്നവരുമായ ഇത്രയധികം പേരെ ഇത്രയും വേഗത്തിൽ അവർ നിരത്തുന്നതെങ്ങനെയാണ്?’

അരിജിത്തിന് മറ്റുള്ളവരുടേതിനേക്കാൾ ഇരട്ടിവലിപ്പമുള്ള സ്വന്തം ജാലകമുണ്ട്. അയാൾ ചർച്ച തുടങ്ങി വെച്ചു. ‘ചോദ്യം ഇതാണ്, ആദരണീയമായ പാനൽ അംഗങ്ങളേ, ഭീകരവാദം

നമ്മുടെ ഒന്നാംകിട സ്ഥാപനങ്ങളിലുമെത്തിയോ? ഈ കേസിൽ ഭീകരവാദത്തിന്റെ നിഴലുണ്ടോ? ഡൽഹിയിൽ ആരും തന്നെ സുരക്ഷിതരല്ല എന്നാണോ ഈ കേസ് കാണിക്കുന്നത്?’

‘ഭീകരവാദബന്ധത്തിന്റെ കാര്യം എനിക്കറിയില്ല,’ കശ്മീരി ചിന്താകേന്ദ്രമായ മനുഷ്യൻ പറയാൻ തുടങ്ങി. പത്തു രൂപ നാണയത്തിന്റെ വലിപ്പമുള്ള പൊട്ടുകുത്തിയ സാമൂഹിക പ്രവർത്തക അയാളെ താമസിയാതെ ഒച്ചയിട്ടു തോൽപ്പിച്ചു.

‘ഭീകരവാദത്തെക്കുറിച്ച് മറന്നേക്ക്! എന്റെ ചോദ്യം എന്താണെന്നു വെച്ചാൽ, അരിജിത്ത്, അവിടുത്തെ സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥർ എന്തു ചെയ്യുകയായിരുന്നു? ഡൽഹിയിലെ പൊലീസുകാർ എന്ത് ചെയ്യുകയായിരുന്നു? ഹുവാസ് ഖാസ് സമ്പന്നർ താമസിക്കുന്നയിടമാണ്. ആ ഇടം പോലും സുരക്ഷിതമല്ലെങ്കിൽ എവിടെയാണ് സുരക്ഷിതം? ഡൽഹി രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമാണോ അതോ കുറ്റകൃത്യങ്ങളുടെ തലസ്ഥാനമോ?’

‘അതു തന്നെ! സമ്പന്നർ പോലും സുരക്ഷിതരല്ലെങ്കിൽ പൊലീസുകാർ എന്താണു ചെയ്യുന്നത്?’

പൊലീസിന് അന്വേഷിക്കാനുള്ള അവസരമെങ്കിലും നൽകണമെന്നോ മറ്റോ മുൻ പൊലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പറഞ്ഞു. സാമൂഹിക പ്രവർത്തക അയാളുടെ വായടച്ചു. ഐഐടിയിലെ മുൻ പ്രൊഫസറാകട്ടെ യാതൊന്നും തന്നെ ഉരിയാടിയില്ല.

‘വരു, റാണ സാർ നിങ്ങളെ വിളിക്കുന്നു,’ ഒരു കോൺസ്റ്റബിൾ എന്റെ അടുത്തേക്ക് വരികയും ചുമലിൽ തട്ടി വിളിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘നിങ്ങളുടെ അച്ഛനമ്മമാർ വിളിച്ചിരുന്നു. അവർ നിങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ടേയിരിക്കുകയാണ്,’ റാണ

പറഞ്ഞു. അയാളുടെ ശബ്ദം മുമ്പത്തേതിനേക്കാൾ ശാന്തമായിരുന്നു.

‘ക്ഷമിക്കണം, ഞാൻ ഫോൺ മാറ്റിവെച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്തായാലും ഞാൻ അവരെ കഴിയാവുന്നത്ര മാറ്റി നിർത്താൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

‘അവർ ആശ്വാസം നിന്ന് യാത്ര തിരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കകം ഇവിടെയെത്തും.’

‘നാശം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’

‘ഒന്നുമില്ല.’

‘നിങ്ങളുടെ സുഹൃത്തിനെയും വിളിക്കൂ. നമുക്ക് സംസാരിക്കാം.’

ഞാൻ പുറത്തേക്കു പോയി സൗരഭിനെ ഉണർത്തി. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഇൻസ്പെക്ടർ റാണയുടെ ഓഫീസിലേക്ക് തിരിച്ചു പോയി.

‘ഇതൊരു വലിയ കേസാണ്. ദേശീയതലത്തിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്ന വാർത്തയും,’ റാണ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് അറിയാം, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? എങ്ങനെ?’

‘ഞാൻ ടി.വി യിൽ കണ്ടു, റിപ്പോർട്ടർമാരെയും കണ്ടു,’

‘ആ റിപ്പോർട്ടർമാരിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുകയാണ് നിങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തിനു നല്ലത്.’

‘ഞാൻ അവരോട് സംസാരിച്ചില്ല, സാർ. ഞാൻ ആഹാരം കഴിക്കാൻ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ അവർ എന്റെ ചുറ്റും തടിച്ചു

കൂടി. ഞാൻ അകത്തേക്ക് തിരിച്ചു പോന്നു.’

‘നിങ്ങൾ രാവിലെ മുതൽ എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചോ?’

സൗരഭ് ഉത്സാഹത്തോടെ നിഷേധഭാവത്തിൽ തന്റെ തലയാട്ടി. ഇൻസ്പെക്ടർ ഒരു ശിപായിയോട് ലഘുഭക്ഷണം കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു. അയാൾ രണ്ട് കപ്പ് ചായയും ഉരുളക്കിഴങ്ങ് പക്കോഡയുമായി തിരിച്ചു വന്നു. ഇൻസ്പെക്ടർ ഞങ്ങളോട് അതു കഴിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ വീണ്ടും സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ പതിയെ പക്കോഡകൾ കടിച്ചു.

‘നിങ്ങളുടെ അച്ഛൻ എന്നോടു സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹം രാജസ്ഥാനിലെ ആർഎസ്എസിന്റെ പ്രധാൻ സേവകോ മറ്റോ ആണല്ലോ?’

‘സംസ്ഥാനത്തെ പ്രാന്ത പ്രചാരകരിൽ ഒരാൾ.’

‘അതെ. അദ്ദേഹം ദക്ഷിണധൽഹിയിലെ എംപിയോടു സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹുവാസ് ഖാസ് ദക്ഷിണധൽഹി പ്രദേശത്താണു വരുന്നത്.’

റാണയുടെ ഭാവമാറ്റത്തിന്റെയും ചായ-പക്കോഡ സൽക്കാരത്തിന്റെയും കാരണം ഇപ്പോഴെനിക്കറിയാം. ഇന്ത്യയിൽ അധികാരത്തെ മെരുക്കാനുള്ള ഏക വഴി കൂടുതൽ അധികാരമാണ്.

‘നിങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയ ബന്ധങ്ങൾ കാരണം ഞാൻ നിങ്ങളെ വെറുതേ വിടുകയൊന്നുമില്ല. അതെന്നെ കൂടുതൽ കർക്കശക്കാരനാക്കും.’ എന്റെ മനസ്സു വായിച്ചതുപോലെ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും, സാർ. പക്ഷേ, ഞങ്ങൾ ശരിക്കും നിരപരാധികളാണ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. നേരം പുലർതിനു ശേഷം ആദ്യമായാണ് അവൻ സംസാരിക്കുന്നത്.

‘നിരപരാധിത്വത്തിനു മാത്രമേ നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കാൻ കഴിയൂ,’ ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു. ‘ഈ കേസ് ഇപ്പോൾ ടെലിവിഷനിൽ കാണിച്ചു കൊണ്ടേയിരിക്കുകയാണ്. പ്രതിയുടെ രാഷ്ട്രീയ ബന്ധങ്ങൾ കാരണം പൊലീസ് കർശന നടപടികൾ എടുക്കുന്നില്ലെന്ന് മാധ്യമങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടാൽ, ഞാൻ കുഴപ്പത്തിലാകും.’

ഞാൻ പ്രതിയാണോ? അല്ല, ഞാൻ പ്രതിയല്ല. അല്ലല്ലോ?

‘സാർ? പ്രതിയോ?’ അമ്പരപ്പോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ പ്രതിയാണെങ്കിൽ എന്നാണു ഞാനുദ്ദേശിച്ചത്. സാഹചര്യത്തെളിവുകളുണ്ടല്ലോ. പക്ഷേ, ഭാഗ്യത്തിന് നിങ്ങളെ സഹായിച്ചേക്കാവുന്ന ചില വിവരങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ കയ്യിലുണ്ട്.’

‘എന്താണത്?’ ഞാനും സൗരഭും ഏക സ്വരത്തിലും അൽപം വൈകി ‘സാർ’ എന്നു കൂട്ടിച്ചേർത്തും ചോദിച്ചു.

‘ക്യാമ്പസിലെ രജിസ്റ്ററനുസരിച്ച് നിങ്ങൾ അതിനുള്ളിലേക്ക് എൻഫീൽഡ് ബൈക്കിൽ കടന്നത് മൂന്നേ പതിനാലിനാണ്. അതിനർത്ഥം നിങ്ങൾ സാറയുടെ മുറിയിൽ മൂന്നേ ഇരുപതിനു മുമ്പ് എത്തില്ലെന്നാണ്.’

‘അതേ, സാർ. അപ്പോഴാണ് ഞാനെത്തിയത്. എന്റെ ബൈക്ക് ക്യാമ്പസിൽ ഇപ്പോഴും നിർത്തിയിട്ടിട്ടുണ്ട്.’

‘നിങ്ങൾ അവളുടെ മാതാപിതാക്കളെ മൂന്നേ മുപ്പത്തിയെട്ടിനും പൊലീസിനെ മൂന്നേ നാൽപ്പതിനും വിളിച്ചു. ഞങ്ങൾ മൂന്നേ അമ്പത്തിരണ്ടിന് സംഭവസ്ഥലത്ത് എത്തുകയും മൂന്നേ അമ്പത്തിനാലിന് മൃതദേഹം കാണുകയും ചെയ്തു.’

‘ശരിയാണ്, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഇത്രയധികം വ്യത്യസ്ത നേരങ്ങൾ അയാൾ എന്തിനാണ് പരാമർശിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല.

‘അപ്പോൾ നിങ്ങൾ മൂന്നേ ഇരുപതിന് അവിടെയെത്തിയെന്നും ഏകദേശം മൂന്നേ മുപ്പത്തിയഞ്ചോടെ അവളെ കൊലപ്പെടുത്തിയെന്നും കരുതാം.’

‘ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ല, സാർ.’

‘വായടച്ചു വെച്ച് ഞാൻ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കൂ.’

‘ശരി, സാർ.’

‘അപ്പോൾ, നിങ്ങൾ അവളെ കൊന്നത് മൂന്നേ മുപ്പത്തിയഞ്ചിനാണെന്ന് പറയാം. ഞാൻ മൃതദേഹം കണ്ടതാകട്ടെ മൂന്നേ അമ്പത്തിനാലിനും. ഞാനൊരു പ്രേതപരിശോധകനെന്നുമല്ല, എങ്കിലും ഞാൻ ജീവിതത്തിൽ നിരവധി മൃതദേഹങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇരുപത് മിനിറ്റു മുമ്പ് മരിച്ച മൃതദേഹമായിരുന്നില്ല അത്. അത് ഏറെ തണുത്തതും വിറങ്ങലിച്ചതുമായിരുന്നു.’

ഞാൻ ആശ്വാസത്തോടെ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘എനിക്കറിയാം, സാർ. ഞാൻ അവിടെ ചെന്നപ്പോഴേക്കും അവൾ മരിച്ചിരുന്നു. തണുത്തു വിറങ്ങലിച്ചിരുന്നു.’

‘പ്രേതപരിശോധന നമ്മളെ ഏറെ സഹായിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവളുടെ മാതാപിതാക്കൾ അതിന് അനുവദിച്ചില്ല. റാണ വിരലുകൾ കോർത്തു പിടിച്ചു.

‘എന്തുകൊണ്ട്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘മതപരമായ കാരണങ്ങളാകാം. എന്തു നരകമാണെന്ന് ആർക്കറിയാം? അവൾക്ക് അനുയോജ്യമായ ശവസംസ്കാരം നൽകാൻ തങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. പ്രേതപരിശോധനയിൽ മൃതദേഹം കീറിമുറിച്ച് പരിശോധിക്കുമല്ലോ. പക്ഷേ, ഞങ്ങളുതിനുശേഷം മൃതദേഹം

തുന്നിക്കെട്ടുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ അവളുടെ മാതാപിതാക്കൾ അതൊന്നും തന്നെ വകവെച്ചില്ല.’

സൗരഭും ഞാനും മിണ്ടാതെയിരുന്ന് അതെല്ലാം കേട്ടു. ഇൻസ്പെക്ടർ വീണ്ടും സംസാരിച്ചു.

‘എന്തായാലും ഞാൻ ഒരു പ്രേതപരിശോധകനെ അങ്ങോട്ടേക്ക് അയച്ചിട്ടുണ്ട്. മൃതദേഹം ബാഹ്യമായി പരിശോധിക്കാൻ അവർ അനുവദിക്കുമെന്നാണു കരുതുന്നത്. അയാൾ എന്തെങ്കിലും കണ്ടെത്താതെയിരിക്കില്ല.’

ഇൻസ്പെക്ടർ തന്റെ കുറിപ്പു പുസ്തകം തുറന്നു.

‘കഴുത്തു തെരിച്ച പാടുകളല്ലാതെ മൃതദേഹത്തിൽ മറ്റു പരിക്കുകളില്ല. ലൈംഗിക അതിക്രമമോ മാനഭംഗമോ നടന്നതിന് തെളിവുകളില്ല.’

ഞങ്ങൾ കോച്ചിങ് സെന്ററിൽ ജ്യോമിതിയും ബീജഗണിതവും ചർച്ച ചെയ്യുന്നതു പോലെ മൃതദേഹങ്ങളെക്കുറിച്ചും ലൈംഗിക അതിക്രമത്തെക്കുറിച്ചും അയാൾക്കു സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് അതിശങ്കരമായിരുന്നു. ‘അവളുടെ ചില ഹോസ്റ്റൽ കൂട്ടുകാരിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ മൊഴിയെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അന്ന് ക്യാമ്പസിൽ അവധി ദിവസമായിരുന്നോ?’

‘ആയിരിക്കാം. ഒരാഴ്ച നീളുന്ന ഇടക്കാല അവധി ഫെബ്രുവരിയിൽ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്.’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ, അപ്പോൾ ഹോസ്റ്റലിൽ അധികം പേരുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളുടെ മുറി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഭാഗത്ത് മൂന്ന് പെൺകുട്ടികൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ശേഷിച്ചവരെല്ലാം വീട്ടിലേക്കു പോയിരുന്നു.’

‘ശരിയാണ്, സാർ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഹോസ്റ്റൽ കവാടത്തിൽ നിന്നുള്ള സിസിടിവി ദൃശ്യങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളത് പരിശോധിച്ചു കൊണ്ടേയിരിക്കുകയാണ്. സാറയുടെ ഫോണിലെ വിവരങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവളുടെ പ്രതിശ്രുത വരന്റെ ഫോൺ ലോക്കേഷൻ പരിശോധിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ അയാളോട് സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ രാത്രി ഉറങ്ങിയിട്ടേയില്ല. ഞങ്ങൾ മികച്ച രീതിയിലല്ലേ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്?’ ഇൻസ്പെക്ടർ ചോദിച്ചു. ഒരു മിനിറ്റു മുമ്പ് ഞാൻ പ്രതിയായിരുന്നു. തൊട്ടടുത്ത മിനുറ്റിൽ, ധാർമിക പിന്തുണ നൽകുന്ന ജീവിതപങ്കാളിയെ പോലെ പെരുമാറാൻ ഞാൻ നിർബന്ധിതനായിരിക്കുന്നു.

‘അതെ, തീർച്ചയായും, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘നിങ്ങൾ കഴിയാവുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.’

‘പിന്നെയെന്തിനാണ് മാധ്യമങ്ങൾ “തുമ്പില്ലാതെ വലയുന്ന പൊലീസ്” എന്ന് എഴുതി കാണിച്ചു കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നത്.’ അയാൾ ഇരുകൈകളും കൊണ്ട് മേശമേൽ ഇടിച്ചു. ‘ഞങ്ങൾ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്? കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ സംഭവിക്കാതിരിക്കാൻ എല്ലാവരുടെയും വീട്ടിലേക്ക് പോകണോ? ഞങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ കുറ്റകൃത്യങ്ങൾ തടയാനാകും? കുറ്റം ചെയ്തതാരാണെന്ന് കണ്ടെത്താനേ കഴിയൂ, അല്ലേ?’

‘അതെ,’ അതാണ് അയാൾ കേൾക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, അതിനൽപം സമയമെടുക്കും. കൊലപാതകം തെളിയിക്കാൻ ഒരു ആപ്പും ഇല്ല, ഇല്ലല്ലോ?’

‘ഇതുവരെയില്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. നാശം, നീയത് എന്തിനാണു പറഞ്ഞത്, സൗരഭ്? ഞാൻ ഉള്ളിൽ പ്രാകി. ഇൻസ്പെക്ടർ സൗരഭിനെ നോക്കി. അവനാകട്ടെ തറയിലേക്കും.

‘ഇല്ല, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവർക്ക് ഞങ്ങൾ ആരെയെങ്കിലും ഉടനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യണം. ഇപ്പോൾതന്നെ ചെയ്യണം. ആരെയും അറസ്റ്റ് ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ, ഞങ്ങൾ മടിയന്മാരാണ്. സംശയിക്കുന്നവരെയെല്ലാം അറസ്റ്റ് ചെയ്താൽ ഞാൻ നിഷ്ഠൂരനും ആശയകുഴപ്പത്തിൽ അകപ്പെട്ടവനുമാണ്. ദൈവത്തെയോർത്ത് പറയൂ, ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’

ആക്രോശിക്കുന്നതിന് പുറമേ അയാൾക്കെന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് ഞാൻ നേരായും ചിന്തിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ‘എനിക്കറിയില്ല, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘വാർത്തകൾ അവഗണിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നു.’

‘എനിക്കത് അവഗണിക്കാനാകും. പക്ഷേ, നേതാക്കന്മാർക്കൊക്കെല്ല. എന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥർ ആ നേതാക്കന്മാർക്കാണ് റിപ്പോർട്ടു നൽകേണ്ടത്. അപ്പോൾ മേലുദ്യോഗസ്ഥർമാർ എന്റെ നേർക്കു തിരിയും.’

ഇൻസ്പെക്ടർ റാണയുടെ ഫോൺ അയാളുടെ പുലമ്പൽ തടസ്സപ്പെടുത്തി കൊണ്ട് മുഴങ്ങി. ആളുകളെ ഇടിക്കാൻ കിട്ടുമെങ്കിൽ പോലും ഒരു പൊലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥനാകുന്നത് എളുപ്പമല്ലെന്ന് എനിക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടു.

‘അതെ. ശരി,’ റാണ ഫോണിൽ പറഞ്ഞു. ‘കൊള്ളാം. നിങ്ങൾക്ക് ഉറപ്പാണോ? നിങ്ങൾ മുഴുവൻ ദൃശ്യങ്ങളും കണ്ടോ? എത്ര മണിക്ക്? പുലർച്ചയ്ക്ക് രണ്ടേ രണ്ടു മുതൽ രണ്ടേ നാൽപ്പത്തിയൊന്നു വരെ. ശരി, നല്ലത്.’

ഇൻസ്പെക്ടർ ഞങ്ങളിൽ നിന്നും ദൂരെ മാറിനിന്നു. ഫോണിൽ സംസാരിച്ചു കൊണ്ടു തന്നെ അയാൾ ചിലതു കുറിച്ചെടുത്തു. അതിനുശേഷം അയാൾ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് തിരിച്ചു വന്നു.

‘നിങ്ങളുടെ അച്ഛനോട് സംസാരിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞല്ലോ. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിക്കുന്നു. അങ്ങേയറ്റം മാന്യനായ ഒരാൾ. അദ്ദേഹം എന്നെ

ഭീക്ഷണിപ്പെടുത്താനോ തന്റെ സ്വാധീനം ഉപയോഗിക്കാനോ ശ്രമിച്ചില്ല.’

‘അതെ, ശരിയാണ് സാർ. അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ഒരിക്കലും ചെയ്തില്ല.’ പ്രത്യേകിച്ചും എന്നെപ്പോലെ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത മകനുവേണ്ടിയെന്ന് എനിക്ക് കൂട്ടിച്ചേർക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഞാനതു ചെയ്തില്ല.

‘അദ്ദേഹം വരുമ്പോൾ ശുഭവാർത്ത കേൾപ്പിക്കണമെന്ന് എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്.’

‘അതെന്താണ്?’

‘നിങ്ങൾ മുഖ്യപ്രതിയല്ലെന്നുള്ളത്.’

മുഖ്യപ്രതി? മുഖ്യമല്ലാത്ത പ്രതിയാകാൻ പോലും ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

‘ശരിയാണ്, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ എപ്പോൾ എത്തിച്ചേരുമെന്ന് ഞാൻ അതിശയിച്ചു.

‘കാവൽക്കാരൻ അയാളുടെ ഇരിപ്പിടത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. രണ്ടേ രണ്ടു മുതൽ രണ്ടേ നാൽപ്പത്തിയൊന്നു വരെ. സിസിടിവി ദൃശ്യങ്ങൾ അതു ശരി വെച്ചിട്ടുണ്ട്.’

‘ഓ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘അതിനിടയിൽ ആരെങ്കിലും ഹോസ്റ്റലിനുള്ളിലേക്ക് കടന്നുവോ?’

‘സാധ്യതയുണ്ട്. ഇനിയും കാര്യങ്ങൾ പറയാനുണ്ട്,’

കണ്ണിലൊരു തിളക്കത്തോടെ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ പറഞ്ഞു.

‘എന്താണത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഒരു മാസത്തിന് മുമ്പ് ഇതേ കാവൽക്കാരനുമായി സാറാ ലോൺ കഠിനമായി വഴക്കിട്ടിട്ടുണ്ട്. അയാളെ, ലക്ഷ്മൺ റെഡ്ഡിയെ,

അവൾ നിരവധി പെൺകുട്ടികളുടെ മുമ്പിൽവെച്ച്
ചെങ്കിട്ടത്തടിച്ചു.

‘ആണോ? എന്തിന്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെനിക്ക് അറിയില്ല. നമുക്കത് കണ്ടെത്താം. കണ്ടോ, ഞാൻ
പറഞ്ഞില്ലേ നമ്മൾ മികച്ച രീതിയിലാണ് മുന്നോട്ടു
പോകുന്നതെന്ന്.’

‘അതെ, സാർ. ജിജ്ഞാസ കൊണ്ട് ചോദിക്കുകയാണ്, ആ
വഴക്കിനെക്കുറിച്ച് ആരാണു പറഞ്ഞത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഇൻസ്പെക്ടർ തന്റെ കുറിപ്പുകൾ കയ്യിലെടുത്തു.

‘രൂപിക ഗിൽ, ഹിമാദ്രി ഹോസ്റ്റലിലെ നാലാം വർഷ വിദ്യാർത്ഥി.
നൂറ്റിയൊമ്പതാം മുറി. സുഭദ്ര പാണ്ഡേ എന്ന മറ്റൊരു പെൺകുട്ടി
അത് സ്ഥിരീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇരുനൂറ്റിമൂന്നാമത്തെ മുറി. എന്റെ
സബ് ഇൻസ്പെക്ടർ അവരോട് സംസാരിച്ചു തീർന്നതേയുള്ളൂ.
എന്റെ അന്വേഷണ സംഘം കഠിനമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.
ഞങ്ങളു തെളിയിച്ചെന്ന് തന്നെ പറയാം. വിവരംകെട്ട
മാധ്യമങ്ങൾ ഇത് ഒരിക്കലും ഉയർത്തി കാട്ടില്ല.’

ഞാൻ മിണ്ടാതിരുന്നു. ഇൻസ്പെക്ടർ എഴുന്നേറ്റു.

‘ബീരേൻ,’ അയാൾ അട്ടഹസിച്ചു. ഒരു കോൺസ്റ്റബിൾ ഓടി
വന്നു.

‘സാർ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ലക്ഷ്മൺ റെഡ്ഡിയെ കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ടോ?’

‘ഉവ്വ്, സാർ. അയാൾ പുറത്തു കസേരയിലിരുന്ന് ഉറങ്ങുന്നുണ്ട്.’

‘അയാളെ ചെങ്കിട്ടത്ത് രണ്ടു പൊട്ടിച്ച് എഴുന്നേൽപ്പിക്ക്. എന്നിട്ട്
അകത്തേക്കു പറഞ്ഞയക്ക്.’

‘ശരി, സാർ,’ ആരുടെയെങ്കിലും മുകളിൽ അധികാരം പ്രയോഗിക്കാനുള്ള അവസരം ഔദ്യോഗികമായി ലഭിച്ച അമിത ആഹ്ലാദത്തിൽ അയാൾ പുറത്തേക്കു പോയി.

ഇൻസ്പെക്ടർ ഞങ്ങളുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു.

‘പുറത്തു പോയിരിക്കൂ. ക്ഷമിക്കണം. നിങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോഴും പോകാനില്ല.’

സൗരഭും ഞാനും എഴുന്നേറ്റു. ഞങ്ങൾ പുറത്തേക്കു നടക്കുമ്പോൾ വളഞ്ഞ മുതുകോടെ, കൈകൾ കൂപ്പി ലക്ഷ്മൺ അകത്തേക്കു പോകുന്നത് കണ്ടു.

റാണ തന്റെ ഓഫീസിലേക്ക് ലക്ഷ്മണിനെ സ്വീകരിച്ചതിന്റെ ഉച്ചത്തിലുള്ള ചെങ്കിട്ടത്തടി ശബ്ദങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തെത്തി.

അധ്യായം 8

‘കേശവ്. കേശവ് മോനേ,’ ഉണർന്നപ്പോൾ ഞാൻ അമ്മയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു. സമനില വീണ്ടെടുക്കാൻ ഞാൻ ചുറ്റും നോക്കി. ബഹളമയമായ പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിലും ഞാൻ അവസാനം ഒരു ബെഞ്ചിൽ കിടന്ന് ഉറങ്ങി പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ മുന്നിലുള്ള ക്ലോക്ക് നാലു മണിയായെന്നു കാണിച്ചു.

‘അമ്മേ,’ ഞാൻ കണ്ണുകൾ തിരുമ്മി. ‘നിങ്ങളെല്ലാവരും എപ്പോഴാണ് എത്തിയത്?’

‘ഇപ്പോൾ എത്തിയതേയുള്ളൂ. എന്താണു സംഭവിച്ചത്? നീയെന്താണിവിടെ?’ അമ്മ ചോദിച്ചു.

‘അച്ഛൻ എവിടെ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അവിടെ,’ അമ്മ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണയുടെ ഓഫീസിനു നേരെ കൈചൂണ്ടി കാണിച്ചു. എന്റെ അച്ഛൻ അപ്പോൾ ഇൻസ്പെക്ടറുടെ മുറിയിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങുകയും എന്റെ നേർക്ക് നടന്നു വരികയും ചെയ്തു.

‘ഞങ്ങൾ നിന്നെ പത്തു തവണ വിളിച്ചു. നീ ഒരു തവണ പോലും തിരിച്ചു വിളിച്ചില്ലല്ലോ,’ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

‘ക്ഷമിക്കണം, അച്ഛാ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എനിക്ക്...’

പറഞ്ഞു തീർക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഞാൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അച്ഛൻ അതൊന്നുമേശാന്തതു പോലെ തുവാലകൊണ്ട് തന്റെ മുഖം തുടച്ചു. അമ്മ എന്നെ മാറോടു ചേർത്തു. അതിനേക്കാൾ മികച്ചതായി എന്റെ ജീവിതത്തിൽ യാതൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല. കുട്ടിക്കാലത്തെ എന്റെ മുറിയിലെത്താനും അമ്മയുടെ താരാട്ടുപാട്ടു കേൾക്കാനും ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

‘പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ വെച്ച് നീയിത്തരം ബഹളം ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്തിന്?’ അച്ഛൻ ചോദിച്ചു.

‘ക്ഷമിക്കണം, അച്ഛാ,’ അമ്മയുടെ കൈകളിൽ നിന്ന് വേർപെട്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ജീവപര്യന്തം തടവിന് ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട കുറ്റവാളിയാണെന്നതു പോലെ പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിലുള്ളവർ എന്നെ സഹതാപത്തോടെ നോക്കി.

‘നീയിവിടെ എന്തു ചെയ്യുകയായിരുന്നു? നീയിവിടെ ട്യൂഷൻ എടുക്കുകയും ജോലിക്കുവേണ്ടി ശ്രമിക്കുകയുമാണെന്നാണ് ഞങ്ങൾ കരുതിയത്.’

എനിക്കൊരു ജോലിയുണ്ടെന്ന് അച്ഛനോടു തർക്കിക്കേണ്ട സമയം അതായിരുന്നില്ല. ഞാൻ ഒരു കോച്ചിങ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലെ അധ്യാപകനാണ്. ‘ട്യൂഷനെടുക്കുന്നയാൾ’ എന്നതിനേക്കാൾ മികച്ച വാക്കാണത്.

‘ഞാൻ തെറ്റൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല, അച്ഛാ. അച്ഛനെയും അമ്മയെയും തൊട്ട് ആണയിടാം.’

‘നീ കുടിച്ചു ലക്കുകെട്ട് പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് അതിക്രമിച്ചു കടന്നു. നമ്മുടെയെല്ലാ സുഹൃത്തുക്കൾക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും അതറിയാം. ഈ രാജ്യത്തിനു മുഴുവൻ അതറിയാം.’

‘ഞാൻ ആരെയും കൊന്നിട്ടില്ലെന്നാണ് പറഞ്ഞത്. ഞാൻ ആരെയും ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ല.’

‘നീ ചെയ്തത് വലിയ ഔദാര്യമാണ്. നന്ദി. ഒരു കൊലപാതകി ആകാതിരുന്നതിൽ നിന്നോട് വലിയ നന്ദിയുണ്ട്.’

‘ഞാനതല്ല ഉദ്ദേശിച്ചത്, അച്ഛാ.’ ഞാൻ വീണ്ടും കരയാൻ തുടങ്ങി. ‘അത് ഇത്രയും ഗുരുതരമാകുമെന്ന് ഞാനറിഞ്ഞില്ലെന്ന് ആണയിടാം.’

‘ആ മുസ്ലീം പെണ്ണ്,’ അച്ഛൻ സംസ്കാരശൂന്യമായ മട്ടിൽ പറഞ്ഞു. ‘അവൾ ആദ്യ ദിവസം മുതലേ ദുഃശ്ശങ്കുനമാണ്. നിന്നോടിത് വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നീയത് അവസാനിപ്പിച്ചെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയത്.’

‘അതെ, ഞങ്ങളെല്ലാം അവസാനിപ്പിച്ചിരുന്നു.’

‘എന്നിട്ട്? നിന്റെ ബുദ്ധി പിന്നെയും അവതാളത്തിലായോ? അവളുടെ അടുത്തേക്ക് തിരിച്ച് പോകാൻ മാത്രം! കഴിഞ്ഞ തവണ നീയെന്നിക്കുണ്ടാക്കി വെച്ച നാണക്കേട് പോരാഞ്ഞിട്ടാണോ?’

‘നിങ്ങൾ ഒച്ചവെയ്ക്കുകയാണ്, രാജ്പുരോഹിത് ജി,’ അമ്മ പറഞ്ഞു. ‘ദയവായി, നമുക്കിത് പിന്നീട് സംസാരിക്കാം, നമുക്കു പോയാലോ? വരു കേശവ്, നമുക്ക് വീട്ടിലേക്കു പോകാം.’

‘എനിക്ക് ഇവിടം വിട്ടു പോകാനാകില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഇവിടം വിട്ടു പോകരുതെന്ന് ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.’

‘അയാൾ സമ്മതിച്ചു. എനിക്ക് അയാളോടു കെഞ്ചേണ്ടി വന്നു,’ എന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങു കെഞ്ചിയത് എന്തിനാണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘ഞാനൊന്നും തന്നെ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് അവർക്ക് അറിയാമല്ലോ.’

‘എന്നാലും അവർക്ക് നിന്നെ തടഞ്ഞു വെക്കാം. നീയും നിന്റെ കുട്ടുകാരനും അയാളോട് നന്ദി പറയണം,’ അച്ഛൻ ഇൻസ്പെക്ടറുടെ മുറിയുടെ നേർക്ക് കൈചൂണ്ടി.

‘അപ്പോൾ,’ മൊബൈൽ ഫോൺ മേശപ്പുറത്ത് വെച്ചു കറക്കിക്കൊണ്ട് ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു, ‘നിങ്ങൾക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ട്.’

സൗരഭും ഞാനും തലയാട്ടി. വാ തുറക്കില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു.

‘ആ കാവൽക്കാരനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നതിനാവശ്യമായ തെളിവുകൾ ഞങ്ങളുടെ പക്കലുണ്ട്.’

സൗരഭ് വീണ്ടും തലയാട്ടി. ഇൻസ്പെക്ടർ തുടർന്നു.

‘മാധ്യമങ്ങൾക്ക് തൃപ്തിയാകുമെന്ന് തോന്നുന്നു. ഇരുപത്തിനാല് മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അറസ്റ്റുണ്ടായല്ലോ. മോശമില്ല, അല്ലേ?’

ഞാൻ തലയാട്ടിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു.

‘നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ പോകാം. ഏതാനും നിബന്ധനകളുണ്ട്. സമ്മതിച്ചോ?’

ഞങ്ങൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

‘സമ്മതിച്ചെന്നോ ഇല്ലെന്നോ?’ അയാൾ അലറി.

വ്യവസ്ഥകൾ വായിച്ചു നോക്കാതെ ‘സമ്മതമാണ്’ എന്നതിൽ ക്ലിക്ക് ചെയ്യാൻ നിങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുന്ന വെബ്സൈറ്റുകളിൽ ചെയ്യുന്നതു പോലെ ഇവിടെയും ചെയ്യണമെന്ന് ഞാനുഹിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും, സാർ. എല്ലാ നിബന്ധനകളും ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. എനിക്കവിടം വിട്ടു പോന്നാൽ മതിയായിരുന്നു.

‘അപ്പോൾ, ഇവയാണ് ആ നിബന്ധനകൾ. ഒന്ന്, നിങ്ങൾ ഡൽഹി വിട്ട് പോകാൻ പാടില്ല. കേശവ്, നിങ്ങൾ എല്ലാ ദിവസവും എന്റെ അടുത്തു വന്ന് റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യണം. രണ്ട്, മാധ്യമങ്ങളോട് സംസാരിക്കരുത്, അവർ നിങ്ങളെ എത്രതന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തിലായും.’

‘ശരി, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘മൂന്ന്, എനിക്ക് വേറെയെന്തെങ്കിലും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ സഹായിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഐഐടിയുടെ പ്രവർത്തനരീതി എനിക്കറിയില്ല. അക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കെന്തെങ്കിലും സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളെ തേടി വരും.’

‘ശരി, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘കൊള്ളാം. ഈ കേസ് വേഗത്തിൽ അവസാനിപ്പിക്കാമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. കുറ്റവാളിയെ തുറുങ്കിലടക്കാമെന്നും.’ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു. ഞങ്ങളും സൂചന മനസ്സിലാക്കി എഴുന്നേറ്റു.

‘ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ പോകാമോ, സാർ?’ വിശ്വാസം വരാത്തതു പോലെ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ജയിലിൽ കിടക്കാൻ താൽപര്യമില്ലെങ്കിൽ,’ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അത് അയാളുടെ ആ ദിവസത്തെയോ ആഴ്ചയിലെയോ വർഷത്തെയോ ചിലപ്പോൾ ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിലെ തന്നെ ആദ്യത്തെ ചിരിയായിരിക്കാം.

സൗരഭ് ഇൻസ്പെക്ടറുടെ മുറിയിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്കു പാഞ്ഞു. പോകുന്നതിനു മുമ്പ് ഇൻസ്പെക്ടറോട് ഒരു ചോദ്യം ചോദിക്കാൻ ഞാൻ ധൈര്യം സംഭരിച്ചു.

‘സാർ, കാവൽക്കാരനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചോ? സാറ എന്തിനാണ് അയാളെ അടിച്ചത്? അയാളാണ് അവളെ കൊന്നതെന്ന് നിങ്ങൾ എങ്ങനെയറിഞ്ഞു?’

‘വീട്ടിലേക്ക് പോകൂ. നാളത്തെ വാർത്തയിൽനിന്ന് അതറിയാം.’ അയാൾ എന്നെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി.

അധ്യായം 9

‘ഏയ്, കേശവ്.’ രഘു പുറകിൽനിന്ന് എന്റെ ചുമലിൽ തട്ടി. അന്ന് സാറയുടെ ശവസംസ്കാരമായിരുന്നു.

പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു വന്നതിനുശേഷം, സംഭവിച്ചതെല്ലാം ഞാൻ അച്ഛനമ്മമാരോട് പറഞ്ഞു. എന്നെ തുടർച്ചയായി വിളിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്ന ചന്ദൻ അറോറയോടുപോലും എനിക്ക് എല്ലാം വിശദീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. ‘ഞാൻ നിന്റെ കൂടെയുണ്ട്,’ ഗൂട്വ ചവച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ എന്നോട് ഫോണിലൂടെ പറഞ്ഞു. ‘നീ പ്രശസ്തമായ ഒരു കോച്ചിങ് ക്ലാസ്സ് കമ്പനിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയാണെന്ന് മാധ്യമങ്ങളോടു പറയൂ. ചന്ദൻ ക്ലാസ്സസിന് വേണ്ടിയാണെന്ന്! നമ്മൾ ദേശീയ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കും. നിനക്കറിയാമല്ലോ.’ എനിക്ക് മാധ്യമങ്ങളോടു സംസാരിക്കാനാകില്ലെന്നും അയാളുടെ ക്ലാസ്സുകളുടെ പ്രചാരവേലകൾ ഒട്ടും ചെയ്യാനാകില്ലെന്നും എനിക്ക് അയാളോടു പറയേണ്ടി വന്നു.

സാറയുടെ വീട്ടിനടുത്തുള്ള ചത്തർപൂർ മുസ്ലീം ശ്മശാനത്തിലേക്കു വന്നതാണ് ഞാനും സൗരഭും.

‘ഹലോ, രഘു. നീയെപ്പോഴാണു വന്നത്?’ തിരിഞ്ഞു നിന്നു കൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അവന്റെ ഇടതുകയ്യിൽ പ്ലാസ്റ്ററുണ്ട്. അവന്റെ നെറ്റിയിലും കഴുത്തിനു പുറകിലും ചതവുകളുണ്ട്. ഒരു വെളുത്ത കുർത്തയും പൈജാമയുമാണ് അവൻ ധരിച്ചിരുന്നത്. അവൻ തന്റെ കറുത്ത ഫ്രെയിമുള്ള കണ്ണട ഊരുകയും കണ്ണുകൾ തിരുമ്മുകയും ചെയ്തു.

‘ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം. അപ്പോൾ, നീയാണ് അവളെ ആദ്യം കണ്ടത്?’ മൃദുവായ സ്വരത്തിൽ അവൻ ചോദിച്ചു. ഞാൻ തലയാട്ടി.

‘ദയവു ചെയ്ത് എന്നോട് എല്ലാം പറയൂ,’ രഘു പറഞ്ഞു,
‘ഇരുട്ടിൽ തപ്പാൻ എനിക്കിഷ്ടമല്ല.’

സാറയുടെ മരണത്തിനുശേഷം പഴയ ശത്രുത എനിക്ക്
രഘുവിനോടു തോന്നാറില്ല. മരണത്തിനുമുമ്പ് സാറ എനിക്കയച്ച
സന്ദേശങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവൻ അറിവുണ്ടാകുമോയെന്ന് ഞാൻ
അമ്പരന്നു. ഞാനത് അവനോട് പറയേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.
ഞാനത് പൊലീസിനോടു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞല്ലോ. അതുകൊണ്ട്
അവൻ അതേക്കുറിച്ച് എന്നെങ്കിലുമറിയും. സാറ
എന്റെയടുത്തേക്ക് തിരിച്ചു വരാൻ ആഗ്രഹിച്ചുവെന്ന് അവന്റെ
മുഖത്തു നോക്കിപ്പറയാൻ ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. അത്തരം
പൊള്ളയായ ചിന്തകൾക്ക് എന്നെത്തന്നെ ശകാരിച്ച് ഞാൻ
സാറയുടെ മരണം നടന്ന രാത്രിയെക്കുറിച്ച് രഘുവിനോട്
കഴിയാവുന്നത്ര വിശദമായി പറഞ്ഞു. എന്നിരുന്നാലും അവൾ
എനിക്കയച്ച സന്ദേശങ്ങൾ അൽപം മയപ്പെടുത്തിയാണ് ഞാൻ
അവനോടു പറഞ്ഞത്.

‘ഞങ്ങൾ പരിചയം പുതുക്കി, ഞാൻ അവളോട്
പിറന്നാളാശംസകൾ പറയാൻ ചെന്നു. അത്രതന്നെ,’ കഥ
അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

താഴ്ന്ന മിഴികളോടെ അവൻ തലയാട്ടി.

‘അത് ഭയങ്കരം തന്നെ,’ ഞാൻ അസുഖകരമായ മൗനത്തിലേക്ക്
വഴുതി വീണു.

അവൻ ചുണ്ടു കടിക്കുകയും എന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് ഏറെ
നേരം നോക്കിയിരിക്കുകയും ചെയ്തു. വാക്കുകളേയില്ല. നോട്ടം
മാത്രം.

ഞാനാണ് അതു ചെയ്തതെന്ന് അവൻ കരുതുന്നുണ്ടാകുമോ?

‘ഞാൻ അവളുടെ മുറിയിലേക്കു പോയത്...’ ഞാൻ വീണ്ടും
പറയാൻ തുടങ്ങി.

‘എനിക്കറിയാം. ഞാനിന്നലെ രാത്രി പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിലേക്ക് പോയിരുന്നു. സാറയുമായി നീ നടത്തിയ വാട്ട്സാപ്പ് ചാറ്റിനെക്കുറിച്ച് എനിക്കറിയാം.’

‘അവളാണ് എനിക്കൊദ്യം സന്ദേശമയച്ചത്,’
പ്രതിരോധിക്കാനെന്നതു പോലെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതിപ്പോൾ പ്രസക്തമാണോ?’ അവൻ ചോദിച്ചു. ‘നമുക്ക് അവളെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്നെന്നേക്കുമായി. ദൈവം കൈവിട്ട ഈ നഗരം കാരണമാണതു സംഭവിച്ചത്. വളരെ മുമ്പേ തന്നെ ഇവിടെ നിന്നു മാറാൻ ഞാനവളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടതാണ്.’

ഞാൻ ദുരേയ്ക്കു നോക്കി. സാറയുടെ പിതാവ് ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്കു വന്നു. സ്വകാര്യസംഭാഷണത്തിന് അയാളും രഘുവും എന്റെയടുത്തു നിന്ന് നീങ്ങിനിന്നു.

സൗരഭും ഞാനും കുഴിമാടത്തിനടുത്തേക്ക് പോയി. സാറയുടെ മൃതദേഹം വെളുത്ത ശവക്കച്ചയിൽ പൊതിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അടുത്തേക്കു ചെല്ലാൻ, എന്നോട് സംസാരിക്കാൻ സാറ കാത്തു കിടക്കുകയാണെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അവൾ എഴുന്നേൽക്കുമെന്നും എല്ലാം നേരെയാക്കുന്ന ആ ചന്തമുള്ള ചിരി വീണ്ടും ചിരിക്കുമെന്നുമുള്ള യുക്തിരഹിതമായ ചിന്ത എന്നിലൂടെ കടന്നുപോയി.

ഏതാനും മുസ്ലീം വൃദ്ധന്മാർ അവൾക്കരികിലിരുന്ന് അറബി ഭാഷയിൽ ഉറക്കെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. സഫ്ദർ കല്ലുപോലെ ഉറച്ച മുഖത്തോടെ കയ്യും കെട്ടി അവളുടെ അരികിൽ നിന്നു. മുസ്ലീം ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങുകളിൽ സ്ത്രീകൾ പങ്കെടുക്കാറില്ലെങ്കിലും സാറയുടെ രണ്ടാനമ്മയായ സൈനബ് അൽപ്പം മാറി ഏതാനും ബന്ധുക്കൾക്കിടയിൽ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സഫ്ദർ ഒരു കൈക്കുമ്പിൾ മണ്ണ് സാറയുടെ തലയ്ക്കു പിറകിൽ വെച്ചു. ഞാൻ സാറയുടെ അർദ്ധ സഹോദരനായ സിക്കന്ദറിനെ

കണ്ടു. ഇരുപതുകളുടെ ആദ്യ പകുതിയിലാണ് പ്രായമെങ്കിലും അവന്റെ അരുമയായ മുഖം അതിനേക്കാൾ കുറവു പ്രായം പറഞ്ഞു. സിക്കനെറിനെ പഴയ കുടുംബ ഫോട്ടോകളിൽ മാത്രമാണ് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളത്. ശ്രീനഗറിൽ നിന്നുള്ള സഫ്ദറിന്, സാറയ്ക്ക് മൂന്നു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ വൈധവ്യ ദുഃഖം അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നു. സാറയ്ക്ക് അഞ്ചു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ അയാൾ ശ്രീനഗറിൽ നിന്നു തന്നെയുള്ള ഫർസാനയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. ആ വിവാഹത്തിലുണ്ടായ കുട്ടിയാണ് സിക്കൻ. സാറയും സിക്കനും കാശ്മീരിൽ ഒരുമിച്ചാണു വളർന്നത്. എട്ടു വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം സഫ്ദറും ഫർസാനയും വിവാഹ മോചിതരായി. ഫർസാനയുടെ കുടുംബത്തിന് ഭീകരവാദ വേരുകളുണ്ടെന്ന് സഫ്ദർ കണ്ടെത്തിയതോടെയാണ് ആ ബന്ധം തകർന്നത്; സഫ്ദർ മൗലികവാദികളെ വെറുത്തു. ഇരുവരും സ്വന്തം കുട്ടികളുമായി വഴിപിരിഞ്ഞു പോയി. സഫ്ദർ വ്യാപാരാവശ്യങ്ങൾക്കായി സാറയോടൊപ്പം ഡൽഹിയിലേക്ക് താമസം മാറ്റി. അവിടെ വെച്ച് തന്റെ കണക്കെഴുത്തുകാരിയായ സൈനബിനെ സഫ്ദർ വിവാഹം കഴിച്ചു. സിക്കനൊക്കട്ടെ ഫർസാനയോടൊപ്പം ശ്രീനഗറിൽ വളർന്നു. സിക്കൻ കോർത്തുപിടിച്ച വിരലുകളോടെ സാറയുടെ മൃതദേഹത്തിനരികിൽനിന്നു. അവൻ ഒരു മൺകട്ടയെടുത്ത് സാറയുടെ താടിയുടെ താഴെവെച്ചു. ആ ചടങ്ങുകൾ ചെയ്യുമ്പോൾ അവൻ തേങ്ങിക്കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സാറയും സിക്കനും അവരുടെ മാതാപിതാക്കളുടെ വിവാഹമോചനത്തിനു ശേഷവും അടുപ്പം നിലനിർത്തിയിരുന്നു. സഫ്ദർ ആ അടുപ്പം എല്ലായ്പ്പോഴും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി. സിക്കൻ മോശം വിദ്യാർത്ഥിയാണെന്ന് സാറ എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. അവൾ അവനെ പഠനത്തിൽ സഹായിക്കുകയും അവൻ പരീക്ഷകളിൽ വിജയിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തുകയും ചെയ്തു. സാറ കശ്മീർ വിട്ടു പോയപ്പോൾ അവൻ പഠനത്തിൽ മോശമാവുകയും അഞ്ചാം ക്ലാസ്സ് പോലും പൂർത്തിയാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘സിക്കന്ററിന് സുഖമാണെന്ന് ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. അവനൊരു കുഞ്ഞാണ്,’ സാറ പലപ്പോഴും എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഡൽഹി ഐഐടിയിൽ സാറയുടെ പിഎച്ച്ഡി ഗൈഡായിരുന്ന പ്രൊഫസർ സക്സേനയെ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭാര്യയോടൊപ്പമാണ് ശവസംസ്കാരത്തിന് എത്തിയിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം ഐഐടിയിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകാര്യങ്ങളുടെ ഡീനും കൂടിയാണ്. അദ്ദേഹം സഫ്ദറിന്റെ അടുത്തേക്ക് ചെല്ലുകയും അവർ ഏതാനും മിനിറ്റ് സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് സാറയുടെ പിതാവ് രഘുവിനെ വിളിക്കുകയും അവന്റെ കൈയ്യിൽ ഒരു പിടി മണ്ണ് വെച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. വളരെയടുത്ത, പുരുഷന്മാരായ ബന്ധുക്കൾ മാത്രം ചെയ്യുന്ന ചടങ്ങാണ് അതെന്ന് വ്യക്തമായിരുന്നു. രഘുവിനെ കുടുംബത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് സഫ്ദർ കാണുന്നതെന്ന് ഞാൻ ഊഹിച്ചു. രഘു മണ്ണ് സാറയുടെ ചുമലുകൾക്ക് കീഴിൽ വെച്ചപ്പോൾ ഒരു മൗലവി അറബിസൂക്തങ്ങൾ ഉരുവിട്ടു. രഘുവിനോടുള്ള എന്റെ വിരോധം ഇരമ്പി പാഞ്ഞു വന്നു. അവസാനം അവളോടൊത്തു ചേരാൻ അവന് അവസരം ലഭിച്ചതെന്തുകൊണ്ട്? ഒരു ആൾമാറാട്ടക്കാരനെ പോലെ ദൂരത്തു മാറി നിന്ന് ഞാനതു നോക്കിക്കൊണ്ടേണ്ടി വന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? അവൾക്ക് ആദരാഞ്ജലികൾ അർപ്പിക്കാൻ എന്നോടാരും ആവശ്യപ്പെടാത്തത് എന്തുകൊണ്ട്?

സാറയുടെ പുരുഷന്മാരായ ബന്ധുക്കൾ മൃതദേഹം കുഴിമാടത്തിലേക്ക് താഴ്ത്തിയപ്പോൾ മൗലവിയുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ വായുവിൽ നിറഞ്ഞു. മുമ്പിലുള്ളവർ എന്റെ കാഴ്ച മറച്ചപ്പോൾ ഞാൻ മുൻഭാഗത്തേക്ക് തിരിക്കിത്തീരുക കടന്നു. ഞാൻ അവളോട് അവസാനമായി മന്ത്രിച്ചു.

‘പൊറുക്കൂ, സാറാ, നമുക്കു വേണ്ടി പൊരുതാത്തതിന്.’

‘എന്താണ്, ഭായ്?’ ഞാൻ പിറുപിറുക്കുന്നതു കേട്ട സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഒന്നുമില്ല,’ എന്റെ നനഞ്ഞ കണ്ണുകൾ അവനിൽനിന്ന് മറച്ചുപിടിക്കാൻ ഞാൻ തല ചെരിച്ചു.

‘നമുക്ക് പോയാലോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. ‘ഇവിടെ അവർക്ക് നമ്മുടെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.’

‘ഞാനവളുടെ പിതാവിനോട് അനുശോചനം പറഞ്ഞിട്ടു വരാം. എന്നിട്ടു നമുക്ക് പോകാം.’

സാറയുടെ ഉടലിലേക്ക് കൂടുതൽ മണ്ണു വീഴുമ്പോൾ സഫ്ദർ മുപ്പതുകളിൽ പ്രായമുള്ള ഒരാളോട് സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. നട്ടെല്ലു നിവർത്തി നിൽക്കുന്ന അയാൾക്ക് കൾമീരികളുടെ പ്രത്യേകതയായ ആപ്പിൾ കവിളുകളുണ്ട്, ആപ്പിളിന്റെ നിറവും. ഞാനവരുടെ അടുത്തേക്കു പോകുകയും അവരുടെ സംസാരം തീരുന്നതു വരെ മര്യാദയോടെ കാത്തു നിൽക്കുകയും ചെയ്തു.

‘വീണ്ടും നന്ദി, ഫയസ്. നീ ജോലി ഉപേക്ഷിച്ച് ഇത്രയും ദൂരം വന്നല്ലോ,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘എന്താണീ പറയുന്നത്, അങ്കിൾ? ഇത് കുടുംബകാര്യമല്ലേ? സംഭവിച്ചത് വലിയൊരു ദുരന്തമാണ്,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

സഫ്ദർ തലയാട്ടുകയും ഫയസ് പോകുന്നതിനു മുമ്പേ അയാളെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴാണ് സഫ്ദർ എന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചത്.

‘നിങ്ങൾക്കിവിടെ വരേണ്ട കാര്യമുണ്ടായിരുന്നോ?’

‘ഞാൻ അനുശോചനമർപ്പിക്കാൻ മാത്രം വന്നതാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നീയവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ മുറിയിൽ! എന്നിട്ട് സഹതാപമറിയിക്കാൻ വരാനുള്ള ചങ്കൂറ്റം നിനക്കെങ്ങനെയുണ്ടായി?’ അയാൾ അലറി.

‘അങ്കിൾ, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മകളെ സ്നേഹിച്ചു.
എനിക്കെങ്ങനെ...’

അയാൾ എന്നോട് നിർത്താൻ ആംഗ്യം കാണിച്ചു.

‘അവളെ തനിച്ചു വിടാൻ ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. എന്തു
കൊണ്ടതു ചെയ്തില്ല?’

‘ഞാനവളെ സ്നേഹിച്ചു.’

‘അതു കൊണ്ടാണോ നിങ്ങളുടെ കുടുംബം അവളെ നാണം
കെടുത്താൻ നിങ്ങൾ അനുവദിച്ചത്?’

‘എനിക്കവരെ നിയന്ത്രിക്കാനായില്ല. നിങ്ങൾ പോലും എന്നെ
പിന്തുണച്ചില്ലല്ലോ, അങ്കിൾ.’

‘ഞാൻ നിനക്ക് ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നൽകിയിരുന്നു,’ അയാൾ
പറഞ്ഞു. ‘ഇപ്പോഴും അതു പോലൊന്ന് നിനക്കു തരികയാണ്.’

‘എന്ത്?’

‘ഇവിടെ നിന്ന് പോകൂ. ഖുദാ ഹാഫിസ്.’

ഞാൻ ഉച്ച തിരിഞ്ഞ് ആൾവാറിലെത്തി. വീട്ടിൽ പോകാനൊരു
ദിവസം ഞാൻ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണയോട് ചോദിച്ചു
വാങ്ങിയിരുന്നു. വൈകാരികമായ തകർച്ചയുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ
എനിക്ക് ചുറ്റിനും അച്ഛനമ്മമാരുണ്ടാകണമെന്ന് ഞാനാഗ്രഹിച്ചു.
അമ്മ എന്റെ വേദന മനസ്സിലാക്കുകയും എനിക്കു പ്രിയപ്പെട്ട
രാജസ്ഥാനി വിഭവങ്ങൾ തയ്യാറാക്കി തരികയും ചെയ്തു. നാടൻ
നെയ്യ് മുകളിൽ തൂവിയ ചൂടുള്ള ഫുൽക്കുകൾക്കും ഗട്ടേകി
സബ്ജിക്കും നടുവിലിരുന്ന് ഞാൻ വാർത്ത കണ്ടു.

‘ബ്രേക്കിങ് ന്യൂസ്: ഡൽഹിപ്പെൺകുട്ടിയുടെ കൊലപാതകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കാവൽക്കാരൻ അറസ്റ്റിൽ.’

അവതാരകൻ അരിജിത്ത് വിശദാംശങ്ങൾ അറിയിച്ചു.

‘ഹിമാദ്രി ഹോസ്റ്റലിലെ കാവൽക്കാരൻ ലക്ഷ്മൺ റെഡ്ഡി സാറാ ലോണിന്റെ കൊലപാതകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അറസ്റ്റിലായി. ഡൽഹി ഐഐടിയിലെ കൺവെൻഷൻ മീറ്റിംഗിൽ നിന്നുള്ള പിഎച്ച്ഡി വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു സാറ.’

പൊലീസ് വാനിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്ന ലക്ഷ്മണിന്റെ ദൃശ്യങ്ങൾ ചാനൽ കാണിച്ചു. അയാൾ അങ്ങേയറ്റം പരിഭ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അരിജിത്ത് തുടർന്നു, ‘ഹിമാദ്രി ഹോസ്റ്റലിലെ ഉദ്യാനത്തിലിരിക്കുന്ന പെൺകുട്ടികളെ ലക്ഷ്മൺ റെഡ്ഡി തുറിച്ചു നോക്കാറുണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്ക് വിവിധ ഉറവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് കിട്ടിയ വിവരം. ഒരു മാസം മുമ്പ് ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ പാവാടയ്ക്കടിയിൽ നിന്നുള്ള ദൃശ്യങ്ങൾ പകർത്താൻ ലക്ഷ്മൺ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥി സ്കൂട്ടറിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴായിരുന്നു സംഭവം. അതിനെ ചൊല്ലി സാറാ ലോൺ കാവൽക്കാരനോട് വഴക്കിട്ടിരുന്നു. എല്ലാവരും നോക്കി നിൽക്കെ അവൾ ലക്ഷ്മണിന്റെ ചെങ്കിട്ടത്തടിക്കുകയും ചെയ്തു.’

എന്റെ അമ്മ കൂടുതൽ ഫുൽക്കെളുമായി സ്വീകരണമുറിയിലെത്തി. അമ്മ റിമോട്ട് കയ്യിലെടുക്കുകയും ടിവി ഓഫാക്കുകയും ചെയ്തു.

‘ഈ കേസിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാനാണ് നീ ഇങ്ങോട്ടു വന്നത്,’ അവർ പറഞ്ഞു.

‘അമ്മേ, എന്താണീ ചെയ്യുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ഞാൻ അമ്മയുടെ കയ്യിൽ നിന്നും റിമോട്ട് തട്ടിപ്പിടിച്ചു. ‘അവർ പുതിയ വിവരങ്ങൾ തരികയാണ്.’

‘അവൾ മരിച്ചുപോയി. അവർ എന്തെല്ലാം പുതിയ വിവരം നൽകിയാലും, ആ മുസ്ലീം പെൺകുട്ടി തിരിച്ചുവരാൻ പോകുന്നില്ല. ദൈവത്തിന് നന്ദി.’

‘അമ്മേ,’ ഞാൻ ഒച്ചയിട്ടു, ‘നിർത്തൂ. അവൾ മരിച്ചിട്ട് ഒരാഴ്ച പോലും തികഞ്ഞില്ല.’

‘ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അവൾ ആകാവുന്നത്ര കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മരിച്ചു കഴിഞ്ഞാലും അവൾ നിന്നെ ശല്യപ്പെടുത്താൻ സമ്മതിക്കരുത്.’

‘മതിയാക്കൂ, അമ്മേ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ അമ്മയുടെ കയ്യിലെ പിഞ്ഞാണത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ഫുൽക്കകുടിയെടുത്തു.

‘നിന്റെ ജോലി തിരച്ചിൽ എവിടെയെത്തി?’

‘ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്, അമ്മേ. അഭിമുഖങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ട്. നോക്കട്ടെ.’

എനിക്ക് ‘നോക്കേണ്ട’ കാര്യമേയില്ലായിരുന്നു, അവരെല്ലാം എപ്പോഴും എന്നെ നിരസിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അമ്മ നീരസത്തോടെ മുറി വിട്ടുപോയതിനുശേഷം ഞാൻ ടിവി വീണ്ടും വെച്ചു. അരിജിത്ത് ഒരു റിപ്പോർട്ടറോട് സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു.

‘വേറെ എന്തെല്ലാമാണ് നമുക്കു കിട്ടിയ വിവരം?’ അരിജിത്ത് ചോദിച്ചു. റിപ്പോർട്ടർ തന്റെ മൈക്കിനോട് സംസാരിച്ചു.

‘നമ്മളിപ്പോൾ ഹുവാസ് ഖാസ് പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിലാണ്. ലക്ഷ്മൺ റെഡ്ഡി പൊലീസ് കസ്റ്റഡിയിലുണ്ട്. തങ്ങൾ റെക്കോർഡ് സമയത്തിനുള്ളിൽ കേസ് തെളിയിച്ചുവെന്നാണ് ഡൽഹി പൊലീസ് അവകാശപ്പെടുന്നത്. കാവൽക്കാരന്റെ കുറ്റം തെളിയിക്കാൻ ആവശ്യമായ തെളിവുകൾ അവരുടെ പക്കലുണ്ട്. ഡൽഹി പൊലീസിനെ പരുഷമായി വിമർശിക്കുന്നതിൽ

തെറ്റുപറ്റിയെന്ന് മാധ്യമങ്ങൾ സമ്മതിക്കേണ്ട നേരമാണിതെന്ന് അസിസ്റ്റന്റ് കമ്മീഷണർ പറഞ്ഞു. ഈ കേസിന്റെ കാര്യത്തിൽ അതിശയകരമായ കാര്യക്ഷമതയാണ് ഡൽഹി പൊലീസ് കാണിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും.

‘ആത്മപ്രശംസയ്ക്കപ്പുറം, ആ കാവൽക്കാരനാണ് കൊല നടത്തിയതെന്ന് ഡൽഹി പൊലീസ് ഉറപ്പിക്കുന്നതെങ്ങനെ?’ അരിജിത്ത് ചോദിച്ചു.

‘കാവൽക്കാരൻ ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്ന് നാൽപ്പതു മിനിറ്റോളം ഒഴിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നെന്ന് സിസിടിവി ദൃശ്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അയാൾക്ക് ഒളിഞ്ഞു നോക്കുന്ന സ്വഭാവമുണ്ട്. അയാളുടെ ചെങ്കിട്ടത്തടിച്ച സാറാ ലോൺ ഒരു പരാതിയും അയാൾക്കെതിരെ നൽകിയിരുന്നു. തെലങ്കാനയിലെ ഹൈദരാബാദിൽ നിന്ന് രണ്ടു മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിലാണ് ലക്ഷ്മൺ റെഡ്ഡിയുടെ വീട്. ഏതാനും ദിവസംമുമ്പ് സാറാലോണിന്റെ പ്രതിശ്രുത വരവും ഇന്റർനെറ്റ് വ്യവസായസംരംഭകനുമായ രഘു വെങ്കടേഷ്, അയാൾ ഹൈദരാബാദിലാണു താമസിക്കുന്നത്, ഗുണ്ടകളാൽ മാരകമായി അക്രമിക്കപ്പെട്ടു. ഈ സംഭവം ലക്ഷ്മണുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതായിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. രഘു കഷ്ടിച്ച് മരണത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടെങ്കിലും കാര്യമായ പരിക്കുകളോടെ അപ്പോളോ ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. വീണ്ടും നിങ്ങളിലേക്ക്, അരിജിത്ത്.’

ക്യാമറ അരിജിത്തിലേക്കും ടിവിയുടെ തിരശ്ശീലയിൽ പരന്ന ഏഴു ചെറിയ ജാലകങ്ങളിലേക്കും തിരിഞ്ഞു. അവയിലോരോന്നിലും ഒരോ പാമ്പംഗം വീതമുണ്ട്.

അരിജിത്ത് അവതരണവാക്യങ്ങളോടെ ചർച്ച തുടങ്ങിവെച്ചു.

‘അപ്പോൾ, നമ്മൾ എത്തി നിൽക്കുന്നത് ഇവിടെയാണ്. പെൺകുട്ടികളെ പിന്തുടരുന്നവനും ഒളിഞ്ഞു നോട്ടക്കാരനുമായ ഒരാളെ കാവൽക്കാരനായി തുടരാനനുവദിച്ച, ഐഐടി

പോലുള്ള ഉന്നത സ്ഥാപനത്തിന്റെ കാര്യമാണിത്. ഇന്ന് നമ്മുടെ പാമ്പലിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിതാണ്: ഒരു കാവൽക്കാരനെതിരെ കിട്ടിയ ഒരു പരാതിയിന്മേൽ ആഴ്ചകളോളം നടപടിയെടുക്കാതിരുന്ന ഐഐടി അധികൃതർക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ തെറ്റു പറ്റിയിട്ടില്ലേ? ഐഐടി തന്നെയാണോ സാറാ ലോണിനെ കൊന്നത്?’

പാമ്പൽ അംഗങ്ങളിൽ ചിലർ ചാടിക്കയറി സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും അന്വേഷണം പോരടിക്കുകയും ചെയ്തു. എനിക്കെതിൽ ഒരൊറ്റ വാക്കു പോലും മനസ്സിലായില്ല. ഉച്ചത്തിലുള്ള ശബ്ദം എന്റെ കാതുകളെ അലോസരപ്പെടുത്തി. ഞാൻ റിമോട്ടെടുക്കുകയും ടിവി ഓഫ് ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. മുറിയിലേക്ക് നിശബ്ദത തിരിച്ചു വന്നു.

‘നീ ആ ചന്തവർത്തമാനം നിർത്തിയത് വളരെ നന്നായി,’ അമ്മ അടുക്കളയിൽ നിന്ന് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

ഞാൻ കിടക്കയിൽ ഒരു മണിക്കൂറോളം തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നു. എനിക്ക് ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ, ഞാൻ സാറയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയോ എല്ലാ രാത്രിയും ചെയ്യുന്നതു പോലെ കരയുകയോ ആയിരുന്നില്ല. അന്നു രാത്രി എന്റെ മനസ്സിൽ മറ്റു ചിലതായിരുന്നു. ലക്ഷ്മൺ റെഡ്ഡിയാണോ യഥാർത്ഥത്തിൽ സാറയെ കൊന്നത്? ആ ചോദ്യം എന്റെ തലയ്ക്കുള്ളിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. അതെ, അയാൾക്ക് ഒരു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. സാറ അയാളെ ജനമധ്യത്തിൽ വെച്ച് ചെങ്കിട്ടത്തടിച്ചിരുന്നു. സാഹചര്യത്തെളിവുമാണ്. അയാൾ രാത്രിയിൽ ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്നൊഴുന്നു പോയിട്ടുണ്ട്. അയാൾ അത് ചെയ്തിരിക്കാൻ എല്ലാ സാധ്യതയുമുണ്ട്.

എന്നിട്ടും എന്തോ ചില കാര്യങ്ങൾ ഇണങ്ങിച്ചേരുന്നില്ല. കാരണമെന്താണെന്ന് എനിക്കു വ്യക്തമാക്കാനാകുന്നില്ല. എങ്കിലും വയറ്റിനുള്ളിൽ, എന്തോ ശരിയല്ലെന്നുള്ള തരത്തിലുള്ള

ആന്തലുണ്ട്. ഡൽഹി പൊലീസ് വിജയം പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോഴും സുരക്ഷയെക്കുറിച്ച് മാധ്യമങ്ങൾ ബഹളമയമായ പാനലുകൾ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോഴും, എന്തോ ശരിയല്ലെന്ന തോന്നൽ എന്റെയുള്ളിലുണ്ട്.

ഞാൻ സൗരഭിനെ വിളിച്ചു.

‘ഉറങ്ങുകയായിരുന്നോ?’ ഞാൻ അവനോടു ചോദിച്ചു.

‘അല്ല, ഭായ്. വീഡിയോ കാണുകയായിരുന്നു.’

‘എത്തരം വീഡിയോ?’ ഞാൻ അടക്കിച്ചിരിച്ചു.

‘വായടക്ക്, ഭായ്. യൂട്യൂബ്.’

‘അതെ, സമ്മതിച്ചു. ചന്ദൻ ക്ലാസ്സസ് എങ്ങനെ പോകുന്നു?’

‘എന്നത്തെയും പോലെ വട്ടു പിടിച്ച ക്ലാസ്സുകൾ. ഗുട്‌വക്കാർൻ നിന്നെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചിരുന്നു.’

‘ഞാൻ നാളെ തിരിച്ചു വരും. നിന്റെ ദുരിതത്തിൽ പങ്കുചേരാൻ.’

‘തിരക്കിട്ട് വരേണ്ട കാര്യമില്ല. ഞാൻ ഇവിടത്തെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കുന്നുണ്ട്. നിനക്കിപ്പോൾ സുഖമായോ?’

‘സുഖവും സമാധാനവും വളരെ ദൂരെയാണ്. ഇന്ന് മൂന്നു മണിക്കൂറിൽ താഴെയാണ് കരഞ്ഞത്. അപ്പോൾ അതൊരു നേട്ടം തന്നെ.’

‘ക്രമേണേ എല്ലാം നേരെയൊക്കും.’

‘അങ്ങനെ നമുക്കാശിക്കാം. ഇന്ന് മനസ്സിനെ അസ്വസ്ഥമാക്കുന്നത് മറ്റു ചിലതാണ്.’

‘എന്ത്?’

‘നീ വാർത്ത കണ്ടോ?’

‘അവർ ലക്ഷ്മൺ റെഡ്ഡിയെ അറസ്റ്റു ചെയ്തു. പെൺകുട്ടികളുടെ പാവാടയ്ക്കടിയിൽ നിന്ന് ദൃശ്യങ്ങൾ പകർത്തുന്ന ആഭാസൻ. എത്രമാത്രം വിവരശൂന്യവും വൃത്തികെട്ടതുമാണത്!’

‘എനിക്കറിയാം.’

‘അവർ അയാളെ പിടിച്ചതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്.’

‘അതെ. അയാൾ രോഗാതുരമായ മനസ്സിനുമധ്യം, ഗോലു. പക്ഷേ, അയാൾ സാറയെ കൊന്നിട്ടുണ്ടോ?’

‘എന്ത്? നീ വാർത്ത കേട്ടതല്ലേ? അയാൾ ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്ന് എഴുന്നേറ്റു പോയത്, സാറ അയാളെ തല്ലിയത്, അയാൾക്കെതിരെ പരാതി നൽകിയത്.’

‘ഉവ്വ്, എന്നാലും...’ ഞാനൊന്നു മടിച്ചു. ‘എനിക്കറിയില്ല. എന്തോ ഒന്ന് ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല...’

‘നീ മാനസികമായി ദുർബലനാണ്, ഭായ്. നീ അവളുടെ മരണത്തിന്റെ ഞെട്ടലിലാണ്. നീ കുറച്ചു കാലം കൂടി വീട്ടിൽ തന്നെ കഴിയൂ. ടിവി കാണുന്നത് നിർത്തുകയും വേണം.’

അധ്യായം 10

‘നിങ്ങൾ എന്താണു കരുതിയത്? ഡൽഹി പൊലീസ് അത്ര മോശമാണുമല്ല, അല്ലേ?’ റാണ ഞങ്ങളെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി, അയാൾ ചായക്കപ്പ് മേശപുറത്ത് തിരികെ വെച്ചു. അപ്പോഴേക്കും അയാൾ ഒരു പൊലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ മാത്രമല്ല, ഒരു വ്യക്തി കൂടിയാണെന്ന് അൽപം തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഞാൻ അയാളെക്കുറിച്ച് ‘ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ’ എന്നതിനേക്കാൾ ‘റാണ’ എന്ന് ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. സൗരഭും ഞാനും അയാളുടെ ഓഫീസിലാണ്. ഞങ്ങൾ പതിവുപോലെ ഹാജരാകാൻ വന്നതാണ്.

‘അതിശയകരം തന്നെ, സാർ. രണ്ട് ദിവസത്തിനകം കൊലപാതകിയെ കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞല്ലോ,’ സൗരദ് പ്രത്യേകിച്ച് കാരണമൊന്നുമില്ലാതെ അയാളെ സുഖിപ്പിച്ചു.

ഞാൻ ചായ തൊട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ‘ചായ കുടിക്കൂ.’ റാണ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘സാർ, ആ കാവൽക്കാരൻ തന്നെയാണ് അതു ചെയ്തതെന്ന് ഉറപ്പാണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

റാണ ഒരു പുരികം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. അയാൾ സൗരദിന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞ് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘കൊലപാതകത്തിന് അയാളെ പ്രേരിപ്പിച്ച കാരണം, സിസിടിവി തെളിവ്-ഇതെല്ലാമുണ്ടല്ലോ. അയാൾ തെലങ്കാനയിൽ നിന്നാണ്. സാറയുടെ പ്രതിശ്രുത വരനെ ഉപദ്രവിക്കാൻ ഗുണ്ടകളെ പറഞ്ഞയച്ചതും അയാൾ തന്നെ. അതൊരു തീർന്ന കേസാണ്.’

‘അങ്ങനെയാണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സൗരദ് എന്നോടു മിണ്ടാതിരിക്കാൻ പറയുന്നതു പോലെ കാലിൽ ചവിട്ടി. ദിവസവുമുള്ള ഈ സന്ദർശനങ്ങൾ എങ്ങനെയെങ്കിലും

നിർത്തണമെന്നാണ് അവന്റെ ആഗ്രഹം. അതുകൊണ്ട് റാണ പറയുന്ന എന്തിനോടും അവൻ യോജിക്കും.

എങ്കിലും എനിക്ക് ചോദിക്കേണ്ടി വന്നു. ‘ലക്ഷ്മൺ എന്തിന് രഘുവിനെ ഉപദ്രവിക്കണം?’

‘രഘുവും ലക്ഷ്മണിനെ ചോദ്യം ചെയ്തിരുന്നു. പരാതി കൊടുക്കാൻ സാറയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതും രഘുവാണ്.’

‘നിങ്ങൾ രഘുവിനോടു സംസാരിച്ചോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞങ്ങൾ വിഡ്ഢികളാണെന്നാണോ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത്? തീർച്ചയായും ഞങ്ങൾ അയാളോടു സംസാരിച്ചു.

‘ശരി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ക്ഷമിക്കണം.’

‘അയാൾ പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിലേക്കു വരികയും സാറ കാവൽക്കാരനുമായി വഴക്കുണ്ടാക്കിയത് സ്ഥിരീകരിക്കുകയും ചെയ്തു,’ നീരസത്തോടെ ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു. ‘എന്തായാലും നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഇതിൽനിന്ന് പുറത്തു കടക്കൂ.’

‘സാർ?’ സൗരഭ് എണീറ്റു നിന്നിട്ട് ചോദിച്ചു

‘എന്താണ്?’ റാണ ചോദിച്ചു.

‘ഇനി ഞങ്ങൾ എല്ലാ ദിവസവും വരേണ്ടതുണ്ടോ? നിങ്ങൾ കൊലപാതകിയെ പിടികൂടിയല്ലോ.’

‘ഉം...’ റാണ കസേരയിൽ ചാരിയിരുന്നു. ‘നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ സുഹൃത്ത് എവിടെയുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. ചിലപ്പോൾ ആവശ്യം വന്നേക്കാം.’

‘തീർച്ചയായും, സാർ. ഇവിടെ നിന്ന് അഞ്ച് കിലോമീറ്റർ മാത്രം അകലത്തിലാണ് ഞാൻ താമസിക്കുന്നത്. ഞാൻ ദിവസവും ചന്ദൻ ക്ലാസ്സിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ വരും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരി. കേശവ് മാത്രം ഇനിയെന്നെ കണ്ടാൽ മതി. അതും ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വിളിക്കുമ്പോൾ മാത്രം. സൗരഭ്, നീയിനി ഇങ്ങോട്ട് വരേണ്ടതില്ല. സന്തോഷമായോ?’

സൗരഭിന്റെ മുഖം ദശകങ്ങൾക്ക് ശേഷം ജയിലിൽ നിന്ന് വിട്ടയച്ച തടവുകാരന്റെതു പോലെ സന്തോഷത്താൽ വിടർന്നു.

‘ഞാൻ ഏതു സമയവും നിങ്ങൾ വിളിച്ചാൽ വരാം, സാർ. പക്ഷേ, എനിക്കൊരു അപേക്ഷയുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്താണത്?’ റാണ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് ആ കാവൽക്കാരനോട് ഒരൊറ്റ തവണ സംസാരിക്കാൻ കഴിയുമോ? നിങ്ങൾക്കതിന് സമ്മതമാണെങ്കിൽ മാത്രം.’

‘എന്ത്?’ സൗരഭ് വ്യത്തികെട്ട ഒരു നോട്ടം എനിക്കു നൽകി. ഞങ്ങൾ ജയിലിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങാനുള്ള ചീട്ട് കയ്യിൽ പിടിച്ചു നിൽക്കുകയാണല്ലോ. ഞാനെന്നിനാണ് പിന്നെയും അതിൽ വിരലിട്ടിളക്കുന്നത്?

റാണ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അയാൾ അടുത്തേക്കു വന്ന് എന്റെ പുറത്ത് തട്ടി.

‘നിന്റെ കുഴപ്പമെന്താണ്? നീയാരാണ്? കുറ്റന്വേഷകനോ? ഡിറ്റക്റ്റീവ്?’ റാണ ചോദിച്ചു.

ഞാനൊരു ട്യൂഷൻ ടീച്ചർ മാത്രമാണ്, സാർ. അയാളോട് ഒരൊറ്റ തവണ സംസാരിക്കാൻ സാധിച്ചാൽ, സാർ...

ഇൻസ്പെക്ടർ നെടുവീർപ്പിടുകയും ഇരിപ്പിടത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു പോകുകയും ചെയ്തു.

‘നാളെ രാത്രി അൽപം വൈകി വരു. ആരുമത് കാണരുത്.’

‘നന്ദി, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ എന്തുതന്നെ ചെയ്താലും, എന്റെ കേസ് അലങ്കോലമാക്കരുത്,’ കപ്പിൽ നിന്ന് അവസാന തുള്ളി ചായയും ഊറ്റിക്കുടിച്ചു കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അതിനു മുമ്പൊരിക്കലും ഒരു പൊലീസ് ലോക്കപ്പിനുള്ളിലേക്ക് കടന്നിട്ടില്ല. ഹുവാസ് ഖാസ് പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ നാലു ലോക്കപ്പുകളുണ്ട്. തടവുകാരെ ശരിയായ ജയിലുകളിലേക്ക് മാറ്റുന്നതിനുമുമ്പോ അവർക്ക് ജാമ്യം കിട്ടുന്നതിനു മുമ്പോ പാർപ്പിക്കാനുള്ള ചെറിയ മുറികളാണ് അവ. ലക്ഷ്മണിന്റെ മുറി എനിക്കു വേണ്ടി ഒരു കോൺസ്റ്റബിൾ തുറന്നു തരികയും പുറത്ത് കാത്തു നിൽക്കുകയും ചെയ്തു.

ലോക്കപ്പിനുള്ളിലെ ഇടം എനിക്ക് വിചിത്രമായി തോന്നി. ആരെങ്കിലും എന്നെ അതിനകത്തിട്ട് അടച്ചാലോ?

ലക്ഷ്മൺ തറയിൽ കുത്തിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഞാനടുത്തേക്കു ചെന്നപ്പോൾ ഭയം കണ്ടു. അയാളുടെ ഉടൽ വിറയ്ക്കുകയും പ്രഹരം പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടെന്നതു പോലെ മുഖം കോടുകയും ചെയ്തു. പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ ആരെ കണ്ടാലും ഉൾപ്രേരണയാൽ അയാളങ്ങനെ ചെയ്തു പോകുന്നതാണെന്ന് ഞാനുഹിച്ചു.

ഞാൻ നീലയും വെള്ളയും വരകളുള്ള ഷർട്ടും ജീൻസുമാണ് ധരിച്ചിരുന്നത്. എന്നെ കണ്ടാൽ പുതിയ തടവുകാരനാണെന്നോ പൊലീസുകാരനാണെന്നോ തോന്നില്ല. ഞാൻ അയാളുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു, അയാൾ ഭയത്തോടെ എന്നെ നോക്കി. കോൺസ്റ്റബിൾ അൽപനേരം ഞങ്ങളെ ശ്രദ്ധിച്ചെങ്കിലും താമസിയാതെ അയാൾക്കെതിൽ താൽപര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ടൈഗർ സിന്ദാ ഹേ എന്ന സിനിമയുടെ വ്യാജപതിപ്പു കാണാനായി അയാൾ തന്റെ ഫോൺ തുറന്നു.

‘ഞാൻ കേശവാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. അയാൾ അമ്പരപ്പോടെ എന്നെ നോക്കി. ‘എന്നെയാണ് അന്നു നിങ്ങൾ കണ്ടത്.’

ഞാൻ അയാളിലേക്ക് കുനിഞ്ഞു.

‘ഞാൻ സാറയുടെ സുഹൃത്താണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.
‘സുഹൃത്തായിരുന്നു.’

അയാളുടെ മുഖം വിളറി. എനിക്ക് സാറയെ അറിയാം. അപ്പോൾ ഞാൻ തീർച്ചയായും അയാളെ അടിക്കും, അങ്ങനെയായിരിക്കാം അയാൾ ചിന്തിക്കുന്നത്. അയാൾ കൂപ്പിയ കൈകൾ ഉയർത്തി.

‘സാഹിബ്, ഞാൻ ഒന്നും തന്നെ ചെയ്തിട്ടില്ല. സാറ മാധ്യത്തെ ഞാനല്ല കൊന്നതെന്ന് ആണയിടാം.’ അയാളുടെ വാക്കുകൾ ഇടറി, അയാൾ നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. കോൺസ്റ്റബിൾ അയാളുടെ മുളവടികൊണ്ട് ഇരുമ്പഴികളിൽ തട്ടി.

‘മിണ്ടാതിരിക്ക്,’ കോൺസ്റ്റബിൾ ഫോണിലെ കത്രീന കൈഫിന്റെ പാട്ടിൽ കണ്ണുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

‘കരച്ചിലടക്ക്, ലക്ഷ്മൺ,’ ഞാൻ സമാധാനിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു. ‘ഞാൻ വന്നിട്ടുള്ളത് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനാണ്.’

ലക്ഷ്മൺ അവിശ്വാസത്തോടെ എന്നെ തുറിച്ചു നോക്കി.

‘എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് നിങ്ങളെന്നോടു പറയണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കറിയില്ല, സാഹിബ്. ഞാൻ ഹോസ്റ്റലിന്റെ പ്രധാന കവാടത്തിലാണിരിക്കുന്നത്. ഓരോ മുറിയിലും എന്താണു സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്ക് അന്വേഷിക്കാനാകില്ല. ഞാൻ യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് എന്റെ മക്കളെപ്പിടിച്ച് ആണയിടാം.’

ഞാൻ കോൺസ്റ്റബിളിനെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ചൂണ്ടത്ത് വിരൽ ചേർത്തു.

‘സാറ മാഡം എന്റെ ചെകിട്ടത്തടിച്ചു. പക്ഷേ, അതെന്റെ തെറ്റു കൊണ്ടു മാത്രമാണ്.’

‘നിങ്ങൾ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ വീഡിയോ പകർത്തിയോ?’

‘ഉവ്വ്. വലിയ തെറ്റ്.’ അയാൾ ഊക്കോടെ തലയാട്ടി.

‘നിങ്ങൾ സാറയുമായി വഴക്കിട്ടോ?’

‘എനിക്ക് ദേഷ്യം വന്നു, ഞാൻ അവളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ, ശരിക്കുമെനിക്ക് അവളെ എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? ഞാൻ ഒരു പാവം കാവൽക്കാരനാണ്. എനിക്ക് അവളെ കൊല്ലാനാകില്ല.’

‘എങ്കിൽ ആരാണ് ചെയ്തത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കറിയില്ല, സാഹിബ്.’

‘നിങ്ങൾ ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു പോയത് എങ്ങോട്ടാണ്?’

അയാളുടെ കണ്ണുകൾ എന്റേതിൽ നിന്നും തെന്നിമാറി. ‘ഞാൻ കുളിമുറിയിലേക്ക് പോയതാണ്.’

‘നാൽപ്പത് മിനിറ്റോ?’

അയാൾ താഴേക്കു നോക്കിയിരുന്നു.

‘നിങ്ങൾ മറുപടി പറയുന്നതാണു നല്ലത്, ലക്ഷ്മൺ. അതിനു തയ്യാറായില്ലെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ തടവറയ്ക്കുള്ളിൽ കഴിയേണ്ടി വരും.’

ഞാൻ കൈക്കൊണ്ട് അയാളുടെ താടി പിടിച്ചുയർത്തി.

‘റെഡ്ഡി, നീ സാറയെ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ നിന്നെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിന് മുമ്പ്, ഞാൻ നിന്നെ കൊല്ലും.’

‘ഞാനതു ചെയ്തിട്ടില്ല, സാഹിബ്. ഞാൻ സാറാ മാഡത്തിനെ കൊന്നിട്ടില്ല.’

‘രണ്ടേ രണ്ടു മുതൽ രണ്ടേ നാൽപ്പത്തിയൊന്നു വരെ നിങ്ങളെവിടെയായിരുന്നു?’

അയാളെന്നോട് അടുത്തേക്കു വരാൻ ആംഗ്യം കാട്ടുകയും ചെവിയിലെന്തോ പിറുപിറുക്കുകയും ചെയ്തു.

‘എന്ത്?’ ഞാനയാളെ തള്ളി മാറ്റി.

‘അതെ, സാഹിബ്. അതാണു കാരണം.’

‘എങ്ങനെ?’

‘എന്റെ സ്മാർട്ട്ഫോണിൽ, സാഹിബ്.’

‘ആ ഫോൺ എവിടെയാണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘വീട്ടിൽ. എന്നെ കാണാൻ വന്ന ഭാര്യയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തയച്ചു. സാഹിബ്, ഞാൻ ഒന്നുംതന്നെ ചെയ്തിട്ടില്ല, സാഹിബ്. ജനലിലൂടെ വന്ന കൊലപാതകി...’

‘എന്ത്?’

‘ജാലകത്തിലൂടെയാണ് കൊലപാതകി വന്നത്, സാഹിബ് ... നിങ്ങൾ അകത്തേക്ക് കയറുമ്പോൾ ജാലകം തുറന്നു കിടന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.’

‘അതെ.’

‘കൊല്ലണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനെന്തിന് ജാലകത്തിലൂടെ അകത്തു കടക്കണം? നേരിട്ട് മുറിയിലേക്കു ചെല്ലുകയും എന്തെങ്കിലും പാഴ്സൽ നൽകാനുണ്ടെന്ന് നടിക്കുകയും ചെയ്യാമല്ലോ.’

‘അതെ, നിങ്ങൾക്ക് വാതിലിലൂടെ അകത്തേക്ക് പ്രവേശിക്കാം. പക്ഷേ, നിങ്ങൾക്ക് അവളെ കൊന്നതിനു ശേഷം വാതിൽ അകത്തു നിന്ന് പൂട്ടുകയും ജാലകത്തിലൂടെ പുറത്തു കടക്കുകയും ചെയ്യാമല്ലോ. അപ്പോൾ നിങ്ങളെ ആരും സംശയിക്കുകയുമില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു

അയാൾ എന്റെ കാൽക്കൽ വീണു.

‘ഞാനതു ചെയ്തിട്ടില്ല സാഹിബ്, ഞാനെന്റെ കൊച്ചുമകളെ തൊട്ട് ആണയിടാം.’

ഞങ്ങൾ ഷാപൂർ ജാട്ടിന്റെ ഇടവഴികളിലൂടെ നടക്കുകയും പ്രധാന നിരത്തിലെത്തുകയും ചെയ്തു. ഞങ്ങൾ ലക്ഷ്മണിന്റെ വീട്ടിൽ പോയി അയാളുടെ ഫോൺ വാങ്ങിയിരുന്നു.

‘ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ ഈ ഫോണു കൊണ്ട് എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘നീ എൻഐടിയിലെ ഹാക്കത്തോൺ നേടിയെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്? അതു നേരാണോ?’

‘തീർച്ചയായും. ഭായ്, ഞാൻ പണം കൊടുക്കാതെ പ്രീമിയം അക്കൗണ്ടുപോലും ടിൻഡറിൽ നിന്ന് ഹാക്ക് ചെയ്ത് കൈക്കലാക്കിയിട്ടുണ്ട്.’

‘ഗംഭീരം. നീ ലക്ഷ്മണിന്റെ ഫോൺ ഹാക്കു ചെയ്യണം.’

ഞാനൊരു ഓട്ടോറിക്ഷ വിളിച്ചു. മാളവ്യ നഗറിലേക്കുള്ള ഓട്ടം എത്ര ചെറുതാണെന്ന് ഓട്ടോറിക്ഷക്കാരുന് പിറുപിറുത്തു. ഉപഭോക്താക്കളോട് മര്യാദയ്ക്ക് പെരുമാറിയില്ലെങ്കിൽ ആപ്പുപയോഗിക്കുന്ന ടാക്സികൾ ഓട്ടോറിക്ഷകളെയും ഓട്ടോറിക്ഷക്കാരെയും നാമവശേഷമാക്കുമെന്ന് സൗരഭ്

അയാളോടു പ്രസംഗിച്ചു. ആഗ്രഹിക്കാത്ത ധർമ്മപ്രഭാഷണം കേട്ടു ഞെട്ടലിൽ ഓട്ടത്തിന് അയാൾ സമ്മതിച്ചു.

‘ഈ ഫോൺ ഹാക്കു ചെയ്യുകയോ? എന്തിന്?’ ഓട്ടോറിക്ഷയിൽ ഇരുന്നപ്പോൾ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഹിമാദ്രിയിൽവെച്ച് അന്നുരാത്രി ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു പോയത് അതിഥികൾക്കായുള്ള ശുചിമുറിയിലേക്ക് ഒളിച്ചു കയറാനാണെന്ന് ലക്ഷ്മൺ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അവിടെ വൈഫൈ കിട്ടും.’

‘അയാൾക്ക് എന്തിനാണ് ശുചിമുറിയിലെ വൈഫൈ?’

‘ഒരു ഊഹം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നീ എഞ്ചിനീയറിങ് കോളേജിൽ പോയിട്ടുണ്ട്, അല്ലേ?’

‘തീർച്ചയായും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു

‘അയാൾ നുണ പറയുകയാണോയെന്ന് നീ പരിശോധിക്കണം.’

‘ആ സമയത്ത് അയാൾ അശ്ശീല സൈറ്റുകൾ സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയണം, അല്ലേ?’

‘അതെ, ആ ലോക്കേഷനിൽ നിന്ന്. നിനക്കതിന് കഴിയുമോ?’

‘വളരെ എളുപ്പമാണത്. ഇതിനെ “ഹാക്കിങ്” എന്നു വിളിക്കാനാകില്ല. അതിന് ഫോണിലെ ബ്രൗസർ ഹിസ്റ്ററിയുടെ ഫയലുകൾ കണ്ടെത്തിയാൽ മതിയാകും. അതിൽ അയാൾ സന്ദർശിച്ച സൈറ്റുകളും അതിന്റെ സമയവും കൃത്യമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കും. ഹിമാദ്രിയിലേക്ക് പോയി അവിടത്തെ വൈഫൈയുമായി ഒത്തു നോക്കിയാൽ ഈ ഫോണിന്റെ ഐപി അഡ്രസ്സ് അതുമായി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നോയെന്ന് വീണ്ടും ഉറപ്പു വരുത്താനുമാകും-’ ഞാൻ സൗരഭിന്റെ സംസാരം തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘ചങ്ങാതി, ഇതെല്ലാം അറിയാമായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ശരിക്കുമൊരു എഞ്ചിനീയറായി ശരിക്കുള്ള ജോലി ചെയ്തേനെ. നീ കാര്യങ്ങൾ ലളിതമായി പറയൂ.’

സൗരഭ് അമ്പരപ്പോടെ എന്നെ നോക്കി.

‘എന്നെ ഹിമാദ്രിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകൂ. അവിടത്തെ വൈഫൈയാണു വേണ്ടത്,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘എക്സ്ക്യൂസ് മീ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എനിക്ക് അത്യാവശ്യമായി ഒരു ടാക്സി വിളിക്കണം. പക്ഷേ, ഫോണിലെ ഡാറ്റ തീർന്നു പോയി. ഇവിടുത്തെ വൈഫൈ പാസ്‌വേഡ് ഒന്നു പറഞ്ഞു തരാമോ?’

ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ഗണിത ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ആറ് തടിയൻ പുസ്തകങ്ങൾ കയ്യിലേന്തി ഞാൻ ഹിമാദ്രി ഹോസ്റ്റലിന്റെ ഉദ്യാനത്തിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു. എനിക്ക് കട്ടിക്കണ്ണടയും മൂന്നു ദിവസമായി ക്ഷൗരം ചെയ്യാത്ത മുഖവുമുണ്ട്. പാകമാകാത്ത കുപ്പായവും പഴയ റബ്ബർ ചെരുപ്പുകളും പോളിയസ്റ്റർ കാലുറകളുമാണ് ഞാൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചുരുക്കി പറഞ്ഞാൽ എന്നെ കണ്ടാൽ തനി ഐഐടി ഗവേഷണ വിദ്യാർത്ഥിയാണെന്ന് തോന്നും.

സൗരഭ് പാതയ്ക്കപ്പുറം, ഹോസ്റ്റലിന് മുന്നിലായി വൈഫൈ കിട്ടാവുന്ന അകലത്തിലുണ്ട്.

ഒരു പെൺകുട്ടി ആക്ടീവയിൽ വന്നിറങ്ങുകയും എന്റെ തൊട്ടടുത്തായി അത് നിർത്തിയിടുകയും ചെയ്തു. വൈഫൈയുടെ പാസ്‌വേഡ് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അവൾ എന്നെ ചൂഴ്ന്നു നോക്കി.

‘വിദ്യാർത്ഥിയാണോ?’ അവൾ ചോദിച്ചു.

‘അതെ. പിഎച്ച്ഡി. വിന്ധ്യാചൽ ഹോസ്റ്റൽ.’

‘ഹിമാദ്രി 2018 ജി,’ അവൾ പറഞ്ഞു. “എച്ച്”ഉം “ജി”യും വലിയ അക്ഷരങ്ങളാണ്.’

‘നന്ദി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവളുടെ അടുത്തുനിന്ന് നടന്നകന്നു കൊണ്ട് ഞാൻ സൗരഭിന് ഒരു വാട്ട്സാപ്പ് സന്ദേശമയച്ചു.

‘അതു കിട്ടി. ഹിമാദ്രി 2018 ജി.’

ഒരു മിനിറ്റിനു ശേഷം അവൻ മറുപടിയയച്ചു. ‘കണക്ട ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ ഐപി ഹിസ്റ്ററിയും ഡിഎൻഎസ് സൈറ്റുകളും ഡൗൺലോഡ് ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.’

‘മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ പറയൂ,’ ഞാൻ മറുപടിയയച്ചു.

‘ഒന്നുമില്ല. എനിക്ക് ആവശ്യമുള്ളതെല്ലാം ഡൗൺലോഡ് ചെയ്തു. നമുക്ക് വീട്ടിലേക്കു പോകാം. എനിക്ക് വിശക്കുന്നു. ഇന്ന് നീ പാചകം ചെയ്താൽ മതി,’ സൗരഭ് തിരിച്ച് സന്ദേശമയച്ചു.

‘യുപോൺഡോട്ട്കോം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ഹോട്ട് ദേശി ഭാഭി ഹാസ് ഫൺ വിത്ത് സ്റ്റഡ് ദേവർ.’ ഇതാണ് രണ്ടേ പത്ത് മുതൽ രണ്ടേ പതിനാല് വരെ.’

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഫ്രഞ്ച് ഫ്രെസ് കഴിച്ച് തീൻ മേശയിലിരിക്കുകയായിരുന്നു. എല്ലായ്പ്പോഴും വിശക്കുന്ന സൗരഭ് തമ്പുരാനു വേണ്ടി ചെറിയ സമയം കൊണ്ട് എനിക്ക് പാകം ചെയ്യാനായത് അതു മാത്രമാണ്. സൗരഭ് ലക്ഷ്മണിന്റെ ഫോൺ ഘടിപ്പിച്ച ലാപ്ടോപ്പ് തുറന്നുവെച്ചു.

‘അങ്ങനെയാണ് അയാളുടെ ബ്രൗസർ ഹിസ്റ്ററി പറയുന്നത്. നിന്റെ ഫോണും ഞാൻ പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ടോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘വലിയ തമാശയായിപ്പോയി. അടുത്തതെന്താണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നെയ്ബർ ഡസ് ബിഗ് ബസ്സ് ഡ് ഇഗർ മല്ലു ആന്റി. നമുക്കും ഇഗർ മല്ലു ആന്റിയെ ഒന്നു കണ്ടാലോ?’

‘നിൽക്ക്, അപ്പോൾ അയാൾ നേരായും അശ്ലീല ദൃശ്യങ്ങൾ കാണുകയായിരുന്നു, അല്ലേ?’

‘തീർച്ചയായും, അതെ. ഇതു നോക്ക്: സർദാർ ഹണിമൂൺ കപ്പിൾ- ലീക്ക്ഡ് വീഡിയോ. നിൽക്ക്, അത് ശരിക്കും മധുവിധു ദൃശ്യങ്ങളാണെന്ന് നിങ്ങളെങ്ങനെ ഉറപ്പുവരുത്തും?’

ലക്ഷ്മൺ നുണ പറഞ്ഞതായിരുന്നില്ല. ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്നെഴുന്നേറ്റു പോയി അയാൾ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ കൈയ്യിൽ പിടിക്കുകയായിരുന്നു.

‘ജയ്പൂർ കോളേജ് ഗേൾ ഷോസ്...’ സൗരഭ് അപ്പോഴും സൈറ്റുകളുടെ പട്ടിക എടുക്കുകയായിരുന്നു. ‘ഭായ്, ഒരു കാര്യം ഉറപ്പാണ്, അയാൾക്ക് സ്വദേശി അശ്ലീലചിത്രങ്ങൾ മാത്രമാണിഷ്ടം. അയാൾ അന്തർ ദേശീയ വീഡിയോകൾ ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വലിയ ദേശസ്നേഹി, അല്ലേ?’

‘വായടക്ക്. എപ്പോഴാണ് അയാളുടെ ആഘോഷം അവസാനിക്കുന്നത്?’

‘ഏകദേശം രണ്ടേ ഇരുപത്തിയൊമ്പതിന്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘രണ്ടേ നാൽപ്പതോടെ അയാൾ ഇരിപ്പിടത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിക്കാണും.’

‘അതിന് മുമ്പ് ശരീരം വൃത്തിയാക്കി കാണുമെന്ന് നമുക്കാശിക്കാം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘നിർത്ത. ഹിമാദ്രി നെറ്റ്വർക്കിലെ ഐപി അഡ്രസ്സ് പട്ടിക തുറക്ക്.’

‘നമുക്കതു ചെയ്യാം. പക്ഷേ, അതിനുമുമ്പ് ഹോട്ട് തമിശ് കപ്പിൽ എൻജോയിങ് ഇന്ത്യൻ ട്രെയിൻ കണ്ടാലോ? എന്നിക്കൽപ്പം ജിജ്ഞാസയുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ ഐആർസിടിസിക്ക് അത് സ്പോൺസർ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞാലോ!’

‘ഗോലു, ഇതൊരു തമാശയല്ല. ഇതൊരാളുടെ ജീവൻ കൊണ്ടുള്ള കളിയാണ്.’

‘ശരി,’ അവൻ പറഞ്ഞു. അവൻ ബ്രൗസർ ഹിസ്റ്ററിയിൽ നിന്ന് ഐപി അഡ്രസ്സ് ഫയലിലേക്ക് പോയി.

‘ഹിമാദ്രി വൈഫൈ നെറ്റ്വർക്കിലേക്കു ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളെയും തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഐപി അഡ്രസ്സുകളാണിതിൽ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ ഏതാനും നിമിഷത്തേക്ക് ആ എക്സൽ ഫയൽ പരിശോധിച്ചു.

‘അതെ, ലക്ഷ്മണിന്റെ ഫോൺ ഈ നെറ്റ്വർക്കിലേക്ക് ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതുറപ്പാണ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് കാണിച്ചു തരു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

തന്റെ ലാപ്ടോപ്പിലെ ഐപി അഡ്രസ്സുകളുടെ പട്ടിക അവനെനിക്ക് കാണിച്ചു തന്നു.

‘ഇതൊരു യഥാർത്ഥ തെളിവാണ്. ലക്ഷ്മൺ നിരപരാധിയാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ, അയാൾ മാനസികാരോഗിയാണെങ്കിലും ആ സമയത്ത് അയാൾ ആരെയും കൊന്നിട്ടില്ല.’

‘നന്ദി, ഗോലു,’ അവന്റെ മൂടി ചിക്കിപ്പരത്തിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞാനിത് റാണയുടെ അടുത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോകും.’

‘സന്തോഷം, ഭായ്. പക്ഷേ, ഞാനൊരു കാര്യം ചോദിച്ചാട്ടെ?’

‘തീർച്ചയായും.’

‘നീയെന്തിനാണ് ഇതിലെല്ലാം തലയിടുന്നത്? നമ്മളിപ്പോൾ സ്വതന്ത്രരാണ്. നമ്മളെന്തിനാണ് അതിനെക്കുറിച്ചെല്ലാം തല പുകയ്ക്കുന്നത്? പൊലീസിനെ അവരുടെ ജോലി ചെയ്യാൻ അനുവദിക്കൂ.’

‘പക്ഷേ, നോക്ക്, അവരത് അലങ്കോലമാക്കിയില്ലേ? ലക്ഷ്മണല്ല അതു ചെയ്തത്.’

‘ലക്ഷ്മൺ തന്റെ നിരപരാധിത്വത്തിന് വേണ്ടി പൊരുതട്ടെ. അല്ലെങ്കിൽ പൊലീസ് അവസാനമത് കണ്ടെത്തട്ടെ. സാറ പോയി, ഭായ്. നിന്റെ മനസ്സിൽ നിന്നും അവളെ പോകാനനുവദിക്കൂ.’

‘അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. എനിക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ,’ നെടുവീർപ്പോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘സൗരഭ് എന്റെ ആകുലമായ മുഖം കണ്ടു. അവൻ പതിയെ എന്റെ ചുമലിൽ കൈവെച്ചു.’

‘അവളുമായി എങ്ങനെയെങ്കിലും അടുപ്പം പുലർത്തണമെന്ന് ഇപ്പോഴും ഞാൻ കരുതുന്നുണ്ടെന്നാണ് തോന്നുന്നത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ആരാണിതു ചെയ്തതെന്ന് എനിക്ക് കണ്ടെത്തണം. തിരികെ വരാൻ തയ്യാറായ നിമിഷത്തിൽ സാറയെ എന്നിൽ നിന്ന് പഠിച്ചു മാറ്റിയതാരാണ്?’

‘ഞാനിതിന്റെ പ്രിന്റുട്ട് എടുക്കാം. നമുക്കിത് നാളെ റാണയെ കാണിക്കാം.’

‘നന്ദി.’

‘അതെല്ലാം ശരി, ഭായ്. പക്ഷേ, നീ ദയവായി ദേവദാസായി നടിക്കരുത്. ഫ്രഞ്ച് ഫ്രൈസ് കഴിക്കുമ്പോൾ ദുഃഖിച്ചിരിക്കാൻ ആർക്കും അനുവാദമില്ല.’

‘ഉം...’ ചൂണ്ടുവിരലുകൊണ്ട് മൂക്കിന്റെ പാലത്തിൽ തട്ടിക്കൊണ്ട് റാണ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ നൽകിയ പ്രിന്റൗട്ടുകൾ പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ.

‘ബ്രൗസർ ഹിസ്റ്ററി, അല്ലേ?’ അയാൾ ചോദിച്ചു. കടലാസു താളുകളിലെ അക്കങ്ങൾ വായിക്കാനായി അയാൾ കണ്ണുകൾ ചുളിച്ചു പിടിച്ചു.

സൗരഭേശുനേറ്റ് ഇൻസ്പെക്ടറിരിക്കുന്ന വശത്തേക്ക് നടന്നു.

‘നോക്ക്, സാർ, ഇതെല്ലാം ഐപി അഡ്രസ്സുകളാണ്. അടുത്ത താളിൽ ലക്ഷ്മൺ ഫോണിലൂടെ സന്ദർശിച്ച സൈറ്റുകളും സമയവിവരങ്ങളുമുണ്ട്.’ റാണ മൂന്നു ദിവസം പഴക്കമുള്ള, കറുപ്പും വെളുപ്പും ഇടകലർന്ന കുറ്റിത്താടി ചൊരിഞ്ഞു.

അയാൾ മുരണ്ടു. ‘ഇരിക്ക്, ഇരിക്ക്.’

സൗരഭ് തന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി. ഇൻസ്പെക്ടർ കടലാസുതാളുകൾ മേശപ്പുറത്ത് വെച്ചു. ‘ഗംഭീര’മെന്നോ ‘മികച്ച ജോലി’ യെന്നോ അയാൾ ഒച്ചയിടുമെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. അതിന് പകരം അയാൾ കൈവിരലുകൾ ഞൊട്ടയിടാൻ തുടങ്ങി.

‘ഇതിനർത്ഥം ലക്ഷ്മൺ നിരപരാധിയാണെന്നാണ്, സാർ,’ ആ താളുകളുടെ പൊരുൾ റാണയ്ക്ക് മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അയാൾ ശുചിമുറിയിലായിരുന്നു. അവിടെയിരുന്ന് അശ്ലീലസൈറ്റുകൾ കണ്ട് സ്വയംഭോഗം ചെയ്യുകയായിരുന്നു.’

‘അപ്പോൾ ആരാണ് സാറയെ കൊന്നത്?’ റാണ ചോദിച്ചു.

അതു കണ്ടെത്തണ്ടത് നിങ്ങളുടെ ജോലിയാണ്, ഞാൻ പറയാനാഗ്രഹിച്ചു. പകരം ഞാൻ തോൾ വെട്ടിച്ചു.

‘ലക്ഷ്മൺ അതു ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ, പിന്നെയും സംശയം നിന്റെ തലയിലേക്കു വീഴില്ലേ?’ റാണ ചോദിച്ചു.

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഇൻസ്പെക്ടർ പല്ലിളിച്ചു കൊണ്ട് തല ചെരിച്ചു. അയാൾ ആ കടലാസു താളുകൾ എന്റെ കയ്യിലേക്ക് ഇട്ടു തന്നു.

‘ഇതു തിരിച്ചെടുക്ക്. ഇതു നീ എനിക്ക് തന്നിട്ടേയില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എന്താണതിന്റെ അർത്ഥം?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾക്ക് കാപ്പി ഇഷ്ടമാണോ?’

‘സാർ?’

‘ഇത്തിരി വില കൂടിയ കാപ്പി നിങ്ങൾക്ക് വാങ്ങിത്തരാൻ എന്ന അനുവദിക്കൂ,’ റാണ അത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് എഴുന്നേറ്റു.

‘എനിക്ക് നല്ല കാപ്പി തരൂ. പക്ഷേ, ഏറെ കടുപ്പം വേണ്ട,’ റാണ ഹുവാസ് ഖാസ് സ്റ്റാർബക്സിലെ ബരിസ്റ്റ * യോടു പറഞ്ഞു.

‘ഒരു ലാത്തെ എടുത്താലോ, സർ?’ റാണയുടെ യൂണിഫോം കണ്ട് അല്പം ചകിതനായ ബരിസ്റ്റ ചോദിച്ചു.

‘ചൂടുള്ള വെറും പാല്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. സൗരഭ് രണ്ട് ചോക്ലേറ്റ് മഫിൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ഇൻസ്പെക്ടർ തന്റെ വാലറ്റ് പുറത്തെടുത്തു. കഫെയിലെ കാഷ്യർ ഒരു പൊലീസുകാരൻ പണമൊടുക്കുന്ന വിചിത്രമായ കാഴ്ചയിൽ അമ്പരന്നു പോയി. അയാൾ പെട്ടെന്നു തന്നെ അതു നിരസിച്ചു. ഇൻസ്പെക്ടർ പുഞ്ചിരിക്കുകയും വാലറ്റ് കീഴയിൽ തിരിച്ചു വെക്കുകയും ചെയ്തു.

ഞങ്ങൾ പാനീയങ്ങൾ കയ്യിലെടുക്കുകയും ജാലകത്തിനരികിൽ ഇരിപ്പിടം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു.

‘അപ്പോൾ ഇവിടെയാണ് ചെറുപ്പക്കാർ, അതിനെന്താണ് നിങ്ങൾ പറയുന്നത്, “ഹാങ് ഔട്ട്” ചെയ്യുന്നതല്ലേ?’ കാപ്പിക്കപ്പിലേക്ക് പഞ്ചസാരയുടെ മൂന്നു സാഷേകൾ ചേർത്ത് റാണ പറഞ്ഞു. ‘കാപ്പിക്ക് ഇരുനൂറു രൂപ. പകൽക്കൊള്ള തന്നെ.’

ഒരു സ്ഥാപനത്തിൽ പണമൊടുക്കാത്തതും പകൽക്കൊള്ളയല്ലേ എന്നു ഞാൻ അതിശയിച്ചു.

‘നേരാണ്, സാർ,’ ചിട്ടപ്പടി പാദസേവ ചെയ്യുന്ന സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്തായാലും ഞാൻ നിങ്ങളെ രണ്ടുപേരെയും ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടു വന്നത് അല്പം തുറന്നു സംസാരിക്കാനാണ്. നിങ്ങളെ എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാനാകുമെന്ന് കരുതട്ടേ.’ റാണ സമഭാവത്തോടെ ഞങ്ങളെ നോക്കി.

‘തീർച്ചയായും, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ എവിടെയാണ് ജോലി ചെയ്യുന്നത്, കേശവ്?’

‘ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സിലാണെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ, സാർ.’

‘എത്ര കിട്ടും? കയ്യിൽ എത്ര കിട്ടുമെന്നാണറിയേണ്ടത്.’

ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടെ അയാളെ നോക്കി. സൗരഭ് മര്യാദയോടെ മറുദിശയിലേക്കു നോക്കി.

‘ഒരു മാസം ഏകദേശം 45,000 രൂപ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നോക്ക്, നിങ്ങൾക്കു പോലും എന്നേക്കാൾ കൂടുതൽ പണം കയ്യിൽ കിട്ടുന്നുണ്ട്. എനിക്ക് പിടുത്തമെല്ലാം കഴിച്ച് ഒരുമാസം 42,000 രൂപ കിട്ടും.’

അയാൾ തന്റെ ശമ്പളപ്പൊതിയിൽ അന്തമില്ലാത്ത സ്റ്റാർബക്സ് ലാത്തേകൾ കൂട്ടിയില്ലെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. മറുപടിയായി എന്തു പറയണമെന്ന് ഞാൻ അമ്പരന്നു. ജോലി സ്വീകരിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ശമ്പളനിരക്ക് അയാൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നില്ലേ? ഞാൻ മിണ്ടാതിരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

‘ഞാൻ പതിനഞ്ചു വർഷത്തെ സേവനം പൂർത്തിയാക്കി,’ അയാൾ തുടർന്നു. ‘നിങ്ങൾ തുടങ്ങിയതെപ്പോഴാണ്? നാലോ അഞ്ചോ വർഷം മുമ്പല്ലേ? ഇത് ന്യായമാണോ?’

കുറ്റബോധത്തോടെ ഞാൻ തലയാട്ടി. കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെ ശമ്പള നയത്തിന് ഞാൻ വ്യക്തിപരമായി ഉത്തരവാദിയാണെന്നു തോന്നിപ്പോയി. ദിവസം മുഴുവനും ഗൂട്ബ ചവയ്ക്കുന്ന, സഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത ബോസിന്റെ വാക്കുകൾ കേൾക്കണമെന്ന് എനിക്കയാളോട് പറയണമെന്നുതോന്നി. ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ റാണയുമായി ജോലികൾ വെച്ചു മാറാം. ശമ്പളത്തിൽ ചെറിയ കുറവുണ്ടെങ്കിലും ആളുകളുടെ ചെങ്കിട്ടത്തടിക്കാനും കാപ്പി സൗജന്യമായി ചോദിച്ചു വാങ്ങാനും കഴിയുമല്ലോ. ഞാനത് സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിക്കാം.

സൗരഭ് ചെറുവിരലുയർത്തിക്കാട്ടി ശുചിമുറിയിലേക്കു പോയി. റാണ തുടർന്നു.

‘ഞാൻ സേവനകാലത്തുടനീളം കഠിനാധ്വാനം ചെയ്തു. ഒന്നാന്തരം വാർഷികറിപ്പോർട്ടുകൾ നേടിയെടുത്തു. എന്നിട്ടും അഞ്ചു വർഷമായി എന്റെ സ്ഥാനക്കയറ്റം തടഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവരെനെ അസിസ്റ്റന്റ് കമ്മീഷണറാക്കുന്നില്ല.’

പാലു മൊത്തിക്കൊണ്ട് ഞാൻ തലയാട്ടി. ലക്ഷ്മണിന്റെ ബ്രൗസർ ഹിസ്റ്ററിയുമായി ഇതിനെന്താണു ബന്ധം?

‘ഇതിനിടയിൽ ഐഐടിയിൽ നിന്ന് ഏതോ വിഡ്ഢി പുസ്തകം കാണാതെ പഠിച്ച് ഐപിഎസ് നേടും. എന്നിട്ടവർ അയാളെ

എന്റെ ബോസാക്കുകയും അയാൾക്ക് എന്റേതിനേക്കാൾ വലിയ റാങ്ക് നൽകുകയും ചെയ്യും.’

അയാൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ‘ഐഐടി മണ്ടൻ’ ഞാനാണോ എന്ന് ഞാനമ്പരന്നു. സത്യത്തിൽ, അതു ഞാനല്ല. ഐപിസ് പരീക്ഷ വിജയിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഐഐടിക്കാരനാണു ഞാൻ. അതെന്നെ കൂടുതൽ വലിയ മണ്ടനാക്കി മാറ്റി.

‘ഇതൊരു നീതിയുക്തമായ വ്യവസ്ഥയല്ല. കോളനിക്കാലത്തുനിന്നുള്ള ശേഷിപ്പുകളാണത്.’

‘എന്ത്?’

‘ബ്രിട്ടീഷു കാലത്തുനിന്ന്. അവരാണ് സിവിൽ സർവ്വീസുണ്ടാക്കിയത്.’

‘അതെ, വിവരംകെട്ട വെള്ളക്കാർ. ഞാൻ പൊലീസ് സേനയിലെ സത്യസന്ധരായ അപൂർവ്വം ഇൻസ്പെക്ടറിലൊരാളാണ്. എന്നിട്ടവർ എന്നെ പരിഗണിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയും.’

ഡൽഹി പൊലീസിലെ അഴിമതിക്കാരനായ ഇൻസ്പെക്ടർക്ക് ലഭ്യമായ അവസരങ്ങൾ വെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന പാനീയങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥതക്കുറവായി പരിഗണിക്കപ്പെടില്ലെന്ന് ഞാനുഹിച്ചു. ചെറിയൊരു പാരിതോഷികം മാത്രമാണ് ആ കാപ്പി.

റാണയെ സന്തോഷിപ്പിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്ന് ഞാൻ ആലോചിച്ചു. ജീവിതം നായ നക്കിയെന്ന് ഒരാൾക്ക് തോന്നുമ്പോൾ, എന്റെ ജീവിതം കൂടുതൽ നായ നക്കിയതാണെന്നു പറയുന്നത് എല്ലായ്പ്പോഴും നല്ലതാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നുണ്ട്.

‘ഞാൻ ഐഐടിയിൽ നിന്നാണ്, സാർ. എനിക്ക് ക്യാമ്പസിൽനിന്ന് ജോലി കിട്ടിയതേയില്ല. ജോലി കിട്ടാതെ കോളേജിൽ നിന്നിറങ്ങിയ അപൂർവ്വം ഐഐടിക്കാരിലൊരാൾ.’

‘എന്തു കൊണ്ട്?’

‘മോശം മാർക്ക്. ഏതാനും അഭിമുഖങ്ങൾ അലങ്കോലമായി. കാമുകിയുമായി വേർപിരിഞ്ഞു. ജീവിതത്തിന്റെ ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഞാനേറെ അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു.’

‘അതേയോ? അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സ്?’

ഞാൻ തലയാട്ടി. ഡൽഹിയിൽ, ഐഐടി ക്യാമ്പസ്സിന് കഴിയാവുന്നത്ര അടുത്തു കഴിയാനുള്ള ആഗ്രഹത്തിന്റെ ഭാഗം കൂടിയാണതെന്ന് ഞാനയാളോടു പറഞ്ഞില്ല. സാറ അവിടെയുള്ളിടത്തോളം അവളുടെ അടുത്തു താമസിക്കുന്നതു മാത്രമായിരുന്നു വീണ്ടും കൂടിച്ചേരാനുള്ള അവസരം കിട്ടാനുള്ള ഏക വഴി.

ഇൻസ്പെക്ടർ പല്ലിളിച്ചു.

‘നിങ്ങൾക്ക് ജോലി ഇഷ്ടമാണോ?’

‘ഞാനത് വെറുക്കുന്നു.’

‘നേരായും?’

‘ചില ദിവസങ്ങളിൽ ജയിലിൽ കിടക്കുന്നതാണ് ജോലിക്കു പോകുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതെന്നു പോലും തോന്നാറുണ്ട്.’

ഇൻസ്പെക്ടർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘നമ്മൾ ഒരേ തോണിയിലാണെന്നു തോന്നുന്നു,’ ഒരുപോലെ മോശപ്പെട്ട ജോലികളുടെ പേരിൽ അയാൾക്കെന്നോട് കൂടുതൽ അടുപ്പമുണ്ടായതുപോലെ തോന്നി. സൗരഭ് അപ്പോഴേക്കും ശുചിമുറിയിൽ നിന്ന് തിരിച്ചു വന്നിരുന്നു. അവൻ ദിനപത്രം കയ്യിലെടുക്കുകയും തൊഴിലവസരങ്ങൾ അച്ചടിച്ച താളു തുറക്കുകയും ചെയ്തു. ഇൻസ്പെക്ടറുടെ ഫോൺ മുഴങ്ങി. അയാൾ ഫോണെടുത്തു.

‘ശരി, ശർമ്മ സാർ,’ ശർമ്മ സാറിന് അയാളെ കാണാനാകുമെന്നതു പോലെ റാണ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു. ‘ജി, ശർമ്മ സാർ. തീർച്ചയായും, സാർ, ഇല്ല സാർ, നമുക്ക് കാവൽക്കാരനെതിരെ ശക്തമായ തെളിവുമുണ്ട്. അതെ, സാർ. നമ്മൾ താമസിയാതെ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിക്കും. ഇല്ല സാർ, വീണ്ടും വിളിക്കേണ്ടതില്ല, സാർ. ശരി, സാർ.’

ഫോൺ വിളി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘നിങ്ങൾ ലക്ഷ്മണിനെ വിട്ടയക്കും, ഇല്ലേ? അയാളൊരു ആഭാസനാണ്. പക്ഷേ, സാറയെ കൊന്നിട്ടില്ല.’

‘നോക്ക്, നിങ്ങളെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടു വന്നതു തന്നെ അതുകൊണ്ടാണ്. പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ ആരെല്ലാമാണ് നമ്മൾ പറയുന്നതു കേൾക്കുക എന്നറിയില്ല.’

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സൗരഭ് ഞങ്ങൾ പറയുന്നതു കേൾക്കാനായി ദിനപത്രത്തിൽ നിന്ന് തലപൊക്കി നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഉന്നതർ അടങ്ങിയ, മാധ്യമങ്ങൾ നല്ലതു പോലെ പിന്തുടർന്ന ഈ കേസാണ് സ്ഥാനകയറ്റത്തിനുള്ള എന്റെ ഉറപ്പ്. ഊഴം മറികടന്ന് സ്ഥാനക്കയറ്റം നൽകാനുള്ള വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. എന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഈ കേസു കാരണം എന്നെയതിന് ശുപാർശ ചെയ്തേക്കാം.’

‘അതു നല്ലതാണ്, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ. പക്ഷേ, ഞാൻ കേസു തെളിയിച്ചാൽ മാത്രം. അവരുടെ കണ്ണിൽ ഞാൻ കേസു തെളിയിച്ചു കഴിഞ്ഞു.’

‘ലക്ഷ്മണിനെ കൊലപാതകിയാക്കിയിട്ട്, അല്ലേ?’

‘അതെ, മാധ്യമങ്ങളിലെ കഥകൾ പോലും കെട്ടടങ്ങിയിരിക്കുന്നു,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. അയാൾ ദിനപത്രത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗം

കയ്യിലെടുത്ത് നഗരവാർത്തകൾ തുറന്നു.

‘കണ്ടോ, ഇന്നൊന്നുമില്ല. എന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, മാധ്യമങ്ങൾ, പൊതുജനങ്ങൾ-എല്ലാവരും വിശ്വസിക്കുന്നത് ലക്ഷ്മൺ അതു ചെയ്തെന്നാണ്. അവർ ഈ കേസ് പൂട്ടിവെച്ചു കഴിഞ്ഞു.’

‘അയാളതു ചെയ്തില്ലെന്ന കാര്യം മാത്രമൊഴിച്ച്,’ റാണയുടെ ആശ്വാസത്തെ തകർക്കാൻ മാത്രം ശക്തമായ ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അയാൾ നിങ്ങളുടെ സഹോദരനാണോ?’ റാണ ഉറക്കെ ചോദിച്ചു.

‘അല്ല, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പക്ഷേ, അയാൾ നിരപരാധിയാണ്.’

‘അപ്പോൾ ഞാൻ അയാളെ സ്വതന്ത്രനാക്കണമെന്നാണോ? എന്നിട്ട് മാധ്യമങ്ങൾ അടുത്ത നാടകം തുടങ്ങണം, അല്ലേ?’

‘നാടകം?’

‘അതെ. പൊലീസ് ഒരു നിരപരാധിയെ അയാൾ ദരിദ്രനായതുകൊണ്ട് അറസ്റ്റു ചെയ്തു എന്ന് അവർ പറയും. പൊലീസിന് ഇപ്പോഴും കൊലയാളിയെ പിടിക്കാൻ പറ്റിയിട്ടില്ലെന്നും. ഡൽഹി പൊലീസ് ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവരാണെന്നു പറയും. കൂടുതൽ കൂടുതൽ അസംബന്ധങ്ങൾ അവർ നിരത്തും. ആരാണ് ഈ കുഴപ്പത്തിനെല്ലാം കാരണം? ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ. എനിക്കൊരേങ്കിലും പിന്നീട് സ്ഥാനക്കയറ്റം നൽകുമെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുണ്ടോ?’

അയാളുടെ സ്ഥാനക്കയറ്റം ഉറപ്പുവരുത്താൻ ഒരു നിരപരാധി ജീവപര്യന്തം ജയിലിൽ കഴിയേണ്ടതില്ലെന്ന് ഞാൻ പറയാനാഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ, ഞാനതു പറഞ്ഞില്ല.

‘സാർ, ലക്ഷ്മൺ കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കോടതിയിൽ തെളിയിക്കേണ്ടതില്ലേ?’

‘ഉവ്വ്.’

‘അപ്പോൾ അവസാനം ഇതെല്ലാം പുറത്തു വരും. താൻ എന്തു ചെയ്യുകയായിരുന്നുവെന്ന് അയാൾ ഏറ്റുപറയും. അയാളുടെ വക്കീലന്മാർക്കും ഇതേ വിവരങ്ങൾ കിട്ടും.’

ഇൻസ്പെക്ടർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അയാളൊരു ടിഷ്യൂ വലിച്ചെടുത്ത് മീശ തുടച്ചു. സൗരഭ് എന്നെ തറപ്പിച്ചു നോക്കി. പൊലീസുമായുള്ള യാതൊരു ഏറ്റുമുട്ടലും അവൻ ഇഷ്ടമല്ല.

‘ഇതിലെന്താണിത്ര ചിരിക്കാനുള്ളത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇതൊരു സിനിമയല്ല. യഥാർത്ഥ ജീവിതമാണ്. എന്തരം വക്കീലിനെയാണ് ലക്ഷ്മണിന് കിട്ടാൻ പോകുന്നതെന്ന് അറിയാമോ?’

‘പാവപ്പെട്ടവർക്ക് വക്കീലിനെ സർക്കാർ കൊടുക്കില്ലേ?’

‘ഉവ്വ്. പക്ഷേ, ഒരു കാവൽക്കാരനെ അവർ എത്രമാത്രം പരിഗണിക്കും? വക്കീൽ വിചാരണക്ക് ഹാജരായാൽ തന്നെ ലക്ഷ്മൺ ഭാഗ്യവാനാണെന്ന് കരുതേണ്ടി വരും.’

‘എന്നാലും അയാളതു ചെയ്തിട്ടില്ല. അതിനു തെളിവുമുണ്ട്. അവസാനം എല്ലാം പുറത്തു വരും.’

‘ചിലപ്പോളത് പുറത്തുവരുമായിരിക്കും. മൂന്നുവർഷത്തിനുള്ളിലോ മറ്റോ. അപ്പോഴേക്കും ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ എസിപി റാണയായി മാറിയിട്ടുണ്ടാകും. പൊലീസ് സ്റ്റേഷനെന്ന അസംബന്ധത്തിൽനിന്നു ദൂരെപ്പോയിട്ടുണ്ടാകും. അപ്പോൾ ലക്ഷ്മണിന് പുറത്തുവരാം.’

‘സാർ, പക്ഷേ...’

‘നിങ്ങളിപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന വിവരക്കേട് നിർത്തണം. ഞാനാണ് നിങ്ങളെ രക്ഷിച്ചത്. എന്റെ ജീവിതം ദുഷ്കരമാക്കുന്നത് ഇപ്പോൾ നിർത്തണം.’

എന്നെ രക്ഷിച്ചെന്നോ? ഞാനാരെയും കൊന്നിട്ടില്ലെന്ന വസ്തുതയും എന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉറപ്പു വരുത്തുന്നതിൽ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് തിരിച്ചടിക്കണമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

‘സാർ, നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ അലോസരപ്പെടുത്തണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ആരാണ് കൊലയാളിയെന്ന് കണ്ടെത്തണമെന്നു മാത്രമേ എനിക്കുള്ളൂ. അതിന് ശരിയായ അന്വേഷണം വേണം. നിരപരാധിയായ ഒരു മനുഷ്യനെ പൂട്ടിയിട്ട് കേസ് അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് ശരിയല്ല.’

ഇൻസ്പെക്ടർ തിടുക്കത്തിൽ എന്നെയും സൗരഭിനെയും മാറിമാറി നോക്കി. എന്നിട്ട് തോളുവെട്ടിക്കുകയും തണുത്ത കാപ്പി കുടിച്ചു തീർക്കുകയും ചെയ്തു.

‘കാവൽക്കാരന്റെ നിരപരാധിത്വത്തെ കുറിച്ച് മാധ്യമങ്ങൾക്ക് തെളിവു കിട്ടിയാലോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഇൻസ്പെക്ടർ കപ്പു താഴെവെച്ചു.

‘നിങ്ങൾ എന്ന ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയാണോ?’

‘അല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പക്ഷേ, ഞാൻ പറഞ്ഞതു സംഭവിക്കാം.’

‘തന്ത്രക്കൗവേരികളേ. ഒരാഴ്ച മുമ്പ് രണ്ടുപേരും വിട്ടയക്കാൻ എന്റെ കാലിൽ വീണു കെഞ്ചുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെന്നോട് ആജ്ഞാപിക്കുകയാണോ? ഒരു അന്വേഷണം നടത്താൻ എനിക്കറിയില്ലെന്ന് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞു തരുന്നോ?’

‘ഇല്ല, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ആരാണ് ചെയ്തതെന്ന് കണ്ടു പിടിക്കണമെന്നു മാത്രമാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്. ഞാൻ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാം.’

‘നിങ്ങളെങ്ങനെ എന്നെ സഹായിക്കും? നിങ്ങൾ ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സിലെ ഒരു അദ്ധ്യാപകനാണ്.’ റാണ പറഞ്ഞു.

ഒന്നും മിണ്ടരുതെന്നു സൂചിപ്പിച്ച് സൗരഭ് എന്റെ കയ്യിൽ അമർത്തിപ്പിടിച്ചു.

‘സാർ, എനിക്കെന്തെങ്കിലും പറയാമോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ എന്താണു പറയാനുള്ളത്?’ നീരസത്തോടെ ഇൻസ്പെക്ടർ ചോദിച്ചു. ‘ഇയാൾ എന്നെ കുറ്റാന്വേഷണം പഠിപ്പിക്കുകയാണോ? ഞങ്ങളെന്തൊക്കെയാണ് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതെന്ന് നിന്റെ മണ്ടൻ കൂട്ടുകാരന് അറിയാമോ? ഐഐടിയിലെ ഡീൻ അടുത്തിടെ എന്നെ അപമാനിച്ചു.’

‘ആര്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ആ പ്രൊഫസർ സക്സേന. ക്യാമ്പസിനു ചുറ്റും കറങ്ങേണ്ടന്ന് ആ ചുട്ടിയ

*

എന്നോടു പറഞ്ഞു. എന്നോട്, പൊലീസിനോട് അങ്ങനെ പറഞ്ഞു. അവിടെ കയറാൻ അനുമതി വേണമത്രേ. അയാൾ മനുഷ്യ വിഭവശേഷിമന്ത്രാലയത്തെ വിവരമറിയിക്കുമെന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. നാശം! ഞാൻ വീണ്ടും ഈ കേസ് അന്വേഷിക്കണോ? ആ ഡീനിനോട് എന്നെ അപമാനിക്കരുതെന്നു പറയ്.’

‘നിങ്ങൾ പ്രൊഫസർ സക്സേനയെ കണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വ്, കോളേജിന് ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ ഈ കേസ് തുലയട്ടെ.’

‘പ്രൊഫസർ സക്സേന സാറയുടെ പിഎച്ച്ഡി ഗൈഡും കൂടിയായിരുന്നു.’

‘അയാളെന്തിനാണ് ഞങ്ങളെ തടയുന്നത്? ക്യാമ്പസിനുള്ളിൽ പൊലീസ് പാടില്ല, മാധ്യമങ്ങൾ പാടില്ല എന്നെല്ലാം മുടിഞ്ഞ നിയമങ്ങൾ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കറിയില്ല, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ശ്രദ്ധിക്കൂ, മാഷേ,’ എന്നെ രൂക്ഷമായി നോക്കി റാണ പറഞ്ഞു.

‘ആ കാവൽക്കാരൻ കുറ്റം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് എനിക്കറിയില്ലെന്നാണോ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത്?’

‘നിങ്ങൾക്കറിയാമായിരുന്നോ?’ ഞെട്ടിപ്പോയ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ പതിനഞ്ചു വർഷമായി കുറ്റവാളികളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നയാളാണ്. എനിക്ക് അവരുടെ കണ്ണുകൾ വായിക്കാനാകും. അയാളൊരു വായ്നോക്കിയാണ്. പക്ഷേ, കൊലപാതകിയല്ല. നിങ്ങൾ ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങൾ ആ ഊഹം ശരിവെച്ചു.’

ഞാൻ അന്തഃവിട്ടുപോയി. ‘പിന്നെ നിങ്ങളെന്തിനാണ് അയാളെ അറസ്റ്റു ചെയ്തത്?’

‘എനിക്ക് കൊലയാളിയെ കിട്ടാത്തതിനാൽ! എല്ലാവർക്കും കേസ് അവസാനിപ്പിക്കുകയാണു വേണ്ടത്. ടിവി അവതാരകർക്കും പൊതുജനങ്ങൾക്കും സമൂഹമാധ്യമങ്ങൾക്കും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകർക്കും എന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും.’

ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ നിലം ചവിട്ടിത്തെറിപ്പിക്കുന്നത് പോലെ എഴുന്നേറ്റു.

‘കേൾക്ക്, ഞാൻ സൗജന്യമായി കാപ്പി കുടിക്കും. അത് എന്തായാലും വില കൂട്ടിയിട്ടാണ്. അർഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എനിക്കെന്റെ സ്ഥാനക്കയറ്റം വേണം. പക്ഷേ, ഞാനൊരു ദുഷ്ടനല്ല. ആരാണതു ചെയ്തതെന്ന് ഞാൻ ഇനിയും കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. പക്ഷേ, അതുവരെ ലക്ഷ്മൺ അകത്തു കിടക്കണം.’

‘മനസ്സിലായി, സാർ,’ ഇൻസ്പെക്ടറുടെ കാവൽ ഗോപുരം പോലുള്ള സാന്നിധ്യത്തെ പേടിച്ച് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് കൊലയാളിയെ വേണം. ആ ദിവസം ലക്ഷ്മണിനെ പുറത്തുവിടാമെന്ന് ഞാൻ വാക്കു തരുന്നു. എന്റെ നിലപാടു മാറ്റലാണ് അതിനർത്ഥമെങ്കിലും.’

‘സാർ,’ ഞാനും എഴുന്നേറ്റു നിന്നു. ‘നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനായി ഞങ്ങൾക്കെന്തു ചെയ്യാനാകും?’

‘ഇതിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതാണ് ഏറ്റവും നല്ലത്,’ റാണ പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും, സാർ,’ കൈമുട്ടു കൊണ്ട് എന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവനും എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുകയാണ്.

‘എന്തെങ്കിലും സഹായം, സാർ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഐഐടിയിലൂടെ യാത്ര ചെയ്യാൻ സഹായിക്കൂ. ക്യാമ്പസിലേക്കു പ്രവേശനം ലഭിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും വഴിയുണ്ടോ?’

‘ഉവ്വ്. ഞാനവിടുത്തെ പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിയാണ്.’

സൗരഭ് എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘ഭായ്, ഇതിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കാനാണ് ഇൻസ്പെക്ടർ സാർ പറഞ്ഞത്.’

‘അയാളൊരു കാമുകനാണ്,’ റാണ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ‘എങ്ങനെ അയാൾക്ക് ഇതിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കാനാകും?’

*

കാപ്പിയും മറ്റു പാനീയങ്ങളും തയ്യാറാക്കി വിളമ്പുന്നയാൾ

*

മരമണൻ

അദ്ധ്യായം 11

‘ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ മാതൃകാപരീക്ഷ,’ ഞാൻ ക്ലാസ് അവസാനിച്ചപ്പോൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. രണ്ടു ഡസനിലധികം വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളിലേറെപ്പേരും ഞരങ്ങി. ഞാനവരുടെ നിഷ്ക്രിയമായ പ്രതിഷേധം അവഗണിക്കുകയും ക്ലാസുമുറിയിൽ നിന്ന് പോകുകയും ചെയ്തു.

ഇടനാഴിയിൽ വെച്ച് ഞാൻ ഫോൺ പരിശോധിച്ചു. രഘുവിന്റെ രണ്ടു മിസ്ഡ് കോളുകളുണ്ട്. അവൻ ഒരു സന്ദേശവും അയച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘ഡൽഹിയിൽ നിന്ന് ഞാൻ താമസിയാതെ പോകും. നമുക്കൊന്നു കാണാമോ?’

എനിക്ക് പ്രതികരിക്കാൻ നേരം കിട്ടുന്നതിനു മുമ്പ് ചന്ദ്രൻ അറോറയുടെ ഗൂട്ബയുടെ മണം എന്റെയടുത്തെത്തി.

‘ജോലിസമയത്ത് ഫോൺ പരിശോധിക്കരുത്. ഞാനത് മുമ്പേ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്,’ പുറകിൽ നിന്ന് ചന്ദ്രൻ പറഞ്ഞു.

‘ക്ഷമിക്കണം, സാർ,’ ഫോൺ അയാളുടെ ക്ഷണദിത്തലയിൽ അടിച്ചു പൊട്ടിക്കുന്നത് ഭാവനയിൽ കണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘വന്നതിന് നന്ദി,’ രഘു പറഞ്ഞു.

‘അതു കാര്യമാക്കേണ്ടതില്ല. നീ എന്തിനാണ് എന്നെക്കാണാൻ ആഗ്രഹിച്ചത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഞങ്ങൾ ഹുവാസ് ഖാസിലെ സോഷ്യലിലേക്ക് വന്നതായിരുന്നു. ഹുവാസ് ഖാസ് തടാകത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന മേശയാണ് ഞങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. അവൻ ഒരു കറുത്ത രോമക്കുപ്പായം

ധരിച്ചിരുന്നു. അതവന്റെ കട്ടിയുള്ള കണ്ണട ഫ്രെയിമിനോട് ഇണങ്ങുന്നതായിരുന്നു. ഇടതുകയ്യിൽ അപ്പോഴും പ്ലാസ്റ്ററുണ്ടായിരുന്നു. വലതുകൈയ്യിൽ ഐഫോൺ എക്സും. മൂന്ന് മാസത്തിനുമുമ്പു മാത്രം പുറത്തിറങ്ങിയ അതിന് ഒരു ലക്ഷം രൂപയിലധികം വിലയുണ്ട്.

‘എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് എനിക്കറിയാം,’ രഘു പറഞ്ഞു.

‘സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങൾ ശവസംസ്കാരചടങ്ങിനു തന്നെ ഞാൻ നിനക്ക് പറഞ്ഞു തന്നതാണല്ലോ.’ രഘു എന്നെ ബോധ്യമാകാത്തതു പോലെ നോക്കി.

‘എന്ത്? എന്നെയെന്തിനാണ് ഇങ്ങനെ നോക്കുന്നത്?’

‘നിനക്കറിയാമല്ലോ, കേശവ്, നീ എന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തുകയും അപമാനിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരുപാട്.’

‘നിനക്കെന്താണു വേണ്ടത്? മാപ്പപേക്ഷ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

വെയ്റ്റർ ഞങ്ങൾക്ക് രണ്ട് മസാലച്ചായ കൊണ്ടു വന്നു. അയാൾ പോയതിനു ശേഷം രഘു പ്രതികരിച്ചു.

‘വേണ്ട. മാപ്പപേക്ഷയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ എന്തു പ്രധാന്യമാണുള്ളത്?’ അവൻ പറഞ്ഞു. ചായ ഒന്ന് മൊത്തിയിട്ട് അവൻ തുടർന്നു.

‘അപമാനങ്ങളെ ഞാൻ കാര്യമാക്കുന്നില്ല. അതിനെചൊല്ലി മറ്റുള്ളവരോട് കൊമ്പ് കോർക്കുന്ന തരം ആളല്ല ഞാൻ. നീ സാറയെ തനിച്ചു വിടണമെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളൂ.’

ഞാൻ കസേരയിൽ നിന്ന് ചാടിയെഴുന്നേറ്റു.

‘എന്നിട്ട് ഞാനതു ചെയ്തില്ല. എനിക്കവളെ മറക്കാനായില്ല. ശരിയാണ്, ക്ഷമിക്കണം. ഞാനിപ്പോൾ പോകട്ടെ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ദയവു ചെയ്ത് ഇരിക്ക്, കേശവ്. എനിക്ക് ഒരു ക്ഷമായാചനയല്ല വേണ്ടതെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു,’ രഘു പറഞ്ഞു.

‘പിന്നെ നിനക്കെന്താണു വേണ്ടത്, രഘു?’ വീണ്ടും കസേരയിലിരുന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘സാരയാണ് എന്നെ ഇത്തവണ തിരികെ വിളിച്ചത്.’

‘ശാന്തനാകൂ, ദയവു ചെയ്ത്. നീ ഇങ്ങനെ ആക്രമാസക്തമായി സംസാരിക്കുന്നത് എനിക്ക് ഇഷ്ടമല്ല,’ രഘു പറഞ്ഞു.

നീയൊരു പേടിത്തൊണ്ടനായതു കൊണ്ടെന്ന് ഞാൻ പറയാനാഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും മിണ്ടാതിരുന്നു.

‘എനിക്ക് വേണ്ട ആദ്യത്തെ കാര്യം ഇതാണ്,’ തന്റെ കയ്യിലെ പ്ലാസ്റ്ററിലേക്ക് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി രഘു പറഞ്ഞു. ‘ഇത് നിർത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഞാനൊരു ആക്രമാസക്തനായ മനുഷ്യനല്ല. സാറയോടൊത്ത് ഒരു സാധാരണ ജീവിതം നയിക്കാൻ മാത്രമേ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചുള്ളൂ.’

‘ഏയ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞാനാണ് ഇതിനു പുറകിലെന്നാണോ നീ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്? നിന്നെ ഉപദ്രവിക്കാൻ ഞാൻ ഗുണ്ടകളെ പറഞ്ഞയച്ചെന്ന്?’

‘അത്തരം ആരോപണങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെയില്ല. എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് അറിയാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ എന്റെ അച്ഛനമ്മാർ ഞാനിതിൽ ഇടപെടുന്നതു പോലും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ദയവായി, ഞാൻ നിന്നോട് അപേക്ഷിക്കുകയാണ്, എന്നെയോ എന്റെ കുടുംബത്തെയോ ഉപദ്രവിക്കരുത്. എന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും പേടിച്ചുരണ്ടിരിക്കുകയാണ്.’

‘ഞാൻ ഒന്നും തന്നെ ചെയ്തിട്ടില്ല, രഘു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞാൻ എന്തിനതു ചെയ്യണം?’

‘നീ ചെയ്തെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. നിനക്ക് ഇതുമായി എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടെങ്കിൽ ദയവായി അത് നിർത്തണം. എനിക്ക് സമാധാനം വേണം.’

‘രഘു, ഞാൻ നിന്നെ തെറി വിളിക്കുകയും കളിയാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഞാൻ നിന്നെയെന്തിന് ഉപദ്രവിക്കണം? സാരവും നീയും മൂന്ന് വർഷത്തിലധികം പ്രണയിച്ചു. ഞാൻ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?’

‘ആ പേടിത്തൊണ്ടനെ കൊല്ലുമെന്ന് നീയൊരിക്കൽ സാരയോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.’

‘ഞാനത് ക്രോധം മുത്തപ്പോൾ പറഞ്ഞതാണ്. മദ്യപിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ. ദയവു ചെയ്ത്, രഘു, ഞാൻ നിന്നെ ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്തായാലും, അവർ ആ കാവൽക്കാരനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ.’

അവൻ നിശബ്ദനായി. എന്നാലും ഞാൻ പറഞ്ഞതൊന്നും അവന് ബോധ്യമായതു പോലെ തോന്നിയില്ല.

‘രഘു, നീയെന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അതെനിക്ക് മനസ്സിലായി. പക്ഷേ, ഞാൻ ആണയിട്ടു പറയാം, ഞാൻ ആരെയും ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ല. നിന്നെയോ സാരയെയോ, മനസ്സിലായോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അവൻ ചെറുതായി തലയാട്ടുകയും ചിന്തയിൽ ആണ്ടു മുങ്ങിയതു പോലെ മേശപ്പുറത്തേക്ക് തുറിച്ച് നോക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടവൻ പതിയെ, വളരെ പതിയെ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അത് കേൾക്കാൻ എനിക്ക് കാതുകൾ കൂർപ്പിച്ചു പിടിക്കേണ്ടി വന്നു.

‘അവൾ എന്റെ ലോകമായിരുന്നു. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ മഹാത്മ്യമായിരുന്നു.’

അതെനിക്ക് അവനോടു പറയാൻ കഴിയുമായിരുന്നു, ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അവൻ പതിഞ്ഞ മട്ടിലുള്ള സംസാരം തുടർന്നു.

‘സിലിക്കൺ വാലിയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു പുതിയ നിക്ഷേപകൻ എന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഞാൻ എല്ലായ്പ്പോഴും അങ്ങോട്ടു താമസം മാറ്റാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ, സാറ സമ്മതിച്ചില്ല. പിഎച്ച്ഡി പഠനം പാതിവഴിയിൽ ഉപേക്ഷിക്കാൻ അവൾ തയ്യാറല്ലായിരുന്നു.’

‘അവൾ തിരികെ പോയി കാശ്മീരിൽ പഠിപ്പിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചുവല്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘ഞങ്ങളുടെ’ ദിവസങ്ങളിൽ അവൾ അങ്ങനെയൊന്നു പറയാറുള്ളത്.’

‘അതെ. പക്ഷേ, ഞാനവളെ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു ബോധ്യപ്പെടുത്തി. ഏതാനും വർഷങ്ങൾ അമേരിക്കയിൽ കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം കാശ്മീരിനു വേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാമെന്ന് ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു. ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അവൾക്ക് പിഎച്ച്ഡി കിട്ടുകയും ഞങ്ങൾ സാൻഫ്രാൻസിസ്കോയിലേക്ക് പോകുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. മൗണ്ടൻ വ്യൂവിൽ ഞാൻ താമസിക്കാനുള്ള അപ്പാർട്ട്മെന്റ് നോക്കിവെക്കുക പോലും ചെയ്തു. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ...’

അവന്റെ ശബ്ദം ശ്വാസം മുട്ടി മരിക്കുകയും അവൻ മുഖം കൈത്തലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഒളിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവന്റെ തേങ്ങലുകളുടെ ശബ്ദം സ്പഷ്ടമായിരുന്നു. റെസ്റ്ററന്റിലുള്ളവർ ഞങ്ങളെ ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കി. യാതൊരു വിലക്കുകളുമില്ലാതെ അവൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അവനെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നയാളാണ് ഞാനെന്ന് മറ്റുള്ളവർ തെറ്റിദ്ധരിക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ രഘുവിന്റെ കൈകളിലേക്ക് ഏതാനും ടിഷ്യൂ തിരുകിക്കൊടുത്തു.

‘നന്ദി,’ ടിഷ്യൂ കൊണ്ട് മുഖം തുടച്ച് അവൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ ഒന്നും തന്നെ ചെയ്തിട്ടില്ല. നിനക്കെന്നെ വിശ്വസിക്കാമോ? എന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി സംസാരിക്കൂ, രഘു.’

‘ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു,’ അവസാനം എന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു.

‘നല്ലത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എനിക്കു നിന്നോട് യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. ഇപ്പോൾ ഒട്ടുമില്ല.’

‘ക്ഷമിക്കണം, എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ പരിഭ്രമത്തിലാണ്. അവർ ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറും സുരക്ഷ ഏർപ്പാടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ഓഫീസിലേക്കു പോകുമ്പോൾ അവർക്ക് അസ്വസ്ഥതയാണ്. ഞങ്ങളെല്ലാവർക്കും പേടിയുണ്ട്.’

‘എനിക്ക് ഊഹിക്കാം. എനിക്ക് നിങ്ങളിൽ യാതൊരു താൽപര്യവുമില്ല ... എന്നാൽ,’ ഞാനൊന്നു നിർത്തി.

‘എന്നാൽ?’

‘എനിക്കു നിന്റെ സഹായം വേണം.’

‘ഏതു തരം സഹായം?’

‘ആരാണു സാറയെ കൊന്നതെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ. ഞാൻ പൊലീസിനെ ഇക്കാര്യത്തിൽ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.’

‘നീയവരെ സഹായിക്കുന്നുണ്ടോ? ആ കാവൽക്കാരനാണ് കൊലയാളി എന്നല്ലേ പൊലീസ് പറഞ്ഞത്?’

‘അയാളത് ചെയ്തിരിക്കാൻ യാതൊരു വഴിയുമില്ല.’

‘നേരു പറഞ്ഞാൽ, അത് ലക്ഷ്മൺ ആണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ പോലും അതിശയിച്ചു പോയി.’

‘ആണോ?’

‘അതെ. ഞാൻ ആ കാവൽക്കാരനെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.
കൊലയാളിയുടെ ഭാവമൊന്നും അയാൾക്കില്ല. പക്ഷേ, പൊലീസ്
അങ്ങനെയാണ് ടിവിയിൽ പറഞ്ഞത്.’

‘പൊലീസുകാർ ചിലപ്പോൾ മാധ്യമങ്ങളുടെ വായടക്കാൻ ചില
കാര്യങ്ങൾ പറയാറും ചെയ്യാറുമുണ്ട്.’

‘അപ്പോൾ, ആരാണ് സാറയെ കൊന്നത്? എനിക്കും അതറിയാൻ
ആഗ്രഹമുണ്ട്.’

‘അക്കാര്യത്തിലാണ് എനിക്ക് നിന്റെ സഹായം ആവശ്യമുള്ളത്.’

‘എനിക്ക് നിന്റെ കൂടെ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ
നിന്ന് ഞാൻ പൂർണ്ണമായി ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കണമെന്നാണ് എന്റെ
അച്ഛനമ്മമാർ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. എങ്കിലും നമുക്കിത് ചെയ്യാം.’

‘ഇല്ല, രഘു. നിന്റെ കൂടെ പ്രവർത്തിക്കാൻ ഞാൻ
ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല,’ അവനെ തടസ്സപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഞാൻ
പറഞ്ഞു. ‘എനിക്ക് നിന്റെ സഹായം മാത്രം മതി. നിനക്ക്
അവളെയും അവളുടെ ലോകത്തെയും നല്ലതുപോലെ
അറിയാമായിരുന്നു.’

രഘു അമ്പരപ്പോടെ എന്നെ നോക്കി. ഞാൻ ഗൗരവത്തോടെ
തിരിച്ചു. അവൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘നീ ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്തും,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ എന്റെ നോട്ടു പുസ്തകം
പുറത്തെടുത്തു. ‘എനിക്ക് ചില ചോദ്യങ്ങളുണ്ട്’.

‘തീർച്ചയായും.’

‘കാവൽക്കാരനാണ് അതു ചെയ്തതെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ നീ
അതിശയിച്ചതെന്തിനാണ്?’

‘അതിന് സാധ്യതയില്ലെന്നു തോന്നി. സാറ ലക്ഷ്മണിനെക്കുറിച്ച് പരാതിപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് നേരാണ്. എങ്കിലും അതിനുശേഷം നിരവധി തവണ അയാൾ മാപ്പു ചോദിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ സാറയെ ക്യാമ്പസിൽവെച്ചു കണ്ടപ്പോഴും എന്റെ മുമ്പിൽവെച്ച് അയാൾ മാപ്പു ചോദിച്ചിരുന്നു.’

‘അപ്പോൾ സാറ എന്താണു ചെയ്തത്?’

‘അവൾക്ക് കരുണ തോന്നി. അവൾ പരാതി പിൻവലിച്ചില്ലെങ്കിലും അതിനുവേണ്ടി തിരക്ക് കൂട്ടിയില്ല. തനിക്ക് ഒരു കൊച്ചു മകളുണ്ടെന്നും താൻ മാത്രമാണ് വീട്ടിലെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കുന്നതെന്നും അയാൾ അവളോട് പറഞ്ഞിരുന്നു.’

‘അത് അയാളല്ലെന്ന് കരുതാൻ മറ്റു വല്ല കാരണങ്ങളുമുണ്ടോ?’

‘എന്നെ അടിക്കാൻ വന്നവർ.’

‘അവർ?’

‘ലക്ഷ്മണിന്റേതുപോലുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു വന്നവരാണ് അവരെന്ന് തോന്നിയില്ല. വസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടും ഭാഷാരിതികൊണ്ടും അവർ നഗരത്തിൽ താമസിക്കുന്നവരാണെന്നു തോന്നി. ഞാനിക്കാര്യം പൊലീസിനോടു പറഞ്ഞിരുന്നു. അവരത് ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.’

‘അന്നു നിനക്ക് എന്താണ് ശരിക്കും സംഭവിച്ചത്?’

‘ഞാനന്ന് വൈകിയാണ് ജോലി തീർത്തത്. എന്നിട്ട് ഓഫീസ് കെട്ടിടത്തിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി. ഡ്രൈവറെ കാത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ നാലുപേർ വന്ന് എന്നെ അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവർക്ക് എന്റെ ഫോണോ വാലറ്റോ വേണമെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയത്. എന്നാൽ, എന്നെ ഉപദ്രവിക്കുക മാത്രമായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം.’

‘എത്രനേരം?’

‘എന്റെ ഡ്രൈവർ ഗോപാൽ കാറും കൊണ്ട് വരുന്നതു വരെ. അവർ കാറിനു നേരെ കല്ലെറിയുകയും ജാലകങ്ങൾ അടിച്ചു തകർക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടവർ ഓടിപ്പോയി. ഗോപാൽ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ നിലത്ത് ചോരയൊലിപ്പിച്ച് കിടക്കുന്ന എന്നെയാണു കണ്ടത്.’

‘എന്നിട്ടയാൾ നിന്നെ ആശുപത്രിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയോ?’

‘അയാൾ എന്നെ ആദ്യം വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അച്ഛനമ്മമാരാണ് എന്നെ അപ്പോളോ ആശുപത്രിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയത്. ഇടത് കയ്യിൽ ഒടിവും തലയ്ക്ക് ക്ഷതവും ഏറ്റിറ്റുണ്ടെന്ന് ഡോക്ടർമാർ പറഞ്ഞു. അവർ എന്നെ നീരിക്ഷണത്തിനായി ആശുപത്രിയിൽ കിടത്തി.’

‘നീ സാറയോട് ഇതേക്കുറിച്ചെല്ലാം പറഞ്ഞോ?’

‘തീർച്ചയായും. ഞാൻ ക്വാർട്ടർസിലെ തന്നെ അവൾക്ക് സന്ദേശമയച്ചു. അവൾക്ക് ഹൈദരാബാദിലേക്ക് വരണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ നശിച്ച സക്സേന സമ്മതിച്ചില്ല.’

‘പ്രൊഫസർ സക്സേന? അവളുടെ ഗൈഡ്?’

‘അതെ, തനിക്ക് ഒരു പ്രബന്ധം അടിയന്തിരമായി സമർപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും അതിനവളുടെ സഹായം ആവശ്യമുണ്ടെന്നും സക്സേന പറഞ്ഞു. അവൾക്ക് ഹൈദരാബാദിലേക്ക് വരാനായില്ല.’

‘അവൾ പ്രതിഷേധിച്ചില്ലേ? അവൾ അങ്ങനെ പറഞ്ഞതെല്ലാം കേൾക്കുന്നവൾ അല്ലല്ലോ.’

‘ഉവ്വ്, അവളെന്തായാലും വരാൻ തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ, ഞാനാണ് അവളെ തടഞ്ഞത്. അവളുടെ പിഎച്ച്ഡി പ്രബന്ധം

അംഗീകരിക്കപ്പെടാൻ മൂന്ന് മാസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആ സമയത്ത് എന്തിന് പ്രഫസർ സക്സേനയെ പ്രകോപിപ്പിക്കണം?’

ചായ കൂടാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഒരു വെയ്റ്റർ ചുറ്റും കുറങ്ങി നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഒരു മുട്ടബുർജിയും പാവ് മസാലയും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.
‘നിനക്കെന്താണ് വേണ്ടത്, രഘു?’

‘സസ്യഭക്ഷണം എന്താണുള്ളത്? ലഘുവായതെന്തെങ്കിലും?’
അയാൾ വെയ്റ്ററോടു ചോദിച്ചു.

അവൻ ഒരു വെജിറ്റേറിയൻ ക്ലബ്ബ് സാൻവിച്ച് കഴിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഒരാൾക്ക് കണ്ടെത്താവുന്ന ഏറ്റവും വിരസമായ വിഭവങ്ങളിൽ ഒന്നാണത്.

‘ആശുപത്രിയിൽ നിന്ന് നീ സാരയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നോ?’

‘എല്ലായ്പ്പോഴും.’

‘അവൾ എന്തിനെക്കുറിച്ചാണ് സംസാരിച്ചത്? വിരോധമില്ലെങ്കിൽ പറയൂ.’

‘സാധാരണ കാര്യങ്ങൾ. അവൾ എന്റെ ആരോഗ്യത്തെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചു. അവളെ കാണാൻ തോന്നുന്നുണ്ടെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു. ബേ ഏരിയയിലേക്ക് താമസം മാറ്റുന്നതിനെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചു.’

‘ഇതെല്ലാം നിങ്ങൾ ചാറ്റു ചെയ്യുകയാണോ ചെയ്തത്?’

‘ചില വാട്ട്സാപ്പ് ചാറ്റുകൾ, ചില ഫോൺ വിളികൾ. നിനക്ക് എന്റെ ഫോൺ കാണണമെന്നുണ്ടോ?’

അവൻ തന്റെ ഐഫോൺ എന്റെ നേർക്കു നീട്ടി.

‘ഇല്ല, അത് ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.
അപകടത്തിലാണെന്നോ മറ്റോ അവൾ പറഞ്ഞിരുന്നോ?’

‘ഇല്ല.’

‘അവൾ എന്നിനെയെങ്കിലും കുറിച്ച് അന്വന്ധമായിരുന്നോ?’

‘സക്സേനയെക്കുറിച്ച് മാത്രം. അവൾ അയാളെക്കുറിച്ച്
എന്താണു പറഞ്ഞതെന്ന് കൃത്യമായി ഞാൻ പറയാം,’ രഘു
വാട്ട്സാപ്പ് ചാറ്റുകൾ മുകളിലേക്കും താഴേക്കും മാറ്റിനോക്കി.

‘എനിക്ക് അയാളെ വെറുപ്പാണ്. എനിക്ക് അയാളെ അങ്ങേയറ്റം
വെറുപ്പാണ്.’ രഘു ഫോണിൽനിന്ന് വായിച്ചു തന്നു. അവൻ
എന്നെ നോക്കി.

‘വേറെയെന്തെങ്കിലും?’

‘നീ തന്നെ നോക്ക്,’ അവൻ എനിക്ക് ഫോൺ നീട്ടി. ഒരുനിമിഷം
മടിച്ചു നിന്ന ശേഷം ഞാനതു വാങ്ങി. അവനുമായി സാറ ചെയ്ത
ചാറ്റിലൂടെ ഞാൻ കടന്നുപോയി.

രഘുവിന് അപകടം സംഭവിച്ച ദിവസത്തെ ചാറ്റ് ഞാൻ
കണ്ടെത്തി. മുറിവ് പറ്റിയ കയ്യിന്റെ ചിത്രം അവൻ സാറയ്ക്ക്
അയച്ചിട്ടുണ്ട്. അവൾ ഞെട്ടൽ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും അവനെ
വിളിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആരാണ് അത് ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവുക
എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അവർ സംസാരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. പക്ഷേ,
അവർക്കത് ആരാണെന്ന് ഊഹിക്കാനായിട്ടില്ല. പിറ്റേന്നത്തെ
ചാറ്റുകളിൽ ‘ഹൗ ഇംഗ്ലീഷ് ബേബി, ബേബി മിസ് എസ് യൂ’
തുടങ്ങിയ നിസ്സാര കാര്യങ്ങളുണ്ട്. ആശുപത്രിക്കിടയ്ക്കിടയിൽ
നിന്ന് അവൻ ഒരു സെൽഫി അയച്ചിട്ടുണ്ട്. അവളാകട്ടെ
ഉമ്മകളും സ്നേഹവും തിരിച്ചയച്ചിട്ടുണ്ട്. എത്രയും വേഗം
ഹൈദരാബാദിൽ എത്താമെന്ന വാഗ്ദാനവും.

തൊട്ടടുത്ത ദിവസം പ്രൊഫസർ സക്സേനയെ ‘ആസ്പോൾ’
എന്നു വിളിച്ചു കൊണ്ട് സാറ രഘുവിന് സന്ദേശമയച്ചിട്ടുണ്ട്. രഘു

മറുപടി പറഞ്ഞു, ‘അയാൾ തുലഞ്ഞു പോകട്ടെ. പന്ത്രണ്ട് ആഴ്ചകൾ കൂടി കഴിഞ്ഞാൽ നിനക്ക് അയാളെ പിന്നീടൊരിക്കലും കാണേണ്ടി വരില്ല.’

സാറയുടെ പിറന്നാളിന് തൊട്ടുമുമ്പത്തെ രാത്രി, രഘു പ്ലാസ്റ്ററിൽ ഒരു സന്ദേശമെഴുതിവെച്ച സെൽഫി അയച്ചിട്ടുണ്ട്: ‘നിന്റെ പിറന്നാളിന് അടുത്തില്ലാതെ പോകുന്നതിന്റെ വേദന ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്ന ശാരീരികവേദനയേക്കാൾ എത്രയോ വലുതാണ്.’

‘ഞാൻ നിന്റെ അരികിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലെന്ന് ആശിച്ചു പോകുന്നു,’ സാറ മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

നിങ്ങൾ ഒരാളെ പ്രണയിക്കുമ്പോൾ, അയാൾക്ക് മറ്റൊരാളുമായി അടുപ്പം പുലർത്താനാകുമെന്ന് നിങ്ങളൊരിക്കലും സങ്കൽപ്പിക്കില്ല. ഞാൻ ആ സന്ദേശങ്ങൾ കാണേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ശാന്തനാകാൻ ഞാൻ ആഴത്തിൽ ശ്വസിച്ചു. ഞാൻ വീണ്ടും സന്ദേശങ്ങൾ മുകളിലേക്ക് നീക്കി.

കൃത്യം അർദ്ധരാത്രിയായപ്പോൾ രഘു ഒരു സന്ദേശം അയച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘ഇത് അർദ്ധരാത്രിയാണ്. ഇത്ര വൈകി ആശുപത്രിയിൽ ഉണർന്നിരിക്കാൻ പാടില്ല. പക്ഷേ, പിറന്നാൾ ആശംസകൾ, പൊന്നേ! നീയെന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രണയമാണ്. നിന്റെ കൂടെ ഞാനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലെന്ന് ആശിക്കുന്നു. ഞാൻ നിന്നെ പ്രണയിക്കുന്നു.’

‘നന്ദി. ഞാൻ നിന്നെയും പ്രണയിക്കുന്നു, വളരെയേറെ,’ സാറ മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

കെട്ടിപിടുത്തത്തിന്റെയും ചുംബനത്തിന്റെയും ഇമോജി രഘു അയച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കു ശേഷം രഘു മറ്റൊരു സന്ദേശം കൂടി അയച്ചിട്ടുണ്ട്: ഏയ്, പിറന്നാൾകൂട്ടി, സുപ്രഭാതം.’ അരമണിക്കൂറിനുശേഷം മറ്റൊരു സന്ദേശം കൂടി.

‘എന്റെ പിറന്നാൾകൂട്ടി എന്തെടുക്കുകയാണ്? ഇപ്പോഴും ഉറങ്ങുകയാണോ? നിന്നെ രണ്ടു തവണ വിളിച്ചു.’

അവസാനത്തെ രണ്ടു സന്ദേശങ്ങൾക്ക് രഘുവിന്റെ ഫോണിൽ ഇരട്ട നീല ശരിചിഹ്നങ്ങൾ വീണിട്ടില്ല. ആ സന്ദേശങ്ങൾ അവൾ വായിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് അതിനർത്ഥം.

ഞാൻ ഫോൺ അവനു തിരിച്ചു കൊടുത്തു.

‘എന്നോട് ക്ഷമിക്കണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അവൻ തലയാട്ടി.

‘ഞാൻ അവളെ ഏറെ സ്നേഹിച്ചു.’

രഘുവിന്റെയും സാറയുടെയും പ്രണയത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതലൊന്നും കേൾക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. ഞാൻ വിഷയം മാറ്റാൻ തീരുമാനിച്ചു.

‘സാറ നേരായും വെറുക്കുകയോ ഇഷ്ടപ്പെടാതെ ഇരിക്കുകയോ ചെയ്ത ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ? സക്സേനയെ കൂടാതെ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നിനക്ക് സാറയെ അറിയാമല്ലോ. എല്ലാവരിലും നന്മകൾ മാത്രം കാണാൻ ശ്രമിച്ചു അവൾ. ജീവിതത്തിന്റെ ഗുണങ്ങൾ മാത്രം കണ്ടു.’

അതുകൊണ്ടാണ് ഞാനവളുടെ കൂടെ കൂടിയത്, സുഹൃത്തേ-
ഞാൻ അവനോടു പറയാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

‘അങ്ങനെയൊരുമില്ലേ?’

‘സക്സേന മാത്രം. അവൾ അയാളെ വെറുത്തു. ഞാനും.’

‘എന്തുകൊണ്ട്? അയാൾ അവൾക്ക് പോകാനുള്ള അനുവാദം നൽകാത്തതു കൊണ്ടോ?’

‘അല്ല, അതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ കാര്യങ്ങളുണ്ട്. അയാൾ അവളുടെ പ്രബന്ധം ഒരു വർഷത്തിലധികം മനഃപൂർവ്വം വൈകിപ്പിച്ചു. അയാൾ, എനിക്കിപ്പോഴിത് നിന്നോടു തുറന്നു പറയാം, അവളോട് മോശമായി പെരുമാറുകയും ചെയ്തു.’

‘എന്ത്?’

‘അയാൾ അവളോടത് സൂചിപ്പിച്ചു. അവളുടെ പ്രബന്ധം വേഗം അംഗീകരിച്ച് കൊടുക്കണമെങ്കിൽ.’

‘ഡീൻ സക്സേന? നേരായിട്ടും?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘അയാൾക്ക് നാൽപ്പത്തിയഞ്ച് വയസ്സേക്കിലുമുണ്ട്.’

‘നാൽപ്പത്തിയെട്ട്. സാറ അയാളെ വർഷങ്ങളോളം സഹിച്ചു. അവളുടെ പിഎച്ച്ഡി പ്രബന്ധം അംഗീകരിക്കേണ്ടത് അയാളായതു കൊണ്ടു മാത്രമാണ് അവൾ അതെല്ലാം സഹിച്ചത്.’

‘എനിക്ക് വിശ്വസിക്കാനാവുന്നില്ല. പ്രൊഫസർ സക്സേന നമ്മളെയും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? ഒരു ജോലി ഭ്രാന്തൻ.’

‘മറ്റൊരാളുടെ മേൽ അധികാരം പ്രയോഗിക്കാനാവുമ്പോൾ ആളുകൾ വ്യത്യസ്തമായ സ്വഭാവം കാണിക്കും.’

‘ഇത് ഞെട്ടിക്കുന്ന വിവരമാണ്. സാറ ഒരിക്കലും അതിനെക്കുറിച്ച് പരാതിപ്പെട്ടില്ലേ?’

‘നിങ്ങളുടെ പിഎച്ച്ഡി ഗൈഡിനെതിരെ പരാതിപ്പെടൽ എളുപ്പമല്ല. വർഷങ്ങളുടെ അധ്വാനം വലിച്ചെറിയുന്നതിന്

തുല്യമാണത്. നിങ്ങളുടെ ജോലി സാധ്യതകൾ
തുല്യയ്ക്കുന്നതിനും. ഒരിക്കൽ അവർ നിരാശയോടെ
എനിക്കൊരു ഇമെയിൽ അയച്ചു.’

‘ഇമെയിൽ?’

‘അതെ, ഒരു വർഷംമുമ്പ്. നിൽക്ക്.’

അവൻ ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ ഫോണിൽ അതു തിരഞ്ഞു.

‘നിന്റെ മെയിൽ പരിശോധിക്ക്,’ രഘു പറഞ്ഞു.

ഞാൻ സാറ രഘുവിന് അയച്ച ഇമെയിൽ വായിച്ചു. അതിന്റെ
ഉള്ളടക്കത്തിലൂടെ കടന്നുപോയപ്പോൾ ഞാൻ അമ്പരന്നു.

‘ഭയങ്കരം. തന്തയില്ലാത്തവൻ,’

‘എനിക്കുമപ്പോൾ അങ്ങനെ തന്നെയാണ് തോന്നിയത്,’ രഘു
പറഞ്ഞു. ‘സാറയുടെ ജോലി സാധ്യതകളെ
അപകടപ്പെടുത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ തന്നെ അതിനെക്കുറിച്ച്
പരാതിപ്പെടുമായിരുന്നു.’

‘ഞാൻ അറിയണമെന്ന് നീ കരുതുന്ന മറ്റൊന്നിലുമുണ്ടോ?’ ഞാൻ
ചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വ്, നിനക്ക് സിക്നൈറിനെ അറിയാമല്ലോ, അല്ലേ?’

‘സാറയുടെ അർദ്ധ സഹോദരൻ? അവനെ
ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങിൽ വെച്ച് കണ്ടിരുന്നു.’

‘അതെ, അവൻ കാശ്മീരിൽ സംശയകരമായ പശ്ചാത്തലം
ഉള്ളവരുമായി ഇടപഴകുന്നുണ്ട്. സാറ ശരിയായ ജോലി ചെയ്യാൻ
അവനോട് എപ്പോഴും പറയുമായിരുന്നു.’

‘എന്തരം ആളുകളുമായി?’

‘അതവൾ എന്നോടു പറഞ്ഞില്ല. അവളെക്കൊണ്ട് കാര്യങ്ങൾ പറയിക്കാൻ എളുപ്പമല്ലെന്ന് നിനക്കറിയാമല്ലോ. പ്രത്യേകിച്ച് കുടുംബകാര്യങ്ങൾ. അതെല്ലാം പരിധിക്കപ്പുറമാണെന്നാണ് അവൾ പറയാറുള്ളത്.

‘അങ്ങനെയൊക്കെ നീയെങ്ങനെ അതറിഞ്ഞു?’

‘അവൾ സിക്കന്ററിനെ ഫോണിലൂടെ ശകാരിക്കുന്നത് ഏതാനും തവണ ഞാൻ കേട്ടു. ശരിയായ പാതയിലൂടെ പോകുന്നതിനെക്കുറിച്ചോ മറ്റോ. എന്റെ മുന്നിൽവെച്ച് അവനോടു സംസാരിക്കുന്നതും അവനെ കാണുന്നതും അവൾ ഒഴിവാക്കിയിരുന്നു.’

‘ശരി, നന്ദി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘വേറെയെന്തെങ്കിലും?’

ഞാൻ നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി. രഘു പോകാൻ എഴുന്നേറ്റു.

‘നിന്റെ കയ്യിൽ എന്റെ നമ്പറുണ്ട്. കാര്യങ്ങൾ കഴിയുമെങ്കിൽ എന്നെക്കൂടി അറിയിക്കൂ.’

‘ഞാൻ ശ്രമിക്കാം.’

‘നന്ദി. നിനക്കെന്തെങ്കിലും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നെ അറിയിക്കൂ,’ രഘു പറഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും ബില്ലുമായി വെയ്റ്റർ വരികയും രഘു തന്റെ ബ്ലാക്ക് സെഞ്ചുറിയൻ അമേരിക്കൻ എക്സ്പ്രസ് കാർഡുപയോഗിച്ച് പണമൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

‘വേറെയെന്തെങ്കിലും ആവശ്യമുണ്ടോ, സാർ?’ രഘു പോയതിനു ശേഷം വെയ്റ്റർ എന്നോടു ചോദിച്ചു.

‘വിസ്കി, മൂന്ന് ലാർജ്, വെള്ളമൊഴിക്കാതെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ സാറയെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളെ മാത്രം മറുകെപ്പിടിച്ച് ഒറ്റയ്ക്കിരുന്നു മദ്യപിച്ചു.

അധ്യായം 12

നാലു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്

‘പാൽ കേയ്ക്കോ?’ സാറ ചോദിച്ചു.

‘അതെ, ആൾവാർ അതിനു പ്രശസ്തമാണ്. നീ അത് കഴിച്ചു നോക്കണം.’

ഡൽഹിക്കും ആൾവാനുമിടയിലുള്ള നൂറ്റി അമ്പത് കിലോമീറ്റർ ദൂരം മൂന്ന് മണിക്കൂർകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഓടിത്തീർത്തു. സാറ എന്റെയടുത്ത് ടാക്സിയുടെ പുറകിലിരിക്കുകയും വലിയ താൽപര്യത്തോടെ ജാലകത്തിനു പുറത്തേക്ക് ഉറ്റുനോക്കുകയും ചെയ്തു.

‘എന്താണത്? ഒരു വലിയ കോട്ട?’ അവൾ മുന്നിലേക്ക് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

‘അതെന്റെ വീടാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നേരായും?’

‘ഞാനങ്ങനെ ആശിക്കുന്നു,’ ഞാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ‘അത് ബലാ കിലയെന്ന ആൾവാർ കോട്ടയാണ്. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അന്നത്തെ രാജാവ് പണി കഴിപ്പിച്ചതാണ്.’

‘അത് മനോഹരമാണ്! ഈ നഗരം എന്നെ നീ കാണിച്ചു തരുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.’

‘നമ്മളിവിടെ വിനോദസഞ്ചാരത്തിന് വന്നതല്ല. നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അച്ഛനമ്മാർ ഇവിടെയാണെങ്കിൽ, എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും നിനക്കിവിടെ വരാമല്ലോ.’

‘ഭർത്താവിന്റെ അച്ഛനമ്മാമാരോ?’ അവൾ ആഹ്ലാദത്തോടെ അടക്കിച്ചിരിച്ചു. ‘കേശവ്, ഞാൻ ഇതേക്കുറിച്ച് നിന്നെ

കളിയാക്കാറുണ്ടെന്നറിയാം. എങ്കിലും നീയിപ്പോൾ ചെയ്യുന്നത് മനോഹരമാണ്.’

‘എന്ത്?’

‘ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. എന്നെ നിന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കുന്നത്.’

‘നീയിപ്പോൾ തന്നെ അതിന്റെ ഭാഗമാണ്, പക്ഷേ, ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞതെന്താണെന്ന് ഓർമ്മയുണ്ടോ? എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരോട് എങ്ങനെ പെരുമാറണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച്?’

‘ഇല്ല.’

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ക്ഷോഭത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ കളി പറഞ്ഞതാണ്. എനിക്കോർമ്മയുണ്ട്. പക്ഷേ, ഞാൻ ഞാനായി തന്നെയിരിക്കാനും തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർക്കെന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടണമെങ്കിൽ, ശരിയായ എന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. നടിക്കുന്ന എന്നെയല്ല.’

‘സാരാ, അവർ അച്ഛനമ്മമാരാണ്. നമുക്കെല്ലാം നാടകം കളിക്കേണ്ടി വരും.’

‘അതേയോ, എനിക്കപ്പോൾ എന്റെ ഹോട്ട് പാന്റുകൾ രാത്രി ഇടാനാകില്ലേ?’

‘സാരാ, നിനക്കു വട്ടാണോ?’ ഞാൻ അമ്പരന്നുപോയി.

‘ഹഹഹാ, ശാന്തനാകൂ. ഇതിനെക്കുറിച്ച് നീ അധികം തലപുകയ്ക്കേണ്ടതില്ല. എനിക്കവരെ കൈകാര്യം ചെയ്യാനറിയാം. അവർക്കെന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടും. കാത്തിരുന്ന് കാണൂ.’

‘അവരുടെ മകൻ നിന്നെ അതിനേക്കാൾ ഇഷ്ടമാണ്.’
ഞാനവളോട് കൂടുതൽ ചേർന്നിരുന്നു.

‘അതിനുള്ള ശ്രമം പോലും വേണ്ട,’ ഡ്രൈവറെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി
അവൾ പറഞ്ഞു.

എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരുടെ ബംഗ്ലാവിനു പുറത്ത്, പേരു
കൊത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള തകിടു വായിച്ചുകൊണ്ട് സാറ അവളുടെ
നീലയും വെള്ളയും നിറമുള്ള ദുപ്പട്ട നേരെയിട്ടു.

ശ്രീമാൻ നമൻ രാജ്പുരോഹിത്, അഡ്വക്കേറ്റ്

മഹാനഗർ കാര്യവാഹ്, ആർഎസ്എസ്

‘നീ ഞാൻ വരുന്ന കാര്യം അച്ഛനമ്മമാരോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, ഇല്ലേ?’
അൽപ്പം ധൈര്യക്കുറവോടെ സാറ ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും,’ മണി മുഴക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. അത്
ഭാഗികമായി മാത്രം സത്യമായിരുന്നു.

ഞാൻ ഒരാഴ്ചക്കാലത്തേക്ക് വീട്ടിലേക്ക് ഒരു സുഹൃത്തിനെ
കൊണ്ടു വരുന്നുണ്ടെന്ന് അച്ഛനമ്മമാരോട് പറഞ്ഞിരുന്നു.
എങ്കിലും, അതൊരു പെൺകുട്ടിയാണെന്ന് അമ്മയ്ക്കു മാത്രമേ
അറിയാമായിരുന്നുള്ളൂ. അമ്മയോട് പോലും സാറയുടെ പേര്
ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവളെ കാണുന്നതിനു മുമ്പേ അമ്മ
മുൻവിധികൾ മെനയരുതല്ലോ. ഞങ്ങൾ പ്രണയത്തിലാണെന്നും
ഞാൻ അമ്മയോട് പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത് ആൾവാർ
കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു,’ എന്നു മാത്രമാണ് ഞാൻ അമ്മയോട്
ഫോണിലൂടെ പറഞ്ഞത്. എന്റെ സുഹൃത്ത് ഒരു
പെൺകുട്ടിയാണെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.
‘അതെ, അവൾ ഐഐടിയിൽ പിഎച്ച്ഡി ചെയ്യുകയാണ്,’
ഞാൻ കഴിയാവുന്നത്ര സാധാരണ മട്ടിൽ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.
ഇന്ത്യയിലെ അച്ഛനമ്മമാർ വ്യത്യസ്ത ലിംഗങ്ങളിൽ പെട്ടവരുടെ

കൂട്ടുകെട്ട് അക്കാദമിക രംഗവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ എളുപ്പത്തിൽ ആംഗീകരിക്കും.

സാറയെ അച്ഛനമ്മമാർ ഒന്നു കണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ സ്നേഹിക്കുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പാണ്. ജീവിതം ഒരുമിച്ച് ചിലവഴിക്കാനുള്ള ഞങ്ങളുടെ തീരുമാനം അതിനുശേഷം ഞാനവരോട് പറയും.

‘ക്ഷമിക്കണം, ഞാൻ അടുക്കളയിലായിരുന്നു,’ എന്റെ അമ്മ വാതിൽ തുറന്നു കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

‘നമസ്തേ, ആന്റീ,’ കൈത്തലങ്ങൾ പതിയെ കുപ്പിക്കൊണ്ട് സാറ പറഞ്ഞു. അവളുടെ കൈത്തണ്ടകളിലെ വളകൾ കിലുങ്ങുകയും വെളിച്ചത്തിൽ തിളങ്ങുകയും ചെയ്തു.

‘ഈ പെൺകുട്ടി എത്ര സുന്ദരിയാണ്,’ എന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞു.

സാറ വിനയത്തോടെ പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘അമ്മേ, ഇതാണ് സാറ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, അമ്മ ഞാൻ പറഞ്ഞത് കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് തോന്നിയില്ല.

‘അകത്തേക്ക് വരു. പുറത്ത് നല്ല ചൂടാണ്,’ അമ്മ സാറയോട് പറഞ്ഞു.

‘ഉച്ചഭക്ഷണം ഇപ്പോൾ തയ്യാറാകും,’ അമ്മ എന്നെയും സാറയെയും സ്വീകരണ മുറിയിൽ ഇരുത്തി അടുക്കളയിലേക്ക് തിടുക്കത്തോടെ പോയി.

സാറ സോഫയിലിരിക്കുകയും രാജസ്ഥാനി ചിത്രങ്ങളും ഫ്രെയിം ചെയ്ത ഫോട്ടോകളും നിരത്തി വെച്ചിരിക്കുന്ന ഭിത്തികൾ നോക്കുകയും ചെയ്തു. വലിയ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളോടൊത്ത് എന്റെ അച്ഛന്റെ ഏതാനും ഫോട്ടോകൾ അവൾ കണ്ടു.

‘അത് പ്രധാനമന്ത്രിയല്ലേ?’ അവൾ ചോദിച്ചു.

‘അതെ, അന്നദ്ദേഹം മുഖ്യമന്ത്രിയായിരുന്നു.’

‘കൊള്ളാം, നിന്റെ അച്ഛന് വലിയ ബന്ധങ്ങളുണ്ടല്ലോ.’

‘ആർഎസ്എസിന്റെ മുതിർന്ന അംഗമാണ് അദ്ദേഹം. നേരു പറഞ്ഞാൽ, വിവാഹിതരായ പുരുഷന്മാർക്ക് പോകാവുന്നത്ര മുകളിലേക്ക് പോയ ആൾ.’

‘എന്താണ് അതിന്റെ അർത്ഥം?’ അതിശയത്തോടെ അവൾ ചോദിച്ചു.

‘ആർഎസ്എസിലെ ഉന്നത സ്ഥാനങ്ങൾ സാധാരണയായി അവിവാഹിതർക്കു മാത്രമാണ് നൽകാറുള്ളത്.’

‘അതെന്തു കൊണ്ടായിരിക്കാം? ചിലപ്പോൾ ജ്ഞാനികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള വഴിയായിരിക്കാം. നിങ്ങൾ നേരായും മിടുക്കനാണെങ്കിൽ, വിവാഹം കഴിക്കില്ല,’ സാറ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

അവൾ ചിത്രങ്ങൾ അടുത്തു കാണാനായി ഭിത്തിക്കടുത്തേക്ക് നടന്നു. വിവാഹിതരായതിനുശേഷം അവൾ ഈ വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നത് ഞാൻ സങ്കല്പിച്ചു. ഞങ്ങൾ പുൽത്തകിടിയിൽ പോയിരിക്കും. അവൾ എന്റെ അച്ഛനോടും അമ്മയോടും സംസാരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ഒന്നോ രണ്ടോ കുട്ടികൾ ഞങ്ങൾക്കിടയിലേക്ക് വരും. അവർക്ക് എന്തു പേരിടണമെന്ന് ഞാൻ ആലോചിച്ചു. ‘കബീറി’നെ പോലെ ഇരുവശങ്ങൾക്കും സ്വീകാര്യമായ ഒരു പേരിട്ടാലോ?

ഞാൻ സാറയെ നോക്കി; ആ വലിയ മുറിയിൽ അവൾ അങ്ങേയറ്റം ദുർബലയായതുപോലെ തോന്നി, ഇരുകൈകളും പുറകിൽ കെട്ടി ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയെ പോലെ. അവൾ അവസാനം എന്റെ വീട്ടിലെത്തിയതിൽ എനിക്ക് സന്തോഷം തോന്നി.

‘നീ ഓമനത്തമുള്ള ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു.’ ഞാൻ പാർക്കിൽ കളിക്കുന്ന, കറുപ്പും വെളുപ്പും ഫോട്ടോയിലേക്ക് അവൾ എത്തി നോക്കി.

‘നന്ദി.’

‘പിന്നീടെന്ത് സംഭവിച്ചു?’

‘മിണ്ടാതിരിക്ക,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അവൾ വീണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘ക്ഷമിക്കണം, ക്ഷമിക്കണം,’ അമ്മ സ്വീകരണ മുറിയിലേക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. അവർ സാരിത്തലപ്പു കൊണ്ട് നെറ്റിയിലെ വിയർപ്പ് ഒപ്പിയെടുത്തു. ‘നിങ്ങൾക്ക് വിശക്കുന്നുണ്ടോ?’

‘ഇല്ല, അമ്മേ. ഇവിടെ വന്നിരിക്കൂ. നിങ്ങളെ രണ്ടുപേരെയും ശരിക്കുമൊന്ന് പരിചയപ്പെടുത്തട്ടെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരി, കേശവ്,’ അമ്മയെന്ന വാത്സല്യത്തോടെ നോക്കി. അമ്മ സോഫയിൽ ഇരിക്കുകയും അവരുടെ തൊട്ടടുത്ത ഇരിപ്പിടം തട്ടിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. സാറ അവീടെ ചെന്നിരുന്നു.

‘അമ്മേ, ഇതാണ് സാറ, ഡൽഹിയിൽ നിന്നുള്ള എന്റെ സുഹൃത്ത്. സാറാ, ഇതാണ് എന്റെ അമ്മ. ഞാൻ അമ്മയുടെ ഒരേയൊരു മകനാണ്., അമ്മ എന്റെ ഒരേയൊരു അമ്മയും.’

സാറ വീണ്ടും കൈകൾ കൂപ്പിക്കൊണ്ട് പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘സാറ എന്നുവെച്ചാൽ ... ?’ എന്റെ അമ്മ ചോദിച്ചു. ‘എന്താണ് നിന്റെ മുഴുവൻ പേര്?’

‘സാറാ ലോൺ എന്നാണ് ആന്റി.’

‘അതെയോ,’ എന്റെ അമ്മ നിശബ്ദയായി. എന്നിട്ട് തന്റെ അസ്വസ്ഥത മറയ്ക്കാനെന്നോണം തിടുക്കത്തിൽ സംസാരിച്ചു.

‘നീ സുന്ദരിയാണ്, മോളേ. നീ ഒരു മോഡലാണോ?’

പുഞ്ചിരിച്ചെങ്കിലും സാറയുടെ പുരികങ്ങൾ അല്പം ഉയർന്നു.

‘അതു വിടമേ,’ ഞാൻ ഇടയ്ക്കു കയറി. ‘ബിടെക് കഴിഞ്ഞയുടൻ അവൾക്ക് ഐഐടിയിൽ നേരിട്ട് പിഎച്ച്ഡിക്ക് പ്രവേശനം കിട്ടി. വളരെ കുറച്ചു പേർക്കേ അങ്ങനെ കിട്ടാറുള്ളൂ.’

‘ഞാനൊന്ന് അവളെ അഭിനന്ദിച്ചതാണ്.’ അമ്മ പറഞ്ഞു.

സാറ പറഞ്ഞു, ‘നിങ്ങളുടേത് മനോഹരമായ വീടാണ്. ഭിത്തിയിലെ എല്ലാ ചിത്രങ്ങളും എനിക്ക് ഇഷ്ടമായി.’

‘നന്ദി, മോളേ. നോക്ക്, എത്ര മര്യാദയുള്ളവളാണ് ഇവളെന്ന്,’ അമ്മ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? അപ്പോൾ എനിക്ക് മര്യാദയില്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ആൺകുട്ടികൾക്ക് എങ്ങനെ സംസാരിക്കണമെന്നറിയില്ല. ഒരു മകളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലെന്ന് എപ്പോഴും ഞാൻ ആശിക്കാറുണ്ട്,’ എന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞു. ‘എന്നിട്ടവർ സാറയുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. ‘നിങ്ങൾ എവിടത്തുകാരാണ്?’ ഇന്ത്യയിൽ, നിങ്ങളേതു ദേശക്കാരാണെന്ന് മറ്റുള്ളവർക്കറിയാം. അപ്പോൾ മാത്രമേ നിങ്ങളോടുള്ള സംസാരം അവർക്ക് സുഖപ്രദമാകൂ.’

‘ഞാൻ കൺമീരിൽ നിന്നാണ്, ആന്റി. ശ്രീനഗർ. പത്തുവർഷത്തിലധികമായി ഡൽഹിയിലാണ് താമസം.’

‘കൺമീരുകാരി? അതേയോ?’ അമ്മ പറഞ്ഞു. അവരുടെ നീട്ടിയ ‘അതേയോ’ കേട്ടാൽ ഞാൻ ചൊവ്വാഗ്രഹത്തിൽ നിന്ന് ആരെയോ കൊണ്ടു വന്നതാണെന്നു തോന്നും.

‘അത് ഇന്ത്യയിൽ തന്നെയാണ്, അമ്മേ,’ പരിഹാസത്തോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കറിയാം. നോക്ക്, ആൺകുട്ടികൾക്ക് സംസാരിക്കാനറിയില്ല.’ അമ്മ സാറയെ നോക്കി നിശ്ശബ്ദമായി ചിരിച്ചു.

എന്നിട്ടെന്നോട് അമ്മ പറഞ്ഞു, ‘നിന്റെ അതിഥിക്ക് മുറി കാണിച്ചു കൊടുത്തോ?’

അമ്മ സാറയെ ‘നിന്റെ അതിഥി’ എന്നാണു വിളിച്ചത്. ‘നിന്റെ സുഹൃത്തേ’ന്നോ ‘സാറ’യെന്നു പോലുമോ അല്ല. തീർച്ചയായും അതൊരു നല്ല തുടക്കമല്ല.

‘കാണിച്ചു കൊടുക്കാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘കൊള്ളാം,’ അമ്മ സാറയുടെ നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു. ‘നിനക്ക് ആൾവാർ ഇന്നു കാണണമെന്നുണ്ടോ? അതോ നാളെയോ?’

‘നമുക്കു പോകാമെന്ന് കേൾവ് പറയുന്നതെപ്പോഴോ, അപ്പോൾ.’

അവളുടെ ‘നമുക്ക്’ എന്ന പറച്ചിൽ കേട്ട് അമ്മ അതിശയത്തോടെ എന്നെ നോക്കി.

‘ആൾവാറിൽ കാണാൻ കുറച്ചു സ്ഥലങ്ങളേയുള്ളൂ. എന്തായാലും ആഹാരം കഴിക്ക്, സാറാ. സന്ധ്യാഹാരം മാത്രമേയുള്ളൂ, നിനക്ക് കുഴപ്പമുണ്ടാകില്ലെന്നു കരുതുന്നു.’

‘ഇല്ലേയില്ല, ആന്റി. എനിക്ക് സന്ധ്യാഹാരം ഇഷ്ടമാണ്.’

‘നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവർക്ക് സന്ധ്യേതര ആഹാരമാണ് ഇഷ്ടമെന്നാണു ഞാൻ കരുതിയത്.’

അച്ഛനമ്മമാർ നിങ്ങളുടെ കാമുകിയെ ‘നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവർ’ എന്നു അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത് തീർച്ചയായും നല്ല ലക്ഷണമല്ല.

‘രാജസ്ഥാൻ മുഖ്യമന്ത്രി അടുത്ത ആഴ്ച ആൾവാർ സന്ദർശിക്കുന്നുണ്ട്. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ വീട്ടിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ട്,’ എന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം സോക്സുകളുരി ഷൂസുകൾക്കുള്ളിൽ തിരുകിവെച്ചു. വൈകുന്നേരം എട്ടുമണിക്കാണ് അദ്ദേഹം വീട്ടിലേക്കു വന്നത്. സാറ അതിഥി മുറിയിൽ അത്താഴത്തിനു മുമ്പ് കുളിക്കുകയാണ്. അമ്മയാകട്ടെ പൂജാമുറിയിൽ വൈകീട്ടത്തെ ആരതീപൂജ ചെയ്യുകയാണ്. അമ്മ ഇന്ന് ഭജനകൾ പതിവിലും ഉച്ചത്തിൽ പാടുന്നുണ്ട്, സാറയ്ക്കു മുമ്പിൽ തന്റെ സ്വത്വം വീണ്ടും ഉറപ്പിക്കുന്നതുപോലെ. ആൺമക്കളുടെ കാമുകിമാരുമായി അമ്മമാർ നടത്തുന്ന പരോക്ഷമെങ്കിലും അക്രമസാക്ഷ്യമായ ഒളിസംഭാഷണം സംസ്കൃതവും മാരകവുമായ കലാരൂപമാണ്.

ഞാനും അച്ഛനും സ്വീകരണമുറിയിലിരുന്നു. എന്റെ അതിഥിയെ കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും ചോദിക്കുമെന്ന് ഞാനാശിച്ചു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ഒരൊറ്റക്കാര്യം മാത്രമായിരുന്നു.

‘നിനക്ക് അടുത്തയാഴ്ച കൂടി ഇവിടെ തങ്ങാമോ? വരുന്നത് മുഖ്യമന്ത്രിയാണ്. നീ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നത് നല്ലതായിരിക്കും, അല്ലേ?’

‘എനിക്ക് ഡൽഹിയിൽ ജോലിയുണ്ട്, അച്ഛാ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്തു ജോലി? നിനക്ക് ശരിക്കുള്ള ജോലിയൊന്നുമില്ലല്ലോ.’

ശരിക്കുള്ള ജോലിക്കുള്ളതിനേക്കാൾ പത്തിരട്ടി മോശമായ ഒരു ബോസ് എനിക്കുണ്ടെന്ന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോട് പറയാനാഗ്രഹിച്ചു.

‘എനിക്ക് ക്ലാസുകളുണ്ട്, അച്ഛാ. വിദ്യാർത്ഥികൾ കാത്തിരിക്കും.’

‘രാജസ്ഥാനിലെ മുഖ്യമന്ത്രിയാണ് നിന്റെ വീട് സന്ദർശിക്കുന്നത്. അപ്പോഴാണ് നീ ട്യൂഷനെടുക്കാൻ പോകുന്നത്!’

‘അതാണെന്റെ ജോലി.’

‘നീ ശരിക്കുള്ള ജോലിക്ക് അപേക്ഷിക്കുന്നുണ്ടോ?
കമ്പനികളിലും മറ്റും?’

‘ഉവ്വ്, അച്ഛാ. ഇപ്പോൾ കിട്ടിയ ജോലി ചെയ്യുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ.’

‘നീ കുറച്ചു കൂടി നന്നായി കോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ!
ഐഐടിയിൽ പഠിച്ചിട്ടും എന്റെ മകന് നല്ല ജോലി കിട്ടാതെ
പോയതെന്തെന്ന് സൂഹൃത്തുക്കളോട് വിശദീകരിക്കാൻ
ബുദ്ധിമുട്ടാണ്.’

ഞാൻ തറയിൽ മിഴികളുറപ്പിച്ചു. നിരവധി തവണ
ഞങ്ങളിതിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘നമ്മുടെ അഗ്രസേൻ
ജിയുണ്ട്. അദ്ദേഹം രാജസ്ഥാനിലെ പ്രാന്ത് പ്രചാരകാണ്.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർബിൾ ഫാക്ടറിയിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ ജോലി
കിട്ടും.’

‘രാജസ്ഥാനിലെ എന്തെങ്കിലും കുടുംബത്തിന്റെ അധീനതയിലുള്ള
മാർബിൾ ഫാക്ടറിയിൽ ജോലിയെടുക്കാൻ എനിക്കിഷ്ടമല്ല,
അച്ഛാ.’

‘എന്തുകൊണ്ട്? നീ ഒരു യഥാർത്ഥ എഞ്ചിനീയറെങ്കിലുമാകും.
ട്യൂഷനെടുക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതാണ്.’

‘അതൊരു ബഹുരാഷ്ട്രകമ്പനിയായിരിക്കണം. ഇന്ത്യയിലെ
മികച്ച കമ്പനിയെങ്കിലുമാകണം. അല്ലെങ്കിൽ എന്താണു
വ്യത്യാസം?’

അദ്ദേഹം നിരാശയോടെ തലയാട്ടി. അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു
നിൽക്കുകയും നട്ടെല്ലു നിവർത്താനായി ശരീരം അങ്ങോട്ടും
ഇങ്ങോട്ടും ഉലയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘മുഖ്യമന്ത്രി
വരുന്ന കൃത്യസമയം പറയാമെങ്കിൽ ഞാൻ ഏതാനും
മണിക്കൂറുകൾക്കായി കഴിയുമെങ്കിൽ ഇങ്ങോട്ടെത്താം.’

‘അപ്പോൾ നീ മുഖ്യമന്ത്രിയേക്കാൾ വലിയവനാണോ? മുഖ്യമന്ത്രി വരുന്ന കൃത്യ സമയം അറിഞ്ഞാലേ നീ വരു, അല്ലേ?’ അച്ഛൻ സോഫയിൽ വീണ്ടും ഇരുന്നു.

‘മുഴുവൻ ആഴ്ചയും നിൽക്കുന്നതിനു പകരമെന്നാണ് ഞാനുദ്ദേശിച്ചത്.’

സാറ അവളുടെ മുറിയുടെ വാതിൽ തുറന്നു. അച്ഛൻ ആ ശബ്ദം കേട്ടു.

‘മുകളിൽ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ?’ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വ്, അച്ഛാ. ഞാൻ ഇത്തവണ ഒരു സുഹൃത്തിനെ കൊണ്ടു വരുന്നുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ.’

‘ഉവ്വാ? ഇവിടെ താമസിക്കാൻ?’

‘ഉവ്വ്. വാരാന്ത്യം മാത്രം. അൾവാർ കാണണമെന്നു പറഞ്ഞു.’

സാറ മുറിയിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്കു വരികയും സ്വീകരണമുറിയിലേക്കുള്ള പടികൾ ഇറങ്ങുകയും ചെയ്തു. ചെറുനാരങ്ങാനിറമുള്ള ലളിതമായ സൽവാർ കമീസാണ് അവൾ ധരിച്ചത്. നനഞ്ഞ മുടിയും നഗ്നമായ മുഖവും അവളെ എന്നത്തേക്കാളും സുന്ദരിയാക്കിയിരുന്നു. അവളെ കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ അച്ഛൻ അമ്പരന്നു പോയി. അദ്ദേഹം എന്നോട് അടക്കിപ്പറഞ്ഞു, ‘ഇതാണോ നിന്റെ സുഹൃത്ത്?’

‘അതെ. അവൾ ഐഐടിയിൽ പിഎച്ച്ഡി ചെയ്യുകയാണ്.’

‘പക്ഷേ...’ അച്ഛന് കൂടുതലൊന്നെങ്കിലും പറയാൻ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് സാറ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തെത്തി.

‘നമസ്തേ, അമ്മിൾ,’ സാറ പറഞ്ഞു. അച്ഛൻ ബഹുമാനത്തേക്കാൾ ഞെട്ടലിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു.

എന്റെ അച്ഛൻ കൈകൾ കൂപ്പി. ഒരൊറ്റ വാക്കുപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കു വന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഏതാണ്ടെല്ലാ ഇന്ത്യൻ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകൾക്കു മുമ്പിൽ നാക്കു കെട്ടപ്പെട്ടുവരാകുന്നത്?

സാറ ഞാൻ പറഞ്ഞത് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കൈത്തണ്ടകളും കഴുത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും മറയ്ക്കുന്ന മുഴുക്കൈ കമീസാണ് അവൾ ധരിച്ചത്. ശരീരം പുറത്തു കാണിക്കരുതെന്ന് ഞാനവൾക്ക് കർശനനിർദ്ദേശം നൽകിയിരുന്നു. എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ താലിബാനികളാണെന്നതു പോലെയാണ് ഞാൻ പെരുമാറുന്നതെന്ന് സാറ പറഞ്ഞു. അവൾക്ക് കാര്യം മനസ്സിലാകാഞ്ഞിട്ടാണ്. തങ്ങളുടെ കുട്ടികളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് വെറുക്കാൻ അച്ഛനമ്മമാർക്ക് തുച്ഛമായ കാരണങ്ങൾ മതി. സാമ്പ്രദായികമട്ടിൽ വസ്ത്രം ധരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഒറ്റ വെട്ട്, അതോടെ കളി തീരും.

‘അച്ഛാ, ഇതാണ് സാറ. സാറാ, ഇതാണ് അച്ഛൻ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

എന്റെ അച്ഛൻ സാധ്യമായതിൽ വെച്ചെറ്റവും ഹ്രസ്വമായി തലയാട്ടി. അദ്ദേഹം തിരികെ സോഫയിലിരുന്നു. ഞങ്ങൾ മൂന്നു പേരും സ്വീകരണമുറിയിലിരുന്നു. അത് അങ്ങേയറ്റം നിശ്ശബ്ദമായിപ്പോയതിനാൽ ക്ലോക്കിന്റെ ശബ്ദം ഭിത്തിയിൽ ചുറ്റിക കൊണ്ടടിക്കും പോലെ മുഴങ്ങി. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കു മുമ്പേ പൂർണ്ണമായ ഒഴുക്കോടെ പ്രസംഗിച്ചിരുന്ന അച്ഛന് ഒരു വാക്കുപോലും ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു.

‘സാറ അവളുടെ പിഎച്ച്ഡി ഡൽഹി ഐഐടിയിലാണു ചെയ്യുന്നത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ബിഗ് ഡാറ്റ നെറ്റ്വർക്കിൽ. കമ്പ്യൂട്ടർ സയൻസ്.’

എന്റെ അച്ഛൻ തലയാട്ടുകയും പുഞ്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വനതന്തുക്കൾ സമരം ചെയ്യുന്നതു തുടർന്നു.

‘അങ്ങൊരു വക്കീലാണ്, അല്ലേ?’

‘ഹും...’ എന്റെ അച്ഛൻ മറുപടിയായി ഒന്നു മുരണ്ടു.

‘സ്വന്തമായി പ്രാക്ടീസ് ചെയ്യുകയാണോ?’ സാറ ചോദിച്ചു.

‘മുമ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മുഴുവൻ സമയവും സംഘിലാണ്.’
അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. അതിശയകരം, അവസാനം ആ മനുഷ്യൻ
സംസാരിച്ചു!

‘സംഘ്?’ സാറ ചോദിച്ചു.

‘ആർഎസ്എസ്. അറിയാമോ?’

‘ഉവ്വ്. രാഷ്ട്രീയസ്വയം സേവക് സംഘ്.’

‘നീ എവിടത്തുകാരിയാണ്?’ ഇന്ത്യയിലെ മുതിർന്നവർ
നിശ്ചയമായും ചോദിച്ചിരിക്കേണ്ട ചോദ്യമാണത്. തങ്ങളുടെ
കുട്ടിയുടെ സൂഹൃത്തിനെ ആദ്യമായി കാണുമ്പോൾ
അച്ഛനമ്മമാർക്ക് വിലാസം തെളിയിക്കുന്ന രേഖയോ ആധാർ
കാർഡിന്റെ പകർപ്പോ കാണണമെന്ന് ശരിക്കാവുന്നതാണ്.

‘ഞാൻ ഡൽഹിയിലാണ് താമസിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ശരിക്കും
കശ്മീരിയാണ്.’

‘അതേയോ,’ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. ‘നിന്റെ മുഴുവൻ പേരെന്താണ്?’

കുറ്റവിചാരണ പോലെ തോന്നുന്ന സംഭാഷണം തികച്ചും
സാധാരണമാണെന്നാണ് അച്ഛൻ കരുതുന്നത്.

‘സാറാ ലോൺ, അങ്കിൾ.’

നീണ്ടതും ആഴത്തിലുള്ളതുമായ ശ്വാസനിശ്വാസങ്ങളുടെ
അകമ്പടിയോടെയാണ് അവളുടെ കുടുംബപ്പേര് എന്റെ അച്ഛൻ
ഉൾക്കൊണ്ടത്. അതെ, അവളൊരു മുസ്ലീമാണ്, അച്ഛാ.
ശാന്തനാകൂ. അവർ കടിക്കില്ല, എനിക്ക് പറയണമെന്നു തോന്നി.

‘എനിക്ക് കേശവിന്റെ അമ്മയോട് സംസാരിക്കാനുണ്ട്,’ എന്റെ അച്ഛൻ എഴുന്നേറ്റു. അദ്ദേഹം പൂജാമുറിയിലേക്ക് പോയി. ഭജന നിന്നു. ഗൗരവമേറിയ ചർച്ച നടക്കുന്നതായി സൂചിപ്പിക്കുന്ന, മനസ്സിലാക്കാനാകാത്ത ഒച്ചകൾ ഞാൻ കേട്ടു.

‘എല്ലാം നേരയാണോ?’ സാറ എന്നോടു ചോദിച്ചു.

‘അതെ, എന്തേ?’ ഞാൻ കൂടുതൽ തിളക്കത്തോടെ ചിരിച്ചു.

‘എന്തായാലും, നല്ല സൽവാർ കമീസ്.’

പിറ്റേന്ന് വൈകുന്നേരം ഞാൻ തീൻമേശയിൽ എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരോടൊപ്പമിരുന്ന് ചായ കുടിക്കുകയായിരുന്നു. സാറ തനിയെ ആൾവാറിലെ തെരുവുചന്തകളിൽ നിന്ന് സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാൻ പോയതായിരുന്നു.

‘ആ പെൺകുട്ടിയെ നീ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടു വന്നതെന്തിനാണെന്ന് നിന്റെ അച്ഛൻ അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു,’ എന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞു. ഞാൻ അച്ഛന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. എന്നിൽ നിന്നറിയേണ്ടത് അമ്മയിലൂടെ ചോദിച്ചതെന്തിനാണെന്ന് എനിക്കറിയാം.

‘അച്ഛാ, അവൾക്ക് ആൾവാർ കാണണമെന്നു പറഞ്ഞു. നിങ്ങളെയും അവൾക്കു കാണാമല്ലോ എന്നു കരുതി.’

‘ഞങ്ങളെന്തിനാണ് അവളെ കാണുന്നത്?’ എന്റെ അച്ഛൻ ചോദിച്ചു.

‘അതൊന്നിനുമല്ല, അല്ലേ?’ എന്റെ അമ്മ ചോദിച്ചു. ‘ഞാനത് നിന്റെ അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു. ആൾവാർ കാണാൻ വന്ന ഒരു സുഹൃത്ത് മാത്രമാണ് അവൾ. സുരക്ഷിതമായതു കൊണ്ടാണ് നീ അവളെ വീട്ടിൽ താമസിപ്പിച്ചത്. സ്ത്രീകൾക്കെതിരെ ഇക്കാലത്ത് എത്ര കുറ്റകൃത്യങ്ങളാണ് നടക്കുന്നത്!’

‘അതേ, പക്ഷേ...’

‘പക്ഷേ?’

‘അവളെന്റെ നല്ല സുഹൃത്താണ്.’

‘നല്ല സുഹൃത്ത്? നല്ല സുഹൃത്തുക്കളായി പെൺകുട്ടികളുള്ളതാർക്കാണ്?’ എന്റെ അച്ഛൻ ചോദിച്ചു. സാധാരണ മനുഷ്യർക്ക്, ഞാൻ ഉത്തരം പറയാനാഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും പറഞ്ഞില്ല.

‘നീ ഒരു കൾമീരി മുസ്ലീം പെൺകുട്ടിയെ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടു വന്നിട്ടും ഞങ്ങൾക്ക് ഒന്നും ചോദിക്കാൻ പോലുമാകില്ലേ?’

‘നിങ്ങളെന്തിനാണ് ദേഷ്യപ്പെടുന്നത്?’ അമ്മ തന്റെ ഭർത്താവിനെ അനുനയിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ‘ഐഐടിയിൽ എല്ലായിടത്തു നിന്നുമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുണ്ട്. അവളെ കണ്ടിട്ട് മര്യാദയുള്ളവളാണെന്നു തോന്നുന്നു. അവൾ ആൾവാർ കണ്ടിട്ട് തിരിച്ചുപോകും. ഇത്രയ്ക്കും ദേഷ്യപ്പെടുന്നതെന്തിനാണ്, രാജ്പുരോഹിത് ജി?’

‘നിന്റെ മകൻ വീട്ടിലേക്ക് ഒരു മുസ്ലീം പെൺകുട്ടിയെ കൊണ്ടു വന്നിട്ടും നിനക്ക് ഉത്കണ്ഠയില്ലേ?’ അച്ഛൻ ചോദിച്ചു. എന്റെ കുറ്റമെന്നാണെന്ന് എനിക്ക് കൃത്യമായി പറയാനായില്ല. ഒരു പെൺകുട്ടിയെ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നതോ? അതോ ഒരു മുസ്ലീമിനെ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടു വന്നതോ? ചിലപ്പോൾ രണ്ടുമാകാം.

‘മോനേ, ഇതിൽ എന്തെങ്കിലും വേവലാതിപ്പെടേണ്ടതായിട്ടുണ്ടോ?’ അമ്മ അങ്ങേയറ്റം സാന്ത്വനിപ്പിക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

വേവലാതി? എന്നെയും സാറയെയും ചേർത്ത് വേവലാതിയായാണ് പരിഗണിക്കുന്നത്, ഞാൻ ഊഹിച്ചു.

‘അമ്മയല്ലേ പറഞ്ഞത് അവൾ സുന്ദരിയാണെന്ന്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വ്, അതുകൊണ്ട്?’ അമ്മ ചോദിച്ചു. അച്ഛൻ അമ്മയെ വൃത്തികെട്ട ഒരു നോട്ടം നോക്കി. ഒരു അഹിന്ദുവിനെ സുന്ദരിയെന്നു വിളിക്കാൻ അമ്മയ്ക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു?

‘അവൾ ബുദ്ധിമതിയുമാണ്. അവൾ ഐഐടിയിലാണ് പിഎച്ച്ഡി ചെയ്യുന്നത്. ബിഗ് ഡാറ്റാ നെറ്റ്‌വർക്കിങ്ങിനെക്കുറിച്ച്. പുതുപുത്തൻ സാങ്കേതികവിദ്യയെക്കുറിച്ച്.’

‘എന്ത് ബിഗ് ഡാറ്റാ? ഡാറ്റാ പാക്കേജ് പോലെ?’ നേരായും ആശയക്കുഴപ്പത്തിലകപ്പെട്ട അമ്മ ചോദിച്ചു. സാറയുടെ പ്രബന്ധവിഷയം പരാമർശിക്കേണ്ടതില്ലായിരുന്നുവെന്ന് എനിക്കു തോന്നി.

‘അവൾ സാമൂഹ്യവിഷയങ്ങളിൽ തല്പരയാണ്. അവൾ ഭൗതിക സുഖങ്ങൾ മാത്രം വിലമതിക്കുന്നവളല്ല. പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയാൽ കൺസ്യൂമർ വേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്ന് അവൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവൾ ബഹുമാനമുള്ളവളാണ്—’ അമ്മ എന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘അതെല്ലാം നല്ലതു തന്നെ. പക്ഷേ, നീയെന്തിനാണ് ഞങ്ങളോടൊന്നിച്ച് പറയുന്നത്?’

എന്റെ രണ്ടു രക്ഷിതാക്കളും ഭീതിയോടെ എന്നെ തുറിച്ചു നോക്കാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ ദീർഘമായി ശ്വസിച്ചു.

‘എനിക്കവളെ ഇഷ്ടമാണ്, അമ്മേ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ശവഭാഗിയാണെന്നോ മറ്റോ സമ്മതിച്ചതുപോലെ അമ്മ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് സാറയെ ഇഷ്ടമാണ്. അവൾക്കും എന്നെ ഇഷ്ടമാണ്. ഞങ്ങൾക്ക് ഒരുമിച്ച് ജീവിക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്.’

‘നോക്ക്,’ അച്ഛൻ അലറി. അദ്ദേഹം തീൻമേശയിൽ നിന്നൊഴുന്നേറ്റു. ‘ഞാൻ നിന്റെ അച്ഛനാണ്. മണ്ടനല്ല. അവളെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ എനിക്കിത് മനസ്സിലായി.’

‘ഒരുമിച്ച്? നീ ഒരു മുസ്ലീം പെൺകുട്ടിയെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയാണോ?’ ശബ്ദം തിരിച്ചു കിട്ടിയ അമ്മ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് സാറയുടെ കൂടെ ജീവിക്കണം. അവൾ ഒരു മുസ്ലീമായിപ്പോയി. അഞ്ചടി മൂന്നിഞ്ച് ഉയരമുണ്ട്. യക്ഷിക്മകളിലെ സ്നോവൈറ്റിനേക്കാൾ വെളുത്തതാണ്. ഇത്തരം വിവേകശൂന്യമായ, തൊലിപ്പുറത്തുള്ള ഗുണങ്ങൾ കാര്യമാക്കുന്നതെന്തിന്?’

‘ഒരു മുസ്ലീമാണെന്നത് കാര്യമല്ലേ?’ അമ്മ ചോദിച്ചു. കണ്ണുകളും വായും അമ്മയുടെ മുഖത്ത് മൂന്നു വട്ടങ്ങൾ വരച്ചുവെച്ചു.

ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നൊഴിവാക്കാൻ ഇന്ത്യയിലെ ദശലക്ഷത്തോളം ഭർത്താക്കന്മാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന അതേ തേഞ്ഞുപഴുകിയ വരി എന്റെ അച്ഛനും പറഞ്ഞു: ‘ചെല്ല, നിന്റെ മകനെ കൂറേക്കൂടി സ്നേഹിക്ക. ആദ്യമവൻ ക്ലാസിൽ ഏറ്റവും മോശമായി പഠനം പൂർത്തിയാക്കി. ജോലിയും കിട്ടിയില്ല. ഇപ്പോഴവന് ഒരു മുസ്ലീം പെൺകുട്ടിയെ വേണം. നീ അവനെ ലാളിച്ചു വഷളാക്കിയതു കൊണ്ടല്ലെന്നു മാത്രമെന്നോടു പറയരുത്.’

എന്റെ അമ്മ ഞൊടിയിടയിൽ എന്റെയടുത്തെത്തുകയും തലയുടെ പുറകിൽ ഊക്കോടെ അടിക്കുകയും ചെയ്തു. കഴിഞ്ഞ പതിനഞ്ചു വർഷത്തിനിടയിൽ അമ്മയങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ല.

‘അയ്യോ,’ ഞാൻ തലയുടെ പുറകുവശം തിരുമ്മി. രജപുത്രയായ ഒരു അമ്മയുടെ അടി തീർച്ചയായും വേദനിക്കും.

‘നിനക്ക് സുബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടോ? നിനക്ക് ഒരു മുസ്ലീം പെൺകുട്ടിയെ വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നോ?’ ഒരു ഓൺലൈൻ കൊക്കയിൻ കട തുടങ്ങാൻ പണം ചോദിച്ചതു പോലെ അമ്മ പറഞ്ഞു.

‘കശ്മീരി മുസ്ലീം,’ അച്ഛൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. സാറ ‘വെറും വനില’ മുസ്ലീമിനേക്കാൾ എങ്ങനെയോ മോശക്കാരിയാണെന്നതുപോലെ.

‘അച്ഛാ, അവൾ ഡൽഹിയിലെ ഒരു നല്ല കുടുംബത്തിൽ നിന്നുള്ള, അഭ്യസ്തവിദ്യയായ പെൺകുട്ടിയാണ്.’

‘അവളെ പോലുള്ളവരാണ് കശ്മീരിൽ നിന്ന് ഹിന്ദുക്കളെ പുറത്താക്കിയത്,’ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? കശ്മീരിൽ സമാധാനവും സുരക്ഷയും പ്രചരിപ്പിക്കാൻ അവൾക്കൊരു ബ്ലോഗുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അങ്ങനെയൊന്നെ കുറിച്ചാണീ സംസാരിക്കുന്നത്, അച്ഛാ?’

‘ബ്ലോഗ് ... എന്ത്?’ അച്ഛൻ ചോദിച്ചു.

‘ബ്ലോഗ്. അവൾ കശ്മീരിനെ കുറിച്ചും അവിടെ സമാധാനം വരേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചും ഇന്റർനെറ്റിൽ എഴുതുന്നുണ്ട്. അവളോട് സംസാരിക്കൂ, അവളുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ കേൾക്കൂ.’

‘കശ്മീരിനെ കുറിച്ച് കശ്മീരി മുസ്ലീങ്ങളോട് എനിക്ക് സംസാരിക്കേണ്ടതില്ല. അവൾ ഈ വീടു വിട്ടു പോകുന്നതെപ്പോഴാണെന്നു മാത്രം എന്നോടു പറയ്,’ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം സോഫയുടെ നേർക്ക് നടക്കുകയും നീരസത്തോടെ അതിലിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം മുഖം കോട്ടുകയും ടിവി വെക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു വാർത്താ ചാനൽ തുറന്നു വന്നു. കാര്യങ്ങളെ കൂടുതൽ വഷളാക്കാൻ, പ്രധാന

ചർച്ചാവിഷയം കശ്മീരിൽ ഇന്ത്യൻ പട്ടാളത്തിനെതിരെ കല്ലെറിയുന്നവരെ കുറിച്ചായിരുന്നു.

‘നോക്ക്, നന്ദി കെട്ടവർ. നമ്മുടെ പട്ടാളം അവരെ സുരക്ഷിതരായി വെക്കുന്നു. അവരാകട്ടെ നമ്മുടെ പട്ടാളക്കാർക്കു നേരെ കല്ലെറിയുകയും ഭീകരവാദികളെ സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.’

ഞാൻ തറയിൽ ഊക്കോടെ ചവിട്ടിക്കൊണ്ട് ടിവിയുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നു നിന്നു. ‘എനിക്ക് കശ്മീർ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതലൊന്നുമറിയില്ല. പക്ഷേ, അവിടെയുള്ളവർ നന്ദിയില്ലാത്തവരാണ് എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിന്റെയത്ര ലളിതമല്ല കാര്യങ്ങളെന്ന് എനിക്കുറപ്പാണ്.’

‘നീ കാര്യം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.’

‘അച്ഛാ, ഞാനും സാറയും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നു. വകയ്ക്കു കൊള്ളാത്ത രാഷ്ട്രീയവുമായി അതിനൊരു ബന്ധവുമില്ല.’

‘സ്നേഹം?’ തീൻമുറിയ്ക്കപ്പുറത്തുനിന്ന് അമ്മ ആക്രോശിച്ചു. ‘നിന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞതു നേരാണ്. നിന്റെ തല ഒന്നു പരിശോധിപ്പിക്കണം.’

‘ടിവിക്ക് മുമ്പിൽനിന്ന് മാറി നിൽക്ക്,’ അച്ഛൻ പരുക്കൻ മട്ടിൽ പറഞ്ഞു.

‘അല്ല, അച്ഛാ. എന്നോടു സംസാരിക്കൂ. മതമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ് സാറയുടെ കുറ്റമെന്ന് എന്നോടു പറയൂ.’

‘എനിക്കിനി അതേക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാൻ താല്പര്യമില്ല. അവളെ തിരികെ പറഞ്ഞയക്ക്.’

‘സാറ രാജസ്ഥാനിൽ നിന്നുള്ള രജപുത്രസമുദായാംഗമായിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്ക് സമ്മതമാകുമായിരുന്നു, അല്ലേ?’

‘അച്ഛനോട് തർക്കുത്തരം പറയരുത്. ഇല്ലെങ്കിൽ നിന്നെ ഞാൻ ഇനിയും അടിക്കും,’ അമ്മ ചീറി.

ഞാൻ അമ്മയോട് കെഞ്ചാനായി തിരിഞ്ഞു നിന്നു.

‘അമ്മേ, അവളുടെ മതത്തിനപ്പുറം നോക്കൂ,’

‘എങ്ങനെ? നമ്മുടെ തറവാട്ടിലെ ആരെങ്കിലും അതിനപ്പുറം നോക്കുമോ? സത്യസന്ധമായി മറുപടി പറയ്. വിവാഹത്തിന് ആളുകളെല്ലാം സംസാരിക്കുന്നത് എന്തിനെക്കുറിച്ചായിരിക്കും?’

‘അതാണോ കാര്യം? വിവാഹച്ചടങ്ങിലെ പരദൂഷണം?’

എന്റെ അച്ഛൻ ‘ച് ഛ്’ ശബ്ദമുണ്ടാക്കി.

‘അതു മാത്രമല്ല,’ എന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞു. ‘നിന്റെ അച്ഛനെ കുറിച്ച് നീ ചിന്തിക്കുന്നില്ല എന്നതാണു പ്രശ്നം. അതാണ് അദ്ദേഹത്തെ വേദനിപ്പിക്കുന്നത്.’

ചിലപ്പോൾ എനിക്ക് തോന്നിയതാകാം, ഞാൻ അച്ഛൻ മൂക്കു ചീറ്റുന്നതു പോലെ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. അച്ഛനമ്മമാർ നാലുവശത്തുനിന്നും വൈകാരികമായ ആക്രമണം അഴിച്ചുവിടാൻ തീരുമാനിച്ചാൽ ഒന്നും പരിധിക്കപ്പുറമല്ല. കരയുന്ന അച്ഛന്മാരും പ്രഹരിക്കുന്ന അമ്മമാരും, ഇന്ത്യൻ കുട്ടികളെ പരുവപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്നതിന്റെയും അവർക്ക് നേരായും വേണ്ട വസ്തുക്കൾ ഉപേക്ഷിക്കാൻ കൗശലത്താൽ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിന്റെയും പതിവുരീതിയാണ്.

‘ഇതെങ്ങനെ അച്ഛനെ ബാധിക്കും?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അദ്ദേഹം ആർഎസ്എസിലാണ്,’ എന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞു. ‘വിവാഹിതനായതു കൊണ്ടു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉയർച്ച തടയപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നിട്ടും കൂടുതൽ മികച്ച ഒരു സ്ഥാനത്തേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ അവർ പരിഗണിക്കുന്നുണ്ട്.’

‘അതുകൊണ്ട്?’ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഈ മുസ്ലീം പെൺകുട്ടിയെ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടു വന്നാൽ മറ്റുള്ളവർ എന്തു പറയും?’

‘അതും ഇതുമായി എന്താണു ബന്ധം? ആർഎസ്എസ് ഒരു സാമൂഹ്യ സംഘടനയല്ലേ? ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഒന്ന്? അവരങ്ങനെയൊണ് എപ്പോഴും പറയുന്നത്.’

‘നോക്ക്, ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, അവനതൊന്നും കാര്യമാക്കുന്നില്ല,’ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. ‘അവൻ ഒരു ഭീകരവാദിയെ വിവാഹം കഴിക്കും, കണ്ടോളൂ.’

‘ഭീകരവാദി?’ ഞാൻ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. ‘അവൾ ഐഐടിയിലെ വിദ്യാർത്ഥിനിയൊണ്.’

‘മിണ്ടാതിരിക്ക,’ അമ്മ പറഞ്ഞു. ‘കഴിഞ്ഞതു കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ മണ്ടിയായി. ഇനി ഇന്നു രാത്രി തന്നെ അവളോട് ഇവിടെ നിന്നു പോകാൻ പറയ്.’

‘ഇന്നു രാത്രിയോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ,’ അമ്മ പറഞ്ഞു.

‘രാത്രിയിൽ ഡൽഹിയിലേക്ക് കാരോടിക്കുന്നതു പോലും സുരക്ഷിതമല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവളുടെ കൂടെ പോകാൻ അച്ഛൻ ഒരു ആർഎസ്എസ് പ്രവർത്തകനെ ഏർപ്പാടാക്കും. ഇല്ലേ, രാജ്പുരോഹിത് ജി?’

അച്ഛൻ തലയാട്ടി.

‘നീ അവളിൽ നിന്ന് അകന്നു നിൽക്കുകയും വേണം.’

‘പക്ഷേ അമ്മേ...’

‘അല്ലെങ്കിൽ നീ ഞങ്ങളിൽ നിന്ന് അകന്നു നിൽക്കണം,’ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

‘അമ്മേ, ഇത് ന്യായമല്ല.’ ഞാൻ അമ്മയുടെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

വാതിൽമണി ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണം തടസ്സപ്പെടുത്തി. അച്ഛൻ എഴുന്നേറ്റ് വാതിൽ തുറന്നു.

‘പാൽ കേയ്ക്ക്, ആർക്കാണ് വേണ്ടത്?’ സാറയുടെ ഉത്സാഹഭരിതമായ ശബ്ദം മുറിയിൽ നിറഞ്ഞു.

‘ഒരൊറ്റ മണിക്കൂർ കൂടി,’ ഫോണിൽ ഗൂഗിൾ മാപ്പ്സ് പരിശോധിച്ചു കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അപ്പോഴേക്കും നീ ഹിമാദ്രിയിലെത്തിയിരിക്കും.’

ആൾവാനിലെ ആർഎസ്എസ് പ്രവർത്തകരിലൊരാളായ സുകേതു തന്റെ ഹോണ്ട സിറ്റിയിൽ ഞങ്ങളെ ആ രാത്രിയിൽ ഡൽഹിയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുകയായിരുന്നു. സുകേതുവിനോടൊപ്പം മുൻസീറ്റിൽ കൗമാരപ്രായക്കാരനായ സന്നദ്ധപ്രവർത്തകൻ രാജ് പാലുമുണ്ട്. സാറയും ഞാനും പുറകിലാണ്.

‘പെട്ടെന്നു വന്ന ഈ അഭിമുഖം എന്താണ്?’ തിടുക്കപ്പെട്ടു പോന്നതിന്റെ നേരിയ ശ്വാസംമുട്ടലോടെ സാറ ചോദിച്ചു.

‘ഓഎൽഎക്സ്. ഉപയോഗിച്ച സാധനങ്ങൾ വിൽക്കുന്ന വെബ്സൈറ്റ്, നിനക്കറിയില്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. സംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഞാൻ കഥകൾ മെനയുകയാണ്. ഏതാനും കിലോമീറ്ററുകൾക്കുമുമ്പ് ഞാൻ ഓഎൽഎക്സിന്റെ പരസ്യ ബാനർ കണ്ടതേയുള്ളൂ.

‘എന്താണവിടെ ജോലി?’

‘കോഡിങ്, അല്ലാതെന്ത്?’

‘ഓ. എന്നിട്ട് ഞായറാഴ്ച അഭിമുഖത്തിനു വിളിച്ചോ?’

‘അതെ, നാളെ രാവിലെ. അവരുടെ സിഇഒ നഗരത്തിലുണ്ടെന്നോ മറ്റോ പറഞ്ഞു.’

‘ഭയ്യാ, ഞാൻ ഓഎൽഎക്സിൽ നിന്ന് ഒരു പഴയ മൊബൈൽ വാങ്ങി,’ രാജ്പാൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ‘അതു നന്നായിത്തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.’

ശരി, അപ്പോൾ ആ മന്ദബുദ്ധികൾ മുമ്പിലിരുന്ന് ഓരോ വാക്കും കേൾക്കുന്നുണ്ട്.

‘ഏതു ബ്രാന്റ്?’ സുകേതു ചോദിച്ചു.

‘റെഡ്മി,’ രാജ്പാൽ പറഞ്ഞു. ‘കേശവ് ഭയ്യാ, ഓഎൽഎക്സിൽ ജോലി കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ ഏറ്റവും മികച്ച ഇടപാടുകളെ കുറിച്ച് ആദ്യം ഞങ്ങളോട് പറയണം.’

‘തീർച്ചയായും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞായറാഴ്ച? സിഇഒ നിന്നെ കാണുമെന്നോ?’ സാറ ചോദിച്ചു. ‘ഒരു കോഡറുടെ ജോലിക്കോ?’

‘എനിക്കറിയില്ല, സാറാ. നീ എന്തിനാണ് എന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്?’

‘ഇതെല്ലാം അല്പം വിചിത്രമാണ്. നിന്റെ കാമുകിയെന്ന നിലയിൽ നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാരെ കാണാനുള്ള എന്റെ വാരാന്ത്യമായിരുന്നു ഇത്.’

‘നീയവരെ കണ്ടല്ലോ.’

‘നമ്മുടെ കാര്യം അവരോട് പറയേണ്ട?’

‘നമുക്ക് പിന്നീടു സംസാരിക്കാം,’ മുമ്പിലിരിക്കുന്നവരെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവൾ ആ സൂചന അവഗണിച്ചു.

‘അവർക്കെന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെന്നുണ്ടോ?’

‘നിനക്കു വട്ടാണോ? അമ്മ പറഞ്ഞതു നീയും കേട്ടതല്ലേ? അവർ നിന്നെ സുന്ദരിയെന്നു വിളിച്ചില്ലേ?’

‘അവർക്കെന്നെ ഇഷ്ടമായെന്ന് അതിനർത്ഥമില്ല.’

‘അവർക്ക് നിന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. തീർച്ചയായും അവർക്കു നിന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അത്താഴത്തിന് അതിർത്തിയിലെ ധാബകളിൽ കയറണമെന്നുണ്ടോ? സുകേതു ഭയ്യാ, നമുക്ക് കുറച്ചുനേരം നിർത്താം.’

‘നീ വിചിത്രമായാണ് പെരുമാറുന്നത്,’ ധാബയിലെ ചണക്കട്ടിലിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ സാറ പറഞ്ഞു.

ഡൽഹിയുടെ നഗരബഹളങ്ങൾക്കു മുമ്പേയുള്ള ഏറ്റവുമൊടുവിലത്തെ തുറന്ന ആഹാരശാലയായ രംഗീൻ ധാബയ്ക്കു മുമ്പിൽ ഞങ്ങൾ കാർ നിർത്തിയിരുന്നു. സുകേതുവും രാജ്‌പാലും ശുചിമുറിയിലേക്ക് പോകുകയും അല്പം സ്വകാര്യത ഞങ്ങൾക്ക് അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘സാറ, ഞാനാലോചിക്കുകയായിരുന്നു. നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാരെ ആദ്യം സമീപിച്ചാലോ?’

‘പക്ഷേ, നിന്റെ ആശ്ക്കാരുടെ അടുത്തു നിന്നു തുടങ്ങാമെന്നാണല്ലോ നമ്മൾ തീരുമാനിച്ചത്.’

‘അതെ. പക്ഷേ, നമുക്ക് ആ വഴിയിലൂടെയും ചെയ്യാമല്ലോ,’ ലാമിനേറ്റു ചെയ്ത ആഹാരവിവരപ്പട്ടിക തെരുപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട്

ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നിനക്ക് ഗോബി പൊത്തകൾ വേണോ?’

‘ഡിഡ് യു ചിക്കൻ ഓട്ട്?’

*

പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ അവൾ ചോദിച്ചു.

‘ഐ ആം നോട്ട് ചിക്കനിങ് ഓട്ട്,’ ഞാൻ ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘നേരാണ്, ഭയ്യ. ഇവിടെ നിന്നു ചിക്കൻ കഴിക്കണ്ട. അതു സുരക്ഷിതമല്ല.’ രാജ് പാൽ ശുചിമുറിയിൽനിന്ന് തിരിച്ചെത്തിയിരുന്നു.

*

ചിക്കൻ ഓട്ട്-പേടിച്ചു പോയതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാതിരിക്കുക.

അദ്ധ്യായം 13

‘അവനവനെക്കുറിച്ച് ഇത്രയധികം ബോധവാനാകുന്നത് നിർത്തൂ,’ ഡൽഹി-ഗുഡ്ഗാവ് അതിർത്തിയിലുള്ള അതിസമ്പന്നർ താമസിക്കുന്നതും ഫാഹ്വസുകൾ മാത്രമുള്ളതുമായ വെസ്റ്റേൺ ഗ്രീൻസിൽ ഞങ്ങളെത്തിയപ്പോൾ സാറ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ ഒരു ഓല ടാക്സിയാണ് വിളിച്ചത്; ആ മൊബൈൽ ആപ്പ് എവിടേക്കും ടാക്സി വിളിക്കൽ എളുപ്പമാക്കി. ഒരു ഐഐടിക്കാരൻ സ്ഥാപിച്ച ആ ഇന്ത്യൻ കമ്പനിക്ക് ഇപ്പോഴേ ബിലുണ്ട് കണക്കിന് മൂല്യമുണ്ട്. ഇതിന്റെ ആയിരത്തിലൊരംശമെങ്കിലും മൂല്യമുള്ള ഒരു ആശയം എനിക്കെന്തുകൊണ്ട് ചിന്തിക്കാനായില്ല? എനിക്കെന്തുകൊണ്ട് ഒരു നല്ല ജോലി പോലും കിട്ടിയില്ല? നല്ലവണ്ണം ടൈ കെട്ടാൻ പോലും എനിക്ക് അറിയാത്തതെന്ത്?’

‘ഈ ടൈയ്ക്ക് ജീവനുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു,’ ഞാൻ പിറുപിറുത്തു.

‘സ്യൂട്ടിടേണ്ട യാതൊരാവശ്യവുമില്ലായിരുന്നു. നീ എന്റെ കുടുംബത്തെ കാണാൻ മാത്രം വന്നതാണ്. ഇതൊരു അഭിമുഖമല്ല.’

‘അവരെനെ ഒരു സ്യൂട്ടിൽ കണ്ടാൽ ഞാനൊരു പ്രൊഫഷണലാണെന്ന് വിശ്വസിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ ഐഐടി ട്യൂഷനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പറയുന്ന നിമിഷം എല്ലാം തീരും.’

‘അത് ട്യൂഷനല്ല. നീ അത്യന്താധുനികമായ ഒരു ടെസ്റ്റ് പ്രിപ്പറേഷൻ സെന്ററിൽ ഫേക്കൽറ്റിയാണ്,’ സാറ പറഞ്ഞു.

സാറ അങ്ങനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ, എന്റെ ട്യൂഷൻ ജോലി അത്ര ഭീകരമായി തോന്നിയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാനവളെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. അവൾ എല്ലാത്തിലും, സാധാരണക്കാരനായ എന്നിൽപോലും മികച്ചത് കണ്ടെത്തി.

ഞങ്ങളുടെ വാഗൺ ആർ അവളുടെ സൗധത്തിലെത്തിയപ്പോൾ കാവൽക്കാരൻ പ്രവേശനകവാടം തുറന്നു.

‘ഇതാണോ നിന്റെ വീട്? എന്നിട്ടും നീ ആ ചെറിയ ഹോസ്റ്റൽ മുറിയിലാണോ താമസിക്കുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. അരയേക്കറോളം നീണ്ടു കിടക്കുന്ന അവളുടെ ബംഗ്ലാവിന്റെ മുറ്റത്ത് വോളിബോൾ കോർട്ടിന്റെ വലിപ്പമുള്ള പൂന്തോട്ടമുണ്ട്.

‘എനിക്കെന്റെ മുറി ഇഷ്ടമാണ്. നൂറ്റഞ്ച് എന്റെ ജീവിതമാണ്.’

‘നിനക്കിവിടെയും നല്ല ജീവിതം നയിക്കാമല്ലോ.’

‘ക്യാമ്പസിനുള്ളിൽ താമസിക്കുകയാണ് കുറേക്കൂടി നല്ലത്. അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടുമുള്ള യാത്ര ദുഷ്കരമാണ്. അതിരിക്കട്ടെ, നിന്നെ അവസാനമായൊന്ന് പരിശോധിക്കട്ടെ. ടൈ, ബെൽറ്റ്, ഷൂലേസ്, ചങ്കൂറ്റം? എല്ലാം നേരെയല്ലേ?’ സാറയുടെ എന്റെ മുകളിൽ നുള്ളി. ഞാനതു സൂചിപ്പിച്ചോ? അവളെപ്പോഴും എന്റെ മുകളിൽ നുള്ളും. അങ്ങേയറ്റം അലോസരപ്പെടുത്തും അത്.

‘നിങ്ങൾക്ക് അല്പം കൂടി ഗോഷ്ട് വിളമ്പട്ടേ?’ ഇടിമുഴങ്ങുന്നതു പോലെയുള്ള ശബ്ദത്തിൽ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഉച്ചഭക്ഷണത്തിന് പുണ്യപുരാതന ടെലിവിഷൻ പരമ്പരകളിലെ സിംഹാസനങ്ങൾ പോലുള്ള കസേരകളിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. പതിനെട്ടു പേർക്കിരിക്കാവുന്ന തീൻ മേശയുടെ തലപ്പത്തിരിക്കുകയാണ് സഫ്ദർ.

അയാൾ ഒരു ബംഗ്ലാ

*

ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ട് സ്വർണ്ണക്കൈവളകളും ഇടതു കൈത്തണ്ടയിൽ ഒരു റോളക്സ് വാച്ചുമുണ്ട്. അയാളുടെ ഫ്രഞ്ചു താടിയിൽ കറുത്ത ചായം പുരട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഇടതു വശത്തിരിക്കുന്ന അയാളുടെ ഭാര്യ ഇതു വരെ ഒന്നും മിണ്ടിയിട്ടില്ല. അവളുടെ കുങ്കുമനിറമുള്ള പട്ടു സൽവാർ കമീസും തല പാതി

മറയ്ക്കുന്ന ദുഷ്ടയും, ദ്വാരക-ഗുഡ്ഗാവ് എക്സ്പ്രസ്സിലെ പരസ്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന ചെറിയ അപാർട്മെന്റുകളിലൊന്നിന്റെ വില വന്നേക്കാവുന്നതും വജ്രവും പച്ചക്കല്ലുകളും ഇടകലർന്നതുമായ കണ്ഠാഭരണവും അവർ വരേണ്യവർഗ്ഗമാണെന്ന് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അവളുടെ മുടി സ്വാഭാവികമായും കറുപ്പുനിറമുള്ളതാണ്; സാറയേക്കാൾ ഒരു ദശകത്തിലധികം അവൾക്ക് പ്രായമില്ലെന്ന് ഞാൻ തിട്ടപ്പെടുത്തി.

‘വേണ്ട, സാർ. എന്റെ വയറു നിറഞ്ഞു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ സാധാരണയായി ഏറെ മാംസം കഴിക്കാറില്ലെങ്കിലും ഇന്ന് പരമാവധി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എനിക്ക് സാറയുടെ കുടുംബത്തോട് ഇണങ്ങിച്ചേരേണ്ടതുണ്ട്.

‘അപ്പോൾ, നീയും സാറയുമായി ഏറെ ചങ്ങാത്തമുണ്ടെന്നാണ് അവൾ പറയുന്നത്,’ അലംകൃതമായ കത്തിയും മുളളുമുപയോഗിച്ച് ബിരിയാണി കഴിച്ചു കൊണ്ട് സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

പൊട്ടനായ എന്നിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി സാറ അവളുടെ മാതാപിതാക്കളോട് മുൻകൂട്ടി സംസാരിക്കുകയും അവരെ ഒരുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, എന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് ഞാൻ നൽകിയ വൈദ്യുതാഘാതത്തിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി സാറയുടെ മാതാപിതാക്കൾ ശാന്തരാണെന്നു തോന്നി. അവർ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുമെന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ. ‘വീ സോർട് ഓഫ്, കൈൻഡാ ലൈക്ക് ഈച്ച് അദർ’ എന്നാണ് അവൾ അവരോടു പറഞ്ഞത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരെ പോലെ പ്രാദേശിക ഹിന്ദി സംസാരിക്കുന്നവർക്ക് സോർട് ഓഫ്, കൈൻഡാ എന്നിവയ്ക്ക് തത്തുല്യമായ വാക്കുകളില്ല. എന്റെ അച്ഛൻ എ സോർട് ഓഫ്, കൈൻഡാ മനുഷ്യനാണെന്ന് എന്തായാലും എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.

‘സാർ,’ ഞാൻ മുരടനക്കിരിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

‘എന്നെ നിങ്ങൾ ‘സാർ’ എന്നു വിളിക്കണമെന്നില്ല.’

‘എന്നാൽ ഞാൻ അങ്കിളെന്നു വിളിച്ചോട്ടേ? അതോ ശ്രീമാൻ ലോൺ എന്നോ?’

“അങ്കിൾ” എന്നു മതി. അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ചങ്ങാത്തത്തെക്കുറിച്ചു പറയൂ.’

‘മൂന്നുവർഷമായി ഞങ്ങൾക്ക് പരസ്പരം അറിയാം. ഞങ്ങൾ ക്യാമ്പസിൽ വെച്ചാണ് കണ്ടുമുട്ടിയത്.’

‘എന്നിട്ട് ഞങ്ങളുടെ മകൾ ഒരിക്കലും ഞങ്ങളോടടുത്തു പറഞ്ഞില്ല. എന്താണ് നീ വിചാരിക്കുന്നത്, സൈനബ്? സാറ ഐഐടിയിൽ പിഎച്ച്ഡിക്കു ചേർന്നത് അവളുടെ ചങ്ങാതിക്കു വേണ്ടിയാണോ?’ ശ്രീമാൻ ലോൺ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. സൈനബ് പാതിപുഞ്ചിരിയിലൂടെ മാത്രം പ്രതികരിച്ചു.

‘അങ്കിൾ, ഞാൻ സാറ കോളേജിൽ ചേർന്ന് ഒരു വർഷത്തിനകം അവിടത്തെ പഠനം പൂർത്തിയാക്കി.’

‘ഞാൻ തമാശ പറഞ്ഞതാണ്. അതുപോലെ, നീ ഇപ്പോഴെന്താണു ചെയ്യുന്നത്?’

എനിക്ക് ഭൂമി താഴ്ന്നു പോകുന്നതുപോലെ തോന്നി. താഴ്ന്ന ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘ഞാൻ ഒരു ടെസ്റ്റ് പ്രിപ്പറേഷൻ കമ്പനിയിൽ ഫേക്കൽറ്റിയാണ്.’

‘എന്ത് ടെസ്റ്റ് പ്രിപ്പറേഷൻ?’

‘അതെല്ലാം ഉന്നത സാങ്കേതികവിദ്യ ഉപയോഗിച്ചുള്ളതാണ്, ഡാഡ്. ടെസ്റ്റ് പ്രിപ്പറേഷൻ ചെയ്യാനുള്ള ആപ്പുകളുണ്ടാക്കുകയാണവർ. കേൾവ് അതിന്റെ ഭാഗമാണ്,’ സാറ പറഞ്ഞു.

സാറ അതെല്ലാം മെനഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ചന്ദൻ അറോറ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏക ഉന്നത സാങ്കേതികവിദ്യ ചിലപ്പോൾ ഗുട്ബ ഓൺലൈനായി വരുത്തിച്ചതു മാത്രമാകും.

‘വിദ്യാഭ്യാസ സംബന്ധിയായ സ്റ്റാർട്ട് അപ്പ് പോലെ, അല്ലേ?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘അതെയതെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അതിപ്പോൾ പ്രാരംഭദശയിൽ മാത്രമാണ്. പക്ഷേ, ഞങ്ങൾ ഓൺലൈനാകാൻ തയ്യാറെടുക്കുകയാണ്.’

‘കൊള്ളാം. ഞാനും ഇന്റർനെറ്റ് കമ്പനികളിൽ പണം നിക്ഷേപിക്കാൻ ആലോചിക്കുന്നുണ്ട്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു. ‘ആപ്പിൾ തോട്ടങ്ങളേക്കാളും ആപ്പിൾ ഫോണുകൾ കാര്യമായെടുക്കുന്നവരാണ് ഇന്നത്തെ ആളുകൾ.’

എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. എനിക്ക് സാറയുടെ പിതാവിനെ ഇഷ്ടമായി. ആത്മാർത്ഥമായ സംഭാഷണം നടത്താനെങ്കിലും അയാൾ ശ്രമിച്ചു.

‘കൾമീരിൽ നിന്നുള്ള ഏറ്റവും വലിയ പഴം കയറ്റുമതി വ്യാപാരികളിലൊരിലൊരാളാണ് നിങ്ങളെന്ന് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ദൈവം കരുണയുള്ളവനാണ്.’

സാറ പ്രധാന വിഷയത്തിലേക്ക് ഞങ്ങളെ തിരികെക്കൊണ്ടു വന്നു.

‘അപ്പോൾ, ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, ഡാഡ്, കേശവും ഞാനും പരസ്പരം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.’

‘എനിക്കത് കാണാമല്ലോ,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് അങ്ങയുടെ അനുഗ്രഹം വേണം,’ സാറ പറഞ്ഞു.

‘ഓ,’ അത്ഭുതത്തോടെ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു. ‘സൈനബ്, ആപ്പുകളുണ്ടാക്കുന്ന ഇന്നത്തെ കുട്ടികളെ നോക്ക്. എങ്ങനെയാണ് അവർ മാതാപിതാക്കളോട് നേരിട്ടു ചോദിക്കുന്നതെന്ന്!’

‘അങ്ങേക്കറിയാമല്ലോ, ഞാൻ അങ്ങയോട് എല്ലായ്പ്പോഴും എല്ലാം തുറന്നു പറയാറുണ്ടെന്ന്.’

സഫ്ദർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും. ഇനി ഞാനെന്താണു വേണ്ടത്? ഇയാളുടെ മാതാപിതാക്കളെ കാണണോ?’

‘വേണ്ട,’ ഞാൻ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു.

‘എന്ത്?’ സഫ്ദർ അമ്പരപ്പോടെ എന്നെ നോക്കി.

‘ക്ഷമിക്കണം, സാറ, ഞാനത് നിന്നോടു പറയേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷേ, അങ്കിൾ, എന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ഇതിനെ പിന്തുണക്കില്ല. എന്താണു കാരണമെന്നു നിങ്ങൾക്കുഹിക്കാമെന്ന് എനിക്കുറപ്പാണ്.’

‘ഇതെപ്പോഴാണ് സംഭവിച്ചത്?’ സാറ പറഞ്ഞു. ഞാൻ അവളുടെ പിതാവിന്റെ നേരെ നോക്കി.

‘അങ്കിൾ, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മകളെ വളരെയധികം സ്നേഹിക്കുന്നു. അവളെ സന്തോഷവതിയാക്കാൻ എന്തും ഞാൻ ചെയ്യും. ദയവായി ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കൂ. എന്റെ മാതാപിതാക്കൾ അതു ചെയ്തില്ല. പക്ഷേ, ഒരു വശത്തുള്ളവരെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വേണമല്ലോ.’

‘പക്ഷേ, കേശവ്...’ സാറ അത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് മൗനത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

സഫ്ദർ ആഴത്തിൽ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘നല്ലത്, മാതാപിതാക്കൾ പ്രധാനമാണ്. സാറ നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ നേരു പറയാമല്ലോ, ഞാനും അത്ര സന്തോഷത്തിലൊന്നുമായിരുന്നില്ല.’

‘ഞാൻ ഒരു ഹിന്ദുവായതു കൊണ്ടാണോ?’

‘അതെ, എങ്കിലും ഞാനത്ര പഴഞ്ചൻ മട്ടുകാരനൊന്നുമല്ല.’

ആശ്വാസം കാരണം എന്റെ വാക്കുകൾ ഇടറിപ്പോയി. ‘ന ... നന്ദി, അമ്മിൾ.’

സഫ്ദർ സമ്മതത്തോടെ തലയാട്ടി. ‘ഉം, എന്തായാലും, ഞങ്ങളത് നോക്കിക്കൊള്ളാം.’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനു ശേഷം ഞങ്ങൾ പുനോട്ടത്തിലേക്കു പോയി. സാറയുടെ പിതാവും ഞാനും ഊഞ്ഞാൽ കസേരയിലിരുന്നു. സാറ തന്റെ ജർമ്മൻ ഷേപ്പേഡായ റൂബിയോടൊത്ത് കളിച്ചു. പക്ഷേ, അതിന് സാറയുടെ പുറകേ ഓടുന്നതിനേക്കാൾ വെയിലിൽ കണ്ണടച്ചുറങ്ങാനായിരുന്നു ഇഷ്ടം. സൈനബ് ഉച്ചമയക്കത്തിനായി വീട്ടിനുള്ളിലേക്ക് പിൻവാങ്ങിയിരുന്നു.

സാറ ഓടിക്കിതച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് വരികയും ഊഞ്ഞാലിരിക്കുകയും ചെയ്തു. സഫ്ദർ വീണ്ടും എന്നോടു സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘അപ്പോൾ, എന്നോടു പറയൂ, നിന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ അവസ്ഥയെന്താണ്?’

‘അതെ, എനിക്ക് പോലും അതറിയണമെന്നുണ്ട്, കേൾവ്,’ സാറ പറഞ്ഞു.

ആൾവാറിൽവെച്ച് എന്റെ കുടുംബവുമായി ഞാൻ നടത്തിയ സംഭാഷണം മുസ്ലീം വിരുദ്ധമായ പരാമാർശങ്ങൾ ഒഴിച്ചു നിർത്തി ഞാനവരോട് പറഞ്ഞു.

‘ഓ, അതാണപ്പോൾ നമ്മൾ ആശ്വാരിൽനിന്ന് നേരത്തേ പോുന്നത്,’ സാറ പറഞ്ഞു.

‘നീ ആശ്വാരിലേക്ക് പോയോ?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘സാധാരണമായ ഒരു സന്ദർശനം. എന്നെ അവർ ചവിട്ടിപ്പുറത്താക്കുന്നതുവരെ.’

‘ആരെയും ആരും ചവിട്ടിപ്പുറത്താക്കിയിട്ടില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. മാതാപിതാക്കൾക്കെതിരെ മോശം കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കുന്നത്, അവർ നിങ്ങൾക്കെതിരാണെങ്കിൽ പോലും, ദുഷ്കരമാണ്.

‘അപ്പോൾ അവർ മുസ്ലീങ്ങളെ വെറുക്കുന്നു, അല്ലേ?’ സഫ്ദർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

ഞാൻ അതിശയത്തോടെ അയാളെ നോക്കി.

‘ഇല്ല. അവർക്ക് കുറച്ച് മുസ്ലീം സുഹൃത്തുക്കളുണ്ട്. പക്ഷേ, അവരുടെ ഒരേയൊരു മകൻ മുസ്ലീം പെൺകുട്ടിയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നത്-അതവർക്ക് സഹിക്കാനാകുന്നതിലും അധികമാണ്.’

‘നിങ്ങൾക്കൊരാളുടെ നേരായ മുൻവിധികൾ അറിയണമെന്നുണ്ടോ? അവരോട് കുട്ടികളെ ആ സമുദായത്തിലേക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചയപ്പിക്കുമോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ മതി,’ സഫ്ദർ പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘അവർ നല്ലവരാണ്. എന്നെ വിശ്വസിക്കൂ, അവർക്ക് പേടി മാത്രമാണുള്ളത്. അവരെനെ ഏറെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ പതിയെ ഇണങ്ങിവരും. ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിൽ അതു ബുദ്ധിമുട്ടാണെന്നു മാത്രം.’

‘നീയെന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?’ സാറ ചോദിച്ചു.

‘നമുക്ക് വിവാഹം കഴിക്കാം. എന്നിട്ട് ഞാനവരെ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞ് ബോധ്യപ്പെടുത്താം. അപ്പോഴവർക്ക് മുമ്പിൽ വേറെ വഴിയുണ്ടാകില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളെ കാണാതെത്തന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ സാറയെ ഞാൻ അനുവദിക്കണമെന്നാണോ?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘അവരെ നിങ്ങൾക്ക് കാണണമെങ്കിൽ കാണാം. പക്ഷേ, അത് കാര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ വഷളാക്കും.’

സഫ്ദർ പുറകിലേക്ക് ചാരിയിരുന്നു.

‘നിങ്ങൾ ഇത് അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നാണ് എനിക്കു പറയാനുള്ളത്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് കഴിയില്ല,’ സാറയും ഞാനും ഒരേസമയം പറഞ്ഞു.

സഫ്ദർ എന്നെയും സാറയെയും നോക്കി.

‘ഞങ്ങളെ ദയവു ചെയ്ത് സഹായിക്കൂ, അങ്കിൾ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അയാൾ എഴുന്നേൽക്കുകയും ഊഞ്ഞാലിനു ചുറ്റും രണ്ടു തവണ നടക്കുകയും ചെയ്തു.

‘എന്തെങ്കിലും പറയൂ, ഡാഡ്,’ സാറ പറഞ്ഞു.

“അത് നമ്മുടെ രീതിയിൽ നടത്തേണ്ടിവരും. നമുക്ക് നിക്കാഹ് നടത്താം.’

‘എന്തായാലും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾക്കുള്ള ശഹാദ നിക്കാഹിനു മുമ്പോ നിക്കാഹിനിടയിലോ ഒരു ചടങ്ങിൽ വെച്ചു തരാം.’

‘ശഹാദ?’ ആ വാക്ക് ആദ്യമായി കേട്ട ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സഫ്ദർ സാറയുടെ നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു.

‘നിന്റെ ചങ്ങാതിക്ക് ഇതൊന്നും അറിയില്ലേ? എന്നിട്ടും അയാളൊരു മുസ്ലീം പെൺകുട്ടിയെ സ്നേഹിക്കുന്നു.’

‘ഡാഡ്, ഈ ശഹാദ പരിപാടി എന്തിനാണ്? നമുക്കതാവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല...’

‘തീർച്ചയായുമുണ്ട്,’ അവളുടെ പിതാവ് ഇടയ്ക്കു കയറിപ്പറഞ്ഞു. ‘അയാളുടെ മാതാപിതാക്കൾ അയാളെ തള്ളിപ്പറയും. അപ്പോൾ നമ്മുടെ ഭാഗത്തു നിന്ന് കാര്യങ്ങൾ മൂറ പോലെ ചെയ്യാം.’

‘പക്ഷേ, എന്താണ് ശഹാദ?’

‘ഒരു പ്രതിജ്ഞ,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘ഡാഡ്, ദയവായി. ഇതെല്ലാം വളരെ പഴഞ്ചനാണ്.’

‘പഴഞ്ചനോ?’ സഫ്ദറിന്റെ രോഷമുയർന്നു. ‘അതിനെ പഴഞ്ചനെന്നു വിളിക്കാൻ നിനക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു? നീ മര്യാദകൾ മറന്നു പോയോ?’

സാറ തോൾ വെട്ടിക്കുകയും റൂബിയോടൊപ്പം പൂല്ലിലിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘ക്ഷമിക്കണം, അങ്കിൾ. ഏതു പാരമ്പര്യവും എനിക്ക് കുഴപ്പമില്ല. എനിക്കറിയില്ലെന്നു മാത്രമാണു പറഞ്ഞത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഈ പെൺകുട്ടിക്ക് ഭ്രാന്താണ്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു. ‘ഒരു കാരണവുമില്ലാതെ അമിതമായ ആധുനികത.’

‘പക്ഷേ, എന്താണീ പ്രതിജ്ഞ, അങ്കിൾ? ശ ... എന്താണത്?’

‘ശഹാദ. അതു വളരെ ലളിതമാണ്. ഏതാനും വരികൾ മാത്രം.’
അയാൾ കൈകൾ ഉയർത്തുകയും അറബിയിൽ എന്തോ ചിലതു
പിറുപിറുക്കുകയും ചെയ്തു-‘ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹ് മുഹമ്മദുർ
റസൂലുല്ലാഹ്. അല്ലാഹുവല്ലാതെ മറ്റൊരു ദൈവമില്ല. മുഹമ്മദ്
അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനാണ്. നിങ്ങളെ ഞങ്ങളെ
പോലൊരാളാക്കാൻ ആണിത്.’

‘ഞങ്ങളെപ്പോലെ?’

‘വരനും വധുവും മുസ്ലീങ്ങളാണെങ്കിലേ നിക്കാഹ് നടത്താനാകൂ.
നിങ്ങൾ മതം മാറേണ്ടതുണ്ട്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

ചിലപ്പോൾ ഊഞ്ഞാലാടിയിട്ടാകാം എനിക്ക് തല കറങ്ങിയത്.
പക്ഷേ, കാൽക്കീഴിലെ ഭൂമി വഴുതിപ്പോകുന്നതായി എനിക്ക്
തോന്നി.

‘നമുക്കല്ല ചായ കുടിച്ചാലോ? ഏറ്റവും മികച്ച കശ്മീരി കാവാ
ഞങ്ങളുടെ പക്കലുണ്ട്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.
മതംമാറ്റത്തിനോടൊപ്പം കാവാ സൗജന്യമായി ലഭിച്ചു എന്നതു
പോലെ.

‘എന്നെ വിശ്വസിക്കൂ, കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ കലാശിക്കുമെന്ന്
ഞാൻ കരുതിയതേയില്ല,’ എന്റെ മുഖം ഇരുകൈകളും കൊണ്ട്
കോരിയെടുത്ത് സാറ പറഞ്ഞു.

ഞാനവളുടെ കൈകൾ എന്റെ
കൈകൾക്കുള്ളിലൊതുക്കുകയും കൈത്തണ്ടയുടെ ഉൾവശത്ത്
ചുംബിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘എനിക്ക് മതം മാറാനാകില്ല, സാറാ. ദയവായി മനസ്സിലാക്കൂ.
ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മതത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ, മതം
മാറാനാകില്ല. എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ എന്നെ കൊന്നുകളയും.’

‘എങ്കിൽ മതം മാറേണ്ടതില്ല.’

‘അപ്പോൾ നമ്മളെങ്ങനെ വിവാഹം കഴിക്കും?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘സ്പെഷ്യൽ മാറേജ് ഓഫ്ഫീസ് അനുസരിച്ച്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന അതനുവദിക്കുന്നുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും രണ്ടു മതങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വ്യക്തികൾക്ക് കോടതിയിൽ പോകാനും വിവാഹം കഴിക്കാനാകും. മതമില്ല, ജാതിയില്ല, നാടകങ്ങളില്ല. അതെങ്ങനെയൊക്കേണ്ടതുണ്ടോ അങ്ങനെ.’

‘നമ്മൾ കോടതിവിവാഹം കഴിക്കണമെന്നാണോ?’

‘അതെ, നിനക്ക് മതം മാറാനാകില്ലെങ്കിൽ.’

‘നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാരും വരില്ലേ?’

‘വരുന്ന കാര്യം മറന്നേക്ക്. എന്നെ അവർ തള്ളിപ്പറയുകയും ചെയ്യും. എന്റെ ഡാഡ് നമ്മളെ തല്ലാനായി പാണ്ടികശാലയിൽനിന്ന് ഗുണ്ടകളെയും പറഞ്ഞയക്കും. സിനിമ പോലെത്തന്നെയാണ്, അല്ലേ?’ സാറ തന്റെ പുരികങ്ങൾ ഹാസ്യരൂപേണ ഉയർത്തി.

‘ഞാൻ കാര്യമായി പറയുകയാണ്, സാറ. നമുക്ക് രണ്ടു വശത്തും അച്ഛനമ്മമാരെ ഇല്ലാതാക്കാൻ കഴിയില്ല. അതൊരു നല്ല തുടക്കമല്ല.’

‘എങ്കിൽ നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാരെ കാര്യങ്ങൾ ബോധ്യപ്പെടുത്തൂ.’

‘കഴിയില്ല.’

‘മതം മാറൂ.’

‘കഴിയില്ല.’

‘അങ്ങനെയെങ്കിൽ അവരെ നമ്മുടെ പ്രണയത്തിനുവേണ്ടി ഉപേക്ഷിക്കണം.’

‘സാറ, നീയെന്താണീ പറയുന്നത്?’

‘ഒന്നുമില്ല.’

സാറ എന്റെ കൈകളിൽ നിന്ന് അവളെ സ്വതന്ത്രയാക്കി.

‘ഞാൻ കഴിയാവുന്നതെല്ലാം ചെയ്യുന്നുണ്ട്, സാറാ.’

‘ഇതാണോ കഴിയാവുന്നതെല്ലാം? എനിക്കങ്ങനെ തോന്നുന്നില്ല.

“ഇത് എന്റെ പെണ്ണാണെന്നും അക്കാരുത്തിൽ മാറ്റമൊന്നുമില്ലെന്നും” നീ അച്ഛനമ്മമാരോട് പറയുന്നത് ഞാൻ കാണുന്നില്ല.’

‘അവരെന്റെ അച്ഛനമ്മമാരാണ്, സാറാ.’

‘അവർ എല്ലായ്പ്പോഴും അങ്ങനെത്തന്നെയായിരിക്കും. പക്ഷേ, നമ്മൾ പോകുന്ന വഴി...’ അവൾ പാതിവഴിയിൽ അവസാനിപ്പിച്ചു.

‘എന്ത്?’

‘ഒന്നുമില്ല. ശുഭരാത്രി.’

എന്റെ ഫോൺ സ്റ്റാഫുമുറിയിൽ മുഴങ്ങി. ഞാനതെടുത്തു.

‘സഫ്ദറാണ്. നമുക്ക് സംസാരിക്കാമോ?’

‘കേശവ്,’ ചന്ദന്റെ ഉച്ചത്തിലുള്ള വിളി വന്നു. ‘എന്റെ ഓഫീസിലേക്കുവരൂ.’ ചന്ദന്റെ കൂട്ടവയർ അയാളേക്കാൾ മുമ്പേ സ്റ്റാഫുമുറിയിലെത്തി. ഞാൻ ഫോൺ കൈകൊണ്ട് മൂടി.

‘ചന്ദൻ സർ, ഞാൻ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ഫോണിലാണ്. അഞ്ചു മിനിറ്റു തരാമോ?’

‘പ്രധാനപ്പെട്ട ഫോൺ? എന്ത്? മറ്റു കോച്ചിങ് സെന്ററുകളിൽനിന്നുള്ള അഭിമുഖമാണോ?’

ഒറ്റപ്പുരികമുയർത്തിക്കൊണ്ട് അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘സാർ, കുടുംബക്കാർ,’ ചന്ദ്രനിൽനിന്ന് ദൂരെ മാറിനിന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പറയൂ, അക്കിൾ, സുഖമാണോ?’

സഫ്ദർ നേരെ കാര്യത്തിലേക്കു കടന്നു. ‘നിങ്ങൾ മതം മാറാൻ തയ്യാറല്ലെന്നാണ് സാറ പറയുന്നത്.’

‘ഇല്ല, സാർ, ഞാനുദ്ദേശിച്ചത്, ഞാനതു ചെയ്യാം, സാർ. പക്ഷേ, എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർക്ക് അതു സഹിക്കാനാകില്ല.’

‘എങ്കിൽ സാറയെ മറന്നേക്ക്. അവളെ കാണുന്നതും നിർത്ത.’

‘പക്ഷേ, അക്കിൾ...’

‘നിർത്തണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ നിർത്തണം. ഞാൻ എന്റെ ഹൃദയം നിന്റെ മുമ്പിൽ തുറന്നു. നീ ഞങ്ങളെ വഞ്ചിച്ചു.’

‘വഞ്ചിച്ചെന്നോ?’

‘എന്റെ മകൾ അതിഥിയായി ചെന്നപ്പോൾ നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ അവളെ പുറത്തെറിഞ്ഞു. ഞാൻ നിന്നെ വീട്ടിലേക്ക് സ്വാഗതം ചെയ്തു. പക്ഷേ, ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ മാനിക്കാൻ നിനക്കറിയില്ല.’

‘അക്കിൾ, അതൊരാളുടെ മതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാര്യമാണ്.’

‘മതിയാക്കൂ,’ എന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു. ‘നീ സാറയോടൊത്ത് ഇന്നലെ പിവിആറിൽ പോയോ?’

‘ഉവ്വ്, സാർ,’ അയാൾ അതെങ്ങനെയറിഞ്ഞെന്ന അതിശയത്തോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതിനു ശേഷമവൾ നിന്റെ അപാർട്മെന്റിലേക്കു വന്നോ?’

‘സാറ നിങ്ങളോട് പറഞ്ഞതാ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല. ഞാൻ നിങ്ങളെ പിന്തുടരാൻ ആളുകളെ വിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ വിരലൊന്നു തൊടിച്ചാൽ അവർക്ക് നിന്നെ ഉപദ്രവിക്കാനുമാകും.’

‘ഉപദ്രവിക്കാനോ?’

‘നീ ഒരു കാഫിർ മാത്രമാണ്. എന്റെ അരുമയായ മകളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നവൻ. അവളെ വിട്ടേക്ക്, അല്ലെങ്കിൽ നീ ദുഃഖിക്കും.’

‘നിങ്ങൾ എന്നെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയാണോ, അങ്കിൾ?’ കാര്യം വ്യക്തമാക്കാൻ മാത്രം ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയല്ല. ഞാൻ കരുണ കാണിക്കും. പക്ഷേ, വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടാൽ പകരം ചോദിക്കും. എന്റെ കുടുബത്തിന്റെ മാനം കാക്കാൻ, ആവശ്യമെങ്കിൽ, ഞാൻ രക്തം ചിന്തും.’

‘രക്തം’ എന്ന വാക്ക് കേട്ടതോടെ എന്റെ നട്ടെലിലൂടെ ഒരു വിറ പാഞ്ഞു പോയി. ചന്ദൻ അറോറ വീണ്ടും സ്റ്റാഫുമുറിയിലേക്കു വരികയും എന്റെ ചുമലു പിടിച്ചു കുലുക്കുകയും ചെയ്തു.

‘പുന്നാരക്കുടുംബവുമായി സംസാരിച്ചു തീർന്നെങ്കിൽ, നമുക്ക് അല്പം ജോലിക്കാര്യം സംസാരിക്കാം.’

‘അതത്ര നല്ലതായിരുന്നില്ല, കേശവ്,’ സാറ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കറിയാം,’ സാറയുടെ കൂട്ടുകാരി സനത്തിന്റെ അടുക്കളയിൽ നിന്ന് ഫലാഫേൽ കബാബുകൾ കടിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ സനത്തിന്റെ ആന്റിയുടെ വീട്ടിൽ പുതുവർഷത്തലേന്ന് ഒരു വിരുന്നിനു വന്നതാണ്.

സാറയും ഞാനും ഔദ്യോഗികമായി വേർപിരിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഞങ്ങളുടെ ബന്ധം യുദ്ധഭൂമി പോലെയായായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അപൂർവ്വമായി മാത്രം കണ്ടു. ഞങ്ങൾ പരസ്പരം സംസാരിച്ചില്ല. ഞങ്ങൾ കഠിനമായി കലഹിച്ചു. എങ്ങനെയോ ഓരോ തവണയും ഞങ്ങൾ ഒരേ വിഷയത്തിൽ ചെന്നുവന്നിട്ടു-ഞങ്ങളുടെ ബന്ധത്തിന് ഇനി ഭാവിയില്ല. അച്ഛനമ്മമാരെ തള്ളിക്കളയാനോ മതം മാറാനോ ഞാനാഗ്രഹിച്ചില്ല. ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പോരാടാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ലെന്ന് സാറയ്ക്ക് വിശ്വസിക്കാനായില്ല.

വിരുന്നിൽവെച്ച് ഞാൻ സാറയോട് എനിക്കവളോടു തനിയെ സംസാരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു. ആ വീട്ടിൽ ഞങ്ങൾക്കു കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ശാന്തമായ ഏക സ്ഥലം അടുക്കളയായിരുന്നു.

‘നീ എന്നെ എല്ലാ ആഴ്ചയും മദ്യപിച്ചു വിളിക്കുന്നത് മോശമാണ്. പക്ഷേ, നിനക്കെങ്ങനെ എന്റെ ഡാഡിനെ വിളിക്കാൻ തോന്നി?’ സാറ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ ഫോണിൽ “ലോൺ” എന്ന പേര് തിരയുകയും നിന്റെ ഡാഡിന്റെ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു പോകുകയും ചെയ്തു.’

‘എന്നിട്ട് ഡാഡ് എടുത്തതു കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തോട് ആക്രോശിക്കുന്നതും അദ്ദേഹത്തെ അസഭ്യം പറയുന്നതും ശരിയാണെന്ന് കരുതിയോ?’

ഞാൻ അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കിയതേയില്ല. അടുപ്പിനടുത്ത് അലുമിനിയം ഫോയിൽ തട്ടുകളിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ആഹാരത്തിലേക്ക് ഞാൻ തറപ്പിച്ചു നോക്കി. മൂന്നു ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, സഫ്ദറിന് ഏതാണ്ട്

മരുമകനാകേണ്ടിയിരുന്ന രാജസ്ഥാനിയിൽ നിന്ന് -ഏറെ മദ്യവും അവിചാരിതമായ ഫോൺ വിളിയും കാരണം -അതിശയകരമായ അസഭ്യങ്ങൾ കേൾക്കേണ്ടി വന്നു. ഞാനാണ് എല്ലാം കുഴപ്പത്തിലാക്കിയത്. എനിക്ക് അക്കാദ്യത്തിൽ യാതൊരു ന്യായവും പറയാനില്ല. എന്നിട്ടും ഞാൻ വിവേകശൂന്യമായ രീതിയിൽ ധാർഷ്ട്യത്തോടെ നിന്നു.

അവൾ എന്നെ തുറിച്ചു നോക്കുന്നതു തുടർന്നു. ഞാൻ മുഖം കോട്ടി. അതെ, അപ്പോഴെനിക്ക് സാറയെ നോക്കി മുഖം കോട്ടാനുമറിയാം. ആ പെൺകുട്ടി എനിക്കെത്ര മാത്രം പ്രിയപ്പെട്ടവളാണെന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. വരുംവർഷങ്ങളിൽ ഞാൻ അവൾക്കു വേണ്ടി കലശലായി പരിതപിക്കുമെന്നും.

എന്നിരുന്നാലും, ആ നേരത്ത്, എന്നെപ്പോലൊരു മണ്ടന് അതിനേക്കാൾ മോശമായി പെരുമാറാനാകില്ലായിരുന്നു.

‘നിന്റെ ഡാഡ് അതർഹിക്കുന്നുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’

‘അയാൾ എന്നെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും നിന്നെ കാണുന്നത് നിർത്തണമെന്ന് പറയുകയും ചെയ്തില്ലേ? ഞാൻ ജോലി ചെയ്യുമ്പോഴാണ് എന്നെ വിളിച്ചതെന്ന് ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു.’

‘എന്നിട്ട് ഞാൻ നിന്നെ കാണുന്നത് നിർത്തിയോ? ഉവ്വാ, കേൾവ്?’

‘ഇല്ല,’ ഞാൻ ജാഘ്രതയോടെ പറഞ്ഞു.

‘എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ചിന്തിക്കാൻ ആവശ്യത്തിലേറെ അവസരങ്ങൾ ഞാൻ നിനക്കു തന്നില്ലേ?’

‘ഉവ്വ്. പക്ഷേ, നീ എന്നെ ഒഴിവാക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.’

‘നിനക്ക് നമ്മളെ കുറിച്ച് ഉത്തരങ്ങളില്ലാത്തതിനാൽ ആണത്. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നമ്മൾ പരസ്പരം അകന്നു നിൽക്കുന്നതാണു നല്ലത്.’

‘അങ്ങനെയോ?’

‘അങ്ങനെയല്ല. അതു ദുഷ്കരമാണ്. അങ്ങേയറ്റം ദുഷ്കരം! കേശവ് രാജ്പുരോഹിത്, ഞാൻ നിനക്കുവേണ്ടി എംഐടിയിൽ നിന്നുള്ള സ്കോളർഷിപ്പ് പോലും വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. നിന്റെ അടുത്ത് താമസിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഐഐടിയിൽ ചേർന്നു. അതെല്ലാം എനിക്ക് വട്ടായിട്ടാണോ?’

‘അപ്പോളെനിക്ക് കുറ്റബോധം തോന്നണമെന്നാണോ? നീ സ്കോളർഷിപ്പ് വേണ്ടെന്നുവെച്ചതു കൊണ്ട് ഞാൻ അച്ഛനമ്മമാരെയും ദൈവത്തിനെയും വേണ്ടെന്നുവെക്കണോ?’

‘നിന്റെ സ്വരം എനിക്ക് ഇഷ്ടമാകുന്നില്ല, കേശവ്’

‘ഞാനത് കാര്യമാക്കുന്നില്ല.’

‘എങ്കിൽ ശരി. ഞാൻ സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം പോയിരിക്കട്ടെ. നീയാണ് എന്നെ അതിനുള്ളിൽനിന്ന് വിളിച്ചുകൊണ്ടു വന്നത്.’

‘എവിടേക്കു വേണമെങ്കിലും പോകൂ.’

‘ഞാൻ പോകുകയാണ്, കേശവ്. ഇത്തിരി ബാലിശമാണെന്നറിയാം. എങ്കിലും, നമുക്ക്, നമുക്ക് ഔദ്യോഗികമായി വേർപിരിയാമോ?’

‘എന്ത്?’

‘നമ്മൾ ഏതാണ്ട് പിരിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, നമുക്കത് അല്പം കൂടെ വ്യക്തമാക്കാം. ഇപ്പോൾ മുതൽ നമ്മൾ പരസ്പരം സമ്പർക്കമുണ്ടാകില്ല.’

‘സാരാ? നിനക്ക് ഭ്രാന്താണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് ഭ്രാന്തായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ സുബോധത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.’

‘ഞാൻ ഏറെ മദ്യപിക്കുകയും നിന്റെ അച്ഛനെ വിളിക്കുകയും ചെയ്തു. വലിയ കാര്യമാണല്ലോ! ഞാനിപ്പോൾ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്? മാപ്പു പറയണോ? ഞാൻ പറയാം,’

സാര നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി.

‘അതത്ര ലളിതമല്ല. അതിനേക്കാൾ വലുതാണ് കാര്യങ്ങൾ. എന്തായാലും വീണ്ടും വീണ്ടും അതു പറയുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. വീ ആർ ഡൺ, വിട.’

‘സാരാ,’ ഞാൻ അവളെ പുറകിൽ നിന്നു വിളിച്ചു. അവൾ അപ്പോഴേക്കും അടുക്കളയിൽനിന്ന് പുറത്തു കടക്കുകയും സുഹൃത്തുക്കളുടെ കൂടെ കൂടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആ ദിവസമെങ്കിലും, അവളുടെ പുറകേ പോകാതിരിക്കാനുള്ള അഹങ്കാരവും അഹംഭാവവും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ പറഞ്ഞതും നേരായിരുന്നു. എന്റെ പക്കൽ ഉത്തരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ പെൺകുട്ടിയോടൊത്തു കഴിയാൻ എത്ര ഹതാശമായാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നതിന്റെ അളവ് എന്റെയടുത്ത് ഇല്ലാതിരുന്നതു പോലെ.

ആരോ എന്റെ ചുമലിൽ പിടിച്ച് കുലുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഞാൻ ഇതു പോലെ നിന്നെ പൊക്കിയെടുക്കാൻ ഇനിയൊരിക്കലും വരില്ല,’ സൗരഭ് എന്റെ ചുമലിൽ പിടിച്ചു കുലുക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. എന്റെ മനസ്സിൽ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്ന വീഡിയോകൾ അണഞ്ഞു പോയി.

‘ഏഹ്? ആ, ഗോലു. നീയിവിടെ വന്നല്ലോ. നീയെന്റെ ജീവനാണ്, ഗോലു.’ സുബോധത്തിലേക്കും വർത്തമാനകാലത്തിലേക്കും തിരിച്ചു വരുന്നതിനിടയിൽ ഞാനവന്റെ തലമുടി ചിരിക്കിപ്പരത്തി.

സോഷ്യലിൽ എനിക്ക് പത്തു വിസ്കി ഗ്ലാസിനുള്ള ബില്ലു കിട്ടിയെന്നും സൗരഭ് തലേന്നു രാത്രി അതിനുള്ള പണമൊടുക്കിയെന്നും സ്പഷ്ടമായിരുന്നു. വെയ്റ്റർമാരിലൊരാൾ ഞാൻ മേശയിൽ ബോധം കെട്ടു വീണപ്പോൾ എന്റെ ഫോൺ ഉപയോഗിച്ച് അവനെ വിളിക്കുകയായിരുന്നു.

‘ഞാനവരുടെ സംഭാഷണങ്ങൾ കണ്ടു. സാറയും രൗലുവുമായുള്ളത്. പ്രണയത്തിൽ കുളിച്ചത്,’ മദ്യത്തിൽ കുളിച്ചതിനെ അത് ന്യായീകരിക്കുമെന്നതു പോലെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവർ പ്രണയിക്കുന്നവരായിരുന്നു. തീർച്ചയായും അവർ അത്തരം സംഭാഷണങ്ങൾ നടത്തും. സാറയെ കുറിച്ച് ചാർക്കുന്നത് നീയെന്നു നിർത്തും?’

‘ഞാനെന്നു നിർത്തും? ദൈവമാണത് നിർത്തിയത്. ഞാൻ മതം മാറിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ദൈവമെന്നെ ശിക്ഷിച്ചു. അവളെ എന്നിൽനിന്ന് അടർത്തിക്കൊണ്ടു പോയി. അവൾ തിരികെ വരാൻ ആഗ്രഹിച്ച അതേ നിമിഷത്തിൽ.’

എനിക്ക് വീണ്ടും കരയാൻ തോന്നി. സൗരഭ് അതു മനസ്സിലാക്കി വീണ്ടും സംസാരിച്ചു.

‘വായടയ്ക്ക്. പോയി കുളിക്ക്. നിന്റെ ക്ലാസുകളെടുക്ക്. മുമ്പോട്ട് പോകൂ,’ ശബ്ദത്തിൽ അപൂർവ്വമായ കർക്കശതയോടെ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘നിനക്കറിയാമോ, പ്രൊഫസർ സക്സേന സാറയോട് മോശമായി പെരുമാറി.’

‘നിന്റെ ഐഐടി ഡീൻ?’

‘അതെ, സാറയുടെ ഗൈഡ്. അയാൾ ചെയ്തതെല്ലാം വിവരിക്കുന്ന സാറയുടെ ഒരു ഇമെയിൽ എന്റെ കയ്യിലുണ്ട്. എനിക്ക് ആ തന്ത്രയില്ലാത്തവനെ കാണണം.’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞാനെഴുന്നേറ്റ് കുളിമുറിയിലേക്ക് നടന്നു.

‘നീ ആരെയും കാണാൻ പോകുന്നില്ല,’ സൗരഭ് പുറകിൽനിന്ന് അലറി. ‘ജോലിയിൽ ശ്രദ്ധിക്കൂ.’

‘ഞാനാദ്യം ക്ലാസുകൾ തീർക്കും, ഗോലു. ശാന്തനാക്ക്,’ മുഖത്തേക്ക് ടാപ്പിൽനിന്ന് വെള്ളം തെറിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

*

ബംഗ്ലാ - ജോയ്പൂരി സ്കൂൾ

അധ്യായം 14

‘ലക്ഷ്മൺ, നിങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങും. പക്ഷേ, അത് പെട്ടെന്നു സാധിക്കില്ലെന്നു മാത്രം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

പടിഞ്ഞാറൻ ഡൽഹിയിലുള്ള തീഹാർ ജയിലിലിൽ ലക്ഷ്മണിനെ കാണാൻ വന്നതാണ് ഞാൻ. വിചാരണത്തടവുകാരനെന്ന നിലയിൽ അയാൾക്ക് നിശ്ചിതമണിക്കൂറുകൾ സന്ദർശകരെ കാണാനുള്ള അനുവാദമുണ്ട്.

‘സാഹിബ്, എന്റെ ഭാര്യ തനിച്ചാണ്. യാതൊരു വരുമാനവുമില്ല,’ ലക്ഷ്മൺ പറഞ്ഞു.

‘എന്നോടു പൊറുക്കൂ, ലക്ഷ്മൺ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എന്നെ സഹായിക്കൂ, അപ്പോൾ ഞാനും നിങ്ങളെ സഹായിക്കാം.’

ഞങ്ങൾ അഴുക്കു പുരണ്ട ഒരു മുറിയിലാണ്. തടവുകാർക്ക് സന്ദർശകരെ കാണാനുള്ള ആ മുറിയിൽ നിരവധി ഒടിഞ്ഞു തൂങ്ങിയ കസേരകളുണ്ട്.

‘എനിക്ക് നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്യാനാകും?’ ലക്ഷ്മൺ ചോദിച്ചു.

‘സാറയെ ഹോസ്റ്റലിൽ കാണാൻ വരാറുള്ളത് ആരെല്ലാമാണെന്ന് എനിക്കറിയാം.’

‘അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാർ. അവർ രണ്ടു മാസം കൂടുമ്പോൾ മാത്രമേ വരാറുള്ളൂ.’

‘പിന്നെ?’

‘രഘു സാഹിബ്. മാസത്തിലൊരിക്കൽ അദ്ദേഹം ഡൽഹിയിലെത്തും. അപ്പോൾ സാറ മാധ്യത്തെ കൊണ്ടു

പോകാൻ വരും. എന്നിട്ട് കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞെ മാഡം തിരിച്ചു വരൂ.’

ഞാൻ ശ്വാസം വലിച്ചെടുത്തു.

‘പിന്നെ?’

‘പ്രൊഫസർ സക്സേന. ചിലപ്പോൾ.’

‘എപ്പോൾ?’

‘അതെല്ലാം സന്ദർശകപുസ്തകത്തിൽ കാണും. കഴിഞ്ഞ മാസം മൂന്നു തവണ അദ്ദേഹം വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നു.’

‘അവർ സംസാരിക്കുന്നത് നിങ്ങൾ കേട്ടോ?’

കാവൽക്കാരൻ നിഷേധാർത്ഥത്തിൽ തലയാട്ടി.

‘അദ്ദേഹം പൊതുമുറിയിലേക്ക് പോകും. സാറ മാഡം അങ്ങോട്ടു ചെല്ലും. സാഹിബ്, എനിക്കെപ്പോഴാണ് വീട്ടിലേക്ക് പോകാനാകുക?’

‘എന്താണ് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ചെയ്തു തരേണ്ടത്?’ പ്രൊഫസർ സക്സേന ചോദിച്ചു. അയാൾ തന്റെ മേശയ്ക്കു പുറകിലുണ്ട്. ഫയൽക്കുമ്പാരങ്ങളാലും പുസ്തകങ്ങളാലും പടുകുറ്റൻ ‘സിപിയു’ ഉള്ള സൂപ്പർ കമ്പ്യൂട്ടറാലും (ചിലപ്പോഴത് ബിഗ് ഡാറ്റാ മാതൃകളുണ്ടാക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതാകാം) അയാളുടെ മുഖം ഭാഗികമായി മറഞ്ഞിരുന്നു.

‘ഞാൻ കേശവ് രാജ്പുരോഹിത്, സാർ. ഇവിടത്തെ പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിയാണ്. അഞ്ചു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ബിരുദം നേടി.’

പ്രൊഫസർ സക്സേന ബിരുദം നേടിയതിനുശേഷം, തലയിലെ ഉള്ളിലാത്ത നരച്ച മുടി ചീപ്പ് കണ്ടിട്ടില്ലെന്നു തോന്നും. അയാളുടെ കൂടവയർ മേശയ്ക്കപ്പുറത്ത് ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. കമ്പ്യൂട്ടറിൽ നിന്ന് അയാൾ തല പൊക്കി നോക്കിയില്ല.

‘എനിക്കിപ്പോൾ സഹായികൾ ആരെയും ആവശ്യമില്ല.’

അമേരിക്കൻ സർവ്വകലാശാലകളിലേക്ക് അപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ ശുപാർശ കിട്ടിയാലോ എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രൊഫസർ സക്സേനയോടൊത്ത് ജോലി ചെയ്യാൻ വരി നിൽക്കും, ഒരു എംഐടിയിലോ സ്റ്റാൻഫോർഡിലോ ഫുൾ ഫെല്ലോഷിപ്പു നേടാൻ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നുള്ള ശുപാർശകളെന്ത് ഏറെ സഹായിക്കും.

‘എനിക്ക് നിങ്ങളെ സഹായിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെയെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ എന്തിനാണു വന്നത്?’ മോണിറ്ററിൽ തന്നെ കണ്ണുകളുറപ്പിച്ച് അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് സാറാ ലോണിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കണം.’

‘എന്ത്?’ എന്നെ ആദ്യമായി തലയുയർത്തി നോക്കിക്കൊണ്ട് അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘അവൾ നിങ്ങളുടെ കീഴിലാണ് പിഎച്ച്ഡി ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നത്, അല്ലേ?’

അയാൾ എന്നെ തുറിച്ചു നോക്കി.

“എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. നിങ്ങൾ ആരാണ്?” അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘കേശവ് രാജ് പുരോഹിത്. 2013-ലെ ബാച്ച്.’

‘സാറാ ലോണുമായി നിങ്ങൾക്കെന്താണു ബന്ധം?’

‘അവൾ എന്റെ അടുത്ത സുഹൃത്തായിരുന്നു.’

‘അങ്ങനെയോ? അടുത്ത സുഹൃത്ത്?’ പ്രൊഫസർ ചോദിച്ചു.
‘നിങ്ങൾ അവളുടെ മുൻകാമുകനാണല്ലോ? എംഐടിയിലെ
സ്കോളർഷിപ്പ് അവൾ വേണ്ടെന്നുവെച്ചത് നിങ്ങൾ
കാരണമാണെന്ന് മറ്റുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്നോടു
പറഞ്ഞിരുന്നു.’

അയാൾ മേശയിൽ കൈത്തണ്ടകൾവെച്ച് കസേരയിൽ
മുന്നോട്ടാഞ്ഞിരുന്നു.

‘അതെ, സാർ,’ മൂരടനക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞാനാണ്
അവളുടെ മൃതദേഹം കണ്ടത്. ഞാനവൾക്ക് പിറന്നാളാശംസകൾ
പറയാൻ പോയതാണ്.’

‘പെൺകുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് അതിക്രമിച്ചു കടന്ന
ആൺകുട്ടി നിങ്ങളാണോ?’

ഞാൻ തലയാട്ടി.

‘അവൾക്ക് ഒരു പ്രതിശ്രുതവരനുണ്ടായിരുന്നു, അല്ലേ?
ഞാനയാളെ കണ്ടിരുന്നു. അയാൾ ഇവിടത്തെ “പിജിഎം”
ആയിരുന്നു. രഘു വെങ്കടേഷ്.’

അയാൾ പറഞ്ഞ പിജിഎം, ബാച്ചിലെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ മാർക്കു
നേടുന്നയാൾക്കുള്ള പ്രസിഡന്റിന്റെ ഗോൾഡ് മെഡലാണ്. ‘മഗ്നു
രഘു’ പത്ത് ജിഎപി-ഗ്രേഡ് പോയിന്റ് ആവറേജ്- എല്ലാ
സെമസ്റ്ററുകളിലും നേടുകയും ‘ബാച്ചിലെ വട്ടൻ’ പട്ടം മറ്റാർക്കും
വിട്ടു കൊടുക്കില്ലെന്ന് ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘രഘുവും എന്റെ സഹപാഠിയാണ്.’

‘അവൻ നല്ല നിലയിലാണ്. അയാളുടെ ആർടിഫിഷ്യൽ
ഇന്റലിജൻസ് കമ്പനിക്ക് സെക്വയ കാപ്പിറ്റൽ ധനസഹായം

നൽകി. സിലിക്കൺ വാലിയിലെ നിരവധി കമ്പനികൾ അതിൽ നിക്ഷേപിക്കാൻ തയ്യാറാണ്. നേരായ ഐഐടി വിജയഗാഥ.’

‘എനിക്കറിയാം, സാർ. സാറാ ലോണിന്റെ കൊലപാതകം തെളിയിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും നിങ്ങൾക്ക് അറിയാമോ?’

‘എന്ത്?’ അയാൾ നേരെയിരുന്നപ്പോൾ കസേര ഞരങ്ങി. ‘കാവൽക്കാരനാണ് അതു ചെയ്തത്. ഞങ്ങളെല്ലാം ആ വാർത്ത കണ്ടതാണ്. ഭീകരം.’

‘കാവൽക്കാരനല്ല അതു ചെയ്തത്, സാർ.’

‘നേരാനോ?’

‘അതെ, സാർ, അയാൾ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് നൂറു ശതമാനം ഉറപ്പാണ്.’

‘നിങ്ങളാരാണ്? പൊലീസാണോ?’

‘അല്ല, സാർ.’

‘ആദ്യം ആ ഇൻസ്പെക്ടർ, എന്തായിരുന്നു അയാളുടെ പേര്? റാണ. അയാളെന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തി. ക്യാമ്പസ്സു മുഴുവൻ പൊലീസുകാരെ നിരത്താൻ അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഭാഗ്യത്തിന്, കാവൽക്കാരനെ കിട്ടിയതോടെ അയാൾ അടങ്ങി.’

‘പൊലീസിനെ ക്യാമ്പസ്സിലേക്കു വരാനും അന്വേഷിക്കാനും നിങ്ങൾ അനുവദിക്കാതിരുന്നതെന്താണ്?’

‘ഇത് കുറേ കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്ന സ്ഥലമാണ്, കുറ്റാന്വേഷണം നടത്താനുള്ള ഇടമല്ല. ഞാനയാളോട് പോയിത്തുലയാൻ പറഞ്ഞു. പറയുന്നതിൽ ഖേദമുണ്ട്, നിങ്ങൾ എന്റെയും സമയം പാഴാക്കുകയാണ്.’

‘ഞാൻ പൊലീസിനെ സഹായിക്കുകയാണ്, സാർ. അവരെ ഇവിടെ കടക്കാൻ അനുവദിക്കാത്തതു കൊണ്ട്. എനിക്ക് നിങ്ങളോട് ഏതാനും ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാനുണ്ട്.’

‘എന്തസംബന്ധം! പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിയെന്ന നിലയിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഈ ക്യാമ്പസിനുള്ളിൽ കയറാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷേ, ആവശ്യമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളിൽ തലയിടാനാകില്ല. എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ പ്രവേശനം തടയാനാകും.’

‘ഇല്ല, നിങ്ങൾക്ക് തടയാനാകില്ല,’ ശാന്തമെങ്കിലും ഉറച്ച ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

എന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള ധാർഷ്ട്യം അയാളെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു.

‘ഇങ്ങനെയാണോ നിങ്ങൾ അധ്യാപകരോട് സംസാരിക്കുന്നത്? ദയവായി പോകൂ.’

‘നിങ്ങൾ സാറയോട് മോശമായി പെരുമാറിയെന്നതു നേരാണോ?’

‘എന്ത്? വിളറിവെളുത്ത മുഖത്തോടെ പ്രൊഫസർ ചോദിച്ചു. ധിക്കാരം നിറഞ്ഞ ശരീരഭാഷ നിലനിർത്തിയെങ്കിലും അയാളുടെ ചുണ്ടുകൾ വിറച്ചു.

‘നിങ്ങൾ അവളുടെ പ്രബന്ധം വൈകിപ്പിച്ചു. നിങ്ങളുടെ കൂടെ കിടക്ക പങ്കിടാൻ അവളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു.’

‘അത് അസംബന്ധമാണ്. ഞാൻ സുരക്ഷാഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ വിളിച്ച് നിങ്ങളെ പുറത്താക്കാൻ പോകുകയാണ്.’

അയാൾ മുറിയിലെ ഇന്റർകോം കയ്യിലെടുത്തു.

‘ആ അബദ്ധം ചെയ്യരുത്. ഇപ്പറഞ്ഞത് മാധ്യമങ്ങളോടും എനിക്ക് പറയാനാകും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവർ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു വിശ്വസിക്കില്ല. സ്ത്രീകളുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് അതിക്രമിച്ചു കയറിയവൻ!’ ഫോൺ കയ്യിൽ തന്നെ പിടിച്ച് അയാൾ പരിഹസിച്ചു. ‘ഹലോ? എന്റെ ഓഫീസിലേക്ക് കുറച്ചു പേരെ അയക്കൂ, ദയവായി. അതെ, ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരാൾ.’

ഞാനവിടെയില്ലെന്നതു പോലെ അയാൾ കമ്പ്യൂട്ടറിലേക്ക് തിരിച്ചു പോയി.

ഞാൻ ഫോണിലെ ഇമെയിൽ തുറന്നു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ഞാൻ പ്രൊഫസറോടു പറഞ്ഞു: ‘നിങ്ങളുടെ ഇൻബോക്സ് പരിശോധിക്കൂ.’

‘എന്തിന്?’ കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെ മൗസിൽ ക്ലിക്ക് ചെയ്തു കൊണ്ട് പ്രൊഫസർ സക്സേന ചോദിച്ചു. ഞാൻ അയച്ച ഇമെയിൽ അയാൾ തുറന്നു. അതു വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ അമ്പരപ്പുകൊണ്ട് അയാളുടെ വായ തുറന്നു പോയി.

ടു: രഘു

ഫ്രം: സാറ

പ്രിയപ്പെട്ടവനേ,

സുഖമാണോ? എന്റെയടുത്തു നിന്നും ഏറെയകലെ ഹൈദരാബാദിൽ. നീ അടുത്തുണ്ടാകണമെന്ന് ഞാൻ വളരെ, വളരെയധികം ആഗ്രഹിച്ച ദിവസങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു ഇന്ന്. ഞാൻ നിന്നെ വിളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. സാൻജോസിൽ നിന്നു വന്നവരുമായി നീ ദിവസം മുഴുവനും യോഗങ്ങളിലായിരുന്നുവെന്ന് സെക്രട്ടറി പറഞ്ഞു. ഭാഗ്യം നേരുന്നു. നേരം കിട്ടുമ്പോൾ വിളിക്കുമോ? എനിക്ക് നിന്നോടു സംസാരിക്കണം. പ്രൊഫസർ സക്സേനയുടെ വിചിത്രമായ പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ. കാപ്പി കുടിക്കാനായി പുറത്തേക്ക് എത്ര തവണയാണ് അയാളെന്നെ

വിളിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും നിനക്കറിയാമല്ലോ. അയാൾ ചെയ്ത വേറെ ചില കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ നിന്നോട് പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവയെല്ലാം അശ്രദ്ധമോ നിരുപദ്രവകരമോ ആയ സംഭവങ്ങളായേ ഞാൻ കരുതിയിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ അതെല്ലാം ഇപ്പോൾ ഇടക്കിടെ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, ഞാൻ കമ്പ്യൂട്ടറിൽ ജോലി ചെയ്യുമ്പോൾ അയാൾ പലപ്പോഴും പുറകിൽ നിന്നു വന്ന് എന്റെ മുടി തൊടുന്നു. രണ്ടു ദിവസംമുമ്പ് ഒരു പ്രിൻ്റുട്ട് കാണിച്ചു കൊടുത്തപ്പോൾ അയാൾ എന്റെ തോളിലൂടെ കയ്യിട്ടു. ഞാൻ കുതറിമാറിയപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു, ‘നമുക്കെന്തു കൊണ്ട് അടുത്തു കൂടാ? അടുപ്പം എല്ലായ്പ്പോഴും മനുഷ്യരെ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടാൻ സഹായിക്കുന്നു.’

രഘു, പേടിച്ചു പോയ എനിക്ക് ഓഫീസിന്റെ ജാലകത്തിലൂടെ ചാടാൻ തോന്നി. അന്നു തന്നെ അതു നിന്നോടു പറയാതിരുന്നതെന്താണെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. അതൊരൊറ്റപ്പെട്ട ‘സംഭവമാണെന്ന് ഞാൻ കരുതി. പക്ഷേ, ഇന്ന് അയാളതു വീണ്ടും ചെയ്തു! എന്റെ ലാപ്ടോപ്പിൽ ഒരു എക്സൽ ഷീറ്റ് കാണിച്ചു കൊടുക്കാൻ ചെന്നപ്പോൾ അയാളെന്റെ വലം കവിളിൽ ചുംബിക്കുകയും ഞാനൊരു കൾമീരി പനിനീർപുഷ്പം പോലെയുണ്ടെന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു!! അപ്പോൾ എനിക്കുറപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നുന്നു, അയാൾ എന്റെ കൈ അയാളുടെ ... ചിലപ്പോൾ അയാളങ്ങനെ ഉദ്ദേശിച്ചു കാണില്ല. പക്ഷേ രഘു, അതു ഭീകരമായിരുന്നു! എനിക്ക് പഠനം ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നുപോലും തോന്നുന്നു, പക്ഷേ എങ്ങനെ? ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്? ഞാനാകെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലാണ്. എന്നെ വേഗം വിളിക്കൂ.

‘ഇതെല്ലാം കല്പവെച്ച നുണകളാണ്,’ പ്രൊഫസർ സക്സേന വിറയ്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തോടെ പറഞ്ഞു.

‘ആത്മഹത്യ ചെയ്ത നിങ്ങളുടെ ഗവേഷണവിദ്യാർത്ഥിയുടെ ഇമെയിലാണിത്. പിജിഎം പ്രതിശ്രുതവരൻ സാക്ഷിയാണ്.’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ എന്തിനെപ്പറ്റിയാണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്കറിയില്ല.’

‘നിങ്ങൾ അവളെ കഴിഞ്ഞ മൂന്നു മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ എട്ടു തവണ സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഹോസ്റ്റലിലെ രജിസ്റ്ററുകളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഹോസ്റ്റലിലെ മറ്റേതെങ്കിലും വിദ്യാർത്ഥിയെ നിങ്ങളൊരിക്കലും സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.’

ആരോ പ്രൊഫസർ സക്സേനയുടെ വാതിലിൽ മുട്ടി.

‘സാർ, ഞങ്ങളോട് വരാൻ പറഞ്ഞിരുന്നോ?’ സ്ഥാപനത്തിലെ സുരക്ഷാ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അകത്തേക്കു കടന്നു വന്നു.

മറ്റു രണ്ടു കാവൽക്കാർ അയാളുടെ പുറകിൽ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘യഥാർത്ഥത്തിൽ,’ പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു, ‘ഞങ്ങൾക്ക് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. നിങ്ങൾക്ക് പോകാം.’

സുരക്ഷാഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ആശയക്കുഴപ്പം നിറഞ്ഞതും അലോസരപ്പെട്ടതുമായ നോട്ടങ്ങൾ നൽകി തിരിച്ചു പോയി.

‘നിങ്ങൾക്കെന്താണു വേണ്ടത്?’ പ്രൊഫസർ എന്നോടു ചോദിച്ചു.

‘അതു പറയുന്നതിനുമുമ്പ്, നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടതെന്താണെന്ന് നമുക്കെല്ലാവർക്കുമറിയാം.’

‘എന്ത്?’

‘പദ്മവിഭൂഷൺ. നിങ്ങൾക്ക് താമസിയാതെ അതു കിട്ടിയേക്കാം.’

‘ഞാൻ ഈ മേഖലയിൽ ഏറ്റവും മികച്ച ആളായതിനാൽ. എനിക്ക് ലോകത്തിലെ ഏതു സർവ്വകലാശാലയിലേക്കും പോകാമായിരുന്നു. ഞാൻ ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ തുടരാൻ തീരുമാനിച്ചു.’

‘എത്ര ശ്രേഷ്ഠനാണ് നിങ്ങൾ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പക്ഷേ, ഈ വാർത്ത ആലോചിക്കൂ: പ്രൊഫസർ സക്സേന പിഎച്ച്ഡി വിദ്യാർത്ഥിയെ ശല്യം ചെയ്തു. അവർ നിങ്ങൾക്കപ്പോൾ പ്രത്യേക പദ്മപുരസ്കാരം നൽകുമോ?’

അയാൾ കൈകൾ കൊണ്ട് തല താങ്ങി. അധികാരത്തിന്റെ സമവാക്യങ്ങൾ തങ്ങൾക്കെതിരെ തിരിയുമ്പോൾ ആളുകൾ സൗമ്യരായി മാറുന്നുവെന്നത് അതിശയകരം തന്നെ.

‘നിങ്ങൾക്കെന്താണു വേണ്ടത്? ശരിക്കും?’ പ്രൊഫസർ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ സാറയുടെ കൊലപാതകം തെളിയിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ്.’

‘ശരി. അതുകൊണ്ട്? ഞാനാണിത് ചെയ്തതെന്നാണോ നിങ്ങൾ കരുതുന്നത്?’

‘ഞാനങ്ങനെ പറഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ, നിങ്ങളതു ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? നിങ്ങളതു ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ, തന്തയില്ലാത്തവനേ?’

ഒരു അധ്യാപകനോട് അങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്നത് വിചിത്രമാണെങ്കിലും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതുമായിരുന്നു!

‘എന്ത്? ഞാൻ ആരേയും കൊന്നിട്ടില്ല. നിങ്ങളെന്താണീ പറയുന്നത്?’

ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു. എന്നിട്ട് മുന്നോട്ടായുകയും അയാളുടെ ഷർട്ടിന്റെ കോളറിൽ പിടുത്തമിടുകയും ചെയ്തു.

ഞാൻ അവ്യക്തമായി പുലമ്പി, ‘ആഭാസൻ! സാറ എന്റെയടുത്തേക്ക് തിരിച്ചു വരാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. നിങ്ങൾ അവളെ ശല്യപ്പെടുത്തി. പിന്നെന്തെല്ലാം ചെയ്തെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. എന്നിട്ട് നിഷ്കളങ്കനായ, മിടുക്കനായ പ്രൊഫസറായി ഇവിടെയിരിക്കുന്നു.’

അവ്യക്തമായ പ്രസംഗത്തിന്റെ കുറവു തീർക്കാൻ ഞാനയാളുടെ കവിളത്ത് ആഞ്ഞടിച്ചു. വീണ്ടും വീണ്ടും അടിക്കാനായി ഞാനയാളെ കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു. അയാൾ മോങ്ങാൻ തുടങ്ങി.

‘ദയവായി എന്നെ വിടു,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. ‘എന്നെ ഉപദ്രവിക്കരുത്.’

‘നിങ്ങളവളെ കൊന്നോ?’

‘ഇല്ല. ദയവായി എന്നെ വിട്ടയക്കൂ.’

ഞാൻ പിടി വിട്ട് വീണ്ടുമിരുന്നു. അയാൾ ഹൃദയത്തോട് കൈ ചേർത്തു പിടിച്ചു.

‘ഞാനൊരു ഈച്ചയെ പോലും ജീവിതത്തിൽ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ല. ഞാനെന്തിന് അവളെ കൊല്ലണം?’

‘പിഎച്ച്ഡി കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവൾ എല്ലാവരോടും സത്യം പറയുമെന്ന് നിങ്ങൾ പേടിച്ചിരിക്കും. പിഎച്ച്ഡി ഏറെക്കാലം നിങ്ങൾക്ക് വൈകിപ്പിക്കാനാകില്ലല്ലോ. പേടിച്ചരണ്ട നിങ്ങൾ മുറിയിലേക്കു പോയി സാറയെ കൊന്നു കാണും.’

‘ഇല്ല. ഞാൻ കുട്ടികളെ പിടിച്ചാണയിടാം. ഇല്ല.’ അയാൾ പറഞ്ഞു. അയാൾ ഒരേറ്റുവയസ്സുകാരനെപ്പോലെ തൊണ്ടയിൽ വിരലുകൾകൊണ്ട് ഇറുക്കിപ്പിടിച്ചു.

ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു.

‘നിങ്ങളതു ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ സമ്മതിക്കുകയാണു നല്ലത്. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പൊലീസുമായി തിരിച്ചു വരും.’

തൊണ്ടയിൽ തന്നെ ഇറുക്കിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ട് അയാൾ തലയാട്ടി. ‘ഞാനതു ചെയ്തിട്ടില്ല. ഞാനാണയിടാം.’

‘താമസിയാതെ വീണ്ടും കാണാം, ഒന്നിനു കൊള്ളാത്തവനേ,’
ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ പുറകിൽ വാതിൽ വലിച്ചടച്ച്
പുറത്തിറങ്ങി.

‘ഡീൻ?’ ട്രെഡ്മില്ലിൽ ഏറ്റവും പതിയെ നടന്നുകൊണ്ട് സൗരഭ്
ചോദിച്ചു. എന്റെ കൂടെ ജിമ്മിലേക്ക് വരാൻ അവസാനം
ഞാനവനെ സമ്മതിപ്പിച്ചിരുന്നു.

‘നിനക്കിത് വിശ്വസിക്കാനാകുന്നുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘ആ
തന്തയില്ലാത്ത ഡീൻ. നീ ആ ഇമെയിൽ വായിച്ചു, ഇല്ലേ?’

‘ഉവ്വ്. എനിക്ക് രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ പറയാനുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’ ഞാൻ അവന്റെ ട്രെഡ്മില്ലിന്റെ വേഗത മണിക്കൂറിൽ
നാലു കിലോമീറ്ററാക്കി വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

‘പതുക്കെ, ഭായ്.’

‘കുഴപ്പമില്ല. നിന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പ് വർദ്ധിക്കും. നീ ഭാരം
നോക്കിയോ? എത്രയുണ്ട്?’

‘തൊണ്ണൂറ്റിയഞ്ചരക്കിലോ.’

‘അതു വളരെ കൂടുതലാണ്, സൗരഭ്.’

‘ഞാനത് കുറയ്ക്കാൻ നോക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ദിവസം ഞാൻ
നിന്നെപ്പോലെ സിക്സ് പാക്കാകും. നേരുപറഞ്ഞാൽ
എനിക്കതിലൊരേണ്ണമുണ്ട്. അത് ഏതോ കോശങ്ങൾക്കടിയിൽ
ഒളിഞ്ഞിരിപ്പാണ്.’

‘ആ കോശങ്ങൾക്കാണ് കൊഴുപ്പെന്നു പറയുന്നത്. അതും
കുറച്ചല്ല, കുറേയേറെ. ഇനി പറയൂ, നീ പറയാൻ പോയ രണ്ടു
കാര്യങ്ങളെന്താണ്?’

‘ഹും. ഒന്ന്, എന്റെ തല പറയുന്നത്. രണ്ട്, എന്റെ ഹൃദയം പറയുന്നത്.’

‘എന്താണത്?’

‘തല പറയുന്നു, നീ ഇതു പിന്തുടരുന്നത് നിർത്തുകയാണു നല്ലത്. റാണ പോലും പറഞ്ഞു, “ഇതിൽ നിന്ന് അകന്നു നിൽക്കുന്നതാണു നല്ലത്.”’

‘തല തുലഞ്ഞു പോകട്ടെ. ഹൃദയം പറയുന്നതെന്താണ്?’

‘ഹൃദയം പറയുന്നു, ‘സൗരഭ് ട്രെയ്നിൽ നിർത്തി. ‘നിൽക്ക്, എന്റെ ഹൃദയം നേരായും ചടപടാ മിടിക്കുകയാണ്.’

‘നീ തുടങ്ങിയതേ ഉള്ളൂ.’

‘എനിക്കറിയാം. എന്തായാലും, ഭായ്, എന്റെ ഹൃദയം പറയുന്നു, ഇത് നിഗൂഢവും താല്പര്യമുണർത്തുന്നതുമാണ്. ഐഐടിയിലെ ഡീനും ലോകത്തിൽവെച്ചുതന്നെ മിടുക്കനായ പ്രൊഫസറും, അയാൾ തന്റെ വിദ്യാർത്ഥിയെ കൊലപ്പെടുത്തിക്കാണുമോ?’

‘അയാൾ കുട്ടികളെ പിടിച്ച് ആണയിട്ടു. പക്ഷേ, അയാളൊരു മിടുക്കനാണ്. ചിലപ്പോൾ അതയാളുടെ നാട്യമായിരിക്കാം.’

ഞാൻ പത്തു കിലോ ഡംബല്ലെടുത്ത് സൗരഭിനു കൊടുത്തു. സൗരഭ് അതു മാറ്റി രണ്ടു കിലോയുള്ളതെടുത്തു.

ഞാൻ നീരസത്തോടെ തല കുലുക്കി.

‘ഭായ്, എന്റെ ശരീരം പിഞ്ചാണ്. നമുക്കതിനെ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ഉന്താനാകില്ല. അതുപോലെ, ഡീനിനെ ഇനി എന്തു ചെയ്യാൻ പോകുന്നു?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഞാനയാളുടെ ഭാര്യയെ കാണും. അന്നയാൾ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നില്ലേ എന്ന് കണ്ടുപിടിക്കും.’

‘അവരത്ത് നിന്നോടു പറയുമോ?’

‘അറിയില്ല. പക്ഷേ, എനിക്ക് വേറെ വഴിയില്ല.’

‘ഹും’ പിച്ച് നടക്കുന്ന കുട്ടികൾക്ക് പൊക്കാൻ കഴിയുന്ന ഭാരമെടുത്ത് സൗരഭ് പേശികൾ ഉരുട്ടിക്കയറ്റാൻ തുടങ്ങി.

‘നീയും എന്റെ കൂടെ വരണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനോ?’ അവൻ അതിശയത്തോടെ ചോദിച്ചു.

‘അതെ. നീ എല്ലാം നിരീക്ഷിക്കണം. തോന്നുന്നെങ്കിൽ ചോദ്യങ്ങളും ചോദിക്കൂ. എന്നിട്ട് നിന്റെ അഭിപ്രായം പിന്നീടെന്നോടു പറയൂ.’

‘ഞാൻ വരണമെന്നാണോ? ഒഴിഞ്ഞു മാറി നിൽക്കണമെന്ന് എന്റെ തല പറയുന്ന കാര്യത്തിനു വേണ്ടി?’ അവൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘അതെ,’ ഞാൻ പല്ലിളിച്ചു.

‘ഞാൻ വരുമെന്ന് നിനക്കെങ്ങനെ തോന്നി?’

‘എനിക്കും നിനക്കുമിടയിൽ എല്ലാം ഹൃദയത്തെ സംബന്ധിച്ചതാണ് എന്നതിനാൽ! ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ കണ്ണാടിയിലൂടെ ഒരു പറക്കുംചുംബനം അയക്കുകയും അവനെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കുകയും ചെയ്തു.

‘എന്റെ പൊന്നേ. വിദ്യാർത്ഥികളായാലും പ്രൊഫസർമാരായാലും, നിങ്ങൾ ഐക്യപ്പെടാതെല്ലാം തെമ്മാടികളാണ്.’

‘പ്രൊഫസർ സക്സേന വീട്ടിലില്ല,’ വാതിൽ തുറന്നു തന്ന സ്ത്രീ പറഞ്ഞു.

‘ശ്രീമതി പർമീനർ സക്സേന?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ,’ ശ്രീമതി സക്സേന പറഞ്ഞു. അവർ ഡൽഹിയിലെ വീട്ടമ്മമാരുടെ ഔദ്യോഗിക വസ്ത്രമായ നൈറ്റിംഗ് മുക്കളിൽ ദുപ്പട്ട നേരെയിട്ടു.

ഞാൻ ഐഐടിയിലെ തിരിച്ചറിയൽ കാർഡ് പുറത്തെടുത്തു.

‘ഞാൻ കേശവ് രാജ്പുരോഹിത്. ഇവിടത്തെ പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി. ഇതെന്റെ സുഹൃത്ത്, സൗരഭ്. ഞങ്ങൾ അകത്തേക്കു വരട്ടേ? നിങ്ങളോട് അല്പം സംസാരിക്കാനുണ്ട്.’

‘എന്നോടോ?’

‘സാരാ ലോണിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കണമെന്നുണ്ട്. പ്രൊഫസർ സക്സേനയുടെ ആത്മഹത്യ ചെയ്ത വിദ്യാർത്ഥി.’

പ്രൊഫസറുടെ ഭാര്യ ഇടതുവശത്തേക്കും വലതുവശത്തേക്കും നോക്കി. എന്നിട്ടവർ ഞങ്ങളോട് അകത്തേക്കു വരാൻ ആംഗ്യം കാട്ടി.

അധ്യായം 15

ഒരു കപ്പു ചായ കുടിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ കേസിനെക്കുറിച്ച് അതുവരെ എനിക്കറിയാവുന്നതെല്ലാം അവരോടു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഞാൻ സക്സേനയുടെ വികൃതികൾ തൽക്കാലത്തേക്ക് മറച്ചു വെച്ചു.

‘അതു കൊണ്ടാണ് ഞങ്ങളിവിടെ വന്നിരിക്കുന്നത്. സാറയെ അറിയുന്നവരോടെല്ലാം സംസാരിക്കാൻ. ശരിയായ കൊലയാളിയെ പിടിക്കാതെ പൊലീസ് ആ നിരപരാധിയായ കാവൽക്കാരനെ പോകാൻ അനുവദിക്കില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, നിങ്ങൾ എന്നോടെന്തിനു സംസാരിക്കണം?’ ശ്രീമതി സക്സേന പരിഭ്രമത്തോടെ എന്നോടു ചോദിച്ചു. ‘ഞാൻ അവളെ നേരാംവണ്ണം കണ്ടിട്ടു പോലുമില്ല. പ്രൊഫസറെ ഓഫീസിൽ കാണാൻ പോയപ്പോൾ ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ അവളെ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. അവൾ നല്ല പെൺകുട്ടിയാണെന്നു തോന്നി.’

‘പ്രൊഫസർ സക്സേന വിദ്യാർത്ഥികളുമായി സൗഹൃദത്തിലായിരുന്നോ?’

ശ്രീമതി സക്സേന ഞെട്ടിയതു പോലെ തോന്നി.

‘അങ്ങനെയൊന്നുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് ജോലിയാണ് പ്രധാനം. പൊതുവേ അദ്ദേഹം ആളുകളോട് വലിയ സൗഹൃദമുള്ള ആളല്ല. എല്ലായ്പ്പോഴും അല്പം മുൻകോപിയാണ്,’ അവർ പറഞ്ഞു.

‘അദ്ദേഹം പിഎച്ച്ഡി വിദ്യാർത്ഥികളെ അവരുടെ ഹോസ്റ്റലുകളിൽ പോയി കാണാറുണ്ടോ?’

‘ഒരിക്കലുമില്ല. അദ്ദേഹം അവരുടെ ഗൈഡും ഡീനുമാണ്. അദ്ദേഹമെന്തിനു ചെയ്യണം?’ എന്റെ ചോദ്യത്താൽ അവഹേളിക്കപ്പെട്ടതു പോലെ ശ്രീമതി സക്സേന ചോദിച്ചു.

‘ശ്രീമതി സക്സേന, കഴിഞ്ഞ മൂന്നു മാസത്തിനുള്ളിൽ അദ്ദേഹം സാറയെ കാണാനായി അവളുടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് എട്ടു തവണ പോയി,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’

‘അക്കാര്യം ഹോസ്റ്റൽ രജിസ്റ്ററിലുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പറയുന്നതിൽ ഖേദമുണ്ട്, ശ്രീമതി സക്സേന. സാറിന് സാറയിൽ താല്പര്യം അല്പം കൂടുതലായിരുന്നുവെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.’

‘കൂടുതൽ താല്പര്യം?’ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലകപ്പെട്ട അവർ ചോദിച്ചു. നാല്പതാം വയസ്സിൽ ശ്രീമതി സക്സേന സംരക്ഷിതമായ ക്യാമ്പസ് ജീവിതമാണ് നയിക്കുന്നത്. വീട്ടുവേലക്കാരി അടുപ്പിച്ച് രണ്ടുദിവസം വരാതിരുന്നതാകാം അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റവും വലിയ വിവാദവും അപവാദവും!

‘അദ്ദേഹം സാറയോടൊത്ത് ഒരു ബന്ധം ആഗ്രഹിച്ചു,’ ഞാൻ ശാന്തതയോടെ പറഞ്ഞു. ‘അദ്ദേഹം അവളോട് പല തവണ പ്രണയാഭ്യർത്ഥനകൾ നടത്തി.’

‘എന്ത്?’ ശ്രീമതി സക്സേനയ്ക്ക് വീർപ്പു മുട്ടി. അടുക്കളയിൽ നിന്നു വന്ന പ്രഷർ കുക്കറിന്റെ ചൂളം വിളി ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണത്തെ മുറിച്ചു.

‘കുക്കറിൽ കറുത്ത തുവരപ്പരിപ്പാണോ?’ അടുക്കളയുടെ വശത്തേക്കുനോക്കി മണപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സൗരഭ് ചോദിച്ചു. ഞാനവനെ തുറിച്ചുനോക്കി.

ശ്രീമതി സക്സേന പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. ‘നിങ്ങൾക്ക് ഭ്രാന്താണോ? എന്റെ ഭർത്താവോ? ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച ഗവേഷകരിൽ ഒരാളോ?’

വീണ്ടും കുക്കർ ചൂളമടിച്ചു.

സൗരഭ് സോഫയിൽ നിന്ന് ചാടിയെഴുന്നേറ്റു.

‘ഞാൻ ഗ്യാസ് നിർത്താം,’ അവൻ പറഞ്ഞു. ‘കറുത്ത തുവരപ്പരിപ്പാകുമ്പോൾ രണ്ടു തവണ ചൂളം വിളിയ്ക്കുന്നതു തന്നെ ധാരാളം.’

അവർ മുഖം കറുപ്പിച്ച് തലയാട്ടി.

“നിങ്ങളോട് പറയേണ്ടി വന്നതിൽ ഖേദമുണ്ട്, ശ്രീമതി സക്സേന,’ ഞാൻ സൗമ്യതയോടെ പറഞ്ഞു.

‘ഇത് നൂറു ശതമാനം അസംബന്ധമാണ്. നൂറ്റൊന്നു ശതമാനം! എന്തെങ്കിലും തെളിവുണ്ടോ?’ അവർ ചോദിച്ചു.

‘ഈ വാർത്ത തന്നെ നിങ്ങളെ അസ്വസ്ഥയാക്കിയെങ്കിൽ, തെളിവ് നിങ്ങളെ കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥയാക്കും.’

‘എന്താണു തെളിവ്?’

ഞാനവർക്ക് ഫോൺ നീട്ടി. അവർ ഇമെയിൽ വായിച്ചതിനു ശേഷം ഫോൺ തിരികെത്തന്നു. സൗരഭ് അടുക്കളയിൽനിന്ന് തിരിച്ചുവന്നു. അലോസരപ്പെടുത്തുന്ന മൗനത്തിൽ എല്ലാവരും ഏതാനും നിമിഷത്തേക്ക് മൂങ്ങിപ്പോയി.

‘നിങ്ങളുടെ വിവാഹജീവിതം നശിപ്പിക്കാനല്ല ഞാൻ വന്നത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നേരം വൈകിപ്പോയി,’ അവർ പറഞ്ഞു. അവർ ഫോണെടുത്ത് ഭർത്താവിനെ വിളിച്ചു.

‘വീട്ടിലേക്കു വരു,’ ശ്രീമതി സക്സേന പറഞ്ഞു. ‘ഇല്ല, ഇപ്പോൾ തന്നെ. വീട്ടിലേക്ക് ഇപ്പോൾ തന്നെ വരാനാണു പറഞ്ഞത്. സെനറ്റ് യോഗത്തെക്കുറിച്ചൊന്നും എനിക്കറിയില്ല. ഇപ്പോൾ തന്നെ വീട്ടിലേക്കു വരണം, വിനീത്.’

അവർ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾക്കെന്താണു വേണ്ടത്?’ അവർ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളുടെ സഹായം. സത്യം കണ്ടെത്താൻ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്തു സത്യം? നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ തെളിവുണ്ട്. നിങ്ങൾ എന്റെ ജീവിതം നശിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.’

ഞാനല്ല, പ്രൊഫസറാണ് കാര്യങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചതെന്ന് എനിക്കവരോടു പറയണമെന്നു തോന്നി. എങ്കിലും ഞാൻ അജണ്ടയിലേക്ക് ഒതുങ്ങി.

‘നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവ് സാറയെ കൊന്നിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്.’

‘എന്ത്? വിനീതോ? നിങ്ങൾക്കെന്താണു കുഴപ്പം? എന്റെ ഭർത്താവ് ഒരു പ്രണയ ബന്ധമുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നോ? അദ്ദേഹം കൊലയാളിയാണോ?’

‘ദയവു ചെയ്ത് ശാന്തയാകൂ, ശ്രീമതി സക്സേന,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു, ‘കേശവ് പറയുന്നതു കേൾക്കൂ.’

‘മാഡം, അദ്ദേഹത്തിന് വ്യക്തമായ ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നു. പിഎച്ച്ഡി കിട്ടിയതിനുശേഷം സാറ അദ്ദേഹത്തെ തുറന്നു കാട്ടാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് അതിനുള്ള അവസരവുമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ക്യാമ്പസ്സിൽ തന്നെയാണ് താമസിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന് രാത്രിയിൽ പുറത്തിറങ്ങി ഹിമാദ്രിയിലേക്ക് പോകാം. സാറയുടെ മുറിയിലേക്ക് ജാലകത്തിലൂടെ കടക്കാം, കൊല്ലാം, പുറത്തിറങ്ങാം. ആരും കണ്ടെത്തുന്നതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന് തിരിച്ച് കിടക്കയിലെത്താം.’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങളുടെ കിടക്കയിൽ?’ ശ്രീമതി സക്സേന ചോദിച്ചു.

‘അതെ, മാഡം.’

‘നമ്മൾ വിനീതിനെക്കുറിച്ചാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം ഐക്യത്തിലും സ്റ്റാൻഡോഡിലും പഠിച്ചയാളാണ്. അദ്ദേഹം അത്തരമൊരു കാര്യം ചെയ്യുമെന്ന് നിങ്ങൾ നേരെയും കരുതുന്നുണ്ടോ?’

‘ഒരു പിഎച്ച്ഡി വിദ്യാർത്ഥിയെ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവ് ലൈംഗികമായി പീഡിപ്പിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ നേരെയും കരുതിയിട്ടുണ്ടോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. അവർ നിശ്ശബ്ദയായി.

‘മാഡം, ഇത് നിങ്ങൾക്ക് താങ്ങാനാകുന്നതിലധികമാണ്. പക്ഷേ, ഞങ്ങൾക്ക് സത്യമറിയണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’

‘അന്നു രാത്രി നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവ് വീടുവിട്ടു പോയിട്ടുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അവർക്ക് മറുപടി പറയാനാകുന്നതിനുമുമ്പ് വാതിൽമണി മുഴങ്ങി. ശ്രീമതി സക്സേന എഴുന്നേറ്റ് വാതിൽ തുറന്നു. പ്രൊഫസർ പതിയെ നടന്നു വന്നു, അദ്ദേഹത്തിന് ഇടതു കാലിൽ ചെറിയൊരു മുടന്തുണ്ട്.

‘എന്തു നാശമാണ്...’ എന്നെയും സൗരഭിനെയും വീട്ടിൽ കണ്ട അയാൾ അലറി. ‘എന്തു നരകമാണ് നിങ്ങളിവിടെ ചെയ്യുന്നത്? എന്റെ വീട്ടിലേക്കു വരാൻ നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു?’

ശ്രീമതി സക്സേന ഭർത്താവിന്റെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു. അയാൾക്ക് പ്രതികരിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാതിനു കുറുകേ ആഞ്ഞടിച്ചു.

“പമ്മി!” കാതിൽ കൈ ചേർത്ത് പ്രൊഫസർ വിളിച്ചു.

മറുപടിയായി രണ്ടിടുകൾ കൂടി ശ്രീമതി സക്സേന വെച്ചു കൊടുത്തു. നിന്ദിക്കപ്പെട്ട പഞ്ചാബി സ്ത്രീയേക്കാൾ ഉഗ്രകോപമില്ല നരകത്തിനു പോലും!

‘അവർ നുണ പറയുകയാണ്, പമ്മി,’ കരയാറായതു പോലെ പ്രൊഫസർ പറഞ്ഞു.

‘അവർ നുണ പറയുകയല്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം,’ ശ്രീമതി സക്സേന പറഞ്ഞു.

സൗരഭും ഞാനും പോകാനെഴുന്നേറ്റു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് ശ്രീമതി സക്സേനയോട് ഏതാനും ചോദ്യങ്ങൾ കൂടി ചോദിക്കാനുണ്ട്. പിന്നീടു വരാം,’ ഞാൻ മര്യാദയോടെ പറഞ്ഞു.

‘വേണ്ട,’ ശ്രീമതി സക്സേന പറഞ്ഞു, ‘ഇപ്പോൾ ചോദിക്കൂ. വിനീത് ഇവിടെ വേണം.’

ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ഇരുന്നു. പ്രൊഫസർ സക്സേന കാതിൽ കൈ ചേർത്ത് നില്പു തുടർന്നു.

‘ശ്രീമതി സക്സേന, ഫെബ്രുവരി എട്ടിന് രാത്രിയിൽ നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവ് എവിടെയായിരുന്നു?’

‘എന്നെപ്പോലെ മണ്ടിയായ ഒരു ഭാര്യ എന്തറിയാൻ? ഞാൻ ഉറങ്ങിക്കിടന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം പോയിക്കാണും.’

‘ഇല്ല, പമ്മി. ഞാൻ പോയിട്ടില്ല.’

‘ഞാൻ കാലിഫോർണിയയിലെ ജോലി ഉപേക്ഷിച്ചത് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണ്, വിനീത്. ഞാനൊരു സീനിയർ കൺസൾട്ടന്റായിരുന്നു. എല്ലാം നിങ്ങളുടെ ദേശഭക്തിക്കും ഗവേഷണ ഭ്രാന്തിനും വേണ്ടിയാണ്. എന്നിട്ട് നിങ്ങൾ എന്നോടെന്താണു ചെയ്തത്?’

‘പമ്മി, യാതൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല.’

‘അവൾ ഒന്നും സംഭവിക്കാൻ സമ്മതിക്കാത്തതു കൊണ്ട്!’
കൗശലത്തോടെ ശ്രീമതി സക്സേന പറയുകയും ഉയർത്തിയ

കയ്യോടെ ഒരടി കൂടി അയാളുടെ അടുത്തേക്കു നീങ്ങുകയും ചെയ്തു.

പ്രൊഫസർ സക്സേന ഒരടി പുറകോട്ടുവെച്ചു. ‘ദയവായി എന്നെ അടിക്കരുത്.’

‘ഞാൻ നിങ്ങളെ നശിപ്പിക്കും. ആഭാസൻ!’ അവർ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. ‘ഞാനെന്നാണു ചെയ്യേണ്ടത്? അന്നു രാത്രി എന്റെ ഭർത്താവ് ഇവിടെയില്ലായിരുന്നു എന്ന് ഏതെങ്കിലും രേഖയിൽ ഒപ്പിട്ടു തരേണ്ടതുണ്ടോ?’

‘വേണ്ട,’ പ്രൊഫസർ അലറിക്കരഞ്ഞ് ഭാര്യയുടെ കാൽക്കൽ വീണു.

‘അതു മതിയാകും, ഇല്ലേ? ഇയാളെ ജീവിതം മുഴുവൻ അകറ്റി നിർത്താനുള്ള തെളിവ്?’ ശ്രീമതി സക്സേന ചോദിച്ചു.

ഞാൻ തോളു വെട്ടിച്ചു. എനിക്കതേ കുറിച്ച് യാതൊന്നുമറിയില്ല.

‘നിങ്ങൾ എന്തു തന്നാലും ഞങ്ങളത് പൊലീസിനു കൊടുക്കും’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

പ്രൊഫസർ തറയിൽ മുട്ടു കുത്തി നിൽക്കുകയാണ്.

‘ഞാൻ യാചിക്കുകയാണ്. അതെ, ഞാനവളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവൾ സുന്ദരിയും മിടുക്കിയുമായിരുന്നു. ഞാൻ ദുർബ്ബലനായിപ്പോയി. പക്ഷേ, യാതൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ അവളെ കൊന്നിട്ടില്ലെന്ന് നിന്നെപ്പിടിച്ച് ആണയിടാം.’

‘എങ്കിൽ ആരാണതു ചെയ്തത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. അയാളുടെ ഭാര്യ ചീറുന്നുണ്ടായിരുന്നു, ‘എന്നെപ്പിടിച്ച് ആണയിടരുത്. വൃത്തികെട്ട മനുഷ്യൻ.’

‘എനിക്കറിയില്ല.’

‘നിങ്ങൾ പൊലീസിന്റെ അടുത്തേക്കു പോകൂ,’ ക്രോധത്തോടെ ശ്രീമതി സക്സേന പറഞ്ഞു.

‘ആരെങ്കിലും അന്നുരാത്രി ഞാൻ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് പോകുന്നതു കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഞാൻ വീടുവിട്ടു പോകുന്നതും?’

‘ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയും,’ ശ്രീമതി സക്സേന പറഞ്ഞു.

‘മാഡം, നിങ്ങളിപ്പോൾ ദേഷ്യത്തിലാണ്. ഞങ്ങൾക്ക് എന്തിനേക്കാളുമപ്പുറം സത്യമാണ് അറിയേണ്ടത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നിങ്ങൾ അല്പം ശാന്തമായി ചിന്തിച്ചിട്ട് ഞങ്ങളോട്-’

ശ്രീമതി സക്സേന ഇടയ്ക്കു കയറിപ്പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കെങ്ങനെ ശാന്തയാകാനാകും? ഈ വിഡ്ഢിക്കു വേണ്ടി രണ്ടു ലക്ഷം ഡോളർ വാർഷികവരുമാനമുള്ള ജോലിയാണ് ഞാനുപേക്ഷിച്ചത്. എല്ലാം ഇയാളുടെ “ആദർശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി.”’

ഞാൻ പോകാനെഴുന്നേറ്റു.

‘ഞങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കല്പം സ്വകാര്യത തരാം. പോകാം, സൗരഭ്.’

‘പോകാം. മാഡം, ഒരു കാര്യം കൂടി,’ സൗരഭ് വാതിലിനടുത്തു നിന്ന് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’ ശ്രീമതി സക്സേന ചോദിച്ചു.

‘പ്രഷർ കുക്കർ ഏറെ നേരം അടച്ചുവെക്കരുത്. അതിനുള്ളിലെ കറുത്ത തുവരപ്പരിപ്പ് വെന്തു കൂഴയും.’

‘ഡീൻ സക്സേനയോ?’ എട്ടുശതമാനം കൊഴുപ്പുള്ള പാലൊഴിച്ചതും ചൂടു കൂടുതലുള്ളതും നൂറു ശതമാനം സൗജന്യവുമായ ഹുവാസ് ഖാസ് സ്റ്റാർ ബക്സിലെ ലാത്തെ

തൊണ്ടയിൽ തടഞ്ഞതു പോലെ റാണ ചോദിച്ചു. സൗരഭും ഞാനും അയാൾക്കെതിരെ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ കാപ്പിക്കപ്പ് താഴെവെച്ചു. അയാൾ ഉച്ചത്തിൽ രാവണനെപ്പോലെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘അതെ,’ ഉറച്ച ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ആവശ്യമായ തെളിവുകളുണ്ടെന്ന് നിങ്ങളും സമ്മതിക്കും.’

‘ഉവ്വ്,’ റാണ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു തുടർന്നു.

‘എങ്കിലെന്തിനാണ് നിങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്, സാർ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. അവൻ റാണയോട് സംസാരിക്കാൻ ഇപ്പോഴും ഉൾഭയമുണ്ട്.

‘ഞാൻ നിങ്ങളെ കളിയാക്കി ചിരിക്കുകയല്ല. മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും അത്യന്തം രസകരമാണ്. ആ കഴുത വളരെ ധർമ്മിഷ്ഠനായി നടിച്ചു. എന്നെ ക്യാമ്പസിലേക്ക് കടക്കാൻ അനുവദിച്ചില്ല. എന്നിട്ടിപ്പോൾ അയാളൊരു കള്ളൻ പ്രൊഫസറാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു,’ റാണ വീണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

ഞാനെന്റെ പാൽക്കപ്പിലേക്ക് തുറിച്ചു നോക്കുകയും ഇൻസ്പെക്ടറുടെ പൊട്ടിച്ചിരി അവസാനിക്കാൻ കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ വീണ്ടും സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘കാവൽക്കാരനിൽനിന്ന് ഐഐടിയിലെ ഡീനിലേക്ക്. സമൂഹത്തിന്റെ താഴേത്തട്ടിൽനിന്ന് മുകളിലേക്കുള്ള ഈ ചാട്ടം അതിശയകരമാണ്. മാധ്യമങ്ങൾക്കിത് ഏറെ രസിക്കും.’

‘അപ്പോൾ അയാളെ അറസ്റ്റു ചെയ്യാമോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘എങ്ങനെയതു സാധ്യമാകും?’

‘അതത്ര എളുപ്പമല്ല. ഭർത്താവ് രാത്രി പുറത്തു പോയിരുന്നുവെന്ന് അയാളുടെ ഭാര്യ മൊഴി തരണം. അല്ലെങ്കിൽ, അക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കത്ര ഉറപ്പില്ല.’

‘ഉറപ്പില്ലേ?’

‘ഇത് തീർച്ചയായും നല്ല എരിവും പുളിയുമുള്ള കഥയാണ്. പക്ഷേ, കാവൽക്കാരനെ വെറുതെ വിട്ട് ഡീനീനെ അറസ്റ്റു ചെയ്യുകയാണല്ലോ. ഇക്കാര്യത്തിൽ നമുക്ക് തെറ്റു പറ്റിയാൽ ഡൽഹി പൊലീസിനെ എല്ലാവരും കല്ലെറിഞ്ഞു കൊല്ലും.’

‘അപ്പോൾ നിങ്ങളയാളെ അറസ്റ്റു ചെയ്യില്ലേ?’

‘ഭാര്യയുടെ മൊഴി കൊണ്ടു വരൂ,’ റാണ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം സമയം നോക്കി. ‘എനിക്കിപ്പോൾ പോകണം. മുടി വെട്ടാനുണ്ട്.’

ഞങ്ങൾ റാണയെ അയാളുടെ ജിപ്സിയിൽ കയറ്റി.

‘സാറയുടെ ഇമെയിലോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അയാൾ ഒരു ഞരമ്പു രോഗിയാണെന്നതിന്റെ മാത്രം തെളിവാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അയാളെ അറസ്റ്റു ചെയ്യാനാകില്ല.’

ഞാൻ തലയാട്ടി. ഇൻസ്പെക്ടർ എന്റെ പുറത്തു തട്ടി.

‘മോശമാണുമായിട്ടില്ല. നല്ല പ്രയത്നം.’

‘മാഗി? വീണ്ടും?’ വേലക്കാരി ഗോബി ആലുവും ചപ്പാത്തിയുമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.’

‘എനിക്ക് വേലക്കാരിയുണ്ടാക്കുന്ന ആഹാരം മടുത്തു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങളുടെ അപാർട്മെന്റിലെ ചെറിയ അടുക്കളയിലാണ് ഞാനും സൗരഭും. ഞാൻ ചീനച്ചട്ടിയിൽ പയറുവർഗ്ഗങ്ങളും കാരറ്റും കാപ്സിക്കവും വരട്ടിയെടുത്തു. പച്ചക്കറികളിലേക്ക് ഗരം മസാല ചേർക്കുകയും ഒരു തവിയുപയോഗിച്ച് ഇളക്കുകയും ചെയ്തു. മറ്റൊരു ബർണറിൽ ഞാൻ മൂന്ന് മാഗിപ്പാക്കറ്റുകൾ പാകപ്പെടുത്തിയെടുത്തു. സൗരഭ് അതിലേക്ക് രണ്ടു പാക്കറ്റു കൂടി പൊട്ടിച്ചിട്ടു.

ഞാൻ രണ്ടു കോപ്പുകളിൽ മെച്ചപ്പെടുത്തിയ, മൂല്യം വർദ്ധിപ്പിച്ച മാഗി നൂഡിൽസുകൾ പകർന്നു.

ഞങ്ങൾ തീൻമേശയിലേക്കു നീങ്ങുകയും ഒരൊറ്റ വിഭവം മാത്രമുള്ള അത്താഴം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘അപ്പോൾ, ശ്രീമതി സക്സേന അതു തരില്ലെന്നു പറഞ്ഞു, അല്ലേ?’ വായിലേക്ക് ഒരു നീണ്ട നൂഡിൽ ഒച്ചയോടെ വലിച്ചു കയറ്റിക്കൊണ്ട് സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അതെ. അവരത് ദേഷ്യം വന്നപ്പോൾ പറഞ്ഞതാണ്. പിന്നീട് അവരതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചു കാണും. ഭർത്താവ് ആഭാസനാണെങ്കിലും അയാളെ ജയിലിലേക്കയക്കാൻ അവർക്ക് ഇഷ്ടമുണ്ടാകില്ല.’

‘അപ്പോൾ ഭാര്യയുടെ മൊഴി കിട്ടില്ല.’

‘ഇല്ല,’ ഞാൻ എന്റെ കോപ്പ വീണ്ടും നിറച്ചു. ‘പ്രൊഫസറെ കൂടാക്കണമെങ്കിൽ കൂടുതൽ ശക്തമായ തെളിവുകളുണ്ടാക്കണം.’

‘നൂഡിൽസ് ഗംഭീരമായിട്ടുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘നന്ദി,’ ഞാൻ കണ്ണു ചിമ്മി. ‘സക്സേനയാകുമോ അതു ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകുക?’

‘സാറയ്ക്ക് അയാളുടെ മുഴുവൻ ഗവേഷണജീവിതവും അവസാനിപ്പിക്കാനാകുമായിരുന്നു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഹോസ്റ്റൽ കവാടത്തിലെ സിസിടിവി ദൃശ്യങ്ങളിൽ അയാളില്ല. മുറിയിലേക്ക് കയറാനുള്ള മറ്റൊരു വഴി മാവിലൂടെയാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു, ‘ജാലകം തുറന്നു കിടന്നിരുന്നതുകൊണ്ട് അത് സാറ തുറന്നതാണെന്ന് അനുമാനിക്കാം.’

‘അതെ, അവളത് തുറന്നിട്ടുണ്ടാകാം. ആ ഞരമ്പു രോഗി മാവിലൂടെ കയറി തനിക്ക് ആശംസകൾ നേരാൻ വന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് അവൾ കരുതിക്കാണും. കുഴപ്പമില്ല, ഏതാനും ആഴ്ചകൾ കൂടി, അതിനുശേഷം താൻ സ്വതന്ത്രയാകും. അങ്ങനെ ചിന്തിച്ച് അവൾ ജാലകം തുറക്കുന്നു.’

‘എന്നിട്ട്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അയാൾ വരുന്നു, അവളെ കൊല്ലുന്നു. പോകുന്നു. കിടയ്ക്കയിലെത്തുന്നു. പമ്മിയുടെ കൂടെ ചുരുണ്ടു കിടന്നുറങ്ങുന്നു. കഥ അവസാനിച്ചു. എല്ലാം ചേരുമ്പടി ചേരുന്നില്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സൗരഭ് ഏതാനും നിമിഷം ആലോചിച്ചതിനുശേഷം തല നിഷേധഭാവത്തിൽ കുലുക്കി.

‘എന്ത്?’

‘അത് സാധ്യമല്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്തു സാധ്യമല്ലെന്ന്?’

‘മുടന്ത്. അയാൾക്ക് മുടന്തുണ്ട്.’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’

‘നീ കണ്ടതല്ലേ, അയാൾ വീട്ടിലേക്ക് പതുക്കെയാണ് നടന്നു കയറിയത്. അയാൾക്ക് നേരിയ മുടന്തുണ്ടായിരുന്നില്ലേ?’

‘അടുത്തിടെ അയാൾക്ക് മുറിവേറ്റിട്ടുണ്ടോ?’

‘അറിയില്ല. നീ ലാപ്ടോപ്പ് തുറക്ക്.’

ഞങ്ങൾ പ്രൊഫസർ സക്സേനയുടെ യൂട്യൂബ് വീഡിയോകൾ പരിശോധിച്ചു. അധികവും എഞ്ചിനീയറിങ് സമ്മേളനങ്ങളിലെ അതിവിരസമായ പ്രസംഗങ്ങളാണ്. ഉറക്കമില്ലായ്മ ഭേദമാക്കാനും അവയുപയോഗിക്കാം. അതിലൊന്നിൽ, ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, അയാൾ വേദിയിലേക്ക് നടക്കുന്ന ദൃശ്യം ഞങ്ങൾ കണ്ടു.

‘അത് അന്നു മാത്രമായിരുന്നില്ല. അയാൾക്ക് ശരിക്കുമൊരു മുടന്തുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഏതാനും വീഡിയോകളിലൂടെ കൂടി കടന്നുപോകുമ്പോൾ സൗരഭ് നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു.

‘അയാൾക്ക് ആ മാവിൽ കയറാനാകില്ലെന്നു തോന്നുന്നു,’ ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘എനിക്കത് ഏറെ ദുഷ്കരമായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ കാലുകളിലൊന്ന് നേരെയല്ലെങ്കിൽ അത് അസാധ്യവുമാണ്.’

‘അത് സക്സേനയല്ല,’ ഞാൻ ലാപ്ടോപ്പ് വലിച്ചടച്ചു. ‘ഇക്കാര്യം റാണയോട് പറയുന്നതായിരിക്കും നല്ലത്.’

ഇൻസ്പെക്ടറെ വിളിക്കാനായി ഞാൻ അല്പം മാറിനിന്നു. സൗരഭ് ഞാൻ ഫോൺ വിളി അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോഴേക്കും തീൻ മേശക്കരികിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നു.

‘അയാളെന്തു പറഞ്ഞു?’

‘നമ്മൾ വിഡ്ഢികളാണെന്ന്. ആ ഡീനിനെ അറസ്റ്റു ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ അയാൾ മോശക്കാരനാകുമായിരുന്നു എന്ന്.’

‘സത്യം. വേറെന്തെങ്കിലും?’

‘അതു മാത്രം. പിന്നെ സ്നേഹത്തോടെ അഞ്ചാറ് ഡൽഹി തെറികളും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അധ്യായം 16

ക്യാമ്പസിനു തൊട്ടടുത്തുള്ള ഡിയർ പാർക്കിൽവെച്ച് എന്നെ കാണാൻ ഞാൻ പ്രൊഫസർ സക്സേനയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇത്തവണ അയാൾ ഉടനെത്തന്നെ വരാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. വെള്ള വരകളുള്ള നീല ഐഐടി ട്രാക്സ്യൂട്ടാണ് അയാൾ ധരിച്ചിരുന്നത്. ഓരോ ചുവടിലും ക്ലേശത്തോടെ ഇടതു കാലുയർത്തിയാണ് അയാൾ നടുന്നത്.

‘പ്രൊഫസർ സക്സേന, നിങ്ങൾ അവളെ കൊന്നിട്ടില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം.’

അയാൾ എന്നെ അതിശയത്തോടെ നോക്കി.

‘എന്ത്?’ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘ഈ മുടന്ത് നിങ്ങളെ രക്ഷിച്ചു. നിങ്ങൾക്ക് മരത്തിൽ കയറാനാകില്ല.’

‘ഞാനത് ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് പറഞ്ഞതല്ലേ?’

‘ആ കാവൽക്കാരനുമത് ചെയ്തിട്ടില്ല.’

‘ഇല്ലേ?’

ലക്ഷ്മണിന്റെ ഫോണിലെ ബ്രൗസർ ഹിസ്റ്ററിയെക്കുറിച്ച് ഞാനയാളോടു പറഞ്ഞു.

‘നമ്മുടെ രാജ്യം വിചിത്രമാണ്. നിരപരാധിയായ ഒരുവനെയാണ് പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നത്,’ സക്സേന പറഞ്ഞു.

ഞാൻ തലയാട്ടി. ‘സാർ, ആരാണ് അവളെ കൊന്നതെന്ന ചോദ്യം അവശേഷിക്കുന്നു.’

‘അത് എനിക്കെങ്ങനെയറിയാം?’

‘നിങ്ങൾക്കവളെ വർഷങ്ങളായി അറിയാമായിരുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ഊഹം കാണുമല്ലോ.’

‘നിങ്ങൾ സാറയുടെ കുടുംബത്തെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?’ സക്സേന ചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വ്. അച്ഛനെയും രണ്ടാനമ്മയെയും.’

‘അവളുടെ അർദ്ധസഹോദരനെയോ?’

‘സിക്കൻ? ഇല്ല. അവനെക്കുറിച്ച് ഞാനേറെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങിന് കാണുകയും ചെയ്തു.’

‘കേൾക്ക്, ഞാനിത് പറയുമ്പോൾ എന്നെ വർഗ്ഗീയ വാദിയെന്ന് കുറ്റപ്പെടുത്തരുത്. പക്ഷേ, സാറയുടെ അച്ഛനെയോ അർദ്ധസഹോദരനെയോ കുറിച്ച് എനിക്ക് നല്ല അഭിപ്രായമില്ല. അവർ സംശയകരമായ പശ്ചാത്തലമുള്ളവരാണ്.’

‘എന്തുകൊണ്ട്?’

‘അവളുടെ കുടുംബത്തിൽ അക്രമാസക്തരായ മൗലികവാദികളുണ്ടാകാം. എതിർക്കുന്നവരെ തീർത്തു കളയുന്നവർ.’

‘ഭീകരസംഘടനകളെയാണോ ഉദ്ദേശിച്ചത്?’

‘അതെ, നിങ്ങളത് പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞല്ലോ, അതെ.’

‘പക്ഷേ, സാറ അതിൽ നിന്നെല്ലാം വളരെ ദൂരെയായിരുന്നല്ലോ. നിങ്ങൾ ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എന്തെങ്കിലും പറയാൻ പോകുകയാണോ?’

‘ബിഗ് ഡാറ്റാ സെർവർ മുറിയിൽവെച്ച് അവൾ സിക്കൻറിനോടു സംസാരിക്കുന്നത് ഞാനൊരിക്കൽ കേട്ടു. അവൾ തോക്കുകളെ കുറിച്ച് പരാമർശിച്ചു.’

‘തോക്കുകൾ?’

“‘തോക്കുകളല്ല ഉത്തരം, സിക്നേർ” എന്നോ മറ്റോ.’

‘അതൊരു പൊതുവായ പ്രസ്താവനയാകാം.’

‘എന്നെ വിശ്വസിക്കൂ, അതൊരു പൊതുവായ ഉപദേശമായി തോന്നിയില്ല. സിക്നേർ ഏതോ സംഘടനയിൽ അംഗമാണെന്നു തോന്നുന്നു. സാറ അതിൽനിന്ന് അവനെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. കൂടുതൽ വിശദാംശങ്ങൾ നേരായും എനിക്കറിയില്ല. എനിക്ക് പേടിയായി. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ അതെക്കുറിച്ച് അവളോടൊന്നും തന്നെ ചോദിച്ചില്ല.’

ഞങ്ങൾ പാർക്കിനു പുറത്തേക്കു കടന്നു. പ്രൊഫസർ തന്റെ കാനിൽ കയറി.

‘വേറെന്തെങ്കിലും?’

പ്രൊഫസർ അല്പം നിർത്തിയതിനുശേഷം സംസാരിച്ചു.

‘ശവസംസ്കാരത്തിനു ശേഷം പമ്മി ചിലതു പറഞ്ഞു.’

“എന്ത്?”

‘അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാർ നമ്മൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്ര സാറയുടെ മരണത്തിൽ ദുഃഖിതരായി തോന്നിയില്ല. രണ്ടാമത്തെ മാത്രമല്ല, അവളുടെ അച്ഛൻപോലും. അതങ്ങനെ സംഭവിക്കാറുണ്ട്. അവർ ചിലപ്പോൾ ഞെട്ടലിൽ നിന്ന് മുകളിൽ നേടിക്കൊണ്ടിട്ടു.’

‘നന്ദി, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഇത് സഹായിക്കാവുന്ന വിവരമാണ്.’

പ്രൊഫസർ കാർ സ്റ്റാർട്ടു ചെയ്തു.

‘ഇത് അതിശയകരം തന്നെ. അവൾ കൂടെയില്ലാതിരുന്നിട്ടും നിങ്ങളവളുടെ കൊലയാളിയെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ നടക്കുന്നു.’

ഞാൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. ‘അവൾ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സ്കോളർഷിപ്പ് വേണ്ടെന്നുവെച്ചതെന്തിനാണെന്ന് ഇപ്പോളെനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. അയാളുടെ അടുത്ത വാക്കുകൾ എഞ്ചിന്റെ ഒച്ചയിൽ മുങ്ങിപ്പോയി. ‘ഉം, ചെറുപ്പക്കാരുടെ പ്രണയം.’

‘അയാൾ എന്താണുദ്ദേശിച്ചതെന്ന് എനിക്കറിയില്ല,’ തണുത്ത സോഡ മൊത്തിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അവളുടെ കുടുംബം സംശയകരമായ പശ്ചാത്തലമാണുള്ളതെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞുവെന്നു മാത്രം.’

റാണയും ഞാനും ഹുവാസ് ഖാസ് വില്ലേജിലെ ഒരു മദ്യശാലയായ രാസ്തയുടെ ടെറസിലായിരുന്നു. ‘സക്സേന പരാജയ’ത്തിന്റെ വിഷമം തീർക്കാൻ ഞാൻ റാണയ്ക്ക് മദ്യം വാങ്ങിക്കൊടുക്കാമെന്ന് പറയുകയായിരുന്നു. അയാൾക്ക് ഹുവാസ് ഖാസിലെ ഒരു മദ്യശാലയിലും പണം കൊടുക്കേണ്ടതില്ലെന്നതു ശരിയാണെങ്കിലും. അയാൾ റം ഒരു ലാർജും ഒരു കോക്കും ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ ഒരു സോഡയിലൊതുക്കി.

‘സംശയകരം? എങ്ങനെ? അമ്മാവന്മാരെ വിവാഹം കഴിക്കുന്ന മച്ചുനത്തികളുടെ തരത്തിൽപെട്ടവരോ?’ റാണ ചോദിച്ചു.

‘അല്ലേയല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘നിങ്ങളെന്താണീ പറയുന്നത്? അവളുടെ കുടുംബത്തിന് ഭീകരസംഘടനകളുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്നാണ് സക്സേനയ്ക്കു തോന്നിയത്.’

‘ഈ ശല്യം പിടിച്ച കശ്മീരികൾ! എന്തും അവർക്ക് സാധ്യമാണ്.’

‘സാറ ഒരു ഭീകരവാദിയായിരുന്നില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അവൾ എന്നെ സമാധാനനാലികളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി.’

‘എല്ലാം പുറംപൂച്ച്! അകത്തു മുഴുവൻ അക്രമമാണ്,’ റാണ പറഞ്ഞു. മൂന്നു പെൺകുട്ടികളുള്ള ഇടതുവശത്തെ മേശയിലേക്ക് അയാൾ തിരിഞ്ഞു. അവരിലൊരാൾ, ഏതാണ്ട് ഇരുപതു വയസ്സുള്ളവൾ, ഇറക്കം കുറഞ്ഞ ചുവന്ന വസ്ത്രമാണിട്ടിരിക്കുന്നത്.

‘അവൾക്ക് തണുക്കുന്നില്ലേ?’ ഡൽഹിയിലെ പുരുഷന്മാരിൽനിന്നു മാത്രം കേൾക്കാൻ കഴിയുന്ന ഭാവത്തിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു. ഞാൻ അയാളെ വിഷയത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു കൊണ്ടു വന്നു.

‘സാറയുടെ അച്ഛന് നല്ലതു പോലെ നടക്കുന്ന വ്യാപാരമുണ്ട്. സംഘർഷം മൂലമാണ് അയാൾക്ക് കശ്മീർ വിട്ടു പോരേണ്ടി വന്നത്.’

ഇൻസ്പെക്ടർ ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം അവഗണിക്കുകയും തൊട്ടടുത്ത മേശയിലെ പെൺകുട്ടികളെ കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നത് തുടരുകയും ചെയ്തു.

‘ഇത്തരത്തിൽ വേഷം ധരിച്ച് പുറത്തിറങ്ങാൻ ഈ പെൺകുട്ടികൾക്ക് പേടി തോന്നുന്നില്ലേ? എന്നിട്ടവരുടെ ചന്തി ആരെങ്കിലും പിടിച്ചു നെക്കിയാൽ പൊലീസിനെ വിളിക്കും,’ ചുവപ്പു നിറമുള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ച പെൺകുട്ടിയിൽ തന്നെ കണ്ണുറപ്പിച്ച് അയാൾ പറഞ്ഞു.

ആവശ്യത്തിന് കാമാർത്തി തീർത്ത് അയാൾ തിരിച്ചു വരുന്നതു വരെ ഞാൻ മിണ്ടാതിരുന്നു. അവസാനം അയാൾ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞ് പല്ലിളിച്ചു.

‘ക്ഷമിക്കണം, നിങ്ങൾ എന്താണു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്?’ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘സാറയുടെ അച്ഛൻ ഏതെങ്കിലും ഭീകരസംഘടനയുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല.’

‘നിങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെയത് പറയാനാകും? ചിലപ്പോൾ അയാൾ അവരോട് സഹാനുഭൂതി കാണിച്ചിരിക്കാം. ചിലപ്പോളവർക്ക് പണം നൽകിക്കാണും.’

‘അയാളുടെ മുൻഭാര്യയായിരുന്ന ഫർസാനയുടെ കുടുംബത്തിൽ മൗലികവാദികളുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾക്കത് ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അയാളവളുമായി പ്രധാനമായും പിരിഞ്ഞതു തന്നെ.’

‘ഹും...’ റാണ പറഞ്ഞു. ‘ഇതൊരു ഭീകരവാദകേസാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ കയ്യിൽ നിൽക്കില്ല. ഭീകരവാദവിരുദ്ധസ്ക്വാഡ് ഇടപെടേണ്ടി വരും. കൂടുതൽ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഇതു കൈകാര്യം ചെയ്യും. എന്നെപ്പോലെയുള്ള മണ്ടനല്ല.’

തലയാട്ടിക്കൊണ്ട് അയാളൊരു മണ്ടനാണെന്ന് ഉറപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടോ? അതോ മറ്റൊരു ഓഫീസർക്കും അയാളുടെയത്ര മികച്ച രീതിയിൽ അതു കൈകാര്യം ചെയ്യാനാവില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് സ്വയമൊരു മണ്ടനാകണോ? എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. പകരം സോഡ മൊത്തിക്കുടിക്കാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു.

‘അതു വിട്ടേക്ക്,’ കണ്ണുകൾ ചുളിച്ച് ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു. ‘ഇതിൽ ഭീകരസംഘടനകൾ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അവർ നിങ്ങളെ കൊല്ലും. അത്രയ്ക്കും മതിപ്പു വില ഇതിനില്ല.’

‘അപ്പോൾ, സാറയെ കൊന്നതാരാണെന്ന് നമ്മൾ ഒരിക്കലും കണ്ടെത്തില്ലെന്നാണോ? ഞാൻ ആവശ്യത്തിലധികം ഉറക്കെ ചോദിച്ചു. ‘കൊന്നത്’ എന്ന വാക്കു കേട്ട് തൊട്ടടുത്ത മേശയിലെ മൂന്നു പെൺകുട്ടികൾ ഞങ്ങളെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി.

‘ചിലപ്പോൾ അതൊരു ദുരഭിമാനക്കൊലയാകാം. അതിന് ഭീകരവാദവുമായി യാതൊരു ബന്ധവും കാണില്ല,’
ഐസക് കട്ടകൾ മദ്യവുമായി കൂടുതൽ നന്നായി കലരാനായി ഗ്ലാസ്സു കുലുക്കിക്കൊണ്ട് റാണ പറഞ്ഞു.

‘ദുരഭിമാനക്കൊലയോ? സാറയുടെ അച്ഛൻ അവളെ കൊന്നതാണോ?’ ഞെട്ടലോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അല്ലെങ്കിൽ കൊല്ലിച്ചു. അതു സംഭവിക്കാറുണ്ട്. എനിക്ക് അത്തരം കേസുകളറിയാം.’

‘എന്തു കൊണ്ട്?’

‘അവൾ ഹിന്ദു ആണെങ്കൂട്ടികളെ ഭോഗിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അല്ലേ?’
റാണ ചോദിച്ചു.

എന്റെ കാതുകൾ മൂളി. അയാളുടെ മുഖം പരിച്ചെടുക്കാൻ മാത്രമാണ് ഞാനാഗ്രഹിച്ചത്. ആ വാക്കുകൾ ഉച്ചരിച്ച ആ വായ കീറിപ്പൊളിക്കാനും. അനങ്ങാതെയിരിക്കാൻ എനിക്ക് സർവ്വശക്തിയും പ്രയോഗിക്കേണ്ടി വന്നു. ഒരു പൊലീസുകാരനെ അടിക്കുന്നത്, ഞാൻ എന്നോടു തന്നെ പറഞ്ഞു, മോശം ആശയമാണ്.

‘അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാർക്ക് രഘുവിനെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അവൻ മതം മാറാനും തയ്യാറായിരുന്നു.’

‘ആ മദ്രാസി മുസ്ലീമാകുമെന്നോ? അവളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ മാത്രം?’ ലിംഗമാറ്റശസ്ത്രക്രിയക്കാണ് രഘു സമ്മതിച്ചെന്നതുപോലെ റാണ ചോദിച്ചു.

‘സാറയുടെ അച്ഛൻ എന്നോടും ഇതേ കാര്യം തന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നു.’

‘എന്നിട്ട് നിങ്ങളത് പറ്റില്ലെന്നു പറഞ്ഞോ?’ റാണ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ തലയാട്ടി.

അയാൾ എന്റെ പുറത്തു തട്ടി. ‘അതാണ് ധീരനായ രജപുത്ര യുവാവ്. നിങ്ങളുടെ ദൈവത്തിനെ വിട്ടു പോകാൻ മാത്രം വലുതല്ല ഒരു പെൺകുട്ടിയും. നന്നായി!’

‘എനിക്കതിന് കഴിഞ്ഞില്ല. എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുമായിരുന്നു.’

‘തീർച്ചയായും. ആരോടെങ്കിലും മതം മാറാൻ പറയാനുള്ള ധൈര്യം അവർക്കെങ്ങനെയുണ്ടായി? ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, അവർ വിചിത്രസ്വഭാവികളാണ്.’

‘ഞാൻ പറഞ്ഞത് ഇതാണ്, സാർ. അവർ രഘുവിനെ വെറുത്തില്ല. സാറയ്ക്ക് ഹിന്ദുകാമുകനുള്ളതിനോട് അവർക്ക് ഇഷ്ടക്കുറവിലായിരുന്നു. മറിച്ച്, അവർക്ക് രഘുവിനെ, അവന്റെ വിജയത്തിന്റെ പേരിൽ ഇഷ്ടമായിരുന്നു.’

‘അവൻ മുസ്ലീമാകാൻ സമ്മതിച്ചതു കൊണ്ടാണ് ആ മദ്രാസിയെ അവർക്ക് ഇഷ്ടമായത്.’

‘ഉം, അതുകൊണ്ടു കൂടിയാണ്. പക്ഷേ, ദുരഭിമാനക്കൊലയ്ക്ക് യാതൊരു സാഹചര്യവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല.’

‘അതു നിങ്ങൾക്കൊരിക്കലും അറിയില്ല. ഒരു തറവാടി മുസ്ലീം അവളെ വിവാഹം കഴിക്കണമെന്ന് ആ വൃദ്ധൻ ആഗ്രഹിച്ചു കാണും. കണ്ടില്ലേ, അയാൾ ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങിന് ലേശം പോലും കരഞ്ഞില്ല!’

‘അതുതന്നെയാണ് ശ്രീമതി സക്സേനയും പറഞ്ഞത്.’

‘ആ ആഭാസൻ ഡീനിന്റെ ഭാര്യയോ?’ റാണ ചോദിച്ചു.

‘അതെ, സക്സേന എന്നോടു പറഞ്ഞു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെയൊരു കാര്യം പറഞ്ഞതുകൊണ്ട്

ഞാനോർക്കുകയാണ്, സഫ്ദർപണ്ടെന്ന
ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.’

‘എപ്പോൾ?’ ഇൻസ്പെക്ടറുടെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി. ‘നോക്ക്,
നിങ്ങൾ ഇതെന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ല.’

‘ഞാൻ മതം മാറാൻ കഴിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ. സാറയെ
ഞാൻ വിട്ടുപോകണമെന്ന് അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നെ
ഉപദ്രവിക്കുകയോ കൊല്ലുകയോ ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന്
അയാൾ പറഞ്ഞു.’

‘ഫാഹൗസിൽ താമസിക്കുന്ന ഗുണ്ട മാത്രമാണയാൾ. ആ ഡീൻ
പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. അവർ സംശയം ജനിപ്പിക്കുന്നവരാണ്.’

ഞാൻ റാണയുടെ വാക്കുകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അയാൾ
വീണ്ടും മൂന്നു പെൺകുട്ടികളുടെ നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു. ‘ആ ചുവപ്പു
വേഷക്കാരി. അവൾക്കീ രാത്രി അത് വല്ലാതെ വേണമെന്നു
തോന്നുന്നു.’

‘എന്റെ മകളുടെ കൊലപാതകം അന്വേഷിച്ചു കളയാമെന്ന്
നിങ്ങൾക്കങ്ങനെ തോന്നി?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു. പടുകുറ്റൻ
പൂമുഖത്തിനുള്ളിൽ അയാളുടെ ശബ്ദം മുഴങ്ങി. ഞായറാഴ്ച
രാവിലെ ഞാനും സൗരഭും അയാളെ സന്ദർശിക്കാൻ
പോയതായിരുന്നു. ലക്ഷ്മണും സക്സേനയും
നിരപരാധികളാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയതു വരെയുള്ള കഥ
ഞാനയാളോടു പറഞ്ഞു.

‘അവളുടെ പിഎച്ച്ഡി ഗൈഡിനെക്കുറിച്ചുള്ള വൃത്തികെട്ട
കാര്യങ്ങൾ നീയിങ്ങനെ തപ്പി നടക്കുന്നതെന്തിനാണ്?’

‘നിങ്ങൾക്ക് ഞെട്ടൽ തോന്നുന്നില്ലേ, അങ്കിൾ? ഐഐടിയിലെ
ഗൈഡ് സാറയെ ശല്യപ്പെടുത്തി. നിങ്ങൾക്ക് ദേഷ്യം
തോന്നുന്നില്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് നിങ്ങളോടാണ് ദേഷ്യം. മരിച്ചിട്ടുപോലും നിങ്ങൾ എന്റെ മകളെ വെറുതെ വിടുന്നില്ലല്ലോ.’

‘ആരാണ് അവളെ കൊന്നതെന്ന് കണ്ടെത്തണമെന്നു മാത്രമാണ് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്.’

‘നിങ്ങളാരാണ്? പൊലീസ്? അവളുടെ കുടുംബക്കാർ? ആരാണ്?’

ഞാൻ നിശ്ശബ്ദത പാലിച്ചു.

‘നിങ്ങളും സാറയും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല,’ പല്ലുകൾ ഇറുമ്മിക്കൊണ്ട് സഫ്ദർ പറഞ്ഞു. ‘എന്റെ വീട്ടിൽനിന്ന് പുറത്തു കടക്ക്. എന്റെ മരിച്ചു പോയ മകളുടെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും.’

സഫ്ദർ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു, ഞങ്ങളോട് പുറത്തേക്കു പോകാൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ.

‘അങ്കിൾ, ക്ഷോഭിക്കേണ്ടതില്ല. അതു കാര്യങ്ങളെ കൂടുതൽ വഷളാക്കും,’ സൗരഭ് ആദ്യമായി, ഉറച്ച ശബ്ദത്തിൽ സംസാരിച്ചു.

‘കൂടുതൽ വഷളാകുമെന്നോ? സഫ്ദർ ചോദിച്ചു. ‘ഇനിയെന്താണ് കൂടുതൽ വഷളാകാനുള്ളത്? എനിക്കെന്റെ മകളെ നഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ.’

‘ആളുകൾ ദുരഭിമാനക്കൊലയെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതാണ് കൂടുതൽ വഷളായ അവസ്ഥ, അങ്കിൾ,’ സൗരഭ് തുറന്നു പറഞ്ഞു. കൊലപാതകക്കുറ്റം ചുമത്തുമ്പോഴും ബഹുമാനത്തോടെ അവനയാളെ അങ്കിളെന്നു തന്നെ വിളിക്കുന്നത് എത്ര മനോഹരമാണ്!

‘എന്ത്?’ കണ്ണു ചിമ്മിക്കൊണ്ട് സഫ്ദർ ചോദിച്ചു. ‘നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിക്കെന്താണു സംഭവിച്ചത്? ആരാണീ ഭ്രാന്തുപിടിച്ച സുഹൃത്ത്?’

‘ഇവൻ എന്റെ ഏറ്റവുമടുത്ത സുഹൃത്താണ്. ഇവൻ ഭ്രാന്തുമില്ല. ഇവൻ മിടുക്കനാണ്. ദയവായി ഇരിക്കൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് പുഞ്ചിരിച്ചു. സഫ്ദർ വീണ്ടുമിരുന്നു.

‘അങ്കിൾ, സാറയുടെ ശവപരിശോധന നടത്താൻ സമ്മതിക്കാതിരുന്നതെന്താണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്ത്? എന്റെ കൊച്ചുപെൺകുട്ടിയുടെ ശരീരം ഹറാമികൾ കീറിമുറിക്കാൻ അനുവദിക്കണമായിരുന്നോ? അവർ ശവപരിശോധനയിൽ ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്നു പോലും നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?’

‘എന്താണു സംഭവിച്ചതെന്ന് അവർ കണ്ടുപിടിക്കും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവരെന്താണ് കണ്ടുപിടിക്കുന്നത്? വാർത്താചാനലുകൾക്ക് എരിവും പുളിയുമുള്ള കഥകൾ വിളമ്പാനുള്ള ചേരുവകളോ?’

സൗരഭും ഞാനും പ്രതികരിച്ചില്ല. ‘അവൾ മരിച്ചപ്പോൾ അവരെല്ലാം ആഘോഷിച്ചത് നിങ്ങൾ കണ്ടതല്ലേ? ആരും സാറയെക്കുറിച്ചോ അവളുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളെ കുറിച്ചോ ചിന്തിച്ചില്ല. വേറെന്താണു നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്? അവൾ മാനഭംഗപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു ചർച്ച ചെയ്യണോ?’

‘അവൾ മാനഭംഗപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്നില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അത്തരംകാര്യങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഞാനാണ് ആദ്യം മുതലേ ഹം കണ്ടത്.’

‘ഭ്രാന്തു പിടിച്ച ഏതെങ്കിലും ടിവി അവതാരകൻ അത് മിനഞ്ഞുണ്ടാക്കിയാലോ? കുടുംബം കടന്നുപോകുന്നത് എന്തിലൂടെയാണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?’

സഫ്ദർ എന്തെങ്കിലും മറയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അയാളത് നന്നായിത്തന്നെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

‘അങ്കിൾ, ഈ ചോദ്യം ചിലപ്പോൾ പൊന്തിവരാം. അന്നുരാത്രി നിങ്ങൾ എവിടെയായിരുന്നു?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സഫ്ദർ എന്ന അല്പനേരം നോക്കിയതിനുശേഷം സംസാരിച്ചു.

‘വീട്ടിൽ. അവളുടെ പിറന്നാൾ ആഘോഷത്തിന് തയ്യാറെടുക്കുകയായിരുന്നു.’

‘സാക്ഷികളുണ്ടോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഫാഹൗസിലെ മുഴുവൻ ജോലിക്കാരും.’

‘അവർ നിങ്ങളുടെ ജോലിക്കാരാണ്. നിങ്ങൾ ശമ്പളം കൊടുക്കുന്നവർ.’

‘ആരോടു വേണമെങ്കിലും ചോദിക്കാം. വെവ്വേറെ വിളിച്ച്. എല്ലാവരും ഒരേ കാര്യം തന്നെ നിങ്ങളോട് പറയും. ഒരു മിനിറ്റ്, നിങ്ങൾ എന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയാണോ?’

‘ചിലർ അങ്ങനെ ചെയ്തേക്കാം. ദുരഭിമാനക്കൊലകൾ സംഭവിക്കാറുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്തൊരു അസംബന്ധം,’ അയാൾ പരിഹസിച്ചു.

‘ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങിനോ മറ്റേതെങ്കിലും നേരത്തോ നിങ്ങളെ ക്ഷുഭിതനായോ കണ്ണീരണിഞ്ഞോ ഞാൻ കണ്ടില്ല.’

‘ഞാൻ പരസ്യമായി വൈകാരികപ്രകടനം നടത്തുന്നയാളല്ല. എന്റെ കൊച്ചു പെൺകുട്ടി. അവൾ ഉപേക്ഷിച്ചു പോയ അതുപോലെത്തന്നെ അവളുടെ മുറിയുണ്ട്. ഞാനവിടെ ചെന്നിരുന്ന് കരയും. എനിക്ക് വേദനയില്ലെന്നു പറയാൻ നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ ധൈര്യം വന്നു!’

‘ചിലപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് വേദനയുണ്ടാകാം. ചിലപ്പോൾ നിങ്ങൾ-’

‘എന്ത് ചിലപ്പോൾ? ഞാനൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. ആരെയും ഉപദ്രവിക്കാൻ പോലും കഴിയാത്തയാളാണ് ഞാൻ. കൊല്ലുന്ന കാര്യം, അതും സ്വന്തം മകളെ, പറയാനുമില്ലല്ലോ.’

‘നിങ്ങളെന്നെ കൊല്ലുമെന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സഫ്ദർ ഞാനുമായി കണ്ണുകൾ കോർത്തു. വീണ്ടും സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് ഏതാനും നിമിഷം ഞങ്ങൾ പരസ്പരം തുറിച്ചു നോക്കി.

‘എന്റെ സ്വന്തം മകളെ ഞാൻ കൊന്നുവെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് ആരോപിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണോ? ആളുകൾ അത് വിശ്വസിക്കുമെന്നാണോ?’

‘എനിക്കത് തെളിയിക്കാനാകാത്തതു കൊണ്ട് നിങ്ങളതു ചെയ്തില്ലെന്നാണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾക്കത് തെളിയിക്കാനാകുമോ?’

‘നമുക്ക് പോകാം, സൗരഭ്.’

ഞാൻ പോകാനായി എഴുന്നേറ്റു. സൗരഭ് എന്നെ ഉദ്യാനത്തിലേക്ക് പിന്തുടർന്നു. സഫ്ദർ എന്നോട് ശഹാദ സ്വീകരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞ ഊഞ്ഞാലിടം ഞങ്ങൾ മറികടന്നു. റൂബിയുടെ പുറകേ സാറ അപ്പോഴും ഓടുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. കരയാതിരിക്കാൻ ഞാൻ കഴിയാവുന്നത്ര തിടുകക്കത്തിൽ നടന്നു.

‘നിൽക്ക്,’ സഫ്ദറിന്റെ ശബ്ദം ഞാൻ പുറകിൽ നിന്നു കേട്ടു. ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നിന്നു. യജമാനന്റെ ഉത്തവനുസരിച്ച് ഞങ്ങളെ തല്ലിച്ചതക്കാൻ സിനിമामട്ടിൽ നിൽക്കുന്ന ഗുണ്ടകളെയാണ് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചത്. എന്നാൽ സഫ്ദർ തനിച്ചായിരുന്നു.

‘അകത്തേക്കു വരു,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

സൗരഭും ഞാനും തരിച്ചു നിന്നു. അയാൾ ഞങ്ങളെ കിടങ്ങിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുമെന്നും വിശന്നു വലഞ്ഞ മുതലകൾക്ക് തിന്നാനിട്ടു കൊടുക്കുമെന്നും ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

‘എന്റെ കൂടെ വരൂ. നമുക്ക് വായനാമുറിയിലിരുന്ന് സംസാരിക്കാം,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

വീടിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങൾക്കെന്നതു പോലെ സഫ്ദറിന്റെ വായനാമുറിയിക്കും നവാബി സമൃദ്ധിയുണ്ടായിരുന്നു. മരപ്പാളികൾ കൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞ തറയിൽ കശ്മീരിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന വിലപിടിച്ച പട്ടു പരവതാനികൾ വിരിച്ചിരുന്നു. മുറിയുടെ ഒരു വശത്ത് തേക്കു കൊണ്ടുള്ള കൂറ്റൻ വായനാ മേശയും ഏറെ വലിപ്പമുള്ള തോൽക്കസേരകളുമുണ്ട്. മറുവശത്ത് തോലു കൊണ്ടുള്ള കറുത്ത സോഫയും. നൂറുകണക്കിന് പുസ്തകങ്ങളുള്ള അലമാര ഒരു ഭിത്തിയെ മുഴുവനായും മറച്ചു. സഫ്ദറും ഞാനും സൗരഭും സോഫകളിലിരുന്നു.

‘സിക്കന്ററിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്കെന്തറിയാം?’ സഫ്ദർ എന്നോടു ചോദിച്ചു.

‘സാറയ്ക്ക് അവനെ ഏറെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ശ്രീനഗറിൽ അവനോടൊപ്പം വളർന്ന കൂട്ടിക്കാലം അവളെപ്പോഴും ഓർമ്മിച്ചു. അവൻ നിഷ്കളങ്കനും നാട്യമില്ലാത്തവനുമാണെന്ന് അവൾ പറയാറുണ്ട്.’

എന്റെ അവസാനത്തെ വാക്കു കേട്ടപ്പോൾ സഫ്ദർ പുച്ഛത്തോടെ ചിരിച്ചു.

‘വേറെന്തെല്ലാമറിയാം?’ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘അവനോട് അടുപ്പം പുലർത്തുന്നതിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ സാറയെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തി.’

സഫർ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘ഞാൻ അവളെ അതിൽ നിന്ന് തടയാൻ ശ്രമിച്ചു. സിക്കൻ തഹ്‌രീക് -ഇ- ജിഹാദിന്റെ അംഗമായതിനാൽ,’ സഫർ പറഞ്ഞു.

‘എന്താണത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘തഹ്‌രീക്-ഇ-ജിഹാദ് കശ്മീരിലെ ഒരു വിഘടനവാദസംഘടനയാണ്.’

‘അതൊരു ഭീകരസംഘടനയാണോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ആരോടാണ് നിങ്ങളുടെ ചോദിക്കുന്നത് എന്നതിന് അനുസരിച്ചിരിക്കും അതിനുള്ള ഉത്തരം,’ കൈ തുടയിൽ ഉരസിക്കൊണ്ട് സഫർ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഇന്ത്യൻ സർക്കാർ പറയുന്നത് അതൊരു ഭീകരസംഘടനയാണെന്നാണ്. തഹ്‌രീക്-ഇ-ജിഹാദും അതിനെ പിന്തുണക്കുന്നവരും കരുതുന്നത് അവർ കശ്മീരിനെ സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ പ്രവർത്തിക്കുകയാണെന്നാണ്.’

‘എന്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന്,’ സഫർ പറഞ്ഞു.

‘എന്നിട്ടെന്തു ചെയ്യാൻ? സ്വന്തം രാജ്യമുണ്ടാക്കാനോ?’

‘തഹ്‌രീക്-ഇ-ജിഹാദ് കശ്മീർ പാക്കിസ്ഥാനിൽ ചേരണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. വേറെ ചില സംഘടനകളാകട്ടെ പൂർണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഏതാണ്ട് ഇരുപതിലധികം സംഘടനകളുണ്ട്.’

‘ഇരുപത്? എന്താണ് ഇത്രയുമധികം?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഓരോ സംഘടനയുടെയും നേതാക്കന്മാർ അധികാരത്തിനുവേണ്ടി പോരാടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണത്. അവർ വിഘടിക്കുകയും വേറെ സംഘടനയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.’

‘ലക്ഷ്യത്തിനായി ഒരുമിക്കുന്നതിനേക്കാൾ പ്രധാനമാണോ അധികാരം?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ കശ്മീരികളെ ആരാണ് കാര്യമാക്കിയെടുക്കുന്നത്? ഈ ഇരുപത് സംഘടനകളും കശ്മീരിനെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിന് ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ വരുമായിരുന്നോ?’

കശ്മീരിനെ മനസ്സിലാക്കുന്നത് താല്പര്യമുണർത്തിയെങ്കിലും എനിക്ക് പ്രധാന വിഷയത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു വരണമായിരുന്നു.

‘അങ്കിൾ, ക്ഷമിക്കണം. ഇതെല്ലാം സാറയുമായി എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു?’

‘എനിക്ക് പേടിയുണ്ട്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു, ‘സിക്കന്ദർ കാരണം തഹ്‌രീക്-ഇ -ജിഹാദുമായി സാറ ബന്ധപ്പെട്ടുവെന്ന്. എന്തോ സംഭവിച്ചു. അതുകൊണ്ടവർ...’

സഫ്ദർ പാതിയിൽ സംസാരം നിർത്തി നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘നിങ്ങൾ പൊലീസിനോട് ഇതു പറയണമായിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചതെന്താണെന്ന് അവർ കണ്ടുപിടിക്കുമായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്നിട്ട് എന്റെ മകളെ അവർ ഭീകരവാദിയായി മുദ്ര കുത്താനോ?’

‘സാറയ്ക്ക് ഭീകരവാദിയാകാൻ കഴിയില്ല. അവൾ മിടുക്കിയും വിവേകമുള്ളവളുമായിരുന്നു. അവൾ സംവാദങ്ങളിലും ആക്റ്റിവിസത്തിലും വിശ്വസിച്ചു. അവൾ അക്രമത്തെ വെറുത്തു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, നിങ്ങളതെങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തും? അവളുടെ അർദ്ധസഹോദരൻ ഒരുഭീകരസംഘടനയുടെ ഭാഗമാണ്. അവൾ പാക്കിസ്ഥാനിലേക്കു പോയി. അത് സാമൂഹ്യമാധ്യമങ്ങളിലുണ്ടാകും. മാധ്യമങ്ങളിലെ ശവംതീനിക്കഴുകന്മാർക്ക് അതുമതിയല്ലോ.’

‘പാക്കിസ്ഥാൻ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

ഞാൻ കഴിഞ്ഞ വർഷം സാറ ഇൻസ്റ്റിഗ്രാമിൽ പോസ്റ്റു ചെയ്ത ചിത്രങ്ങൾ ഓർമ്മിച്ചു. അവൾ ഏതോ സാഹിത്യോത്സവത്തിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു.

‘കറാച്ചി സാഹിത്യോത്സവത്തിന് അവൾ പോയ കാര്യമാണോ പറയുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ ഫോണിൽ ഇൻസ്റ്റഗ്രാം തുറന്നു. അവൾ സാഹിത്യോത്സവത്തിൽ നിന്നുള്ള മൂന്നു ചിത്രങ്ങൾ ഒരു വർഷം മുമ്പ് പോസ്റ്റു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഫാത്തിമാ ഭൂട്ടോ സെഷനിലെ കാണികൾക്കിടയിൽ അവളിരിക്കുന്ന സെൽഫിയാണ് ആദ്യത്തേത്. ‘കറാച്ചി സാഹിത്യോത്സവം’ എന്നെഴുതിവെച്ച പ്രവേശനകവാടത്തിന്റെ ചിത്രമാണ് രണ്ടാമത്തേത്. ക്ലിഫ്ഡൺ കടൽത്തീരത്തെ സൂര്യാസ്തമയത്തിലെ അവളുടെ നിഴൽചിത്രമാണ് മൂന്നാമത്തേത്. അവളുടെ നീണ്ട മുടി കാറ്റിൽ പറക്കുന്നുണ്ട്. മങ്ങിയ പ്രകാശം അവളുടെ മുഖത്തിന്റെ ഏറിയ പങ്കും മറച്ചിരുന്നു. ആ ചിത്രം കണ്ടതിനുശേഷം ഞാനവളെ വിളിച്ചതും എന്നെ തിരിച്ചെടുക്കാൻ കെഞ്ചിയതും ഞാനോർത്തു.

ഞാൻ എന്നെ വർത്തമാനകാലനിമിഷത്തിലേക്ക് തള്ളിയിട്ടു.

‘ഈ യാത്രയാണോ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സഫ്ദർ എന്റെ ഫോൺ കയ്യിലെടുത്തു. ‘സാറ എല്ലായ്പ്പോഴും സാഹിത്യോത്സവങ്ങൾക്ക് പോകുമായിരുന്നു. അവൾ കസോളിയിലെയും ബാംഗ്ലൂരിലെയും കൊൽക്കത്തയിലെയും

സാഹിത്യോത്സവങ്ങൾക്ക് പോയിരുന്നു. അവളോടൊപ്പം അഞ്ചു വർഷംമുമ്പ് ഞാൻ ജയ്‌പൂരിലേക്കും പോയിട്ടുണ്ട്,' ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനിതൊന്നും കണ്ടിരുന്നില്ല,’ സൗമ്യമായ ശബ്ദത്തോടെ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു. ആ ചിത്രങ്ങൾ വലുതാക്കാനായി അയാൾ സ്ക്രീനിൽ പതിയെ തൊട്ടു. ‘നിങ്ങൾക്കിതെല്ലാം എങ്ങനെ കിട്ടി?’

‘ഇതെല്ലാം അവൾ ഇൻസ്റ്റഗ്രാമിൽ പോസ്റ്റു ചെയ്തതാണ്. എല്ലാവർക്കും കാണാൻ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സഫ്ദർ കണ്ണീരു തുടച്ചു.

‘എനിക്കെന്റെ മകളെയോർത്ത് നഷ്ടബോധം തോന്നുന്നു, ഏറെ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങിൽ കണ്ടതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി സഫ്ദർ ദുർബ്ബലനും എളുപ്പം മുറിപ്പെടുന്നവനുമാണെന്നു തോന്നി.

‘അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കൂ. ആരാണിത് സാറയോടു ചെയ്തതെന്നു കണ്ടു പിടിക്കാൻ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അയാൾ തലയാട്ടി.

‘നിങ്ങൾക്കത് മനസ്സിലാകില്ല. ഞങ്ങൾ മുസ്ലീങ്ങളാണ്. മറ്റുള്ളവർ സംശയദൃഷ്ടിയോടെ മാത്രമേ തുടങ്ങൂ. നിങ്ങൾ രണ്ടുപേർ പോലും. എന്റെ മകളെ ഞാൻ കൊന്നിട്ടുണ്ടാകാമെന്ന് നിങ്ങളും കരുതി.’

സൗരഭും ഞാനും പരസ്പരം നോക്കി.

‘എല്ലാവരും സംശയത്തിന്റെ നിഴലിലാണ്, അങ്കിൾ. ആരാണതു ചെയ്തെന്ന് ഞങ്ങൾ കണ്ടെത്തും വരെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘പൊലീസ് സാറയുടെ കൊലപാതകം തഹ്‌രീകുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ സാറ ഒരു ഭീകരവാദിയായി മുദ്ര കുത്തപ്പെടും. ഞാനും. സമ്പന്നനായ ഒരു മുസ്ലീം വ്യാപാരി ഭീകരവാദികളോട് സഹാനുഭൂതിയുള്ള വനായിരിക്കും, അല്ലേ?’

‘ആണോ?’

മുഖത്ത് ഭാവവ്യത്യാസമില്ലാതെ ഞാൻ ചോദിച്ചു. അയാൾ അതിശയത്തോടെ എന്നെ നോക്കി.

‘നിങ്ങൾക്ക് ഭ്രാന്തു പിടിച്ചോ? എനിക്ക് ഭീകരവാദികളെ അങ്ങേയറ്റം വെറുപ്പാണ്. എന്റെ സംസ്ഥാനത്തെ നശിപ്പിച്ചത് അവരാണ്. അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ രാജ്യത്തിലെ എല്ലാ നല്ല മുസ്ലീങ്ങളുടെയും സൽപേരിന് താറടിക്കുന്നു. അവരെന്റെ മകളെ കൊന്നു. അവർക്ക് പണം കൊടുക്കുന്നകാര്യം മറന്നേക്ക്, ഞാൻ അവരെയെല്ലാം കൊന്നൊടുക്കാൻ പണം കൊടുക്കാം,’ ദേഷ്യം നിറഞ്ഞ ശബ്ദത്തോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു.

സൗരഭും ഞാനും മിണ്ടാതിരുന്നു. മനസ്സിന്റെ സമനില വീണ്ടെടുത്തതിനു ശേഷം സഫ്ദർ സംസാരിച്ചു.

‘എന്നെ സംശയിക്കുന്നതിൽനിന്ന് നിങ്ങളെയോ മറ്റുള്ളവരെയോ തടയാൻ എനിക്ക് എന്തു ചെയ്യാനാകും? എനിക്ക് ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് എല്ലാമറിയില്ല. ചെയ്തതെന്താണോ അതവർ ചെയ്തു, അത്ര തന്നെ.’

‘അങ്കിൾ, സാറയുടെ മുറി ഇപ്പോഴും അവൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു പോലെ തന്നെയാണെന്ന് നിങ്ങൾ പറഞ്ഞു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ.’

‘അങ്ങനെയെങ്കിൽ, അതൊന്ന് പരിശോധിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു താൽപര്യമുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങളുടെ മാളവ്യനഗറിലെ മുഴുവൻ അപാർട്ട്മെന്റിനേക്കാളും വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നു സാറയുടെ മുറിക്ക്. മുറിയുടെ നടുവിൽ മേൽക്കട്ടിയുള്ള ഒരു തേക്കു കട്ടിലുണ്ട്. നീല നിറത്തിൽ സമൃദ്ധമായ ചിത്രത്തെയ്യലുകളുള്ള പട്ടുവിരി അതിൽ നിവർന്നു കിടന്നു. പളുക് പൂശിയ ഒരു അരികു മേശമേൽ ഫ്രെയിം ചെയ്ത നിരവധി ചിത്രങ്ങളുണ്ട്. പൗരാണിക മരസാധനങ്ങൾ ആ മുറിയെ രാജസ്ഥാനിലെ ഏറ്റവും മികച്ച പൈതൃക ഹോട്ടലുകളോട് കിടപിടിക്കുന്നതാക്കി. വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഞാൻ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ കണ്ടതിൽ നിന്ന്, കട്ടി കുറഞ്ഞ തിരശ്ശീലകളൊഴിച്ചു നിർത്തിയാൽ അവളുടെ മുറി അധികമൊന്നും മാറിയിട്ടില്ല. സീനിയോപ്പുകൾ തുന്നിച്ചേർത്തതും സങ്കീർണ്ണമായ ചിത്രപ്പണികളുള്ളതുമായ പരവതാനി തറയിൽ വിരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘ഞങ്ങൾ അവളുടെ മുറി ദിവസവും വൃത്തിയാക്കുന്നുണ്ട്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു. ‘അവൾ ഇപ്പോഴും ഇവിടെത്തന്നെയാണ് താമസിക്കുന്നത്.’

ഞാൻ ഫ്രെയിം ചെയ്ത ചിത്രങ്ങളിലൂടെ കണ്ണോടിച്ചു. കുടുംബവുമൊത്തുള്ള അവധിക്കാലത്തിന്റെ ചിത്രങ്ങളാണ് അവയിലേറെയും. ഇന്ത്യാഗേറ്റിന് മുമ്പിൽ കൈകോർത്തു പിടിച്ച് നിൽക്കുന്ന അവളുടെയും രഘുവിന്റെയും ചിത്രമാണ് അവയിലൊന്ന്. കുട്ടിയായ സാറയെയും ഞാൻ കണ്ടു. അവൾ അച്ഛന്റെയും ഒരു ചെറിയ ആൺകുട്ടിയുടെയും പരമ്പരാഗത കൾമീരി കഫ്താൻ

*

ധരിച്ച ഒരു സ്ത്രീയുടെയും കൂടെയാണു നിൽക്കുന്നത്.

‘ഇത് സിക്നെറാണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ. ഇതെന്റെ മുൻ ഭാര്യയായ ഫർസാനയാണ്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു. ‘ഈ വീട്ടിൽ ഞാൻ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള ഏകഭൂതകാല

ചിത്രം ഇതാണ്.’

പുരാതനമായ ആറ് അലമാരവലിപ്പുകൾ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. സാറ അവളുടെ വസ്ത്രങ്ങളും മറ്റു വസ്തുവകകളും അതിനുള്ളിലാണ് സൂക്ഷിച്ചിരുന്നത്.

‘അങ്കിൾ, ഞങ്ങൾ ഇതൊന്നു തുറന്നോട്ടെ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സഫ്ദർ സമ്മതഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി. ഞാനും സൗരഭും ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ മൂന്ന് അലമാരവലിപ്പുകൾ വീതം വിഭജിച്ചു. ഞാൻ ആദ്യത്തെ വലിപ്പ് തുറന്നു. അതിൽ സാറയുടെ വസ്ത്രങ്ങളാണ്. കമിതാക്കളായതിനുശേഷമുള്ള ആദ്യത്തെ വാർഷികത്തിന് ഞാനവൾക്കു സമ്മാനിച്ച, ചുവപ്പും വെള്ളയും പൂക്കളുള്ള സൽവാർ കമീസ് ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. മാലകളും കമ്മലുകളും മുടിപിന്നുകളും നിറഞ്ഞ ആമാടപ്പെട്ടി പരതിയപ്പോൾ എനിക്ക് സാറയുടെ സ്വകാര്യതയിലേക്ക് അതിക്രമിച്ചു കടക്കുന്നതു പോലെ തോന്നി.

‘നിങ്ങളെന്താണ് കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത്?’ മിതമായ ജിജ്ഞാസയോടെ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കറിയില്ല.’ രണ്ടാമത്തെ അലമാര വലിപ്പിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഇതിനുമുമ്പ് ഞാൻ ഇങ്ങനെയൊരു കാര്യം ചെയ്തിട്ടില്ല’.

രണ്ടാമത്തെ അലമാരവലിപ്പിനുള്ളിൽ അവളുടെ അടിവസ്ത്രങ്ങളായിരുന്നു. ഞാനത് അടയ്ക്കുകയും അടുത്ത വലിപ്പിലേക്ക് നീങ്ങുകയും ചെയ്തു. അതിൽ നിറയെ സഞ്ചികളും ഷൂസുകളുമാണ്.

‘എന്തെങ്കിലും?’ ഞാൻ സൗരഭിനോടു ചോദിച്ചു.

‘വസ്ത്രങ്ങൾ, വസ്ത്രങ്ങൾ, കൂടുതൽ വസ്ത്രങ്ങൾ മാത്രം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. സാറയ്ക്ക് നാല് അലമാരവലിപ്പു നിറയെ വസ്ത്രങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. നാൽപ്പത്തിയഞ്ച് മിനിറ്റു

കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അടിവസ്ത്രങ്ങളുടേതൊഴിച്ചുള്ള
അലമാരവലിപ്പുകളെല്ലാം പരിശോധിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

‘നീയത് പരിശോധിച്ചോ?’ ആ അലമാരവലിപ്പിലേക്ക് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി
സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല, നമ്മളതു പരിശോധിക്കണമെന്ന് എനിക്കു
തോന്നുന്നില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് സാറയുടെ അച്ഛനെ ഒളിക്കണ്ണിട്ട് നോക്കി.
കാര്യമായൊന്നും കണ്ടെത്താത്ത ആ തിരച്ചിലിൽ വിരസത
തോന്നിയ സഫ്ദർ തന്റെ ഫോൺ പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു.

‘അക്കിൾ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ രണ്ടാമത്തെ
അലമാരവലിപ്പിലേക്ക് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ‘ഞങ്ങൾക്കിത്
പരിശോധിക്കാമോ?’

‘എന്ത് വേണമെങ്കിലും ചെയ്യൂ. ഞാൻ നിങ്ങളെ
തടസ്സപ്പെടുത്തിയാൽ, നിങ്ങളെന്നെ സംശയിക്കും. എന്റെ മരിച്ച
മകളുടെ വസ്തുക്കളിലൂടെ കടന്നുപോകാൻ
നാണമില്ലാത്തവരാണല്ലോ നിങ്ങൾ,’ ഫോൺ പരിശോധന
തുടർന്നുകൊണ്ട് സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘ക്ഷമിക്കണം, അക്കിൾ. ഞങ്ങൾ...’ ഞാൻ അവനോട്
മിണ്ടാതിരിക്കാൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ രണ്ടാമത്തെ അലമാരവലിപ്പ് തുറന്നു. അതിൽ നിറയെ
കാൻവാസ് കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പെട്ടികളാണ്. പെട്ടികളിൽ നിറയെ
റേന്ത വെച്ച അടിവസ്ത്രങ്ങളും ബ്രാകളും. സൗരഭ് ഏതാനും
അടിവസ്ത്രങ്ങൾ പെട്ടിയിൽ നിന്ന് പെറുക്കിയെടുത്തു.
‘നമുക്കിത് പരിശോധിക്കേണ്ടതില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരി,’ അടിവസ്ത്രങ്ങൾ തിരികെ വെച്ചുകൊണ്ട് അവൻ
പറഞ്ഞു. ഞാൻ പെട്ടികളിലൊന്ന് വലിപ്പിലേക്ക് തള്ളിവെച്ചു.
പുറകിലുള്ള എന്തോ കട്ടിയുള്ള സാധനത്തിൽ അത് ചെന്നു മുട്ടി.

‘എന്താണത്?’ ഞാൻ കൈ അതിനുള്ളിലേക്കിട്ടു. ഒരു കീപാഡിലാണ് ഞാൻ തൊട്ടത്. ‘ഇതിനുള്ളിൽ ഒരു സേഫുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതു വലിച്ചെടുക്ക്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

സഫ്ദർ ഞങ്ങൾ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘എന്തുപറ്റി?’

‘അക്കിൾ, ഇതിനുള്ളിൽ ഒരു ചെറിയ ഗോർറേജ് സേഫുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ അലമാരിക്കുള്ളിൽനിന്ന് സേഫ് പുറത്തേക്കു വലിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും കഴിഞ്ഞില്ല. സഫ്ദർ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്കു വന്നു.

‘എനിക്കിത് ഓർമ്മയുണ്ട്. അവളിൽ ഓൺലൈനായാണ് വാങ്ങിയത്. ആഭരണങ്ങളോ പണമോ മറ്റോ സൂക്ഷിക്കാനാണെന്നാണു പറഞ്ഞത്.’

‘അത് പുറകിൽ ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അതെ, തീർച്ചയായും. ഞാനാണത് ഉറപ്പിച്ചു കൊടുത്തത്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾക്കിത് തുറക്കാനുള്ള കോഡ് അറിയാമോ, അക്കിൾ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സഫ്ദർ നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി.

‘ഇതിന് താക്കോൽ കാണും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അതെവിടെയാണെന്ന് എനിക്കറിയില്ല,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

ഒരു മണിക്കൂറോളം മുഴുവൻ മുറിയിലും തപ്പിയിട്ടും ഞങ്ങൾക്ക് താക്കോൽ കണ്ടെത്താനായില്ല.

‘നമുക്കിത് കുത്തിപ്പൊളിക്കേണ്ടി വരും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എങ്ങനെ?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘ഇതൊരു ചെറിയ സേഫ് മാത്രമാണ്. ലോഹങ്ങൾ മുറിക്കുന്ന യന്ത്രമുപയോഗിച്ച് ഇത് മുറിക്കാനാകും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ക്ലാങ്! വെൽഡിങ് ടോർച്ചുപയോഗിച്ച് ലോഹപണിക്കാരൻ സേഫിന്റെ മുൻവശത്തെ പാളി അടർത്തിയെടുത്തു. അഞ്ച് മിനിറ്റു നേരത്തെ ജോലിക്ക് ആയിരം രൂപ കൂലിയും വാങ്ങി അയാൾ പോയി.

ഞാൻ സേഫിനുള്ളിലുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം പുറത്തേക്ക് എടുക്കുകയും കിടക്കയുടെ നടുവിൽ വെക്കുകയും ചെയ്തു. സഫ്ദറും സൗരഭും ഞാനും അതിനു ചുറ്റും ഇരുന്നു.

ഞാൻ സേഫിനുള്ളിലെ സാധനങ്ങൾ ഓരോന്നായി പെറുക്കിയെടുത്തു. ആദ്യത്തേത് ഒരു പാസ്‌പോർട്ടായിരുന്നു.

‘അത് സാറയുടെ പാസ്‌പോർട്ടാണ്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനൊരു പട്ടികയുണ്ടാക്കട്ടെ?’ ഫോൺ കൈയിലെടുത്തുകൊണ്ട് സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ സേഫിനുള്ളിലെ സാധനങ്ങൾ ഓരോന്നായി പറയുകയും സൗരഭ് തന്റെ ഫോണിൽ അതെല്ലാം കുറിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

‘വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലെ പണം. ഏകദേശം ഇരുപതിനായിരത്തോളം ഇന്ത്യൻ രൂപ. തൊള്ളായിരം യുഎസ് ഡോളർ, പാക്കിസ്ഥാന്റെ പതിനായിരം രൂപയോളം.’

സഫ്ദറിന്റെ ഫോൺ മുഴങ്ങി. ‘അതെന്റെ പാണ്ടികശാലയിൽ നിന്നാണ്. എനിക്കിത് എടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിങ്ങൾ ഇഷ്ടമുള്ളതു ചെയ്യൂ. ഞാൻ വായനാമുറിയിലുണ്ടാകും,’ സഫ്ദർ മുറിയിൽ നിന്നു പോയി.

സഫ്ദർ പോയപ്പോൾ ഞാൻ സൗരഭിനു നേരെ തിരിഞ്ഞു.

‘അയാൾ സത്യസന്ധനാണെന്ന് തോന്നുന്നു, അല്ലേ? അതോ, അയാൾ നടിക്കുന്നതാണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘പറയാനാകില്ല. എന്തായാലും ഇതെല്ലാം പരിശോധിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് അയാൾ നമ്മളെ തടഞ്ഞില്ല.’

‘ശരിയാണ്. നമുക്ക് പരിശോധന തുടരാം. വെൽവെറ്റ് മടിശ്ശീല. ഇതിനുള്ളിലെന്താണെന്ന് നോക്കട്ടെ,’ ഞാൻ അതിനുള്ളിലുള്ളതെല്ലാം കുലുക്കി പുറത്തേക്കിട്ടു. രത്നങ്ങളും വില പിടിച്ച കല്ലുകളും പതിച്ച സ്വർണ്ണക്കമ്മലുകൾ!

‘പുരാതനവും സാമ്പ്രദായിക മട്ടിലുള്ളതുമായ കമ്മൽ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘വിലപിടിച്ചതാണെന്നു തോന്നുന്നു,’ കമ്മലിന്റെ രൂപഭംഗി ശ്രദ്ധിച്ചു കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞാൻ സേഫിനുള്ളിൽ അവശേഷിച്ച സാമഗ്രികളിലൂടെ കടന്നു പോയി.

‘തവിട്ടു നിറമുള്ള കടലാസു സഞ്ചി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാനത് കീഴ്മേൽ മറിച്ചു. നിരവധി സാധനങ്ങൾ അതിൽനിന്ന് പുറത്തേക്കു വീണു.

‘ഗംഭീരം, ഗർഭനിരോധന ഉറകൾ,’ ഞാനും സൗരഭും ഒരുമിച്ച് പറഞ്ഞു.

‘എന്താണിത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. അവൻ ചോക്ലേറ്റ് ബാറിന്റെ വലിപ്പമുള്ളതും വെളുത്തതും ദീർഘ ചതുരാകൃതിയുള്ളതുമായ മൂന്ന് കടലാസു പെട്ടികൾ പെറുക്കിയെടുത്തു.

‘പ്രേഗ ന്യൂസ്,’ പെട്ടികൾക്കു മുകളിൽ എഴുതിവെച്ചിരുന്നു.

‘ഇത്, ഗർഭപരിശോധന നടത്താനുള്ള കിറ്റുകളാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ, കരീനാ കപൂറിനെ ഇതിന്റെ പരസ്യത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഗർഭമുണ്ടാകാൻ ഇത് സഹായിക്കുമോ?’

‘ഇല്ല, നിങ്ങൾക്ക് ഗർഭമുണ്ടായെന്ന് ഇത് പറഞ്ഞു തരും. പക്ഷേ, സാറയെന്തിനാണ് ഇത് സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സൗരഭ് തോളു വെട്ടിച്ചു.

ഓരോ പെട്ടിക്ക് മുകളിലും ഓരോ ചെറിയ സ്റ്റിക്കർ ഒട്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോന്നിലും ബാർകോഡുണ്ട്. ‘പ്രെഗ്ക്വിറ്റ്, അമ്പത് രൂപ,’ എന്ന എഴുത്തുമുണ്ട്.

‘അവളൊരു പ്രണയബന്ധത്തിലായിരുന്നല്ലോ,’ എന്റെ സ്വന്തം ചോദ്യത്തിന് മറുപടിയായി ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘വിവാഹ നിശ്ചയവും കഴിഞ്ഞിരുന്നു.’

ഞാൻ തൊണ്ടക്കുഴിയിലെ ഭാരം വിഴുങ്ങുകയും അടുത്ത സാമഗ്രി കൈയ്യിലെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ‘ഒരു ഓപ്പോ ഫോണിന്റെ പെട്ടി,’ പെട്ടി തുറന്നു കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. അതിനകത്ത് ഒരു സെൽഫോണുണ്ടായിരുന്നു.

‘അത് ഓണാക്ക്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

അത് തുറന്നു വരാൻ ഒരു മിനിറ്റെടുത്തു. അതിനകത്ത് സിം കാർഡുണ്ടെന്ന് സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഫോൺ നെറ്റ്വർക്കിലേക്ക്

ബന്ധിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അതു തുറക്കാനായി പാസ്‌വേഡുകൾ ഒന്നും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

‘സാറയുടെ ഫോൺ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും അവളുടെ പ്രധാന ഫോൺ ഇതല്ല. അവൾക്ക് ഐഫോൺ ആണുള്ളത്.’

‘ഇതിന്റെ നമ്പറത്രെയാണ്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

അത് കണ്ടെത്താൻ ഞാനതിൽ എന്റെ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു. എന്റെ ഫോൺ മുഴങ്ങി.

‘ഇത് വിചിത്രമാണല്ലോ. ഈ നമ്പർ തുടങ്ങുന്നത് +92 ലാണ്,’ എന്റെ ഫോൺ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഭായ്, ഇതൊരു പാക്കിസ്ഥാൻ നമ്പറാണ്. ഇതൊരു പാക്കിസ്ഥാൻ സിം ആണ്.’

ഞാൻ ആ ഫോൺ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. പേടിയോടെ ചാടാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന എന്തോ ഒന്ന് പാക്കിസ്ഥാൻ എന്ന പേരിലുണ്ട്!

‘അവൾക്കൊരു പാക്കിസ്ഥാൻ സിം ഉണ്ടായിരുന്നോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘ഞാൻ ഈ നമ്പർ കുറിച്ചെടുക്കട്ടെ,’

‘ഫോണിൽ വേറെന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ? നമ്പറുകൾ? ചിത്രങ്ങൾ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

ഞാൻ ഫോൺ തുറന്നു. അതിൽ മൂന്ന് നമ്പറുകൾ മാത്രമാണുള്ളത്- എസ്, ഐ, ഡബ്ല്യു.

ഞാൻ ‘പിക്ചർ ലൈബ്രറി’യിലേക്കു പോയി.

‘കറാച്ചി സാഹിത്യോത്സവത്തിൽ നിന്നുള്ള ഏതാനും ചിത്രങ്ങൾ ഇതിലുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നിൽക്ക്, സാറയുടെയും സിക്കന്ദറിന്റെയും ഒരു സെൽഫിയുമുണ്ട്.’

‘എന്നെ കാണിക്കൂ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അവന്റെ കയ്യിലൊരു യന്ത്രത്തോക്കുണ്ട്!’

ഒരു ഹോട്ടൽ മുറിയെന്നു തോന്നിച്ച സ്ഥലത്തിന്റെ തറയിലിരിക്കുകയാണ് അവർ. സിക്കന്ദർ കയ്യിൽ ഒരു തോക്കു പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘നാശം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അവൻ തികഞ്ഞ ഭീകരപ്രവർത്തകനാണ്.’

‘അവർ ചിരിക്കുകയാണ്. സാറയും.’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ നിന്നു. സാറ അവരുടെ ഭാഗമായിരുന്നോ?

ചിത്രമെടുത്ത മുറിയിൽ ഒരു ജാലകമുണ്ട്. കുറേ വൈദ്യുത വയറുകളും പരസ്യപ്പലകകളും ഏതാനും പരസ്യബാനറുകളുമല്ലാതെ എനിക്ക് അതിലൂടെ ഏറെയൊന്നും കാണാനായില്ല.

‘ഇതും പാക്കിസ്ഥാനിൽ നിന്നെടുത്തതാണോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

ഞാൻ ചിത്രം വലുതാക്കി നോക്കി. അതോടെ കാഴ്ചയുടെ വ്യക്തത നഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിലും പരസ്യപ്പലകകളിലെ ഏതാനും ദേവനാഗിരി ലിപികൾ എനിക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞു.

‘പുറത്ത് ഹിന്ദി പരസ്യങ്ങളാണുള്ളത്. അവർ ഇന്ത്യയിലാണ്.’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ ഫോൺ മാറ്റിവെച്ച് മറ്റു സാമഗ്രികളിലേക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘ഒരു ബിസിനസ് കാർഡ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഇത് ഉറുദുവോ അതോ അറബിയോ?’

വിശദാംശങ്ങൾ എഴുതിയെടുക്കുന്നതിനിടയിൽ സൗരഭ് അറിയില്ലെന്ന മട്ടിൽ തലയാട്ടി.

‘വെളുത്ത പൊടിയുള്ള ചെറിയ പ്ലാസ്റ്റിക് കുപ്പി കൂട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ടാൽക്കം പൗഡറാണോ?’ അവൻ ചോദിച്ചു.

‘അവളെന്തിനാണ് ടാൽക്കം പൗഡർ സേഫിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നത്? ഒന്നു രുചിച്ച് നോക്കുന്നോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നിനക്ക് വട്ടുണ്ടോ? അത് സയനൈഡോ മറ്റോ ആകാം. നമുക്ക് ഈ ഭീകരവാദികളെ ഒരിക്കലും മനസ്സിലാക്കില്ല.’

‘സാറ ഒരു ഭീകരവാദിയായിരുന്നില്ല,’ എന്നു പറയാൻ ഞാൻ നാക്കു വളച്ചു. പക്ഷേ, എല്ലാം തികഞ്ഞവളെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ച സാറാ ലോൺ ഇത്തരം സാമഗ്രികൾ അവളുടെ സേഫിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതെന്തിനാണ്?’

‘ഒരു പിള്ള ക്യാപ്സൂൾ. ഇതൊരു വെടിയുണ്ടയല്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

മാരകമായ ആ ലോഹക്കഷണം സൗരഭ് കൈയ്യിലെടുത്തു.

‘അതെ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘വേറെയെന്തെല്ലാം?’

‘പാക്കിസ്ഥാനിൽ നിന്നുള്ള ഏതാനും നാണയങ്ങൾ.’

‘ശരി, നമുക്ക് ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫോട്ടോകളെടുക്കാം.’

സേഫിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്ത സാമഗ്രികളിൽ ഓരോന്നിന്റെയും ചിത്രങ്ങൾ സൗരഭ് ഫോണുപയോഗിച്ച് പകർത്തി.

‘ഇത് ഞാനറിയുന്ന സാറയല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഭായ്, ഈ സ്ത്രീകളുടെ മനസ്സിലുള്ളിലെന്താണെന്ന് നമുക്കൊരിക്കലും പറയാനാകില്ല,’ വെടിയുണ്ടയുടെ ചിത്രം

വലുതാക്കിക്കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

സഫ്ദർ ഫോൺ വിളി അവസാനിപ്പിച്ച് സാറയുടെ മുറിയിലേക്ക് തിരിച്ചു വന്നു.

‘യാ ഖുദാ,’ ഗർഭപരിശോധനാകിറ്റുകളും വെടിയുണ്ടയും കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു. ‘എന്താണിതെല്ലാം?’

‘ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടാണ് അതു ചോദിക്കേണ്ടത്. ഇത് നിങ്ങളുടെ വീടാണ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

സഫ്ദർ ഫോൺ കയ്യിലെടുക്കുകയും യന്ത്രത്തോക്കുമായി നിൽക്കുന്ന സിക്കന്ദറിന്റെയും സാറയുടെയും ചിത്രം കാണുകയും ചെയ്തു.

‘ഞാൻ അള്ളാഹുവിനെ പിടിച്ച് ആണയിടാം, എനിക്ക് ഇതിനെപ്പറ്റി യാതൊന്നുമറിയില്ലായിരുന്നു,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

വെളുത്ത പൊടിയുള്ള പ്ലാസ്റ്റിക് കൂട് അയാൾ കയ്യിലെടുത്തു. ‘എന്താണിത്?’

‘അറിയില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അതിരിക്കട്ടെ, നിങ്ങൾക്കിത് വായിക്കാനാകുമോ?’ - ഞാൻ ബിസിനസ് കാർഡ് അയാൾക്കു നേരെ നീട്ടി.

‘ഹാശിം അബ്ദുള്ള, കമാൻഡർ, തഹ്റീക് -ഇ- ജിഹാദ്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘വേറെയെന്തെങ്കിലും?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല. ഫോൺ നമ്പറോ വിലാസമോ ഇല്ല.’

ഞാൻ എല്ലാ സാമഗ്രികളും പെറുക്കിയെടുത്ത് എന്റെ തോൾസഞ്ചിയിലിട്ടു.

‘ഞങ്ങൾക്കിതെല്ലാം കൊണ്ടു പോകേണ്ടതുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സഫ്ദർ ഒരു നിമിഷം ചിന്തിച്ച ശേഷം സമ്മതഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി.

‘നിങ്ങൾ അവളെ സ്നേഹിച്ചു,’ പോകാനായി ഞാനെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

അതൊരു ചോദ്യമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. ‘അതെ.’

‘അവളും നിങ്ങളെ ഏറെ സ്നേഹിച്ചു, കേശവ്.’

‘അതെയോ?’

‘ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ഭാഗമാകാൻ അവൾ ഏറെ മോഹിച്ചു. നിങ്ങളിലൂടെ അത് സാധിക്കുമെന്ന് അവൾ കരുതി. പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ അച്ഛനമ്മമാർ അവളെ ഇഷ്ടപ്പെടാതിരുന്നത് സാറയെ തകർത്തു കളഞ്ഞു.’

ഞാൻ മിണ്ടിയില്ല. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതൊരു ലോലമായ ഞെമ്പാണെന്ന് അയാൾക്കറിയില്ലേ?

‘നിങ്ങൾ മതം മാറണമെന്നു ഞാൻ ശഠിച്ചതിന് അവൾ ഒരു വർഷത്തോളം എന്നോടു വഴക്കിട്ടു. അവൾക്ക് നിന്നെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്നിൽ നിന്നും അവൾ അകന്നു പോയി. അപ്പോഴാണ് സിക്കന്ദറിനോട് അവൾ വീണ്ടും അടുത്തത്.’

‘ആയിരിക്കാം. ഞാൻ ബന്ധം പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ പല വട്ടം ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അവളെന്നെ അവഗണിച്ചു.’ ഞാൻ പിറുപിറുത്തു.

‘അവൾ നിന്നെ സ്നേഹിച്ചു. പക്ഷേ, അവൾ മോഹിച്ചത് നിങ്ങളവൾക്ക് നൽകിയില്ല- സുസ്ഥിരമായ ഒരു കുടുംബം. എനിക്കും അതു നൽകാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്റെ മൂന്ന് വിവാഹങ്ങൾ കാര്യങ്ങളെ ... അസ്ഥിരമാക്കി. സാറയ്ക്ക് അവളുടെ അമ്മയെയും പിന്നീട് സിക്കന്ദറിനെയും പിന്നീട്

നിങ്ങളെയും നഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്റെ പാവം പെൺകുട്ടി തനിച്ച് ആ വിഷമങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോയി.'

'എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം, അങ്കിൾ,' ഞാൻ സൗമ്യതയോടെ പറഞ്ഞു. 'ഇതെല്ലാം എന്നോടു പറയേണ്ട കാര്യമില്ല.'

സഫ്ദർ എന്റെ സഞ്ചിയിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടി.

'ഇതെല്ലാം പൊലീസിനോ മാധ്യമങ്ങൾക്കോ കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ എല്ലാം തീർന്നു. നിങ്ങൾ സ്നേഹിച്ചുവെന്ന് പറയുന്ന സാറയെന്ന പെൺകുട്ടി എന്നത്തേക്കും ഒരു ഭീകരവാദിയായി മുദ്രകുത്തപ്പെടും.'

'ഞാൻ ആരുടെ അടുത്തേക്കും പോകുന്നില്ല. ഇത് പുറത്തു വന്നാൽ കൊലയാളിയോ, കൊലയാളികളോ ജാഗരൂകരാകും,' ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'ഭായ്, നീ കാര്യമായി പറയുകയാണോ? കൊലയാളിയുടെ പിറകേ പോകാൻ നിനക്കിപ്പോഴും താൽപര്യമുണ്ടോ?' ഏറെ നേരത്തിനുശേഷമാണ് സൗരഭ് സംസാരിച്ചത്.

'എന്തുകൊണ്ടില്ല?' ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'ഇതിൽ ഭീകരവാദികളുടെ കയ്യുണ്ടെങ്കിൽ അവർ നമ്മുടെ തലച്ചോറ് വെടിവെച്ചു തെറിപ്പിക്കും,' സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ കിടക്കയിൽ നിന്ന് താഴേക്കിറങ്ങി.

'നമുക്കതിനെക്കുറിച്ച് പിന്നീടു സംസാരിച്ചാലോ?' ഞാൻ സൗരഭിനോട് ചോദിച്ചു.

'യാതൊന്നും ഇനി സംസാരിക്കാനില്ല. ഞാൻ വീട്ടിലേക്ക് പോകുകയാണ്,' സൗരഭ് സാറയുടെ മുറിയിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി.

‘നിങ്ങളുടെ സുഹൃത്ത് പറയുന്നതു നേരാണ്. ഈ ആളുകൾ അപകടകാരികളാണ്. അവരാണ് സാറയെ കൊന്നതെന്ന സത്യം വേദനയോടെ അംഗീകരിക്കുകയും അങ്ങനെയങ്ങ് മുന്നോട്ടു പോകുകയും ചെയ്യുക മാത്രമാണു വേണ്ടത്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു,

ഞാൻ സഞ്ചി വലിച്ചടയ്ക്കുകയും മുതുകിലിടുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ പോകാനായി എഴുന്നേറ്റു.

‘എനിക്ക് ജീവിതത്തിൽ ഒരു കുഴപ്പമുണ്ട്, അങ്കിൾ. എനിക്ക് അങ്ങനെയങ്ങ് മുന്നോട്ടു പോകാനാകില്ല.’

*

കഫ്താൻ - അഴഞ്ഞതും നീളമുള്ളതുമായ കുപ്പായം

അധ്യായം 17

‘ഇപ്പോഴും ദേഷ്യത്തിലാണോ? എന്തെങ്കിലും കഴിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാനും സൗരഭും ഉച്ചഭക്ഷണനേരത്ത് ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സിന്റെ സ്റ്റാഫു മുറിയിലിരിക്കുകയാണ്. മൂന്നു ദിവസമായി അവനെന്നോട് സംസാരിച്ചിട്ടില്ല. ഞങ്ങളുടെ വീട് നിശ്ശബ്ദമായ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയാമുറി പോലെയാണ്. നിശ്ശബ്ദരായ ശസ്ത്രക്രിയ വിദഗ്ധരെ പോലെ ഞങ്ങൾ പരസ്പരം സംസാരിക്കാതെ ദൈനംദിന ജീവിതം മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോയി. ഞാൻ എല്ലാ തരത്തിലുള്ള പ്രലോഭനങ്ങളും- വിസ്കിയും രസഗുളകളും ‘ഹൈ ഡെഫിനിഷൻ’ അശ്ലീല സിനിമകളും- അവനെ പാട്ടിലാക്കാനായി ഉപയോഗിച്ചു. എന്നിട്ടും ഒരു വാക്കുപോലും പറയാൻ അവൻ തയ്യാറായില്ല. അവൻ പൊട്ടിത്തെറിക്കുകയോ പ്രാകുകയോ സാധനങ്ങൾ എറിഞ്ഞുടയ്ക്കുക പോലുമോ ചെയ്തില്ല. അസ്വസ്ഥനാകുമ്പോൾ ദുർമുഖം കാട്ടുന്നവനാണ് സൗരഭ്.

ഞങ്ങളിൽനിന്ന് ഏതാനും കസേരകൾ അപ്പുറമിരുന്ന് മറ്റു രണ്ടുപേർ ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നുണ്ട്.

‘ഞാൻ നല്ല ചൂട് പറക്കുന്ന ചോലെ ബട്ടൂരെ വാങ്ങിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരേണ്ണമെങ്കിലും കഴിക്കൂ,’ പൊരിച്ചെടുത്ത മാവിന്റെയും മസാലക്കൂട്ട് നിറഞ്ഞ ചോലെയുടെയും മത്തുപിടിപ്പിക്കുന്ന ഗന്ധം സൗരഭിന്റെ മൂക്കിനുള്ളിൽ നിറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അവൻ ഓരോ സഹജവാസനയെയും പൊരുതി തോൽപ്പിക്കുകയും ആഹാരത്തെ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ കാർബണികരസതന്ത്രത്തിന്റെ അഞ്ചിഞ്ച് കനമുള്ള പാഠപുസ്തകം വായിക്കുന്നത് തുടർന്നു. അത് കയ്യിലെടുക്കുന്നത് ജിമ്മിൽ പോയി പേശികൾ പെരുപ്പിക്കുന്നതിനു തുല്യമാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് കാരണമൊന്നുമില്ലാതെ അവൻ ബെൻസീൻ തന്മാത്രയുടെ ഷഡ്ഭുജ രൂപത്തിൽ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

‘ഞാൻ നമ്മളെ അപകടത്തിലേക്ക് തള്ളി വിടില്ല. നോക്ക്, കൊലയാളികളെ കണ്ടുപിടിക്കണമെന്ന് നിനക്കുമില്ലേ?’

‘കൊലയാളികൾ സെൽഫിയെടുക്കുമ്പോൾ അലങ്കാരമായി യന്ത്രത്തോക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നവരല്ലെങ്കിൽ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അവസാനം നീ സംസാരിച്ചല്ലോ. നിനക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ ജിജ്ഞാസയില്ലെന്നു മാത്രം എന്നോട് പറയരുത്.’

‘ഭായ്, ഇത് ജിജ്ഞാസയുടെ കാര്യമല്ല. നിങ്ങളുടെ ചന്തിയിലേക്ക് വെടിയുണ്ടകൾ തുരുതുരെ പാഞ്ഞുകയറാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്തതിന്റെ കാര്യമാണ്. നീ ആ ഭീകരവാദ സംഘടനയെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കാൻ പോകുകയാണോ? വെറുതേ രസത്തിന് മറ്റുള്ളവരെ കൊല്ലുന്നവരെക്കുറിച്ച്?’

‘എനിക്ക് അവരുടെ സംഘടനയിൽ യാതൊരു താൽപര്യവുമില്ല. സാറയ്ക്ക് എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നറിയാൻ മാത്രമാണ് ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.’

‘എന്തിന്?’ അവന്റെ ഉച്ചത്തിലുള്ള ചോദ്യം കേട്ട് രണ്ട് അധ്യാപകരും ഞങ്ങളെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി.

‘പതുക്കെ സംസാരിക്കൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘തുലഞ്ഞ് പോ,’ അവൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞാൻ നിന്നോടു സംസാരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.’

‘എനിക്കിത് അവസാനിപ്പിക്കണം, ഗോലു. ഞാനത് സാറയുമായി ഒരിക്കലും അവസാനിപ്പിച്ചില്ല. ബന്ധം വേർപിരിഞ്ഞപ്പോൾ പോലും അവൾ വളരെപ്പെട്ടെന്ന് സമ്പർക്കമെല്ലാം അവസാനിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. അവൾ തിരികെ വരാൻ ആഗ്രഹിച്ചപ്പോഴാകട്ടെ, നിരവധി ചോദ്യങ്ങൾ അവശേഷിപ്പിച്ച് എന്നെന്നേക്കുമായി എന്നെ വിട്ടു പോകുകയും ചെയ്തു. എനിക്കത് ഒരിക്കലും അവസാനിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.’

‘ക്ഷമിക്കണം, എന്താണ് നീ എപ്പോഴും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ അവസാനിപ്പിക്കൽ?’

‘അതു മറന്നേക്ക്.’

‘എനിക്കൊരിക്കലും ഒരു ക്യാമുകി ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇതെല്ലാം കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടത് എങ്ങനെയാണെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. എനിക്കത് കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടി വന്നിട്ടുമില്ല.’

‘നീ എന്നെ സഹായിക്കുമെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ഹൃദയവും-തലയും, ഓർമ്മയില്ലേ?’

‘ഭായ്, നീ നിന്റെ തല ഉപയോഗിക്കുന്നതാണു നല്ലത്. അല്ലെങ്കിൽ അവരത് വെട്ടിക്കളയും. നിന്റെ ഡീനിന്റെ നൈറ്റിയിട്ട ഭാര്യയെ കാണുന്നതു പോലെയാകില്ല അത്. ഇത് താരിക്- ഇ-ജുമ്മയാണ്.’

‘തഹ്റീക് - ഇ - ജിഹാദ്,’ ഞാൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘അതെന്തായാലും. സേഫിൽ നിന്നു കിട്ടിയ സാമഗ്രികളെല്ലാം റാണയ്ക്ക് കൊടുത്തേക്ക്.’

‘അയാൾ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുമെന്നതുപോലെ. ലക്ഷ്മണിനെ ജയിലിൽ നരകിക്കാൻ വിട്ടിട്ട് അയാൾ സന്തോഷത്തോടെ ഇരിക്കും.’

‘അത് ലക്ഷ്മണിന്റെ ദൗർഭാഗ്യം. നമ്മൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ് കേസുകൾ തെളിയിക്കുന്നത്. രാജ്യത്തിന്റെ ശാപമാണത്. നമുക്കതിൽ യാതൊരു കാര്യവുമില്ല.’

‘എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. നമുക്ക് സുരക്ഷിതമായി അൽപ സ്വല്പം അന്വേഷിച്ചതിനുശേഷം മാത്രം പൊലീസിന്റെ അടുത്തേക്കു പോയാലോ?’

‘എങ്ങനെ?’

‘ഞാനത് നിന്നോടു പറയാം. ആദ്യം ഈ ആഹാരം കഴിക്കാമോ?’
ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഈ ബട്ടൂർ പൂപോലെ മൃദുലമാണ്.’

ഞാൻ ആഹാരം നിറച്ചു പിഞ്ഞാണും അവന്റെ നേർക്ക് തള്ളി
നീക്കി. കാണാതെ പോയ കുഞ്ഞിനെ ഏറെ
വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം കണ്ടെത്തിയതു പോലെ സൗരഭ്
പിഞ്ഞാണത്തെ നോക്കി.

‘ഞാൻ പ്രാതൽ പോലും കഴിച്ചതല്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്തിന്?’

‘ഞാൻ അസ്വസ്ഥനാണെന്ന് നിന്നെ കാണിക്കാൻ,’ സൗരഭ് ഒരു
ബട്ടൂർ ചീന്തിയെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. പത്തിഞ്ച് നീളമുള്ള, വീർത്തു
നിൽക്കുന്ന ആ റൊട്ടി ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഒരു
ഗുഹാമനുഷ്യനെ പോലെ അവൻ കഷ്ണം കഷ്ണമാക്കി
നുറുക്കി.

‘ഒരിക്കലും നമ്മുടെ ദേഷ്യം ആഹാരത്തോടു കാണിക്കരുത്,’
ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നമ്മളെ പോലെയുള്ള ട്യൂഷൻ മാസ്റ്റർമാർ എന്ത്
അന്വേഷണമാണ് അല്ലെങ്കിലും നടത്താൻ പോകുന്നത്?’
ആദ്യത്തെ ബട്ടൂർ തിന്നു തീർക്കുന്നതിന് മുമ്പ് രണ്ടാമത്തേതും
കൈക്കലാക്കി കൊണ്ട് അവൻ ചോദിച്ചു.

‘വലിയ അന്വേഷണമൊന്നും ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എനിക്ക്
സിക്ക്നറിനോടു സംസാരിക്കണം. എന്തായാലും അവൻ
സാറയുടെ ബന്ധുവാണല്ലോ.’

‘ആ അർദ്ധസഹോദരനോ? ഫോണിന്റെ പവർബാക്കുപോലെ
എകെ 47 കൊണ്ടു നടക്കുന്നവനോ?’

‘നമുക്കവനോട് ആദ്യം ഫോണിൽ സംസാരിക്കാം.’

‘നരകം! ഇല്ല ഭായ്. നമ്പർ അറിഞ്ഞാൽ അവർ നിന്റെ പുറകെ വരും.’

‘നമുക്ക് ആ പാക്കിസ്ഥാൻ ഫോണിൽനിന്നു വിളിക്കാം. “എസ്” എന്നെഴുതിയ നമ്പർ അവന്റേതാണെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്.’

‘ഭായ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ തെല്ലിട നിർത്തി.

‘എന്താണ്?’

സൗരഭ് കയ്യുയർത്തി എന്നോട് കാത്തുനിൽക്കാൻ ആംഗ്യംകാട്ടി. അഞ്ചു നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം അവൻ ഒരു നീണ്ട ഏമ്പക്കം വിട്ടു. രണ്ട് അധ്യാപകരും അറപ്പോടെ ഞങ്ങളെ നോക്കി.

‘നന്നായിട്ടുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്തായാലും. ഞാൻ പറഞ്ഞത് എന്താണെന്നു വെച്ചാൽ, ഭായ്, നിനക്ക് അവനെ വിളിക്കാം. പക്ഷേ, എഴുതിവെച്ചോളൂ, നീ വാളെടുക്കുന്നത് യാതൊരു കാരണവുമില്ലാതെയാണ്.’

ഞങ്ങൾ എന്റെ മുറിയിലെ കട്ടിലിൽ രോമപുതപ്പ് പുതച്ചിരിക്കുകയാണ്.

““എസ്” അവനാണെന്ന് നിനക്കങ്ങനെയറിയാം?” സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘നമുക്കത് കണ്ടുപിടിക്കാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ആ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു. ഓരോ മണിയൊച്ചക്കൊപ്പവും എന്റെ ഹൃദയം ഉച്ചത്തിലുച്ചത്തിൽ മിടിച്ചു. ആരും ഫോണെടുത്തില്ല.

പത്ത് മണിയൊച്ചകൾക്കുശേഷം ഞാൻ വിളി അവസാനിപ്പിക്കുകയും നിരാശയോടെ തല കുലുക്കുകയും ചെയ്തു.

‘ആരുമെടുത്തില്ലേ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല.’

‘ഇതോടെ സാറാ ലോൺ കൊലപാതകക്കേസന്വേഷണം അവസാനിച്ചു. ശുഭരാത്രി,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ കട്ടിലിൽ നിവർന്നു കിടക്കുകയും രോമപുതപ്പുകൊണ്ട് ദേഹമാസകലം മൂടുകയും ചെയ്തു.

‘ഞാൻ ഒരു തവണകൂടി ശ്രമിക്കും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ആ നമ്പർ വീണ്ടും ഡയൽ ചെയ്തു. പ്രതികരണമൊന്നുമുണ്ടായില്ല.

‘ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കൂ. ആരുമത് എടുക്കില്ല,’ പുതപ്പിനടിയിൽ നിന്ന് തലനീട്ടി അവൻ പറഞ്ഞു. ‘ഭായ് വേറെ വിഷയം പറയാം- നീ ടിൻഡറിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതു പോലെ ചെയ്തോ? നിനക്ക് സൗജന്യമായി മാച്ചുകൾ കിട്ടും’

ഞാൻ അവനെ അവഗണിക്കുകയും ഫോൺ മാറ്റിവെക്കുകയും ചെയ്തു.

‘നിന്റെ മുറിയിൽ പോയി ഉറങ്ങ, സൗരഭ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇല്ല, ഭായ്, ഭീകരവാദികളെക്കുറിച്ചുള്ള സംസാരത്തിനുശേഷം എനിക്ക് തനിച്ചുറങ്ങാൻ പേടിയാണ്.’

‘ഗോലു, നിന്റെ വലുപ്പം നോക്ക്. തനിച്ചുറങ്ങാൻ നിനക്കെങ്ങനെ പേടിയാകും?’

സൗരഭ് ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഉറക്കം നടിച്ചു കിടന്നു.

ഞാൻ കിടക്കവിളക്ക് അണയ്ക്കുകയും സൗരഭിന്റെ അടുത്തു കിടക്കുകയും ചെയ്തു. മുകളിൽ നിശ്ചയമായി കിടക്കുന്ന പങ്കയുടെ ഇരുണ്ട ബാഹ്യരേഖകളിലേക്ക് ഞാൻ തുറിച്ചുനോക്കി. ഓർമ്മകൾ എന്റെ തലയ്ക്കുള്ളിൽ തളംകെട്ടിനിന്നു. എനിക്ക് സാറയെ നേരായും അറിയാമായിരുന്നില്ലേ? മറ്റാരുടെതോ

ആയിരുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിക്കു വേണ്ടിയാണോ ഞാൻ ആധി പിടിച്ചത്? അവളെയാണോ ഞാൻ ആദർശവത്കരിച്ചത്? ഞാനുമായി പിരിഞ്ഞതിനുശേഷമാണോ അവൾ മാറിയത്? എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരിൽ നിന്നേറ്റ അപമാനം അവളെ മൗലികവാദിയാക്കി മാറ്റിയോ? സാറയെ ഏറെ സ്നേഹിച്ച സിക്കൻ എന്തിനവളെ ഉപദ്രവിക്കണം?

ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം കുറ്റബോധം എന്നിൽ നിറഞ്ഞു. സുസ്ഥിരമായ കുടുംബത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സാറയുടെ അഭിലാഷം ഞാൻ കാണാതെ പോയതിനെക്കുറിച്ചും എന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ അംഗീകാരം ലഭിക്കാത്തതിൽ അവൾക്ക് മുറിവേറ്റതിനെക്കുറിച്ചും സഫ്ദർ പറഞ്ഞത് ഞാനോർത്തെടുത്തു. ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽ അകപ്പെട്ട ഞാൻ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാവാൻ ഉള്ള എല്ലാത്തിനോടും അള്ളിപ്പിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

ഫോണിന്റെ ഉച്ചത്തിലുള്ള മണിയൊച്ച എന്റെ ചിന്തകളെ തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘നാശം. ആ പാക്കിസ്ഥാൻ ഫോണാണ് ഒച്ചവെയ്ക്കുന്നത്.’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ പുതപ്പിനടിയിൽ നിന്ന് ചാടിയെഴുന്നേൽക്കുകയും ഒരു തൊട്ടി പാറ്റകളെ ആരോ തലയിലേക്കെറിഞ്ഞതുപോലെ മുറിക്ക് ചുറ്റും ഓടുകയും ചെയ്തു.

‘നമ്മൾ ചെയ്യുന്നതെന്താണ്, ഭായ്?’ അവൻ ചോദിച്ചു.

‘ശാന്തനാകൂ. അയാൾ തിരികെ വിളിക്കുകയാണ്.’

‘ഒരു പാക്കിസ്ഥാൻ ഫോണിൽ,’ പാക്കിസ്ഥാൻ ഫോണുകൾ കയ്യിലെടുത്തയുടനെ പൊട്ടിത്തെറിച്ച് നമ്മളെ കൊല്ലുമെന്നതു പോലെ സൗരഭ് അലറിക്കരഞ്ഞു. ഞാൻ വിരൽ ചൂണ്ടിനോടു ചേർത്ത് സൗരഭിനോട് മിണ്ടരുതെന്ന് ആംഗ്യം കാട്ടി.

ഞാൻ ഫോണെടുത്തു.

‘അസ്സലാമു അലൈക്കും,’ അപ്പുറത്തു നിന്ന് ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

‘ഹലോ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എന്നു വെച്ചാൽ അസ്സലാമു അലൈക്കും. ക്ഷമിക്കണം, വാ അലൈകുമുസ്സ ലാം.’

അപ്പുറത്തുള്ള മനുഷ്യൻ നിശ്ശബ്ദനാണ്.

‘ഇത് സിക്നൈറാണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ആരാണ്, ജനാബ്?’ അയാൾ തിരിച്ചു ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ സാറയുടെ ഫോണിലേക്കാണ് വിളിച്ചത്, അല്ലേ?’

‘ആരാണ് സംസാരിക്കുന്നത്? നിങ്ങൾക്ക് എവിടെ നിന്നാണ് ഈ ഫോൺ കിട്ടിയത്?’ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ സാറയുടെ സുഹൃത്താണ്.’

‘എന്താണ് നിങ്ങളുടെ പേര്?’

‘കേശവ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ പേരു പറഞ്ഞപ്പോൾ സൗരഭ് ഇരുപുരികങ്ങളും ഉയർത്തി. ഒച്ചവെയ്ക്കാതിരിക്കാൻ ഞാനവന്റെ വായ കൈകൊണ്ട് മൂടി.

‘ശ് ... എനിക്കവനോട് പേരു പറഞ്ഞേ തീരു, അല്ലെങ്കിലവൻ സംസാരിക്കില്ല,’ ഞാൻ സൗരഭിനോട് പതിയെ പറയുകയും ഫോണിലേക്ക് തിരിച്ചു പോകുകയും ചെയ്തു.

‘ഞാൻ കേശവാണ്. സാറയുടെ സുഹൃത്ത്. ഇത് സിക്നൈറാണോ? ശവസംസ്കാര ചടങ്ങിൽവെച്ച് നമ്മൾ കണ്ടിരുന്നു.’

‘ഉവ്വോ?’

അപ്പോൾ അത് സിക്കന്ദറാണ്.

‘നിങ്ങൾ എന്നെ ഓർക്കുന്നില്ലേ? സാറയുടെ രാജസ്ഥാനിൽ നിന്നുള്ള സുഹൃത്ത്?’

‘ആപ

*

എന്നോട് നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരുന്നു.’

‘അവൾ പറഞ്ഞിരുന്നോ?’ സാറ എന്നെക്കുറിച്ച് എന്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകുമെന്നാലോചിച്ച് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഈ ഫോൺ എങ്ങനെയാണ് നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിയത്?’

‘സിക്കന്ദർ ഭായ്, നമുക്കൊന്ന് കണ്ടാലോ?’

സൗരഭ് വീണ്ടും പ്രതിഷേധിക്കാനായി വായ തുറക്കുകയും ഞാനവന്റെ വായ മൂടുകയും ചെയ്തു.

‘എന്തിന്?’ സിക്കന്ദർ ചോദിച്ചു.

‘സാറയുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് ചില ചോദ്യങ്ങളുണ്ട്.’

‘എന്ത് ചോദ്യങ്ങൾ? കൊലയാളി ജയിലിലാണ്.’

‘കാവൽക്കാരൻ അത് ചെയ്തിട്ടില്ല.’

‘എനിക്ക് അതെക്കുറിച്ച് യാതൊന്നുമറിയില്ല.’

‘നമുക്ക് ഒരു തവണയെങ്കിലും കാണണം.’

‘ഇല്ല,’ അയാൾ ഫോൺ താഴെവെച്ചു. ഞാൻ സൗരഭിന്റെ വായിൽ നിന്ന് കയ്യെടുത്തു.

സൗരഭ് മിഴിച്ച കണ്ണുകളോടെ എന്നെ നോക്കി.

‘എന്താണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നീയൊരു ഭീകരവാദിയെ കാണാൻ പോകുകയാണോ?’

‘അയാൾ സാറയുടെ കുടുംബത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. കൂടാതെ, ഞങ്ങൾ കാണാനോ സംസാരിക്കാനോ പോകുന്നില്ല.’

‘കൊള്ളാം. മുന്നോട്ടു പോകാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത ഒരു ഘട്ടത്തിൽ നമ്മൾ എത്തിച്ചേരണമെന്നാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ കൊലപാതകത്തെ ചൊല്ലിയുള്ള ഈ ഒഴിയാബാധ അവസാനിക്കുമല്ലോ.’

‘എന്നിട്ട്, പകരം നാമെന്തു ചെയ്യും? ജയിക്കാൻ അസാധ്യമായ ഒരു പരീക്ഷയെ മറികടക്കാൻ ഒരു താൽപര്യവുമില്ലാത്ത കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുകയോ?’

അത് നമ്മുടെ ജോലിയാണ്, ഭായ്.’

ഞാൻ ഒപ്പോ ഫോൺ കൈയിലെടുക്കുകയും സിക്കനെറിന്റെ നമ്പർ വീണ്ടും ഡയൽ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. മൂന്ന് ശ്രമങ്ങൾക്കുശേഷം അയാൾ ഫോണെടുത്തു.

‘എനിക്ക് നിങ്ങളെ കാണാൻ താൽപര്യമില്ലെന്ന് പറഞ്ഞല്ലോ. ഇനി എന്നെ വിളിക്കരുത്,’ സിക്കൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്റെ മുന്നിലുള്ള മറ്റൊരു വഴി സാറയുടെ വീട്ടിൽ നിന്ന് കിട്ടിയതെല്ലാം പൊലീസിന് കൈമാറുകയാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സിക്കൻ നിശ്ശബ്ദനായി. എന്റെ അടിയന്തരശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കാൻ സൗരഭ് വായുവിൽ കൈവീശിക്കാണിച്ചു. ഞാൻ ഫോൺ നിശ്ശബ്ദമാക്കി.

‘എന്താണ്?’ ഞാൻ സൗരഭിനോട് ചോദിച്ചു.

‘നീ ആരെയാണ് ഭീക്ഷണിപ്പെടുത്തുന്നത്? ഒരു ഭീകരവാദിയെയോ?’ പരിഭ്രമത്തോടെ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ശാന്തനാകൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഫോൺ സംഭാഷണത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി.

‘നിങ്ങൾ അവിടെയുണ്ടോ, സിക്കൻ?’

‘ഉവ്വ്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘സിക്കൻ, പൊലീസിന്റെ അടുത്തേക്കു പോകാനോ നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാനോ എനിക്ക് യാതൊരു താൽപര്യവുമില്ല. സാറയെ കൊന്നത് ആരാണെന്നു കണ്ടെത്താൻ മാത്രമാണ്, അവളോട് അടുപ്പമുള്ള എല്ലാവരോടും ഞാൻ സംസാരിക്കുന്നത്.’

‘ഞാൻ എന്റെ ആപയെ കൊല്ലുമെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുണ്ടോ? എനിക്ക് ഏറെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒരാളെ?’

‘ഞാൻ അങ്ങനെ ഒരിക്കലും പറഞ്ഞില്ല. എനിക്ക് നിങ്ങളെ കാണണമെന്നേയുള്ളൂ. ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ അച്ഛനെയും കണ്ടു.’

‘ഞങ്ങൾ? നിങ്ങളുടെ കൂടെ വേറെ ആരെല്ലാമാണുള്ളത്?’

‘എന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത സുഹൃത്ത് മാത്രം, സൗരഭ്.’

“ദയവ് ചെയ്ത് എന്റെ പേരു പറയരുത്” സൗരഭ് ഉച്ചത്തിലും വ്യക്തമായും വിളിച്ചു പറഞ്ഞതിനാൽ എനിക്ക് അവന്റെ വായ വീണ്ടും പൊത്തേണ്ടി വന്നു.

ഒരു വീഡിയോ ഗെയിമിന് പറ്റിയ പശ്ചാത്തലമാണ് പഹർഗഞ്ച്. പരിക്കേൽക്കാതെ തെരുവുകളിലൂടെ കടന്ന് പോകുന്നതു തന്നെ ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്. നേരിയ ഇടവഴികളിലൂടെ മുന്നോട്ടു

നടക്കുന്നതിനിടയിൽ ഞാനും സൗരഭും ഓട്ടോറിക്ഷകളിൽനിന്നും സൈക്കിൾ റിക്ഷകളിൽനിന്നും പശുക്കളിൽനിന്നും കഴുതകളിൽനിന്നും മോട്ടോർബൈക്കുകളിൽനിന്നും വഴിയോരക്കച്ചവടക്കാരിൽനിന്നും ആയിരക്കണക്കിന് കാൽനട യാത്രക്കാരിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞു മാറി. അവസാനം ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ച സ്ഥലത്തെത്തി- കദം ശരീഫ് ആരാധനാലയത്തിനും ശിവക്ഷേത്രത്തിനുമിടയിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന നേംചന്ദ് പക്കോഡക്കടയിൽ. ഉദ്ദേശിക്കാതെയാണെങ്കിലും അങ്ങേയറ്റം മതേതരമായ ഒരിടമായിരുന്നു അത്!

ഇളംചാരനിറമുള്ള പത്താൻ സ്യൂട്ട് ധരിച്ച സിക്കൻർ ഞങ്ങളെക്കാൾ മുമ്പേ അവിടെയെത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. തുടുത്ത ശിശുമുഖം മറയ്ക്കാനോ കൂടുതൽ പകുത തോന്നാനോ അയാൾ മുഖത്ത് കുറ്റിത്താടി വളർത്തിയിരുന്നു. കടയിലെ ഓരോരുത്തരെയും അയാൾ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു; അയാളുടെ കാലുകളാകട്ടെ മുകളിലേക്കും താഴേക്കും തുള്ളിക്കളിച്ചു.

അയാൾ ഞങ്ങളെ ഇനിയും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല.

‘ഭായ്, നമുക്ക് പോകാം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘അയാളുടെ കുർത്തയ്ക്കുള്ളിൽ തോക്കു കണ്ടെക്കാം. അയാൾ നമ്മളെ കൊന്നേക്കാം.’

‘അയാളെന്തിനതു ചെയ്യണം?’

‘അയാൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള എന്തിനും. അയാളുടെ പക്കോഡകൾക്ക് നമ്മൾ ആവശ്യമുള്ള ചട്നി അവശേഷിപ്പിച്ചിട്ടു എന്നു പറഞ്ഞതും! എന്തു കാരണത്തിനും അയാൾക്ക് നമ്മളെ കൊല്ലാം.’

‘ചട്നി?’

‘നമ്മൾ പക്കോഡ കഴിക്കുന്നുണ്ട്, ഇല്ലേ? ഈ സ്ഥലം പക്കോഡയ്ക്ക് പ്രശസ്തമാണ്.’

‘ഞാൻ അകത്തേക്കു പോകുകയാണ്,’ തലയാട്ടിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ ഇതാ ഇവിടെയുണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് എന്നോടു സംസാരിക്കാനുള്ളതെന്താണ്?’ ഞാൻ നടന്നടുത്തയുടനെ സിക്കൻർ ചോദിച്ചു.

‘സംസാരിച്ചു തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് നമുക്കെല്ലാം ആഹാരം കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞാലോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ആഹാരം സൗരഭിനെ കർമ്മനിരതനാക്കുകയും അവന്റെ പേടി കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഞങ്ങൾ അരക്കിലോ പലതരത്തിലുള്ള പക്കോഡകളും മൂന്നു കപ്പ് മധുരമുള്ള മസാലച്ചായയും കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു.

വെയ്റ്റർ ഞങ്ങളാവശ്യപ്പെട്ട ആഹാരം മിനിറ്റുകൾക്കുള്ളിൽ കൊണ്ടു വന്നു: ഗോബി, ആലു, ഉള്ളി, മുളക്, പാലക്ക് പക്കോഡകൾ അതിലുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാം എരിവുള്ളതും രണ്ടു തവണ പൊരിച്ചെടുത്തതും. പച്ചക്കറികൾ തിന്നാൻ പക്കോഡകളേക്കാൾ സ്വാദിഷ്ഠവും അനാരോഗ്യകരവുമായ മറ്റൊരു വഴിയില്ല.

സിക്കൻർ ആഹാരം തൊട്ടില്ല. സൗരഭ് എല്ലാതരം പക്കോഡയും ഓരോന്നു വീതമെടുത്തു.

‘നിങ്ങൾ കഴിക്കുന്നില്ലേ?’ സൗരഭ് സിക്കൻറിനോടു ചോദിച്ചു. ‘അല്പം രുചിച്ചു നോക്കൂ.’

സൗരഭിന് ആരോടെങ്കിലും പേടി തോന്നിയാൽ അവൻ അയാളോട് ഒട്ടിച്ചേർന്നു നിൽക്കാൻ ശ്രമിക്കും.

‘ഞങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ സഹായം വേണം. ഞങ്ങൾ സാറയുടെ കേസ് തെളിയിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇവനാണു ശ്രമിക്കുന്നത്. ഞാൻ വെറുതെ കൂടെ നടക്കുന്നതേയുള്ളൂ,’ പച്ചമുളകു പക്കോഡ കടിച്ചുകൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കെങ്ങനെ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനാകും?’ സിക്കൻർ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ അവളോട് നല്ല അടുപ്പത്തിലായിരുന്നില്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ആപ എനിക്ക് രണ്ടാമത്തെ അമ്മയെ പോലെയായിരുന്നു.’

‘തഹ്‌രീക്-ഇ-ജിഹാദിലെ ആരെങ്കിലുമാണോ അവളെ കൊന്നത്?’

സംഘടനയുടെ പേരു കേട്ടയുടനേ സിക്കൻർ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. സൗരഭ് അവന്റെ മുഖം എന്റെ ചുമലിനു പുറകിലൊളിപ്പിച്ചു.

‘എനിക്ക് പോകണം,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എന്തുകൊണ്ട്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘നമ്മളിപ്പോൾ കണ്ടതല്ലേയുള്ളൂ. ദയവായി ഇരിക്കൂ. അഞ്ചു മിനിറ്റു മാത്രം.’

ഒന്നും ബോധ്യപ്പെടാത്തതുപോലെ ഞങ്ങളെ നോക്കിയെങ്കിലും സിക്കൻർ ഇരുന്നു. ഞാൻ ഒരു കപ്പു ചായ അയാളുടെ നേരെ നീക്കി വെച്ചു. അയാൾ കാർക്കശ്യത്തോടെ തല നിഷേധഭാവത്തിൽ കുലുക്കി.

‘തഹ്‌രീകിനെ കുറിച്ച് നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞതാരാണ്?’ സിക്കൻർ ചോദിച്ചു. ‘ആപയെ ഒഴിച്ചു നിർത്തിയാൽ യാതൊരു താല്പര്യവും ഇക്കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്കില്ലെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്.’

‘എനിക്കില്ല. സാറയോട് നിങ്ങൾ അവസാനമായി സംസാരിച്ചതെന്താണ്?’

‘മരിക്കുന്നതിന് മുന്നൂ ദിവസം മുമ്പ്. ആപ എന്നെ വിളിച്ചു.’

‘എന്താണ് നിങ്ങൾ രണ്ടു പേരും സംസാരിച്ചത്?’

‘അതിൽ നിങ്ങൾ തലയിടേണ്ടതില്ല. സഹോദരന്റെയും സഹോദരിയുടെയും സംസാരം.’

‘നിങ്ങൾ അർദ്ധസഹോദരനല്ലേ?’ വായിൽ ചൂടുള്ള ഗോബി പക്കോഡ തിരുകിക്കൊണ്ട് സൗരഭ് ചോദിച്ചു. സിക്നൻ അവനെ തുറിച്ചു നോക്കി.

‘അർദ്ധസഹോദരങ്ങൾക്കിടയിലും ശരിക്കുമുള്ള അടുപ്പമുണ്ടാകാം,’ സിക്നൻ പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും,’ സൗരഭ് തനതായ പ്രീണനമട്ടിൽ പറഞ്ഞു. ‘എന്തെങ്കിലും കഴിക്കൂ, സിക്നൻ ഭായ്. മുളകുപക്കോഡ വളരെ നല്ലതാണ്.’

സിക്നൻ അവനെ അവഗണിച്ച് എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘എന്നെ കണ്ടിട്ട് ഒരു പാടായെന്ന് ആപ പറഞ്ഞു. പിന്നെ ... ഞാൻ ശരിക്കുള്ള ജോലിക്ക് പോകണമെന്നും.’

‘അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്തു ജോലിയാണു ചെയ്യുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘നിങ്ങൾക്ക് പറയാൻ ബുദ്ധിമുട്ടില്ലെങ്കിൽ.’

‘അല്ലറച്ചില്ലറ ജോലികൾ. ചിലപ്പോൾ ഡൽഹിയിൽ, ചിലപ്പോൾ ശ്രീനഗറിൽ.’

‘എന്താക്കെയാണ് അല്ലറച്ചില്ലറ ജോലികൾ?’

‘ട്രക്കുകളിൽ സാധനങ്ങൾ കയറ്റൽ. രാജ്യത്തിലങ്ങോളമിങ്ങോളം ചരക്കെത്തിക്കാൻ കൾമീരി

വ്യാപാരികളെ സഹായിക്കൽ. അങ്ങനെയുള്ള ജോലികൾ.’

‘അസ്വസ്ഥനാകരുത്, നിങ്ങൾക്ക് തഹ്‌രീക്-ഇ-ജിഹാദുമായി ബന്ധമുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കതിന് മറുപടി പറയാൻ ആഗ്രഹമില്ല. നിങ്ങൾ എന്തിനതറിയണം?’

‘സാരയ്ക്ക് തഹ്‌രീകുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നോ എന്നെനിക്കറിയണം. അതെങ്കിലും എന്നോടു പറയൂ, സിക്കൻ.’

‘ഇല്ല.’

‘അപ്പോൾ...’ ഞാൻ പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴേക്കും സിക്കൻ എഴുന്നേറ്റു.

‘എന്താണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘നിങ്ങളെന്തിനാണ് നിൽക്കുന്നത്?’

അയാൾ മറുപടി പറയാതെ കൈത്തോക്ക് പുറത്തെടുത്തു.

സൗരഭ് വാ തുറന്നു. ഞങ്ങളോട് സിക്കൻ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ പോലും സൗരഭ് അറിയാതെ കൈകൾ മുകളിലേക്ക് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. ആവശ്യത്തിലധികം സിനിമകൾ കണ്ടതിന്റെ ഫലം! അവന്റെ ഒരു കയ്യിൽ ഉള്ളിപ്പക്കോഡയുണ്ടായിരുന്നു.

‘സിക്കൻ ഭായ്, നമ്മൾ സംസാരിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. എന്താവശ്യത്തിനാണ്...’ ശബ്ദം കഴിയാവുന്നത്ര ശാന്തമാക്കി ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘വായടക്ക്, ഹറാമി. മതിയാക്ക്. ആപയും നിങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അവസാനിച്ച് ഏറെയായെന്ന് എനിക്കറിയാം. നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നടത്തുന്ന കുറ്റാന്വേഷണം പിന്നെയെന്തിനാണ്?’

അയാൾ തോക്ക് എന്റെ മുഖത്തേക്ക് ചൂണ്ടി.

ഹൃദയാഘാതമുണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നിപ്പോയി. ഞാൻ

എന്റെ കൈപ്പടങ്ങൾ അനുനയിപ്പിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ പരത്തിവെച്ചു.

‘നിങ്ങളെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയതിൽ വേദിക്കുന്നു. ഞാൻ സംസാരിക്കാൻ മാത്രമാണ് ആഗ്രഹിച്ചത്.’

‘ഞാൻ പോകുന്നു. എന്നെ പിന്തുടരരുത്, മനസ്സിലായോ?’

സിക്കൻ പുറത്തേക്കു പോകുന്നതു നോക്കി വെയ്റ്റർമാരും ആഹാരം കഴിക്കാൻ വന്നവരും കടയുടമയും തരിച്ചു നിന്നു. അയാൾ പുറത്തെ നിരത്തിലെത്തുകയും തോക്ക് കുർത്തയുടെ കീഴയിലേക്ക് തിരിച്ചിടുകയും ചെയ്തു. നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അയാൾ പഹർഗഞ്ജിലെ ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ മാഞ്ഞുപോയി.

‘അയാൾ പോയി,’ ഞാൻ സൗരഭിനോടു പറഞ്ഞു. ‘ഇനി നിനക്ക് കൈകൾ താഴെയിടാം.’

‘ഹു...’ കൈകളുയർത്തിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടു തന്നെ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘ആദ്യം വായിലുള്ളത് തിന്നുതീർക്ക്.’

സൗരഭ് അതു വിഴുങ്ങിത്തീർത്ത് സംസാരിച്ചു.

‘എന്തൊരു നാശം!’ സൗരഭ് അലറി. ‘എനിക്ക് അച്ഛനമ്മമാരുണ്ട്. നാശം, നാശം, കേശവ്. ഞാൻ നിന്റെ കൂടെ ഇനിയൊരിക്കലും വരില്ല. നമ്മൾ ട്രൂഷനെടുക്കുന്നവരാണ്, ജെയിംസ് ബോണ്ടിന്റെ അനന്തരവന്മാരല്ല.’

‘നമുക്ക് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലല്ലോ. ഓടിപ്പോയവനാണ് ഭീരു.’

‘അയാൾ പോയിത്തുലയട്ടെ. നമുക്ക് പക്കോഡ കഴിക്കാമെന്നല്ലേ നീ പറഞ്ഞത്? അയാളിപ്പോൾ നമ്മളെ പക്കോഡയാക്കിയേനേ.’

ഞാൻ കടയുടമയോട് ബില്ലു കൊണ്ടു വരാൻ ആംഗ്യം കാട്ടി.

‘കുഴപ്പമില്ല, സാഹിബ്. അതു സൗജന്യമായി കരുതു,’ കടയുടമ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ പോകുന്നതു വരെ അയാൾ ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ചു.

*

ആപ - ചേച്ചി

അദ്ധ്യായം 18

‘പക്കോഡ പരാജയം’ കഴിഞ്ഞ് ഒരാഴ്ചക്കുശേഷം ഞങ്ങൾ സ്വീകരണമുറിയിലിരുന്ന് ടിവിയിൽ ഒരു റിയാലിറ്റി ഷോ കാണുകയായിരുന്നു. പരിപാടിയിൽ കൊച്ചു പെൺകുട്ടികൾ മുഖത്ത് ചായം പുരട്ടി മാദകന്യത്തം കളിച്ചു. സൗരഭിന്റെ കണ്ണുകൾ ആ സീസണിലെ ഫിനാലെയിൽ ഒട്ടിച്ചേർന്നു നിന്നു. പരിപാടി കാണുന്നതിനിടയിൽ ഞാൻ ഫോണിലും വ്യാപൃതനായിരുന്നു.

‘നിന്റെ ഫോൺ താ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ഞാനവനെ അവഗണിച്ചു.

‘നീയെന്തിനാണ് ഇതു കാണുന്നത്? ഇത്തരം പരിപാടികൾ അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കും,’ ഫോണിൽ തന്നെ കണ്ണുറപ്പിച്ച് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്താണ് അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കുന്നതെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു തരാം,’ എന്റെ ഫോൺ തട്ടിപ്പറിച്ച് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്തു നരകമാണിത്, ഗോലു?’

‘നീ ഫോണിൽ എന്തു ചെയ്യുകയായിരുന്നു?’

‘ഒന്നുമില്ല. എന്റെ ലിങ്ക്ഡ്ഇൻ പ്രൊഫൈൽ പുതുക്കിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കി.’

‘പുതുക്കാൻ നമുക്ക് യാതൊന്നുമില്ല. നമുക്കിപ്പോഴും അതേ വിലക്ഷണമായ പ്രൊഫൈൽ തന്നെയാണുള്ളത്.’

‘ഒരു പുതിയ ഫോട്ടോ ചേർക്കാമെന്നു കരുതി.’

‘കുന്തം! ഫോണിൽ ട്വിറ്റർ തുറന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നതെന്തിനാണ്?’

മുന്നി ബദ്നാം ഹുയി എന്ന പാട്ടിനോടൊത്ത് ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടി വട്ടം കറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ഇടിവെട്ടു പോലുള്ള

കയ്യടിയോടെ വിധികർത്താക്കളും കാണികളും അവളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഈ അസംബന്ധം നിയമവിയേധമാകുന്നതെങ്ങനെ?’ സൗരഭിന്റെ ചോദ്യം അവഗണിച്ചു കൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘മറുപടി പറയൂ, ഭായ്.’

‘ഞാൻ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘വിവരം പുതുക്കുകയാണ്. സമകാലിക സംഭവങ്ങൾ.’

‘എനിക്കതു കാണാം. നീ ട്വിറ്ററിൽ തഹ്‌രീക് -ഇ-ജിഹാദ് തിരഞ്ഞു.’

‘ഉവ്വോ?’

സൗരഭ് ടിവി നിർത്തി. അവൻ എന്നെ അഭിമുഖീകരിക്കാനായി കാപ്പിമേശയിൽ വന്നിരുന്നു. താങ്ങാനാകുന്നതിൽ കൂടുതൽ ഭാരം പേറി അതു ഞരങ്ങി.

‘ഭായ്, ഞാൻ വളരെ ഗൗരവത്തിലാണ്,’ എന്നെ മോഹനിദ്രയിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു പോലെ അവൻ എന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് തുറിച്ചുനോക്കി.

ഞാൻ താഴേക്കു നോക്കി.

‘നീ ആ ഭ്രാന്തന്റെ തോക്കു കണ്ടല്ലോ. നീ ആ കേസ് ഇനിയൊരിക്കലും തൊടില്ല.’

‘ഞാൻ ഫോണിൽ വെറുതെ കറങ്ങുകയായിരുന്നു.’

‘ഭീകരസംഘടനകളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ തിരയുന്നത് വെറുതെ കറങ്ങിനടക്കലാണോ?’

‘എനിക്ക് വെറുതെ ജിജ്ഞാസ തോന്നി. നോക്ക്, നമുക്ക് മുമ്പേ ഇതറിയാം. സിക്കന്ദർ തഹ്‌രീകിന്റെ ഭാഗമാണ്. സാറയെയും

തഹ്‌രീകിനെയും കുറിച്ച് ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ അയാൾ ഓടിപ്പോയി.’

സൗരഭ് ചുണ്ടിൽ ഒരു വിരൽ ചേർത്തു.

‘ശ്ലൂ ... ഭായ്. ഞാൻ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കാനാണു പറഞ്ഞത്. നീ ഭ്രാന്തനായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.’

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്തോ അസംബന്ധം സംഭവിച്ചു. ഭീകരവാദികൾ സാറയെ കൊന്നു. കഥ തീർന്നു. അതിനെക്കുറിച്ച് നീ ഇനിയൊരിക്കലും ചിന്തിക്കില്ല. ഒരിക്കലും! കൂടുതൽ സിദ്ധാന്തങ്ങളൊന്നും തന്നെ വേണ്ട. കൂടുതൽ വിശകലനവും. അതു നിന്റെ തലയിൽ നിന്ന് തുടച്ചു മാറ്റ്.’

‘എങ്ങനെ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘വേറൊന്നിനെക്കുറിച്ചും എനിക്ക് ചിന്തിക്കാനാകുന്നില്ല. വേറൊന്നിനും ജീവിതത്തിൽ അർത്ഥമുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. വേറൊന്നിനും പുള്ളു വില പോലും തോന്നുന്നില്ല.’

‘ഒരു പുതിയ ജോലി കിട്ടുന്നതോ?’ ഞാൻ നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി.

‘എനിക്ക് പുതിയ ജോലി കിട്ടണമെന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനെക്കുറിച്ച് ഞാനിപ്പോൾ ഒരു ചുക്കും ചിന്തിക്കുന്നില്ല.’

‘ഒരു പുതിയ പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതോ?’

‘ഞാൻ ആ മാനസികാവസ്ഥയിലല്ല. ഒരു പെൺകുട്ടി തന്നെ എനിക്ക് ആവശ്യത്തിന് നോവു നൽകി.’

‘ടിൻഡർ, ഭായ്, വേദനയില്ലാത്ത സ്നേഹമാണത്. എനിക്ക് ടിൻഡറിൽ രണ്ടു മാച്ചുകൾ കിട്ടി.’

‘ഉവ്വോ? എന്നിട്ടെന്തു സംഭവിച്ചു?’

‘യാതൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല. ചാറ്റു ചെയ്തതോടെ അവർ എന്നെ അൺമാച്ചു ചെയ്തു.’

‘എന്ത്? എന്തുകൊണ്ട്?’

‘സത്യസന്ധതയെ അവർ വിലമതിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞു. ശരിയെന്ന് ഞാനും. ഞാനെന്താണു തേടുന്നതെന്ന് അവർ ചോദിച്ചു. ഞാനത് പറയുകയും ചെയ്തു.’

‘അവരോട് നീ എന്താണു പറഞ്ഞത്?’

‘ലൈംഗികബന്ധമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു. അല്ലെങ്കിൽ ശാരീരികമായി എന്തെങ്കിലും. കൈ കൊണ്ടുള്ള പണി പോലും മതിയാകും.’ ഭാവഭേദമില്ലാത്ത മുഖത്തോടെ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘നീ എന്തു പറഞ്ഞെന്ന്?’

‘ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞല്ലോ. ഞാൻ സത്യസന്ധത കാണിച്ചതാണ്.’ ഞാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘എന്നിട്ട്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അവരെന്നെ ഒഴിവാക്കി. കൊടിച്ചിപ്പട്ടികൾ. സത്യസന്ധത, എന്റെ ചന്തിയാണത്.’

‘ഇവിടെ വരു എന്റെ “ശാരീരികമായി എന്തെങ്കിലും” ഓമനേ,’ അവനെ കരടിപ്പിടുത്തം പിടിക്കാൻ നോക്കിയിട്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്നെ വിടു. എന്നിട്ട് ഞാൻ പറയുന്നത് കാര്യമായെടുക്കൂ.’

‘ഞാൻ കാര്യമായെടുത്തു,’ പൊട്ടിച്ചിരി തുടർന്നുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘കാര്യമായി ചോദിക്കുകയാണ്, “കൈ കൊണ്ടുള്ള പണി പോലും കുഴപ്പമില്ല,” എന്നു നീ ശരിക്കും പറഞ്ഞോ?’

‘ഞാൻ താമസം മാറ്റുകയാണ്. ഞാനാണോ കേസാണോ വേണ്ടതെന്ന് നീ തീരുമാനിക്കൂ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. എന്റെ മുഖത്തുനിന്ന് ചിരി ആവിയായിപ്പോയി.

ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അല്പനേരത്തേക്ക് ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

സൗരഭ് മേശക്കടുത്തു നിന്ന് എഴുന്നേറ്റു. ‘എനിക്ക് ആവശ്യമായ മറുപടി കിട്ടി. ഞാൻ ഈ വാരാന്ത്യത്തിൽ താമസം മാറ്റും,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘നീ എന്ത് വൈകാരികനാടകമാണ് കളിക്കുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ഇരിക്കാൻ ഞാനവന്റെ കൈ പിടിച്ചു വലിച്ചു.

‘എന്താണ്?’ അവൻ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘തുലഞ്ഞുപോകട്ടെ. എനിക്കേറെ കാര്യങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. ഇനി നിന്നെക്കൂടി നഷ്ടപ്പെടുത്താനാകില്ല.’

‘നേരായും, ഭായ്? നീയെന്നിക്കുവേണ്ടി അതു ചെയ്യുമോ?’

‘നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള നല്ല കാര്യങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നിർബന്ധിച്ചു പറയിപ്പിക്കരുത്! ടിവി വെയ്ക്ക്. മൂന്നി ബദ്നാം പെൺകുട്ടി വിജയിച്ചോ എന്നറിയാൻ എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ട്.’

‘കൂടുതൽ കുട്ടികളെ ചേർത്തുന്നതിൽ നമുക്ക് പരാജയം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് സമ്മതിച്ചു തരാനാകില്ല,’ ചന്ദൻ പറഞ്ഞു.

പാൻ മസാലയുടെ, വില കുറഞ്ഞ കൊളോണിന്റെ മണവും പൊതുവെയുള്ള അപ്രിയവും ആ മുറിയിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നു. കോർപ്പറേറ്റുകളിലെ ആഴ്ച തോറുമുള്ള മാനേജ്മെന്റ്

യോഗങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് ദി ഇക്കണോമിക് ടൈംസിൽ വന്ന ലേഖനം ചന്ദൻ വായിച്ചിരുന്നു. ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സ് ഒരു സേച്ഛാധിപത്യസ്ഥാപനമാണ്, കോർപ്പറേറ്റല്ല എന്ന വസ്തുത അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ചന്ദൻ ആ ആശയത്തെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ ശനിയാഴ്ച രാവിലെ എട്ടുമണിക്ക് ക്ലാസുകൾ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പുള്ള രണ്ടു മണിക്കൂർ ചന്ദന്റെ മുറിയിൽ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യണം. അത്തരം യോഗങ്ങൾക്ക് ചന്ദൻ ഔപചാരികമായി സൂട്ടുകൾ ധരിച്ചു. ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സിനിമകളിലെ വില്ലന്റെ മകളുടെ വിവാഹത്തിന് ചമഞ്ഞൊരുങ്ങിയ അയാളുടെ സഹായിപ്പോലെയൊണ് അപ്പോൾ ചന്ദൻ!

അതിരാവിലെയുള്ള അത്തരം യോഗങ്ങൾ അദ്ധ്യാപകരും ശിപായിമാരും- സെക്സി ഷീല പോലും- വെറുത്തു.

‘വളരെ നല്ല തീരുമാനം, സാർ,’ രസതന്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്ന ബ്രിജ് ചൗബേ ആദ്യത്തെ യോഗത്തിൽ പറഞ്ഞു.

‘നമ്മളിപ്പോൾ നേരായും പ്രൊഫഷണലായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു,’ മോഹൻ എന്ന ഭൗതികശാസ്ത്ര അദ്ധ്യാപകൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ‘ഉത്തോലകം’ എന്നാണറിയപ്പെടുന്നത്. ഉത്തോലകങ്ങളെന്ന ഒരൊറ്റ വിഷയം പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഡൽഹിയൊട്ടാകെ പ്രശസ്തനാണ് അയാൾ.

ചന്ദൻ അറോറയോട് പറ്റിക്കൂടി സുഖിപ്പിക്കലെന്നത് ഒരു കലാരൂപമാണ്. സെക്സി ഷീലയ്ക്ക് അക്ഷരാർത്ഥത്തിലും മറ്റുള്ള അദ്ധ്യാപകർക്ക് ആലങ്കാരികമായും അതു ചെയ്യേണ്ടി വരും. അവരെല്ലാം അക്കാദമിയിൽ ഞങ്ങളേക്കാൾ മിടുക്കരാണ്. എന്നാൽ ഇന്ന് ചന്ദന്റെ മാനസികഭാവം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിൽ എല്ലാ വ്യാജസ്തുതികളും പരാജയപ്പെട്ടു.

‘കുട്ടികളുടെ എണ്ണം നോക്ക്! മൂന്നു മാസത്തിനുള്ളിൽ അത് 402-ൽ നിന്ന് 376 ആയി ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. സംസാരത്തിനിടയിൽ അയാളുടെ വായിൽനിന്ന് പാൻ

മസാലയുടെ ഒരു തുള്ളി പുറത്തു കടക്കുകയും എന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ പതിക്കുകയും ചെയ്തു. സൗരഭ് അതു കാണുകയും മുഖത്ത് അറപ്പു പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സഹതാപം കാണിക്കാനായി അവൻ എനിക്കൊരു ടിഷ്യൂ നീട്ടി.

‘ശ്രീമാൻ സൗരഭ് മഹേശ്വരി,’ ചന്ദൻ അറോറ പറഞ്ഞു.

‘സാർ,’ നിവർന്നിരുന്നുകൊണ്ട് സൗരഭ് മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കൂ,’ ചന്ദൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്, സാർ.’

നിങ്ങളെന്താണ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്?’

‘സാർ?’

‘ഏതു വിഷയം?’

‘രസതന്ത്രം. താങ്കളെന്ന ജോലിക്കു വെച്ചിരിക്കുന്നത് അതിനാണല്ലോ.’

‘എല്ലാ വാതക നിയമങ്ങളും എന്നോടു പറയൂ.’

അവിടെയിരുന്ന എട്ട് അധ്യാപകരും സെക്സി ഷീലയും പരസ്പരം വിലക്ഷണമായി നോക്കി.

‘താങ്കൾ കാര്യമായി പറഞ്ഞതാണോ, ചന്ദൻ സാർ?’

‘അതെ. ഈ കാര്യങ്ങൾ എന്റെ ആളുകൾക്ക് അറിയാമോ എന്നു നോക്കട്ടെ.’

‘ബോയിലിന്റെ നിയമം, ചാൾസിന്റെ നിയമം, ഗ്രഹാമിന്റെ വ്യാപന നിയമം, അവോഗാഡ്രോയുടെ നിയമം, ഡാൽട്ടന്റെ ഭാഗിക മർദ്ദ നിയമം. അതോരോന്നും വിശദീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടോ സാർ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല,’ ചന്ദൻ മൂരണ്ടു. ‘പക്ഷേ, കുട്ടികളുടെ എണ്ണം താഴേക്കുപോയതെന്താണെന്ന് വിശദീകരിക്കണം. അത് പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ വിശേഷം കൊണ്ടായിരിക്കും.’

ആരും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

‘ഞാൻ എല്ലാവരുടെയും ശമ്പളം വെട്ടിക്കുറയ്ക്കാൻ പോകുകയാണ്. ഒരു മാസം പത്ത്, അല്ലെല്ല ഇരുപതു ശതമാനം കുറവ്,’ ചന്ദൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’ ഞാനറിയാതെ പറഞ്ഞു പോയി. ഹിറ്റ്ലറിനോട് മുഖത്തുള്ളത് കോമാളിമീശയാണെന്ന് ഞാൻ നേരിട്ടു പറഞ്ഞതു പോലെ എല്ലാവരും ഞെട്ടലോടെ എന്നെ നോക്കി.

‘നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ലേ? കച്ചവടം മോശമായാൽ ശമ്പളവും കുറയും,’ ചന്ദൻ പറഞ്ഞു.

‘കുട്ടികളുടെ എണ്ണം കുടിയപ്പോൾ നിങ്ങളൊരിക്കലും ശമ്പളം വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുമില്ല,’ ചന്ദൻ കേൾക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ താഴ്ന്ന ശബ്ദത്തിൽ പിറുപിറുത്തു.

‘നിങ്ങളെന്താണു പറഞ്ഞത്?’ ചന്ദൻ ചോദിച്ചു.

‘ഒന്നുമില്ല, സാർ. മറ്റു കോച്ചിങ് ക്ലാസുകളും തുറന്നിട്ടുണ്ട്. ജെഇഇയ്ക്കുവേണ്ടി തയ്യാറെടുക്കാൻ ഓൺലൈൻ ആപ്പുകളുമുണ്ട്.’

കഴുത്തറപ്പൻ മത്സരത്തിനുവേണ്ടി കുട്ടികളെ തയ്യാറെടുപ്പിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ സ്വന്തം വ്യാപാരം ആ മത്സരത്തിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെടുമെന്ന് വിചാരിക്കരുത്.

‘നിങ്ങൾ ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടോ? നിങ്ങൾ കുട്ടികളോട് അവരുടെ കൂട്ടുകാരെയും ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടു വരാൻ പറയാറുണ്ടോ? പുതിയ കുട്ടികളെ കിട്ടാൻ അതാണ് ഏറ്റവും മികച്ച വഴി,’ ചന്ദൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾ അധ്യാപകരാണ്, സാർ. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതൊന്നും മാന്യമായി തോന്നാറില്ല...’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത് മാന്യത? ഇത് കച്ചവടമാണ്, ബെഹൻചോഡ്.

*

മനസ്സിലായോ?’

ഡൽഹിയുടെ ഔദ്യോഗികമായ അഭിവാദ്യം ചന്ദൻ ഉപയോഗിച്ചതു കേട്ട് സെക്സി ഷീല ചുവന്നുപോയി. ചിലപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നിയതാകാം, തന്റെ കാമുകന്റെ പുരുഷാധികാരപ്രദർശനം അവളിലല്ല വികാരമുണർത്തിയതുപോലെ തോന്നി.

സൗരഭ് എന്നെ നോക്കി. ശാന്തനായിരിക്കാൻ ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ട് അവനോടു പറഞ്ഞു.

ചന്ദൻ തുടർന്നു, ‘നിങ്ങൾ സ്വയം “അധ്യാപകർ” എന്നു വിളിക്കുന്നതും നിർത്തൂ. ബിരുദങ്ങളും ഡിപ്ലോമകളും കൊടുക്കുന്ന സർവ്വകലാശാലയല്ല ഇത്. ഇതൊരു കോച്ചിങ് സെന്ററാണ്. ഒരു പരീക്ഷയെ മറികടക്കാൻ നമ്മൾ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അതിൽനിന്ന് പണവുമുണ്ടാക്കുന്നു.’

മേശയ്ക്കു ചുറ്റുമിരുന്ന എല്ലാവരും തല താഴേയ്ക്ക് തൂക്കിയിട്ടു.

‘പുറത്തു കടക്കൂ, എല്ലാവരും! ഇത്തവണ ശമ്പളം വെട്ടിക്കുറയ്ക്കും. അടുത്ത മൂന്നുമാസത്തിനുള്ളിൽ കുട്ടികളുടെ എണ്ണം മെച്ചപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഓരോരുത്തരെയായി പിരിച്ചു വിടും. അതൊരു അത്യാവശ്യമാണ്. ശ്രീമാൻ വാതക നിയമങ്ങൾ, നിങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും, കേട്ടല്ലോ?’

‘ഉവ്വ്, സാർ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കയാളെ വെറുപ്പാണ്!’ സൗരഭ് ക്രോധത്തോടെ ഇടനാഴിയിൽവെച്ച് എന്നോടു പിറുപിറുത്തു. ‘ആ ജിഹാദി സിക്നറിനെക്കൊണ്ട് ഇയാളെയൊന്ന് കൊല്ലിക്കാമോ?’

ഞാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘എനിക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ! പക്ഷേ, ആ അദ്ധ്യായം അടച്ചുവെച്ചല്ലോ. പകരം ഞാനെന്റെ സഹോദരനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു,’ അവന്റെ മുടി ചിരിക്കിപ്പരത്തിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവൾ പ്രതികരിച്ചോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വ്. അവളാണ് എനിക്കൊടുമെഴുതിയത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ടിൻഡർ ആപ്പ് എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ അപ്പോഴും ശ്രമിക്കുന്ന ഞാൻ ഫേണിലേക്ക് തുറിച്ചു നോക്കി. ഞാനവിടെ ഒരു മാച്ച് കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്.

‘നിനക്കു ഭാഗ്യമുണ്ട്, ഭായ്. എന്താണവളുടെ പേര്?’

‘സോണിയ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഒരു ശനിയാഴ്ച രാത്രി ഞങ്ങൾ വീട്ടിലെ കട്ടിലിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. സൗരഭ് എനിക്ക് ടിൻഡറിനെ കുറിച്ച് ട്യൂഷനെടുക്കുകയാണ്, എങ്ങനെ സ്വൈപ്പ് ചെയ്യണമെന്നും എങ്ങനെ മാച്ചുകളോട് സംസാരിക്കണമെന്നും.

‘ഇങ്ങനെയാണോ ഇപ്പോളെല്ലാവരും പ്രണയം കണ്ടെത്തുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. റാങ്ദിവുവിൽ വെച്ച് സാറയെ കണ്ട് ഞാനോർത്തു. ഇന്നാണെങ്കിൽ എന്തു സംഭവിക്കും? അവൾ എന്റെ ചിത്രത്തിൽ ഇടത്തോട്ടാണോ വലത്തോട്ടാണോ സ്വൈപ്പ് ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവുക?

‘പ്രണയകാലം മരിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു, ഭായ്. നിങ്ങൾക്കെന്തു വേണമെന്ന് പറയുക, അതു കഴിയാവുന്നത്ര വേഗത്തിൽ നേടിയെടുക്കുക,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അവൾ ഇപ്പോൾ സന്ദേശമയച്ചതേയുള്ളൂ. “എന്താണു വിശേഷം,” എന്ന് ഞാനും ചോദിച്ചു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതു നല്ലതാണ്. അവൾ മുൻകൈ എടുത്തല്ലോ. അവൾക്ക് സന്ദേശമയക്ക്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞാൻ ‘ഹായ്’ എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ നിനക്കെന്നെ കാണാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടോ?’ അവൾ ചോദിച്ചു.

‘ഭാഗ്യം തന്നെ, ഭായ്. അവൾ പെട്ടെന്നു തന്നെ നിന്നെ കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഉവ്വെന്നു പറയട്ടേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും. നിനക്ക് പ്രണയസല്ലാപത്തിന് ഒരവസരം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു.’

‘തീർച്ചയായും’ എന്ന് ഞാൻ മറുപടി അയച്ചു.

എന്റെ ജീവിതത്തിലെ പുതിയ കാമുകിയുടെ മറുപടിക്കായി ഞാൻ കാത്തിരുന്നു. അഞ്ചു മിനിറ്റിനു ശേഷം അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘ഒരു മണിക്കൂറിന് അയ്യായിരം രൂപ. ഒരു മണിക്കൂർ പരമാനന്ദം.’

ഞാൻ സന്ദേശം സൗരഭിന് കാണിച്ചു കൊടുത്തു.

‘എന്ത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. ‘ഓ, ലൈംഗികത്തൊഴിലാളി. ക്ഷമിക്കണം, ഭായ്. അവളെ അൺമാച്ച് ചെയ്യൂ. അവൾ കുഴപ്പക്കാരിയാണെന്നു തോന്നുന്നു.’

ഞാൻ സോണിയയെ അൺമാച്ച് ചെയ്യുകയും ആറുമിനിറ്റിനുള്ളിൽ ഞങ്ങളുടെ പ്രണയകഥ അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ മുറിയിലെ വെളിച്ചമണച്ചു. സൗരഭ് ഇപ്പോഴും എന്റെ മുറിയിലാണ് ഉറങ്ങുന്നത്.

‘ഞാൻ ക്ഷീണിതനാണ്, ശുഭരാത്രി,’ ഞാൻ സൗരഭിനോട് ഇരുട്ടിനുള്ളിലൂടെ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെയൊക്കട്ടെ, ശുഭരാത്രി. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം?’

‘എന്താണത്?’

‘സോണിയ വിലപേശലിന് തയ്യാറാകുമായിരുന്നെന്ന് നീ കരുതുന്നുണ്ടോ?’

ക്ലാസിനുശേഷം ഉത്തരക്കടലാസുകൾ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ക്ലാസ് മുറിയിലിരുന്നു. സൗരഭ് അകത്തേക്കു വരികയും വാതിലടക്കുകയും ചെയ്തു.

‘എന്താണു കാര്യം?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ചന്ദൻ എനിക്ക് മുന്നറിയിപ്പു തന്നു.’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘മുന്നറിയിപ്പോ?’ ഉത്തരക്കടലാസിൽ നിന്ന് മുഖമുയർത്തി നോക്കി ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് പുതിയ കുട്ടികളെ കിട്ടിയില്ല. അടുത്ത മാസത്തിനുള്ളിൽ പുതിയ കുട്ടികളെ കൊണ്ടുവന്നില്ലെങ്കിൽ ജോലിയിൽനിന്ന് പിരിച്ചു വിടുമെന്ന് പറഞ്ഞു.’

‘ഞാനും കുട്ടികളെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല. പോരാത്തതിന് ഒരു കുട്ടിയെ പറഞ്ഞു വിടുകയും ചെയ്തു.’

‘ആണോ?’

‘അവൻ ഫാഷൻ പഠിക്കാനാണ് ഇഷ്ടം. അത്തരമൊരാൾക്ക് എങ്ങനെ ജെഇഇ കടക്കാൻ സാധിക്കും?’

‘ഭായ്, ചന്ദൻ നിന്നെ കൊല്ലും.’

‘അക്കാര്യത്തിൽ വേവലാതി വേണ്ട,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ആ കുട്ടി ഈ വർഷത്തെ മുഴുവൻ ഫീസും ഒടുക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതവൻ തിരിച്ചു കൊടുക്കില്ല. ചന്ദൻ പണം നഷ്ടപ്പെടില്ല. പക്ഷേ, ആ കുട്ടിക്കിവിടെ ഒരു വർഷം നഷ്ടപ്പെടില്ലല്ലോ.’

ചന്ദൻ ക്ലാസ്സിലെ ശിപായിയായ ബിശ്വാസ് ചായക്കപ്പുകൾ നിറഞ്ഞതാമ്പാളവുമായി ക്ലാസ്മുറിയിലേക്ക് കയറി വന്നു. ഞങ്ങളോരോ കപ്പ് കയ്യിലെടുത്തു.

‘ബിശ്വാസ്, കുറച്ച് ബിസ്ക്കറ്റ് കൊണ്ടു വരാമോ?’

‘ഇനി ബിസ്ക്കറ്റ് കൊടുക്കേണ്ടെന്ന് ചന്ദൻ സാർ പറഞ്ഞു,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? എന്തുകൊണ്ട്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ചിലവു കുറയ്ക്കലോ മറ്റോ ആണെന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നതെന്താണെന്ന് ആർക്കറിയാം,’ ബിശ്വാസ് അത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് മുറി വിട്ടുപോയി.

ചന്ദൻ ഞങ്ങളെ പിരിച്ചുവിടാൻ ഇനിയെത്ര ദിവസം കൂടി ശേഷിച്ചുണ്ടെന്ന അമ്പരപ്പോടെ ഞാനും സൗരഭും ഒന്നും മിണ്ടാതെ ചായ കുടിച്ചു. ഞാൻ ഉത്തരക്കടലാസുകളുടെ പരിശോധന തുടർന്നു. ഏതാനും മിനിറ്റുകൾക്കു ശേഷം സൗരഭ് സംസാരിച്ചു.

‘ഭായ്, ഞാനൊരിക്കലും ഒരു എഞ്ചിനീയറാകാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ നിർബന്ധിച്ചതു കൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഞാൻ

എഞ്ചിനീയറിങ്ങിനു ചേർന്നത്. വിശ്വാസമില്ലാത്തതോ
അത്യുത്സാഹമില്ലാത്തതോ ആയ ഒരു കാര്യം ചെയ്യാൻ പോയ
എനിക്കിതു തന്നെ കിട്ടണം.’

ഞാൻ കയ്യിലെ ഉത്തരക്കടലാസിൽ നിന്ന് തലയുയർത്തി
നോക്കാതെ മുഖം കോട്ടി.

‘എനിക്കൊരു കാര്യം പറയാമോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.
‘കേൾക്കുമ്പോൾ നീ ഏറെ ആവേശം കാണിക്കരുത്.’

‘എന്താണത്?’

‘എനിക്ക് കേസിനെക്കുറിച്ചാർത്ത് നഷ്ടബോധം തോന്നുന്നു.’

‘സാറയുടെ കേസോ?’ ഞാൻ തലയുയർത്തി അവനെ നോക്കി.

‘അതെ. അത് എന്നെ സജീവമാക്കിയിരുന്നു. കാര്യമുള്ളതെന്തോ
നമ്മൾ ചെയ്യുകയാണെന്ന തോന്നലുണ്ടായിരുന്നു. നമുക്കൊരു
ലക്ഷ്യമുണ്ടായിരുന്നു.’

‘ആണോ?’

‘ലക്ഷ്മണിന്റെ ഫോൺ ഞാൻ ഹാക്കു ചെയ്തതു പോലെ.
സക്സേനയ്ക്കൊരു മൂടന്തുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കണ്ടു പിടിച്ചതു
പോലെ.’

‘അതെ, നീയാണ് അതെല്ലാം ചെയ്തത്. ഞാൻ ആ
കേസുപേക്ഷിക്കാൻ അതാണ് ഏറ്റവും വലിയ കാരണം.
നീയില്ലാതെ എനിക്കതു ചെയ്യാനാകില്ല.’

ഞാൻ ഉത്തരക്കടലാസുകളിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി.

‘ആ ജിഹാദി നമ്മുടെ മുഖത്തേക്ക് തോക്കുചൂണ്ടി.
അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ നിന്നെക്കൊണ്ടതു നിർത്തിച്ചത്,’
സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഉവ്വ്, എനിക്കറിയാം.’

സൗരഭ് തലയാട്ടുകയും നിശ്ശബ്ദനാകുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ അവസാനത്തെ ഏതാനും ഉത്തരക്കടലാസുകൾ കൂടി നോക്കാൻ തുടങ്ങി. ‘നീ എന്തിനാണ് ട്വിറ്ററിൽ തഹ്‌രീക്-ഇ-ജിഹാദ് തിരഞ്ഞത്?’

‘ഏഹ്?’ ഉത്തരക്കടലാസുകളിൽ നിന്ന് തലയുയർത്തി നോക്കിയിട്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘നീയെന്തിനാണ് അതിനെക്കുറിച്ചെല്ലാം സംസാരിക്കുന്നത്, ഗോലു?’

‘ഞാൻ ജിജ്ഞാസ കൊണ്ട് ചോദിക്കുകയാണ്. എന്തുകൊണ്ട് ട്വിറ്റർ?’

‘തഹ്‌രീകിനെക്കുറിച്ചറിയാൻ, സിക്നൻ എവിടെയാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കാൻ. ഇത്തരം സംഘടനകൾക്ക് പലപ്പോഴും ട്വിറ്ററിൽ സജീവ സാന്നിധ്യമുണ്ടാകാറുണ്ട്.’

‘ശരി. ആ വെളുത്ത പൊടിയെന്താണ്? നീയത് കണ്ടെത്തിയോ?’

ഞാൻ പേനയുടെ അടപ്പിടുകയും എല്ലാ ഉത്തരക്കടലാസുകളും മാറ്റി വെക്കുകയും ചെയ്തു.

‘കാര്യമായിട്ടാണോ, സൗരഭ്?’

‘എന്ത്?’

‘ഇല്ല, ഞാനത് കണ്ടെത്തിയില്ല. ആ കേസിൽ മുന്നോട്ടു പോകുന്നതിൽ നിന്ന് നീയെന്നെ തടഞ്ഞു, ഓർമ്മയില്ലേ?’

‘സിക്നറിന്റെ ഫോൺ രേഖകളോ? അതു കിട്ടാൻ റാണയ്ക്ക് നമ്മളെ സഹായിക്കാനാകും.’

‘അതെന്തിനാണു നീ ചോദിക്കുന്നത്?’

സൗരഭ് ഒഴിഞ്ഞ ചായക്കപ്പ് മേശപ്പുറത്ത് ഒച്ചയോടെ വെച്ചു.

‘ഏതാണു കൂടുതൽ മോശമെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. കേസിൽ ഇടപെട്ടാൽ ജിഹാദി കൊല്ലുമെന്ന അപകടസാധ്യതയാണോ? അതോ ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സിലെ പതിയെയുള്ള മരണമാണോ?’ അത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് സൗരഭ് മുറിയിൽനിന്നു പോയി.

പതിവായി ആവർത്തിക്കുന്ന ദുഃസ്വപ്നത്തിൽനിന്ന് ഞാനെഴുന്നേറ്റു. ഏതാണ്ടെല്ലാ രാത്രിയും സാറ തന്റെ കഴുത്തു തെരിക്കുന്ന കൊലയാളിയിൽനിന്ന് പിടിവിടുവിക്കാൻ പാടുപെടുന്നത് ഞാൻ സ്വപ്നം കാണും.

ഞാൻ സമയം നോക്കി. പുലർച്ചയാണ്, മൂന്നു മണി.

സൗരഭ് എഴുന്നേറ്റിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൻ എന്റെ കിടക്കയിൽ എന്റെയടുത്തിരുന്ന് അവന്റെ ലാപ്ടോപ്പിൽ എന്തോ ചെയ്യുകയാണ്. ‘എന്തു ചെയ്യുകയാണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘സിക്കൻഡ് ഗ്രീനഗറിലുണ്ട്. എനിക്ക് ഉറപ്പിച്ചു പറയാനാകും.’

ഞാൻ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു.

‘എന്ത്? ആര്?’

‘സിക്കൻഡ്. അവൻ ചിലരുടെ കൂടെയിരിക്കുന്ന ചിത്രമുണ്ട്. തഹ്‌രീകിന്റെ അക്കൗണ്ടുകളിലൊന്ന് ട്വിറ്ററിൽ പോസ്റ്റു ചെയ്തതാണ് ആ ചിത്രം. അത് ആധികാരികവും ഈയടുത്ത കാലത്തേതുമാണെന്നു തോന്നുന്നു.’

‘ഗംഭീരം,’ ആ ചിത്രം നോക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. അതിൽ സിക്കൻഡും മറ്റ് ആറു ചെറുപ്പക്കാരും തഹ്‌രീക് -ഇ-ജിഹാദിന്റെ കൊടിയുമായി നിൽക്കുന്നുണ്ട്. ചിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മലനിരകളുണ്ട്.

‘നീയിതെങ്ങനെ കണ്ടെത്തി?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നമ്മൾ സേഫിൽ നിന്നു കണ്ടെടുത്ത ബിസിനസ് കാർഡിലെ അറബിഅക്ഷരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് തിരഞ്ഞു. ഗൂഗിൾ ട്രാൻസിലേറ്റ് ഉപയോഗിച്ചും നിരവധി അക്കൗണ്ടുകളിലൂടെ കടന്നു പോയും അതു കണ്ടുപിടിക്കാൻ അല്പം നേരമെടുത്തു. പക്ഷേ, നോക്ക്. അവർ ഈ ചിത്രം പോസ്റ്റു ചെയ്തിരിക്കുന്നത് രണ്ടു ദിവസം മുമ്പാണ്.’

ഞാൻ പിറുപിറുത്തു, ‘എന്തിന്?’

‘അവരെന്നിനാണ് ഈ ചിത്രം പോസ്റ്റു ചെയ്തിരിക്കുന്നത്? യാതൊരു ഊഹവുമില്ല.’

‘അരുത്, ഗോലു. നീയെന്നിനാണിതു ചെയ്യുന്നത്? എന്തിന്?’

‘എന്റെ ജീവിതത്തിലിപ്പോൾ ആകെ അർത്ഥമുള്ള കാര്യം ഇതാണ്. നമ്മൾ വളരെയടുത്താണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. നമ്മളിൽ ഉപേക്ഷിക്കരുത്.’

‘നിനക്കുറപ്പാണോ?’

സൗരഭ് കൈകൊണ്ട് ഹൃദയത്തിൽ തട്ടുകയും തലയാട്ടുകയും ചെയ്തു.

*

ബെഹൻചോഡ്-തെറിവാക്ക്

അധ്യായം 19

‘ഈ പൊടി എവിടെ നിന്നാണു നിങ്ങൾക്ക് വീണ്ടും കിട്ടിയത്?’
റാണ ചോദിച്ചു.

‘ക്ലാസിലെ ചില കുട്ടികൾ. നിങ്ങൾക്കറിയാമോ
ഇതെന്താണെന്ന്?’

സാറയുടെ സേഫിൽനിന്നു കണ്ടെടുത്ത വെളുത്ത
പൊടിയിൽനിന്ന് ഒരല്പം ഒരു തീപ്പെട്ടിയിലെടുത്ത് ഞാൻ കൊണ്ടു
വന്നിരുന്നു. ഹുവാസ് ഖാസ് വില്ലേജിലെ ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ
രണ്ടാം നിലയിലുള്ള നിശാക്ലബ്ബായ മൂൺഷൈനിലേക്കു
വന്നതായിരുന്നു ഞാനും സൗരഭും റാണയും. രാത്രി
പത്തുമണിക്ക് ആ വലിയ മദ്യശാലയിൽ പതിനഞ്ചു പേർ
മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. പെൺകുട്ടികളുടെ കുറവിനെ കുറിച്ച്
വിലപിച്ച റാണയ്ക്ക്, അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞാൽ കാര്യങ്ങൾ
മെച്ചപ്പെടുമെന്ന് മാനേജർ ഉറപ്പു നൽകി.

‘ഇത് കൊക്കെയിനാണ്. പൊട്ടൻ കളിക്കുന്നതു നിർത്ത. നീ ഇത്
ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടോ?’ റാണ ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല, സാർ. കൊക്കെയിൻ, മയക്കുമരുന്നാണോ?’

‘അതെ. ഹുവാസ് ഖാസിലെ പണക്കാരായ പിള്ളേർ ഇതൊരു
ഗ്രാമിന് ഏഴായിരം രൂപ കൊടുക്കും.’

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘പിള്ളേരേ, നിങ്ങളെ എനിക്കിഷ്ടമാണ്. പക്ഷേ,
മയക്കുമരുന്നുകളുടെ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ തമാശ കളിക്കാറില്ല.
പറയ്, ഏതു നരകത്തിൽ നിന്നാണ് നിങ്ങൾക്കിതു കിട്ടിയത്?’

‘ഞാൻ പറഞ്ഞല്ലോ. ക്ലാസിലെ ഒരു കുട്ടി.’

‘ഐഐടിക്ക് തയ്യാറെടുക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ കയ്യിൽ കൊക്കെയിനോ? അസംബന്ധം!’

‘ഇത് സൗത്ത് ഡൽഹിയാണ്. ഞങ്ങളുടെ സ്ഥാപനത്തിലേക്കു വരുന്ന എല്ലാവരും പഠനത്തെ ഗൗരവമായി കാണുന്നവരല്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

“എന്തായാലും അവനെ കോച്ചിങ് ക്ലാസിൽനിന്ന് പുറത്താക്കും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങളുടെ വിശദീകരണം അത്ര ബോധ്യപ്പെട്ടില്ലെന്നു തോന്നിയെങ്കിലും റാണ തല കുലുക്കി.

‘കുടിക്കാൻ എന്തെങ്കിലുമെടുക്കാം, അല്ലേ സാർ?’ മദ്യം വിളമ്പുന്നയാൾ വന്നപ്പോൾ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അതെ, റമ്മും കോക്കും. ലാർജ്. എല്ലാവർക്കും. നാശം, ഇനിയും സ്ത്രീകൾ വരാത്തതെന്താണ്? അവരുടെ അച്ഛന്മാർ ഇന്നുരാത്രി അവരെ പുറത്തു പോകാൻ അനുവദിക്കാഞ്ഞതാണോ?’ റാണ ചോദിച്ചു.

മദ്യം വിളമ്പുന്നയാൾ അതിന് മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അയാൾ മൂന്നു പേർക്കും മദ്യം തയ്യാറാക്കി വിളമ്പി.

‘നീ കേസിലെ പുരോഗതിയെക്കുറിച്ച് എന്നോടൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. നിന്നെ വിടാതെ പിന്തുടരുകയാണല്ലോ ആ കൾമീരിപ്പെൺകുട്ടി,’ വലിയ കവിൾ മദ്യം ഇറക്കിക്കൊണ്ട് റാണ പറഞ്ഞു.

‘ജോലിത്തിരക്കായിരുന്നു. അതിനു പുറകേ പോകാൻ നേരം കിട്ടിയില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘താല്പര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു, അല്ലേ? കുറ്റാന്വേഷണം എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടാണെന്നു മനസ്സിലായോ?’

‘ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളവളുടെ അച്ഛനെ കണ്ടോ? ദുരഭിമാനക്കൊല?
അയാളാണ് അതു ചെയ്തതെന്ന് എനിക്കുറപ്പാണ്. ഈ
മുല്ലമാർക്ക് എന്തും ചെയ്യാനാകും.’

‘ഞങ്ങളൊരിക്കൽ അയാളെ കണ്ടു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്നിട്ട്?’

‘കുറ്റകൃത്യം നടന്ന സമയത്ത് അയാൾ മറ്റൊരിടത്തായിരുന്നു
എന്നതിന് തെളിവുണ്ട്. അയാൾ സാറയുടെ
പിറന്നാളാഘോഷത്തിനായി വീട്ടിൽ തയ്യാറെടുക്കുകയായിരുന്നു.’

‘അങ്ങനെയോണോ?’ റാണ ചിന്താകുലനായി പറഞ്ഞു. അയാൾ
മദ്യം കുടിച്ചു തീർക്കുകയും ഗ്ലാസ് താഴെ വെക്കുകയും നീണ്ടതും
അറപ്പുള്ളവാക്കുന്നതുമായ ‘ആഹ്’ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുകയും
ചെയ്തു.

‘അതെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞങ്ങൾക്ക് വഴി മുട്ടിയിരിക്കുന്നു.’

എന്റെ ഹൃദയം പടപടാ മിടിച്ചു. ഞാൻ ഒരു പൊലീസ്
ഉദ്യോഗസ്ഥനോടാണ് നുണ പറഞ്ഞത്. ഞങ്ങൾ തെളിവ്
മറച്ചുവെച്ചെന്ന് റാണ കണ്ടെത്തിയാൽ എന്തുണ്ടാകും? എന്റെ
പരിഭ്രമം അയാൾ ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കാനായി ഞാൻ മറ്റൊരു ഗ്ലാസ്
മദ്യം കുടി ആവശ്യപ്പെട്ടു.

‘ഈ പൊടി നിങ്ങൾക്ക് ആ ലോണിന്റെയടുത്തു നിന്നല്ല
കിട്ടിയതെന്ന് ഉറപ്പാണോ? അയാളെങ്ങനെയെന്ന് ഇത്രയും
ധനികനായത്? ചിലപ്പോൾ ആ മുല്ല ഒരു മയക്കുമരുന്നു
വ്യാപാരിയാകാം,’ റാണ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ വിറങ്ങലിച്ചു പോയി.

‘ശേഷിച്ച കാലമത്രയും ഞാനയാളെ പൂട്ടും.
കൊലപാതകത്തിനല്ലെങ്കിൽ, മയക്കുമരുന്നിന്റെ പേരിൽ. നീ

പറഞ്ഞാൽ മാത്രം മതി,' എന്റെ നേരെ വിരൽചൂണ്ടി റാണ പറഞ്ഞു.

‘അല്ല, സാർ,’ തലയാട്ടിക്കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.
‘ഞങ്ങൾക്കറിയില്ല. നേരുപറഞ്ഞാൽ, ഞാനാണ് കേശവിനോട് കേസിൽ ഇടപെടുന്നത് അവസാനിപ്പിക്കാൻ പറഞ്ഞത്.’

‘എന്തിന്? പേടിച്ചു പോയോ?’

‘അതെ,’ കീഴ്ചൂണ്ടു കടിച്ചു കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘കൂടാതെ ഞങ്ങൾക്ക് ജോലിയിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.’

‘കൊള്ളാം. ഇവിടെ ചുറ്റിത്തിരിയുന്നതിൽ യാതൊരു കാര്യവുമില്ല,’ റാണ പറഞ്ഞു, ‘അയാളുടെ ഫോൺ ശബ്ദിച്ചു. ‘എനിക്ക് പോകേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു അത്യാവശ്യം.’

‘മറ്റൊരു കുറ്റകൃത്യമാണോ, സാർ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അല്ല. ഇന്നെന്റെ അമ്മായിയമ്മയുടെ പിറന്നാളാണ്. ഞാൻ അത്താഴത്തിന് വീട്ടിലെത്താമെന്ന് വാക്കു കൊടുത്തതാണ്. ഞാനതു മറന്നു പോയി. ഞാനവർക്ക് ഒരു സമ്മാനം പോലും വാങ്ങിയില്ല. നാശം പിടിച്ച അമ്മയും മകളും രാത്രി മുഴുവൻ എന്റെ തല തിന്നും.’

ഫ്ളഷിന്റെ ഒരു കാരണം അല്ലനേരത്തേക്ക് ഞങ്ങൾക്കു സംസാരിക്കാനായില്ല.

‘ഏഴുലക്ഷം രൂപ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ കക്കൂസിലൊഴുകിപ്പോയി. നമുക്ക് വിൽക്കാമായിരുന്നു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘നമ്മുടെ ജോലി മോശമാണ്. പക്ഷേ, മയക്കുമരുന്നു കച്ചവടക്കാരാകേണ്ട അവസ്ഥ ഇതു വരെ വന്നിട്ടില്ല,’ കൈ കഴുകിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഐഐടി സ്വപ്നം മയക്കുമരുന്നു തന്നെയല്ലേ?’

‘അതെ. പക്ഷേ, അത് നിയമവിധേയമാണ്. വീട്ടിൽ കാർബണിക രസതന്ത്രത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ കുഴപ്പമില്ല. എന്നാൽ ആരെങ്കിലും നമ്മുടെ വീട്ടിൽ നാനൂറു ഗ്രാം കൊക്കെയിൻ കണ്ടെത്തിയാൽ നമ്മൾ പത്തു വർഷം അകത്തു പോകും.’

ഞങ്ങൾ ശുചിമുറിയിൽ നിന്ന് പുറത്തേക്കു വന്നു.

‘ഇനിയെന്താണ്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ പറഞ്ഞതു പോലെത്തന്നെ. ഞാൻ ശ്രീനഗറിലേക്കു പോകും. അപകടത്തിലേക്ക് എടുത്തുചാടില്ലെങ്കിലും ഞാൻ കഴിയാവുന്നത്ര കാര്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കും.’

‘അപ്പോൾ ഞാനെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഇവിടെ തന്നെയിരിക്ക്. ഞാൻ പറഞ്ഞതു പോലെ, ആവശ്യമില്ലാത്ത പ്രശ്നങ്ങൾ വിളിച്ചു വരുത്തണ്ട. ഇവിടെയിരുന്നും കേസ് വിശകലനം ചെയ്ത് നിനക്കെന്നെ സഹായിക്കാം.’

‘അവിടേക്ക് തനിച്ചു പോകാൻ ഞാനെങ്ങനെ നിന്നെ അനുവദിക്കും?’

എനിക്ക് കുഴപ്പമൊന്നുമുണ്ടാകില്ല. നമ്മൾ സ്ഥിരമായി ഫോണിൽ ബന്ധപ്പെടും.’

ഞങ്ങൾ സോഫയിലിരുന്ന് ടിവി വെച്ചു. ടോയ് സ്റ്റോറി എന്ന സിനിമയാണ് അതിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഞങ്ങളത് കാണാൻ തുടങ്ങി. ഒരു രംഗത്തിൽ, നല്ല സുഹൃത്തുക്കളായ വൂഡി, ബസ് ലൈറ്റ് ഇയർ എന്നീ കളിപ്പാവകൾ പരസ്പരം അടിപിടി കൂടുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, രണ്ടു പേരും പരസ്പരം ‘മിസ്’

ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. യു ഹാവ് ഗോട്ട് എ ഫ്രെന്റ് ഇൻ മീ എന്ന പാട്ടാണ് പശ്ചാത്തലത്തിൽ മുഴങ്ങിയത്.

യു ഹാവ് ഗോട്ട് എ ഫ്രെന്റ് ഇൻ മീ

ദേർ ഈസ്റ്റ് എനിതിങ് ഐ വുഡ്സ് ഡു ഫോർ യു

വീ സ്റ്റിക് ടുഗേതർ ആന്റ് സീ ത്രൂ

കോസ് യു ഹാവ് ഗോട്ട് എ ഫ്രെന്റ് ഇൻ മീ

യു ഹാവ് ഗോട്ട് എ ഫ്രെന്റ് ഇൻ മീ

അവസാനം ആ രണ്ട് കാർട്ടൂൺ കൂട്ടുകാരും ശബ്ദം തീർക്കുകയും കണ്ണീരിറുന്ന കരടിക്കെട്ടിപ്പിടുത്തങ്ങൾ അന്യോന്യം നൽകുകയും ചെയ്തു.

സൗരഭ് തന്റെ കണ്ണുകൾ തുടച്ച് എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘ഞാനും വരുന്നുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? പക്ഷേ-’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇനി “പക്ഷേ” ഒന്നും വേണ്ട. ഞാനും കൺമീരിലേക്കു വരുന്നുണ്ട്. ഞാൻ എല്ലാ ബുക്കിങ്ങുകളും ചെയ്യാം.’

‘പക്ഷേ ഗോലു-’

‘കൺമീർ ഭൂമിയിലെ സ്വർഗ്ഗമാണെന്നാണു പറയുന്നത്, അല്ലേ? ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഭൂമിയിലെ നരകമായ ചന്ദൻ ക്ലാസ്സിലാണ്. എന്തും അതിനേക്കാൾ മികച്ചതാണ്. അപ്പോൾ തീരുമാനിച്ചു. ഞാനും വരുന്നുണ്ട്.’

‘സൗരഭ്, അതു പിന്നെ-’

‘മിണ്ടരുത്. അത് തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു.’

ഞാൻ സൗരഭിനെ നോക്കി. തടിച്ചുരുണ്ട മുഖം അവൻ ഒരു പിക്സാർ

*

കരടിപ്പാവയുടെ രൂപം നൽകി.

‘ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ആരെങ്കിലും എന്നെ കൊന്നാൽ നീ ആ കേസും ഇതുപോലെ തെളിയിക്കുമോ?’

‘ഞാൻ കൊലയാളിയോട് നിനക്കു പകരം എന്നെ കൊല്ലാൻ പറയും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് നാണിച്ചു ചുവന്നു. ഞാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘നീ ഇത്തരം വിവേകശൂന്യമായ വൈകാരികനാടകങ്ങൾ ആടുന്നു. ഞാൻ കൺമീരിലേക്കുള്ള യാത്ര പോലുള്ള വിവേകശൂന്യമായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സമ്മതിക്കുന്നു.’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവധിയോ? എന്താണത്?’ ചന്ദൻ അറോറ ചോദിച്ചു. അയാൾ ഏറെ ചവച്ച പാൻമസാലച്ചണ്ടിയും തുപ്പലും പ്രത്യേകമായിവെച്ച ചവറ്റു കൂട്ടയിലേക്ക് തുപ്പി. ഞങ്ങൾ അയാൾക്കെതിരെ ഓഫീസിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ എന്നിക്കും സൗരഭിനുമിടയിൽ തുടരെത്തുടരെ ചാഞ്ചാടി.

‘ഒഴിവുകാലം, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞാനും സൗരഭും ഒരുമിച്ച് ഒഴിവുകാലം ചിലവഴിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.’

മുഴുവൻ സ്വത്തും ഞങ്ങളുടെ പേർക്ക് എഴുതിവെക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതുപോലെ അയാൾ ഞങ്ങളെ തുറിച്ചുനോക്കി.

‘നിങ്ങൾക്കെന്തിനാണ് ഒരു ഒഴിവുകാലം?’ ചന്ദൻ ചോദിച്ചു.
‘അതും രണ്ടുപേർക്കും ഒരുമിച്ച്? നിങ്ങളുടെ ക്ലാസുകളെങ്ങനെ
മുമ്പോട്ടുപോകും?’

‘മറ്റൊരിടത്തിരുന്ന് ജോലി ചെയ്യുന്നതു പോലെയായിരിക്കുമത്.
കൂടുതൽ കുട്ടികളെ എങ്ങനെ ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ
ചേർക്കാനാകുമെന്ന് ചിന്തിക്കാനുള്ള ഒരിടം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.
‘മറ്റ് അധ്യാപകരോട് ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസുകൾ കൂടി കൈകാര്യം
ചെയ്യുന്ന കാര്യം സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്.’

‘ഇത് തിരക്കുള്ള സമയമാണ്,’ ചന്ദൻ അലറി. സെക്സി ഷീല
അമ്പരപ്പോടെ കീബോർഡിൽ നിന്ന് തലയുയർത്തി നോക്കി.

‘ക്ലാസുകൾ മൂടങ്ങില്ലെന്ന് ഞങ്ങൾ ഉറപ്പു വരുത്താം, സാർ,’
ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനത് ഗൗനിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, പുതിയ കുട്ടികൾ? നിങ്ങൾ
എത്ര പേരെ ചേർത്തു?’

‘എത്രപേർ എന്നുവെച്ചാൽ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ എത്രപേരെ ഈ സ്ഥാപനത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നെന്ന്.
പറയൂ, ശ്രീമാൻ മഹേശ്വരി?’

‘ഇതുവരെ? നിങ്ങൾ ആ യോഗത്തിൽ എന്തോടു പറഞ്ഞതിനു
ശേഷം?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

ചന്ദൻ തലയാട്ടി.

‘ഏതാണ്ട് പൂജ്യമെന്ന് പറയേണ്ടി വരും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘പൂജ്യം? കണ്ടോ! എന്നിട്ടും നിങ്ങൾക്ക് ഒഴിവുകാലം
വേണമെന്നാണോ?’

‘ഞങ്ങൾ തിരിച്ചു വന്നിട്ട് അതെല്ലാം ചെയ്തുകൊള്ളാം, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എവിടെപ്പോകാനാണ് ഉദ്ദേശ്യം?’

‘ശ്രീനഗർ.’

‘കൺമീർ?’

‘അതെ, സാർ.’

‘എന്തിന്? നിങ്ങൾക്ക് മരിക്കാൻ തിടുക്കമായോ?’

‘ഇല്ല, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അതൊരു സമ്പൂർണ്ണ സംസ്ഥാനമാണ്. ദശലക്ഷക്കണക്കിനാളുകൾ അവിടെ താമസിക്കുന്നുണ്ട്.’

‘എല്ലാവരും ഭീകരവാദികൾ.’

‘അത് ശരിയല്ല, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘പക്ഷേ, എന്തിന് ശ്രീനഗർ? ആരാണു നിങ്ങൾ? മധുവിധുവിനു പോകുന്ന ദമ്പതികളോ?’

മറുപടി പറയാനാകാതെ ഞാനും സൗരഭും മിണ്ടാതിരുന്നു. അയാൾ ഞങ്ങളുടെ മൗനം സമ്മതമായി പരിഗണിച്ചു.

‘ശരിക്കും? അപ്പോൾ നിങ്ങൾ 377-ാം വകുപ്പാണോ?’

‘അല്ല, സാർ,’ സൗരഭ് അമ്പരപ്പോടെ വാ പൊളിച്ചു നിന്നപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു. 377-ാം വകുപ്പെന്താണെന്ന് അവനറിയില്ല.

‘അപ്പോൾ, നിങ്ങൾ ശ്രീനഗറിലേക്കു പോകുകയാണല്ലോ? നിങ്ങൾ എവിടെയാണ് താമസിക്കുക?’

‘ഹൗസ്ബോട്ടിൽ, സാർ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഹൗസ്ബോട്ടിലാണോ താമസിക്കാൻ പോകുന്നത്? കാര്യമായിട്ടു പറയുന്നതാണോ? ഇതൊരു മധുവിധുവാണല്ലോ, അല്ലേ?’

‘മധുവിധു’ എന്ന വാക്ക് സെക്സി ഷീലയെ ജാഗരൂകയാക്കി. ഇൻവോയ്സുകൾ അടിക്കുകയാണെന്ന് നടിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവളുടെ ശ്രദ്ധ ഞങ്ങളുടെ സംസാരത്തിലാണല്ലോ. ആരും ആരെയും ജെഇഇയ്ക്ക് തയ്യാറെടുക്കാൻ പഠിപ്പിക്കാത്തത്രയും വിദൂരമായ ഒരിടത്തേക്ക് ചന്ദൻ ഒരിക്കൽ ഭാര്യയെയും ഉപേക്ഷിച്ച് തന്നെ കൊണ്ടു പോകുന്ന ഒരു ദിവസം ചിലപ്പോൾ അവളും സ്വപ്നം കാണുന്നുണ്ടാകും.

താമസത്തിനുള്ള ഏർപ്പാടുകളെക്കുറിച്ച് എനിക്കൊന്നും അറിയില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ സൗരഭിനു നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘നമ്മളെന്തിനാണ് ഹൗസ്ബോട്ടിൽ താമസിക്കുന്നത്?’

‘അതിന് ചിലവു കുറവാണ്. അതിനെക്കുറിച്ച് നല്ല അഭിപ്രായവുമാണ്. അതു സുരക്ഷിതമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഹൗസ്ബോട്ടുതന്നെ ഏർപ്പാടാക്കി.’

‘നമ്മൾ ഹൗസ്ബോട്ടിലെ ഒരു മുറിയാണോ പങ്കിടാൻ പോകുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നടുവിൽ എവിടെയെങ്കിലും എന്നാണു നീ പറഞ്ഞത്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ഇത് നഗരത്തിന്റെ ഒത്ത നടുവിലാണ്, ഡയലം നദിയിൽ.’

ചന്ദൻ അറോറ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘ഷീലാ മാഡം, ആൺകുട്ടികൾക്ക് പെൺകുട്ടികളെ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഇതാണു സംഭവിക്കുന്നത്.’ അയാൾ അവളെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി. അതെ, പെണ്ണുങ്ങളെ വലവീശി വീഴ്ത്തുന്നയാൾ സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു! സെക്സി ഷീല നാണത്തോടെ പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘സാർ, ഞങ്ങൾ സ്വവർഗ്ഗപ്രണയികളല്ല.’

‘നിങ്ങൾ അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിലും കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. അതു ഭേദമാക്കാൻ യോഗാഭ്യാസങ്ങളുണ്ട്.’

‘ഭേദമാക്കാൻ?’ ആ ആഭ്യാസങ്ങൾ ശരിക്കും എത്തരത്തിലുള്ളതായിരിക്കുമെന്ന് അമ്പരന്ന ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘സാർ, ഞങ്ങൾ സ്വവർഗ്ഗപ്രണയികളല്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘സ്വവർഗ്ഗപ്രണയിയാകുന്നത് തെറ്റല്ലെങ്കിൽ പോലും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ എന്റെയടുത്തുനിന്ന് മറച്ചു പിടിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല.’

‘ചന്ദൻ സാർ, ഞങ്ങൾക്ക് രണ്ടാഴ്ചത്തേക്ക് അവധി വേണം. അവധിക്കിടയിൽ ഞങ്ങളെന്തു ചെയ്യുമെന്ന് നിങ്ങളുടെ ഉത്കണ്ഠയേയല്ല.’

എന്റെ ധിക്കാരത്തിൽ അയാളല്ല അസ്വസ്ഥനായതുപോലെ തോന്നി. അയാൾ ഒരു ഫയൽ തുറന്ന് ജോലി ചെയ്യുന്നതുപോലെ നടിച്ചു.

‘നിങ്ങൾക്ക് പോകാനാകില്ല. തിരക്കുള്ള സമയമാണ്. എല്ലാവരും ഇവിടെത്തന്നെ വേണം,’ ഞങ്ങളെ തലയുയർത്തി നോക്കാതെ ചന്ദൻ പറഞ്ഞു.

‘സാർ, കഴിഞ്ഞ രണ്ടുവർഷത്തിനുള്ളിൽ ഞങ്ങൾ യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള അവധിയും എടുത്തിട്ടില്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഞാനും. ചന്ദൻ എല്ലാ ദിവസവും ചന്ദനിലേക്ക് വരുന്നുണ്ട്, എല്ലാ ദിവസവും,’ ഒരേ വാചകത്തിൽ രണ്ടു തവണ ചന്ദൻ അവനവനെക്കുറിച്ച് മൂന്നാമതൊരാളെന്നപോലെ സംസാരിച്ചു.

‘അതു വളരെ നല്ലതാണ്, സാർ. പക്ഷേ, ഞങ്ങൾ രണ്ടാഴ്ചത്തേക്ക് കറങ്ങാൻ പോകുകയാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങളുടെ അഭാവംകൊണ്ട് യാതൊരു കുഴപ്പവുമുണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ചന്ദൻ അതിശയത്തോടെ എന്നെ നോക്കി. ഞാൻ അയാളോട് അടുത്തേക്കു വരാൻ ആംഗ്യം കാട്ടി. അയാൾ മുന്നോട്ടാഞ്ഞിരുന്നു.

‘ശ്രീമതി ചന്ദൻ അറോറയോട് ഞങ്ങളതിനെക്കുറിച്ച് ചോദിക്കണമെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് ആഗ്രഹമില്ലെങ്കിൽ,’ ഞാൻ അയാളുടെ ചെവിയിൽ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’ കോടിയ വായയോടെ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘ഞങ്ങൾക്കറിയാം. ഷീലാമാഡവും നിങ്ങളും! നിങ്ങൾക്ക് രണ്ടു പേർക്കും ഹൗസ്ബോട്ടുപോലും വേണ്ട. നിങ്ങളുടെ ഓഫീസു തന്നെ ധാരാളം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അയാളുടെ മുഖം ഇരുണ്ട തവിട്ടു നിറത്തിൽ നിന്ന് ആപ്പിൾ ചുവപ്പിലേക്കും അതിൽ നിന്ന് ഇരുണ്ട ഊതനിറത്തിലേക്കും നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മാറിപ്പോയി.

‘ഞാൻ ... ഞാൻ...’ ചന്ദൻ വാക്കുകൾ കിട്ടാതായി.

‘അപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ അവധി തികളാഴ്ച ആരംഭിക്കുകയാണ്. കുഴപ്പമില്ലല്ലോ, സാർ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല,’ വായയുടെ പ്രവർത്തനം അപ്പോഴും ശരിയായിട്ടില്ലാത്ത ചന്ദൻ പറഞ്ഞു. ‘ഷീലാ, ദയവു ചെയ്ത് ഇവരുടെ അവധി ദിവസങ്ങൾ കമ്പ്യൂട്ടറിൽ ചേർക്കൂ.’

‘നന്ദി, സാർ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ പോകാനായി എഴുന്നേറ്റു.

‘കൾമീരിലെ ഉണങ്ങിയ പഴങ്ങൾ പ്രശസ്തമാണ്. നിങ്ങളത് കഴിച്ചു നോക്കണം,’ ഞങ്ങൾ ഓഫീസു വിട്ടു പോരുമ്പോൾ ചന്ദൻ പറഞ്ഞു.

*

പിക്സാർ-ടോയ് സ്റ്റോറി, എ ബഗ്സ് ലൈഫ് തുടങ്ങിയ മികച്ച അനിമേഷൻ സിനിമകൾ സൃഷ്ടിച്ച അനിമേഷൻ കമ്പനി

ശ്രീനഗർ

അധ്യായം 20

‘നീ നമുക്കു വേണ്ടി ഒരു ഹൗസ്ബോട്ട് ഏർപ്പാടാക്കിയെന്ന് എനിക്കിപ്പോഴും വിശ്വസിക്കാനാകുന്നില്ല,’ ബാഗേജ് ബെൽറ്റിൽനിന്ന് എന്റെ സ്യൂട്ട്കേസ് വലിച്ചെടുത്ത് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

കശ്മീരിലേക്കുള്ള വിമാനങ്ങളിൽ അര ഡസൺ സുരക്ഷാ പരിശോധനകളുണ്ടായിട്ടും സമയത്തിനു തന്നെ, ഉച്ചക്ക്, ഞങ്ങൾ ശ്രീനഗറിലെത്തി. ശ്രീനഗറിലെ ഷെയ്ഖ് ഉൽ ആലം അന്തർദ്ദേശീയ വിമാനത്താവളത്തിൽ യാത്രക്കാരെക്കൊളധികം സിഐഎസ്എഫ് ജവാൻമാരും പട്ടാളക്കാരും പട്ടാളക്കാരാണ്.

‘എന്നെ വിശ്വസിക്കൂ, നിനക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ഡ്രൈവറെ വിളിക്കട്ടെ.’ അവൻ ഫോൺ വലിച്ചെടുക്കുകയും അതിലേക്ക് തുറിച്ചുനോക്കുകയും ചെയ്തു.

‘എന്താണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നെറ്റ്വർക്ക് ഇല്ല. നിന്റെ ഫോൺ ഉപയോഗിക്കട്ടേ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

എന്റെ ഫോണിലും സിഗ്നൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രണ്ടു പേരും ഫോണുകൾ രണ്ടു തവണയെങ്കിലും ഓഫാക്കുകയും ഓണാക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും നെറ്റ്വർക്ക് തിരികെ വന്നില്ല.

‘നിങ്ങളുടേത് പ്രീപെയ്ഡ് കാർഡുകളാണോ?’ ബാഗേജ് ബെൽറ്റിനടുത്തുവെച്ച് ഒരു സഹയാത്രികൻ ഞങ്ങളോട് ചോദിച്ചു.

‘അതെ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ഞാൻ ഡൽഹിയിലേക്ക് താമസം മാറ്റിയപ്പോൾ എടുത്തതാണ്. പിന്നീടൊരിക്കലും പോസ്റ്റ് പെയ്ഡിലേക്ക് മാറിയില്ല.’

‘ഞാനും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പ്രീപെയ്ഡ് കാർഡുകൾ സുരക്ഷാ കാരണങ്ങളാൽ ജമ്മു കശ്മീരിൽ പ്രവർത്തിക്കില്ല.’

ആധുനികമായ വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ പേരുകൾ എഴുതിയതും ഹൃദയത്തിന്റെ ആകൃതിയുള്ളതുമായ പ്ലക്കാർഡ് പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരാളെ ഞാൻ കണ്ടു.

‘കാര്യമായിട്ടാണല്ലോ, സൗരഭ്?’ ഞാൻ സൗരഭിനു നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘നല്ല സേവനം. അല്ലേ?’ അവൻ ചോദിച്ചു.

ഞങ്ങൾ എയർപോർട്ട് റോഡിലൂടെ വടക്കു ദിക്കിലേക്ക്, നഗരമധ്യത്തിനു നേരെ യാത്ര തിരിച്ചു. വെളുത്ത ക്രീംറോളുകളുടെ ആകൃതിയുള്ള വിമാനത്താവളം വിട്ടിറങ്ങിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ചുറ്റിനും മലനിരകൾ കണ്ടു. നഗരത്തിനു പശ്ചാത്തലമൊരുക്കിയ മഞ്ഞുതൊപ്പിയിട്ട കൊടുമുടികൾ ഏപ്രിൽ മാസത്തെ സൂര്യനിൽ തിളങ്ങി. നഗരമധ്യം ഇന്ത്യയിലെ മെട്രോയല്ലാത്ത മറ്റേതൊരു നഗരത്തെയും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു.

ശീതളപാനീയങ്ങളുടെയും സെൽഫോണുകളുടെയും അടിവസ്ത്രങ്ങളുടെയും പരീക്ഷാപരിശീലന ക്ലാസുകളുടെയും പരസ്യങ്ങൾ നഗരത്തിന്റെ ഭൂപ്രകൃതിയിൽ പുളളികൾ കുത്തി. ഇന്ത്യയെന്നാൽ ഇതെല്ലാമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. സൗകര്യപ്രദമായ അടിവസ്ത്രം ധരിച്ച് കഠിനമായി പഠിക്കുക. ഫോൺകൊണ്ട് കളിക്കുകയും കോക്ക് കുടിക്കുകയും ചെയ്യുക. എന്നിട്ട് അതെല്ലാം ആവർത്തിക്കുക.

‘ഇത് ഇന്ത്യയിലെ മറ്റേതൊരു സ്ഥലവും പോലെയാണല്ലോ,’
എന്നെപ്പോലെത്തന്നെ ചിന്തിച്ചു കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഇത് ഇന്ത്യ തന്നെയാണ്,’ ഞാൻ തോളു വെട്ടിച്ചു.

‘ഇവർക്ക് വേറെ ഭരണഘടനയും പതാകയും, മറ്റെന്താക്കെയോ
ഇല്ലേ?’

ഞാൻ ഡ്രൈവറുടെ നേർക്ക് കൈ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും
ചൂണ്ടുകളോട് വിരൽ ചേർത്തമർത്തുകയും ചെയ്തു. കശ്മീരിൽ
രാഷ്ട്രീയം സംസാരിക്കുന്നത് കുഴപ്പം വിളിച്ചു വരുത്തുമെന്ന്
ഞാൻ കേട്ടിരുന്നു. എനിക്ക് കുഴപ്പം ആവശ്യമില്ല. സെൽ
ഫോണുകൾ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നേയുള്ളൂ.

‘അസ്സലാമു അലൈക്കും, സൗരഭ് ഭായ്, കേശവ് ഭായ്. ഞാൻ
നിസാം,’ ഹൗസ്ബോട്ടിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ താടിയുള്ള,
വട്ടത്തെപ്പിവെച്ച ഒരാൾ ഞങ്ങളെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. അയാൾ
മെലിഞ്ഞ ശരീരമുള്ളവനും നാഗരികനുമാണ്.

‘വരു, വരു, എന്റെ പുറകെ വരു. ഞാൻ നിങ്ങളെ മുറിയിലേക്കു
കൊണ്ടു പോകാം,’ നിസാം പറഞ്ഞു.

ശ്രീനഗർ നഗരത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ ത്വലം നദിയിൽ
കെട്ടിയുറപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ് ഞങ്ങളുടെ ഹൗസ്ബോട്ട്. സാറ
കുട്ടിക്കാലം ചിലവഴിച്ച വസീർ ബാഗിന് അടുത്താണ്.
ഹൗസ്ബോട്ടുമയ്ക്ക് അത്തരത്തിലുള്ള അര ഡസൻ
ബോട്ടുകളുണ്ട്. ഓരോന്നിലും മൂന്നോ നാലോ മുറികളും.
ദിവസത്തിൽ ഏറിയ പങ്കും ആ ബോട്ടുകൾ തുണി കെട്ടിയിട്ട
നിലയിലായിരിക്കും. അതൊരു ഒഴുകുന്ന ഹോട്ടൽ പോലെയാണ്.
എന്റെ ഹോസ്റ്റൽ മുറിയേക്കാൾ വലുപ്പമൊട്ടും
കൂടുതലില്ലാത്തതും മരം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതുമായ

കാബിനായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ മുറി. അതിനുള്ളിലൊരു ഇരട്ടക്കുട്ടിലുണ്ട്.

‘ഇതല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞങ്ങൾക്ക് വെച്ചുവെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മുറി വേണം.’

‘സാധാരണയായി ദമ്പതികളാണ് ഇങ്ങോട്ടു വരാറുള്ളത്. അവർക്ക് വെച്ചുവെക്കപ്പെട്ട കിടക്കകൾ വേണ്ടിവരാറില്ല. പക്ഷേ, അതു കൗഴപ്പമില്ല. തൊട്ടടുത്ത ബോട്ടിൽ മറ്റൊരു മുറിയുണ്ട്,’ നിസാം പറഞ്ഞു.

‘നിനക്ക് രണ്ടുപേർക്കും വെച്ചുവെക്കപ്പെട്ട മുറി ഏർപ്പാടാക്കുമായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്നിട്ട് ഇരട്ടി പണം കൊടുക്കാനോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

പണത്തിന് സ്വകാര്യതയെ വെല്ലുന്ന മൂല്യമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നി.

‘നിങ്ങൾക്കെന്തു തന്നെ ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിലും, നിസാം സഹായത്തിനുണ്ട്,’ ഞങ്ങളുടെ മുറിയുടെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ നിസാം പറഞ്ഞു.

‘എന്റെ സെൽഫോൺ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘പുതിയ സിം കാർഡെടുത്താൽ, അതു പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങാൻ ഒരാഴ്ചയെടുക്കും.’

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇന്ത്യൻ സർക്കാരിന്റെ നിയമങ്ങൾ. ഞങ്ങൾക്കെന്തു ചെയ്യാനാകും? അവർ അവർക്കിഷ്ടമുള്ളതു ചെയ്യുന്നു,’ നിസാം പറഞ്ഞു.

‘ഞാനെങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തും?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

നിസാം സൗരഭിനു നേരെ തിരിഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളുടെ തിരക്കുള്ള സുഹൃത്തിനോടു പറയൂ, ശാന്തനായിരിക്കാൻ. അദ്ദേഹം ഒഴിവുകാലം ആഘോഷിക്കാനാണ് ശ്രീനഗറിലേക്കു വന്നത്.’

‘എങ്കിലും പരസ്പരം സമ്പർക്കം പുലർത്തണമല്ലോ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ബോട്ടിൽ വൈ ഫൈ ഉണ്ട്. പാസ്‌വേഡ് കട്ടിലിനരികിലുള്ള മേശ മേലുണ്ട്,’ നിസാം പറഞ്ഞു.

‘ഫോൺ വിളിക്കുന്നതോ? സിം കിട്ടാൻ യാതൊരു വഴിയുമില്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

നിസാം കീശയിൽ നിന്ന് ഒരു ഫോൺ പുറത്തെടുത്തു.

‘ഇതാ, ഇതിലെ സിം പുറത്തെടുത്ത് ഉപയോഗിക്കൂ.’

‘നിങ്ങളുടെ സിം ആണോ, നിസാം ഭായ്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഇതെന്റെ കയ്യിൽ അധികമുള്ള ഫോണാണ്. ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാറുള്ളതു കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഏതാനും ഫോണുകൾ കയ്യിൽ കരുതാറുണ്ട്.’

‘സാറ അവൾ വളർന്ന വീടിനെക്കുറിച്ച് എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സിക്കന്ററിനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ, നാളെ നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ ലക്ഷ്യം അതാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

കൾമീർ പശ്ചാത്തലത്തിന്റെ ഉദാത്തമാതൃകയായി ബോളിവുഡ് സിനിമകളിലും എണ്ണമറ്റ ഫോട്ടോഗ്രാഫുകളിലും കണ്ട ദാൽ

തടാകത്തിനരികിലേക്ക് നടക്കാൻ പോയതായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. സാറയുടെ നഗരത്തിലാണ്, അവൾ വളരുകയും സന്തോഷത്തോടെയിരിക്കുകയും ചെയ്ത സ്ഥലത്താണ് ഞങ്ങളെന്ന കാര്യം ഞാൻ മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ ഇളക്കാറ്റ് അവളെ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകുമോ? ഈ തടാകത്തിലെ വെള്ളം അവൾ തൊട്ടിട്ടുണ്ടാകുമോ? ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

‘സഫ്ദർ അങ്കിൾ നിനക്ക് കൃത്യമായ വിലാസം നൽകിയിട്ടുണ്ടല്ലോ, അല്ലേ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വ്. ഏറെക്കാലം മുമ്പ് അയാളുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന വിലാസമാണത്. സിക്കന്റും കുടുംബവും അവിടെനിന്ന് താമസം മാറ്റിയിട്ടുണ്ടാകുമോ എന്നതാണ് എന്റെ വേവലാതി. സഫ്ദറിന്റെ കയ്യിൽ വസീർ ബാഗിലെ വിലാസം മാത്രമേയുള്ളൂ.’

‘നമുക്കത് താമസിയാതെ കണ്ടെത്താം.’

ഞങ്ങൾ കൗമാരപ്രായക്കാരായ ഏതാനും കൺമീരി ആൺകുട്ടികളെ കടന്നുപോയി. അവർ ഒരു ബെഞ്ചിലിരുന്ന് ഫോൺ കൊണ്ടു കളിക്കുകയാണ്. ഞാൻ അവരിലൊരാളോട് അത്താഴത്തിന് ഒരു സ്ഥലം നിർദ്ദേശിക്കാൻ പറഞ്ഞു.

‘അഹ്ദൂസ് റെസ്റ്ററന്റിൽ പോകൂ,’ നേരിയ കുറ്റിത്താടിയുള്ള ഒരു ആൺകുട്ടി പറഞ്ഞു. ‘അവിടെ നല്ല വാസ്‌വാൻ

*

കിട്ടും.’

‘നന്ദി,’ അവന്റെ മനോഹരമായ പച്ചക്കണ്ണുകളിൽ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞാനും സൗരഭും പോകാനായി തിരിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ആൺകുട്ടി വീണ്ടും സംസാരിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ നിന്നാണോ?’

ചോദ്യം കേട്ടമ്പരന്ന് ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നിന്നു.

‘അതെ, നിങ്ങൾ ഇന്ത്യക്കാരല്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനൊരു കശ്മീരുകാരനാണ്,’ അവൻ പറഞ്ഞു. അവന്റെ കൂട്ടുകാരെല്ലാം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അവരിലൊരാൾ കയ്യടിക്കുകപോലും ചെയ്തു.

ഞങ്ങൾ അവിടംവിട്ടു പോകുന്നതാണ് നല്ലതെന്നു സൂചിപ്പിച്ച് സൗരഭ് എന്ന പതിയെ തട്ടി.

‘പക്ഷേ, കശ്മീർ ഇന്ത്യയുടെ ഭാഗമാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് ഇന്ത്യയെ വെറുപ്പാണ്,’ മറ്റൊരാൾക്കുട്ടി പറഞ്ഞു. ‘ഞാൻ കാബേജ് വെറുക്കുന്നു’ എന്നോ ‘ഞാൻ മുളളക്കി വെറുക്കുന്നു’ എന്നോ പറയുന്നതു പോലെ സാധാരണ മട്ടിലാണ് അവനതു പറഞ്ഞത്.

‘വെറുപ്പോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘വാ, പോകാം,’ മുഖത്ത് വ്യക്തമായി കാണാവുന്ന പേടിയോടെ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘നിർദ്ദശത്തിന് നന്ദി. ഞങ്ങൾക്ക് പോകണം.’

സൗരഭിന്റെ വാക്കുകൾകേട്ട് ആൺകുട്ടികൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘പേടിക്കരുത്. ഞങ്ങൾ ഭീകരവാദികളല്ല,’ ആദ്യം സംസാരിച്ച ആൺകുട്ടി പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾ ഭീകരവാദികളല്ലെന്ന് ദൈവത്തെപ്പിടിച്ചാണയിടാം,’ രണ്ടാമത്തെ ആൺകുട്ടി പറഞ്ഞു.

അവർ സംസാരിക്കുന്നത് കാര്യമാത്ര പ്രസക്തമായാണ്. അവർക്കിതുപോലെ മുമ്പും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഞാനുഹിച്ചു. ഒരു ബെഞ്ചിലിരിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം കശ്മീരി മുസ്ലീം

ആൺകുട്ടികൾ-വിനോദസഞ്ചാരികൾ തീർച്ചയായും
അവരിൽനിന്ന് അകലം പാലിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടാകും.

‘ഞാൻ രാജസ്ഥാൻകാരനാണ്. പക്ഷേ, ഞാൻ
ഇന്ത്യക്കാരനുമാണ്,’ ഞാൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. ‘നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ
വെറുക്കരുത്.’

‘ഇന്ത്യ ഞങ്ങളുടെ രാജ്യമല്ല. ഇന്ത്യ ഞങ്ങളെ പരിഗണിക്കുന്നില്ല.’

സൗരഭ് എന്റെ വാരിയെല്ലിലേക്ക് കൈമുട്ട് കുത്തിക്കയറ്റി.

‘നമുക്ക് പോകാമെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്?’ അവൻ ചോദിച്ചു. അവൻ
പറഞ്ഞതു നേരാണ്. കശ്മീരിൽ രാഷ്ട്രീയം പറയരുതെന്ന
എന്റെ തന്നെ നിയമം ലംഘിക്കുകയാണു ഞാൻ.

‘നിങ്ങളുടെ പേരെന്താണ്?’ സൗരഭിനെ അവഗണിച്ചു കൊണ്ട്
ഞാൻ ആൺകുട്ടികളോടു ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ കരീം, ഇത് സാദിഖ്,’ രണ്ടാമത്തെ ആൺകുട്ടിയെ
ചൂണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് പച്ചക്കണ്ണുകളുള്ള ആൺകുട്ടി പറഞ്ഞു.
മറ്റു മൂന്ന് ആൺ കുട്ടികളും അവരുടെ ഫോണുകളിൽ തിരക്കിട്ട
പണികളിലാണ്.

‘നിങ്ങളെന്താണു ചെയ്യുന്നത്?’

അവർ പരസ്പരം മിശിച്ചു നോക്കി.

‘പഠിക്കുകയാണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അവർ നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി.

‘ജോലി ചെയ്യുകയാണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അവർ വീണ്ടും നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി.

‘ഇല്ല, ഞങ്ങൾ ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല,’ കരീം പറഞ്ഞു. ‘ഇവിടെ ജോലികളൊന്നുമില്ല.’

‘ജോലിയില്ലാത്തവർക്ക് പോകാൻ സിനിമാ തീയ്യറ്റുകളുമില്ല,’ മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞു. എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

സൗരഭ് എന്നെ വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടു പോയപ്പോഴും കരീമിന്റെ പച്ചക്കണ്ണുകൾ എന്റെ കൂടെ പോന്നു.

‘നീയെന്തിനാണ് ഇന്നലെ ആ നാട്ടുകാരോട് മിണ്ടാൻ പോയത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഹൗസ്ബോട്ടിൽ നിന്ന് ഇടത്തോട്ടു തിരിഞ്ഞ് വസീർ ബാഗിലെത്താനായി ഡലം നദിയുടെ തീരത്തു കൂടെ നടക്കുകയായിരുന്നു. സാറയുടെ പഴയ വിലാസത്തിലെ അതിരടയാളങ്ങളിലൊന്നായ ഫാലക് റെസ്റ്ററന്റുള്ള നിരത്തിലേക്ക് ഞങ്ങൾ തിരിഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് ജിജ്ഞാസ തോന്നി. നമ്മൾ ഇന്ത്യയിൽ നിന്നാണോ വന്നതെന്ന് അവർ ചോദിച്ചതു നീ കേട്ടില്ലേ?’

‘ചിലപ്പോൾ നീയൊരു വിദേശിയാണെന്ന് അവർ കരുതിക്കാണും.’

‘എന്നെക്കണ്ടാൽ പരിപ്പും റൊട്ടിയും പോലെ ഇന്ത്യക്കാരനാണെന്നു തോന്നും. എന്നിട്ടവൻ പറയുന്നു, “ഞാൻ ഇന്ത്യക്കാരനല്ല, കൾമീരിയാണെന്ന്.” ഇവർക്കൊക്കെ എന്താണ്?’

‘ഇവിടെ ഇത്രയധികം പട്ടാളക്കാർ എന്തിനാണെന്ന് ഇപ്പോൾ നിനക്കു മനസ്സിലായല്ലോ. അവരോട് നന്ദിയുണ്ട്. ആരോ നമ്മളെ പിന്തുടരുന്നതു പോലൊരു പേടി എപ്പോഴുമുണ്ട്.’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ പാതയുടെ മൂലയിലേക്ക് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. വഴിയിലൂടെ കടന്നു പോകുന്ന ഓരോരുത്തരിലും കണ്ണുറപ്പിച്ച് അവിടെ നാലു പട്ടാളക്കാർ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഇന്ത്യൻ പട്ടാളത്തെയാണ് ആളുകൾ വെറുക്കുന്നത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അവരാണ് നാട്ടുകാരുടെ ശത്രു. സാറ ഇതെല്ലാം എന്നോടു പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇന്നലത്തേതു പോലെ അതു നേരിട്ടു കാണുന്നത് മറ്റൊരു അനുഭവമാണ്.’

‘നന്ദി കെട്ടവർ! പട്ടാളമില്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ, പാക്കിസ്ഥാൻ ഈ പ്രദേശത്തെ തകിടുപൊടിയാക്കിയേനേ.’

‘അതത്ര ലളിതമല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ആളുകൾ നേരായും പട്ടാളത്തെ ചൊല്ലി അസ്വസ്ഥരാണ്. അവർക്കു പറയാനുള്ളത് കേൾക്കുന്നതായിരിക്കും നമുക്കു ചെയ്യാവുന്ന മികച്ച കാര്യം. അതു പോട്ടെ, അതാണോ ഫാലക്?’

റസ്സറന്റീനു തൊട്ടടുത്തുള്ള ഒരു കടയുടമയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ വിലാസം കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

‘സിക്കന്ദറിനെ കാണാനാണോ? സിക്കന്ദർ ലോൺ?’ കടക്കാരൻ ചോദിച്ചു. അയാൾ രണ്ട് വെറ്റിലയെടുത്ത് ചുണ്ണാമ്പു തേച്ചു.

‘അതെ. അയാൾ താമസിക്കുന്നത് ഇവിടെയാണോ?’

‘അയാളുമായി എന്താണ് ഇടപാട്?’ കടക്കാരൻ ചോദിച്ചു. അയാൾ കുറച്ച് അടക്കാച്ചികളും പെരുഞ്ചീരകവും ഏലക്കായയും വെറ്റിലയിൽ വെച്ചു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് അയാളെ ഡൽഹിയിൽനിന്ന് അറിയാം. ഞങ്ങളുടെ സുഹൃത്താണയാൾ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. സൗരഭ് പരിഭ്രമത്തോടെ എന്നെ നോക്കി. ഞാൻ സൗമ്യമായി ചിരിച്ചു.

‘അപ്പോൾ കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങളറിയേണ്ടതാണല്ലോ. അയാളും ഉമ്മ ഫർസാനയും രണ്ടുവർഷം മുമ്പുവരെ ഇവിടെയായിരുന്നു താമസം. ഇപ്പോൾ വിരളമായേ ഇങ്ങോട്ടു വരാറുള്ളൂ.’

‘അവർ എവിടെയാണ് ഇപ്പോൾ താമസിക്കുന്നതെന്നറിയാമോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഫർസാന ബീഗം രാജ്ബാഗിലേക്ക് താമസം മാറ്റിയെന്ന് ഞാൻ കേട്ടു. അഹ്‌ദുസ് ഹോട്ടലിന്റെ അടുത്തേക്ക്.’

‘അവരുടെ മകനോ?’

‘സിക്കന്ദർ എപ്പോഴും നെട്ടോട്ടത്തിലാണ്. ഇടയ്ക്കു മാത്രം വീട്ടിലേക്കു വരും. പട്ടാളവും പൊലീസും അയാളുടെ പുറകെയാണ്. നിങ്ങൾ അതറിയണം. നിങ്ങൾ നേരായും അയാളുടെ സുഹൃത്തുക്കളാണോ?’

‘അതെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ വിശേഷപ്പെട്ട പാൻ ഉണ്ടാക്കിത്തരട്ടേ?’

‘രാജ്ബാഗിലെ എത്ര കടക്കാരെ ഇതുവരെ കണ്ടു?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അമ്പതിലധികം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘രണ്ടു ദിവസം അമ്പേ പാഴായി.’

അതു വൈകുന്നേരമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഹൗസ്ബോട്ടിന്റെ പൊതുവായ സ്വീകരണമുറിയിലിരിക്കുകയാണ്. അങ്ങേയറ്റം സ്നേഹസമ്പന്നരും മധുവിധു ആഘോഷിക്കുന്നവരുമായ സർദാർ ദമ്പതികളുമായാണ് ഞങ്ങൾ സ്വീകരണമുറി പങ്കിട്ടിരുന്നത്. അവരാകട്ടെ ഇരുപതു ചുവടുവെച്ച് സ്വന്തം മുറിയിൽ പോകുന്നതും അവിടെവെച്ച് കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതും ബുദ്ധിമുട്ടായി കരുതുന്നവരാണ്. തടാകം പശ്ചാത്തലമാക്കി സെൽഫിയെടുക്കുമ്പോൾ തന്റെ വധുവിനെ ചുംബിക്കണമെന്ന് സർദാർ ശഠിച്ചു.

ആ സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാര്യങ്ങൾ അല്പം അസ്വസ്ഥജനകമാണെന്ന് എനിക്കുതോന്നി. തന്റെ സ്വപ്നരാജകുമാരനെ അറിയാൻ തുടങ്ങുന്നതേയുള്ളൂ അവൾ.

അതൊരു നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ച വിവാഹമാണെന്നു തോന്നി.
ചിലപ്പോൾ അതൊരു വിവാഹ ആപ്പിലൂടെ നടത്തിയതാകാം.
അവർക്ക് സ്വകാര്യത നൽകാനായി ഞാൻ ദൂരെയ്ക്കു നോക്കി.

‘നമുക്ക് വേറെന്തു ചെയ്യാനാകും?’

‘കേബിൾടിവിക്കടകൾ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’

‘പത്രവിതരണക്കാർ. അങ്ങനെയുള്ളവരെ നമുക്ക്
തേടിപ്പോകാം.’

‘ഡോക്ടർമാരെയും പ്ലംബർമാരെയും കൂടി?’

‘നോക്കട്ടെ. നാളെ രാവിലെ നേരത്തേ തുടങ്ങാം.’

‘നന്ദി, സൗരഭ്. നീയില്ലാതെ എനിക്കിതെല്ലാം
ചെയ്യാനാകുമായിരുന്നില്ല.’

‘മിണ്ടാതിരിക്ക്. ഒരു കാര്യവുമില്ലാതെ വികാരപ്രകടനമോ!
നമ്മളാരാണ്? മധുവിധുവിനു വന്ന ദമ്പതികളോ?’ സൗരഭ്
ചോദിച്ചു.

ഞാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘നിനക്ക് മടുപ്പു തോന്നുന്നില്ലേ? ഒരു ഫലവുമില്ലാതെ ഇങ്ങനെ
അന്വേഷിക്കുന്നതിൽ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്നാലുമത് ചന്ദൻ അറോറയുടെ മുഖം കാണുന്നതിനേക്കാൾ
നല്ലതാണ്. ഏയ്, ഇപ്പോൾ നോക്കരുത്. ആ സർദാർ ഇന്നു നല്ല
ആവേശത്തിലാണ്.’

‘നമുക്കും അതേ മട്ടിലൊരു സെൽഫിയെടുത്ത് അവരെ
ശല്യപ്പെടുത്തിയാലോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

മൂന്നു ദിവസത്തിനുശേഷം ഒരു കേബിൾ ടിവിക്ക്കാരൻ
ഞങ്ങളുടെ രക്ഷകനായി മാറി.

‘ഫർസാന ലോൺ, അല്ലേ? റെസിഡൻസി റോഡിലെ ചുവന്ന
കെട്ടിടത്തിലാണ് അവർ താമസിക്കുന്നത്. മൂന്നാമത്തെ നില,’
അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾക്കുറപ്പാണോ?’

‘അവർ പണമൊടുക്കുന്നതിൽ എപ്പോഴും പിന്നിലാണ്.
എനിക്കവരെ അറിയാം. എന്നെ വിശ്വസിക്കാം.’

ഞങ്ങൾ ആ വീടിന്റെ മുന്നിലെത്തുകയും മണിയടിക്കുകയും
ചെയ്തു.

അമ്പതുകളിൽ പ്രായമുള്ള ഒരു സ്ത്രീ വാതിൽ തുറന്നു. കറുത്ത
ബുർഖ ധരിച്ച അവരുടെ മുഖം മാത്രം കാണാം.

‘ജി, ജനാബ്?’ അവർ ചോദിച്ചു.

‘ഫർസാനാ മാഡം?’

‘അതെ.’

‘ഞാൻ കേൾവ്. സാറയുടെ അടുത്ത സുഹൃത്ത്.’

അവർ ഞങ്ങളെ ഒരു വാക്കുപോലും പറയാതെ അടിമുടി
ഉഴിഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളുടെ മകളല്ലേ, സാറ?’ ഭർത്താവിന്റെ മുൻവിവാഹത്തിലെ
മകൾ എന്നതാണ് കൂടുതൽ ശരിയെങ്കിലും, ആ

സാഹചര്യത്തിലേക്ക് സാങ്കേതികതകൾ കൊണ്ടുവരാൻ എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇനിയെന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്ന പരിഭ്രമത്തോടെ അവർ വാതിലിനു കുറുകെ കൈവെച്ചു.

‘ചിലപ്പോൾ നിങ്ങളെന്നെ ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടാകില്ല. ഞാൻ കോളേജിൽ അവൾക്കൊപ്പം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘സാറ അവളുടെ പിതാവിനോടൊപ്പം പതിനഞ്ചു വർഷംമുമ്പ് പോയതാണ്. അതിനുശേഷമുള്ള അവളുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് ഏറെയൊന്നും അറിയില്ല.’

‘എനിക്കറിയാം. അവൾ നിങ്ങളെ കുറിച്ച് സംസാരിക്കാറുണ്ട്. സിക്കന്ററിനെ കുറിച്ചും.’

‘നിങ്ങൾക്കെന്താണു വേണ്ടത്? സാറ പോയല്ലോ.’

‘ഞങ്ങൾക്ക് അകത്തിരുന്ന് അല്പം സംസാരിക്കാമോ?’

‘എന്തിനെക്കുറിച്ച്?’

‘സാറയെയും സിക്കന്ററിനെയും കുറിച്ച്. ഞങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളോട് പങ്കുവെക്കാൻ ചില കാര്യങ്ങളുണ്ട്.’

അവർ സൗരഭിനു നേരെ കൈചൂണ്ടി.

‘ഇതാരാണ്?’ അവർ ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ ഏറ്റവുമടുത്ത സുഹൃത്ത്, സൗരഭ്. ഞങ്ങൾ ഡൽഹിയിൽ നിന്നാണ്. നിങ്ങളെ കണ്ടെത്താൻ ഒരാഴ്ചയെടുത്തു.’

അവർ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിപ്പിടിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ പട്ടാളത്തിൽ നിന്നാണോ? നിങ്ങളെന്നോട് നുണ പറയുകയാണോ?’

‘അല്ല, ആന്റി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ എന്റെ വാലറ്റ് പുറത്തെടുത്തു. ‘നോക്കൂ, ഐഐടിയിൽ നിന്നുള്ള എന്റെ പഴയ തിരിച്ചറിയൽ കാർഡ്. സാറ പഠിച്ച അതേ കോളേജ്. ഇതാണ് എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ കാർഡ്. ഞാൻ ഒരു കോച്ചിങ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ പഠിപ്പിക്കുകയാണ്.’

അവർക്ക് സംശയം വിട്ടുമാറിയില്ല. ഞാൻ ഫോൺ തുറന്ന് അഞ്ചു വർഷം മുമ്പത്തെ ചിത്രങ്ങൾക്കായി പരതി.

‘ഇതാ, ആന്റി. ഇതാ സാറയും ഞാനും. കോളേജ് കാന്റീനിൽ.’

ഫോട്ടോയിൽ ബോൺവിറ്റാ കപ്പുകളുമായി നിൽക്കുകയാണ് ഞാനും സാറയും. എനിക്കും അവൾക്കും വെവ്വേറെ പ്രബന്ധങ്ങൾ പിറ്റേന്ന് സമർപ്പിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ രാത്രി മുഴുവൻ ജോലിയെടുക്കുകയും അതവസാനിപ്പിക്കുകയും വൈകുന്നേരം വരെ കിടക്കയിൽ പറ്റിച്ചേർന്നു കിടക്കുകയും ചെയ്തു. എനിക്ക് തല കറങ്ങുന്നതുപോലെ തോന്നി. മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, എനിക്കെങ്ങനെ അവളിൽനിന്ന് പുറത്തു കടക്കാനാകും? അവളുടെ എല്ലാ ഫോട്ടോകളും മായ്ച്ചുകളയുമെന്ന് ഞാൻ എനിക്കു തന്നെ വാക്കു കൊടുത്തു.

‘അകത്തേക്കു വരു, ഇതൊരു ചെറിയ വീടാണ്. അതു നിങ്ങൾ കാര്യമാക്കില്ലെന്ന് കരുതുന്നു,’ ഫർസാന പറഞ്ഞു.

*

വാസ്യാൻ - നിരവധി കൺഫീഡ് വിഭവങ്ങളടങ്ങിയ ആഹാരം

അധ്യായം 21

‘അല്ലാ റഹം,’ തുറന്ന കൈത്തലങ്ങളുയർത്തി ഫർസാന നിശ്ശബ്ദമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. രണ്ടു കപ്പു കാവ കുടിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഞാൻ സാറയുടെ മരണത്തിന്റെയും അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണത്തിന്റെയും കഥ ആവർത്തിച്ചു.

‘അപ്പോൾ അങ്ങനെയാണ് കാര്യങ്ങൾ! സാറയോടൊത്തുള്ള സിക്കന്ദറിന്റെ ചിത്രം കിട്ടിയതു കൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ അയാളെ കണ്ടത്. പക്ഷേ, അയാൾ ഓടിപ്പോയി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവർ വളരെ അടുപ്പമുള്ളവരായിരുന്നു,’ ഫർസാന പറഞ്ഞു. ‘സാറയുടെ പിതാവ് അവരെ വേർപിരിക്കുന്നതു വരെ.’

‘അവൾക്ക് എല്ലായ്പ്പോഴും സിക്കന്ദറിനെ കുറിച്ച് കരുതലുണ്ടായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവർ അർദ്ധസഹോദരങ്ങളായിരുന്നെങ്കിലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ള യഥാർത്ഥ സഹോദരങ്ങളേക്കാൾ അടുപ്പമുള്ളവരായിരുന്നു.’

ഞാൻ തലയാട്ടുകയും പുഞ്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘പക്ഷേ, ഇതു ജീവിതമാണ്,’ അവർ പറഞ്ഞു. ‘ചിലപ്പോൾ രക്തബന്ധമില്ലെങ്കിൽ പോലും മനുഷ്യർ അടുപ്പമുള്ളവരാകും. നിങ്ങളെത്തന്നെ നോക്കൂ. സാറയും നിങ്ങളും വേർപിരിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും നിങ്ങളിതാ ഇവിടെയെത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ നേരു ചികയുന്ന ഒരേ ഒരാൾ നിങ്ങളാണ്.’

‘ആന്റി, നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുമോ?’

അവർ ഒഴിഞ്ഞ ചായക്കപ്പുകൾ താമ്പാളത്തിൽ പെറുക്കിവെച്ച് എഴുന്നേറ്റു.

‘ഞാൻ എടുത്തു വെക്കാം, ആന്റി,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ അവരുടെ കയ്യിൽ നിന്ന് ചായത്താമ്പാളം വാങ്ങി അടുക്കളയിലേക്ക് നടന്നു.

‘ആന്റി, ഞങ്ങൾക്ക് സിക്കന്ററിനോട് സംസാരിക്കണം. പറയുന്നതിൽ ക്ഷമിക്കണം, സിക്കന്റർ ഓടിപ്പോയാൽ സംശയം അയാളിലാകും.’

‘എന്തു സംശയം?’

‘സാറയെ അയാൾ കൊന്നതാണെന്ന സംശയം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾക്ക് ഭ്രാന്താണോ?’ അവർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

ഞാൻ അമ്പരപ്പോടെ അവരെ നോക്കി.

‘സാറയെ നിങ്ങൾക്ക് നന്നായി അറിയാമെന്നാണു ഞാൻ കരുതിയത്. സിക്കന്റർ അവന്റെ ആപയെ ഒരിക്കലും കൊല്ലില്ല.’

‘പക്ഷേ, അയാളും സംശയത്തിന്റെ നിഴലിലാണ്.’

‘അവനാകില്ല അതു ചെയ്തത്,’ ഫർസാന നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി. അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതെന്നെ, സ്വന്തം ഉമ്മയെ കൊല്ലുന്നതു പോലെയാണ്.’

‘കൊന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ അയാൾക്ക് ഞങ്ങളോടു സംസാരിക്കാമല്ലോ. എന്തിനാണയാൾ ഓടിപ്പോയത്?’

‘അവൻ പേടിച്ച് ഇട്ടുണ്ടാകും. അവനൊരു കൊച്ചു കുട്ടിയാണ്,’ ഫർസാന പറഞ്ഞു. അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകാൻ തുടങ്ങി. അടുക്കളയിൽനിന്ന് തിരിച്ചു വന്ന സൗരഭും ഞാനും പരസ്പരം നോക്കി.

‘അയാൾ ഞങ്ങളെയാണ് പേടിപ്പിച്ചത്, ആന്റി. അയാളുടെ കയ്യിലൊരു തോക്കുണ്ട്. അവനൊരു കുട്ടിയേ അല്ല,’ ഞാൻ

പറഞ്ഞു.

ഫർസാന എഴുന്നേൽക്കുകയും മുറിയിലെ ഇടുങ്ങിയ ജാലകത്തിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കുകയും ചെയ്തു. പുറത്തുള്ള അപാർട്മെന്റ് സമുച്ചയത്തിലേക്ക് അവർ തുറിച്ചു നോക്കി. മനസ്സിന്റെ നിയന്ത്രണം വീണ്ടെടുത്ത ശേഷം അവർ സംസാരിച്ചു.

‘അവൻ മാനസികമായി വളർന്നിട്ടില്ല. അഞ്ചാം ക്ലാസോടെ പഠിപ്പു നിർത്തി. കുറഞ്ഞ...’

‘കുറഞ്ഞ ബുദ്ധിനിലവാരം?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ, എല്ലാവരും അവനെ മണ്ടനെന്നു വിളിച്ചു. അവൻ പൊക്കവും വലിപ്പവും കൂടി. പക്ഷേ, അപ്പോഴുമവൻ ഒരു കുട്ടിയായിത്തന്നെയിരുന്നു.’

ജാലകത്തിലൂടെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അവർ സംസാരം തുടർന്നപ്പോൾ ഞാൻ തലയാട്ടി.

‘അപ്പോഴാണ് സാറയുടെ പിതാവ് പോയത്. അയാൾക്ക് ദുർമന്ത്രവാദിനിയായ സൈനബിനെ കിട്ടി. അവൾ ഞങ്ങളെ എല്ലാവരെയും നശിപ്പിച്ചു. സിക്കന്ദറിന് പിതാവിനെയും സാറ ആപയെയും നഷ്ടപ്പെട്ടു. അതവനെ കുഴപ്പത്തിലാക്കി. അവൻ രണ്ടു തവണ ആത്മഹത്യ ചെയ്യാൻ പോലും ശ്രമിച്ചു. അള്ളാഹുവാണ് അവനെ രക്ഷിച്ചത്.’

അവർ വീണ്ടും ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വന്നിരുന്നു.

‘എന്നോട് ക്ഷമിക്കണം, ആന്റി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നിങ്ങൾ കടന്നുപോയ ദുരിതങ്ങൾ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഞങ്ങളെ സഹായിക്കൂ. സിക്കന്ദറിനെ കൊണ്ട് ഞങ്ങളോടു സംസാരിപ്പിക്കൂ.’

‘ഞാൻ പറയുന്നത് അവൻ കേൾക്കുമെന്നാണോ നിങ്ങൾ കരുതിയത്? അവൻ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത മൗലികവാദികളുടെ കൂടെ കറങ്ങിനടക്കുകയാണ്. ഒരു ജോലി കണ്ടെത്തണമെന്ന് ഞാനവനോട് പറഞ്ഞു. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ബുദ്ധിയുള്ള ആൺകുട്ടിയല്ലെങ്കിൽ പോലും അവനൊരു കട തുറക്കാമല്ലോ. പക്ഷേ, അവൻ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല.’

‘മൗലികവാദികൾ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ആസാദിക്കുവേണ്ടി മുറവിളി കൂട്ടുന്ന മുല്ലമാർ. അതെ, ഞങ്ങളെല്ലാവരും ഇന്ത്യയെ വെറുക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ഞങ്ങൾ തോക്കും ചുഴറ്റിക്കൊണ്ട് ചുറ്റി നടക്കാറില്ല. ചിലപ്പോൾ നമ്മൾ വിധിയെ അംഗീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.’

‘വിധി? ആന്റി, ഇന്ത്യ നമ്മുടെ രാജ്യമാണ്.’

‘പക്ഷേ, കശ്മീർ ഞങ്ങളുടെ സംസ്ഥാനമാണ്. ഞങ്ങളുടെ സ്വത്വം. ഞങ്ങളുടെ സർവ്വതും.’

‘ആന്റി, ഓരോ സംസ്ഥാനവും ഇങ്ങനെ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ എന്തു സംഭവിക്കും?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘കശ്മീരിന്റെ കാര്യം വ്യത്യസ്തമാണ്,’ ഫർസാന ശരിച്ചു. ‘ആരും പരിഹരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്ത പ്രശ്നമാണു ഞങ്ങൾ. രാഷ്ട്രീയ ആയുധം എന്ന നിലയിൽ മാത്രമേ എല്ലാവർക്കും ഞങ്ങളെ ആവശ്യമുള്ളൂ.’

എനിക്ക് എന്നെത്തന്നെ വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിക്കേണ്ടി വന്നു: അതി സങ്കീർണ്ണവും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം കൂഴഞ്ഞു മറിഞ്ഞതുമായ കശ്മീർ രാഷ്ട്രീയത്തിലേക്ക് കടക്കരുത്.

‘സിക്കന്ദർ ഇപ്പോൾ എവിടെയാണ്, ആന്റി?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘പത്തു ദിവസംമുമ്പ് അവൻ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത ആ തഹ്‌രീക് കൂട്ടുകാരുമൊത്ത്

പഹൽഗാമിലേക്കു പോയി. അവിടെ നിന്നാണ് ഇന്നലെ
എന്നെയവൻ വിളിച്ചത്.’

‘അയാളുടെ നമ്പർ തരാമോ? ഞങ്ങളുടെ കയ്യിലുള്ളത് ഇവിടെ
പ്രവർത്തിക്കില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവനത് മാറ്റിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. എന്തായാലും
എനിക്കൊന്നും ഒളിക്കാനില്ല. എന്റെ ഫോൺ നോക്കിക്കൊള്ളൂ.
അതിലെ ഏറ്റവുമൊടുവിലത്തെ വിളി അവന്റേതാണ്.’

അവർ ബുർഖയുടെ കീഴയിൽ നിന്ന് ഫോൺ പുറത്തെടുത്തു.
ബുർഖകൾക്ക് കീഴയുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു.

ഞാൻ സിക്കന്ററിന്റെ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു.

‘സലാം, അമ്മീ ജാൻ,’ സിക്കൻർ ഫോണെടുത്തു.

‘ഹായ്, സിക്കൻർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഇത് കേൾവാൻ.’

അപ്പുറത്ത് നിശ്ശബ്ദത.

‘സിക്കൻർ, നമുക്ക് സംസാരിക്കണം.’

‘ഹറാമി, അമ്മിയുടെ ഫോൺ നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ കിട്ടി?’

‘ഫർസാന ആന്റി ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളോടൊപ്പമുണ്ട്.’

‘ഖുദാ കസം, എന്റെ അമ്മിക്കെന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ ഞാൻ
നിന്റെ കുലം മുടിക്കും.’

‘ഞങ്ങളിപ്പോൾ ഒരുമിച്ച് കാവ കുടിച്ചതേയുള്ളൂ.’

ഞാൻ ഫോൺ ഫർസാനയ്ക്കു കൊടുത്തു.

‘അയാൾ അമ്മിയോട് സലാം പറയുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ജിയോ, ബേട്ടേ,’ ഫർസാന പറഞ്ഞു.

ഞാൻ ഫർസാനയിൽനിന്ന് ഫോൺ തിരികെ വാങ്ങി.

‘വേവലാതിപ്പെടാനൊന്നുമില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ അന്നേ നിന്നെ കൊല്ലേണ്ടതായിരുന്നു,’ ഒരു ഡസൻ തെറിവാക്കുകളുടെ അകമ്പടിയോടെ അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഞാനയാളോട് സ്വകാര്യമായി സംസാരിക്കാൻ അപാർട്മെന്റിൽ നിന്ന് പുറത്തു കടന്നു.

‘പറയുന്നതു കേൾക്കൂ. നിങ്ങളോടു സംസാരിക്കാനാണ് ഇത്രയും ദൂരം താണ്ടി ഞങ്ങളിവിടെ വന്നത്.’

‘എന്തിന്?’

‘നിങ്ങളും സാറയും യന്ത്രത്തോക്കുമുള്ള ഒരു ചിത്രം ഞങ്ങളുടെ കയ്യിലുണ്ട്. അവളുടെ സേഫിൽനിന്ന് കിട്ടിയ മറ്റു വസ്തുക്കളും. അതെല്ലാം പൊലീസിനു കൈമാറാൻ ഡൽഹിയിലെ സുഹൃത്തുക്കളോട് ഞാൻ പറയട്ടേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്തു വസ്തുക്കൾ?’ സാധാരണമട്ടിലുള്ള ശബ്ദത്തിൽ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളെ വലിയ കുഴപ്പത്തിൽ പെടുത്താൻ മാത്രം തെളിവുകൾ അതിലുണ്ട്. അപ്പോൾ ഞങ്ങളെ കാണൂ, ഇനിയൊരിക്കലും എന്നെ ശപിക്കാതിരിക്കൂ. അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നു രാത്രി തന്നെ നിങ്ങൾ ഒരു ഭീകരവാദിയായും സഹോദരിയുടെ കൊലയാളിയായും ദേശീയ വാർത്തകളിൽ നിറയും.’

അയാൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

‘സിക്കൻ?’ ഞാൻ വിളിച്ചു.

‘പഹൽഗാമിലേക്ക് വരു,’ അല്പനേരത്തിനുശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു.

മൂന്നു കാവാ. വെട്ടിത്തിളയ്ക്കുന്നത്,’ സൗരഭ് വെയ്റ്റ്റോട് പറഞ്ഞു. ഗ്രീൻ ടീ കുങ്കുമവും ഏലവും കറുവാപ്പട്ടയുമിട്ട് തിളപ്പിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ആ കശ്മീരി പാനീയമാണ് സൗരഭിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ അഭിനിവേശം. അവനത് ദിവസം ആറു കപ്പുകളെങ്കിലും കുടിച്ചു. കശ്മീരികൾ ചെയ്യുന്നതു പോലെ, തിളയ്ക്കുന്ന ചൂടിൽ തേനും ചതച്ച അണ്ടിപരിപ്പുകളും ചേർത്ത് കാവ കുടിക്കാനാണ് അവൻ ഇഷ്ടം.

‘മതിയാക്ക്, അതിൽ ആവശ്യത്തിന് തേൻ ചേർത്തുകഴിഞ്ഞു, ഗോലു,’ ഒരു ജാറിന്റെ കാൽഭാഗം തേൻ കാവയിലേക്കൊഴിക്കുന്നതു കണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘തേൻ നമുക്കു നല്ലതാണ്, അല്ലേ?’ വെയ്റ്റ്റർ പോയപ്പോൾ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അതെ, ഗോലു. പക്ഷേ, “നമുക്ക് നല്ലതായ” വസ്തുക്കൾക്കും ഒരു പരിധിയുണ്ട്. ചെറിയ അളവിൽ കഴിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് അതെല്ലാം നമുക്കു നല്ലതാകുന്നത്.’

‘പ്രണയം പോലെയോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

അവൻ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നതെന്താണെന്ന് മനസ്സിലായപ്പോൾ ഞാൻ മിണ്ടാതിരുന്നു. അവൻ ഒരു കവിൾ കാവ കുടിക്കുകയും വിഷയം മാറ്റുകയും ചെയ്തു.

‘ഇവിടെ ശ്രീനഗറിനേക്കാൾ തണുപ്പുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ശ്രീനഗറിൽനിന്ന് പഹൽഗാമിലേക്കുള്ള തൊണ്ണൂറു കിലോമീറ്റർ നീണ്ട കുത്തിക്കുലുങ്ങുന്നതും വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞതുമായ ബസ്സു യാത്ര മൂന്നു മണിക്കൂറെടുത്തു. പഹൽഗാമിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചന്തയ്ക്കടുത്ത ദാനാ പാനിയെന്ന റസ്റ്ററന്റിലാണ് ഞങ്ങൾ.

നിറയെ പൊലീസുകാരും പട്ടാളക്കാരുമുള്ള ഒരു പൊതുസ്ഥലത്തുവെച്ച് സിക്കന്ററിനെ കാണാൻ ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. യൂണിഫോമിട്ട അരഡസൻ പേരെങ്കിലും പാതയ്ക്കപ്പുറത്തുള്ളതിനാൽ സിക്കന്റർ വീണ്ടും തോക്കു കൊണ്ടുള്ള അഭ്യാസം കാണിക്കാൻ മുതിരില്ല.

‘നമുക്കിത് വേഗം തീർക്കാം. ഞാനിവിടെയുണ്ടെന്ന് എന്റെ സഹോദരന്മാരോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ല,’ സിക്കന്റർ പറഞ്ഞു.

‘സഹോദരന്മാരോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ ആളുകൾ. അതിൽ നീ തലയിടേണ്ടതില്ല. ആപയെ കുറിച്ചു നിങ്ങൾക്ക് എന്താണറിയേണ്ടത്?’

സാറയുടെ സേഫിലെ വസ്തുക്കളുടെ ഫോട്ടോ ഞാനയാളെ കാണിച്ചു.

‘ഇതിനെക്കുറിച്ചെല്ലാം വിശദീകരിക്കൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഈ ചിത്രം എപ്പോഴാണെടുത്തത്? എന്തിനാണ് സാറയ്ക്ക് പാക്കിസ്ഥാനിലെ രൂപയും സിം കാർഡും?’

‘ഞങ്ങൾ ഡൽഹിയിൽവെച്ചാണ് ഈ ചിത്രമെടുത്തത്. എന്റെ ഹോട്ടൽ മുറിയിൽവെച്ച്. ഭാഗ്യംകെട്ട ഒരു ചിത്രമാണത്.’

‘എന്തു കൊണ്ട്?’

‘അതു വിട്ടേക്കൂ.’

‘കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ പറയൂ. അവൾക്ക് പാക്കിസ്ഥാനിലെ സാധനങ്ങൾ എങ്ങനെ കിട്ടി?’

സിക്കന്റർ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘ആപ പാക്കിസ്ഥാനിലേക്കു പോയിരുന്നു. സാഹിത്യമേളയ്ക്കോ മറ്റോ.’

‘കറാച്ചി സാഹിത്യോത്സവത്തിലേക്കാണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ. അങ്ങനെയാണ് ആപയ്ക്ക് പാക്കിസ്ഥാനിലെ പണവും സിംകാർഡും കിട്ടിയത്. അതത്ര വലിയ കാര്യമാണോ?’

‘വലിയ കാര്യം വേറെയുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അവൾക്കെന്തിനാണ് വിലക്കാൻ മാത്രമുള്ള കൊക്കെയിനും വെടിയുണ്ടയും?’

‘എനിക്കറിയില്ല,’ അയാളുടെ മുഖം കറുത്തു.

ഞാൻ സൗരഭിന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. ‘ഇയാളെന്തോ ഒളിക്കുന്നില്ലേ?’

‘തീർച്ചയായും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ ആപയെ കൊന്നിട്ടില്ല, പോരേ?’ സിക്കൻർ കൈകൊണ്ട് മേശപ്പുറത്ത് ആഞ്ഞടിച്ചു. ഒഴിഞ്ഞ കാവക്കപ്പുകൾ അല്പം നൃത്തം ചവിട്ടി.

‘കലിതുള്ളുന്നത് നിരപരാധിത്വം തെളിയിക്കില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘തോക്കുകൾ കാട്ടി ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയാലും.

ഞങ്ങൾക്കെന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചാൽ ഡൽഹിയിലെ എന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ എല്ലാ തെളിവുകളും പൊലീസിനു നൽകും,’ ഞങ്ങളുടെ സുരക്ഷിതത്വം ഉറപ്പുവരുത്താനായി മിനഞ്ഞ കഥ സൗരഭ് ആവർത്തിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ വീണ്ടും ആയുധം കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. സിക്കൻർ എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് കൈകൾ പൊക്കി.

‘വേണമെങ്കിൽ നോക്ക്. എന്റെ കയ്യിൽ യാതൊന്നുമില്ല. ചന്ത പോലൊരു സ്ഥലത്ത് പട്ടാളം അവിടുവടെയായി ആളുകളെ പരിശോധിക്കും. ഞാനത്ര മണ്ടനൊന്നുമല്ല.’

‘കൊള്ളാം. ഇരിക്കട്ടെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘സാറ ഇതെല്ലാം സേഫിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്തിനാണെന്നു ഞങ്ങളോട് പറയൂ.’

സിക്കൻർ ചുറ്റുംനോക്കി. ഏറ്റവുമടുത്തിരിക്കുന്നവർ പോലും രണ്ടു മേശ അപ്പുറത്താണുള്ളത്. അയാൾ തിടുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞു, ‘ഞാൻ തെറ്റായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, സാറ ആപയെ അപകടപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.’

‘നിങ്ങളതു ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഈ രഹസ്യങ്ങളെല്ലാം ഞങ്ങളുടെ അടുത്ത് സൂക്ഷിതമാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ ഹാശിം അബ്ദുള്ളക്കുവേണ്ടിയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം ആരാണെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് തീർച്ചയായും അറിയാമായിരിക്കും,’ താൻ ബിൽ ഗേറ്റ്സിനെക്കുറിച്ചോ മുകേഷ് അംബാനിയെക്കുറിച്ചോ ആണ് സംസാരിക്കുന്നതെന്നതു പോലെ സിക്കൻർ പറഞ്ഞു.

‘ക്ഷമിക്കണം, അറിയില്ല. ആരാണയാൾ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘തഹ്‌രീക്-ഇ-ജിഹാദിന്റെ തലവനാണ് അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹമെനിക്ക് ജീവിതത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠമായ ലക്ഷ്യം തന്നു. അഭിനിവേശത്തോടെ ജീവിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചു. ഹാശിം ഭായിയെന്നാൽ എനിക്ക് എല്ലാമാണ്.’

നിരപരാധികളായ മനുഷ്യരെ കൊല്ലുന്നതോ മാതൃരാജ്യത്തെ വെറുക്കുന്നതോ ശ്രേഷ്ഠമായ ലക്ഷ്യമല്ലെന്ന് എനിക്കയാളോടു പറയാൻ തോന്നി. പക്ഷേ, കശ്മീരിൽവെച്ച് രാഷ്ട്രീയം പറയില്ലെന്ന നിയമം ഞാനോർക്കുകയും മിണ്ടാതിരിക്കുകയും ചെയ്തു. സിക്കൻർ പറഞ്ഞു, ‘ആസാദ് കശ്മീരിലാണ് ഹാശിം ഭായ് താമസിക്കുന്നത്.’

“പാക്കിസ്ഥാൻ അധിനിവേശ കശ്മീർ” എന്നാണോ നിങ്ങളുദ്ദേശിച്ചത്? സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അത് ഇന്ത്യയുടെ കൃപ്രചരണമാണ്. യാഥാർത്ഥത്തിലിത് “ഇന്ത്യൻ അധിനിവേശ കൾമീരാൻ”.’

രാഷ്ട്രീയം വേണ്ട, ഞാൻ വീണ്ടുമെന്നെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

‘വിട്ടു കളയൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘കഥ തുടരൂ.’

‘ഞാൻ ‘തഹ്‌രീകിൽ താഴെത്തട്ടിലെ ഒരു പോരാളിയായി ചേർന്നു. ഹാശിം ഭായ് എനിക്ക് വലിയൊരു കാര്യം ചെയ്യാനുള്ള അവസരം തന്നു. അപ്പോഴാണ് ഞാനൊരു അബദ്ധം ചെയ്തത്.’

അയാൾ ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകളെ ഒഴിവാക്കി.

‘എന്ത് അബദ്ധം?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ സാറ ആപയെ പറ്റിച്ചു.’

‘വ്യക്തമായി പറയണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. സിക്കന്ദറിലുള്ള എന്തോ ഒന്ന് എന്നെ അലോസരപ്പെടുത്തി. അയാൾ നേരായും പൊട്ടനാണോ? അതോ അങ്ങനെ നടിക്കുന്നതോ?

‘കറാച്ചിയിൽ സാഹിത്യോത്സവം സംഘടിപ്പിക്കുന്നവരെ തനിക്കറിയാമെന്ന് ഹാശിം ഭായ് പറഞ്ഞു. അവർക്ക് സമാധാനശ്രമങ്ങളുടെ ഭാഗമായി ഇന്ത്യയിൽനിന്ന് കുറച്ചു പേരെ, പ്രത്യേകിച്ചും മിടുക്കരായ വിദ്യാർത്ഥികളെ, ക്ഷണിക്കുമെന്നുണ്ടത്രേ. എനിക്ക് പോകാനാകില്ല. എന്റെ പാസ്പോർട്ടിൽ കഴിയുന്നത്ര കുറച്ച് പാക്കിസ്ഥാൻ മുദ്രകളേ പാടു എന്ന് ഹാശിം ഭായ് പറഞ്ഞു. വേറെയാരെങ്കിലും മനസ്സിലുണ്ടായെന്ന് അദ്ദേഹം എന്നോടു ചോദിച്ചു.’

‘അപ്പോൾ നിങ്ങൾ സാറയെ നിർദ്ദേശിച്ചു, അല്ലേ?’

‘അതെ, സാറ ആപയ്ക്ക് പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നത് ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ആപ ഇന്ത്യയിൽ നിരവധി സാഹിത്യോത്സവങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. ഞാൻ ആപയോട്

ഇക്കാര്യം ചോദിച്ചു. വിമാനക്കുലിയും താമസച്ചെലവും സംഘാടകർ നൽകും. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട മറ്റുചില വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടിയും അവരതു ചെയ്യുന്നുണ്ടത്രേ. ആപ ഉടൻടി സമ്മതിച്ചു.’

‘അങ്ങനെയാണോ സാറ പാക്കിസ്ഥാനിലേക്കു പോയത്?’

‘അതെ. ഹാശിം ഭായ് ആപയെ കറാച്ചിയിൽവെച്ചു കണ്ടു. അദ്ദേഹം ഏതാനും സമ്മാനങ്ങൾ എനിക്ക് വേണ്ടി കൊടുത്തു. വസ്ത്രങ്ങളും ലഘുഭക്ഷണങ്ങളും നിറച്ച ഒരു ചെറിയ സ്ക്രോളി അദ്ദേഹം ആപയ്ക്ക് നൽകി.’

‘എന്നിട്ട്?’ സിക്കന്ദറിന്റെ ഓരോ വാക്കും ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുന്ന സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അവർ വിമാനത്താവളത്തിലേക്കുള്ള വാഹനത്തിൽവെച്ച് അതിനുള്ളിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി. വസ്ത്രങ്ങളുടെ അട്ടിക്കടിയിൽ അവർ കൊക്കെയിൻ നിറച്ചു. എട്ടു കിലോ കൊക്കെയിൻ.’

‘എട്ടുകിലോ കൊക്കെയിൻ?’ സൗരഭ് ചുളുമടിച്ചു. ‘അതു വളരെ കൂടുതലല്ലേ?’

‘അതിന് അഞ്ചു കോടി രൂപയിലധികം വില വരും. ‘തഹ്‌രീക്ക് പണം കണ്ടെത്തുന്ന വഴികളിലൊന്നാണത്. ‘തഹ്‌രീകിനുള്ള എന്റെ ആദ്യത്തെ വലിയ സംഭാവനയായിരുന്നു അത്,’ സിക്കന്ദർ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. ചന്ദൻ ക്ലാസസ്റ്റിനേക്കാൾ മോശമായ തൊഴിലിടങ്ങൾ ലോകത്തിലുണ്ട്, ഞാനോർത്തു. മയക്കുമരുന്നു പണം കൊണ്ട് മുമ്പോട്ടു പോകുന്ന സംഘടനകളെ പോലെയുള്ള ചില ഇടങ്ങൾ!

‘നിങ്ങൾ സ്വന്തം സഹോദരിയെ മയക്കുമരുന്നു ചുമക്കുന്ന കോവർ കഴുതയായി ഉപയോഗിച്ചോ?’

‘അതു തെറ്റാണെന്ന് അന്നെന്നിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. ഹാശിം ഭായ് അതു നന്നായി ആസൂത്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കസ്സംസിൽ ആരും തന്നെ ആപയെ സംശയിച്ചില്ല. ആപ അതെല്ലാം വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടു വന്നു.’

‘അതോടെ എല്ലാം ശരിയായോ? കസ്സംസ് പിടികൂടിയിരുന്നെങ്കിൽ അവൾ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ജയിലിൽ കഴിയുമായിരുന്നു.’

‘ഐഐടിയിൽ പഠിക്കുന്ന പെൺകുട്ടി, സാഹിത്യോത്സവത്തിനു പോയി തിരിച്ചു വരുന്നവൾ, ആരും സംശയിക്കില്ലെന്ന് ഹാശിം ഭായ് എന്നോടു പറഞ്ഞു.’

‘ആണോ? അവരത് കണ്ടെത്തിയിരുന്നെങ്കിലോ?’ ഉയരുന്ന ശബ്ദത്തോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അയാൾ പ്രതികരിച്ചില്ല.

ദേഷ്യമടക്കാനും വളർച്ച മുറ്റിയ ആ മന്ദബുദ്ധിയുടെ ചെങ്കിട്ടത്തടിക്കാതിരിക്കാനും ഞാൻ ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചു. ശാന്തനാകാൻ സൂചിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് സൗരഭ് എന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ പിടിച്ചു.

‘ഞാൻ ആപയിൽ നിന്ന് സഞ്ചി വാങ്ങാൻ പോയി. പക്ഷേ, ഞാനെത്തുന്നതിനു മുമ്പേ ആപയതു തുറന്നിരുന്നു.’

‘അവൾ മയക്കുമരുന്നു കണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ. ആപ എന്നെ ശകാരിക്കുകയും അടിക്കുകയും ചെയ്തു. ആർക്കുവേണ്ടിയാണു ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന് ആപയോട് പറയേണ്ടിവന്നു. ഹാശിം ഭായ് ഏറെ നല്ല കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് വിശദീകരിക്കേണ്ടി വന്നു.’

‘അവളെന്തു പറഞ്ഞു?’

‘ആപ സമ്മതിച്ചില്ല. അത്തരക്കാരുമായി ബന്ധം മുറിക്കാൻ ആപ എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ സഞ്ചി പൊലീസിനെ ഏൽപ്പിക്കാനും.’

‘നിങ്ങളതു ചെയ്തോ?’

‘ഇല്ല. ഹാശിം ഭായിയെ കയ്യൊഴിയാൻ എനിക്കു സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല.’

‘അവളത് സമ്മതിച്ചോ?’

‘തീർച്ചയായും ഇല്ല. പക്ഷേ, ഞാൻ ആപയോട് നുണ പറഞ്ഞു. ആ സഞ്ചി കൊടുത്താൽ അവരെന്ന് വെറുതെ വിടുമെന്നു പറഞ്ഞു. ആ സംഘത്തിൽനിന്ന് ഞാൻ പുറത്തു പോകുമെന്നും.’

‘എന്നിട്ട് നിങ്ങളതു ചെയ്തില്ല, അല്ലേ?’

അയാൾ വീണ്ടും തറയിലേക്കു നോക്കി.

‘ഞങ്ങളുടെ മഹത്തായ ലക്ഷ്യം എനിക്ക് ഉപേക്ഷിക്കാനാകില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു, ‘മഹത്തായ ലക്ഷ്യം’ എന്നതുകൊണ്ട് അയാളുദ്ദേശിച്ചത് എന്തു നരകമായാലും.

‘മയക്കുമരുന്നു കച്ചവടം നടത്തുന്നവർക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ശരിയാണോ?’

‘ഞങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ വേറെ വഴികളില്ല. അതിശക്തമായ ഭരണകൂടങ്ങൾക്കെതിരെയെയാണ് ഞങ്ങളുടെ പോരാട്ടം. നല്ല കാര്യങ്ങൾ നേടാൻ നിങ്ങൾക്ക് ചിലപ്പോൾ ചീത്ത കാര്യങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടി വന്നേക്കാം,’ ചൊല്ലിപ്പഠിച്ചതു പോലെ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ഹാശിമാണോ ഇതു പറഞ്ഞത്?’

‘അതെ. സാറ ആപ അതിലൊരു പൊതി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. എന്തായാലും ‘തഹ്‌രീകിൽ ഞാനിപ്പോൾ മയക്കുമരുന്നുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാറില്ല. പുതിയ ആളുകളെ സംഘത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിലാണ് ഞാനിപ്പോൾ സജീവം.’

‘പുതിയ ആളുകളെ ചേർക്കൽ’ എന്നു കേട്ടപ്പോൾ അവരിപ്പോഴും അതു തുടരുന്നുണ്ടോ എന്നും എനിക്ക് അപേക്ഷിക്കാമോ എന്നും ചോദിക്കാനാണ് തോന്നിയത്. ഇവിടെ ജോലി ചെയ്യുന്നത് ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പു പോലുമല്ലെന്ന് ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും സ്വയം ശകാരിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘മരിക്കുന്നതിനു തൊട്ടുമുമ്പ് നിങ്ങൾ സാറയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നോ?’

‘അത്രയധികമില്ല. ഇടയ്ക്ക് വല്ലപ്പോഴും വിളിക്കും. ഈ അസംബന്ധമെല്ലാം മറന്ന് ജോലിക്കു പോകാൻ ആപ എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഒരിക്കൽ ആപ നിങ്ങളുടെ ഉദാഹരണം പോലും എടുത്തു കാട്ടി. ഞാൻ ‘തഹ്‌രീക് വിട്ടിട്ടില്ലെന്ന് അവർക്ക് അറിയില്ലായിരുന്നല്ലോ.’

‘എന്റെ ഉദാഹരണം?’ ജിജ്ഞാസയോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ആപ പറഞ്ഞു, “എന്നെ നോക്ക്, സിക്കന്ദർ, ഞാൻ കേശവിനോടൊത്ത് എന്റെ അഭിനിവേശം പിന്തുടർന്നു. പ്രായോഗികജീവിതവും പ്രധാനമാണെന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കലും മനസ്സിലാക്കിയില്ല. അതെന്നെ എവിടെയുമെത്തിച്ചില്ല. എനിക്ക് പ്രായോഗികമായി രഘുവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടി വന്നു.”’

‘പ്രായോഗികം?’

‘എനിക്കുമത് മുഴുവനും മനസ്സിലായില്ല. രഘുവിനെ ഏറെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ആപ സമ്മതിച്ചെങ്കിലും ആത്യന്തികമായി അതൊരു പ്രായോഗിക തീരുമാനമായിരുന്നു.

അയാളുടെ കുടുംബത്തിന് സാറയെ ചൊല്ലി യാതൊരു പ്രശ്നങ്ങളുമില്ലായിരുന്നു.’

‘അവളെന്തിനാണ് നിങ്ങളോടൊന്നിച്ച് പഠിക്കുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഹൃദയം ചിലപ്പോൾ നമ്മളെ തെറ്റായ ഇടങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടു പോകുന്നുവെന്നു പറയാൻ! ‘തപ്തരീതികളായിരുന്നല്ലോ എന്റെ ഹൃദയം. പകരം തല ഉപയോഗിക്കാനും മറ്റൊരു ജോലി കണ്ടെത്താനും ആപ എന്നോടു പറഞ്ഞു.’

‘ഓ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവളുടെ ഹൃദയം നയിച്ച തെറ്റായ ഇടം ഞാനായിരുന്നു! എങ്കിലും ഞാനായിരുന്നു അവളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്നു കേട്ടതിൽ എനിക്ക് സന്തോഷം തോന്നി.

‘ശരി,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ഞങ്ങൾക്ക് ഉപകാരപ്രദമാകും എന്നു നിങ്ങൾ കരുതുന്ന എന്തെങ്കിലും പറയാനുണ്ടോ?’

‘ഇല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഞാനിതൊന്നും ആരോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എനിക്കിപ്പോൾ പോകാമോ?’

ഞാൻ തലയാട്ടി. സിക്നർ പോകാനായി എഴുന്നേറ്റു.

‘ക്ഷമിക്കണം, ഒരു ചോദ്യം കൂടി,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’

‘സാറയോടൊത്തുള്ള സെൽഫി. എന്നാണെടുത്തത്?’

‘സാറ ആപ ഡൽഹിയിൽ എന്നെ കാണാൻ വന്നപ്പോൾ.’

‘നിങ്ങൾക്കെന്തിനാണ് യന്ത്രത്തോക്ക്?’

‘പുതിയ അംഗങ്ങളെ തോക്കുപയോഗിക്കുന്നതു പഠിപ്പിക്കാൻ.’

‘ഇരിക്ക്, സിക്കൻ,‘ ‘ഹൃദയം ചിലപ്പോൾ നമ്മളെ തെറ്റായ ഇടങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടു പോകുന്നുവെന്ന് വാക്കുകൾ വീണ്ടും വീണ്ടും ആലോചിക്കുന്നതു നിർത്തുകയും കൊലപാതകക്കേസിലേക്കു തിരിച്ചു വരികയും ചെയ്തപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്തിന്?’ അയാൾ ചോദിച്ചു. കെട്ടിയ കയ്യോടെ അയാൾ നില്പു തുടർന്നു.

‘ഞങ്ങൾ പൊട്ടന്മാരാണെന്നാണോ വിചാരിച്ചത്?’

‘എന്തു സംഭവിച്ചു?’

‘നിങ്ങൾ ‘തഹ്‌രീക് വിട്ടുവെന്ന് സാറയോട് പറഞ്ഞു, അല്ലേ?’

‘അതെ.’

‘എങ്കിൽ ആ ചിത്രത്തിൽ സാറയെന്തിനാണ് യന്ത്രത്തോക്കേന്തിയ നിങ്ങളെ കണ്ടിട്ടും പുഞ്ചിരിക്കുന്നത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് പോകേണ്ടതുണ്ട്.’

‘ആ ചിത്രം ഭാഗ്യം കെട്ടതാണെന്നും നിങ്ങൾ പറഞ്ഞല്ലോ. എന്തുകൊണ്ടാണത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

സിക്കൻ ചുളിപ്പോയി. അയാൾ തല പൊത്തിപ്പിടിച്ചു.

‘തലവേദനയുണ്ട്. ക്ഷമിക്കണം.’

‘നമ്മളിനിയും പറഞ്ഞു തീർന്നിട്ടില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എന്നെ വിശ്വസിക്കൂ. പൊലീസ് നിങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് ഞങ്ങളോട് സഹകരിക്കുന്നതാണ്.’

‘എനിക്ക് വിശ്രമിക്കണം. പിന്നീടു സംസാരിച്ചാലോ?’

‘എപ്പോൾ? നാളെ?’

അയാൾ തലയാട്ടുകയും കുട്ടികളെ പോലെ മൂക്കു ചീറ്റുകയും ചെയ്തു.

‘അതെ, നാളെ എന്നെ വിളിക്കൂ,’ സിക്കൻറർ റസ്റ്ററന്റിൽനിന്ന് എഴുന്നേറ്റു പോയി.

‘നമ്മൾ കുറേക്കൂടി രോമക്കുപ്പായങ്ങൾ കൊണ്ടു വരേണ്ടതായിരുന്നു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ കൈകൾ കൂട്ടിത്തരിശുമാക്കി. പഹൽഗാമിൽ ഞങ്ങൾ താമസിക്കുന്ന ഹീവൻ ഹോട്ടലിന്റെ പുൽത്തകിടിയിൽ തീ കൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. സൗരഭും ഞാനും അത്താഴത്തിനുശേഷം അവിടെ തീ കായാൻ ചെയ്തിരുന്നു.

‘സിക്കൻറിനെ സംബന്ധിച്ച എന്തൊക്കെയോ ശരിയല്ലാതെയുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ശാന്തനാക്ക്. അയാൾക്ക് അല്പം സമയം കൊടുക്കണം. അപ്പോൾ അയാളെല്ലാം തുറന്നു പറയും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അയാൾ കുടിലഹൃദയമുള്ളവനാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അയാൾ നിഷ്കളങ്കനായും മണ്ടനായും നടിക്കുകയാണ്.’

‘അയാൾ പേടിച്ചു പോയിക്കാണും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അസംബന്ധം. നമ്മൾ സത്യം അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ട നേരമായെന്നു തോന്നുന്നു.’

‘എന്തു സത്യം?’ തീക്കുണ്ഠത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന വട്ടമുഖത്തോടെ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അയാൾ ഒരേ കുടുംബത്തിൽ പെട്ടവനാകാം, അയാൾ വൈകാരികമായി സംസാരിക്കുന്നവനാകാം, അല്പബുദ്ധിയാകാം. പക്ഷേ, സാറയുടെ അർദ്ധസഹോദരൻ നിഷ്കളങ്കനായ കുഞ്ഞല്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ അവനെയാണ് ഇക്കാര്യത്തിലേനിക്ക് ഏറ്റവും കൂടുതൽ സംശയം.’

‘എന്തു കൊണ്ടാണ് നീയങ്ങനെ പറഞ്ഞത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. തീക്കുണ്ഠത്തിന് വളരെയടുത്തിരിക്കുന്ന അവൻ ഏതുമിമിഷവും കത്തിപ്പൊകുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി.

‘തീനാളങ്ങളിൽനിന്ന് ദൂരെ മാറിയിരിക്കൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരി,’ മൂന്നിഞ്ച് പുറകിലേക്കു മാറിയിരുന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇതാണു സംഭവിച്ചതെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. സിക്കൻർ ഭീകരവാദിയായി. സാറയത് കണ്ടുപിടിച്ചു. അയാളെ പല തവണ തടയാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, അയാളതു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ക്ഷമ നഷ്ടപ്പെട്ട സാറ അവസാനം പൊലീസിന്റെ അടുത്തേക്കു പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു.’

‘അപ്പോൾ സിക്കൻർ അതിനുമുമ്പ് അവളെ കൊന്നോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അതെ.’

‘സാധ്യതയുണ്ട്. അവൾ ജാലകം തുറന്നു കൊടുത്തതും അതു കൊണ്ടായിരിക്കും. അത് സിക്കൻറിനുവേണ്ടിയാണ്.’

ഞാൻ വിരലുകൾ ഞൊട്ടയിട്ടു. ‘അതുതന്നെ.’

‘ആ ചിത്രമോ? എന്തിനാണ് സാറ പുഞ്ചിരിക്കുന്നത്?’

‘അവളതിന് നിർബന്ധിതയായിക്കാണും. അല്ലെങ്കിൽ, നിൽക്ക്, അവൾ പൊലീസിനു നൽകാനുള്ള തെളിവ് ശേഖരിച്ചതാകാം.’

‘അവൾ അതുകൊണ്ടാണ് കൊക്കെയിനും വെടിയുണ്ടയും സൂക്ഷിച്ചത്, അല്ലേ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘കലക്കി! അതുതന്നെ. അവൾ തെളിവ് ശേഖരിക്കുകയായിരുന്നു. സിക്കന്ദർ ഭീകരപ്രവർത്തനം നിർത്താത്തതു കൊണ്ട് അവൾ പൊലീസിന്റെ അടുത്തേക്കു പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. അയാൾ അതു കണ്ടെത്തുകയും അവളെ കൊല്ലുകയും ചെയ്തു.’

‘പക്ഷേ, അയാൾ തന്റെ സഹോദരിയെ സ്നേഹിച്ചു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അവളെ കൊല്ലുന്നത് എന്തെങ്കിലും “മഹത്തായ ലക്ഷ്യ”ത്തിനു വേണ്ടിയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ പൊട്ടൻ എന്തു ചെയ്യുമായിരുന്നു?’

സൗരഭ് മറുപടി പറയുന്നതിനു മുമ്പ് കവിളു ചൊരിഞ്ഞു.

‘കൊല്ലും.’

ഞങ്ങൾ ഏതാനും നിമിഷം പരസ്പരം തുറിച്ചുനോക്കി. എല്ലാം കൂടിയിണങ്ങിയിരിക്കുന്നു, ആ സിദ്ധാന്തം എല്ലാ കാര്യങ്ങളെയും യഥാസ്ഥാനത്തുവെച്ചു. ഞങ്ങൾ സന്തോഷത്തെ കൈകൾ കൊട്ടി.

‘നമുക്കയാളെ കിട്ടി. ഇൻസ്പെക്ടർ റാണയെ വിളിക്കൂ. നമുക്കയാളുടെ സഹായം വേണ്ടിവരും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. അതെ, എനിക്ക് കൊലയാളിയെ പിടികിട്ടി. തീയിൽ നിന്നുയരുന്ന തിളങ്ങുന്ന ചൂട് എന്റെ മുഖത്തെ മാത്രമല്ല, ഉള്ളിനെയും ചൂടുപിടിപ്പിച്ചു.

അധ്യായം 22

‘അയാളുടെ ശ്രദ്ധയെ പിടിച്ചു നിർത്തണം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.
‘കൂടുതൽ ചോദ്യങ്ങളൊന്നും തന്നെ വേണ്ട. സൗഹൃദത്തോടെ പെരുമാറണം.’

ഞാൻ തലയാട്ടി. ഞങ്ങൾ ഹീവൻ ഹോട്ടലിന്റെ സ്വീകരണ ലോബിയിലിലേക്ക് വന്നതാണ്. ഞങ്ങൾ ഹോട്ടലിലെ ഫോണിൽനിന്ന് സിക്കനെറിന്റെ നമ്പറിലേക്ക് വിളിച്ചു.

‘സലാം, സിക്കൻ ഭായ്,’ ആരോ ഫോണെടുത്തപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ആരാണ് ജനാബ്?’ അത് സിക്കനെറിന്റെ ശബ്ദമായി തോന്നിയില്ല.

‘സിക്കനുണ്ടോ? ഞാൻ അയാളുടെ സുഹൃത്തായ കേശവാണ്.’

‘നിങ്ങൾ സിക്കനെറിന്റെ സുഹൃത്താണോ?’

‘അതെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ പഹൽഗാമിലുണ്ടോ?’

‘ഉവ്വ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾക്കിങ്ങോട്ടു വരാനാകുമോ? മൂൺവ്യൂ റിസോർട്ട്സ്.’

‘സിക്കൻ എവിടെയാണ്?’

‘അയാൾ ഇവിടെയുണ്ട്. നിങ്ങൾ വരുമോ?’

‘ഉവ്വ്, ഉറപ്പായും. നിങ്ങളാരാണ്?’

‘അഹമ്മദ്. വേഗം വരു, ദയവായി.’

ഹീവനിൽനിന്ന് ഏതാണ്ട് ഒരു കിലോമീറ്റർ അകലെയുള്ള മുൺവ്യൂ റിസോർട്ട്സിലേക്ക് ഞാനും സൗരഭും നടന്നു. സിക്നൈറാണ് കൊലയാളിയെന്ന് തലേന്നു രാത്രി ഞാൻ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞിരുന്നു. ‘നിങ്ങൾ സാനാകേസ് വീണ്ടും തുടങ്ങിയോ? കശ്മീരിലേക്കും പോയോ? നീയൊരു ഭ്രാന്തൻ ക്രാമുകൻ തന്നെ,’ എന്നാണ് അയാളാദ്യം പറഞ്ഞത്. ഭാഗ്യത്തിന് ഞങ്ങളുടെ മുഴുവൻ കഥയും അയാൾ കേൾക്കുകയും ഞങ്ങളെ സഹായിക്കാമെന്ന് അവസാനം സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. വേറൊന്നിനുമല്ലെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ സുരക്ഷയ്ക്കെങ്കിലും! ‘എത്രയും വേഗം ആ നരകത്തിൽനിന്ന് പുറത്തു കടക്ക്. കശ്മീർ ഹുവാസ് ഖാസല്ല. സിക്നൈറിനെ ഇനി തനിച്ചു കാണരുത്,’ സംസാരം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ വീണ്ടും റാണയെ വിളിച്ചു.

‘ഞങ്ങൾ മുൺവ്യൂ റിസോർട്ട്സിലേക്ക് അയാളെ കാണാനായി പോകുകയാണ്,’ കുത്തനെയുള്ള കയറ്റം കാരണം കിതച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ പഹൽഗാം പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിലെ ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫിനെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ അയാൾ സഹായിക്കും.’

‘അയാളിപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വരണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ശാന്തനാക്ക്. നിങ്ങൾ പിരിമുറുക്കത്തിലാണെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ,’ ഞാൻ കയറ്റം കയറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ റാണ പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും ഞാൻ പിരിമുറുക്കത്തിലാണ്. അഹമ്മദ് എന്നു പേരുള്ള ആരോ ആണ് സിക്നൈറിന്റെ ഫോണെടുത്തത്.

അയാൾ മൂൺവ്യൂ റിസോർട്ട്സിലേക്ക് വരാൻ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു.’

‘ഓ, മറ്റുള്ളവരും രംഗത്തിറങ്ങിയോ?’

‘അതെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എങ്കിൽ ആദ്യം സറഫിനെ അങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞയക്കണം. നിങ്ങൾ തനിച്ചു പോകരുത്. നിങ്ങൾ വിഡ്ഢികളാണ്. കശ്മീരിലേക്കു പോകുന്നതിനു മുമ്പ് എന്നോട് ആലോചിക്കേണ്ടതായിരുന്നു.’

‘ക്ഷമിക്കണം, സാർ. ഉവ്വ്, ഞങ്ങൾ അയാൾക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘കേൾക്കൂ, കേശവ്.’

‘പറയൂ, ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ നന്ദിയോ, അപകടസാധ്യതകൾ അഭിമുഖീകരിച്ചതിനും കേസ് ഏതാണ്ടു തെളിയിച്ചതിനും പ്രശംസാവാക്കുകളോ പ്രതീക്ഷിച്ചു.

‘പൊലീസിന് സിക്കന്ററിനെ കിട്ടുമ്പോൾ ആദ്യം എന്നെ വിളിക്കൂ. എനിക്ക് ഇതാദ്യം മാധ്യമങ്ങളോടു പറയണം. സറഫ് ഇക്കാര്യം ആരോടും പറയരുത്.’

തല നരച്ച ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ്, അയാളേക്കാൾ പ്രായം തോന്നിച്ച പൊലീസ് ജീപ്പിൽനിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി. രണ്ടു കോൺസ്റ്റബിളുമാർ അയാളെ അനുഗമിച്ചു. സംശയം ഒഴിവാക്കാൻ അവരെല്ലാവരും സാധാരണ വേഷത്തിലായിരുന്നു. മൂൺവ്യൂ റിസോർട്ട്സിനു പുറത്തുള്ള ഒഴിഞ്ഞ പാർക്കിങ് സ്ഥലത്തു വെച്ച് ഞങ്ങൾ അവർ മൂന്നു പേരെയും കണ്ടുമുട്ടി.

‘ശാന്തരായിരിക്കൂ. ഹോട്ടലിലെ സാധാരണ സന്ദർശകരായി നടിക്കൂ,’ ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് പറഞ്ഞു.

ചുരുണ്ട താടീരോമങ്ങളുള്ള ഒരാളാണ്
റിസപ്ഷനിലുണ്ടായിരുന്നത്.

‘ഞാൻ കേശവ്. അഹമ്മദ് എന്നു പേരുള്ള ആരെങ്കിലും
ഇവിടെയുണ്ടോ?’

‘ഞാനാണ് അഹമ്മദ്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. ‘ഞാനിവിടത്തെ
മാനേജരാണ്. നിങ്ങളാണോ സിക്കനെറിനെ നേരത്തെ വിളിച്ച
സുഹൃത്ത്?’

അപ്പോഴാണ് അയാൾ സൗരഭിനെയും കൂടെയുള്ളവരെയും
കണ്ടത്. ‘ആരാണിവരെല്ലാം?’ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘സിക്കൻറെ എവിടെ?’

‘എന്റെ പുറകേ വരു.’

രണ്ടാം നിലയിലെ ഒരു മുറിയിലേക്ക് അഹമ്മദും ഞാനും നടന്നു.
സൗരഭും ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫും കോൺസ്റ്റബിളുമാരും ഏതാനും
അടി പുറകിൽ ഞങ്ങളെ പിന്തുടർന്നു. മുൺവ്യൂ റിസോർട്ട്സിലെ
ഇടനാഴികളിൽ ആവശ്യത്തിന് സൂര്യപ്രകാശമെത്താത്തതിനാൽ
നല്ല തണുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇടനാഴിയുടെ ഏറ്റവുമറ്റത്തുള്ള മുറി
അഹമ്മദ് താക്കോലുപയോഗിച്ച് തുറന്നു. അയാൾ മച്ചിലെ മഞ്ഞ
വെളിച്ചം തെളിച്ചു.

മുഖത്തു മുഴുവൻ രക്തം പരന്ന് സിക്കൻറെ കട്ടിലിൽ
കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തൊട്ടടുത്ത് അയാളുടെ തോക്കുണ്ട്.

‘അയ്യോ,’ സൗരഭ് ശ്വാസമടക്കിപ്പിടിച്ച് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.
സിക്കൻറെ മുഖത്തിന്റെ കീഴ്ഭാഗം തിരിച്ചറിയാൻ വയ്യാത്ത
വിധത്തിൽ വികൃതമായിരുന്നു. അയാളുടെ ശരീരത്തിൽ
നിന്നുയർന്ന അഴുകിയ മണം തറയിലെ പരവതാനിയിൽ
നിന്നുയർന്ന പഴുകിയ മണത്തോട് ഇടകലരുകയും ശ്വസനം
ദുഷ്കരമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാനയാളുടെ പൊട്ടിച്ചിതറിയ
മുഖം കണ്ട് മരവിച്ചു പോയി. ചുറ്റുമുള്ളവരെല്ലാം വളരെപ്പതിയെ

നീങ്ങുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. കാതുകൾ മൂളിത്തുടങ്ങി, മറ്റുള്ള ശബ്ദങ്ങളെയെല്ലാം അത് തടഞ്ഞു വെച്ചു. ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് ടിവിയുടെ റിമോട്ടെന്നതു പോലെ സിങ്കനറിന്റെ കൈത്തണ്ട പൊക്കിയെടുത്തു.

‘മരിച്ചു,’ ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് പറഞ്ഞു. ‘വായിൽ വെടിവെച്ച് ആത്മഹത്യ ചെയ്തു.’

‘ഇക്കാര്യത്തിൽ തലയിടാൻ വയ്യാത്തതു കൊണ്ടാണ് നിങ്ങളെ ഞാനിങ്ങോട്ടു വിളിച്ചത്,’ അഹമ്മദ് പറഞ്ഞു. ‘ഈ ഹോട്ടൽ മാത്രമാണ് എനിക്കുള്ള വരുമാനമാർഗ്ഗം. ഇവിടെ നടന്ന ആത്മഹത്യയെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്ത പരന്നാൽ-’

ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് ഇടക്കു കയറിപ്പറഞ്ഞു, ‘നിങ്ങളെപ്പോഴാണ് ഈ ശരീരം കണ്ടെത്തിയത്?’

‘മൂന്നുമണിക്കൂർ മുമ്പാണ് ജോലിക്കാർ അതു കണ്ടെത്തിയത്. ഞാനവരോട് മിണ്ടാതിരിക്കാൻ പറഞ്ഞു. ആരെങ്കിലും വിളിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഞാനിയാളുടെ സെൽഫോൺ കയ്യിൽ തന്നെവെച്ചു. നിങ്ങൾ വിളിക്കുകയും ചെയ്തു.’

‘ഇയാൾ ആദ്യം ഇവിടെ എത്തിയതെപ്പോഴാണ്?’

‘അഞ്ചു ദിവസം മുമ്പ്. നിങ്ങൾക്ക് ഈ മൃതശരീരം കൊണ്ടുപോകാമോ? അല്ലെങ്കിൽ ഇയാളുടെ വീട്ടുകാരെ അറിയിക്കാമോ? പൊലീസ് ഇവിടെ വരണമെന്ന് എനിക്ക് ആഗ്രഹമില്ല, ദയവു ചെയ്ത്,’ സമനില പതിയെ നഷ്ടപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരുന്ന അഹമ്മദ് പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾ പൊലീസുകാരാണ്,’ ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് പറഞ്ഞു. അയാൾ തിരിച്ചറിയൽ കാർഡ് പുറത്തെടുത്തു.

അഹമ്മദ് ഇൻസ്പെക്ടറുടെ കാൽക്കൽ വീണു.

‘എനിക്ക് ഇതിനെക്കുറിച്ച് യാതൊന്നുമറിയില്ല, ദയവു ചെയ്ത്, സാഹിബ്.’

ഇൻസ്പെക്ടർ അഹമ്മദിന്റെ തോളുകളിൽ പിടിച്ച് അയാളെ ഉയർത്തി.

‘ഇയാൾ ആരായിരുന്നുവെന്നും എന്താണയാൾ ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നതെന്നും നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?’

‘ഇല്ല, സാഹിബ്,’ അഹമ്മദ് പറഞ്ഞു.

ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് അഹമ്മദിന്റെ ചെങ്കിട്ടത്തടിച്ചു. ആളുകളുടെ, പ്രത്യേകിച്ചും മോശം സാമ്പത്തിക ശേഷിയുള്ളവരുടെയോ ശക്തി കുറഞ്ഞവരുടെയോ, ചെങ്കിട്ടത്തടിക്കുന്നതിൽ കുഴപ്പമില്ലെന്ന് പൊലീസ് കരുതുന്നതെന്താണെന്ന് എനിക്കറിയില്ല.

‘ഭീകരവാദികളാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും ഇവർക്ക് മുറി കൊടുക്കുന്നതെന്തിനാണ്? നിങ്ങളെന്തു കൊണ്ട് പൊലീസിനെ വിവരമറിയിക്കുന്നില്ല?’ ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് ചോദിച്ചു.

അഹമ്മദിന്റെ കണ്ണുകളിൽ നനവുണ്ട്.

‘സാഹിബ്, ഇവിടുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ മറ്റൊരു വഴിയുമില്ല,’ അഹമ്മദ് കൂപ്പിയ കൈകളോടെ പറഞ്ഞു. ‘അവർ വരികയും ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ പോകുകയും ചെയ്യും. ഞങ്ങൾ വിസമ്മതം കാണിച്ചാൽ തോക്കു ചൂണ്ടും. അവരെ ഇവിടെ താമസിപ്പിച്ചാൽ പൊലീസുകാരും പട്ടാളക്കാരും തോക്കു ചൂണ്ടും. ഞങ്ങളെന്തു ചെയ്യണം? എനിക്ക് ചെറിയ കുട്ടികളുണ്ട്.’

‘നിങ്ങളും ഇന്ത്യയെ വെറുക്കുന്നുണ്ടോ?’ വെറുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അയാളതു സമ്മതിക്കുമെന്നതു പോലെ ഇൻസ്പെക്ടർ ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല, സാഹിബ്. ഇന്ത്യയിലെ വിനോദസഞ്ചാരികളിൽ നിന്നാണ് ഞാൻ ജീവിക്കാനുള്ള വരുമാനമുണ്ടാക്കുന്നത്.’

ഞാനെന്നിനവരെ വെറുക്കണം?’

‘ഇയാൾ അവസാനത്തെ ദിവസങ്ങളിൽ എന്തെല്ലാം ചെയ്തു?’
സിക്കന്ററിനെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഇൻസ്പെക്ടർ ചോദിച്ചു.

‘ഇയാൾ ദിവസവും ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾ പുറത്തു പോകും.
ചിലപ്പോൾ, ലോബിയിൽവെച്ച് ചെറിയ ആൺകുട്ടികളുമായി
സംസാരിക്കും.’

‘പുതിയ ഭീകരവാദികളെ ചേർക്കലാണോ?’

‘എനിക്കറിയില്ല, സാഹിബ്.’

‘ഈ മുറിയിൽ എന്തെങ്കിലും കണ്ടോ?’

‘ഞങ്ങൾ യാതൊന്നും തൊട്ടിട്ടില്ല,’ അഹമ്മദ് പറഞ്ഞു.
‘നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതെന്തും പരിശോധിക്കാം.’

‘കേശവ്? നിങ്ങളിവിടെയുണ്ടോ?’ എന്റെ കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പിൽ
വീരൽ ഞൊടിച്ചുകൊണ്ട് ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് ചോദിച്ചു.
അയാൾ മൂന്നു തവണയെങ്കിലും എന്റെ പേരു
വിളിച്ചതിനുശേഷമാണ് ഞാനതു ശ്രദ്ധിച്ചത്. എന്റെ കണ്ണുകൾ
വീണ്ടും സിക്കന്ററിന്റെ ചരിന്നഭിന്നമായ മുഖത്തേക്ക് തിരിച്ചു
പോയി. ഇന്നലെ ഞാൻ സംസാരിച്ച അതേ മുഖം.

‘ക്ഷമിക്കണം ഇൻസ്പെക്ടർ.’

‘ഞാൻ അറസ്റ്റു ചെയ്യണമെന്ന് നിങ്ങളാവശ്യപ്പെട്ട പ്രധാന
പ്രതിയാണ് മരിച്ചു പോയത്.’

‘അ ... തെ,’ യുക്തിയുക്തമായ രീതിയിൽ
സംസാരിക്കാനാകാതെ ഞാൻ പറഞ്ഞു. സൗരഭിന്റെ മുഖം
ചൂളിയുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. അവൻ കുളിമുറിയിലേക്കോടി.
അവൻ ചർദ്ദിക്കുന്ന ഒച്ച ഞാൻ കേട്ടു.

‘ആംബുലൻസ് വിളിക്ക്. മൃതശരീരം മാറ്റ്,’ ഇൻസ്പെക്ടർ കോൺസ്റ്റബിളുമാരിലൊരാളോട് പറഞ്ഞു. രണ്ടാമത്തെ കോൺസ്റ്റബിളിനോട് അയാൾ പറഞ്ഞു, ‘ഇവിടെ ആത്മഹത്യാക്കുറിപ്പുകൾ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടോയെന്നു നോക്ക്.’

ഞാൻ മുറിയിലെ കസേരയിലിരുന്നു. സൗരഭ് ചർദ്ദിക്കുന്ന ഒച്ച എനിക്കും മനംപുരട്ടലുണ്ടാക്കി. കോൺസ്റ്റബിളുമാരിലൊരാൾ കിടക്കയിലെ തലയിണകൾ പൊക്കിനോക്കി. അയാൾ മേശയുടെ വലിപ്പുകളും തുറന്നു നോക്കി.

‘എല്ലാവരും പുറത്തിറങ്ങിയാൽ എനിക്ക് കുറച്ചു കൂടി നന്നായി തിരയാം,’ കോൺസ്റ്റബിൾ പറഞ്ഞു.

സൗരഭും ഞാനും മിണ്ടാനാകാതെ ലോബിയിലെ സോഫയിലിരുന്നു. ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് ഞങ്ങളുടെ എതിരെയിരുന്ന് ആരോടോ ഫോണിൽ സംസാരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അരമണിക്കൂറിനുശേഷം, മുറിയിൽ പരതിക്കൊണ്ടിരുന്ന കോൺസ്റ്റബിൾ താഴേക്കു വന്നു. അയാളുടെ കയ്യിൽ ഒരു ലക്കോട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഇത് അയാളുടെ കീശയിൽ നിന്നു കിട്ടിയതാണ്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. ‘അതിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു, “ഹാശിം ഭായിക്ക്. ഇത് തഹ്‌രീകിലെ ഏതെങ്കിലും സഹോദരന് കൊടുക്കൂ. അവർ എന്നെ തിരഞ്ഞു വരും.”’

ഇൻസ്പെക്ടർ ആ ലക്കോട്ടു തുറന്നു. അതിനകത്ത് ഒരു കടലാസു കഷ്ണമുണ്ട്. കൈ കൊണ്ടെഴുതിയ ഒരു വെബ് വിലാസമാണ് അതിലുള്ളത്.

ഡബ്യുഡബ്യുഡബ്യു.ബിറ്റ്.എൽവൈ/അൽവിദതഹ്‌രീക്

‘എന്താണിത്?’ ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് ചോദിച്ചു.

‘അതൊരു വെബ് ലിങ്കിന്റെ ചുരുക്കരൂപമാണ്. നമുക്കു നോക്കാം,’ അവസാനം ശബ്ദം തിരിച്ചു കിട്ടിയ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഹോട്ടലിലെ ഡെസ്ക്ലോപ്പ് കമ്പ്യൂട്ടറിൽ സൗരഭ് ആ വെബ് വിലാസം അടിച്ചു നോക്കി. ആ പേജ് ഒരു സ്വകാര്യ യൂട്യൂബ് വീഡിയോയിലേക്കാണ് പോയത്. ഹോട്ടലിൽ സിക്കൻഡ് മരിച്ചു കിടന്ന മുറിയിൽ അയാളിരിക്കുന്നത് ഞങ്ങൾ കണ്ടു. അയാൾ ചില പ്രാർത്ഥനകൾ ഉരുവിടുകയും അതിനുശേഷം ക്യാമറയോട് സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘ഹാശിം ഭായ്, മാപ്പ്. ഞാനങ്ങയെ നിരാശപ്പെടുത്തി. ചില ആളുകൾ എന്റെ പുറകെയുണ്ട്. അവർ ഞാനൊരിക്കലും ചെയ്യാത്ത കുറ്റത്തിന് എന്നെ പൊലീസിനു കൈമാറും. അല്ലാഹുവാനേ സത്യം, ഞാൻ സാറ ആപയെ കൊന്നിട്ടില്ല. സാറ ആപ എനിക്ക് രണ്ടാമത്തെ അമ്മയെ പോലെ ആയിരുന്നു. ഞാനൊന്നും തന്നെ ചെയ്തിട്ടില്ല.

‘പൊലീസ് എന്നെ പിടിച്ചാൽ, അവർ എന്നെ ദ്രോഹിക്കും. ആപയെ കുറിച്ചു മാത്രമല്ല, തഹ്രീകിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും ലക്ഷ്യങ്ങളെയും കുറിച്ചും പറയിപ്പിക്കും. അത്തരമൊരു അവസ്ഥയിലേക്ക് എന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കില്ല. നിങ്ങളെയെല്ലാവരെയും അപകടത്തിലാക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് ഞാനെന്റെ ജീവിതം ഇപേക്ഷിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങ് ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചതു പോലെ, മഹത്തായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി ആത്മബലി നടത്താൻ എനിക്ക് സന്തോഷമേയുള്ളൂ.

‘കൾമീർ ഒടുക്കം സ്വതന്ത്രമാകുമ്പോൾ അങ്ങയുടെ മുഖത്തു വിരിയുന്ന ചിരി കാണാൻ ഞാനുണ്ടാകില്ലെന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് സങ്കടമുണ്ട്. ഞാൻ അങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നു, ഹാശിം ഭായ്, തഹ്രീക് കുടുംബത്തെയും. ദയവായി എന്റെ അമ്മിയെ സംരക്ഷിക്കൂ. അങ്ങതു ചെയ്യുമെന്ന് എനിക്കറിയാം.

‘സാറാ ആപാ, ഞാനുടനെ ജനത്തിൽവെച്ച് നിങ്ങളെ കാണും. ആപ പോയതോടെ, ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കാനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു കുറഞ്ഞു.

‘എല്ലാവരോടും ഖുദാ ഹാഫിസ്.’

സിക്കന്ദർ മറ്റൊരു പ്രാർത്ഥന കൂടി ഉരുവിട്ടു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുശേഷം അയാൾ തോക്ക് വലിച്ചെടുത്തു. അയാൾ തോക്കിൻകൂഴൽ വായിൽവെച്ചു. എന്താണു സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ എന്റെ കണ്ണുകൾ ചുളുകയും മുഖം മറുകി വലിയുകയും ചെയ്തു.

പക്ഷേ, അയാൾ വെറുതെ കൈ വീശുകയും വീഡിയോ നിർത്തി വെക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾക്ക് ചിത്രീകരണം അവസാനിപ്പിക്കുകയും വീഡിയോ അപ്ലോഡ് ചെയ്യുകയും വെടിവെച്ചു മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അതിന്റെ ലിങ്കുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യണമല്ലോ.

‘അതിശയം തന്നെ,’ തുറന്ന വായയോടെ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ആത്മഹത്യാക്കുറിപ്പുകൾ തയ്യാറാക്കാൻ പോലും ഉന്നതസാങ്കേതിക വിദ്യ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു,’ സറഫ് പറഞ്ഞു.

ഒരു മണിക്കൂറിനുശേഷം, കോൺസ്റ്റബിളുമാരും ഹോട്ടലിലെ ജോലിക്കാരും സിക്കന്ദറിന്റെ മൃതശരീരം ആംബുലൻസിലേക്കു കയറ്റി.

‘അയാളെ മോർച്ചറിയിലേക്ക് കൊണ്ടു പോകൂ. ഇതിനെക്കുറിച്ച് ആരോടും മിണ്ടരുത്. അയാളുടെ ഉമ്മയെ മാത്രം വിവരം അറിയിക്കൂ,’ ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് പറഞ്ഞു.

ആംബുലൻസ് ഹോട്ടൽ മുറ്റത്തുനിന്ന് പോയതിനുശേഷം ഇൻസ്പെക്ടർ, അഹമ്മദിന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘ചത്തവൻ ഒരു തുരപ്പനാണ്. യാതൊന്നും ഇവിടെ അന്വേഷിക്കാനില്ല. നിങ്ങളുടെ ഹോട്ടൽ വൃത്തിയാക്കൂ. അവനെപ്പോലെ ആരെങ്കിലും ഇനിയിവിടെ താമസിക്കാൻ വന്നാൽ ഞങ്ങളെ അറിയിക്കണം.’

‘തീർച്ചയായും, സാഹിബ്. നന്ദി, സാഹിബ്. അല്ലാഹു തുണയ്ക്കട്ടെ.’

അഹമ്മദ് ഹോട്ടലിനുള്ളിലേക്ക് മാഞ്ഞുപോയി. സറഫിനോടൊപ്പം വന്ന കോൺസ്റ്റബിളുമാർ ജീപ്പിലേക്കു കയറി.

പാർക്കിങ് സ്ഥലത്ത് സറഫും സൗരഭും ഞാനും മാത്രമായി.

‘ഇയാൾ തന്റെ അർദ്ധസഹോദരിയെ കൊന്നതായി തോന്നുന്നില്ല,’ താടി തലോടിക്കൊണ്ട് സറഫ് പറഞ്ഞു.

ഞാൻ തലയാട്ടി.

‘അവരൊരിക്കലും അവസാനനിമിഷത്തിൽ നുണ പറയാറില്ല,’ പൊലീസ് ജീപ്പിലേക്കു കയറിക്കൊണ്ട് സറഫ് പറഞ്ഞു. അയാൾ ജാലകത്തിലൂടെ തല പുറത്തേക്കു നീട്ടി.

‘ഞാനൊരു കാര്യം പറയട്ടേ?’ സറഫ് ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘കുറ്റാന്വേഷണം എല്ലാവരുടെയും പണിയല്ല. നമുക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം ഉറച്ചു നിൽക്കണം.’

‘എന്തെങ്കിലും പറയൂ, ഭായ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘നീ ഇന്നു മുഴുവനും സംസാരിച്ചിട്ടേയില്ല.’

‘തിരിച്ചുപോകാനുള്ള ഫ്ളൈറ്റുകൾ നീ പരിശോധിച്ചെന്നോ ഇല്ലെന്നോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

പഹൽഗാമിൽനിന്ന് ഞങ്ങളെ ശ്രീനഗറിലേക്ക് തിരിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്ന ബസ് മലമ്പാതകളിലൂടെ വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞു നീങ്ങി. ഞാൻ കണ്ണുകളടച്ചു. കശ്മീരിലെ നീലാകാശത്തിന്റെയും മഞ്ഞുതൊപ്പിയിട്ട കൊടുമുടികളുടെയും ദൃശ്യങ്ങൾ എനിക്കൊന്നുമല്ലാതായി. എനിക്ക് വീട്ടിലേക്കു പോകണം.

‘എല്ലാ ദിവസവും ഡൽഹിയിലേക്ക് ആറു ഫ്ളൈറ്റുകളുണ്ട്. തിരിച്ചു പോകുകയെന്നത് ഒരു പ്രശ്നമേയല്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ വീണ്ടും നിശ്ശബ്ദരായി. എഞ്ചിനീയറെന്ന നിലയിലും അധ്യാപകനെന്ന നിലയിലും ഞാൻ പരാജയമാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. കുറ്റാന്വേഷകനെന്ന നിലയിലും ഞാനൊരു പരാജയമാണെന്ന് എനിക്കിപ്പോഴറിയാം. ചിലപ്പോൾ സാറ എന്ന വിട്ടു പോയത് അതു കൊണ്ടാകാം. അവളെന്നിൽ സദാ പരാജയപ്പെടുന്ന ഒരാളെ കണ്ടിരിക്കാം. എനിക്കവളോട് ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ നീതി പുലർത്താനായില്ല. ഇപ്പോഴാകട്ടെ, അവൾക്കു കൊടുത്ത വാഗ്ദാനം പോലും പാലിക്കാനാകുന്നില്ല- അവളുടെ കൊലയാളിയെ കണ്ടുപിടിക്കുമെന്ന ഉറപ്പ്.

‘നീയെന്താണു ചിന്തിക്കുന്നത്, ഭായ്?’ അരമണിക്കൂറിനുശേഷം സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സിൽ ഇപ്പോഴും നമുക്ക് ജോലിയുണ്ടാകുമെന്ന് ഞാനാശിക്കുന്നു.’

ഞാൻ എന്റെ രോമക്കുപ്പായങ്ങൾ സ്യൂട്ട്കേസിലേക്ക് പെറുക്കിയെറിഞ്ഞു.

‘നീ ടിക്കറ്റുകൾ വാങ്ങിയോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘ഞാനെല്ലാം അടുക്കിവെച്ചു കഴിഞ്ഞു.’

‘ഇന്റർനെറ്റ് കിട്ടുന്നില്ല. നിസാബായിയുടെ സിമ്മിലും വൈഫൈലും.’

‘കുഴപ്പമില്ല, നമുക്ക് ടിക്കറ്റ് വിമാനത്താവളത്തിൽനിന്നു വാങ്ങാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭിന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ അപ്പോഴും അലമാരയിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘ഇതെന്താണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘എല്ലാം അടുകുടിവെക്കാൻ ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞതല്ലേ?’

സൗരഭ് എന്റെ മുന്നിൽ വന്നു നിന്നു. വെളുത്ത രോമക്കുപ്പായത്തിൽ അവനൊരു ധ്രുവക്കരടിയാണെന്നു തോന്നി. ധ്രുവക്കരടി തന്റെ കൈപ്പത്തികൾ എന്റെ ചുമലിൽവെച്ചു.

‘ആദ്യം സാറ. ഇപ്പോൾ സിക്കന്റർ. ഇതെല്ലാം സംഭ്രമജനകമാണ്. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെ ഒളിച്ചോടാമോ?’ അവൻ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് സംഭ്രമമില്ല. എനിക്കിത് ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നാത്തതു കൊണ്ടാണ് ഞാൻ പോകുന്നത്. നേരു പറഞ്ഞാൽ ഈ ജീവിതത്തിലേനിക്ക് ഒന്നും ചെയ്യാനാകില്ല.’

‘അസംബന്ധം. നമ്മൾക്കൊരു തിരിച്ചടിയുണ്ടായി. അതിനർത്ഥം നമ്മളിൽ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നല്ല.’

ഞാൻ തോളു വെട്ടിച്ചു. ‘എന്തായാലും നമുക്ക് ഇനിയിവിടെ ചെയ്യാൻ യാതൊന്നും ശേഷിച്ചിട്ടില്ല.’

‘എന്തുകൊണ്ട്? നമ്മളിനിയും കൊലയാളിയെ കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ലല്ലോ.’

ഞാൻ കട്ടിലിൽ പോയിരുന്നു. എന്നിട്ട് സൗരഭിന്റെ മുഖത്തു നോക്കാതെ സംസാരിച്ചു.

‘നമുക്കതിനാകില്ല. നമ്മളത്ര മിടുക്കന്മാരല്ല.’

സൗരഭ് എന്റെ അടുത്തു വന്നിരുന്നു.

‘നമ്മളതിന് വളരെ അടുത്തത്തിയിരുന്നു,’ സൗമ്യമായ ശബ്ദത്തിൽ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇല്ല, നമ്മളെത്തിയിരുന്നില്ല. നമുക്ക് ദയനീയമായ വിധത്തിൽ തെറ്റിപ്പോയി. സിക്കൻ ഞാൻ കാരണമാണു മരിച്ചത്.’

‘എന്ത്?’ തുറന്ന വായയോടെ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഞാനയാളെ സമ്മർദ്ദത്തിലാഴ്ത്തുകയും പൊലീസിനോടു പറയുമെന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയാണ് അയാൾ ആത്മഹത്യ ചെയ്തത്. അയാൾ സാറയെ കൊന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും.’

‘അയാളൊരു ഭീകരവാദിയായിരുന്നു. ഒരു “തുരപ്പൻ” എന്നാണ് ഇൻസ്പെക്ടർ സറഫ് അയാളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞത്.’

‘അയാൾ സാറയുടെ സഹോദരനായിരുന്നു. അവൾ ഇതിന് എന്നെങ്കിലും മാപ്പു തരുമായിരുന്നോ? വീട്ടിൽ അവനെക്കാത്തതിരിക്കുന്ന അമ്മി...’

സൗരഭ് അവന്റെ കൈ എന്റെ കയ്യിൽവെച്ചു.

‘സിക്കൻറാണതു ചെയ്തതെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചു. തെളിവുണ്ടെന്നും,’ ഞാൻ എന്നോടു തന്നെ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് അക്കാദ്യത്തിൽ സംശയമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.’

‘ഇക്കാദ്യത്തിൽ വിജയിക്കണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു, ഗോലു. സാറയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല. ഒരിക്കലെങ്കിലും വിജയിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഇല്ല, ഞാനൊരിക്കലും വിജയിക്കാൻ പോകുന്നില്ല.’

ഞാനെന്റെ സ്യൂട്ട്കേസിൽ തൊഴിച്ചു. സിപ്പിട്ടിട്ടില്ലാത്തതിലാൽ പെട്ടിയുടെ മൂടി തുറന്നു പോയി. അതിന്റെ മുകൾപ്പാളിയിക്കുള്ളിൽ, സാറയുടെ സേഫിൽ നിന്നുള്ള വസ്തുക്കൾ സൂക്ഷിച്ച പൊതിയുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഇതെല്ലാം,’ അതു ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘വെറും ചവറാണ്. നമ്മളാരാണെന്നാണ് നമ്മുടെ വിചാരം? നാടൻ ഹോംസും വാട്സണും? ഒരു കോഡിങ് ജോലി പോലും കിട്ടാത്ത ഭൂലോകത്തോൽവിയാണ് ഈ ഞാൻ. സങ്കീർണ്ണമായ ഈ കൊലപാതകക്കേസ് എനിക്കെങ്ങനെ തെളിയിക്കാനാകും?’

‘നിന്നെത്തന്നെ ഭൂലോകത്തോൽവിയെന്നു വിളിക്കുന്നത് നിർത്തൂ, ഭായ്. നീയതല്ല.’

‘ഞാൻ കാര്യമായി എന്തെങ്കിലും നേടുന്നത് നീ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?’

‘നീ ഐഐടിയിലെത്തിയല്ലോ.’

‘അതൊരു ആകസ്മിക വിജയമാണ്. ഉത്തരക്കടലാസുകൾ നോക്കുമ്പോൾ പറ്റിയ അബദ്ധം! ഒരു കമ്പ്യൂട്ടർ തെറ്റ്!’

‘നിർത്തൂ, ഭായ്.’

‘നമ്മൾ ഒരു നിരപരാധിയെ കൊന്നു.’

‘ഒരു ഭീകരവാദി മരിച്ചു. നമ്മൾ രാജ്യത്തിന് നന്മ ചെയ്തു.’

ഞാൻ സൗരഭിനെ നോക്കി. അവൻ തോളു വെട്ടിച്ചു.

‘ആ തന്തയില്ലാത്തവൻ കൊല്ലുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് കൂടുതലാളുകളെ പഠിപ്പിക്കുമായിരുന്നു.’

‘എന്തായാലും, ഇനി നമുക്കിവിടെ ചെയ്യാൻ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളതെന്താണ്?’

‘നമുക്ക് അടിസ്ഥാനകാര്യങ്ങളിലേക്ക് തിരിച്ചു പോകാം. സാറയുടെ ഡിജിറ്റൽ പാദമുദ്രകൾ പിന്തുടരാം. അവളുടെ ഇൻസ്റ്റഗ്രാം പോസ്റ്റുകൾ നമ്മൾ ശരിക്കും പരിശോധിച്ചിട്ടില്ല.’

‘അതിലൊന്നുമില്ല. ഇരുപതുകളിൽ പ്രായമുള്ള മറ്റേതു പെൺകുട്ടിയുടെ ഇൻസ്റ്റഗ്രാമും പോലെയാണ് അത്.’

‘ഇപ്പോൾ നമുക്കറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അതിലൂടെ വീണ്ടും കടന്നുപോകാം. കൂടാതെ, സേഫിലുണ്ടായിരുന്ന കൊക്കെയിനും വെടിയുണ്ടയും പോലുള്ള വലിയ കാര്യങ്ങളിൽ നമ്മൾ മുഴുകിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. മറ്റുള്ള വസ്തുക്കളും പരിശോധിക്കേണ്ടതല്ലേ?’

‘എന്തെല്ലാം വസ്തുക്കൾ?’

‘ഗർഭപരിശോധനാകിറ്റുകൾ പോലുള്ളവ,’ സേഫിലെ വസ്തുക്കൾ സൂക്ഷിച്ച പൊതി തുറന്നുകൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ആ തന്തക്കുഴുവേറി രഘുവും സാറയും മുൻകരുതലില്ലാതെ ഭോഗിച്ചുകാണും. അല്ലാതെന്ത്?’

സൗരഭ് എന്നെ കടുപ്പിച്ചു നോക്കി.

‘ഭായ്, സ്വയം നിയന്ത്രിക്ക്. അവളിപ്പോൾ മരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. നിനക്കവളെ ഇഷ്ടവുമായിരുന്നു.’

‘ക്ഷമിക്കണം,’ ഞാൻ പിറുപിറുത്തു. ‘ഞാൻ പിരിമുറുക്കത്തിലാണ്.’

‘ഈ കമ്മലുകളോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. ‘നമ്മളിൽ പരിഗണിച്ചിട്ടേയില്ല. ഇവ വളരെ വിലപിടിച്ചതാണെന്നു തോന്നുന്നു.’

ഞാൻ കമ്മലുകൾ കൈവെള്ളയിലെടുത്തു. ഓരോ സ്വർണ്ണക്കമ്മലിനും പത്തുരൂപാനാണയത്തിന്റെ വലിപ്പത്തിൽ

തൂങ്ങുന്ന പതക്കമുണ്ട്. പതക്കങ്ങളിൽ രത്നവും മറ്റ് വില പിടിച്ച കല്ലുകളും പതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹൗസ് ബോട്ടിലെ മുറിയുടെ ജാലകത്തിലൂടെ കടന്നുവന്ന സൂര്യരശ്മികൾ രത്നങ്ങളെ തിളക്കി.

നിസാം വാതിലിൽ തട്ടി.

‘ജനാബ്, ഞാനൊന്ന് ശല്യപ്പെടുത്തട്ടേ?’

‘ഏഹ്?’ ഞാൻ തലയുയർത്തി നോക്കി.

‘തീർച്ചയായും, നിസാം ഭായ്,’ ഗർഭപരിശോധനാകിറ്റുകൾക്കു മുകളിൽ പെട്ടെന്ന് തലയണ കയറ്റിവെച്ച് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഇന്റർനെറ്റ് വീണ്ടും കിട്ടിത്തുടങ്ങി എന്നു പറയാൻ വന്നതാണ്. ഇന്നലത്തെ കല്ലേറിനെ തുടർന്ന് സർക്കാർ അതു തടഞ്ഞുവെച്ചതാണ്. ഇപ്പോളത് തിരികെ വന്നു,’ നിസാം പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? വീണ്ടും കല്ലേറോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ചോദിക്കരുത്, ജനാബ്. ഞങ്ങൾക്ക് മതിയായി! കഴിഞ്ഞയാഴ്ച നിരപരാധികളായ രണ്ട് ചെറുപ്പക്കാരെ ഇന്ത്യൻ പട്ടാളം പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോയതിനെതിരെ പ്രതിഷേധിക്കുക മാത്രമായിരുന്നു ജനങ്ങൾ. ഇത്തരം വാർത്തകൾ വിനോദസഞ്ചാരികളുടെ വരവിനെ ബാധിക്കും. ഞാൻ അതിന്റെ കെടുതികൾ അനുഭവിക്കും,’ നിസാം പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കത് മനസ്സിലാകും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എന്തായാലും, ഇന്റർനെറ്റ് തിരികെ വന്നതിൽ സന്തോഷം.’

നിസാം എന്റെ കയ്യിലെ കമ്മലുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘മാഷാ അള്ളാ,’ നിസാം പറഞ്ഞു. ‘എന്തൊരു ഭംഗിയുള്ള ജിമുക്കികൾ. ഇത് ചേട്ടത്തിയമ്മക്കൊന്നോ?’

‘ചേട്ടത്തിയമ്മ മരിച്ചു പോയി’ എന്നു പറയാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും ഞാൻ പകരം പുഞ്ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ‘ഇത് തനി കശ്മീരി മട്ടിലുള്ളതാണ്, അല്ലേ?’

‘തീർച്ചയായും, നൂറു ശതമാനം കശ്മീരി,’ നിസാം കൈനീട്ടി.

നിസാം കമ്മലുകൾ കയ്യിലെടുത്തു. അയാളത് തന്റെ കണ്ണുകളോടടുപ്പിച്ചു.

‘വളരെ നല്ല പണിമിടുക്ക്. ഇതിന് നല്ല വില കാണും. ഇതുപോലെയൊന്ന് കശ്മീരിൽ നിന്നു മാത്രമേ നിങ്ങൾക്ക് കിട്ടൂ.’

‘ഇതൊരു സുഹൃത്തിന്റേതാണ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് ഇതു പോലൊരു ജോഡി കൂടി വേണം. എവിടെക്കിട്ടുമെന്നറിയാമോ?’

‘ഇന്ത്യയിലങ്ങോളമിങ്ങോളമുള്ള സ്വർണ്ണപ്പണിക്കാർ ഏതു മാതൃകയും നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ പണിതു തരും,’ നിസാം പറഞ്ഞു. ‘പക്ഷേ, ഇതു പോലെ നേരായും തനതായ കമ്മൽ വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ ശ്രീനഗറിലെ ഒന്നാംകിട സ്വർണ്ണക്കടകളിൽ പോകേണ്ടിവരും.’

‘ഏതെല്ലാം?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഇവിടത്തെ സ്വർണ്ണക്കടകളുടെ പേരുകൾ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരാം,’ നിസാം പറഞ്ഞു. ‘ഷെൽറ്റർ ഹൗസ് ബോട്ട്സിലെ നിസാം പറഞ്ഞയച്ചതാണെന്ന് അവരോടു പറയൂ. അവർ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുകയും കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട സേവനം നിങ്ങൾക്ക് നൽകുകയും ചെയ്യും.’

‘നന്ദി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ, പ്രതിഷേധപ്രകടനത്തിൽ സംഭവിച്ചതെന്താണ്?’ നിസാമിന്റെ ശ്രദ്ധ കമ്മലുകളിൽ നിന്ന് തിരിച്ചു വിടാനായി സൗരഭ്

ചോദിച്ചു.

‘പട്ടാളം തിരിച്ചടിച്ചു, സ്വയംപ്രതിരോധത്തിനാണെന്ന് അവർ പറയുന്നു! എന്നതെയും പോലെ അവർ നശിച്ച പെല്ലുറ്റു തോക്കുകളുപയോഗിച്ചു. ചില കുട്ടികൾക്ക് ചെവിയിൽ മുറിവേറ്റു. അവർക്ക് കേൾവിശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കാം. ജനങ്ങളിപ്പോൾ പട്ടാളത്തെ ചൊല്ലി ഏറെ അസ്വസ്ഥരാണ്. പട്ടാളം ഇന്റർനെറ്റ് ബന്ധം വിച്ഛേദിക്കും. ഇതിങ്ങനെ തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കും,’ നിരാശയോടെ നിസാം പറഞ്ഞു. ‘യാ ഖുദാ, ഇതെന്ന് അവസാനിക്കും?’

‘ഇന്നെന്താണ് അത്താഴത്തിന്?’ അധികം വൈകുന്നതിനുമുമ്പ് ഞാനെന്റെ ‘രാഷ്ട്രീയം പാടില്ല’ എന്ന നിയമത്തെ വിളിച്ചു വരുത്തി. പക്ഷേ, നിസാം സംസാരം അവസാനിപ്പിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല.

‘ഇന്ത്യയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് സമാധാനത്തോടെ കഴിയുന്നത്? ഞങ്ങൾക്കെന്തുകൊണ്ട് ഒരു വഴി കണ്ടെത്താനാകുന്നില്ല, കേശവ് ഭായ്?’

‘നമുക്ക് കഴിയും, കഴിയും ... അതിരിക്കട്ടെ, ഞങ്ങൾക്ക് സ്വർണ്ണക്കടകളുടെ പേര് നാളെയാകുമ്പോഴേക്കും തരുമോ?’

‘ഓ,’ ലൗകികമായ കാര്യത്തിലേക്ക് പെട്ടെന്നു ഞാൻ ചുവടു മാറ്റിയതിൽ നിസാം അമ്പരന്നു. എന്തായാലും, വിഷയവിദഗ്ദ്ധർക്കും ലോകനേതാക്കൾക്കും കഴിഞ്ഞ എഴുപതു വർഷമായി പരിഹരിക്കാൻ കഴിയാതെ പോയ കശ്മീർ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിന്റെ ഏതാണ്ട് വിജുമ്പിലെത്തിയിരുന്നല്ലോ ഞങ്ങൾ!

‘അത് അത്താഴമാകുമ്പോഴേക്കും തരാം. എനിക്ക് അടുക്കളയിലേക്ക് പോകേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്നു രാത്രി വിശേഷപ്പെട്ട ബിരിയാണിയാണ് ഞങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നത്.’

നിസാം കമ്മലുകൾ തിരിച്ചു തന്നിട്ട് മുറി വിട്ടുപോയി.

സൗരഭ് എന്ന നോക്കി ചിരിച്ചു.

‘എന്താണ്?’

‘ഇന്റർനെറ്റ് തിരിച്ചുവന്നു. അടുത്ത ഫ്ളൈറ്റ് ഞാൻ ബുക്കു ചെയ്യട്ടേ?’

‘നിൽക്ക്.’

‘എന്തിന്?’

‘നമുക്ക് ഏതാനും സ്വർണ്ണക്കടകൾ സന്ദർശിക്കണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.’

‘എന്തിന്?’ കള്ളച്ചിരിയോടെ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ചേട്ടത്തിയമ്മയ്ക്ക് ഒരു ജോഡി കമ്മൽ വാങ്ങാൻ,’ ഞാൻ സൗരഭിനെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി.

‘ടിൻഡർ ചേട്ടത്തിയമ്മ, അല്ലേ?’

അന്നത്തെ ദിവസം ആദ്യമായി ഞങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

അധ്യായം 23

‘ഇത് ഞങ്ങളുണ്ടാക്കിത്തരാം. അതെ, ഞങ്ങൾക്ക് നിസാം ഭായിയെ അറിയാം. അയാളുടെ ഹൗസ്ബോട്ടുകളിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ഏറെ ഇടപാടുകാരെ കിട്ടാറുണ്ട്.’

‘അതെ, അയാളാണ് ഞങ്ങളെ അയച്ചത്. നിങ്ങൾക്കിത് പണിയാനാകുമെന്ന് ഞങ്ങൾക്കറിയാം. പക്ഷേ, നിങ്ങളാണോ ഞങ്ങളുടെ കയ്യിലുള്ള ഈ കമ്മലുണ്ടാക്കിയത്?’

സെയിദ് ഹമീർ പോറയിലെ അഖൂൻ ജുവല്ലേഴ്സിലാണ് ഞങ്ങൾ. രാവിലത്തെ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഞങ്ങൾ കയറുന്ന നലാമത്തെകടയാണ്.

‘സാർ, ഞങ്ങൾ ഇതിനേക്കാൾ നന്നായി പണിതു തരാം. ഇതിനെന്തു വിലയായി?’ വില്പനക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങളല്ല ഇതുണ്ടാക്കിയത്, അല്ലേ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. ഞങ്ങൾ അവിടെനിന്ന് ഇറങ്ങാൻ തുടങ്ങി.

‘നിൽക്കൂ, സാർ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. രണ്ടു കപ്പ് ചൂടുള്ള കാവയും ഒരു പിഞ്ഞാണം ഈത്തപ്പഴവും ഒരു ആൺകുട്ടി കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഞങ്ങളുടെ അതിഥിയാകൂ, ജനാബ്. നിങ്ങൾ ഒന്നും വാങ്ങിക്കണമെന്നില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ഇത് ശ്രീനഗറിൽ തന്നെയുണ്ടാക്കിയതാണോ എന്നു പറയാമോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അയാൾ കമ്മലുകളിലൊന്ന് കയ്യിലെടുത്തു.

‘തീർച്ചയായും. ഇത് എവിടെയുണ്ടാക്കിയതാണെങ്കിലും പണി കശ്മീർ മട്ടിലാണ്. ഇതിലെ കൊത്തുപണികൾ അതാണു

സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.’

പറ്റിക്കിടക്കുന്ന വട്ടത്തൊപ്പിയും വെളുത്ത കുർത്തയും ധരിച്ച പ്രായം ചെന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ കസേരയിൽ നിന്നെഴുന്നേൽക്കുകയും ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് പതിയെ വരികയും ചെയ്തു. അയാളാണ് ആ ജുവല്ലേഴ്സിന്റെ ഉടമയെന്നു തോന്നി.

‘കാണിക്കൂ,’ ഉടമ പറഞ്ഞു. അയാൾ കണ്ണുകൾ ചുളുക്കി കമ്മലുകൾ അടുത്തു പിടിച്ചു നോക്കി. അയാൾ കീശയിൽ നിന്ന് ഒരു ഭൂതക്കണ്ണാടി പുറത്തെടുത്തു.

‘ഇത് ഞങ്ങളുടെയല്ല. പക്ഷേ, ഈ പ്രദേശത്തു നിന്നുള്ളതു തന്നെയാണ്. ഇതുണ്ടാക്കുന്ന സ്വർണ്ണപ്പണിക്കാരെ എനിക്കറിയാം,’ കമ്മലുകൾ പരിശോധിച്ചതിനുശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘നന്ദി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾക്കൊരു അവസരം തരൂ. ഇതിനേക്കാൾ മികച്ചത് ഞങ്ങളുണ്ടാക്കിത്തരാം,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ഇയാളുടെ ഭാര്യ അതേ സ്ഥലത്തേക്ക് പോകണമെന്ന് ശഠിക്കുന്നു,’ ഞാൻ സൗരഭിനെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. വീർത്തു ചുവന്ന രോമക്കുപ്പായത്തിൽ അവനെ കണ്ടാൽ ഒരു പെൺകോന്തൻ ഭർത്താവാണെന്ന് തോന്നുമായിരുന്നു.

‘അതു നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം,’ നിരാശ കലർന്ന ശബ്ദത്തോടെ ഉടമ പറഞ്ഞു.

‘അങ്കിൾ, ഇതാരാണ് പണിതതെന്നു കണ്ടെത്താൻ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കാമോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇത് വില പിടിച്ചതാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഇതു വാങ്ങിച്ചത് മികച്ച ഏതെങ്കിലും സ്വർണ്ണക്കടയിൽ നിന്നായിരിക്കും. അതിൽ

കടയുടെ അടയാളമുണ്ടോ?’ അയാൾ വില്പനക്കാരന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. ‘ആ മൈക്രോസ്കോപ്പ് ഇങ്ങേയ്ക്കു.’

വില്പനക്കാരൻ കടയുടെ പുറകു വശത്തേക്കു പോയി.

‘ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ജോഡി കമ്മലിന് എന്തു വില കാണും?’ ഞാൻ ഉടമയോട് ചോദിച്ചു.

‘മൂന്ന്, ചിലപ്പോൾ നാലു ലക്ഷം,’ ഉടമ പറഞ്ഞു. ‘എന്റെ പേര് ഹാഫിസ് എന്നാണെന്നു കൂടി പറഞ്ഞാട്ടെ.’

ഞങ്ങൾ പരസ്പരം കൈകൾ കുലുക്കി.

വില്പനക്കാരൻ ഒരു കോമ്പൗണ്ട് മൈക്രോസ്കോപ്പുമായി തിരികെ വന്നു. ഹാഫിസ് ഒരു കമ്മൽ മൈക്രോസ്കോപ്പിനടിയിൽവെക്കുകയും വ്യൂഫൈൻറിലേക്കു നോക്കി കമ്മൽ മുകളിലേക്കും താഴേക്കും ചലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ രക്ഷയില്ലെന്നതു പോലെ തല കുലുക്കി.

‘അടുത്ത കമ്മൽ തരൂ,’ ഹാഫിസ് പറഞ്ഞു.

അയാൾ രണ്ടാമത്തെ കമ്മലും ലെൻസിനടിയിൽ വെച്ചു.

‘വില പിടിച്ച ആഭരണങ്ങളിൽ മിക്ക സ്വർണ്ണക്കടക്കാരും അവരുടെ അടയാളം, ആദ്യാക്ഷരങ്ങളോ മറ്റോ, കൊത്തിവെക്കും,’ ഒറ്റക്കണ്ണുകൊണ്ട് വ്യൂഫൈൻറിലൂടെ നോക്കി ഹാഫിസ് പറഞ്ഞു. ‘ഇതിലുമുണ്ട്. എസ്ജെ.’

‘എന്താണ് എസ്ജെ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

ഹാഫിസ് കമ്മലുകൾ ഞങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചു തന്നു.

‘നമുക്ക് നോക്കാം. “എസ്ജെ” എന്നാൽ സോന ജുവല്ലേഴ്സ് ആകാം. അതെന്റെ സുഹൃത്തിന്റേതാണ്. ഹനൂമാൻ മന്ദിറിന് എതിർവശത്ത് എസ് ഖെം സിംഗ് ജുവല്ലേഴ്സുണ്ട്. ഹരിസിംഗ്

ഹൈ സ്കൂളിൽ സലാം ജുവല്ലേഴ്സുണ്ട്,' ഹാഫിസ് പറഞ്ഞു.
“എസ്ജെ” എന്ന അക്ഷരങ്ങളോടൊക്കുന്ന ഇത്രയും
സ്വർണ്ണക്കടകളാണ് എനിക്ക് ഓർത്തെടുക്കാനാകുന്നത്.’

നിസാം തന്ന സ്വർണ്ണക്കടകളുടെ പട്ടിക സൗരഭ് കീഴയിൽ
നിന്നെടുത്തു.

‘വേറെയുമുണ്ട്. ലാൽ ചാക്കിലെ ശബ്ദം ജുവല്ലേഴ്സ്. ശ്രീനഗർ
ലഡാക്ക് ഹൈവേയിലെ ഷൗക്കത്ത് ജുവല്ലേഴ്സ്,’ പട്ടിക
വായിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളുടെ അന്വേഷണം സഫലമാകട്ടെ. അതേ കട നിങ്ങൾക്ക്
കണ്ടെത്താനായില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ടാകും,’
ഹാഫിസ് പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘അല്ല, ഇത് സോന ജുവല്ലേഴ്സിലുണ്ടാക്കിയതല്ല,’ കമ്മൽ
കയ്യിലെടുത്ത നിമിഷം തന്നെ കടയുടമ പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങളുടെ കടയിൽ നിന്നല്ല,’ ഷബ്ദം ജുവല്ലേഴ്സിലെ ഹിജബ്
ധരിച്ച പെൺകുട്ടി പറഞ്ഞു.

‘എസ്ജെ’ എന്ന് ആദ്യാക്ഷരങ്ങളുള്ള മറ്റ് നാലു സ്വർണ്ണക്കടകൾ
കൂടി ഞങ്ങളെ അന്നേ ദിവസം നിരാകരിച്ചു.

കടകൾ കയറിയിറങ്ങുന്നതിനിടയിൽ ഞങ്ങളൊരു
ഇടവേളയെടുക്കുകയും വഴിയോരത്തെ ചായക്കടയിൽ നിന്ന്
ചായ കുടിക്കുകയും റസ്ക്ക് തിന്നുകയും ചെയ്തു.

‘നമുക്ക് ഏതാനും കടകളിൽ കൂടി പോയി നോക്കാം. എന്നിട്ടും
കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഡൽഹിയിലേക്ക് ഫ്ളൈറ്റ് ബുക്കു ചെയ്യാമെന്നു
തോന്നുന്നു,’ കാവയിൽ റസ്ക്ക് മുക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളുടെ കടയിലാണോ ഈ ആഭരണമുണ്ടാക്കിയതെന്ന് അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം,’ കമ്മലുകൾ ഷൗക്കത്തെ ജുവല്ലറിയുടെ ഉടമയ്ക്ക് നൽകിക്കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. അയാൾ കൗണ്ടറിനു പുറകിൽ ചുമ്രം പടിഞ്ഞിരിപ്പാണ്. നല്ല പ്രകാശമുള്ള ആ കടയിലെ ഭിത്തികൾ പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ട ആഭരണങ്ങളാൽ തിളങ്ങി.

‘ഇതോ?’ കമ്മലുകൾ കയ്യിലെടുത്തു പിടിച്ച് കടയുടമ ചോദിച്ചു. അയാൾ അവയ്ക്കു മുകളിലൂടെ വിരലോടിച്ചു.

‘അതെ, തീർച്ചയായും,’ കടയുടമ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ‘ഇത് ഷൗക്കത്തെ ജുവല്ലേഴ്സിന്റെ മികച്ച പണിത്തരങ്ങളിലൊന്നാണ്.’

നാലു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ആദ്യമായി ‘അതെ’ എന്നു കേട്ടപ്പോൾ ഞാനേതാണ്ട് അവിടെത്തന്നെ നിലം പതിക്കുമായിരുന്നു. എന്റെ പ്രകടമായ ആശ്വാസം കണ്ട് കടയുടമ പരിഭ്രമിച്ചു.

‘എന്തു സംഭവിച്ചു?’ അയാൾ കൈ നീട്ടി. ‘ഞാൻ ഷൗക്കത്താണ്.’

ഞാൻ കൈ പിടിച്ചു കുലുക്കി. ‘നിങ്ങളെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ ഞങ്ങൾക്കത്രേ സന്തോഷമുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കാനാകില്ല.’

ഷൗക്കത്ത് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘സന്തോഷം എനിക്കാണ്. നിങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ആഭരണങ്ങൾ ആവശ്യമുണ്ടോ? എങ്കിൽ ശരിയായ സ്ഥലത്തേക്കാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്.’

അയാൾ ഞങ്ങൾക്ക് അന്നത്തെ ആറാമത്തെ കപ്പു കാവയും തന്നു! അയാൾ കമ്മലുകൾ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു.

‘ഇതിന്റെ കൊത്തുപണികൾ നോക്ക്! എത്ര മനോഹരം,’ ഷൗക്കത്ത് പറഞ്ഞു.

‘ഇതാർക്കു വേണ്ടിയാണ് നിങ്ങളുണ്ടാക്കിയത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഷൗക്കത്ത് അമ്പരപ്പോടെ എന്നെ നോക്കി.

‘എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. അപ്പോൾ ഇത് നിങ്ങളുടേതല്ലേ?’

‘ഇതൊരു സുഹൃത്തിന്റേതാണ്. അവളിപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിപ്പില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഷൗക്കത്ത് വലതു കൈകൊണ്ട് ചെവിത്തട്ടയുടെ തുമ്പുകൾ പിടിക്കുകയും പ്രാർത്ഥന ഉരുവിടുകയും ചെയ്തു.

‘കേട്ടതിൽ വിഷമമുണ്ട്. എന്താണവർക്ക് സംഭവിച്ചത്?’

സൗരഭും ഞാനും പരസ്പരം നോക്കി.

‘വാഹനാപകടം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘യാ ഖുദാ. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി എന്താണു ചെയ്തു തരേണ്ടത്?’

‘അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാർക്ക് ഈ കമ്മലുകൾ മുറിയിൽ നിന്നു കിട്ടി. പക്ഷേ, അവർക്ക് ഈ കമ്മലുകളെ കുറിച്ച് യാതൊന്നുമറിയില്ല. ഞങ്ങൾ ശ്രീനഗർ സന്ദർശിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആരാണ് അവൾക്കിത് കൊടുത്തതെന്നറിയാൻ ശ്രമിക്കാമോ എന്നവർ ഞങ്ങളോടു ചോദിച്ചു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അച്ഛനമ്മമാരെ അറിയാമല്ലോ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു, അതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും.

‘അച്ഛനമ്മമാരെ അറിയാമല്ലോ’ എന്നു പറയുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് അല്പം യുക്തി മാറ്റിവെക്കാമെന്നാണ് അർത്ഥമെന്ന് ഞാനുഹിച്ചു. ഷൗക്കത്ത് ഞങ്ങളെ അല്പം സംശയത്തോടെ നോക്കി.

‘മകളുടെ മരണത്തിൽ ഏറെ അസ്ഥസ്ഥരാണവർ. ഞങ്ങൾക്കൊക്കുന്ന മട്ടിൽ അവരെ സഹായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നല്ല കടയിലാണ് നമ്മളെത്തിയതെന്നു തോന്നുന്നു, ഭായ്. നമ്മുടെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കും നമുക്കിപ്പോൾ നല്ലൊരു സ്വർണ്ണക്കട കിട്ടി,’ സൗരഭ് എന്നോടു പറഞ്ഞു.

അത് ആ കടക്കാരുന് ബോധിച്ചതുപോലെ തോന്നി. അയാൾ തലയാട്ടുകയും ഇരിപ്പിടത്തിനു മുകളിലുള്ള തട്ടിൽ നിന്ന് മൈക്രോസ്കോപ്പ് കയ്യിലെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ വീണ്ടും കമ്മലുകൾ പരിശോധിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും ഇതു ഞങ്ങളുടേതാണ്. ഇതിൽ കടയുടെ അടയാളമുണ്ട്,’ മൈക്രോസ്കോപ്പിനു മുകളിലേക്ക് കുനിഞ്ഞിരുന്നു കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘അങ്ങനെയൊണ് ഞങ്ങളിവിടെ എത്തിയത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഷൗക്കത്ത് മൈക്രോസ്കോപ്പ് മാറ്റിവെച്ചു.

‘കൊള്ളാം. പക്ഷേ, ഇതു വിറ്റത് എനിക്കോർമ്മയില്ല. എന്റെ രണ്ടാൺ മക്കളിൽ ആരെങ്കിലുമായിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ അനന്തരവൻ.’

‘അവരോടൊന്ന് ചോദിക്കാമോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അവർ ബാങ്കിലെ എന്തോ ആവശ്യത്തിന് ഇപ്പോൾ പുറത്തിറങ്ങിയതേയുള്ളൂ. വേഗം തിരിച്ചു വരും. നിങ്ങൾക്കിവിടെ കാത്തിരിക്കാം.’

രണ്ടുമണിക്കൂറോളം ഷൗക്കത്ത് ജുവല്ലേഴ്സിൽ കാത്തിരുന്നതിനു ശേഷമാണ് ഒരു ഫോർച്യൂണർ പുറത്തു വന്നു നിന്നത്. ഇരുപതുകളിൽ പ്രായമുള്ള മൂന്നു പേർ, എല്ലാവർക്കും ഫ്രഞ്ചു താടിയുണ്ട്, വാഹനത്തിൽ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങി.

‘തിരിച്ചു വരാൻ ഇത്ര വൈകിയോ?’ ഷൗക്കത്ത് വാച്ചു നോക്കി.

‘പട്ടാളം വഴികളെല്ലാമടച്ചു. എല്ലായിടത്തും പരിശോധന. എല്ലായിടത്തും വാഹനതടസ്സവും ബഹളവും,’ അവരിലൊരാൾ പറഞ്ഞു.

‘ഇന്ത്യൻ പട്ടാളം തുലഞ്ഞുപോകട്ടെ,’ മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞു.

‘അല്പം മര്യാദയോടെ സംസാരിക്കൂ. നമുക്ക് അതിഥികളുണ്ട്,’ ഞങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഷൗക്കത്ത് പറഞ്ഞു.

‘ഹായ്, ഞാൻ മൊഹ്സിൻ. ഷൗക്കത്ത് ചാച്ചയുടെ അനന്തരവൻ,’ തൊട്ടുമുമ്പ് ഇന്ത്യൻ പട്ടാളത്തെ ശപിച്ചയാൾ പറഞ്ഞു. ‘ക്ഷമിക്കണം, ഞാനൊന്നും...’

‘സാരമില്ല. ഞാൻ കേശവ്. ഇത് സൗരഭ്.’

‘ഞാൻ അലി, ഇത് എന്റെ സഹോദരൻ സലിം,’ ശേഷിച്ച രണ്ടുപേരിലൊരാൾ പറഞ്ഞു.

‘അവരെന്റെ മക്കളാണ്,’ ഷൗക്കത്ത് പുഞ്ചിരിച്ചു.

ഷൗക്കത്ത് അവരോട് കമ്മലിനെക്കുറിച്ച് ചോദിച്ചു.

അവർ കമ്മലുകൾ ഓരോന്നായി കൈമാറി പരിശോധിച്ചു.

‘ഇതു വിറ്റതായി ഞാനോർക്കുന്നില്ല,’ അലി പറഞ്ഞു.

‘ഞാനും,’ മൊഹ്സിൻ പറഞ്ഞു.

‘കാണിക്ക്,’ സലിം കമ്മലുകൾ കയ്യിലെടുത്തു. ‘എപ്പോഴാണിതു വാങ്ങിയത്?’ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിലാകാൻ ഇടയുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇത് പൗരാണിക ആഭരണമായി തോന്നാമെങ്കിലും അങ്ങനെയല്ല. ഇത് പഴയ കശ്മീരി സ്വർണ്ണപ്പണിയുടെ മികച്ച

പകർപ്പാണ്,' മൊഹ്സിൻ പറഞ്ഞു. 'ഉവ്വ്, ഞാനിപ്പോൾ ഓർക്കുന്നു.'

'എന്ത്?' ഞാനും സൗരഭും ഒരേസമയം ചോദിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ അമ്പരന്ന് എല്ലാവരും ഞങ്ങളെ നോക്കി.

'ആ മനുഷ്യൻ, പട്ടാളക്കാരനെ പോലെ തോന്നിച്ചയാൾ ... പൊക്കക്കാരൻ, ദൃഢഗാത്രനും കർക്കശക്കാരനും. അയാളുടെ മുത്തശ്ശിയുടെ കമ്മലുകൾ വീണ്ടുമുണ്ടാക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു,' മൊഹ്സിൻ പറഞ്ഞു.

'നീയതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചത് എനിക്കോർമ്മയുണ്ട്,' അലി പറഞ്ഞു. 'പക്ഷേ, വാങ്ങിയ ആളെ ഓർത്തെടുക്കാനാകുന്നില്ല.'

'എനിക്കോർമ്മയുണ്ട്,' മൊഹ്സിൻ പറഞ്ഞു. 'അയാൾ പണമാണു തന്നത്. പണം വാങ്ങി നടത്തുന്ന വില്പനകൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന പുസ്തകമെടുക്കൂ.'

അലി കൗണ്ടറിനടിയിലുള്ള വലിപ്പം തുറന്നു. കാർബൺ കോപ്പികളുടെ വരകൾ വീണ ഒരു നോട്ടുപുസ്തകം അയാൾ പുറത്തെടുത്തു. കൈകൊണ്ടെഴുതിയ കുത്തിവരകളുള്ള, കുങ്കുമനിറവും വെള്ളനിറവുമുള്ളതാളുകൾ അതിലുണ്ട്. അയാളത് മൊഹ്സിനു കൈമാറി.

'ഇതിന് മൂന്നു ലക്ഷത്തിലധികം രൂപ വില വരും. എന്റെ കയ്യക്ഷരത്തിൽ എഴുതിവെച്ച, മൂല്യം കൂടിയ വില്പനകളുടെ രേഖകൾ പരിശോധിക്കട്ടെ,' മൊഹ്സിൻ പറഞ്ഞു. അയാൾ നോട്ടുപുസ്തകത്തിലെ താളുകൾ ധൃതിയിൽ മറിക്കാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ ഒരു പുസ്തകം നോക്കിത്തീർത്തു. അലി അയാൾക്ക് മറ്റൊരെണ്ണം കൂടി കൊടുത്തു.

അഞ്ചു മിനിറ്റിനു ശേഷം, മൊഹ്സിൻ തിരച്ചിൽ നിർത്തുകയും ഒരു പ്രത്യേക താളിൽ വിരലുകൾ കൊണ്ട് തട്ടുകയും ചെയ്തു.

‘ഒരു വർഷംമുമ്പ്, കണ്ടോ,’ ഷൗക്കത്തിന് നോട്ടുപുസ്തകം കാണിച്ചു കൊടുത്തു കൊണ്ട് മൊഹ്സിൻ പറഞ്ഞു. തുറന്ന താളിൽ ആ കമ്മലുകളുടെ തന്നെ രൂപരേഖയുണ്ടായിരുന്നു.

‘ഇതു തന്നെ,’ ഷൗക്കത്ത് പറഞ്ഞു. ‘നോക്ക്, മൂന്നു ലക്ഷത്തി എൺ പതിനായിരം രൂപ. രത്നം, ഇന്ദ്രനീലം, കുന്ദൻ, 22 കാരറ്റ് സ്വർണ്ണം. രണ്ടു ലക്ഷം രൂപ മുൻകൂർ ഒടുക്കി. ഒരാഴ്ചക്കു ശേഷം, 2017 മെയ് 28-ന് കമ്മൽ കൈമാറി. ബാക്കി തുക തന്നു. എല്ലാം പണമായിത്തന്നെ.’

ഞാൻ ആശയക്കുഴപ്പത്തോടെ ഷൗക്കത്തിനെ നോക്കി.

‘കഴിഞ്ഞ വർഷം മേയിൽ ആരോ അത് വാങ്ങിയെന്നോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ,’ മൊഹ്സിൻ പറഞ്ഞു.

‘ആര്?’

മൊഹ്സിൻ വീണ്ടും തന്റെ നോട്ടുപുസ്തകം നോക്കി. അയാൾ നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി.

‘അയാളുടെ പേരില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘വിലാസമോ മറ്റോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല, അയാൾ മുൻകൂർ പണം മാത്രം തന്നു. ഞങ്ങൾ ഒരു താല്കാലിക രശ്മിതി അയാൾക്ക് കൊടുത്തു. പിന്നീട് അയാൾ കമ്മൽ വാങ്ങാനും ബാക്കി പണമൊടുക്കാനും വന്നു.’

‘ഇത്രയും വില പിടിച്ച ആഭരണങ്ങൾ, വാങ്ങുന്നയാളിന്റെ പേരു പോലും ചോദിക്കാതെ കൊടുക്കുമോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഞങ്ങളുടെ വ്യാപാരത്തിൽ എല്ലാത്തരം ഇടപാടുകാരുമുണ്ടാകും. ചിലർ ഞങ്ങളുടെ

കുടുംബസുഹൃത്തുക്കളാകും. ചിലർ രഹസ്യസ്വഭാവമുള്ളവരും. ഞങ്ങളും മാനിക്കുന്നു,’ വെളുത്ത താടി പിടിച്ചു വലിച്ചു കൊണ്ട് ഷൗക്കത്ത് പറഞ്ഞു.

‘അയാളെങ്ങനത്തെ ആളായിരുന്നുവെന്ന് ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?’ ഞാൻ മൊഹ്സിനോട് ചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വ്, സുന്ദരനായിരുന്നു. കണ്ടിട്ട് കശ്മീരിയാണെന്നു തോന്നി. വെളുത്തിട്ടാണ്. ആറടിയെങ്കിലും ഉയരമുണ്ട്. അയാൾ ഒരു പട്ടാളക്കാരനാണെന്നുതോന്നി,’ മൊഹ്സിൻ പറഞ്ഞു.

‘അയാൾ യൂണിഫോമിട്ടാണോ വന്നത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അല്ല, പക്ഷേ ആ നടപ്പ്! പട്ടാളക്കാർക്കേ അത്ര ഉഷാറുണ്ടാകൂ,’ മൊഹ്സിൻ പറഞ്ഞു. ‘രണ്ടാമത്തെ വരവിൽ പച്ച പട്ടാളവാഹനവുമുണ്ടായിരുന്നു.’

സൗരഭ് കടയുടെ ചുറ്റും നോക്കി. അവൻ മച്ചിലുറപ്പിച്ച ക്യാമറകൾ കണ്ടു.

‘ഷൗക്കത്ത് ഭായ്, കഴിഞ്ഞ വർഷം മേയിലെ സിസിടിവി ദൃശ്യങ്ങൾ കിട്ടുമോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല,’ സലീം പറഞ്ഞു. ‘സിസിടിവി ദൃശ്യങ്ങൾ രണ്ടു മാസം വരെ മാത്രമേ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. എന്തിനാണിതെല്ലാം? വല്ല കുഴപ്പവുമുണ്ടോ?’

‘ഇല്ല,’ സൗരഭും ഞാനും എഴുന്നേറ്റു. ‘കാര്യമുള്ള ഒന്നുമില്ല. അയാളെ ഒന്നു കാണാമെന്നു കരുതിയാണു ഞങ്ങൾ...’

‘ക്ഷമിക്കണം. അറുപതു ദിവസത്തിലധികം പഴക്കമുള്ളതെല്ലാം ഹാർഡ് ഡ്രൈവ് മായ്ച്ചു കളയും,’ സലീം പറഞ്ഞു.

‘വളരെ നന്ദി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ കൈകുപ്പി. ഞങ്ങൾ പോകാനെഴുന്നേറ്റു.

‘ഈ കമ്മലുകൾ എപ്പോഴെങ്കിലും ഞങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചു തരാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ,’ ഷൗക്കത്ത് പറഞ്ഞു, ‘അതിനു നല്ല വില തരാം.’

സൗരഭ് വശം ചെരിഞ്ഞു കിടന്നപ്പോൾ ഹൗസ്ബോട്ടിലെ കട്ടിയില്ലാത്ത മരക്കട്ടിൽ ഞരങ്ങി. പാതിരാത്രിയാകാറായിരുന്നു. ഞാൻ വയറ്റിൽ ലാപ്ടോപ്പ് കയറ്റിവെച്ച് ചിട്ടയൊന്നുമില്ലാതെ വെബ്സൈറ്റുകൾ പരതുകയാണ്.

‘മൂന്നുലക്ഷത്തി എൺപതിനായിരം രൂപയുടെ കമ്മലുകൾ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ആരാണ് ഇത്തരം സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നത്?’

‘അച്ഛനമ്മമാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പക്ഷേ, അവരത് കൊടുത്തിട്ടില്ല.’

‘അല്ലെങ്കിൽ കാമുകൻ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘രഘു?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘അവനോടെനിക്കത് ചോദിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.’

‘അതെ. പക്ഷേ, മൊഹ്സിൻ പറഞ്ഞത് വെളുത്ത നിറമുള്ള, ആറടി പൊക്കത്തിൽ, ഉറച്ച ശരീരമുള്ള ആളെന്നാണ്. അത് രഘുവാകാനിടയില്ല.’

‘അയാൾ സുന്ദരനാണെന്നും പറഞ്ഞു. അതെന്തായാലും രഘുവല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘സിക്കൻ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ആരും സഹോദരിക്ക് ഇത്രയും വിലപിടിച്ച കമ്മലുകൾ സമ്മാനിക്കാറില്ല. സിക്കൻ മെലിഞ്ഞവനും ഉയരം കുറഞ്ഞവനുമാണ്.’

‘ചിലപ്പോൾ സിക്കൻ മറ്റാരെയെങ്കിലും പറഞ്ഞയച്ചതാകാമല്ലോ. പിന്നെ, രഘു ധനികനാണ്. അയാൾ ആരെയെങ്കിലും അയച്ചതാകാം.’

‘അക്കാര്യം നമുക്ക് രഘുവിനോടു ചോദിക്കാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ഫോണെടുത്ത് വാട്ട്സാപ്പിൽ ഒരു ‘ഹായ്’ രഘുവിന് അയച്ചു.

‘ഹേയ്, കേശവ്, കുറേയായല്ലോ. എന്താക്കെയുണ്ട്?’ ഒരു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ അവന്റെ മറുപടിയെത്തി.

‘ഒരു കാര്യം തിരക്കാമെന്നു വെച്ചു.’

‘തീർച്ചയായും,’ രഘു പറഞ്ഞു.

‘നീ എവിടെയാണ്?’

‘ഞാൻ സാൻഫ്രാൻസിസ്കോയിൽ. ഇപ്പോൾ എത്തിയതേയുള്ളൂ.’

‘കൊള്ളാം. അതു ശരിക്കും ദൂരെയാണ്.’

‘അതെ. ഞാൻ ഒരു നിക്ഷേപകസമ്മേളനത്തിലേക്ക് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ പൊട്ടിവിണതാണ്.’

‘അതേയോ? അവിടെ നേരമെന്തായി?’

അഞ്ചു മിനിറ്റിനു ശേഷം അവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘ഉച്ചയായി.’

‘ക്ഷമിക്കണം. നീ തിരക്കിലാണെന്നു തോന്നുന്നു.’

‘സാരമില്ല. അല്പനേരം സംസാരിക്കാം. യോഗം തുടങ്ങിയിട്ടില്ല.’

‘സാറയ്ക്ക് വില പിടിച്ച എന്തെങ്കിലും സമ്മാനം കൊടുത്തത് ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?’

‘ഇല്ല. അവൾക്കൊരിക്കലും വിലപിടിച്ച സമ്മാനങ്ങൾ ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. ഞാനവൾക്ക് ഒരു ഐഫോൺ കൊടുത്തെങ്കിലും.’

‘എപ്പോൾ?’

‘കഴിഞ്ഞ പിറന്നാളിന്. എന്താണു കാര്യം? കേസിനു പുറകെയാണോ?’

‘അല്പം മാത്രം! ഏറെയല്ല. ആഭരണങ്ങളൊന്നും കൊടുത്തിട്ടില്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല, ഒരിക്കലുമില്ല. സാങ്കേതികവിദ്യയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വസ്തുക്കൾ മാത്രമാണ് അവൾക്ക് ഞാൻ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ബ്ലൂടൂത്ത് സ്പീക്കർ, ഹെഡ്ഫോണുകൾ- അത്തരം വസ്തുക്കൾ.’

‘നന്ദി,’ ഞാൻ എഴുതി. ഭൂലോകപരാജയം, ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

‘എന്താണ്? എന്തു സംഭവിച്ചു?’ അവൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനെന്തു പറയും?’ ഞാൻ സൗരഭിന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാർ കമ്മലിനെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചുവെന്നു പറയ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അതവർക്ക് അവനെ നേരിട്ട് വിളിച്ചു ചോദിക്കാമല്ലോ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നില്ക്ക്, എനിക്കൊരു സൂത്രം തോന്നുന്നു.’

ഞാൻ രഘുവിന് പിന്നെയും വാട്ട്സാപ്പ് സന്ദേശമയച്ചു.

‘അവളുടെ ഹോസ്റ്റൽ കൂട്ടുകാരിയായ സനം റസ്ദാൻ എന്നെ വിളിച്ചിരുന്നു. സാറയുടെ ഒരു ജോഡി കമ്മൽ അവളുടെ

അടുത്തുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. സാറയ്ക്ക് സമ്മാനം കിട്ടിയതാണത്രേ.’

‘ആണോ?’ രഘു ചോദിച്ചു.

‘അതെ,’ രഘു എന്നെ വിശ്വസിച്ചെന്ന് ഉറപ്പില്ലാതെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനല്ല അതു സമ്മാനിച്ചത്. ചിലപ്പോൾ മറ്റൊരു കുട്ടുകാരിയാകാം.’

‘അവ വിലയേറിയതാണെന്നു തോന്നുന്നു. മൂന്നു ലക്ഷം രൂപയിലധികം.’

ഞാൻ കമ്മലുകളുടെ ഫോട്ടോയെടുത്ത് അവൻ അയച്ചു കൊടുത്തു. അവൻ രണ്ടു മിനിറ്റിനു ശേഷമാണ് മറുപടി അയച്ചത്.

‘ഇത് ഏറെ കൊത്തുപണികളുള്ളതാണ്. ഇതൊരു കുട്ടുകാരി കൊടുത്തതാകാൻ വഴിയില്ല’

‘അതു തന്നെ.’

‘ചിലപ്പോൾ അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാർ? ചിലപ്പോൾ ഒരു ബന്ധു?’

‘ചിലപ്പോൾ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞാനത് അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാർക്കു കൊടുക്കാം.’

‘നിനക്കതിനു കഴിയുമോ? ദയവായി അങ്ങനെ ചെയ്യൂ,’ രഘു മറുപടി പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും. എന്തായാലും നന്ദി. നീ എപ്പോൾ തിരിച്ചുവരും?’

‘ഇന്നു ഉച്ച തിരിഞ്ഞാൽ യാത്ര തിരിക്കും. ഇന്നുതന്നെ നാട്ടിൽ തിരികെയെത്തേണ്ട തിരക്കുകളുണ്ട്.’

‘നീയിപ്പോൾ വന്നതേയല്ലേയുള്ളൂ?’

‘അതെ. വെറും ആറുമണിക്കൂറിനു വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ വന്നത്. ഇന്നു തന്നെ തിരികെ പോകണം. നാളെ ഒരു പുതിയ ഉല്പന്നം വിപണിയിൽ ഇറക്കലാണ്.’

‘ഗംഭീരം. ഭ്രാന്തു പിടിച്ച യാത്ര! ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കുവേണ്ടി ഇന്ത്യയിൽനിന്ന് അമേരിക്കയിലേക്ക് പോകുക!’

‘എനിക്കത് ശീലമാണ്. എല്ലായ്പ്പോഴും ഇത്തരം യാത്രകളുണ്ട്. എന്തായാലും, ഞാൻ യോഗത്തിനായി തയ്യാറെടുക്കട്ടെ.’

‘തീർച്ചയായും.’

‘ഹേയ്, കേശവ്,’ ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം രഘു ഒരു സന്ദേശമയച്ചു.

‘എന്താണ്?’

‘നന്ദി. നിന്നെ മുമ്പ് ഞാൻ മോശമായി വിലയിരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ, നന്ദി. സഹായിക്കാനായി നീ ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും ചെയ്യുന്നതുമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും.’

‘ഞാനെന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. ശരിക്കും പറഞ്ഞാൽ, ഇതു വരെ ഞാൻ തോറ്റിട്ടേയുള്ളൂ.’

‘നീ ഇപ്പോഴും ശ്രമിക്കുകയാണ്. നേരു പറഞ്ഞാൽ, എനിക്കിപ്പോഴും പേടിയാണ്. എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർക്കാകട്ടെ എല്ലാത്തിനോടും പേടിയാണ്. അവർ എന്നെ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, നിനക്ക് പേടിയില്ല. നന്ദി.’

‘സാരമില്ല. ഞാനും നിന്നെ മോശമായി വിലയിരുത്തി. നീ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനാണ്.’

‘നന്ദി, സുഹൃത്തേ. ചിയേഴ്സ്.’

എന്താണ് തിരിച്ചു പ്രതികരിക്കേണ്ടതെന്ന്
എനിക്കറിയാമായിരുന്നില്ല. ഞാൻ രണ്ടു സ്കൈലിംഗ്
മറുപടിയായി അയച്ചു.

‘ഒരു കെട്ടിപ്പിടുത്തവും ചുംബനവും കൂടി അയക്കാൻ
പോകുകയാണോ?’ എന്റെ സന്ദേശം കണ്ടപ്പോൾ സൗരഭ്
പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’ ഫോൺ മാറ്റിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്താണിത്? മുൻകാലുകൾ തമ്മിലുള്ള പ്രണയോത്സവമോ?’

‘നിനക്ക് അസൂയ തോന്നുന്നുണ്ടോ? ഞാൻ രഘുവിനോട്
സംസാരിക്കുന്നതിൽ?’

‘എന്തസംബന്ധം!’

‘നിനക്ക് അസൂയയാണ്. എന്റെ ഗോലുക്കുണ്ട്, ഞാൻ നിന്നെ
സ്നേഹിക്കുന്നു.’

‘മിണ്ടാതിരിക്ക്. കാര്യത്തിലേക്കു വാ. രഘുവല്ലെങ്കിൽ വേറാരാണ്
സാറയ്ക്ക് കമ്മൽ കൊടുത്തത്?’

ഞാൻ തല ചൊരിഞ്ഞു.

‘എനിക്കറിയില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നമ്മളിപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യും?’

‘സക്സേനയാണ് അവൾക്കു നൽകിയതെന്ന് നീ
കരുതുന്നുണ്ടോ?’

‘തമാശ പറയുകയാണോ? ഒരൊറ്റ ഐഐടി പ്രൊഫസറും ആ
കമ്മൽ വാങ്ങിക്കാൻ മാത്രം പ്രേമലോലുപരോ ധനികരോ അല്ല.’

‘അപ്പോൾ ആരാണത്?’

‘സാറയുടെ ജീവിതത്തിൽ ആരാണുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് നാം കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതു വിധേനയും.’

ഞാൻ എന്റെ ഫോണിൽ ഇൻസ്റ്റഗ്രാം തുറന്ന് സൗരഭിനു കൊടുത്തു.

‘എന്താണിത്?’ അവൻ ചോദിച്ചു.

‘സാമൂഹ്യമാധ്യമങ്ങളിലെ അവളുടെ അക്കൗണ്ടുകളിലൂടെ വീണ്ടും കടന്നുപോകണമെന്ന് നീ പറഞ്ഞിരുന്നു. നമുക്കതു ചെയ്യാം.’

‘ഉയരക്കാരനും ഉറച്ച ശരീരമുള്ളവനുമായ പട്ടാളക്കാരനെ തിരയാൻ?’

‘അതെ, സാർ,’ ഞാൻ സൗരഭിനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

‘വെളുത്ത നിറമുള്ളവനും സുന്ദരനും കൂടിയാണ്.’

‘നിന്നേക്കാൾ സുന്ദര്യമാർക്കാണ്, കേശവ് ഭായ്? അല്ലേ?’ സൗരഭ് പല്ലിളിച്ചു കാട്ടി.

‘നല്ല തമാശക്കാരൻ! ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്ക്. നമുക്ക് പോസ്റ്റുകൾ നോക്കാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘സൗരഭ് സാറയുടെ പോസ്റ്റുകൾ ഓരോന്നായി തുറന്നു.

‘മരിക്കുന്നതിനു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള പോസ്റ്റ് ഹൈദരാബാദിലെ ആശുപത്രിയിലുള്ള രഘുവിന്റെ ചിത്രമാണ്.’

‘അടിക്കുറിപ്പ് വായിക്ക്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങളുടെ കാമുകൻ മുറിവേറ്റ് ദൂരെയായിരിക്കുമ്പോൾ പിറന്നാളുകൾ രസകരമല്ല. മിസ് യൂ രഘു,’ സൗരഭ് വായിച്ചു.

ഞാൻ തലയാട്ടി.

‘നമുക്ക് തുടക്കം മുതലുള്ള പോസ്റ്റുകൾ വായിക്കാം.
ഇൻസ്റ്റഗ്രാമിൽ ചേർന്നതു മുതൽക്കുള്ളത്. അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നും
തന്നെ മനസ്സിലാക്കില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് സാറയുടെ അക്കൗണ്ടിലെ ആദ്യത്തെ ചിത്രം
പരതിയെടുത്തു.

‘ശരി,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു, ‘2013 സെപ്തംബർ 12-ന് അവൾ
അക്കൗണ്ട് തുറന്നപ്പോഴുള്ള ആദ്യത്തെ പോസ്റ്റ്.’

‘ഞങ്ങൾ അന്ന് ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ചിത്രമാണോ
അത്?’

‘അത് റൂബിയുടെ ചിത്രമാണ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘അവളുടെ
നായ.’

‘അതെയോ! അടുത്ത ചിത്രം, ദയവായി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഒരു മാസത്തിനുശേഷം, കൺമീരിനെക്കുറിച്ചുള്ള അവളുടെ
ബ്ലോഗിന്റെ ചിത്രം.’

‘ബ്ലോഗിന്റെ തലക്കെട്ടെന്താണ്?’

‘കൺമീരിലെ സമാധാനശ്രമങ്ങൾ നമുക്ക് ഉപേക്ഷിക്കാൻ
കഴിയാത്തതെന്നു കൊണ്ടെന്നാൽ. നമുക്ക് ബ്ലോഗ് വേറൊരു
ടാബിൽ തുറക്കേണ്ടി വരും. തുറക്കട്ടേ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

ഞാൻ വേണ്ടെന്നു തലയാട്ടി.

‘അടുത്ത പോസ്റ്റ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഒരു മാസം കൂടി കഴിഞ്ഞ്: അവളുടെ പോസ്റ്റിൽ മുറിയുടെ
ചിത്രം. അടിക്കുറിപ്പ് ഇതാണ്, ‘നൂറ്റാണ്ടാം മുറിയിലെ പെൺകുട്ടി.
എന്റെ ഇടം, എന്റെ ലോകം.’”

‘അതെ, ഞാനോർക്കുന്നു. അവൾ ആൾവാറിൽനിന്ന് മാനസിക പിരിമുറുക്കത്തോടെ തിരിച്ചു വന്ന സമയമാണത്.’

‘പിന്നീട് 2014 ജനുവരി ഒന്നിന്. അതൊരു ഉദ്ധരണിയുടെ ചിത്രമാണ്. ‘നിങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും നഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ, അതൊരു നഷ്ടമായി കണക്കാക്കാതിരിക്കുക. നിങ്ങൾ യാത്ര ചെയ്യേണ്ട പാതയിലേക്ക് നിങ്ങളെയെത്തിക്കുന്ന സമ്മാനമായി മാത്രം അതിനെ കരുതുക.’ സൗരഭ് വായിച്ചു.

“തീർച്ചയായും. അതിനു തലേന്നു രാത്രി ഞങ്ങൾ വേർപിരിഞ്ഞു, ഓർക്കുന്നില്ലേ? പുതുവർഷത്തലേന്ന്.’

‘അടുത്ത പോസ്റ്റ് 2014 ഏപ്രിലിലാണ്. അവൾ ഒരു സമ്മേളനത്തിലാണ്. “ഗ്ലോബൽ ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇൻ്റലിജൻസ് കോൺഫറൻസിൽ അതിശയത്തോടെയും പ്രചോദിതയായും.”’

‘അവിടെവെച്ചായിരിക്കും അവൾ ആ തന്തയില്ലാത്തവൻ രഘുവിനെ കണ്ടത്, എനിക്കറിയാം.’

‘ആ തന്തയില്ലാത്തവനെ നിനക്കിപ്പോൾ ഇഷ്ടമാണെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. അയാൾക്ക് സ്തംഭലികൾ അയക്കുകയാണെന്നും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘വായടക്ക്. അതിനു ശേഷമെന്താണ്?’

‘അടുത്ത മാസം, അവളുടെയും രഘുവിന്റെയും ചിത്രം. മറ്റൊരു സമ്മേളനത്തിൽ.’

‘എന്താണതിന്റെ അടിക്കുറിപ്പ്?’

‘എന്റെ നല്ല സുഹൃത്ത് രഘു. ഐഐടിയിൽക്കു ശേഷം സ്വന്തമായി ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇൻ്റലിജൻസ് കമ്പനി തുടങ്ങി. പ്രചോദനം നൽകുന്നവരുടെ കൂടെ അതേ കോളേജിൽ പഠിക്കാനായത് ഭാഗ്യമാണ്.”

“നല്ല സുഹൃത്ത്, കുന്തം!”

‘ഭായ്, അത് മതിപ്പുള്ളവാക്കുന്നതാണ്. അയാൾ സ്വന്തമായ ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇൻലിജൻസ് കമ്പനി തുടങ്ങി.’

ഞാൻ സൗരഭിന്റെ തടിയൻ ചന്തിയിൽ കാലുയർത്തി തൊഴിച്ചു.

‘അയ്യോ, എനിക്കു നൊന്തു. ശരി, അടുത്ത പോസ്റ്റ് രണ്ടു ജോഡി കാലുകളുടെ ചിത്രമാണ്. ഒരു കടൽത്തീരത്ത്. ഒരുമിച്ചുള്ളയാത്ര എന്നാണ് ഹാഷ്ടാഗ് പറയുന്നത്.’

‘അവരതു ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയത് അപ്പോൾ മുതലാണെന്നർത്ഥം. അതെ, അത് സാറയുടെയും രഘുവിന്റെയും കാലുകളാണ്, ചിലപ്പോൾ ലൈംഗിക ബന്ധത്തിലേർപ്പെട്ടതിനു തൊട്ടു പുറകേ എടുത്തതായിരിക്കും.’

‘ഭായ്, ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കൂ. നമ്മൾ ഒരു കാര്യം കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്.’

‘ക്ഷമിക്കണം,’ ഞാൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. ‘ഇത് ദുഷ്കരമാണ്. എങ്കിലും മുന്നോട്ടു പോകൂ.’

‘കുറേക്കാലത്തേക്ക് വേറൊന്നുമില്ല. പിന്നീട് ജയ്‌പൂർ സാഹിത്യോത്സവത്തിൽ നിന്നുള്ള ചിത്രങ്ങൾ.’

‘അവൾക്ക് അങ്ങോട്ടു പോകാൻ എപ്പോഴും ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ഞങ്ങളൊരിക്കൽ പോയിരുന്നു.’

‘അടുത്ത പോസ്റ്റ് 2015 ഫെബ്രുവരി ഒമ്പതിനാണ്.’

‘അവളുടെ പിറന്നാൾ.’

‘അതെ. “പിറന്നാൾ സമ്മാനം. ഏറെത്തിരക്കുള്ള കാമുകൻ ഗോവയിലേക്ക് നിനച്ചിരിക്കാതെ തന്ന സ്നേഹ യാത്ര.” കുറേ

ചുംബന ഇമോജികളും സ്‌മൈലികളും കെട്ടിപ്പിടിക്കൽ ഇമോജികളും കുറേയേറെ ആശ്ചര്യചിഹ്നങ്ങളും.’

‘പ്രണയിക്കുന്ന വിഡ്ഢികൾ, മുന്നോട്ട്.’

‘ഇനിയുള്ള ഏതാനും പോസ്റ്റുകൾ കുടുംബത്തോടൊപ്പം കേരളത്തിൽ ചിലവഴിച്ച അവധിക്കാലത്തിന്റേതാണ്. പിന്നീട് കശ്മീർ കരകൗശലവിദ്യകളെ കുറിച്ച് ഒരു ബ്ലോഗ്. അതിനുശേഷം, മറ്റൊരു സാഹിത്യോത്സവത്തിലെ ചിത്രങ്ങൾ. ബാംഗ്ലൂർ സാഹിത്യോത്സവം.’

‘പിന്നെ?’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നോക്ക്, -ഫെബ്രുവരി 9, 2016-ഒരു ഗിഫ്റ്റ് ഹാംപറിന്റെ ചിത്രം. ചോക്ലേറ്റുകൾ, വൈൻ, കൂക്കീസ്, ബ്ലൂട്ടൂത്ത് ഹെഡ്ഫോണുകൾ. “ബെയ് വീണ്ടുമെന്നെ അതിശയിപ്പിക്കുകയും ലാളിച്ചു വെള്ളാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.” ഭായ്, എന്താണവൾ രഘുവിനെ “ബെയ്” എന്നു വിളിക്കുന്നത്?’

‘ചിലർ കാമുകനെ വിളിക്കുന്നത് അങ്ങനെയാണ്.’

‘ബെയ്? പരുക്കൻ വിളി, അല്ലേ?’

‘ഹിന്ദിയിൽ മാത്രം. അതു വിട്, ഇനിയെന്താണുള്ളത്?’

‘2015 ആഗസ്ത് 15. മറ്റൊരു കശ്മീർ ബ്ലോഗ് ചിത്രം. കശ്മീരിലെ ഒരു പട്ടാളക്യാമ്പിൽനിന്ന് സ്വാതന്ത്യദിനത്തിലെ പ്രത്യേക റിപ്പോർട്ട്.’

‘നിൽക്ക്. ആ ബ്ലോഗ് പുതിയ ടാബിൽ തുറക്കൂ.’

സൗരഭ് ‘സാറയുടെ താഴ്വരച്ചിന്തകൾ’ എന്ന ബ്ലോഗിൽ ക്ലിക്കു ചെയ്തു. മഞ്ഞു തൊപ്പിയിട്ട പർവ്വതങ്ങളുടെ ചിത്രമാണ് ബ്ലോഗിന്റെ പശ്ചാത്തലം.

കൾമീരിലെ ബാരാമുള്ള ജില്ലയിലെ ഒരു പട്ടാളക്യാമ്പിലേക്കുള്ള സാറയുടെ സന്ദർശനം വിവരിക്കുന്നതാണ് ആ ബ്ലോഗ്. പ്രാദേശിക പട്ടാളകമാന്ററുടെ അനുവാദത്തോടെ പട്ടാളത്തിലെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളെ അവൾ അഭിമുഖം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ദൈനംദിന ചിട്ടകളെക്കുറിച്ചും താഴ്വരയെ സുരക്ഷിതമാക്കി വെക്കുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേക ദൗത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും പട്ടാളക്കാർ സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പട്ടാളക്കാരിലൊരാൾ പറഞ്ഞു, 'ഞങ്ങളുടെ ജോലി ദുഷ്കരമാണ്. പക്ഷേ, തദ്ദേശവാസികളിൽ നിന്നുള്ള അപമാനങ്ങളും ശത്രുതയുമാണ് അതിനേക്കാൾ ദുഷ്കരമായിട്ടുള്ളത്.'

ക്യാമ്പിൽ നിന്നുള്ള ഏതാനും ചിത്രങ്ങൾ കൂടി ആ ബ്ലോഗിലുണ്ട്. ഗംഭീരമായ സൂര്യാസ്തമനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു കൂടാരം, ചായ കൂടിക്കുന്ന പട്ടാളക്കാരിലൊരാൾ, യൂണിഫോമിട്ട ഒരു പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥൻ. അയാൾ റെയ്ബാൻ സൺഗ്ലാസുകൾ വെച്ച് ഇന്ത്യൻ പതാകയ്ക്കരുകിൽ അഭിമാനത്തോടെ നിൽക്കുകയാണ്.

'നല്ല ബ്ലോഗ്,' സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

'അതെ,' ഞാനല്ല നിർത്തി. ഞാൻ ഓഫീസറുടെ ചിത്രത്തിൽ തട്ടി. 'സൗരഭ്, ഇതാരാണ്?'

'ആര്?'

'ഈ മനുഷ്യൻ, റെയ്ബാൻ ഗ്ലാസും മറ്റും. ഇയാൾക്ക് നല്ല പൊക്കമുണ്ട്, ഇല്ലേ?'

'ഉവ്വ്. ഓ, ഇയാളാണോ ശ്രീമാൻ സുന്ദരനും വെളുത്തവനും?'

'ഇയാളെ നല്ല പരിചയം തോന്നുന്നു. ഞാനിതിനുമുമ്പ് ഇയാളെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.'

'ഉറപ്പാണോ?' സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘അതെ. നൂറു ശതമാനം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘സാറയോടൊപ്പം?’

‘അല്ല ... അതെ. സാറയുടെ ശവസംസ്കാരത്തിനാണ് ഞാനിയാളെ കണ്ടത്. സഫ്ദർ അങ്കിൾ എന്ന അപമാനിച്ചത് ഓർമ്മയുണ്ടോ? ഈ മനുഷ്യൻ അപ്പോൾ സഫ്ദറിന്റെ തൊട്ടടുത്തുണ്ടായിരുന്നു. ജോലി മാറ്റിവെച്ച് ചടങ്ങിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ഇത്രയും ദൂരം വന്നതിന് അങ്കിൾ ഇയാളോട് നന്ദി പറഞ്ഞു.’ ഞാൻ ചുഴിഞ്ഞ് ചിന്തിച്ചു. ‘ഫയസ്. ഇയാളുടെ പേര് ഫയസ് എന്നാണ്.’

‘ഈ പേര് നീ മുമ്പു കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?’

‘ഉവ്വ്, സാറ ഒരിക്കൽ ഇയാളെ പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇയാൾ ക്യാപ്റ്റൻ ഫയസ് ഖാൻ ആണ്. സ്കൂളിൽ സാറയുടെ സീനിയറായിരുന്നു. അവർ കുടുംബസുഹൃത്തുക്കളുമാണ്.’

സൗരഭ് ആ പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ചിത്രം വലുതാക്കി നോക്കി.

‘ഇയാളാകുമോ ആ കമ്മലുകൾ വാങ്ങിയത്?’

‘ഷൗക്കത്ത് ജുവല്ലേഴ്സിന് അതുറപ്പിക്കാനാകും.’

സൗരഭ് ആ ചിത്രത്തിന്റെ സ്ക്രീൻഷോട്ട് എന്റെ ഫോണിലെടുത്തു.

പിന്നീടവൻ സാറയുടെ ഇൻസ്റ്റഗ്രാമിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി.

‘കറാച്ചി സാഹിത്യോത്സവത്തിൽ നിന്നുള്ള ചിത്രങ്ങളാണ് ബ്ലോഗിനു ശേഷമുള്ളത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നമ്മളത് കണ്ടതാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘പിന്നീട് അവളുടെ പിറന്നാൾ-2017 ഫെബ്രുവരി 9- വരെ പോസ്റ്റുകളൊന്നും തന്നെയില്ല. അന്ന് ഐ ഫോൺ സെവൻ

പ്ലസിന്റെ ചിത്രമുണ്ട്.’

‘രഘു കൊടുത്തത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. സൗരഭ് ആ ചിത്രം വലുതാക്കി നോക്കി.

‘നീയെന്താണീ ചെയ്യുന്നത്?’

‘നല്ല ഫോൺ. ഇതിന് എത്ര ജിബി സൂക്ഷിക്കാനാകുമെന്ന് നോക്കിയതാണ്.’

‘കാര്യമായിട്ടും? ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കൂ, ഗോലു.’

‘ക്ഷമിക്കണം. ശരി, അടുത്ത പോസ്റ്റ് 2017 ഏപ്രിൽ മൂന്നിനാണ്. ഒരു ഹൗസ്ബോട്ടിന്റെ ജാലകത്തിലൂടെ കാണാവുന്ന സൂര്യോദയത്തിന്റെ ചിത്രം. ഒഴുക്കിനൊപ്പം എന്നാണ് ഹാഷ്ടാഗ്.’

‘വിചിത്രം തന്നെ. അതിനുശേഷം?’

അതിനുശേഷം ആറുമാസത്തേക്ക് യാതൊന്നും തന്നെ അവൾ പോസ്റ്റു ചെയ്തിട്ടില്ല. 2017 നവംബറിൽ ഒരു ഉദ്ധരണി, “ചില ഓർമ്മകൾ എന്നെന്നേക്കുമുള്ളതാണ്.”

‘സാറയും ഉദ്ധരണികളോടുള്ള അവളുടെ ഇഷ്ടവും.’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവളുടെ ചിരിക്കുന്ന മുഖം മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. വീണ്ടും അവളെക്കുറിച്ചൊർത്ത് എനിക്ക് നഷ്ടബോധം തോന്നാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ പെട്ടെന്നു തന്നെ മനോനില വീണ്ടെടുത്തു. ‘അതിനുശേഷം?’

‘2017-ലെ പുതുവർഷത്തലേന്ന്. അവൾ ഒരു കറുത്ത സാരിയാണ് ഉടുത്തിരിക്കുന്നത്. ചന്ദന്റെ ടെറസിൽ നിന്ന് നീ അവളെ വിളിച്ചതോർമ്മയില്ലേ? ആ രാത്രിയിലെ നാടകവും?’

‘നിർഭാഗ്യവശാൽ ഞാനതോർക്കുന്നു. തുടരൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഒന്നുമില്ല. പിന്നീട് അവളുടെ അവസാനത്തെ പോസ്റ്റാണ്. കയ്യിൽ പ്ലാസ്റ്ററിട്ട രുഘുവിന്റെ ചിത്രം.’

സൗരഭ് ഫോൺ തിരികെത്തരികയും കോട്ടുവായിടുകയും ചെയ്തു.

‘രാത്രി രണ്ടുമണി കഴിഞ്ഞു.’

‘നമുക്ക് ആ കമ്മലിനെക്കുറിച്ച് ഷൗക്കത്തിനോട് ചോദിക്കണം.’

‘നമുക്കിപ്പോൾ കിടന്നുറങ്ങാം, ഷെർലക്ക് ജനാബ്. ഉണർന്നിട്ട് നമുക്കതു ചെയ്യാം.’

‘ഇത് അയാൾ തന്നെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. സൗരഭിനു കാണത്തക്ക രീതിയിൽ ഞാൻ ഫോൺ തീൻമേശയിൽവെച്ചു.

‘ബ്ലോഗിലെ പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥനോ? എന്താണയാളുടെ പേര്?’

‘ഫയസ്. അയാളാണ് കമ്മൽ വാങ്ങിയത്. മൊഹ്സിനുമായുള്ള എന്റെ ചാറ്റ് നോക്ക്. ഞാൻ വാട്ട്സാപ്പിൽ ഫയസിന്റെ ചിത്രം അയാൾക്ക് അയച്ചു കൊടുത്തിരുന്നു.’

സൗരഭ് എന്റെ ഫോണിലേക്ക് നോക്കി. മൊഹ്സിൻ മറുപടി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു, ‘തീർച്ചയായും ഇയാളാണ്.’

‘ഗംഭീരം. സാറയുടെ സ്കൂളിലെ സീനിയർ ഇന്ത്യയും വിലപിടിച്ച കമ്മൽ സമ്മാനിച്ചതെന്തിനാണ്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘കൂടാതെ, അവളുടെ പ്രതിശ്രുതവരന് ഇതെക്കുറിച്ച് യാതൊന്നും അറിയാത്തതെന്താണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഇനിയെന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്ന ആശയക്കുഴപ്പത്തോടെ ഞാനും സൗരഭും പരസ്പരം നോക്കി.

‘നമുക്ക് ഫയസിനെ കാണാൻ ശ്രമിക്കാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എങ്ങനെ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ സഫ്ദർ അങ്കിളിനോട് ചോദിക്കാം. അയാളുടെ കയ്യിൽ ഫയസിനെ ബന്ധപ്പെടാനുള്ള വഴികളുണ്ടാകും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അധ്യായം 24

‘ഞാൻ ക്യാമ്പിന്റെ പ്രവേശനകവാടം വരെ നിങ്ങളെ കൊണ്ടു ചെന്നാക്കാം. പക്ഷേ, അരക്കിലോമീറ്റർ ഇപ്പുറം വണ്ടി നിർത്തിയിടേണ്ടിവരും. പട്ടാളത്തിന്റെ നിയമങ്ങളാണല്ലോ,’ ടാക്സി ഡ്രൈവർ പറഞ്ഞു. ശ്രീനഗറിൽ നിന്ന് ബാരാമുള്ളയിലേക്കുള്ള യാത്ര രണ്ടുമണിക്കൂറെടുത്തു. വാടകയ്ക്കെടുത്ത വെളുത്ത ഇന്നോവ കാറിൽ നിന്ന് ഞങ്ങൾ ബാരാമുള്ള പട്ടാളക്യാമ്പിന്റെ പടിവാതിലിൽ ഇറങ്ങി. ഒലീവ് പച്ച നിറമുള്ള യൂണിഫോമും ഇരുണ്ട റെയ്ബാൻ എവിയേറ്റർ സൺഗ്ലാസുകളും ധരിച്ച ക്യാപ്റ്റൻ ഫയസ് അവിടെ ഞങ്ങളെ കാത്തു നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘സ്വാഗതം, കേശവ്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. ശവസംസ്കാരച്ചടങ്ങിൽ വെച്ചു കണ്ടതിനേക്കാൾ അയാൾക്ക് ഉയരം തോന്നി. ചിലപ്പോള് അയാൾ പട്ടാളബൂട്ടുകൾ ധരിച്ചതിനാലാകാം. അയാൾക്ക് നിരവധി തിളങ്ങുന്ന തോൾപട്ടകളും ഷർട്ടിന്റെ കീഴയിൽ നിരവധി കീർത്തിമുദ്രകളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ പരസ്പരം കൈകൾ കുലുക്കി, അയാളെന്റെ കൈ തെരിച്ചു എന്നും പറയാം.

‘പട്ടാളക്യാമ്പു കാണാനാഗ്രഹിച്ചത് ഈ സുഹൃത്താണോ?’ സൗരഭിനെ നോക്കി ഫയസ് ചോദിച്ചു.

ഞാൻ തലയാട്ടുകയും സൗരഭിനെ പരിചയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ സഫ്ദറിന്റെ കയ്യിൽനിന്ന് അയാളുടെ നമ്പർ വാങ്ങുകയും കാണാൻ ഒരവസരം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സൗരഭ് ഇന്ത്യൻ പട്ടാളത്തിന്റെ ഒരു വലിയ ആരാധകനാണെന്നും കശ്മീരിലെ അവധിക്കാലത്തിനിടയിൽ അവന് ചില പട്ടാളക്യാമ്പുകൾ കാണാനാഗ്രഹമുണ്ടെന്നും ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചു.

പ്രവേശനകവാടത്തിൽ നിന്ന് ഏതാനുമടി അകലെയുള്ള സ്വീകരണ മുറിയിലേക്ക്-അതൊരു കൂടാരമാണ്-ഫയസ് ഞങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. കൂടാരത്തിനുള്ളിൽ ഞങ്ങൾ ഒരു കാപ്പിമേശക്കു ചുറ്റും അർദ്ധ വൃത്താകൃതിയിൽ നിരത്തിയിട്ട ചുരൽക്കസേരകളിലിരുന്നു. ചെളി പുരണ്ട തറയിൽ ഒരു കശ്മീരി പരവതാനി വിരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘ഇതാണ് ഞങ്ങളുടെ എളിയ താമസസ്ഥലം,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു. ‘നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ സുരക്ഷിതമാക്കിവെക്കാൻ ഇവിടെ നിന്നാണ് ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നത്.’

‘അതിനു നന്ദി. കേശവ് പറഞ്ഞതു പോലെ ഞാൻ ഇന്ത്യൻ പട്ടാളത്തിന്റെ വലിയൊരു ആരാധകനാണ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾ ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു,’ ഫയസ് അല്പം തല കുമ്പിട്ടു. ഉണക്കമുന്തിരികളും ബദാമും നിറഞ്ഞ പിഞ്ഞാണവും കാവക്കപ്പുകളുമായി ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ കടന്നു വന്നു.

‘ഇതിന്റെയൊന്നും ആവശ്യമേയില്ല. ഇപ്പോൾ തന്നെ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ ആവശ്യത്തിന് ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇല്ലേയില്ല. ഇവിടെ വിരസതയുണ്ട്. സിവിലിയന്മാരായ സന്ദർശകരുണ്ടാകുന്നത് രസമാണ്.’

എനിക്ക് വിഷയം സാറയിൽ എത്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്, അതുകൊണ്ട് ഞൻ കാവ മൊത്തിക്കൊണ്ട് സാധാരണ മട്ടിൽ പറഞ്ഞു, ‘സാറ ബ്ലോഗെഴുതിയത് ഇതേ സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചല്ലേ?’

‘അതെ,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു. ‘ദൈവം അവളുടെ ആത്മാവിനെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. എത്രമാത്രം നന്മകൾ നിറഞ്ഞ പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു അവൾ.’

‘നിങ്ങൾ അവളുടെ സ്കൂളിലാണോ പഠിച്ചത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ അവളുടെ സീനിയറായിരുന്നു. ലോൺ കുടുബം ഞങ്ങളുടെ സുഹൃത്തുക്കളാണ്.’

‘ഞാൻ നിങ്ങളെ ശവസംസ്കാരത്തിനു കണ്ടിരുന്നു. നമ്മൾ സംസാരിച്ചില്ലെങ്കിലും ഞാൻ സാറയുടെ പിതാവിനോട് സംസാരിക്കാൻ ചെന്നപ്പോൾ നിങ്ങളുടിയുടെയുണ്ടായിരുന്നു.’

‘അതെ, ഞാൻ നിങ്ങളെ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. ദുരന്തപൂർണ്ണമായ ഒരു ദിവസം,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു. ഞാൻ അയാളുടെ ശബ്ദത്തിൽനിന്ന് കാപട്യം വയിച്ചെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും കഴിഞ്ഞില്ല. സൺഗ്ലാസുകൾ അയാളുടെ കണ്ണുകളെ മറച്ചിരുന്നതിനാൽ ഫയസിനെ വായിച്ചെടുക്കാൻ കൂടുതൽ പ്രയാസമായിരുന്നു.

ഞാൻ മറ്റൊരു കവിൾ കാവ കൂടി ഇറക്കി. എന്നിട്ട് ഞാൻ വലതു കവിൾ തിരുമ്മി, ഞങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ച സൂചനയാണത്. സൗരഭ് സൂചന മനസ്സിലാക്കുകയും ശുചിമുറിയിലേക്ക് പോകുകയും ചെയ്തു.

‘ഞാനും സാറയും പ്രണയത്തിലായിരുന്നു എന്നു നിങ്ങൾക്കറിയില്ലേ?’ സൗരഭ് പോയതിനുശേഷം ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വ്,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു. ‘ഞങ്ങളപ്പോൾ അത്ര അടുപ്പമുണ്ടായിരുന്നില്ല.’

‘എപ്പോഴാണ് അവളെ അവസാനമായി കണ്ടത്?’ കഴിയാവുന്നത്ര കുറച്ച് അന്വേഷണഭാവം ശബ്ദത്തിൽ വരുത്തി ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഓ, ഞാനത് ഓർക്കുന്നു പോലുമില്ല. ഒരു വർഷത്തിനു മുമ്പോ മറ്റോ, അവളുടെ ഡൽഹിയിലെ വീട്ടിൽവെച്ചാണെന്നു തോന്നുന്നു.’

‘നിങ്ങളതിനുശേഷം അവളോട് സംസാരിച്ചിട്ടേയില്ലേ? പിന്നീട് അവളുടെ മരണവാർത്തയാണോ കേട്ടത്?’

‘ഇടക്ക് പരിചയം പുതുക്കാനുള്ള ചില വിളികൾ.
കാര്യമായിട്ടൊന്നുമില്ല. എന്താണ്?’

ഞാൻ തലയാട്ടി.

‘ഞാനിപ്പോഴും ഞെട്ടലിലാണ്. എന്താണു സംഭവിച്ചതെന്ന
അമ്പരപ്പിലാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ആ കാവൽക്കാരൻ, അല്ലേ? ഭീകരം. ഇതെന്തു തരം
സുരക്ഷയാണ്?’

‘അതെ, ഭീകരം.’

‘സ്ത്രീകളുടെ സുരക്ഷിതത്വം വലിയ പ്രശ്നമായിരിക്കുകയാണ്.’

ഞാൻ തലയാട്ടി.

കാലുറകളുടെ കീഴയിൽ നിന്ന് കമ്മലുകൾ എന്നെ
തോണ്ടുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. സൗരഭ് ശുചിമുറിയിൽനിന്ന്
തിരിച്ചുവന്നു. ഞാൻ വിഷയം മാറ്റി.

‘ഇവിടെ ഏകാന്തത അനുഭവപ്പെടില്ലേ, ക്യാപ്റ്റൻ?’ ഞാൻ
ചോദിച്ചു.

‘ഉവ്വ്. ഞങ്ങൾക്ക് കുടുംബത്തെ ഇവിടെ താമസിപ്പിക്കാൻ
അനുവാദമില്ല.’

‘നിങ്ങളുടെ കുടുംബം എവിടെയാണ്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ ഭാര്യയും കുട്ടികളും ഇപ്പോൾ ദുബായിലാണ്. എന്റെ
ഭാര്യാസോഹദരൻ അവിടെയുണ്ട്.’

‘ഓ,’ ഞാൻ നിവർന്നിരുന്നു. സൗരഭും ഞാനും പരസ്പരം
ഒളികണ്ണിടുന്നു.

‘എന്ത്?’

‘വിവാഹിതനാകാൻ മാത്രം പ്രായം നിങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല!’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഫയസ് പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘നന്ദി. എനിക്ക് മുപ്പത്തിയൊന്നു വയസ്സായി. എനിക്ക് ഇരട്ട ആൺ കുട്ടികളുണ്ട്. മൂന്നുവയസ്സായവർ.’

‘എനിക്കും അത് ഊഹിക്കാനായില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘പട്ടാളജീവിതം നിങ്ങളെ ഊർജ്ജസ്വലനാക്കി നിലനിർത്തുന്നു.’

‘അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യ ദുബായിലാണല്ലോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അല്ല. അവൾ ആറുമാസത്തേക്ക് സഹോദരന്റെ കൂടെ താമസിക്കാൻ പോയതാണ്. അതിനുശേഷം ഇരട്ടക്കുട്ടികൾക്ക് ഔപചാരികവിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിക്കും. പട്ടാളം ഞങ്ങൾക്ക് ഡൽഹിയിൽ ഒരു വീട് തന്നിട്ടുണ്ട്. അവിടെയാണ് ഞങ്ങൾ താമസിക്കുന്നത്.’

‘നല്ലതു തന്നെ. പട്ടാളക്കാരുടെ കാര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ, അത് അർജുൻ വിഹാറിൽ ചെറിയൊരു ഫ്ളാറ്റാണ്. പക്ഷേ അത് താഴത്തെ നിലയിലാണ്. ഒരു ചെറിയ ഉദ്യാനവുമുണ്ട്. കുട്ടികൾക്ക് അത് വളരെ ഇഷ്ടമാണ്.’

‘ഡൽഹിയിൽ ഉദ്യാനം ഒരു ആഡംബരമാണ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അതൊരു ചെറിയ പച്ചത്തുരുത്താണ്. സായുധസേനകളിലുള്ളവരുടെ നിരവധി കുടുംബങ്ങൾ അവിടെയുണ്ട്. ആ കൂട്ടായ്മ ഏറെ സഹായിക്കും. സൽമയ്ക്ക് അവിടെ നിരവധി കൂട്ടുകാരികളുണ്ട്. വീട്ടിലില്ലാത്ത ഭർത്താക്കന്മാരെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് പരസ്പരം പരാതി പറയാമല്ലോ,’ ഫയസ് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടെ ഡൽഹിയിലേക്ക് പോകാറുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ജോലിക്കിടയിൽ ഒഴിവു കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം പോകും. അത് അത്രയധികമൊന്നും ഉണ്ടാകാറില്ലെന്നു മാത്രം,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾക്കവരുടെ അഭാവം അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടാകും, അല്ലേ?’, കാപ്പിമേശമേലിരുന്ന പിഞ്ഞാണത്തിൽനിന്ന് ഒരു വലിയ കുമ്പിൾ ബദാമുകൾ കൈക്കലാക്കിക്കൊണ്ട് സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘എല്ലാ ദിവസവും അവരുടെ അഭാവം ഞാനറിയുന്നുണ്ട്,’ ഫയസ് നെടുവീർപ്പിട്ടു. ‘എല്ലാ നിമിഷവും.’

അയാൾ സൺഗ്ലാസുകൾ ഊരിമാറ്റി. അയാളുടെ ഇളം ചാരനിറമുള്ള കണ്ണുകളിൽ വിഷാദമുണ്ട്. അയാൾ ഫോൺ പുറത്തെടുത്ത് കുടുംബത്തിന്റെ ചിത്രം കാട്ടിത്തന്നു. ലോകത്തിൽവെച്ചു തന്നെ ഏറ്റവും ഉയരമുള്ള കെട്ടിടങ്ങളിലൊന്നായ ബുർജ് ഖലീഫയുടെ അടുത്ത് നിൽക്കുകയാണ് അയാളുടെ ഭാര്യയും രണ്ട് ചെറിയ ആൺകുട്ടികളും. രണ്ടുപേരുടെയും കയ്യിൽ ഓരോ ഐസ്ക്രീം കോണുകളുണ്ട്.

‘പട്ടാളത്തിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നത് ദുഷ്കരമാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു. ‘അത് ദുഷ്കരമാണ്. പക്ഷേ, എല്ലാമെന്റെ ദേശത്തിനു വേണ്ടിയാണല്ലോ.’

‘നിങ്ങൾ വളരെയേറെ പ്രചോദനം തരുന്നു’ ഇടം കയ്യിലെ അവസാനത്തെ ബദാമും തിന്നു തീർത്തുകൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു. വലംകൈ കൊണ്ട് അവൻ ഒരു പിടി ഉണക്കമുന്തിരികൾ വാരിയെടുത്തു. അത്രയധികം ആഹാരം കൈക്കലാക്കുന്നതിന് ഞാൻ സൗരഭിനെ തുറിച്ചു നോക്കിയെങ്കിലും അവൻ എന്നെ അവഗണിച്ചു.

‘നന്ദി. ഇത് ദേശസ്നേഹം മാത്രമാണ്,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് പോകേണ്ടതുണ്ട്. നിങ്ങളെ ഇപ്പോൾ തന്നെ ആവശ്യത്തിലധികം ശല്യപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങളെല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റു.

‘യാതൊരു ശല്യവുമില്ല,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘സന്ദർശകരുണ്ടാകുന്നത് രസകരമാണ്. ഞങ്ങളുടെ ദൗത്യത്തെ വിലമതിക്കുന്നവരാകുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും. പോകുന്നതിനുമുമ്പ് ക്യാമ്പിൽ സിവിലിയന്മാരെ കാണിക്കാവുന്നത്രയും ഭാഗങ്ങൾ കാണിച്ചു തരാം.’

പട്ടാളക്കാരുടെ കൂടാരങ്ങൾക്കും ഫയറിങ് റേഞ്ചിനും അരികിലൂടെ ഞങ്ങൾ നടന്നു. അതിനുശേഷം ഫയസ് ഞങ്ങളെ പ്രവേശനകവാടത്തിന് അടുത്തെത്തിച്ചു. സൗരഭ് അല്പം മുമ്പിൽ നടന്നതിനാൽ ഞാനും ഫയസും ഒരൂമിച്ചായി.

‘എനിക്ക് പുതിയ വിവരങ്ങളൊന്നുമറിയില്ല-സാറയുടെ കേസിൽ എന്താണു സംഭവിക്കുന്നത്?’ ഫയസ് എന്നോടു ചോദിച്ചു.

‘അതു പോലെത്തന്നെ. ലക്ഷ്മൺ തടവിലാണ്. വിചാരണ തുടങ്ങിയിട്ടില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അത് അയാൾ തന്നെയാണ്, അല്ലേ?’ ഫയസ് ചോദിച്ചു.

‘മറ്റു പ്രതികൾ ആരെയും അവർക്ക് കിട്ടിയിട്ടില്ല. അപ്പോൾ അതു ലക്ഷ്മൺ തന്നെയാകുമെന്നു തോന്നുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ കൈകൾ കീഴയിലിട്ടു. വിരലുകൾ കമ്മലിൽ തൊട്ടു.

‘തന്തക്കുഴുവേറി, അവന് വധശിക്ഷ കിട്ടണം,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘സാറ എപ്പോഴെങ്കിലും മറ്റുവല്ലതും സൂചിപ്പിച്ചുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ക്യാപ്റ്റന്റെ ശരീരം മുറുകി വലിഞ്ഞു. ആദ്യമായി ഞങ്ങളുടെ സംസാരത്തിനിടയിൽ ഞാനയാളിൽ അസ്വസ്ഥത കണ്ടു. എന്നിരുന്നാലും അയാൾ നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തന്നെ അതിൽനിന്ന് തിരിച്ചുവന്നു.

‘മറ്റുവല്ലതും എന്നു പറഞ്ഞാൽ?’ അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘അവൾ തനിക്ക് ശത്രുക്കളുണ്ടെന്നോ മറ്റോ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? അപകടം മണക്കുന്നുണ്ടെന്നോ മറ്റോ?’

‘ഇല്ലേയില്ല,’ ശാന്തമായ ശബ്ദത്തിൽ ഫയസ് പറഞ്ഞു. ‘അവൾ സാധാരണമട്ടിലായിരുന്നു. ജീവിതത്തെ കുറിച്ച് ഏറെ ആവേശഭരിതയായിരുന്നു. എന്താണു ചോദിച്ചത്?’

‘ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞതു പോലെ, ഞാനിപ്പോഴും അതിന്റെ തെട്ടലിലാണ്.’

‘ഞാനും. പക്ഷേ, ഈ കാവൽക്കാർ. അവർ ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്നവരും വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്തവരുമാണ്. സ്വകാര്യസുരക്ഷാഭടന്മാർ പട്ടാളക്കാരില്ല.’

‘തീർച്ചയായും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ ക്യാമ്പിന്റെ പ്രവേശനകവാടത്തിന് അടുത്തെത്തി. ഡ്രൈവർ അപ്പോഴേക്കും അവിടെ കാറുമായി എത്തിയിരുന്നു. സൗരഭ് കാനിനകത്തുണ്ട്.

‘നിങ്ങൾക്ക് സിക്കന്ററിനെ നല്ലതുപോലെ അറിയാമായിരുന്നോ?’ ഞാൻ ഫയസിനോടു ചോദിച്ചു.

അയാൾ വീണ്ടും സൺഗ്ലാസുകൾവെച്ചു.

‘അവളുടെ സഹോദരൻ? ഇല്ല. അവൾ ഡൽഹിയിലേക്കു മാറിയതിനു ശേഷമാണ് ഞങ്ങൾ സുഹൃത്തുക്കളായത്.’

‘അവൾക്ക് അയാളെ വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു.’

ഫയസ് തോളു വെട്ടിച്ചു. ‘അവൾ എല്ലാവരെയും സ്നേഹിക്കുമായിരുന്നു. ഇത്തരമൊരു അന്ത്യം അവൾ അർഹിക്കുന്നില്ല. എന്തായാലും ... നിങ്ങളുടെ ഡ്രൈവർ കാത്തുനില്ക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു.’

‘നീ ആ കരിക്കഷ്ണങ്ങളുടെ മുകളിൽ കയറിയിരിക്ക്. നല്ലതുപോലെ വെന്തു കിട്ടും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ ഹൗസ്ബോട്ടിൽനിന്ന് തൊട്ടടുത്തുള്ള ശിക്കാറ റസ്റ്ററന്റിലേക്ക് വന്നതായിരുന്നു. ചണത്തിന്റെ കട്ടിലുകളിൽ പുറത്തിരിക്കാനുള്ള സൗകര്യമുണ്ട്. എല്ലാ കട്ടിലിനടുത്തും എടുത്തു കൊണ്ടു നടക്കാവുന്ന അംഗീതിയെന്ന നെരിപ്പോടുണ്ട്. മൂന്നു ഡിഗ്രി സെൽഷ്യസിലേക്ക് ഊഷ്മാവ് താണു പോയിരുന്നു. നീറിക്കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൽക്കരിയിൽനിന്ന് ഏതാനുമടി അകലെയാണ് സൗരഭ് ഇരിക്കുന്നത്.

അവൻ മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവന്റെ പല്ലുകൾ മാത്രം കൂട്ടിയിടിച്ചു.

‘നമുക്ക് ഹൗസ്ബോട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചു പോകാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അവരുടെ അത്താഴം നല്ലതാണ്.’

‘ഇല്ല, എനിക്ക് കുഴപ്പമില്ല. ഇവിടത്തെ വാസ്വാൻ ഗംഭീരമാണെന്നാണു കേട്ടത്,’ കൈകളിലേക്ക് ഊതിക്കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

വെയ്റ്റർ സൗരഭിന്റെ ദയനീയാവസ്ഥ കാണുകയും ഞങ്ങൾക്ക് രണ്ടു പുതപ്പുകൾ കൊണ്ടുവന്നു തരികയും ചെയ്തു. ഞങ്ങളത് ശരീരത്തിൽ ചുറ്റി. പത്തു മിനിറ്റിനുശേഷം സൗരഭ് സംസാരിക്കാൻ കഴിയാവുന്ന വിധത്തിൽ ചൂടു പിടിച്ചിരുന്നു.

‘ക്യാപ്റ്റനെ സംബന്ധിച്ച എന്തോ ഒന്ന് വിചിത്രമാണ്,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനുമത് സമ്മതിക്കുന്നു. അത് അയാൾ കമ്മലിനെക്കുറിച്ച് പറയാത്തതു കൊണ്ടാകാം. അതൊഴിച്ചു നിർത്തിയാൽ മര്യാദയുള്ള, സൽക്കാരശീലമുള്ള, വിനീതനായ, നല്ല കുടുംബം പുലർത്തുന്ന ഒരാൾ. അയാളെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാം നല്ലതാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഒരാൾ വളരെ നല്ലവനാണെങ്കിൽ മിക്കവാറും എന്തോ കുഴപ്പമുണ്ടാകും.’

വെയ്റ്റർ ഞങ്ങൾക്കുള്ള ആഹാരവുമായി വന്നു. ഷിർമാൽ പഠിച്ചെടുക്കുന്നതിലും രോഗൻ ജോശും മേത്തി മാസും സഫേദ് കോക്കും നിറഞ്ഞ പിഞ്ഞാണങ്ങൾ തുടച്ചു നക്കുന്നതിലും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചതു കൊണ്ട് സൗരഭ് അടുത്ത പത്തു മിനിറ്റു നേരത്തേക്ക് സംഭാഷണത്തെ കുറിച്ച് മറന്നുപോയി. കശ്മീരിലെ ഔപചാരികമായ ഏറ്റവും മൂന്തിയ വിരുന്നാണ് വാസ്വാൻ.

വിശാലമായ വാസ്വാൻ വിരുന്നുകളിൽ മൂന്ന് ഡസൻ വിഭവങ്ങൾ പോലുമുണ്ടാകും. മിക്ക വിഭവങ്ങളും രാത്രി മുഴുവൻ പതിയെ പാകം ചെയ്തെടുത്തതും കൂട്ടായ്മ മട്ടിൽ വിളമ്പുന്നതുമാണ്.

‘എന്റെ ഊഹം കേൾക്കണമെന്നുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

മറുപടിയായി സൗരഭ് ഏമ്പക്കമിട്ടു. ഞാനത് സമ്മതമായി കണക്കാക്കി.

‘അയാൾക്ക് സാറയെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘പ്രണയം?’

‘അതെ. സാറ കശ്മീർ സന്ദർശിക്കുന്നു. ഫയസിനെ കാണുന്നു. പട്ടാളത്തെക്കുറിച്ച് ബ്ലോഗ് എഴുതുന്നു.’

‘കൊള്ളാം.’

‘ഫയസിന് സാറയോട് ഭ്രമം തോന്നുന്നു. പക്ഷേ, സാറയ്ക്ക് താല്പര്യം തോന്നുന്നില്ല.’

‘അവളും അയാളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കാൻ ഏറെ സാധ്യതയുണ്ട്. അവർ തമ്മിൽ പ്രണയബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്? എങ്ങനെ? അവൾ രഘുവിനോടൊത്തായിരുന്നു. ഫയസാകട്ടെ വിവാഹിതനാണ്.’

‘പ്രണയം, അല്ലെങ്കിൽ കാമം, അത്തരം കാര്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുക്കാറില്ല. ഫയസ് കാണാൻ കൊള്ളാവുന്നവനാണ്, ഭായ്.’

‘സാറയ്ക്ക് പ്രണയബന്ധമോ? ഒരു വിവാഹിതനുമായിട്ട്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

കൊടുംവേദന എന്നിലൂടെ തുളഞ്ഞിറങ്ങി. രഘുവിനോടൊത്ത് സന്തോഷത്തോടെയിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ് എന്നിലേക്കവൾ തിരിച്ചു വരാത്തതെന്നായിരുന്നു എന്റെ വിചാരം. പക്ഷേ, അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ മറ്റൊരു പുരുഷനു കൂടി ഇടമുണ്ടായിരുന്നു, എനിക്കു മാത്രമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

‘അതെ, ഒരു ഭ്രമത്തിന് കൊലപാതകം ചെയ്യാനുള്ള ഉഗ്രകോപമുണ്ടാക്കാനാകില്ല. പക്ഷേ, ഒരു പ്രണയബന്ധത്തിന് അതിനാകും.’

ഞാൻ പ്രതികരിച്ചില്ല. സാറ രഘുവിനെ ചതിച്ചിട്ടുണ്ടാകാമെന്ന സാധ്യത ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ.

‘കേശവ്, എന്തു സംഭവിച്ചു?’ സൗരഭ് എന്റെ കാലു പിടിച്ച് കുലുക്കി.

‘ഏഹ്? ഒന്നുമില്ല. നമ്മളെന്താണ് പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നത്?’

‘സാറയ്ക്ക് ഫയസിനോട് ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.
അതെന്നിക്കുറപ്പാണ്.’

‘അപ്പോൾ അതിനിടയിലാണോ ഫയസ് ആ കമ്മലുകൾ
അവൾക്കു സമ്മാനിച്ചത്?’

‘അതു തന്നെ, കാര്യങ്ങൾ മോശമാകുന്നതിനു മുമ്പ്.’

‘എങ്ങനെ?’

‘ചിലപ്പോൾ സാറ കൂടുതൽ ആവശ്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവെക്കുകയും
അയാളുടെ ഭാര്യയോട് കാര്യങ്ങൾ പറയുമെന്ന്
ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കാം.’

‘ഇല്ല, സാറയ്ക്ക് രഘുവുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഈയ്യിടെയാണ്
വിവാഹനിശ്ചയം നടത്തിയത്.’

‘അങ്ങനെയെങ്കിൽ, ചിലപ്പോൾ സാറ അതവസാനിപ്പിക്കാൻ
ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. പക്ഷേ, ഫയസ് സമ്മതിച്ചു കാണില്ല.’
നെരിപ്പോടിലെ കൽക്കരിക്കടുത്തേക്ക് അപകടകരമാംവണ്ണം
കൈകൾ വട്ടത്തിൽ ചുഴറ്റിക്കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

“സാറയ്ക്ക് ഫയസുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ
പിഴവോർത്ത് അവൾ പശ്ചാത്തപിക്കുകയും രഘുവിന്റെ
അടുത്തേക്ക് തിരിച്ചു പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ
ക്യാപ്റ്റൻ അത് അംഗീകരിക്കാനാകുന്നില്ല. അയാൾ
അസൂയാലുവാകുന്നു.’

‘അതെ, അയാൾ പട്ടാളക്യാമ്പിൽ ദുഃഖിതനും വിഷാദവാനും
കുപിതനുമായി ഇരിക്കുന്നു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോഴാണ് അയാൾ അവളെ കൊല്ലാൻ തീരുമാനിക്കുന്നത്.’

‘ഫിർണി, സാഹിബ്? ഇവിടത്തെ ഫിർണിക്കുവേണ്ടി ആളുകൾ
കൊലപാതകം നടത്താറുണ്ട്,’ പായസവുമായി വന്ന വെയ്റ്റർ

പറഞ്ഞു.

‘ഊഹം കൊള്ളാം. പക്ഷേ, ഫയസാണതു ചെയ്തതെന്ന് നമ്മളെങ്ങനെ തെളിയിക്കും?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഞങ്ങൾ ഹൗസ്ബോട്ടിലെ തീൻമേശയിലിരുന്ന് പ്രാതൽ കഴിക്കുകയാണ്. സൗരഭ് ആറുകഷ്ണം ടോസ്റ്റ് പിഞ്ഞാണത്തിലേക്ക് എടുത്തു വെക്കുകയും അവയിൽ ഓരോന്നായി അരുമയോടെ വെണ്ണ തേച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

‘നമ്മുടെ കയ്യിൽ കമ്മലുകളുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ആർക്കെങ്കിലും സമ്മാനം നൽകുന്നതെപ്പോഴാണ് കുറ്റമായത്? നമുക്ക് ശക്തമായ തെളിവാണ് ആവശ്യം. ഒരു പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത് തമാശയല്ല. നേരായ തെളിവുകളില്ലാതെ റാണ ഇതു തൊടുക പോലുമില്ല.’

‘നമ്മളെന്തു ചെയ്യും, ഭായ്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. വെണ്ണ തേച്ചതിനു ശേഷം സൗരഭ് ഓരോ ടോസ്റ്റിലും ജാം തേക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘ഇത്രയധികം ആഹാരം കഴിക്കുന്നതൊന്നു നിർത്താമോ?’ കഴിഞ്ഞ തവണ എത്രയായിരുന്നു നിന്റെ ഭാരം? തൊണ്ണൂറ്റിയാറു കിലോ?’

‘തൊണ്ണൂറ്റിയഞ്ചര കിലോ. എന്തായാലും, ഒരു ദിവസത്തെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ആഹാരമാണ് പ്രാതൽ. നമ്മൾ നല്ലതുപോലെ ആഹാരം കഴിക്കണം,’ സൗരഭ് ടോസ്റ്റിലൊന്നു കടിച്ചു.

‘ഗോലു, നീ എല്ലാ നേരത്തെ ആഹാരവും നല്ലതു പോലെ കഴിക്കുന്നുണ്ട്.’

‘നീയാകട്ടെ ഒട്ടും കഴിക്കുന്നുമില്ല,’ ടോസ്റ്റിന്റെ പാതിയും തീർക്കുന്നത്ര വലിയ കടി കടിച്ചുകൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കൊരു പദ്ധതിയുണ്ട്. ചിലപ്പോളത് നേരായ തെളിവു നേടാൻ സഹായിക്കും. പറ്റില്ലെന്നു പറയരുത്.’

‘ശരി, എന്താണത്?’ മറ്റൊരു ടോസ്റ്റു കൂടി കയ്യിലെടുത്ത് സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘നമുക്കാദ്യം ഡൽഹിയിലേക്കു പോകണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പിന്നെ, നീ ഇനിയും ടോസ്റ്റു കഴിക്കുന്നതും നിർത്തണം.’

‘ഇതൊരു ഭ്രാന്തൻ പദ്ധതിയാണ്. ഒരിക്കലും ഞാനതിന്റെ ഭാഗമാകില്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ സീറ്റുബെൽറ്റുകൾ മുറുക്കി. ഡൽഹിയിലേക്കുള്ള വിമാനം ശ്രീനഗർ വിമാനത്താവളത്തിന്റെ റൺവേയിലൂടെ ഓടിത്തുടങ്ങി.

‘ഇത് അത്ര ഭ്രാന്തൻ ആശയമൊന്നുമല്ല. നമുക്കിത് ചെയ്യാനാകും. നേരു പറഞ്ഞാൽ തെളിവു കിട്ടാനുള്ള, ജോലി പൂർത്തിയാക്കാനുള്ള ഒരേയൊരു വഴിയാണിത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ജോലിയെക്കുറിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ, തിരിച്ചെത്തുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ നമുക്കൊന്നും കാണില്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ അവധിക്കാലം മൂന്നാഴ്ചയിലേക്ക് നീട്ടിയിരുന്നു.

‘നീ ചന്ദൻ എന്റെ വയറ്റിലെ അണുബാധയുടെ കാര്യം കാണിച്ച് ഇമെയിൽ അയച്ചില്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അത് അയച്ചു. ഇവിടെയുള്ള ഡോക്ടറുടെ വൈദ്യനിപ്പോർട്ട് കാണണമെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു. ഞാനത് ഒരു വ്യാജ ലെറ്റർഹെഡിലുണ്ടാക്കാം. ഏതെങ്കിലും ശ്രീനഗർ ക്ലിനിക്കിന്റെ

മുദ്രയും ചേർക്കാം. മനസ്സിലാക്കാത്ത ഭാഷയിൽ എന്തെങ്കിലും എഴുതാം. ചന്ദൻ അതെക്കുറിച്ച് എന്തറിയാം?’

‘ഒരാഴ്ച കൂടി അവധി നീട്ടാൻ അയാൾ അതു മാത്രമാണോ ആവശ്യപ്പെട്ടത്?’

‘ആശുപത്രിക്കിടക്കയിൽ നിന്നുള്ള നിന്റെ ഫോട്ടോയും ആവശ്യപ്പെട്ടു.’

‘ആരാണയാൾ? ഹോസ്റ്റൽ വാർഡനോ?’

എയർഹോസ്റ്റസ് ഞങ്ങൾക്ക് സാൻവിച്ചുകൾ തന്നു. ഞങ്ങൾ ജാലകത്തിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി. ഞങ്ങൾക്കു താഴെ മേഘങ്ങൾ ഹിമാലയൻ കൊടുമുടികളെ പുണർന്നു. അത്രയുമുയരത്തിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ താഴെക്കാണുന്ന താഴ്വര പ്രശാന്തമാണെന്നു തോന്നി. അത്രയുമുയരത്തിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യരെ, ഭൂഗോളത്തിലെ ഏതാണ്ടെല്ലാ കുഴപ്പത്തിന്റെയും കാരണക്കാരെ, കാണാനാകില്ലല്ലോ.

‘ആശുപത്രിയിലെ ചിത്രം എങ്ങനെ കാണിച്ചു കൊടുക്കും?’

‘ഞാൻ അത് എടുക്കാൻ മറന്നു പോയെന്നു പറയാം. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ ഫോൺ ഡലം നദിയിൽ വീണു പോയെന്നു പറയാം. അതുമല്ലെങ്കിൽ ആശുപത്രിയിൽ വെച്ച് ഫോട്ടോയെടുക്കാൻ അനുവദിച്ചില്ലെന്നു പറയാം. അതൊക്കെ ആരു ശ്രദ്ധിക്കാൻ?’

‘ശരിയാണ്. ചന്ദൻ തുലഞ്ഞു പോകട്ടെ.’

‘അതെ, തുലഞ്ഞു പോകട്ടെ,’ നടുവീരലുയർത്തി സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ഫ്ളൈറ്റ് അറ്റൻഡന്റ് അതു ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘ക്ഷമിക്കണം, മാഡം,’ സൗരഭ് വിരൽ മടക്കി. അവൻ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘ഈ സാഹസികയാത്രയ്ക്കുശേഷം, ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സിൽ ദിവസം മുഴുവനും ഇരിക്കുന്ന കാര്യമോർക്കുമ്പോൾ ചർദ്ദിക്കാൻ വരുന്നു.’

‘സാഹസങ്ങൾ അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. നമുക്ക് ക്യാപ്റ്റന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോയി തെളിവ് ശേഖരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.’

‘നീ പട്ടാളക്കാരന്റെ വീട്ടിൽ അതിക്രമിച്ചു കയറി വെടി കൊണ്ടു ചാകാൻ പോകുകയാണോ?’

‘അത് ഒരൊഴിഞ്ഞ വീടാണ്. ഡൽഹിയിലെ മറ്റേതൊരു അപാർട്മെന്റ് കോളനിയെയും പോലെയാണ് അർജുൻ വിഹാറും. അമ്പതു സുരക്ഷാഭടന്മാരുള്ള ഏതെങ്കിലും സൈനികത്തലവന്റെ വീടല്ല അത്.’

‘നമ്മളെങ്ങനെ അകത്തു കടക്കും? ജാലകം പൊളിച്ചോ?’

‘നമുക്ക് മുൻകൂട്ടി അവിടെ പോകുകയും ചുറ്റുപാടുകൾ നിരീക്ഷിക്കുകയും വേണം.’

‘ചിലപ്പോൾ അവിടെ കാവൽക്കാരുണ്ടാകും.’

‘ക്യാമ്പസിലുള്ളതു പോലെ പ്രധാന കവാടത്തിൽ മാത്രം.’

‘നമ്മൾ പിടിക്കപ്പെടാം, അറസ്റ്റു ചെയ്യപ്പെടാം. നമുക്ക് ജോലി നഷ്ടപ്പെടും. ആരും പിന്നീട് നമ്മളെ ജോലിക്കെടുക്കില്ല.’

‘നീ പറഞ്ഞതു നേരാണ്. വലിയ നഷ്ടമുണ്ടാകും. മണ്ടൻ ആശയം തന്നെ! നമുക്കിത് ഉപേക്ഷിക്കാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ വീണ്ടും വിമാനത്തിന്റെ ജാലകത്തിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി. താഴത്തെ കാഴ്ച, പരന്നതും ഉണങ്ങിയതും തവിട്ടുനിറമുള്ളതുമായ ഭൂമിയാണിപ്പോൾ. ഞാൻ കണ്ണുകളടച്ചു. അരമണിക്കൂറിനുശേഷം സൗരഭ് എന്ന ഉണർത്തി.

‘നിനക്ക് ഐഹ്വത്തിലേക്ക് മെക്കാനിക്കൽ എഞ്ചിനീയറിങ്
വിഭാഗത്തിൽനിന്ന് ഒരു പവർ ഡ്രിങ് കടം വാങ്ങാമോ?
ക്യാമ്പസിലെ ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥികൾ നിന്നെ സഹായിക്കില്ലേ?’

‘ഉവ്വ്. പക്ഷേ, എന്തിന്?’

‘ആ ഡ്രിങ്ഗ് പയോഗിച്ച് ഞാൻ താഴെ പൊളിക്കാം.’

‘നമ്മൾ പിടിക്കപ്പെട്ടാൽ ആരും നമുക്ക് ജോലി തരില്ല എന്നല്ലേ നീ
പറഞ്ഞത്? ഇപ്പോഴൊന്നും സംഭവിച്ചു?’

‘ഇപ്പോഴും ആരും നമുക്ക് ജോലി തരുന്നില്ലല്ലോ.’

അധ്യായം 25

തുപ്പലാണ് ചന്ദന്റെ ഇഷ്ട ആയുധം. നിയന്ത്രണാതീതമായ അഗ്നി ശമനയന്ത്രം കയ്യിലുള്ള അഗ്നിശമനസേനാംഗത്തെ പോലെയായിരുന്നു ആ ദിവസം ചന്ദൻ. അയാളുടെ വികാരങ്ങൾ ഭ്രാന്തിൽനിന്നും വിഭ്രാന്തിയിലേക്ക് ചാഞ്ചാടി.

‘രണ്ടാഴ്ച! അതും ഏറ്റവും തിരക്കു പിടിച്ച മാസങ്ങളുടെ നടുവിൽ! ഞാനത് അനുവദിച്ചു,’ തന്റെ വായുടെ നാലടി പരിധിയിലുള്ള എല്ലായിടത്തും ഗുട്ഖയുടെയും തുപ്പലിന്റെയും കൂടിക്കുഴഞ്ഞ തുള്ളികൾ തെറിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് സുഖമില്ലാതായി, സാർ. ഗാസ്ട്രോഎൻടറൈറ്റിസ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാനും സൗരഭും ഏതാനും മിനിറ്റുകൾക്കുമുമ്പ് ‘വയറ്റിലെ അണുബാധ’യെക്കുറിച്ച് ഗൂഗിളിൽ തിരഞ്ഞിരുന്നു.

‘എന്താണത്?’ പാൻ ഇരട്ടിശക്തിയിൽ ചവച്ചുകൊണ്ട് ചന്ദൻ ചോദിച്ചു.

‘ഗാസ്ട്രോഎൻടറൈറ്റിസ് വയറും ചെറുകുടലും കൂടിച്ചേർന്ന ഉദരവഴിയിലെ വീക്കമാണ്,’ വിക്സിപീഡിയ താളിലെ ആദ്യത്തെ വരി കടുകിട വിടാതെ ഞാൻ ആവർത്തിച്ചു

അവജ്ഞയോടെ മുഖം ചുളിച്ച് ചന്ദൻ എന്നെ നോക്കി.

‘വയറിളക്കവും ചർദ്ദിയും വയറുവേദനയുമാണ് ലക്ഷണങ്ങൾ. പനി, ഉന്മേഷക്കുറവ്, നിർജ്ജലീകരണം എന്നിവയുമുണ്ടാകാം,’ വിക്സിപീഡിയയിലെ വിവരണം അവസാനിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ “ജെഇഇ” ആണോ “മെഡിക്കൽ” ആണോ പഠിപ്പിക്കുന്നത്?” ചന്ദൻ ചോദിച്ചു.

‘ജെഇഇ, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്നിട്ടെന്തിനാണ് “മെഡിക്കൽ” പോലെ സംസാരിക്കുന്നത്?’

‘സാർ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘മൂന്നാഴ്ച നിങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷരായി. ഞാൻ ശമ്പളത്തിൽനിന്ന് അതെല്ലാം വെട്ടിക്കുറക്കും.’

അപ്പോൾ അയാൾ ഞങ്ങളെ പിരിച്ചുവിടാൻ പോകുന്നില്ലെന്നല്ലേ? കൊള്ളാം, ശമ്പളം വെട്ടിക്കുറച്ചാലും ജീവിക്കാമല്ലോ.

‘തീർച്ചയായും, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ രണ്ടുതവണ ചുമച്ചു. അസുഖം നടിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഇടക്കിടെ ചുമയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ.

‘നിങ്ങളുടെ ഭീഷണി ഞാൻ കാര്യമാക്കുന്നില്ല. എന്റെ ഭാര്യ എന്തായാലും എന്നെ വിട്ടുപോകുകയാണ്.’

‘കേട്ടതിൽ വിഷമമുണ്ട്, സാർ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അതെ, എന്റെ കൂടെ ജീവിക്കുന്നത് അസാധ്യമാണെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു. എനിക്ക് അതേക്കുറിച്ച് വേവലാതിയില്ല. അവൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതു ചെയ്യാം.’

‘അവരുടെ നഷ്ടം, തീർച്ചയായും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’

‘ഒന്നുമില്ല, സാർ,’

‘നിങ്ങളില്ലാതിരുന്ന സമയം നേരെയൊക്കാൻ രണ്ടുപേരും അധിക ക്ലാസുകൾ എടുക്കുമല്ലോ, അല്ലേ?’

‘തീർച്ചയായും, സാർ. ഞങ്ങൾക്ക് ഏതാനും ദിവസം കൂടി അവധി തന്നാൽ മതി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇനിയും അവധിയോ?’ പുറത്തുള്ള ക്ലാസുകളിൽ പോലും കേൾക്കാവുന്നത്ര ഉച്ചത്തിൽ ചന്ദൻ ചോദിച്ചു.

‘വൈദ്യപരിശോധനകൾ, സാർ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ഇവന് സുഖമായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഏതാനും പരിശോധനകൾ കൂടി വേണം.’

‘നിങ്ങൾ ശ്രീനഗറിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകും എന്നാണോ?’ ചന്ദൻ അലറി.

‘ഇല്ല, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഡൽഹിയിൽ തന്നെ. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ മാത്രം.’

‘എങ്കിൽ നിങ്ങൾ പോകൂ. മനീഷ് എന്തിനാണു പോകുന്നത്?’

‘എന്റെ പേര് സൗരഭെന്നാണ്, സാർ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ചന്ദൻ സംശയത്തോടെ അവനെ നോക്കി.

‘ആണോ?’

‘അതെ, സാർ. അതെന്തായാലും, എനിക്ക് കേശവിനെ ആശുപത്രിയിലേക്കു പോകാൻ സഹായിക്കേണ്ടതുണ്ട്.’

‘ഞാനിപ്പോഴും വളരെ ദുർബ്ബലനാണ്, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ അഞ്ചു തവണ ചുമച്ചു. രോഗാണുക്കളിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനെന്നതു പോലെ ചന്ദൻ തന്റെ കസേര എന്റെയടുത്തുനിന്ന് ഏതാനും ഇഞ്ചുകൾ പുറകിലേക്കു തള്ളിനീക്കി.

‘കോളറുള്ള സ്പോർട്സ് ടീഷർട്ടുകളും വെളുത്ത പരുത്തിക്കാലുറകളുമാണ് പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വൈകുന്നേരം ധരിക്കുന്നത്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

അർജുൻ വിഹാറിന്റെ പ്രവേശനകവാടത്തിനടുത്തുള്ള കാവൽമുറിയുടെ എതിരെയായി പാതയിൽ നിൽക്കുകയാണ് ഞങ്ങൾ. ഞങ്ങൾ അർജുൻ വിഹാറിന്റെ ചുറ്റുപാടുകൾ മുഴുവനും പരിശോധിച്ചു. ധൗലാ ഖാനിനടുത്ത് ഇരുപത് അപാർട്മെന്റ് സമുച്ചയങ്ങൾ ചേർന്നതാണ് ആ പട്ടാളകോളനി. ഞങ്ങൾ പ്രധാന കവാടത്തിൽ സുരക്ഷാ പരിശോധന നടത്തുന്ന ഇടം ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾ നിരീക്ഷിച്ചു. വൈകുന്നേരം കോളനിക്കകത്തേക്കും പുറത്തേക്കും കാൽനടക്കാരുടെ വലിയ ഒഴുക്കുണ്ട്. താമസക്കാരാണെന്ന് തോന്നിയാൽ കാവൽക്കാർ ആളുകളെ പ്രത്യേകിച്ച് സുരക്ഷാ പരിശോധനയൊന്നുമില്ലാതെ അകത്തേക്ക് കടത്തിവിടുന്നുണ്ട്. വൈകുന്നേരത്തെ കായികവസ്ത്രമണിഞ്ഞ് ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ നടക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കാവൽക്കാർ നോക്കുന്നതു പോലുമില്ല. സ്ത്രീകളും കുട്ടികളും കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലാതെ അകത്തേക്കും പുറത്തേക്കും പോയി. ദിക്കറിയാതെ ഉഴുന്നവരും പട്ടാളക്കാരുടെ രൂപഭാവങ്ങളില്ലാത്തവരുമായ പുരുഷന്മാരെയാണ് തടഞ്ഞു നിർത്തുന്നതും ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നതും.

‘നമുക്ക് അനുയോജ്യമായ വേഷത്തോടെ തിരിച്ചു വരാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

മൂന്നു ദിവസത്തിനുശേഷം ഞാനും സൗരഭും വീണ്ടും അർജുൻ വിഹാറിന്റെ പ്രധാന കവാടത്തിനടുത്തെത്തി. ഞങ്ങൾ വൈകുന്നേരം വിവിധ ദിശകളിൽനിന്ന് ഒരേ സമയത്താണ് അവിടെയെത്തിയത്. ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേരും മറ്റുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അതേ വേഷം തന്നെ ധരിച്ചിരുന്നു- കോളറുള്ള വെളുത്ത ടീ ഷർട്ടും വെളുത്ത മുറിക്കാലുറകളും.

‘ശുഭസായാഹ്നം, സാർ, കണ്ടതിൽ സന്തോഷം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. കൂടുതൽ തടിച്ച സൗരഭ് എന്റെ സീനിയറാകണമെന്ന് ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു.

‘കൃത്യസമയം, ചെറുപ്പക്കാരാ, കണ്ടതിൽ സന്തോഷം,’ സൗരഭ് കൊളോണിയൽ, ബ്രിട്ടീഷ് മട്ടെന് സ്വയം വിശ്വസിച്ച ഉച്ചാരണത്തിൽ ഏറെക്കുറെ വിചിത്രമായിത്തന്നെ മറുപടി പറഞ്ഞു. അവൻ എന്റെ പുറത്തു തട്ടി. അവന്റെ പട്ടാള കമാന്ററുടെ വേഷത്തിൽ അല്പം അമിതാഭിനയം കലർന്നിട്ടുണ്ട്!

‘ഞാനിപ്പോൾ വൈകുന്നേരത്തെ നടത്തം തീർത്തതേയുള്ളൂ, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘വരു, ചെറുപ്പക്കാരാ, വീട്ടിലേക്കുപോയി എന്തെങ്കിലും കുടിക്കാം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങളുടെ നാടകം അല്പം അമിതമായെന്നു തോന്നിയെങ്കിലും കാവൽക്കാരൻ ഞങ്ങളെ ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല.

ഞങ്ങൾ അർജുൻ വിഹാറിന്റെയുള്ളിലേക്ക് കടക്കുകയും നടുവിലെ ഉദ്യാനക്കെട്ടിലേക്ക് നടക്കുകയും ചെയ്തു. പൊതു ഉദ്യാനത്തിനു ചുറ്റും താമസസ്ഥലങ്ങളടങ്ങിയ കെട്ടിടസമുച്ചയങ്ങളാണ്.

‘ഫയസിന്റെ വീട് എങ്ങനെ കണ്ടു പിടിക്കും?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘താഴത്തെ നിലയിലാണെന്നല്ലേ അയാൾ പറഞ്ഞത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘താഴത്തെ നിലയിൽ നിരവധി ഫ്ളാറ്റുകളുണ്ട്.’

‘ഇരുപത് സമുച്ചയങ്ങൾ. ഓരോന്നിലും താഴത്തെ നിലയിൽ രണ്ടു ഫ്ളാറ്റുകൾ വീതമുണ്ട്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ നാല്പത് ഫ്ളാറ്റുകളിലൊന്നാണത്!’

‘അവയിലോരോന്നും പരിശോധിക്കാൻ ഏറെ നേരമെടുക്കും. നമുക്ക് ആരോടെങ്കിലും ചോദിക്കാം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അത് ഒഴിവാക്കേണ്ടതാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നമുക്കൊന്നു നടന്നുനോക്കാം. പേരെഴുതിവെച്ച ഫലകങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര വായിച്ചു നോക്കാം.’

ഞങ്ങൾ ഉദ്യാനക്കെട്ടിന്റെ വിളുമ്പിലൂടെ നടന്നു. വിളക്കുകൾ തെളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വീടുകൾ ഞങ്ങൾ ഒഴിവാക്കി. അവിടെ ആൾപ്പാർപ്പുണ്ടെന്നാണ് അർത്ഥം. തന്റെ കുടുംബം ദുബായിലാണെന്നാണല്ലോ ഫയസ് പറഞ്ഞത്.

‘മേജർ യാദവ്. ഇതല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ക്യാപ്റ്റൻ അലുവാലിയ, ഇതുമല്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

പതിനഞ്ചു മിനിറ്റിനു ശേഷം, ഞങ്ങൾ എട്ടാമത്തെ കെട്ടിട സമുച്ചയത്തിന്റെ താഴത്തെ നിലയിൽ, വിളക്കുകൾ തെളിയാത്ത ഒരു അപാർട്മെന്റ് കണ്ടെത്തി. അതിന് പേരെഴുതിയ ഫലകവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അറബിക് അലംകൃത ലിപിയിലെഴുതിവെച്ച, വൃത്താകൃതിയിലുള്ള അടയാളമുദ്ര അതിനു മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്നു.

‘അതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണെന്ന് എനിക്കറിയാം. ദൈവം മഹാനാണെന്നാണ് എഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്നത്. സാറയ്ക്ക് അതുപോലുള്ള ഒരു പതക്കമുണ്ടായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ ഇതൊരു മുസ്ലീമിന്റെ വീടാണ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞാൻ ചുറ്റുംനോക്കി. ആരുമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അപാർട്മെന്റിന്റെ വാതിലിനടുത്തേക്ക് ചെന്നു. ഞാൻ അതിനു മുമ്പിലുള്ള ഉദ്യാനത്തിലേക്ക് എത്തിനോക്കി. കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഉന്തിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്ന, ഏറെക്കുറെ പഴയതും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടതുമായ ഒരു വണ്ടി ഞാനവിടെ കണ്ടു. അതിന് രണ്ടറകളുണ്ട്.

‘ഇരട്ടകൾക്ക് എത്ര പ്രായമുണ്ടെന്നാണ് അയാൾ പറഞ്ഞത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘മൂന്നു വയസ്സ്. ഓ, അത് ചെറിയ ഇരട്ടക്കുട്ടികൾക്കുള്ള ഉന്തുവണ്ടിയാണ്!’

‘ഇതാണ് നമ്മൾ തേടിയ ഇടം. നമുക്കിപ്പോൾ പോകാം. എന്നിട്ട് അടുത്ത ഞായറാഴ്ച, ടി ട്രെയ്നിയുടെ അവസാനകളിയുടെ ദിവസം. തിരിച്ചുവരാം.’

‘കളി എപ്പോഴാണു തുടങ്ങുന്നത്?’

‘എട്ടുമണിക്ക്.’

ഞങ്ങൾ പഴയ തന്ത്രമുപയോഗിച്ചു തന്നെ അർജുൻ വിഹാറിനുള്ളിലേക്ക് കടന്നു. ഇത്തവണ ഞങ്ങൾ മുതുകിൽ തൂക്കുന്ന ഒരു സഞ്ചിയും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. കളി തുടങ്ങാൻ പിന്നെയും സമയമുള്ളതിനാൽ ഞങ്ങൾ എട്ടാമത്തെ കെട്ടിടത്തിന്റെ പത്തു നിലയും കയറുകയും ടെറസ്സിൽ കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ടി ട്രെയ്നി ലോകപ്പിന്റെ ഒടുവിലത്തെ കളിയുടെ സമയത്ത്, അർജുൻ വിഹാറിലെ എല്ലാവരും ടിവിയിൽ മുഴുകുമ്പോൾ, ഫയസിന്റെ വീട്ടിൽ കയറാനാണ് ഞങ്ങളുടെ തീരുമാനം.

‘ഒരു മണിക്കൂർ കൂടിയുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് അവന്റെ ഫോണിൽ ഗെയിം കളിച്ചു.

‘ഞാൻ കാൻഡിക്രഷിന്റെ മൂന്നുറാം ലെവലിലെത്തി,’ അവൻ പറഞ്ഞു.

‘കാൻഡിക്രഷോ?’ അതെന്തേ? ടിൻഡർ നിർത്തിയോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ടിൻഡർ തുലഞ്ഞുപോട്ടെ,’ എല്ലാ ജെല്ലി മിഠായികളെയും തുരത്താൻ ഫോണിൽ വിരൽ നിരക്കിക്കൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു.

‘കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച നിനക്കൊരു ടിൻഡർ മാച്ച് കിട്ടിയതല്ലേ?’

‘അതൊരു സ്ത്രീവേഷം കെട്ടിയ പുരുഷനായിരുന്നു.’

‘എന്ത്?’

‘എനിക്ക് മൂലകളും ലിംഗവും ഹൃദയവുമുണ്ട്, കാണാൻ വരുന്നോ എന്ന് അവൻ ചോദിച്ചു.’

ഞാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘മൂന്നിൽ രണ്ട് മോശമല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നിനക്ക് യോജിച്ചു പോകാമായിരുന്നു.’

‘ശ് ... മിണ്ടരുത്. എല്ലാ പട്ടാളക്കാരും വന്ന് നമ്മളെ തല്ലിച്ചതക്കണമെന്നാണോ നിന്റെ ആഗ്രഹം?’ ഫോണിൽ തന്നെ കണ്ണുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്ക് പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള നേരമായി.

‘ശ്രദ്ധിക്കൂ,’ ഞാൻ പിറുപിറുത്തു.

ഫയസിന്റെ ഉദ്യാനത്തിലേക്കു കടക്കാൻ സൗരഭ് ചെടികൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വേലി വകഞ്ഞുമാറ്റി. ഞങ്ങൾ പുൽത്തകിടിയിലൂടെ വിരൽ കുത്തി നടന്നു. കളി തുടങ്ങിയിരുന്നു, കോളനി വിജനമായി തോന്നി. ഞാൻ ചുറ്റിനും നോക്കി, മുകളിലുള്ള അപാർട്മെന്റുകളിലേക്കും. ഇരുട്ടിൽ എനിക്കൊരെയും കാണാനായില്ല.

സൗരഭ് പൂല്ലിലിരുന്ന് മുതുകിലെ സഞ്ചി തുറന്നു. അവൻ പവർഡ്രിപ്പും ബാറ്ററിപ്പൊതിയും മൂന്നു തോർത്തുകളും പുറത്തെടുത്തു. അവൻ ബാറ്ററിപാക്ക് ഡ്രിപ്പിൽ

തിരുകിക്കയറ്റുകയും സ്വിച്ചിടുകയും ചെയ്തു. ഡ്രിഡ്ജിൽ നിന്നുയർന്ന ഉച്ചത്തിലുള്ള മുളക്കുശബ്ദം കേട്ട് ഞങ്ങളിരുവരും തുളളിപ്പോയി.

നാശം,' ഞാൻ പിറുപിറുത്തു. 'ഇതിന് ഭയങ്കര ഒച്ചയാണല്ലോ.'

'നിൽക്ക്,' സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ പവർ ഡ്രിഡ്ജിന്റെ സ്വിച്ച് ഓഫാക്കുകയും മൂന്നു തോർത്തുകൾ അതിനു ചുറ്റും പൊതിയുകയും ചെയ്തു.

അവൻ അപാർട്മെന്റിന്റെ ഉദ്യാനത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന മുൻ വാതിലിനടുത്തേക്കു പോയി. ഞാൻ താഴ് പരിശോധിക്കാനായി ഫോണിലെ ഫ്ളാഷ്‌ലൈറ്റ് തെളിച്ചു.

'നിനക്കിത് ചെയ്യാനാകുമോ?' ഞാൻ പറഞ്ഞു. 'ഇത് വാതിൽപ്പിടിക്കുള്ളിൽ തന്നെയുള്ള താഴാണ്.'

സൗരഭ് പറഞ്ഞു, 'ഉവ്വ്. പക്ഷേ, ഞാനതു തുറന്നു കഴിഞ്ഞാൽ താഴ് മാറ്റിവെക്കേണ്ടി വരും. ആരോ അതിക്രമിച്ചു കയറിയെന്ന് തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ അയാൾക്ക് മനസ്സിലാകും.'

'ആരാണ് കയറിയതെന്ന് അയാൾ അറിയാത്തതിടത്തോളം കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല,' ഞാൻ പറഞ്ഞു. 'പെട്ടെന്നൊന്നും അയാൾ തിരിച്ചുവരാനും പോകുന്നില്ല.'

സൗരഭ് തുളയ്ക്കുന്ന യന്ത്രത്തിൽ നേരിയ സൂചിവെച്ച് താക്കോൽ ദ്വാരത്തോടു ചേർത്തമർത്തി.

'തുടങ്ങട്ടേ?' അവൻ ചോദിച്ചു. ഞാൻ തലയാട്ടി.

അവൻ ഡ്രിഡ്ജിന്റെ സ്വിച്ചിട്ടു. അത് മുളക്കത്തോടെ താഴ് തുളയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

'ഇതിനിപ്പോഴും ഒച്ചയുണ്ട്,' ഞാൻ പറഞ്ഞു. തോർത്തുകൾ അത്രയൊന്നും ഗുണം ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല.

‘ശ് ... ഏതാനും നിമിഷം മാത്രം. നിൽക്ക്, താഴിന്റെ ഒരു കുറ്റി അഴിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു.’

സൗരഭ് കൂടുതൽ കട്ടിയുള്ള സൂചി യന്ത്രത്തോട് ചേർത്തു. അവൻ തുളയ്ക്കൽ തുടർന്നു.

‘നിർത്ത, ഗോലു. അതിഭയങ്കരമായ ഒച്ച.’

‘ശാന്തനായിരിക്ക,’ തോർത്തുകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞ യന്ത്രത്തിൽ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിച്ച് സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘കഴിഞ്ഞു. ആറു കുറ്റികളുമഴിഞ്ഞു.’

‘എന്ത്?’ ഞാൻ കുശുകുശുത്തു. അവൻ ഡ്രിൽ തിരികെ സഞ്ചിയിലിട്ടു.

ഞാൻ ഇരുട്ടിൽ വാതിൽപ്പിടി പിടിച്ചു. തുളയ്ക്കൽ അതിലെ ലോഹത്തെ ചൂടു പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഞാനത് വലത്തേക്ക് തിരിച്ചപ്പോൾ വാതിൽ തുറന്നു.

‘വീട്ടിലേക്ക് സ്വാഗതം, പൊന്നേ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ ഇരുണ്ട മുറിയിലേക്ക് കാലെടുത്തു വെച്ചു. സൗരഭും ഞാനും ഫോണിലെ ഫ്ലാഷ്‌ലൈറ്റുകൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചു. യുദ്ധരംഗങ്ങളുടെ ഏതാനും ചിത്രങ്ങളും ഒരു സോഫയും ഞാൻ സ്വീകരണമുറിയിൽ കണ്ടു. പക്ഷേ, മറ്റൊന്നും കാണാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ അതിനുള്ളിൽ ഇരുട്ടായിരുന്നു.

‘എന്തു ചെയ്യും?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഒന്നുമില്ല. ഒരു കിടക്ക കണ്ടെത്തി കിടന്നുറങ്ങുക. രാവിലെ മാത്രമേ നമുക്കെന്തെങ്കിലും പരിശോധിക്കാനാകൂ. ഇപ്പോൾ വിളക്കുകളും തെളിയിക്കാനാകില്ല.’

‘ഫോണിലെ വെളിച്ചമുപയോഗിച്ച് ... അയ്യോ!’, എവിടെയോ ഉറക്കിൽ മുട്ടുന്ന ശബ്ദത്തോടൊപ്പം സൗരഭ് ഉച്ചത്തിൽ വേദനിച്ചു കരഞ്ഞു.

‘എന്തു സംഭവിച്ചു?’

‘ഒരു മേശയിൽ കാലു തട്ടി,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ ഏന്തി നടന്ന് സോഫയിൽ ചെന്നിരുന്നു.

‘കിടപ്പുമുറിയിലേക്ക്, ഗോലു. രാവിലെയാകും വരെ നാമൊന്നും തന്നെ ചെയ്യുന്നില്ല.’

സൗരഭ് എന്റെയടുത്ത് കൂർക്കം വലിച്ചുറങ്ങുകയാണ്. എന്റെ ഫോണിൽ നിന്ന് രാവിലത്തെ അഞ്ചു മണി അലാറം മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ കിടക്കയിൽ എഴുന്നേറ്റിരിക്കുകയും പുറത്തെ പുലരിവെളിച്ചം കാണുകയും ചെയ്തു. രാത്രി മുഴുവൻ ഞാനൊരു പോള കണ്ണടച്ചിട്ടില്ല.

ഞാൻ കിടപ്പുമുറിയിലെ മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന ഡെസ്ക്ടോപ്പ് കമ്പ്യൂട്ടർ കണ്ടു. മേശപ്പുറത്ത് ഫയസിന്റെ കുടുംബഫോട്ടോ ഫ്രെയിം ചെയ്തു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ശരിയായ വീട്ടിൽ തന്നെയാണ്!

‘എഴുന്നേൽക്ക്, ഗോലു.’

അടുത്ത മൂന്നു മണിക്കൂറു കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ഖാൻ കുടുംബത്തെക്കുറിച്ച് ഏറെക്കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി. അവർ പ്രാതലിന് ചോക്കോസോ വെറും കോൺഫ്ളേക്സോ ആണ് കഴിക്കുന്നത്. അടുക്കളയുടെ മുകൾത്തട്ടുകളിൽ മിൽക്മെയ്ഡ് കണ്ടൻസ്ഡ് മിൽക്കിന്റെ രണ്ടു കൂട് സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുതിർന്നവർ സിന്തോൾ കുളിസോപ്പുകളും ഇരട്ടകൾ ജോൺസൺസ് ബേബി സോപ്പുമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

വീട്ടിലെ രണ്ടു കിടപ്പുമുറികളിലൊന്ന് കുട്ടികളുടേതാണ്. അവിടെ രണ്ട് അഴിക്കട്ടിലുകളും രണ്ട് അലമാരുകളുമുണ്ട്. ഞങ്ങൾ അലമാരുകൾ പരിശോധിച്ചു. അവയിലൊന്നിൽ നിറയെ വസ്ത്രങ്ങളാണ്. മറ്റേതിൽ സ്റ്റീൽ പെട്ടികളിൽ സൂക്ഷിച്ച കളിപ്പാട്ടങ്ങളും. സൗരഭ് അവയിലൊന്ന് വലിച്ചെടുത്തു.

‘ഭയങ്കരഭാരം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അതിനകത്തെത്താണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

സൗരഭ് അകത്തേക്കെത്തി നോക്കി.

‘കാലൊടിഞ്ഞ സ്പൈഡർമാൻ. മീശ വരച്ചു ചേർത്ത സൂപ്പർമാൻ. ഇതെല്ലാം തെളിവായി കൂട്ടാമോ?’

‘നമുക്ക് പ്രധാന കിടപ്പുമുറി പരിശോധിക്കാം.’

‘ഇത് പൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്,’ ഫയസിന്റെ വലിയ അലമാരയ്ക്കു മുമ്പിൽനിന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നമ്മൾ ഇതിനുമുമ്പ് താഴുകൾ പൊളിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുപോലെ!’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് സഞ്ചിയിൽനിന്ന് പരന്ന തുമ്പുള്ള സ്ക്രൂ ഡ്രൈവർ പുറത്തെടുക്കുകയും അത് അലമാരയുടെ വാതിൽപ്പാളികൾക്കിടയിൽ തിരുകുകയും ചെയ്തു. ഊക്കോടെ ഏതാനും തട്ടുകൾ, വാതിലിന്റെ കൊളുത്തുകൾ ഒച്ചയോടെ തുറന്നു.

‘നീ ഇക്കാര്യത്തിൽ മിടുക്കനാകുന്നുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ബദൽജോലി! ലിങ്ക്ഡ്ഇന്നിൽ ഞാൻ ഈ വൈദഗ്ധ്യം സൂചിപ്പിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു.’

ഞാൻ ഫയസിന്റെ അലമാര തുറക്കാനായി മുന്നോട്ടുചെന്നു.

‘ട്രിങ്’. വാതിൽമണിയുടെ മുഴക്കം ഞങ്ങളെ ഞെട്ടിച്ചു. ഞാൻ സമയം നോക്കി. എട്ടരയായിട്ടുണ്ട്.

‘ആരാണത്?’ സൗരഭ് അടക്കിച്ചോദിച്ചു.

‘ഏതു നരകമാണെന്ന് ആർക്കറിയാം,’ ഞാനും പിറുപിറുത്തു.

‘നമ്മൾ തുലഞ്ഞു.’

‘അതാരാണെന്നു നോക്കാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ കിടപ്പു മുറിയിൽനിന്ന് സ്വീകരണമുറിയിലേക്ക് വിരലുകുത്തി നടന്നു. സൗരഭ് എന്റെ പുറകിലായി പമ്മിനടന്നു. ഞങ്ങൾ വാതിലിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ വീണ്ടും മണി മുഴങ്ങി.

‘ഭായ്,’ പേടി നിറഞ്ഞ ശബ്ദത്തോടെ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ശ്...’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ വാതിലിലെ ചെറുദ്വാരത്തിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി.

‘ആരാണത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

ഞാൻ ചുണ്ടിൽ വിരൽ ചേർത്തു.

ഒരു മിനിറ്റിനുശേഷം വാതിലിനു പുറത്തുള്ള ആൾ പോയി.

‘അയാൾ എതിരെയുള്ള വീട്ടിലേക്ക് പോകുകയാണ്,’ ചെറുദ്വാരത്തിൽ തന്നെ കണ്ണു ചേർത്തുവെച്ച് ഞാൻ പറഞ്ഞു. എതിരെയുള്ള വീടിന്റെ വാതിൽമണി അയാൾ മുഴക്കി.

‘അയാളെന്താണ് അവരോടു പറയാൻ പോകുന്നത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

എതിരെയുള്ള അപാർട്മെന്റിന്റെ വാതിൽ തുറന്നു. ഒരു കെട്ടു വസ്ത്രങ്ങളുമായി ഒരു വേലക്കാരി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവളത് മണി മുഴക്കിയ മനുഷ്യന് കൊടുത്തു. അയാൾ വസ്ത്രങ്ങളുമെടുത്ത് പോയി. ഞാൻ കണ്ണ് ചെറുദ്വാരത്തിൽ നിന്നു നീക്കിയിട്ട് നിവർന്നു നിന്നു.

‘അത് അലക്കുകാരനാണ്. ഇസ്തിരിയിടാനുള്ള വസ്ത്രങ്ങളെടുക്കാൻ വന്നതാണ്,’ ഞാൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘അയാളിപ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയമാണ് ഇസ്തിരിയിട്ടത്. അതിപ്പോൾ പൊട്ടിത്തെറിക്കുമെന്നു തോന്നി.’

‘നമുക്ക് കിടപ്പുമുറിയിലേക്ക് തിരിച്ചു പോകാം.’

ഞാൻ ഫയസിന്റെ അലമാര തുറന്നു. ഒരു വശത്ത് അയാളുടെ ഭാര്യയുടെ വസ്ത്രങ്ങളാണ്. ഞാനത് പരതിയെങ്കിലും കാര്യമുള്ളതൊന്നും കണ്ടെത്തിയില്ല. മറുവശത്ത് ഫയസിന്റെ പട്ടാളയൂണിഫോമുകളും സിവിലിയൻ വസ്ത്രങ്ങളുമാണ്. അടിയിലെ തട്ടുകളിൽ നിരവധി ജോഡി ഭാരമുള്ളതും കറുത്ത നിറമുള്ളതുമായ ബുട്ടുകളാണ്.

ഞാൻ ഷൂസുകളെടുത്ത് കിടപ്പു മുറിയുടെ തറയിൽവെച്ചു.

‘എന്താണു നീ ചെയ്യുന്നത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘താഴത്തെ തട്ടുകൾ പരിശോധിക്കുകയാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഷൂസുകളുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലത്തിനു പുറകിൽ. കുത്തിത്തിരുകിയ നിലയിൽ ഞാനൊരു സ്പോർട്സ് ബാഗ് കണ്ടെത്തി. ഞാനത് വലിച്ചു പുറത്തേക്കെടുക്കുകയും തുറക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുള്ളിൽ രണ്ടു ഡസൺ ടെന്നീസ് പന്തുകളുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ സഞ്ചിക്കുള്ളിൽ പരതി. തണുത്തതും ദീർഘചതുരാകൃതിയുള്ളതുമായ എന്തിലോ എന്റെ വിരലുകൾ തൊട്ടു. ഞാനത് വലിച്ചെടുത്തു.

‘ഗംഭീരം,’ സൗരഭ് ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു. ഞാൻ നൂറു ഗ്രാമുള്ള ഒരു സ്വർണ്ണബിസ്ക്കറ്റാണ് കയ്യിൽ പിടിച്ചിരുന്നത്.

‘ഇത് ശരിക്കുള്ളതാണോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ, ഭായ്. ഇനിയുമുണ്ടോ?’

ഞാൻ സഞ്ചി കമിഴ്ത്തിപ്പിടിച്ചു. ടെന്നീസ് ബോളുകൾ പൊന്തിച്ചാടുകയും മുറിയിലൂടെ ഉരുളുകയും ചെയ്തു. ഒമ്പതു സ്വർണ്ണ ബിസ്ക്കറ്റുകൾ കൂടി പുറത്തു ചാടി.

‘ഇത് ഒരു കിലോ സ്വർണ്ണമുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എത്ര രൂപയുടെ മുതലാണെന്നറിയാമോ? മൂപ്പതു ലക്ഷം രൂപ.’

‘പട്ടാളക്കാർക്ക് ഇത്രയും ശമ്പളം കിട്ടുന്നുണ്ടോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല, ഗോലു. ഇത് കുഴപ്പം പിടിച്ചതാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. പുലരി വെളിച്ചത്തിൽ സ്വർണ്ണം വെട്ടിത്തിളങ്ങി.

‘കളിപ്പാട്ടങ്ങളുടെ പെട്ടിക്ക് വലിയ ഭാരമാണെന്നല്ലേ നീ പറഞ്ഞത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അതെ, എന്താണ്?’

ഞങ്ങൾ കുട്ടികളുടെ മുറിക്കു നേരെ ഓടി. സ്പൈഡർമാന്റെയും സൂപ്പർമാന്റെയും താഴെയായി ഞങ്ങൾ ഇരുപത് ബിസ്ക്കറ്റുകൾ കൂടി കണ്ടെടുത്തു. അതെല്ലാം ഏറ്റവുമടിയിൽ വൃത്തിയായി അടുക്കിവെച്ചിരുന്നു. തീർച്ചയായും ആ ബിസ്ക്കറ്റുകൾ ‘പാർലെ ജി’ ആയിരുന്നില്ല.

‘എല്ലാം രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടി!’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇതെല്ലാം കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളാണ്. അയാൾ തെറ്റായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ചിലപ്പോളയാൾ ഞരമ്പു രോഗിയായ കൊലപാതകിയാകാം, ഗോലു. നമുക്കയാളുടെ കമ്പ്യൂട്ടർ പരിശോധിക്കാം.’

സൗരഭ് ഫയസിന്റെ കമ്പ്യൂട്ടർ പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ പഠനമേശയുടെ നാലു വലിപ്പുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.

‘നമുക്കിതും പരിശോധിക്കണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഇയാളുടെ യന്ത്രം 1800-കളിലേതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ബൂട്ടിങ് അപ്പ് തീരുമ്പോൾ,’ കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെ മോണിറ്ററിൽ കണ്ണുറപ്പിച്ച് സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ഈ വയസ്സൻ കുതിരയെ ഞാൻ ഹാക്കു ചെയ്യാൻ പോകുകയാണ്.’

ഞാൻ വലിപ്പുകൾക്കിടയിലെല്ലാം പരതി. അളക്കാനുള്ള ടേപ്പുകളും ചാർജർ കേബിളുകളും പോലുള്ള വീട്ടുസാധനങ്ങളും സ്റ്റേഷനറി സാധനങ്ങളുമെല്ലാതെ അടിയിലെ മൂന്നു വലിപ്പുകളിൽ മറ്റൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. മുകളിലെ വലിപ്പ് പൂട്ടിയിരുന്നു.

‘ഇതിന് താക്കോലു വേണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘താക്കോൽ?’ അമിതമായ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ സൗരഭ് പുഞ്ചിരിച്ചു. ‘എന്താണത്?’

അവൻ ഡ്രിൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. രണ്ടു മിനിറ്റിനുശേഷം മുകളിലെ വലിപ്പ് തുറന്നു കിട്ടി.

‘മരുന്നുകളുണ്ട്. അല്പം പണവും,’ അതിലെ സാമഗ്രികളിൽ വിരലിട്ടിളക്കി കൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പിന്നെ ഇത് ... ഗംഭീരം ... നിരവധി ഗർഭപരിശോധനാകിറ്റുകൾ.’

‘എന്ത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

ഞാൻ പ്രേഗ ന്യൂസിന്റെ മൂന്നു പൊതികൾ പുറത്തെടുത്തു. സൗരഭ് അതിലൊന്നെടുത്ത് തുറന്നു. ശുഭ്രവും ദീർഘചതുരാകൃതിയുള്ളതുമായ 'വിൻഡോ' നടുവിലുള്ള പ്ലാസ്റ്റിക് തുണ്ടാണ് അതിനുള്ളിലുണ്ടായിരുന്നത്.

‘നമ്മളെന്താണ് ശരിക്കും ഇതു കൊണ്ടു ചെയ്യുന്നത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘നമ്മളിൽ മുത്രമൊഴിക്കണം’

‘ഫയസ് മുത്രമൊഴിക്കുന്നുണ്ടോ?’

‘നീ തിരുമണ്ടനാണോ, ഗോലു? സ്ത്രീകളാണ് മുത്രമൊഴിക്കുന്നത്. രണ്ടു വരകൾ തെളിഞ്ഞാൽ അവൾ ഗർഭിണിയാണ്.’

‘ഇതു ചിലപ്പോൾ ഫയസിന്റെ ഭാര്യയുടേതാകാം,’ കുടുംബഹോട്ടോയിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടി സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ചിലപ്പോഴവർക്ക് മൂന്നാമതൊരു കുട്ടി വേണമെന്നുണ്ടെങ്കിലോ?’

ഞാൻ പ്രേഗ ന്യൂസിന്റെ പെട്ടി പരിശോധിച്ചു. അതിന്റെ ഒരു വശത്ത് ചെറിയ, വെളുത്ത സ്റ്റിക്കറുണ്ട്. സ്റ്റിക്കറിൽ ബാർകോഡും ‘പ്രെഗ്ക്വിറ്റ്, അമ്പതു രൂപ’ എന്ന എഴുത്തുമുണ്ട്.

‘ഗോലു, നിന്റെ കയ്യിൽ സാറയുടെ സേഫിൽ നിന്നുള്ള ചിത്രങ്ങളുമുണ്ടോ?’

‘ഉവ്വ്,’ കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെ കീബോർഡിൽ ടൈപ്പു ചെയ്തുകൊണ്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘ഉം, കമ്പ്യൂട്ടറിന് ആ മണ്ടൻ ഒരു പാസ്‌വേർഡ് പോലും ഇട്ടിട്ടില്ല. ഹാക്കിങ് ആവശ്യമില്ല. എന്തൊരു നിരാശ!’

‘നിനക്ക് അതിനകത്തേക്ക് കടക്കാനായോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും,’ കമ്പ്യൂട്ടർ മൗസിനു മുകളിൽ കൈ കൊണ്ടടിച്ചിട്ട് സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ആദ്യം സേഫിൽ നിന്നുള്ള ചിത്രങ്ങൾ എന്നെ കാണിക്കൂ.’

സൗരഭ് എനിക്ക് അവന്റെ ഫോൺ നീട്ടി. ഞാൻ സാറയുടെ സേഫിലെ ഗർഭപരിശോധനാകിറ്റുകളുടെ ചിത്രങ്ങൾ തുറന്നു.

ഞാനത് വലുതാക്കി നോക്കി.

‘ഒരേ കെമിസ്റ്റിന്റെ ടാഗാണ് രണ്ടിലുമുള്ളത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് ആ ചിത്രം പ്രേമ ന്യൂസ് കിറ്റുമായി ഒത്തുനോക്കി.

‘അതെ.’

‘അത് ഒരേ സ്ഥലത്തു നിന്ന് വാങ്ങിച്ചതാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഫയസ് കുറേയെണ്ണം വാങ്ങി. എന്നിട്ട് ചിലത് സാറയ്ക്കു കൊടുത്തു. അവർക്കിടയിലെ ബന്ധം സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കമ്മലുകളുടെ കാര്യവും.’

‘സാറ ഗർഭിണിയായിരുന്നോ? ഫയസിന്റെ കുട്ടി അവളുടെ വയറ്റിലുണ്ടായിരുന്നോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

മാനസികാഘാതത്താൽ തകർന്ന് ഞാൻ കട്ടിലിലിരിക്കുകയും മച്ചിലേക്ക് തുറിച്ചുനോക്കുകയും ചെയ്തു.

‘സാധ്യതയുണ്ട്. പക്ഷേ, എന്താണു യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിച്ചത്? അയാൾ അവളെ ഗർഭിണിയാക്കിയോ? മരിക്കുമ്പോൾ അവൾ ഗർഭിണിയായിരുന്നോ?’

ഞാൻ കൈകൾ കൊണ്ട് ഇരു ചെവികളും പൊത്തി.

‘നിനക്കെന്തു പറ്റി, ഭായ്?’

‘ഇതെല്ലാം കുഴഞ്ഞു മറിഞ്ഞതാണ്. സാറയ്ക്കിതു ചെയ്യാനാകുമെന്ന് ഞാനൊരിക്കലും വിചാരിച്ചില്ല. മണ്ടനായ ഞാൻ, അവൾ അഴിഞ്ഞാടുകയും ഭോഗിക്കുകയും

ചെയ്തപ്പോൾ-അവളാണ് പ്രപഞ്ചത്തിലെ എല്ലാം
തികഞ്ഞവളെന്ന് കരുതി...

‘ശ് ... അങ്ങനെ സംഭവിക്കും, ഭായ്,’

‘അവൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു, “ഞാൻ രഘുവിന്റെ കൂടെ
സന്തോഷവതിയാണ്. എന്നെ വെറുതെ വിടൂ,” അതു കൊണ്ടാണ്
അവൾ എന്റെയടുത്തേക്ക് തിരിച്ചു വരാത്തതെന്ന് ഞാൻ
കരുതി.’

ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു. ഫയിസിന്റെ കുടുംബചിത്രം ഞാൻ
കയ്യിലെടുക്കുകയും എന്റെ മുമ്പിലുള്ള ഭിത്തിയിൽ അടിച്ചു
തകർക്കുകയും ചെയ്തു. ചില്ലു കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഫ്രെയിം നൂറു
കഷ്ണങ്ങളായി പൊട്ടിച്ചിതറി.

‘ഭായ്, സ്വയം നിയന്ത്രിക്കൂ. ആരെങ്കിലും ഒച്ച കേട്ടാൽ നമ്മൾ
ചത്തതു തന്നെ,’

‘ഞാനിപ്പോഴേ ചത്തു. നമുക്ക് പോകാം.’

‘അയാളുടെ കമ്പ്യൂട്ടർ പരിശോധിക്കാമോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘എന്തെങ്കിലും ചെയ്യ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതിനിടയിൽ ആ ബിസ്ക്കറ്റുകൾ സഞ്ചിയിലെടുത്തു വെക്ക്.
അയാളെ കൂടുകൊണ്ടുള്ള തെളിവുകാൻ സാധ്യതയുള്ള എന്തും
എടുക്കണം.’

‘ശരി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. മറ്റാർക്കോ എന്റെ നിയന്ത്രണം
കൈമാറിയതു പോലെ ഞാൻ യാന്ത്രികമായി
സ്വർണ്ണബിസ്ക്കറ്റുകൾ സഞ്ചിയിലേക്കു മാറ്റി.

ഫയസ് സാറയെ കൊന്നതോ അതോ അയാൾ അവളെ
ഗർഭിണിയാക്കിയതോ-ഏതാണ് എന്നെ കൂടുതൽ
അസ്വസ്ഥനാക്കിയതെന്ന് എനിക്കറിയില്ല.

‘കമ്പ്യൂട്ടറിൽ യാതൊന്നുമില്ല. ക്യാപ്റ്റന്റെ ബ്രൗസർ ഹിസ്റ്ററി മാത്രം.’

‘നമുക്ക് തെളിവു വേണം, സൗരഭ്. നമ്മുടെ കയ്യിൽ വേണ്ടത്ര തെളിവില്ലെന്ന് പൊലീസ് പറയരുത്.’

‘അയാൾക്ക് അശ്ലീലസിനിമകൾ ഇഷ്ടമാണ്. പോൺഹബ് സ്ഥിരമായി കാണുന്നുണ്ട്. അയാൾക്ക് വിദേശികളെയും ചെറുപ്പക്കാരികളെയുമാണ് ഇഷ്ടം. അതും എനിക്കിഷ്ടമായി!’

‘വായടയ്ക്ക്, എന്തെങ്കിലും ഉപകാരമുള്ളതു പറയൂ.’

‘ശാന്തനാകൂ, ഭായ്, അപ്പോൾ അയാൾ “ഡൽഹിയിലെ മികച്ച വിവാഹമോചന വക്കീലന്മാർ” എന്ന് ഗൂഗിളിൽ തിരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.’

‘അപ്പോൾ എല്ലാം തികഞ്ഞ ഖാൻ കുടുംബം എല്ലാം തികഞ്ഞതല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് ബ്രൗസർ ഹിസ്റ്ററിയിലൂടെ കടന്നു പോകുന്നതിനിടയിൽ സംസാരിച്ചു, ‘സാധാരണ ഓൺലൈൻ ഷോപ്പിങ് സൈറ്റുകൾ, പിന്നെ-നാശം, ഡൽഹിയിലെ ഗർഭച്ഛിദ്ര ക്ലിനിക്കുകളെ സംബന്ധിച്ച നിരവധി തിരച്ചിലുകൾ.’

‘എന്ത്?’

‘അതെ. ഡിസം ൪ 27-ന്. സാറയുടെ മരണത്തിന് രണ്ടു മാസംമുമ്പ്. ബ്രൗസർ ഹിസ്റ്ററി ഒരിക്കലും ആ മണ്ടൻ മായ്ച്ചു കളയുന്നില്ല.’

‘നമുക്ക് ഈ കമ്പ്യൂട്ടറും കൊണ്ടു പോകാം.’

‘അതിന്റെ ആവശ്യമില്ല. ഞാൻ ബ്രൗസർ ഹിസ്റ്ററി എന്റെ പെൻ ഡ്രൈവിലേക്ക് പകർത്തിയിട്ടുണ്ട്.’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘കൊള്ളാം. വേറെന്തെങ്കിലും?’

‘ചില ചിത്രങ്ങളുണ്ട്. ഫോണിൽ നിന്നു പകർത്തി വെച്ചത്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് ചിത്രങ്ങളുടെ ഒരു ലൈബ്രറി തുറന്നു. കശ്മീരിലെ ബാരാമുള്ള ക്യാമ്പിൽ നിന്നുള്ള ചിത്രങ്ങളായിരുന്നു അതെല്ലാം. അവയിലേറിയ പങ്കിലും ഫയസ് സഹപ്രവർത്തകരോടൊപ്പമാണ് നിൽക്കുന്നത്. മൂപ്പതു ചിത്രങ്ങൾക്കുശേഷം ഞങ്ങൾ സാറയുടെയും ഫയസിന്റെയും ഒരു സെൽഫി കണ്ടു. അവർ ഒരു ഹൗസ്ബോട്ടിൽ, മിക്കവാറും ശ്രീനഗറിൽ, നിൽക്കുകയാണ്. അയാൾ അവളെ ചേർത്തു പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉച്ചമയക്കത്തിൽ നിന്ന് അപ്പോൾ മാത്രം ഉണർന്നെണീറ്റ കമിതാക്കളെ പോലെയാണ് അവർ ക്യാമറയിലേക്ക് ഉറ്റുനോക്കിയത്. അടുത്ത ചിത്രം ഹൗസ്ബോട്ടിന്റെ ജാലകത്തിലൂടെ കാണുന്ന സൂര്യോദയത്തിന്റേതാണ്.’

‘കൂടുതൽ തെളിവ് ആവശ്യമുണ്ടോ?’ കൈകൾ കൊട്ടിക്കൊണ്ട് സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഈ സൂര്യോദയചിത്രം സാറ ഇൻസ്റ്റഗ്രാമിൽ പോസ്റ്റു ചെയ്ത അതേ ചിത്രമാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“എങ്കിൽ നമുക്ക് ഈ ചിത്രങ്ങൾ കൂടിയെടുക്കാം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. അവൻ പെൻ ഡ്രൈവ് ഫയസിന്റെ കമ്പ്യൂട്ടറിൽ കുത്തുകയും എല്ലാം ഊറ്റിയെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം സൗരഭ് കമ്പ്യൂട്ടർ ഷട്ട് ഡൗൺ ചെയ്തു.

‘നമുക്ക് പോകാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നമുക്ക് ക്ലാസുകളെടുക്കാനുണ്ട്.’

‘നിൽക്ക്, ഒരു കാര്യം കൂടിയുണ്ട്, ഭായ്.’

‘എന്ത്?’

‘ഇവിടെയുള്ള ചോക്കോസിൽ അല്പം പോകുന്നതിനു മുമ്പ് എനിക്ക് കഴിക്കാമോ?’

അധ്യായം 26

ചന്ദൻ ക്ലാസസ്സിന്റെ പ്രവേശനകവാടത്തിൽവെച്ച് ചന്ദൻ ഞങ്ങളെ കണ്ടു. സൗരഭും ഞാനും നേരം വൈകുകയും ആദ്യത്തെ ക്ലാസിന്റെ പകുതിയും നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

‘ഇന്ന് ന്യൂമോണിയ ആയിരിക്കും, അല്ലേ?’ തുറിച്ച കണ്ണുകളോടെ ചന്ദൻ ചോദിച്ചു.

‘അല്ല, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അലാറം അടിച്ചില്ല. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഉറങ്ങിപ്പോയി.’

‘ക്ലാസിൽ കാത്തിരിക്കുന്ന കുട്ടികളോ?’

‘ക്ഷമിക്കണം, സാർ. ഞങ്ങൾ പകരം ക്ലാസുകളെടുക്കാം.’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ചന്ദൻ പൊട്ടിത്തെറിക്കാൻ തയ്യാറായതുപോലെ നിന്നു.

‘നമ്മൾ ഒരു കൊലപാതകം കൂടി ചെയ്യേണ്ടി വരുമോ?’ ചന്ദനിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടോടുമ്പോൾ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘നമ്മളേക്കാൾ മുമ്പേ ഗുട്ബ അതു ചെയ്യുമെന്നാണ് ഞാനാശിക്കുന്നത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

പിന്നീട് ഞാനും സൗരഭും ഒഴിഞ്ഞ സ്റ്റാഫുമുറിയിൽവെച്ച്, ക്ലാസുകൾക്കിടയിൽ കണ്ടുമുട്ടി.

‘ഭായ്, ഫയസിന്റെ വീട്ടിൽനിന്ന് കിട്ടിയതെല്ലാം റാണയ്ക്കു കൊടുക്കാം. അത് വീട്ടിൽ സൂക്ഷിക്കാനാകില്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘നമുക്കിന്ന് വൈകുന്നേരം പോകാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

എന്റെ ഫോൺ മുരണ്ടു. ചന്ദൻ സമീപത്തൊന്നും പതിയിരിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഞാൻ ചുറ്റുംനോക്കി ഉറപ്പുവരുത്തി.

‘എന്താണിത്! സൗരഭ്, നോക്ക്...’

എന്റെ ഫോണിന്റെ സ്ക്രീനിൽ ‘ക്യാപ്റ്റൻ ഫയസ്’ എന്ന് മിന്നിമറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

‘എന്ത് നാശമാണ്...’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

എന്റെ കൈകൾ വിറച്ചു.

‘ഞാനെന്തു ചെയ്യണം?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നമ്മൾ വീട്ടിലേക്ക് അതിക്രമിച്ചു കയറിയെന്ന് അയാൾ അറിഞ്ഞോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

ഫോൺ എന്റെ കയ്യിലിരുന്ന് വിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

‘എനിക്കങ്ങനെയറിയാം?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഫോണെടുക്ക്. സാധാരണമട്ടിൽ പെരുമാറ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ശുഭസായാഹ്നം, ക്യാപ്റ്റൻ ഫയസ്,’ ഞാൻ ഫോണെടുത്തു. സൗരഭും സംസാരം കേൾക്കാനായി ഫോണിനോട് കാത് ചേർത്തുവെച്ചു.

‘ശുഭസായാഹ്നം, കേശവ്. എന്തൊക്കെയാണ് വിശേഷം? ഡൽഹിയെങ്ങനെ?’ പ്രസന്നമായ ശബ്ദത്തിൽ ഫയസ് ചോദിച്ചു.

‘സുഖം, സാർ. ഞാൻ ജോലിയിലാണ്. ഡൽഹിയിൽ കഠിനമായ ചൂടാണ്. ശ്രീനഗറിനെ ഓർമ്മ വരുന്നു.’

‘ഓ, തിരക്കിലാണല്ലോ? ഞാൻ അധികനേരമെടുക്കില്ല. ഞാനൊരു കാര്യം ഓർത്തതു കൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ വിളിച്ചത്.’

‘എന്താണ്, സാർ?’

‘വളരെ സവിശേഷമായ കശ്മീരി കമ്മലുകൾ ഞാൻ സാറയ്ക്ക് കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.’

സൗരഭും ഞാനും അതിശയത്തോടെ പരസ്പരം നോക്കി.

‘ഓ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എങ്ങനെയാണ് സവിശേഷമാകുന്നത്?’

‘അവ പരമ്പരാഗത കശ്മീരി കമ്മലുകളാണ്. അവയ്ക്ക് ഏതാനും ലക്ഷങ്ങൾ വില കാണും. അവയ്ക്ക് സാറ തന്നെ പണം കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു, കേട്ടോ.’

‘അവൾ നിങ്ങൾക്ക് പണം തന്നോ?’

‘പിഎച്ച്ഡി പഠനം അവസാനിപ്പിച്ച് ജോലി ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ മാത്രം പണം തന്നാൽ മതിയെന്ന് ഞാൻ അവളോടു പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും അവളെനിക്ക് അമ്പതിനായിരം രൂപ തന്നു. ശേഷിച്ച തുക ജോലി കിട്ടിയിട്ട് വാങ്ങിക്കാമെന്ന് ഞാനും പറഞ്ഞു.’

‘ഓ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ. അവൾ എല്ലായ്പ്പോഴും ശ്രീനഗറിലെ വിശ്വസ്തമായ ഏതെങ്കിലും സ്വർണ്ണക്കടയിൽനിന്ന് അത്തരം പരമ്പരാഗത കമ്മലുകൾ ആഗ്രഹിച്ചു. ഞാൻ സഹായിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു.’

‘ഉം. വിളിച്ചതിനും ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞതിനും നന്ദി. പക്ഷേ, അത് പ്രധാനമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും നന്ദി.’

‘എന്തായാലും ഇടയ്ക്കു വിളിക്കൂ. സൗരഭിനോട് അന്വേഷണം പറയൂ.’

‘തീർച്ചയായും.’

‘എന്നാൽ വെക്കട്ടെ, ജയ്‌ഹിന്ദ്.’

ഫോൺ സംഭാഷണം അവസാനിച്ചു. ഞാൻ സൗരഭിനെ നോക്കി. അവൻ പറഞ്ഞു, ‘നോക്ക്, അയാളെത്ര സൂത്രക്കാരനാണെന്ന്!’

‘നമ്മൾ അന്വേഷിക്കാനാണു ചെന്നതെന്ന് അയാൾ ഊഹിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. അതുമല്ലെങ്കിൽ, നമ്മൾ കമ്മൽ കണ്ടെത്തുമെന്ന് കരുതിക്കാണും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ, അതുകൊണ്ട് മുൻകൂറായി വിശദീകരണം തന്നതാണ്.’

ഞങ്ങൾ ഏതാനും നിമിഷം നിശ്ശബ്ദരായിരുന്നു.

‘അയാൾക്ക് റാണയെ വാങ്ങാനാകുമെന്ന് നീ കരുതുന്നുണ്ടോ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നമ്മൾ എല്ലാ തെളിവുകളും റാണയ്ക്ക് നൽകുന്നു. ഫയസ് അയാളെ വിളിക്കുന്നു, അയാൾക്ക് കൂടുതൽ സ്വർണ്ണബിസ്ക്കറ്റുകൾ നൽകാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. റാണ ലക്ഷ്മണിനെ അകത്തിടുന്നത് തുടരാൻ സമ്മതിക്കുന്നു, എന്തായാലും അതാണല്ലോ അയാൾക്കിഷ്ടം!’

‘റാണയെ വാങ്ങിക്കാനാകുമെന്ന് നീ കരുതുന്നുണ്ടോ?’

പെട്രോളിന് തീ പിടിക്കുമോയെന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചതുപോലെ സൗരഭ് എന്നെ നോക്കി.

‘ശരി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നമുക്ക് റാണയുടെ അടുത്തേക്ക് ഇപ്പോൾ പോകൂ.’

‘നമുക്ക് ആ അപകടസാധ്യത കണക്കിലെടുക്കാതിരിക്കാൻ പറ്റില്ല,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നാലോചിച്ച് ഞാൻ സ്റ്റാഫുമുറിയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു.

“നമുക്ക് ഡൽഹിയിൽ എല്ലാവരുടെയും മുമ്പിൽവെച്ച് ഫയസിനെ നേരിടണം. അയാൾക്ക് ആരെയും സ്വാധീനിക്കാനോ രക്ഷപ്പെടാനോ കഴിയരുത്,” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എങ്ങനെ?’

‘എനിക്കൊരു ഉപായം തോന്നുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്താണത്?’

‘നമുക്ക് വീട്ടിൽപോയി അതിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാം,’ ഞാൻ സമയം നോക്കി. ‘എനിക്കിപ്പോൾ “ഡിഫറൻഷ്യൽ ഇക്വേഷൻസ്” പഠിപ്പിക്കാനുണ്ട്.’

‘തീർച്ചയായും. മറ്റൊരു കാര്യം, ഭായ്,’ സൗരഭ് അത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് ഒന്നു നിർത്തി.

‘എന്താണത്?’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഒരു ആശയം മാത്രമാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ നിന്റെ അഭിപ്രായം തുറന്നു പറയണം. നമുക്ക് സ്വർണ്ണബിസ്ക്കറ്റുകളിലൊന്നു വിറ്റിട്ട് വീട്ടിലേക്ക് ഒരു എയർകണ്ടീഷണർ വാങ്ങിയാലോ?’

ചിന്തയിൽ മുങ്ങിപ്പോയ സഫ്ദർ താടി തടവിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മികച്ച അഭിരുചിയോടെ അലങ്കരിച്ച, സഫ്ദറിന്റെ സ്വീകരണമുറിയിൽ അയാളോടൊത്തിരിക്കുകയാണ് ഞാനും സൗരഭും. ശ്രീനഗറിലെ സംഭവങ്ങൾ ഞങ്ങൾ അയാളോട് പറഞ്ഞതേയുള്ളൂ.

‘സിക്കന്ദർ മരിച്ചോ? ശരിക്കും?’ അടുത്തിടെ മാത്രം ചായം പുരട്ടിയ താടിയിൽ വിരലുകളോടിച്ച് അയാൾ ചോദിച്ചു.

‘അതെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സഫ്ദർ കൈകൾ പരത്തുകയും പ്രാർത്ഥന ഉരുവിടുകയും ചെയ്തു.

‘യാ, അല്ലാ,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു. ‘ഫർസാനയ്ക്കും എനിക്കും ഒരേ സമയത്ത് ഞങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ നഷ്ടപ്പെട്ടു.’

സൗരഭും ഞാനും നിശ്ശബ്ദരായി ഇരുന്നു.

‘ആ ആൺകുട്ടി ഒരിക്കലും നേരായ വഴിയിൽ നടന്നില്ല. അതു ഞാൻ സാറയോട് പലതവണ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഫർസാനയുടെ അവസ്ഥയെന്താണ്?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘ഞങ്ങൾക്ക് അക്കാദമിയിൽ ഉറപ്പില്ല. അവരിപ്പോഴും ശ്രീനഗറിലാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അവൻ ഒരു ഭീകരവാദിയായിരുന്നിരിക്കാം. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ട് അവളുടെ വേദന കുറയില്ലല്ലോ.’

‘തീർച്ചയായും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ, സാറയുടെ കൊലപാതകവുമായി സിക്നറിന് ബന്ധമൊന്നുമില്ലല്ലോ?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, അത് ഫയസാണ്.’

സഫ്ദർ അവിശ്വാസത്തോടെ തല കുലുക്കി. ‘ക്യാപ്റ്റൻ ഫയസ്? ഫയസിന്റെ പിതാവ് അബ്ദുൾ ഖാനും ഞാനും തമ്മിൽ പതിനഞ്ചു വർഷത്തിന്റെ പരിചയമുണ്ട്. ഞങ്ങൾ വളരെയടുത്ത കുടുംബസുഹൃത്തുക്കളാണ്.’

‘അങ്ങനെയാണ് അയാൾ സാറയുമായി അടുത്തത്. പക്ഷേ, പിന്നീട് സാറ തന്റെ തെറ്റ് മനസ്സിലാക്കി തിരുത്താൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ ഫയസിനത് അംഗീകരിക്കാനായില്ല.’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഫയസ് വിവാഹിതനാണ്. കുട്ടികളുമുണ്ട്. അവരെനിക്ക് എന്റെ പേരക്കുട്ടികളെ പോലെയാണ്.’

‘ഞങ്ങൾ തെളിവു കിട്ടാനായി അയാളുടെ ഡൽഹിയിലെ വീട്ടിൽ കയറി,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘അവർ ഹൗസ്ബോട്ടിലിരിക്കുന്ന ചിത്രം കിട്ടി. അതേ കടയിൽ നിന്നുള്ള ഗർഭപരിശോധനാകിറ്റുകളും.’

‘മതി,’ സഫ്ദർ മൂരണ്ടു. അസ്വസ്ഥതയോടെ അയാൾ എഴുന്നേൽക്കുകയും മുറിക്കപ്പറമുള്ള പുസ്തകത്തട്ടുകളുടെ അടുത്തേക്ക് നടക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെനിന്നും തിരിച്ചു വന്നിട്ട് അയാൾ വീണ്ടും സംസാരിച്ചു.

‘ആ കൊലയാളി! അവനെ ഞാൻ മകനെപോലെ കണ്ടു,’ ദേഷ്യത്താൽ തുടിക്കുന്ന വാക്കുകളോടെ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു. ‘ഞങ്ങൾ അവന്റെ വിവാഹത്തിനു പോയതാണ്. അവനെന്റെ കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയെ തൊടാനെങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു?’

സൗരഭിനും എനിക്കു എന്തു പറയണമെന്നറിയില്ലായിരുന്നു.

‘അയാളൊരു പട്ടാളക്കാരനാണ്. എന്നിട്ടും ഇങ്ങനെയെല്ലാം ചെയ്യുന്നത്? ആ ഭീകരവാദികളിൽനിന്ന് അവൻ എന്താണു വ്യത്യാസം?’

‘നമ്മളയാൾക്ക് ശിക്ഷ വാങ്ങിച്ചു കൊടുക്കും, അങ്കിൾ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അതെന്റെ മകളെ തിരികെ കൊണ്ടു വരുമോ?’ തകർന്ന ശബ്ദത്തോടെ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

ഒരു കണ്ണുനീർത്തുള്ളി അയാളുടെ കവിളിലൂടെ ഒഴുകിയിറങ്ങി. അയാൾ ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് വന്നിരിക്കുകയും മുഖം കൈത്തലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പൂഴ്ത്തുകയും ചെയ്തു.

‘ഇല്ല, അങ്കിൾ, സാറ തിരിച്ചു വരില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പക്ഷേ, കൊലയാളി ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടാൽ അവളുടെ അമ്മാവിന് ശാന്തി

ലഭിക്കും. ഇപ്പോൾ അയാൾ കീർത്തിമുദ്രകൾ ചാർത്തിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനായി വിലസുകയാണ്.’

സഫ്ദർ മുഖത്തു നിന്ന് കൈകളെടുത്തു മാറ്റി.

‘ഞാനെന്താണു ചെയ്യേണ്ടത്?’

‘നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ ഒരു പ്രാർത്ഥനായോഗം വിളിച്ചു ചേർക്കണം. സാറയോട് അടുപ്പമുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരെയും വിളിക്കണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്തിനാണ് പ്രാർത്ഥനായോഗം?’

‘ഇപ്പോൾ റാണയ്ക്ക് തെളിവുകൾ കൊടുത്താൽ, അയാളതിന് വിലപേശുമെന്ന് ഞങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങൾക്ക് ഫയസിനെ എല്ലാവരുടെയും മുമ്പിൽവെച്ച് നേരിടുകയും അതിനുശേഷം പൊലീസിനെ വിളിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘നമ്മളെങ്ങനെ അതു ചെയ്യും?’

‘പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിനുശേഷം, അവരിൽ ചിലരെ നമ്മൾ അത്താഴത്തിനു ക്ഷണിക്കണം. ഫയസിനോടൊത്ത് ഒരു മുറിയിൽ നമ്മളെല്ലാമിരിക്കണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്നിട്ടെന്തു ചെയ്യും?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘അത്താഴനേരത്ത് നമ്മൾ അയാളെ നേർക്കുനേർ കാണും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘പിന്നീട് പൊലീസുകാർ അയാൾക്ക് മധുരപലഹാരം നൽകും.’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘പേടിയുണ്ടോ?’ ഫോണിൽനിന്ന് തലയുയർത്തി നോക്കിയിട്ട് സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

സൗരഭും ഞാനും എന്റെ കിടക്കയിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. അടുത്ത ആഴ്ച ക്ലാസിലെടുക്കേണ്ട ‘പ്രൊബബിലിറ്റി’ പരീക്ഷയുടെ ചോദ്യക്കടലാസ് ടൈപ്പു ചെയ്യുകയാണ് ഞാൻ.

ഞാൻ ലാപ്ടോപ്പിന്റെ സ്ക്രീൻ അടച്ചുവെച്ചു.

‘ഇല്ല. ആകാംക്ഷ മാത്രം.’

പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിന് ഇനി അഞ്ചു ദിവസം മാത്രമേയുള്ളൂ. സഫ്ദർ അപ്രസന്നമായ, വെളുത്ത ക്ഷണക്കത്തയച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാനത് കട്ടിലിനരികിലെ മേശപ്പുറത്തു നിന്നെടുത്തു.

അവൾ ഞങ്ങളെ വിട്ടുപോയിട്ട് താമസിയാതെ നൂറു ദിവസമാകും. പക്ഷേ എല്ലാ ദിവസവും, എല്ലാ നിമിഷവും ഞങ്ങൾ അവളുടെ അഭാവമറിയുന്നുണ്ട്.

ഞങ്ങളുടെ മകൾ സാറാ ലോണിന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരാളെന്ന നിലയിൽ

നിങ്ങളെ ഞങ്ങൾ നൂറാം ദിവസത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ വസതിയിൽ വെച്ചു നടക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നു.

2018, മെയ് 20-ന് വൈകിട്ട് അഞ്ചു മണിക്ക്

238, വെസ്റ്റ്ഗേറ്റ് ഗ്രീൻസ്

ഉപചാരത്തോടെ,

സൈനബും സഫ്ദർ ലോണും.

‘ഫയസ് ഇതു വിശ്വസിക്കുമോ? നൂറാം ദിവസത്തെ പ്രാർത്ഥന എന്ന പതിവു തന്നെയുണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘വിലപിക്കാൻ പ്രത്യേകിച്ച് നിയമങ്ങളൊന്നും തന്നെയില്ല. ഇതവളുടെ അച്ഛനമ്മമാരുടെ ക്ഷണമാണ്. ആത്മാർത്ഥമാണെന്നേ തോന്നൂ. ഇതു കുഴപ്പമില്ല,’ സൗരഭ് അത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് ഫോണിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി. ‘മികച്ച മാച്ചുകൾക്ക് എങ്ങനെ ടിൻഡർ ഹാക്കു ചെയ്യാം?’ എന്ന ലേഖനം വായിക്കുകയായിരുന്നു അവൻ.

‘ടിൻഡറിന്റെ മാച്ചിങ് അൽഗോരിതം നിനക്ക് ഹാക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് കരുതുന്നുണ്ടോ?’

‘എനിക്കതിനു കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ എന്തു സംഭവിക്കും? സങ്കല്പിക്ക്. ഓരോ പെൺകുട്ടിയും, അവൾ വലത്തോട്ട് സ്വൈപ്പ് ചെയ്താലും ഇടത്തോട്ടു സ്വൈപ്പ് ചെയ്താലും, എന്നോട് മാച്ചാകും,’

‘അപ്പോൾ അവർ നിന്റെ നേരായ ചിത്രം കാണുമ്പോൾ, നിനക്കു വേണ്ടി മുമ്പ് ഇടത്തോട്ടാണു സ്വൈപ്പ് ചെയ്തതെന്ന് മനസ്സിലാക്കില്ലേ?’

‘പക്ഷേ, അവരെന്നെ വീണ്ടും പരിഗണിക്കുമല്ലോ. നമ്മൾ അവരെ കടയിലെത്തിക്കുകയും ചരക്കുകൾ അവർക്ക് കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ അവരതു വാങ്ങും.’

‘നീയാണോ ചരക്ക്?’ ഞാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘ഒരു ചൂടൻ പെണ്ണിനെ എന്റെ കയ്യിൽ കിട്ടുമ്പോഴും ഇതുപോലെ ചിരിക്കണം, കേട്ടോ?’

‘ഞാൻ കളിയാക്കിയതാണ്,’ ഞാൻ സൗരഭിന്റെ രണ്ടു കവിളുകളും പിടിച്ചു വലിച്ചു. ‘ഒരു പെൺകുട്ടിക്ക് കിട്ടാവുന്ന ഏറ്റവും നല്ല ചരക്കാണ് നീ.’

‘അതെ, അതെ, കളിയാക്ക്. ടിൻഡറിലായാലും അല്ലെങ്കിലും എനിക്ക് ഒരു പെൺകുട്ടിയെയും കിട്ടാൻ പോകുന്നില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം.’

‘എന്തൊരു അസംബന്ധം!’

‘ഇന്ത്യയിലെ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിക്കുന്ന വിവാഹങ്ങളുടെ പേരിൽ ദൈവത്തിനു നന്ദി! ടിൻഡറില്ലെങ്കിലും എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ ആരെങ്കിലും കണ്ടെത്തും. നൂറ്റാണ്ടുകളായി ഇന്ത്യയിലെ അച്ഛനമ്മമാരാണ് അവരുടെ സന്താനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ആത്മാർത്ഥമായി ഇടത്തോട്ടും വലത്തോട്ടും സ്വൈപ്പ് ചെയ്യുന്നത്.’

ഞാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘അതിരിക്കട്ടെ, ശ്രീമാൻ അതിസമ്പന്നന്റെ വിശേഷങ്ങളെന്തെല്ലാം? നീയവനെ വിളിച്ചോ?’

സൗരഭ് രഘുവിനെയാണ് ഉദ്ദേശിച്ചത്. ഫേസ്ബുക്ക് ഫീഡിൽ ഒരു വാർത്ത പൊന്തിവരുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു: ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇൻലിജൻസ് കമ്പനി രഘുവിന്റെ കമ്പനിയിൽ പണം നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ രഘുവിന്റെ കമ്പനിക്ക് മുന്നൂറു ദശലക്ഷം ഡോളറിന്റെ മൂല്യമുണ്ടെന്നാണ് വിലയിരുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

‘അതിസമ്പന്നൻ അതിൽ പകുതി കിട്ടും. നിക്ഷേപകർക്ക് ശേഷിച്ച പകുതിയും. അവനിപ്പോൾ നൂറ്റമ്പത് ദശലക്ഷം ഡോളറിന്റെ ആസ്തിയുണ്ട്. രൂപയിലത് ആയിരം കോടി വരും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘തുലഞ്ഞു പോട്ടെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അതെ, ആയിരം കോടി! നിന്റെ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയ്ക്ക്, അവനു നമ്മുടെ പ്രായമാണ്, ഇരുപത്തിയേഴ്.’

‘ഞങ്ങൾ ഒരേ കോളേജിൽ നിന്നാണ്, ഒരേ ബാച്ച്. ഞാനും അവനും ഒരേ പെൺകുട്ടിയെ പ്രണയിക്കുക പോലും ചെയ്തു. അവൻ ഇത്രയും മൂല്യമുള്ളപ്പോൾ എനിക്കൊന്നുമില്ല. ഇതിനേക്കാൾ വലിയ തോൽവിയാകാൻ കഴിയുമോ എനിക്ക്?’

‘ഭായ്, അവൻ ആയിരം കോടി പത്തുശതമാനം പലിശക്ക് നിക്ഷേപിച്ചാൽ, വീണ്ടും ഒരു വർഷം നൂറു കോടി കിട്ടും.’

‘നന്ദി, സൗരഭ്. എനിക്ക് ആശ്വാസം തോന്നുന്നുണ്ട്.’

‘ആ നൂറു കോടി പലിശപ്പണം കൊണ്ട് മറ്റൊരു പത്തു കോടിയുണ്ടാക്കാം. ആ പത്തും നിക്ഷേപിക്കാം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘നീയിതൊന്നു നിർത്തുമോ?’

‘ഭായ്, അവന്റെ സമ്പത്തിന്റെ പലിശയുടെ പലിശയുടെ പലിശയേക്കാൾ കുറച്ചു പണമേ നമ്മളുണ്ടാക്കുന്നുള്ളൂ.’

‘എന്നെ ആശ്വസിപ്പിച്ചതിന് നന്ദി, ഗോലു.’

‘നീയവനെ വിളിക്കുന്നില്ലേ? ഫയസിനെക്കുറിച്ച് അവനോടു പറയണമെന്ന് നീ പറഞ്ഞിരുന്നു.’

‘അവന്റെ കമ്പനിയുടെ ഏറ്റവും പുതിയ കണക്കെടുപ്പിനും ഞാൻ രഘുവിനെ അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതുണ്ടോ?’

‘അതു വിട്ടു. പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിൽ എല്ലാവരും പങ്കെടുക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്നു പറയാൻ അവനെ വിളിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിനക്കതറിയാവുന്നതാണ്. നീ അവനെ വിളിക്കുമെന്ന് കഴിഞ്ഞയാഴ്ച പറഞ്ഞിരുന്നു.’

ഞാൻ ഫോൺ കയ്യിലെടുത്തു.

‘അതെ. പക്ഷേ, ഞാനതെല്ലാം എങ്ങനെ പറയും?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘അവന്റെ പ്രതിശ്രുതവധുവിന് മറ്റൊരു പ്രണയമുണ്ടായിരുന്നെന്നും ആ പ്രണയം അവളെ ഗർഭിണിയാക്കിയെന്നും.’

‘നിനക്ക് പ്രതികാരം ചെയ്യണമെന്ന തോന്നലുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയത്. അവൻ നിന്റെ കയ്യിൽ നിന്ന് സാറയെ തട്ടിയെടുത്തു. അവൾ ഒരിക്കലും നേരായും അവന്റേതായിരുന്നില്ലെന്ന് വിളിച്ചു പറയ്.’

ഞാൻ നിഷേധഭാവത്തിൽ തലയാട്ടി.

‘അതു ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവനെ മുറിപ്പെടുത്താനുള്ള ആഗ്രഹം പോയി.’

‘എങ്കിൽ വിശദാംശങ്ങൾ പറയേണ്ടതില്ല. നമ്മൾ കൊലപാതകിയെ കണ്ടു പിടിച്ചെന്നു പറയൂ. പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിനു വരാനും. ഇവിടെ വന്നിട്ട് ബാക്കി പറയാം.’

‘ആരാണെന്ന് അവൻ ചോദിക്കും.’

‘ഫയസാണെന്നു പറയൂ. ദൈവത്തെയോർത്ത്, നീ അവനെ വിളിക്കുന്നുണ്ടോ? അതോ ഞാൻ വിളിക്കണോ?’

സൗരഭ് എന്റെ ഫോൺ തട്ടിപ്പറിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഞാൻ കൈ മാറ്റിപ്പിടിച്ചു.

ഞാൻ ഫോൺ സ്പീക്കറിൽ ഇടുകയും രൌലിനെ വിളിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘ഹേയ്, കേശവ്. കുറേയായല്ലോ,’ രൌലു പറഞ്ഞു.

‘ഹായ്, രൌലു, ഇന്ത്യയിലുണ്ടോ?’

‘ഉവ്വ്. ഓഫീസിലാണ്. എന്തുണ്ട് വിശേഷം?’

ഞാൻ സമയം നോക്കി. പത്തരയായിരിക്കുന്നു.

‘ഇത്രയും വൈകി ജോലിയെടുക്കുകയാണോ?’

‘വേണ്ടി വന്നു. പുതിയ നിക്ഷേപകനുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ചില വിഭാഗങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയാണ്. കിറുക്കു പിടിച്ച ഒരു മാസം.’

നാശം, ഞാനവനെ ഇപ്പോൾ അഭിനന്ദിക്കേണ്ടതുണ്ടോ, ഞാൻ അമ്പരന്നു. വേണ്ടെന്ന് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു; വിഷയത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കാം.

‘നമ്മൾ പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിൽവെച്ച് കാണും, അല്ലേ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ വരാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. ഈ പുതിയ നിക്ഷേപകരെല്ലാം എന്റെ തലയിലാണെന്നേയുള്ളൂ. നിൽക്ക്, നിന്നെയും അവളുടെ അച്ഛൻ ക്ഷണിച്ചിട്ടുണ്ടോ?’ അതിശയത്തോടെ രഘു ചോദിച്ചു. അവന്റെ അതിശയത്തിന് കാരണമുണ്ട്. സപ്റ്റർ എന്ന വെറുത്തു. അവിടെ എനിക്ക് പോകേണ്ട യാതൊരു കാര്യവുമില്ല.

‘ഉവ്വ്. അതൊരു പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാണ്. രഘു, ഞങ്ങൾ കേസ് തെളിയിച്ചു.’

‘നിങ്ങളതു ചെയ്തോ?’

‘ഉവ്വ്, ഞങ്ങൾ കൊലപാതകിയെ കണ്ടെത്തി.’

‘എങ്ങനെ? ആരാണ്?’

‘ക്യാപ്റ്റൻ ഫയസിനെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?’

‘ഉവ്വ്, പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, കരുത്തൻ. സാറയുടെ കുടുംബ സുഹൃത്ത്. അയാൾ നിന്നെ സഹായിച്ചോ?’

‘ഇല്ല, രഘു. ക്യാപ്റ്റൻ ഫയസാണ് അതു ചെയ്തത്. അയാളാണ് കൊലപാതകി.’

‘എന്ത്?’ രഘു നിശ്ശബ്ദനായി.

‘രഘു,’ ലൈൻ മുറിഞ്ഞ് പോയെന്നു കരുതി ഞാൻ വിളിച്ചു.

‘ഞാൻ ഇവിടെയുണ്ട്,’ അവ്യക്തമായ ശബ്ദത്തിൽ അവൻ പറഞ്ഞു. ‘നിനക്കുറപ്പാണോ? ഫയസ്?’

‘അതെ.’

‘എന്തിന്?’

‘അയാൾക്ക് അവളോട് ഇഷ്ടമായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’

‘അവർ തമ്മിൽ പ്രണയത്തിലായിരുന്നു.’

‘നീയെന്താണീ പറയുന്നത്? അയാൾ വിവാഹിതനാണ്. കുട്ടികളുമുണ്ട്!’

‘എനിക്കറിയാം. എന്നിട്ടുമവർ അടുത്തിടപഴകി.’

ഞാൻ കഴിയാവുന്നത്ര സൗമ്യനാകാൻ ശ്രമിച്ചു.

‘അടുത്തിടപഴകുക’ തുടങ്ങിയ മൃദുലമായ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചു. പക്ഷേ, രഘുവിന്റെ അവസ്ഥയിലുള്ള ആരും ‘നിങ്ങളുടെ കാമുകിയെ വേറൊരാൾ ഭോഗിച്ചു’ എന്നേ കേൾക്കൂ.

‘രഘു?’ അല്പനേരത്തേക്ക് ഒന്നും കേൾക്കാഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ വിളിച്ചു. ‘അവിടെയുണ്ടോ?’

‘തെളിവുണ്ടോ?’

‘ശക്തമായ തെളിവ്.’

‘ഫക്കിങ് ബാസ്റ്റാഡ്.’

ഒരു വാൽനക്ഷത്രം ഭൂമിക്കു കുറുകെക്കടന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. രഘു അസഭ്യപദമുപയോഗിക്കുന്നത് ഞാനാദ്യമായി കേൾക്കുകയാണ്.

‘ആ മണ്ടൻ പൊലീസുകാരന്റെ അടുത്തു പോകരുത്,’ രഘു പറഞ്ഞു. ‘ഞാനയാളെ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പ് വിളിച്ചിരുന്നു.’

‘ഉവ്വോ?’

‘കേസിനെ കുറിച്ചറിയാൻ ഞാൻ ഇടയ്ക്കൊക്കെ അയാളെ വിളിക്കാറുണ്ട്. എങ്കിലും അയാൾക്ക് സാറയെ കാവൽക്കാരൻ കൊന്നതാണെന്ന സിദ്ധാന്തത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കാനും ലക്ഷ്മണിനെ പൂട്ടിയിടാനും തന്നെയാണ് താല്പര്യമെന്നു തോന്നി.’

‘അതെ. അതാണയാൾക്ക് സൗകര്യം.’

‘റാണ അതെല്ലാം അലങ്കോലമാക്കും. പട്ടാളത്തിലായതിനാൽ ഫയസ് കേസിൽ നിന്ന് എളുപ്പത്തിൽ ഊരിപ്പോകും.’

‘നന്ദി, അതാണ് ഞാനും വിചാരിച്ചത്. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രാർത്ഥനായോഗം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

രഘുവിനെ പോലൊരു ബുദ്ധിമാൻ എന്റെ അതേപോലെ ചിന്തിക്കുന്നതിൽ, ഞാനത് സമ്മതിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിലും, എനിക്ക് സുഖം തോന്നി.

‘നിനക്ക് കാര്യമറിയാമെന്ന് അയാൾക്ക് വല്ല ഊഹവുമുണ്ടോ?’ രഘു ചോദിച്ചു.

‘ഇല്ല.’

‘കൊള്ളാം. അപ്പോൾ ഞാൻ തീർച്ചയായും പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിനു വരാം. ഇരുപതിന്, അല്ലേ?’

‘അതെ.’

‘ഞാൻ എന്തായാലും അവിടെക്കാണും.’

‘നമുക്കവിടെ വെച്ചുകാണാം,’ ഞാൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. ‘കൂടാതെ, രഘു.’

‘എന്താണ്?’

‘അഭിനന്ദനങ്ങൾ. പുതിയ നിക്ഷേപകനെക്കുറിച്ചും ഏറ്റവും പുതിയ ആസ്തിയെക്കുറിച്ചും വായിച്ചു.’

‘ഓ, അതോ? നന്ദി,’ രഘു പറഞ്ഞു.

‘എന്തായാലും അഞ്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ കാണാമല്ലോ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയാണോ, കേശവ്?’

‘അതെ.’

‘നന്ദി.’

‘ശരി.’

‘ഈ കടം എങ്ങനെ വീട്ടിത്തീർക്കുമെന്നറിയില്ല.’

എന്നോടു സംസാരിക്കണമെന്ന് സൗരഭ് ആംഗ്യം കാട്ടി.

‘ഒരു നിമിഷം, രഘു.’ ഞാൻ ഫോൺ നിശ്ശബ്ദമാക്കി.

‘എന്താണ്?’ ഞാൻ സൗരഭിനോട് ചോദിച്ചു.

‘തീർച്ചയായും. അവൻ നമ്മളോടുള്ള കടം വീട്ടാം. അവൻ ആയിരം കോടിയുടെ ആസ്തിയുണ്ട്. അവൻ നമുക്ക്-’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘മിണ്ടാതിരിക്ക്,’ ഞാൻ ഫോൺ സംഭാഷണത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു പോയി. ‘ക്ഷമിക്കണം, രഘു. നീയെന്തോ പറയുകയായിരുന്നു.’

‘ഒന്നുമില്ല. നിന്നോടുള്ള കടം വീട്ടാനാകില്ലെന്ന് പറഞ്ഞു. അവർ അയാളെ തൂക്കിക്കൊല്ലുമെന്ന് ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ജീവ പര്യന്തം ജയിലിനുള്ളിൽ തള്ളുമെന്ന്.’

‘അവരതു ചെയ്യും.’

‘ഞാനവളുടെ അഭാവം ഓരോ നിമിഷത്തിലും അറിയുന്നു,’ രഘു പറഞ്ഞു.

എനിക്കത് കേൾക്കണമെന്നില്ലെന്ന് ഞാൻ പറയാനാഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ, എനിക്കതിനു കഴിഞ്ഞില്ല.

‘ഇന്ത്യ വിട്ടു പോകാമെന്ന് ഞാനവളോട് പറഞ്ഞിരുന്നു. ഈ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം കളഞ്ഞിട്ട്. എനിക്ക്...’ രഘു തേങ്ങുന്ന ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടു.

‘നിനക്കെന്തു തോന്നുന്നുവെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാം, രഘു.’

നാശം, എന്റെ മുൻകാമുകിയെ പ്രണയിച്ചവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടത് എന്റെ ചുമതലയാണോ?

അവൻ പറഞ്ഞു തീർന്നിരുന്നില്ല. ‘ഞാൻ അവൾക്ക് എല്ലാം നൽകാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്റെ എല്ലാ നേട്ടങ്ങളും അഭിനന്ദനങ്ങളും. അവയൊന്നും ഒന്നുമല്ല. അവളില്ലാത്ത ജീവിതം തികച്ചും അപൂർണ്ണമാണ്.’

‘അതൊന്നും ഒന്നുമല്ലെങ്കിൽ അവൻ പണമെല്ലാം നമുക്കു തരട്ടെ,’ സൗരഭ് എന്റെ ചെവിയിൽ പിറുപിറുത്തു.

ഞാൻ സൗരഭിന്റെ ചന്തിയിൽ ചവിട്ടി. കരച്ചിൽ അടക്കാൻ പാടു പെടുന്ന ഒരാളോട് സസാരിക്കുമ്പോൾ ഞാനും വിഷാദവാനാകേണ്ടതുണ്ട്.

‘ഇതൊന്നും ഒന്നുമല്ല. ഈ പണം അർത്ഥശൂന്യമാണ്,’ രഘു പറഞ്ഞു. അവൻ കരയാനൊരു ചുമലു വേണമെങ്കിൽ ഒരു

മനുഃശാസ്ത്രജ്ഞനെ പണം കൊടുത്ത് കാണാവുന്നതേയുള്ളൂ. അത് ഞാനാകണമെന്നില്ല.

‘എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാം, രഘു. ആരോ വാതിലിൽ തട്ടുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ, ഡൽഹിയിൽവെച്ചു കാണാം?’

‘തീർച്ചയായും. നിന്റെ സമയമെടുത്തതിന് ക്ഷമിക്കണം. വീണ്ടും ഒരു പാട് നന്ദി.’

ഞാൻ സംസാരം അവസാനിപ്പിക്കുകയും സൗരഭിന്റെ തലയിലേക്ക് ഒരു തലയിണ വലിച്ചെറിയുകയും ചെയ്തു.

‘ആഭാസൻ, ഇതാണോ തമാശ പറയാനുള്ള നേരം?’

സൗരഭ് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘നീയത് നല്ലതു പോലെ കൈകാര്യം ചെയ്തു.’

‘ഉവ്വാ?’

‘ഉവ്വ്. നീ അതവനോട് പറയുകയും ചെയ്തു, എന്നാൽ മുറിവിൽ കുത്തിയതുമില്ല,’ സൗരഭ് കിടക്കയിൽ കിടന്നു.

ഞാൻ ഫോണും ലാപ്ടോപ്പും മാറ്റിവെച്ചു.

‘ഗോലു, നിന്റെ മുറിയിൽ പോയി ഉറങ്ങൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘എഴുന്നേൽക്കാൻ മടിയാകുന്നു, ഭായ്. ശുഭരാത്രി,’ സൗരഭ് കിടക്ക വിളക്ക് അണച്ചു.

ഞാൻ കണ്ണുകൾ തുറന്നു പിടിച്ചുതന്നെ കിടക്കയിൽ കിടന്നു. സൗരഭിന്റെ നേരിയ കൂർക്കംവലിയും മുകളിലുള്ള പങ്കയുടെ താളാത്മകമായ മുളക്കവുമല്ലാതെ എനിക്ക് യാതൊന്നും കേൾക്കാനില്ലായിരുന്നു. രഘുവുമായുള്ള എന്റെ സംഭാഷണം ഞാൻ ഓർത്തെടുത്തു. ഞാൻ ശരിക്കും വളർന്നോ? എനിക്ക് അവന്റെ വിജയത്തിൽ അസൂയ തോന്നിയില്ല. തന്റെ

പ്രതിശ്രുതവധുവിന്റെ പ്രണയബന്ധമറിഞ്ഞ് അവൻ
വേദനിച്ചതിൽ എനിക്ക് ആനന്ദിക്കാനും കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ
കുത്തുവാക്കുകളോ ആക്ഷേപവാക്കുകളോ പറഞ്ഞില്ല.
ആയിരം കോടി രൂപ യാതൊന്നു മല്ലെന്ന് തോന്നുന്ന
വിധത്തിലുള്ള വേദന അനുഭവിക്കുകയാണ് അവൻ.
അവളില്ലാത്ത ജീവിതം തികച്ചും അപൂർണ്ണമാണെന്നാണ് അവൻ
പറഞ്ഞത് ...

എന്റെ മുകളിൽ കുറങ്ങുന്ന പങ്കയെ
നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, രഘുവുമായുള്ള എന്റെ
അവസാനത്തെ ഫോൺ സംഭാഷണം തലയിൽ മുഴങ്ങി.

അരമണിക്കൂറിനുശേഷം, ഞാൻ കിടക്ക വിളക്ക് വീണ്ടുമിട്ടു.

‘എന്തു സംഭവിച്ചു?’ ഉറക്കം തൂങ്ങുന്ന ശബ്ദത്തോടെ സൗരഭ്
ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് ഉറങ്ങാനാകുന്നില്ല. എനിക്ക് എവിടെയെങ്കിലും
പോകണം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഏഹ്?’ സൗരഭ് കണ്ണുകൾ തിരുമ്മിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

‘ഒരു യാത്രയ്ക്ക് വരുന്നുണ്ടോ?’

‘എന്ത്?’ മത്തുപിടിച്ചതു പോലെ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘പ്രാർത്ഥനായോഗം വരെ നമുക്ക് ഇവിടെനിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കാം.
ഉത്കണ്ഠയെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ അതു നമ്മളെ
സഹായിക്കും.’

‘എന്ത്? എവിടെ? അപ്പോൾ ക്ലാസുകളോ?’

‘അതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നില്ല.’

‘എനിക്ക് യാത്ര ചെയ്യാനാവില്ല, ഭായ്. എടുത്തു തീർക്കാനുള്ള പാഠ ഭാഗങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ ഏറെ പുറകിലാണ്. ചന്ദൻ എന്നെ പിരിച്ചുവിടുക മാത്രമല്ല, കൊല്ലുകയും ചെയ്യും.’

‘ശരി. ഞാനെന്തായാലും ഏതാനും ദിവസത്തേക്ക് യാത്ര പോകുകയാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ കിടക്കയിൽ നിന്ന് ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് എല്ലാ വൈദ്യുതവിളക്കുകളും തെളിച്ചു. അലമാര തുറന്ന് ഞാൻ വസ്ത്രങ്ങൾ അടുക്കിവെക്കാനായി ഒരു സൂട്കേസ് വലിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

‘എവിടേക്ക്?’ കിടക്കയിൽ എഴുന്നേറ്റിരുന്ന് തല ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ട് സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘പിന്നീടു പറയാം. നീ ഇപ്പോൾ ഉറങ്ങൂ. എനിക്കുവേണ്ടി ദയവായി ചന്ദനെ കൈകാര്യം ചെയ്യൂ.’

ആമുഖം തുടരുന്നു

ഇൻഡിഗോ ഫ്ളൈറ്റ് 6ഇ766 എച്ച് വൈ ഡി-ഡിഇഎല്ലിൽ

‘ഇതൊരു കാണ്ഡുള്ള കഥ തന്നെ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

കേശവ് ചിരിച്ചു.

‘നിങ്ങൾക്കിത് രസകരമായി തോന്നിയതിൽ സന്തോഷം.’

‘പക്ഷേ, നിങ്ങളൊരു ആണൊരുത്തൻ തന്നെ, കേശവ്. നിങ്ങൾ ശരിക്കും ശ്രീനഗറിലേക്ക് പോകുകയും ഇത്രയും കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തോ?’

‘ഉവ്വ്, സൗരഭ് കൂടെയുണ്ടായിരുന്നത് എന്നെ ഒരു പാട് സഹായിച്ചു. പക്ഷേ, ശരാശരിക്കാരായ രണ്ട് കോച്ചിങ് ക്ലാസ് അധ്യാപകരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതത്ര മോശമാണുമല്ലെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു,’ കേശവ് പറഞ്ഞു.

‘അത് അവിശ്വസനീയമാണ്. പിന്നീടൊന്നാണു സംഭവിച്ചത്?
നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിനു പോയോ?’

‘അത് നാളെയാണ്. ഇപ്പോൾ പാതിരാത്രി കഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക്
ഇന്നാണെന്നും പറയാം.’

‘എന്ത്? നിങ്ങൾ ഒരു മാറ്റത്തിന് നഗരം വിട്ടുപോകയാണെന്ന്
ഇപ്പോൾ സൗരഭിനോട് പറഞ്ഞതല്ലേയുള്ളൂ?’

‘അത് നാലു ദിവസം മുമ്പാണ്. അതിനുശേഷം ഞാൻ
യാത്രയ്ക്കു പോയി. ഇപ്പോൾ വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകുകയാണ്.’

ഞാനെന്റെ വാച്ചിൽ ദിവസവും സമയവും നോക്കി. മെയ് 20,
രാവിലെ 1:05 മണി

‘ഓ, നിങ്ങൾ എവിടെക്കാണ് പോയത്?’

‘നിരവധി സ്ഥലങ്ങൾ. എന്റെ മനസ്സിനെ ശാന്തമാക്കാൻ,
സംശയങ്ങൾ തീർക്കാൻ, കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ.’

തെലങ്കാനയിൽനിന്ന് വരുന്ന വിമാനമായതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഒരു
ഊഹത്തിന് തയ്യാറായി.

‘തിരുപ്പതിയോ മറ്റോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

കേശവ് പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘ഞാൻ പോകേണ്ടിടത്ത് പോയി,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

കൂടുതലൊന്നും എന്നോടു പറയാൻ അയാൾക്ക് ആഗ്രഹമില്ലെന്ന്
എനിക്ക് മനസ്സിലായി.

‘മാന്യരേ, നമ്മൾ താമസിയാതെ ഡൽഹിയിലേക്ക് ഇറങ്ങാൻ
തുടങ്ങുകയാണ്,’ ഫ്ളൈറ്റ് അറ്റൻഡന്റ് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളുടെ സീറ്റുബെൽറ്റുകൾ ദയവായി മുറുക്കൂ.’

വിമാനം പറന്നിറങ്ങി. ഡൽഹിയുടെ പുക മഞ്ഞു മൂടിയ നിശാ വിളക്കുകൾ ഞങ്ങൾക്ക് കാണാൻ കഴിഞ്ഞു.

ഏതാനും മിനിറ്റുകൾക്കുള്ളിൽ വിമാനം നേരിയ തട്ടൽശബ്ദത്തോടെ ഇറങ്ങുകയും ഓടിയോടി നിൽക്കുകയും ചെയ്തു.

‘ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം കേട്ടതിന് നന്ദി,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കും സന്തോഷം. അപ്പോൾ, നിങ്ങൾ ഇന്ന് അയാളെ പിടികൂടാൻ പോകുകയാണ്. സാറയുടെ കൊലയാളിയെ ജയിലിലേക്ക് അയക്കാൻ.’

‘ഞാൻ അങ്ങനെ പ്രത്യാശിക്കുന്നു.’

‘തീർച്ചയായും നിങ്ങൾക്കതിനു കഴിയും.’

‘നന്ദി.’

‘പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിൽ എന്തു സംഭവിച്ചുവെന്ന് എനോട് പിന്നീടു പറയാമോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്തിന്?’

‘എനിക്ക് മുഴുവൻ കഥയും കേൾക്കണമെന്നുണ്ട്.’

“അയ്യോ, വേണ്ട, വീണ്ടും വേണ്ട,” എന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ കഥയോ?’

‘അങ്ങനെ പറഞ്ഞു പോയതിന് ഞാൻ ക്ഷമ ചോദിച്ചു കഴിഞ്ഞല്ലോ,’ നാണത്തോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

സീറ്റ്ബെൽറ്റുകൾ മുറുക്കാനുള്ള സന്ദേശം മാഞ്ഞു പോയതോടെ എല്ലാവരും എഴുന്നേൽക്കുകയും തിരികെത്തിരിയ്ക്കി ഇടനാഴിയിലേക്ക് ഇറങ്ങുകയും ചെയ്തു. വീടുകൾക്ക് തീ പിടിച്ചതു പോലെയോ എല്ലാവരേക്കാളും അഞ്ചു മിനിറ്റുകൾക്കു

മുമ്പേ വിമാനത്തിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങണമെന്ന ശഠ്യമുള്ളതു പോലെയോ ആണ് എല്ലാവരും പെരുമാറിയത്.

‘കഥ പൂർത്തിയാക്കാനായി ഞാൻ നിങ്ങളെ വിളിക്കാം,’ കേശവ് പുഞ്ചിരിച്ചു.

ഞങ്ങൾ കൈകൾ കുലുക്കുകയും നമ്പുകൾ കൈമാറുകയും ചെയ്തു. വിമാനത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിയ ഉടനെ അയാളുടെ ഫോൺ മുഴങ്ങി.

‘ശരി, റാണ സാർ. ദൃശ്യങ്ങൾ കുഴപ്പമില്ല,’ അയാൾ പറഞ്ഞു. ഫോണിൽ തിരക്കിട്ട് സംസാരിച്ചു കൊണ്ടു തന്നെ ഞങ്ങൾ പരസ്പരം കൈവീശുകയും അയാൾ അതിവേഗം കാലടികൾവെച്ച് എന്നിൽനിന്ന് അകന്നുപോകുകയും ചെയ്തു.

വെസ്റ്റേൺ ഗ്രീൻസിൽ നിന്ന് പത്തു മിനിറ്റിൽ താഴെ മാത്രം അകലെയുള്ള എയറോസിറ്റിയിലെ അന്ദാസ് ഹോട്ടലിലെ എന്റെ മുറിയിൽ ഞാനെത്തി. ഉറങ്ങാൻ കിടന്നെങ്കിലും എനിക്കതിന് കഴിഞ്ഞില്ല. ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ ഒരു പ്രാർത്ഥനായോഗം നടക്കും. എന്നിൽനിന്ന് മിനിറ്റുകൾക്കകലെ, ഒരു പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കയ്യോടെ പിടികൂടപ്പെടും.

ഞാൻ എണ്ണമറ്റ പ്രാവശ്യം കിടക്കയിൽ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടക്കുകയും അവസാനം എന്റെ ഫോൺ കയ്യിലെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ കേശവിന് സന്ദേശമയച്ചു.

‘ഇന്നു വൈകുന്നേരത്തിന് ആശംസകൾ, സുഹൃത്തേ.’

അധ്യായം 27

‘പ്രിയപ്പെട്ട സുഹൃത്തുക്കളേ, സമാധാനം കണ്ടെത്താനാണ് നമ്മളിവിടെ ഒത്തുചേർന്നിരിക്കുന്നത്. സംഭവിച്ചതിനെ അംഗീകരിക്കാനുള്ള സമാധാനം കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമമാണിത്. എല്ലാ നിമിഷവും ഞാനെന്റെ മകളുടെ അഭാവമറിയുന്നു എന്നുണ്ടെങ്കിലും എനിക്ക് സമാധാനം കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഏറെ ദേഷ്യം തോന്നാതിരിക്കാനും എന്തു കൊണ്ടാണിതെല്ലാം എന്ന് എപ്പോഴും ചോദിക്കാതിരിക്കാനുമുള്ള സമാധാനമാണത്. ദൈവവിധിയിൽ വിശ്വസിക്കാനുള്ള സമാധാനം,’ പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിലെ എല്ലാവരെയും അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ട് സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

വന്നവരെല്ലാം തന്നെ അർദ്ധവൃത്താകൃതിയിൽ തറയിലിരിക്കുകയാണ്. സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും വേവേറെയാണ് ഇരിക്കുന്നത്. സാറയുടെ കുറുപ്പും വെളുപ്പും ചിത്രങ്ങളുടെ കൊളാഷ് അവരുടെ മുമ്പിലുണ്ട്. മങ്ങിയ നിറമുള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ച നാല്പതോളം പേർ ചടങ്ങിനു വന്നിട്ടുണ്ട്. അവരിലധികവും സാറയുടെ അമ്മാവന്മാരും അമ്മായിമാരുമാണ്. അവർ സൈനബിനോടും സഫ്ദറിന്റെ പ്രായമേറിയ, രോഗബാധിതയായ മാതാവിനോടുമൊത്ത് തറയിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്.

രഘു എന്റെ ഇടതു ഭാഗത്ത് മൂന്നാളുകൾക്കപ്പുറം ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. സൗരഭാകട്ടെ എന്റെ തൊട്ടടുത്തും. ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ സാറയുടെ ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്നുള്ള നിരവധി സുഹൃത്തുക്കളെ ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

സാറയുടെ ഹിമാദ്രിയിൽ നിന്നുള്ള സുഹൃത്തായ സനമാണ് സഫ്ദറിനുശേഷം സംസാരിച്ചത്.

‘നൂറ്റഞ്ചാമത്തെ മുറി ഇപ്പോഴും അവളുടേതാണ്. സാറ ഏതു നിമിഷവും അവിടേക്ക് കയറിവരും എന്നതു പോലെയാണത്.

ഹിമാദ്രിയിലെ പുൽത്തകിടികളിൽ, അവിടെയാണ് സാറ പുസ്തകങ്ങളുമായി പഠിക്കാൻ ഇരിക്കാറുള്ളത്, ഞാൻ അവളെ തിരയുന്നു,' സനം വൈകാരികമായി പറഞ്ഞു.

ഞാൻ സമയം നോക്കി-അഞ്ചര. ഫയസ് ഇതുവരെ എത്തിയിട്ടില്ല. ക്ഷണക്കത്ത് അയച്ചതിനു പുറമേ സഫ്ദർ ഫയസിനെ നേരിട്ടു വിളിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വരാമെന്ന് ഫയസ് ഏറ്റിരുന്നതുമാണ്. എന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് സഫ്ദർ വിമാനത്താവളത്തിൽനിന്ന് ഫയസിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ കാര്യം അയച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദ്യം അർജുൻ വിഹാറിലെ വീട്ടിലേക്കു പോയി, അവിടത്തെ നാശനഷ്ടങ്ങൾ അയാൾ കാണണമെന്ന് ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചില്ല.

‘വിമാനത്താവളത്തിന് അടുത്തു തന്നെയാണ് വെസ്റ്റേൺ ഗ്രീൻസ്. നിങ്ങൾ നേരെ എന്റെ വീട്ടിലേക്ക് വരു. സൽമയും കുട്ടികളും ദുബായിലായിരിക്കുമ്പോൾ വീട്ടിലേക്ക് പോകുന്നതെന്തിനാണ്?’ സഫ്ദർ ഫയസിനോട് ഫോണിലൂടെ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ ശ്രീനഗർ-ഡൽഹി വിമാനത്തിന്റെ അപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ ഫോണിൽ പരിശോധിച്ചു. ഫയസിന്റെ വിമാനം വന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

‘അയാൾ വന്നില്ലേങ്കിലോ?’ സൗരഭ് എന്റെ ചെവിയിൽ പിറുപിറുത്തു.

ഞാൻ സമാധാനിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിൽ അവനെ നോക്കി തലയാട്ടി.

സനത്തിനു ശേഷം സഫ്ദർ രഘുവിനെ സംസാരിക്കാൻ വിളിച്ചു. ഞങ്ങളെ അഭിസംബോധന ചെയ്യാനായി രഘു എഴുന്നേറ്റു നിന്നയുടനെ, ഒരു ടൊയോട്ട ഫോർച്യൂണർ പുൽത്തകിടിയിലേക്കു വന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. ഫയസ് എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു!

ഫയസ് ഷൂസുകൾ ഊരിമാറ്റി മുറിയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ സൗരഭ് ആശ്വാസത്തോടെ നെടുവീർപ്പിട്ടു. അയാൾ സഫ്ദറിനെയും കുടുബത്തെയും ദൂരനിന്ന് കൈകൾ കൂപ്പി വണങ്ങി.

‘ഞാനെന്തു പറയാൻ?’ രഘു പറഞ്ഞു നിർത്തി. ഫയസ് മുറിയിലേക്കു വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവൻ കണ്ണട നേരെയാക്കി. ഫയസ് രഘുവിനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. അവൻ മറുപടിയായി ഒന്നു തലയാട്ടി. രഘു തന്റെ പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചു.

‘അവളുടെ അഭാവം ഏറ്റവും കൂടുതൽ അനുഭവപ്പെടുന്നത് എനിക്കാണ്. ശേഷിച്ച ജീവിതം ഒരാളുടെ കൂടെ കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ തീരുമാനിക്കുകയും അവൾ എന്നെന്നേക്കുമായി പോകുകയും ചെയ്താൽ ശേഷിച്ച ജീവിതം കൊണ്ട് നിങ്ങളെന്തു ചെയ്യും?’

പുരുഷന്മാരുടെ വിഭാഗത്തിലെ ഒരു മൂലയിൽ ഫയസ് ഇരുന്നു. രഘു സംസാരം തുടരുമ്പോൾ ഫയസ് സന്ദേശങ്ങൾ പരിശോധിക്കാനായി ഫോൺ തുറന്നു.

‘ഞാൻ തകർന്നു പോയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അതിനോട് പൊരുത്തപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. ചിന്തിക്കാൻ സമയമില്ലാത്ത വിധം ഞാൻ ജോലിയിൽ മുഴുകുകയാണ്. പക്ഷേ, ഈ സഹനത്തിൽ ഞാൻ തനിച്ചല്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. നിങ്ങളെല്ലാവരും ഇവിടെയുണ്ട്, സാറയുടെ അച്ഛനമ്മമാർ, അവളുടെ മുത്തശ്ശി, അവളുടെ കൂട്ടുകാർ ... എന്റെ വേദനയാണ് ഏറ്റവും വലുതെന്ന് ഞാനെങ്ങനെ പറയും? നിങ്ങളെല്ലാവരും ഈ നഷ്ടം സഹിക്കുകയും ഇപ്പോഴും വേദനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മൾ ഇനിയൊരിക്കലും പഴയതു പോലെയാകില്ല.’

ഫയസ് ഫോണിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. കണ്ണീരടക്കാൻ പാടുപെട്ട് രഘു സംസാരം നിർത്തി. സാറയുടെ ഇളയ മച്ചുനന്മാരിലൊരാൾ അവൻ ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളം കൊടുത്തു. രഘു അതൊന്നു മൊത്തുകയും സംസാരം തുടരുകയും ചെയ്തു: ‘സാറയെ പോലെ ദയാലുവും ഉദാരവതിയും

സ്നേഹവതിയും നന്മയുള്ളവളുമായ ഒരാളെ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. എനിക്ക് സംഭവിച്ച ഏറ്റവും നല്ല കാര്യമാണ് അവൾ. ഞാൻ ജീവിതത്തിൽ നേടിയതെന്തായാലും, അതെല്ലാം അവളുടെ പ്രേത്സാഹനമാണ്. അവളുണ്ടായിരുന്ന കാലത്തെ പോലെയാകില്ല ഇനിയൊരിക്കലും ഞാൻ. അവൾ എവിടെയായിരുന്നാലും ഞാനവളോട് പറയാനാഗ്രഹിക്കുന്നു- ഞാൻ നിന്നോട് കൃതജ്ഞതയുള്ളവനാണ്. നിന്നിൽ നിന്ന് ഞാൻ പഠിച്ച എല്ലാ നന്മകൾക്കും എല്ലാ ഓർമ്മകൾക്കും. നിന്റെ ആത്മാവിനെ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.'

രഘു സംസാരം അവസാനിപ്പിച്ചു. ദുഃഖത്താൽ മതിമറന്ന്, കണ്ണുകളടച്ച് അവൻ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. സനം അവനെ തോളത്തു കയ്യിട്ട് ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും തിരികെ കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്തു.

ഏതാനും ബന്ധുക്കൾ സംസാരിച്ചതിനുശേഷം ഒരു മൗലവി പ്രാർത്ഥന ഉരുവിട്ടു. അതോടെ പ്രാർത്ഥനായോഗത്തിന് അവസാനമായി. പോകുന്നതിന് മുമ്പ് ഓരോരുത്തരും വ്യക്തിപരമായ ആദരാഞ്ജലികൾ സഫ്ദറിനോട് പറയാൻ മുന്നോട്ടു വന്നു.

ഏഴുമണിയായപ്പോഴേക്കും ഒരു പിടി സന്ദർശകർ മാത്രം അവശേഷിച്ചു. ഫയസ് സഫ്ദറിനെ ആലിംഗനം ചെയ്യാൻ വന്നു.

‘അങ്കിൾ, ഞാനും പോകാൻ തുടങ്ങുകയാണ്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

‘ഇല്ലില്ല! ഇത്രയും ദൂരത്തു നിന്നാണ് നീ വന്നത്. അത്താഴം കഴിച്ച് പോകാം,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘അങ്കിൾ, ഞാൻ പറഞ്ഞല്ലോ. വാർഷികസൈനികാഭ്യാസം തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. എന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥൻ ഒരു ദിവസത്തേക്ക്

മാത്രമാണ് അവധി അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതും സഹതാപത്തിന്റെ ആനുകൂല്യത്തിൽ.'

‘ആയിരിക്കാം. പക്ഷേ, നിന്റെ ഫ്ളൈറ്റ് നാളെയാണ്...’

സഫ്ദറിന് മനോവ്യഥയുണ്ടായതുപോലെ തോന്നി. ‘ഇതും വീടല്ലേ? എന്റെ കുട്ടികളോടൊത്ത് ഇപ്പോഴും അത്താഴം കഴിക്കാനാകുമെന്ന തോന്നൽ നിലനിർത്താനെങ്കിലും എന്നെ അനുവദിക്കൂ.’ അയാൾ രഘുവിനു നേരെ തിരിഞ്ഞു. ‘രഘു, ദയവായി, നിങ്ങളും അത്താഴത്തിന് നിൽക്കൂ.’

‘തീർച്ചയായും, അങ്കിൾ,’ രഘു മര്യാദയോടെ പറഞ്ഞു.

‘കേശവ്, സൗരഭ്, നിങ്ങളും. സനം, നിങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാരോടും അത്താഴം കഴിച്ച് പോകാമെന്നു പറയൂ. നിങ്ങൾ സൈനബിനു കൂട്ടാകും.’

സനം സമ്മതഭാവത്തോടെ തലയാട്ടി.

‘കുട്ടികളേ, വരൂ, നമുക്കൊരുമിച്ച് അത്താഴം കഴിക്കാം,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

സഫ്ദർ ലോണിന്റെ തീൻമുറി, ഓരോ തവണ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴും എന്നിൽ മതിപ്പുണ്ടാക്കി. കൊത്തുപണികൾ നിറഞ്ഞ, പതിനെട്ടു പേർക്കിരിക്കാവുന്ന തീൻമേശയിൽ ഇന്നു രാത്രി അഞ്ച് അതിഥികൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. തീൻമേശയുടെ തലപ്പത്ത് പതിവു പോലെ സഫ്ദർ ഇരുന്നു. രഘുവും ഫയസും ഇടതു വശത്തും ഞാനും സൗരഭും വലതു വശത്തും ഇരുന്നു.

ഞാൻ ഫോൺ എന്റെ മടിയിൽ വെച്ചു. ഞാൻ ഇൻസ്പെക്ടർ റാണയ്ക്ക് ഒരു സന്ദേശമെഴുതി.

‘തയ്യാറാണോ?’

‘തീർച്ചയായും. ഇതെന്താണു കാര്യമെന്ന് നിങ്ങൾ ഇനിയെങ്കിലും പറയാമോ?’ അയാൾ മറുപടി അയച്ചു. ഒരു അടിയന്തിര കാര്യത്തിന് തയ്യാറായി നിൽക്കാൻ ഞാൻ റാണയോട് പറഞ്ഞിരുന്നു.

‘നിങ്ങൾ വെസ്റ്റേൺ ഗ്രീൻസിൽ നിന്ന് എത്ര ദൂരെയാണ്?’ ഞാൻ തിരികെ സന്ദേശമയച്ചു.

‘ഞാൻ ഹുവാസ് ഖാസിലാണ്. ഏകദേശം നാല്പതു മിനിറ്റ് അകലെ.’

‘ശരി. നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ പുറപ്പെടാം. 238, വെസ്റ്റേൺ ഗ്രീൻസ്.’

‘അത് സാറയുടെ അച്ഛനമ്മമാരുടെ വീടല്ലേ?’

‘അതെ. ഏതാനും പൊലീസുകാരെയും കൂടെ കൂട്ടണം. ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് അവളുടെ കൊലയാളിയെ തരാം, തെളിവു സഹിതം.’

‘എന്ത്? ആരാണത്? എങ്ങനെ? നിങ്ങൾക്കുറപ്പാണോ?’ അയാൾ മറുപടി അയച്ചു.

‘ഇവിടെ വന്ന് നിങ്ങളുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്തൂ.’

ഞാൻ ഫോണിൽ നിന്ന് തലയുയർത്തി. സഫ്ദർ എന്ന നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘ഈ തലമുറ ഫോണുകളോട് ഒട്ടിയിരിക്കുകയാണ്. സാറ പോലും അങ്ങനെയായിരുന്നു.’

‘ക്ഷമിക്കണം, അങ്കിൾ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എന്റെ അമ്മ ഞാൻ ആഹാരം കഴിച്ചോ എന്നന്വേഷിച്ചതാണ്.’

‘അച്ഛനമ്മമാരെ പോലെ നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കാൻ മറ്റാർക്കുമാകില്ല,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

രണ്ടു പരിചാരകർ ആഹാരം നിറഞ്ഞ രണ്ടു താമ്പാളങ്ങളോടെ തീൻമുറിയിലേക്ക് വന്നു. അവർ ഓരോ വിഭവവും-മഞ്ഞപ്പരിപ്പ്, ഫുൽക്കകൾ, ഗോബി ആലു, ചിക്കൻ സൂപ്പ്, റായ്ത-മേശയിൽവെച്ചു. സാധാരണ വിളമ്പാറുള്ള സമൃദ്ധമായ സദ്യകൾക്ക് പകരം വിഷാദമയമായ അവസരത്തിനു യോജിക്കുന്നതും ലളിതവുമായ ആഹാരമാണ് ലോൺ കുടുംബം തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നത്. പരിചാരകർ ഓരോ വിഭവവും ഞങ്ങളുടെ പിഞ്ഞാണങ്ങളിലേക്ക് വിളമ്പിത്തന്നു.

‘ഞാനും കഴിഞ്ഞ വർഷം ഫേസ്ബുക്കിൽ ചേർന്നു. ഇപ്പോളവർ പറയുന്നത് ഞാൻ ഇൻസ്റ്റന്റ് ഗ്രാമിലും ചേരണമെന്നാണ്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘ഇൻസ്റ്റഗ്രാം,’ സൗരഭ് സഫ്ദറിനെ തിരുത്തി.

‘അതെ, അതുതന്നെ. അത് വളരെ ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. വേറെ എന്തിലേക്കിലും ഞാൻ ചേരേണ്ടതുണ്ടോ?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘സൗരഭിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു ആപ്പുണ്ട്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘പുതിയ കൂട്ടുകാരെ കണ്ടെത്താൻ അവനെ സഹായിക്കുന്ന ഒന്ന്.’

‘ഏതാണത്?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘ഒന്നുമില്ല,’ സൗരഭ് മേശക്കടിയിൽ എന്നെ ചവിട്ടി.

‘ആപ്പുകളാണിപ്പോൾ ലോകം ഭരിക്കുന്നത്,’ രഘു പറഞ്ഞു. ‘ഫേസ് ബുക്കിന്റേതാണ് ഇൻസ്റ്റഗ്രാമും.’

‘ആണോ?’ അതിശയത്തോടെ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘അതെ, വാട്ട്സാപ്പും,’ രഘു പറഞ്ഞു. അവൻ ഹോസ്റ്റലിൽ ചെയ്യാറുള്ളതു പോലെ ചോറും പരിപ്പും വെറുംകൈ കൊണ്ട് കഴിച്ചു.

‘എനിക്ക് വാട്ട്സാപ്പ് ഇഷ്ടമാണ്,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.
‘ദൂരെയുള്ളവരുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്താൻ അത് സഹായിക്കുന്നു.’

പരിചാരകർ ആഹാരം വിളമ്പിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

‘പോകുമ്പോൾ വാതിലടച്ചേക്കൂ,’ സഫ്ദർ അവരോട് പറഞ്ഞു.

അമ്പരന്നു പോയെങ്കിലും പുഞ്ചിരിയോടെ ഫയസ് സഫ്ദറിനെ നോക്കി.

‘ക്ഷമിക്കണം, നമുക്ക് സാറയുടെ കേസ് ചർച്ച ചെയ്യാമെന്നു വിചാരിച്ചു,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു. ‘അത് വേറാരും കേൾക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.’

ചപ്പാത്തി മുറിച്ച് ദാലിൽ മുക്കിക്കൊണ്ട് ഫയസ് തലയാട്ടി.

‘കാവൽക്കാരന്റെ വിചാരണ താമസിയാതെ ആരംഭിക്കുമോ?’ ഫയസ് ചോദിച്ചു.

‘കാവൽക്കാരനല്ല അതു ചെയ്തത്,’ ശാന്തമായ സ്വരത്തിൽ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘അയാളതു ചെയ്തിട്ടില്ലേ?’ ഫയസ് ചോദിച്ചു. ചപ്പാത്തിത്തുണ്ട് അയാളുടെ വായിലേക്കുള്ള വഴിമധ്യത്തിൽ നിന്നുപോയി.

‘ഇല്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ കത്തിയും മുളളും മേശപ്പുറത്ത് വെച്ചു.

‘നിങ്ങൾക്കുറപ്പാണോ? അത് ലക്ഷ്മണല്ലേ? പൊലീസ് അങ്ങനെയാണല്ലോ ടിവിയിൽ പറഞ്ഞത്!’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘എനിക്കുറപ്പാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘യഥാർത്ഥത്തിൽ, ആരാണ് കൊലയാളിയെന്നു പോലും എനിക്കറിയാം.’

എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുകൾ ഫയസിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. അയാളുടെ ചപ്പാത്തി പിടിച്ച കൈ വിറച്ചു.

‘എല്ലാവരും എന്തിനാണ് എന്നെയിങ്ങനെ നോക്കുന്നത്?’ ഫയസ് ചോദിച്ചു.

‘വഞ്ചകൻ! ഞാൻ നിന്നെ ഒരു മകനെ പോലെ കണക്കാക്കി,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങളെന്താണീ പറയുന്നത്, അങ്കിൾ?’ ഫയസ് ചോദിച്ചു.

സഫ്ദർ ചെന്നിയിൽ കൈ കൊണ്ട് അമർത്തിപ്പിടിച്ചു.

അയാൾ പറഞ്ഞു, ‘തുടരു, കേശവ്.’

‘ക്യാപ്റ്റൻ ഫയസ് ഖാൻ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കൂ.’

‘ഏഹ്?’ ആദ്യമൊന്നു സംശയിച്ചെങ്കിലും ഫയസ് ചോദിച്ചു. സഫ്ദർ അയാളെ തുറിച്ചു നോക്കി. ഫയസ് എഴുന്നേറ്റു നിന്നു.

‘എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ സഹായം വേണം.’

‘എന്ത്?’ ഫയസ് ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ കരുത്ത് ആവശ്യമുണ്ട്. കൊലയാളി രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ.’

സൗരഭും രഘുവും സഫ്ദറും അന്ധാളിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത്-’ സഫ്ദർ പറയാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും ഞാനത് തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘അങ്കിൾ, ഞാൻ ആവശ്യത്തിലധികം പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. കൊലയാളി തന്നെ നമ്മളോട് സത്യം പറയാനുള്ള നേരമാണിത്.’

തീൻമേശയിലിരുന്ന എല്ലാവരും ആശയക്കുഴപ്പത്തിലകപ്പെട്ടതു പോലെ പരസ്പരം നോക്കി.

‘എനിക്കു പറയാനുള്ളത് ഇതു മാത്രമാണ്-2018, ഫെബ്രുവരി 8, 6ഇ766,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നീയെന്താണീ പറയുന്നത്, ഭായ്? ഇതല്ലല്ലോ നമ്മൾ-’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ഒരു മിനിറ്റ്, സൗരഭ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എന്റെ കയ്യിൽ വിമാനത്താവളത്തിലെ സിസിടിവി ദൃശ്യങ്ങളുണ്ട്. ഏറ്റെടുക്കുകയാണ് നല്ലത്, അല്ലെങ്കിൽ...’

രഘു കിരുകിരുശബ്ദത്തോടെ കസേര പുറകിലേക്ക് തള്ളിമാറ്റുകയും എഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്തു.

‘എനിക്ക് ശുചിമുറിയിലേക്ക് പോകണം, ഇപ്പോൾ വരാം,’ രഘു പറഞ്ഞു.

‘ക്യാപ്റ്റൻ ഫയസ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ രഘുവിന്റെ നേരെ കണ്ണുകളുരുട്ടി. ആ പട്ടാള കമാന്റോ ഒരൊറ്റ നിമിഷത്തിൽ എന്റെ സന്ദേശം മനസ്സിലാക്കി. അയാൾ ക്ഷണനേരം കൊണ്ട് ഇരിപ്പിടത്തിൽ നിന്ന് ചാടിയെഴുന്നേൽക്കുകയും രഘുവിനെ കരുത്തുള്ള കൈകൾ കൊണ്ട് പുറകിൽനിന്ന് കടന്നുപിടിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘നീ എവിടെയും പോകുന്നില്ല,’ കരുത്തുള്ള മാംസപേശികൾ തുടിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘ഏയ്, എനിക്ക് ശുചിമുറി ഒന്നുപയോഗിക്കണം,’ സ്വതന്ത്രമായ കൈ കൊണ്ട് കണ്ണട നേരെയാക്കി രഘു പറഞ്ഞു.

‘ഇല്ല, നീ പോകില്ല. ഇരിക്ക്, രഘു. എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് എല്ലാവരോടും പറയ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു

ഫയസ് രഘുവിനെ സ്വതന്ത്രനാക്കി. രഘു വീണ്ടും ഇരുന്നു.

‘എന്താണു സംഭവിച്ചത്?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘ഭായ്, എന്താണിത്?’ സൗരഭ് എന്നെ നോക്കി.

‘അയാൾ ഹൈദരാബാദിലായിരുന്നു!’ സഫ്ദർ ആശ്ചര്യത്തോടെ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ രഘുവിന്റെ നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു.

‘ഈ ആശയക്കുഴപ്പം ഒന്നവസാനിപ്പിക്കാമോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

അധ്യായം 28

രഘു പറയുന്നു:

എനിക്കറിയാം-ഞാനെന്നു തന്നെ പറഞ്ഞാലും നിങ്ങളെന്ന ചീത്ത മനുഷ്യനായി തന്നെ വിലയിരുത്തും. ഞാനാണ് ഈ കഥയിലെ പ്രതിനായകൻ, അതിപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. ഞാൻ നിങ്ങളുടെയാരുടെയും സഹതാപം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും ഞാനവളെ കൊന്നല്ലോ. ഒരു സന്യാഹാരി, 'ഭോണ്ടു' എന്ന് ഇരട്ടപ്പേരുള്ള തമിഴ് ബ്രാഹ്മണപ്പയ്യൻ ഒരാളെ ശരിക്കും കൊലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ആ കുറ്റത്തിൽ നിന്ന് ഏതാണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ടെങ്കിലും! സംശയിക്കാനായി നിരവധി മുസ്ലീങ്ങൾ ചുറ്റിനുമുള്ളപ്പോൾ ഒരു തമിഴ് ബ്രാഹ്മണനെ ആരും അക്കാത്യത്തിൽ പരിഗണിക്കുക പോലുമില്ല. മുൻവിധികൾ, ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുന്നു, ചിലപ്പോൾ അതിശയകരമായി ഉപയോഗിക്കാനാകും.

ഞാനെന്റെ വെറും കൈകൾ കൊണ്ടാണതു ചെയ്തത്. ആ രാത്രി ഞാൻ ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നുണ്ട്. അവൾ ഉറങ്ങിപ്പോയിരുന്നു. ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഒരാളോട് അതു ചെയ്യാൻ കൂടുതൽ എളുപ്പമാണ്. അവരുടെ ഓക്സിജൻ വിതരണം മുറിച്ചു കളയാൻ നിങ്ങൾക്ക് മികച്ച തുടക്കം കിട്ടും. ഉറങ്ങുമ്പോൾ അവർ സംഭവിക്കുന്നതെന്താണെന്നു പോലും മൂപ്പതു നിമിഷത്തേക്ക് തിരിച്ചറിയില്ല. അതിനുശേഷം അവർ ഉണരും. എന്താണു സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ അവർ ശ്രമിക്കുകയും പരിഭ്രമിക്കുകയും ചെയ്യും. പരിഭ്രമം അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവസ്ഥ മോശമാക്കുന്നു. അവർ പരിഭ്രമത്താൽ കൈകാലിട്ടടിക്കുകയും ഊർജ്ജവും പരിമിതമായ ഓക്സിജനും പാഴാക്കുകയും ചെയ്യും. സാറയും പരിഭ്രമിച്ചു. അവളുടെ കിളിയെ പോലുള്ള ശരീരം എന്റെ പിടുത്തത്തെ, ഞാനവളുടെ കഴുത്തിൽ വലംകൈ കൊണ്ട് ചുറ്റിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. കൂടഞ്ഞെറിയാൻ ശ്രമിച്ചു. അവളുടെ ഓക്സിജൻ ഒഴിഞ്ഞു പോയ ശ്വാസകോശം ഓരോ നിമിഷവും

ദൂർബലമായി. എന്നെ കൂടഞ്ഞെറിയാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ അവളുടെ കഴുത്തിലെ പിടുത്തം മുറുക്കി. എന്റെ ഒടിവു പറ്റിയ കൈയിൽ അടിക്കാനും അവൾ ശ്രമിച്ചു. അതൊരു മാറ്റവുമുണ്ടാക്കിയില്ല.

എന്റെ വാച്ചിൽ സമയം നോക്കിയത് എനിക്കോർമ്മയുണ്ട്. ഒരു മിനിറ്റും പത്തു നിമിഷവും കഴിഞ്ഞുപോയിരുന്നു. നിങ്ങൾ രസകരമായ കാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ സമയം പറന്നു പോകുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങൾ ആരുടെയെങ്കിലും കഴുത്തു തെരികുകയാണെങ്കിൽ അതിഴയുന്നു. ഇതെങ്ങനെ ചെയ്യാമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് നിരവധി ലേഖനങ്ങൾ ഞാൻ ഇന്റർനെറ്റിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരാൾ മരിക്കാൻ ഏഴുമിനിറ്റു വരെ എടുക്കുമെന്നാണ് അതെല്ലാം പറയുന്നത്. ഏഴുമിനിറ്റെന്നാൽ നാനൂറ്റിരുപതു സെക്കന്റാണ്.

‘ശരി, ഇത്രയധികം വിറയ്ക്കുന്നത് നിർത്തൂ, സാറ. അതെന്ന ഭയപ്പെടുത്തുന്നു,’ ഞാൻ അവളോട് പറഞ്ഞത് ഓർക്കുന്നുണ്ട്.

അവൾ ഊർജ്ജം കളയാതെ സൂക്ഷിച്ചു വെക്കേണ്ടതായിരുന്നു. പൊരുതുന്നതിനു പകരം അവൾ കഴുത്തിലെ പേശികൾ മുറുകേണ്ടതായിരുന്നു. അപ്പോൾ അവളുടെ ശ്വാസനാളിയും രക്തവാഹിനിക്കുഴലുകളും അത്രത്തോളം തെരുങ്ങുമായിരുന്നില്ല. തീർച്ചയായും അവൾക്ക് അതൊന്നും അറിയുമായിരുന്നില്ല. എന്റെ പാവം സുന്ദരി സാറ! എന്നേക്കാൾ സൗന്ദര്യമുള്ളവളായിരുന്നെങ്കിലും എന്റെയത്ര മിടുക്കിയായിരുന്നില്ല.

ഞാൻ ഉൾവലിഞ്ഞവനാണ്. ഞാൻ തലയ്ക്കുള്ളിൽ ചിന്തിക്കുകയും അനുഭവിക്കുകയും കാര്യങ്ങൾ പറയുകയും ചെയ്യുന്നവനാണ്. ചിലപ്പോൾ ഞാനവയൊന്നും തന്നെ വാക്കുകളിലൂടെ പ്രകടിപ്പിച്ചെന്നു വരില്ല. അവൾ പ്രാണവായുവിനുവേണ്ടി പിടയുമ്പോൾ ആ അവസാനത്തെ നിമിഷങ്ങളിൽ ഞാൻ അവളുമായി സമ്പൂർണ്ണമായ മാനസികസംഭാഷണത്തിലേർപ്പെട്ടതായി ഞാനോർക്കുന്നു.

ക്ഷമിക്കണം, സാറ, ഞാൻ കേക്ക് കൊണ്ടു വന്നിട്ടില്ല. എനിക്ക് അത്രയും സാധനങ്ങൾ കൊണ്ടു വരാനാകുമായിരുന്നില്ല. നിന്റെ മുറിയിലേക്കെത്താൻ ആ നശിച്ച മരം കയറണമല്ലോ. നിനക്കും നിന്റെ മുൻകാമുകനും ഇത്തരം ശിലായുഗകാര്യങ്ങൾ കാല്പനികമായി തോന്നാം. അത് ബാലിശമാണെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ഞാനത് ചെയ്തെങ്കിലും. നോക്ക്, ഞാൻ ആണത്തം കുറവുള്ളവനാണെന്ന് നിനക്ക് തോന്നരുത്. നൂറു പേരുള്ള ഒരു കമ്പനി ഞാൻ നടത്തുന്നു എന്നത് കാര്യമല്ല. നിനക്ക് ലോകത്തിൽ ഒരാൾക്കും തരാനാകാത്തത് എനിക്ക് തരാനാകുമെന്നതും. ഞാൻ നിനക്ക് എന്റെ കമ്പനിയിൽ ഓഹരിവിഹിതം പോലും തന്നു. പക്ഷേ, നിന്റെ മുറിയിലെത്താൻ ഒരു മരത്തിൽ കയറിയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ അപ്പോഴും ആണത്തമില്ലാത്ത, പേടിച്ചുരണ്ട ഭോണ്ടുവാൻ. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ നോക്ക്, ഭോണ്ടുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു മോശമല്ല, അല്ലേ?

ഞാൻ ഇതിനുവേണ്ടി ഒരു മാസത്തോളം കയ്യിലെയും തുടയിലെയും മാംസപേശികൾ ഉരുട്ടിയെടുത്തു. ഒറ്റക്കെ കൊണ്ട് മരം കയറാനും എനിക്ക് അഭ്യസിക്കണമായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് ഇന്നെനിക്ക് ഒടിഞ്ഞ കയ്യുകൊണ്ട് മരം കേറാൻ കഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടാകാം ഇന്നെന്റെ മുറുക്കിപ്പിടുത്തം ഇത്രയും നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. നീയിപ്പോൾ പൊരുതുന്നതിന്റെ ഊക്ക് കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിന്റെ ശ്വാസകോശത്തിന് കാര്യം മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്. എത്ര തന്നെ ശ്രമിച്ചാലും ഓക്സിജൻ കിട്ടില്ലെന്ന കാര്യം! വെള്ളത്തിനു പുറത്തു വീണ മീനിനെപ്പോലെ. നിന്റെ ഉടൽ ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ വിറച്ചതിനുശേഷം തോൽവി സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. നിനക്ക് മീൻ തിന്നാൻ ഇഷ്ടമാണ്, അല്ലേ സാറാ? മറ്റു ജീവികളേയോ? മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവയ്ക്കും ഇങ്ങനെയാണ് തോന്നുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ സന്യാഹാരിയായിരിക്കുന്നത്. ഭീരുവായതു കൊണ്ടല്ല.

നിന്നെ കൊല്ലണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല.
ഞാനത്തരക്കാരുമല്ലെന്ന് നിനക്കറിയാം. എനിക്ക് തർക്കങ്ങൾ
പോലും ഇഷ്ടമല്ല, പിന്നെയോ അക്രമം? കേശവ്
വിളിക്കാറുള്ളത് ഓർമ്മയുണ്ടോ? അവൻ എന്നെ
പ്രകോപിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. ഞാൻ ഒരിക്കലും ആ ഇരയിൽ
കൊത്തിയില്ല. എടുത്തുചാടി യാതൊന്നും
പ്രവർത്തിക്കുന്നവനുമല്ല ഞാൻ. എന്റെ മനസ്സിൽ അസൂയയും
ദേഷ്യവുമില്ല. അല്ല, ഒരിക്കലും അങ്ങനെയല്ല. ഉൾപ്രേരണയുടെ
പുറത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നത് വിഡ്ഢികളാണ്. ഞാൻ, രഘു
വെങ്കടേഷ്, ഒരു വിഡ്ഢിയല്ല. ഞാൻ വിരുപനാകാം,
കോമാളിയാകാം, ചീനച്ചട്ടി പോലെ കറുത്തവനാകാം,
കണ്ണടക്കാരനാകാം, വിരുപരായ കുട്ടികളെയുണ്ടാക്കാൻ
പോകുന്ന അച്ഛനാകാം (എന്റെ വാക്കുകളല്ല), പേടിച്ചരണ്ട
ഭോണ്ടുവാകാം. പക്ഷേ, ഞാനൊരു മണ്ടനല്ല. ആഴ്ചകളോളം
ഞാനിതിനെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണം നടത്തുകയും ആസൂത്രണം
ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. എന്റെ പദ്ധതിയനുസരിച്ച്, പൊലീസും
അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെ കൊലയാളിയെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങുന്ന
ഏതൊരു മണ്ടനും എന്നെന്നേക്കും വട്ടം
കറങ്ങിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. ഓ, ഇത് തെളിയിക്കാൻ ഉഴന്നു
നടക്കുകയും നിരാശയാൽ മരിക്കുകയും ചെയ്യാൻ പോകുന്ന
എല്ലാം തികഞ്ഞ ഒരു മണ്ടനെ എനിക്കറിയാം. സാരാ,
ഇക്കാര്യത്തിൽ നിനക്കെന്നെ ചൊല്ലി അഭിമാനിക്കാം. നിന്നെ
ഇപ്പോൾ വെറുതെ വിടണമെന്നു പോലും ഞാൻ ആശിക്കുന്നുണ്ട്.
എന്റെ അത്യുജ്ജ്വലമായ പദ്ധതിയെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് നിന്നോടു
പറയണമെന്നുണ്ട്. എന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെ ചൊല്ലി നിനക്ക്
മതിപ്പു തോന്നണമെന്നും. നിന്റെ പ്രശംസാവാക്കുകൾ എനിക്ക്
കേൾക്കണമെന്നുണ്ട്. ശരി, രണ്ടു മിനിറ്റുകൾ മാത്രം.

നീ അനക്കം നിറുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതൊരു നല്ല ലക്ഷണമാണ്.
തീർച്ചയായും ഇപ്പോഴും നീ മരിച്ചിട്ടുണ്ടാകില്ല, ബോധം നശിച്ചു
കാണുമെങ്കിലും. ഏതാണ് ആദ്യം പ്രവർത്തിച്ചതെന്ന്
എനിക്കറിയില്ല. ഞാൻ നിന്റെ രക്തവാഹിനിക്കുഴലുകൾ
തെരയുകയുണ്ട്. അത് നിന്റെ തലച്ചോറിലേക്കുള്ള

രക്തപ്രവാഹം തടയും. ഞാൻ നിന്റെ ശ്വാസനാളിയെ അമർത്തുന്നുമുണ്ട്. അപ്പോൾ നിന്റെ ശ്വാസകോശത്തിന് ഓക്സിജൻ കിട്ടില്ല. ചിലപ്പോൾ ഈ രണ്ടുകാര്യങ്ങളും ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടാകാം. ജീവശാസ്ത്രം ഒരിക്കലും എന്റെ വിഷയമായിരുന്നില്ല. സാങ്കേതികവിദ്യയായിരുന്നു എനിക്ക് എല്ലായ്പ്പോഴും ഇഷ്ടം. ഇനി ഒരു മിനിറ്റു കൂടി മാത്രം.

ഇന്നു രാത്രി ശാരീരികസ്ഥത്തിലേർപ്പെടാൻ നീ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അവസാനത്തെ തവണ ഞാനും അതാഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഞാൻ വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. നിനക്ക് അത്ഭുതമായി. നോക്ക്, എനിക്ക് നേരമില്ല. മാത്രവുമല്ല, ഒരടയാളവും അവശേഷിപ്പിക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അതിരിക്കട്ടെ, എനിക്ക് നിന്നോട് ചോദിക്കാനുള്ള അവസരം കിട്ടിയില്ല. അയാളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഞാൻ എങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നു? ഞാനൊരു വിത്തുകാളയല്ല. എനിക്ക് സിക്സ് പാക്കോ ആറടി ഉയരമുള്ള ശരീരമോ ഇല്ല. ആറിഞ്ചുള്ള, നിനക്കറിയാമല്ലോ എന്താണ് ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന്, അതു പോലുമില്ല. അയാളുടേത് വലുതാണോ? ഞാൻ അതിനെക്കുറിച്ചെല്ലാം എന്തിനാണ് ഇപ്പോൾ ആലോചിക്കുന്നതെന്ന് അറിയില്ല. ശരി, ഏഴു മിനിറ്റു കഴിഞ്ഞു. വിട, സാറാ.

എന്റെ പിടുത്തം അഴച്ചത് എനിക്കൊർമ്മയുണ്ട്. ചതവുകൾ അവളുടെ കഴുത്തിൽ അരോചകവും അമിതവലിപ്പമുള്ളതുമായ, ഒരു കൂട്ടം സ്നേഹക്കടികൾ പോലെ തിണർത്തു കിടന്നു. ഞാനവളുടെ ശരീരം കിടക്കയുടെ നടുവിലേക്ക് കിടത്തുകയും കിടക്കവിളക്ക് തെളിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഞാൻ പുലർച്ചക്ക് 1:50-നാണ് അവളുടെ മുറിയിലേക്കു വന്നത്. ഞാൻ സമയം നോക്കി. 2:45 ആയിട്ടുണ്ട്. അമ്പത്തിയഞ്ച് മിനിറ്റു കൊണ്ടുള്ള എന്റെ നേട്ടത്തിൽ ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ അഭിനന്ദിച്ചു. ഞാൻ ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ചാറ്റു ചെയ്യുകയും

ഉറങ്ങിയതായി അഭിനയിക്കുകയും കൊല നടത്തുകയും ചെയ്തു. എല്ലാം ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ. ഞാൻ മിടുക്കൻ മാത്രമല്ല, അസാധാരണമായ കാര്യശേഷിയുള്ളവനുമാണ്.

എന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകളനുസരിച്ച് ഞാൻ 3:30-ന് ഇവിടം വിട്ടു പോകേണ്ടതുണ്ട്. പക്ഷേ, അതിനു മുമ്പ് കുറച്ചു കാര്യങ്ങൾ കൂടി ചെയ്തു തീർക്കാനുണ്ട്. ആദ്യം ഞാൻ സാറയുടെ ഐഫോൺ കയ്യിലെടുത്തു. അവളുടെ തള്ളവിരൽ പതിപ്പിച്ച് ആദ്യശ്രമത്തിൽ തന്നെ ഞാനതു തുറന്നു. അവളുടെ വിരലുകൾ മഞ്ഞുപരലുകൾ പോലെ തണുത്തിരുന്നു.

വിശ്വസ്തനായ പട്ടിക്കൂട്ടിയെ പോലെ പ്രതികരിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പുള്ള ഒരാൾക്ക് ഞാൻ സന്ദേശമയച്ചു. ഞാൻ കേശവ് രാജ്പുരോഹിതുമായി ചാറ്റ് ആരംഭിച്ചു. തടിയൻ കൂട്ടുകാരന്റെ കൂടെയുള്ള മണ്ടൻ ചിത്രമാണ് അയാളുടെ പ്രൊഫൈലിലുള്ളത്. ഞാൻ അവന് ഒരു സന്ദേശമയച്ചു.

‘അപ്പോൾ നീ എനിക്ക് ഇനി ആശംസകൾ നേരുക പോലും ചെയ്യില്ലേ?’

അവൻ പ്രതികരിച്ചില്ല. ഞാൻ വീണ്ടുമൊരു സന്ദേശമയച്ചു.

‘ഇന്നെന്റെ പിറന്നാളാണ്. നിനക്കത് ഓർമ്മയുണ്ടാകുമെന്ന് ഞാൻ ആശിക്കുന്നു.’

കേശവിന്റെ മറുപടിക്കു വേണ്ടി കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ കിടക്ക വീണ്ടും നേരെയൊക്കി. ഞാൻ സാറയെ വശം ചെരിച്ചു കിടത്തുകയും കിടക്കവിരി മാറ്റുകയും ചെയ്തു. അവളുടെ അലമാരയിൽ എപ്പോഴും കഴുകിവെച്ച വിരികളുണ്ടാകാറുണ്ട്. ഞാൻ മുഷിഞ്ഞ കിടക്കവിരി ചുരുട്ടി എന്റെ സഞ്ചിയിൽ തിരുകിവെച്ചു. ഞാൻ വീണ്ടും ഫോണെടുത്തു. സന്ദേശങ്ങളിലിപ്പോൾ ഇരട്ട നീലശരിയടയാളങ്ങളുണ്ട്, അവൻ ഓൺലൈനിലുണ്ട്. എനിക്കറിയാമായിരുന്നു! വിരഹിയായ ആ മണ്ടന് സാറയുടെ പിറന്നാൾ ദിവസം ഉറങ്ങാനാകില്ലെന്ന്

എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഞാനവൻ മറ്റൊരു കൂട്ടം സന്ദേശങ്ങൾ കൂടി അയച്ചു.

‘ആശംസകൾ കാണാഞ്ഞപ്പോൾ അല്പം അമ്പരന്നു പോയി.’

‘എന്തായാലും. ഞാനെന്തുകൊണ്ടാണ് നിന്നെ കുറിച്ച് ആലോചിച്ചതെന്ന് അറിയില്ല.’

‘നീ തിരക്കിലാണെന്ന് ഞാനുഹിക്കുന്നു.’

അവൻ മറുപടി അയച്ചില്ല. ഞാൻ സമയം നോക്കി. ഇരുപതു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ എനിക്ക് പോകേണ്ടതുണ്ട്. വേഗേ വഴിയില്ലാതെ ഞാൻ കുറേക്കൂടി സന്ദേശങ്ങളയച്ചു.

‘നീ അവിടെയുണ്ടോ?’

‘എനിക്ക് നിന്നെയോർത്ത് നഷ്ടബോധം തോന്നുന്നു.’

ഒരു മിനിറ്റിനുശേഷം, അവൻ ടൈപ്പു ചെയ്യുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു.

‘അതിശയകരം, നേരായും?’ അവൻ മറുപടി അയച്ചു.

‘ഒന്നാന്തരം! മീൻ ഇരയിൽ കൊത്തുന്നുണ്ട്,’ ഞാൻ എന്നോടു തന്നെ പറഞ്ഞു. പത്തു മിനിറ്റു നീണ്ട പഞ്ചാരച്ചവറിനുശേഷം അവൻ സാറയെ മുറിയിൽ വന്ന് കാണാൻ പുറപ്പെട്ടു.

വിശ്വസ്തനായ നായക്കുട്ടി പുറപ്പെട്ടതിനാൽ ഞാൻ പോകാനിറങ്ങി. ഞാൻ സാറയുടെ ഫോൺ ഓഫു ചെയ്തു. ഞാനത് വീണ്ടും ഓണാക്കി. അപ്പോളത് ഒരു പാസ്‌വേഡ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവളുടെ തള്ളവിരൽ ഉപയോഗിച്ച് ആ ഫോൺ തുറക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെ അതു കൈകാര്യം ചെയ്തു കൊള്ളും. ഞാനത് വീണ്ടും ചാർജു ചെയ്യാൻവെച്ചു. ഞാൻ തൊട്ടിട്ടുണ്ടാകാൻ സാധ്യതയുള്ള എല്ലാം ഞാൻ ടിഷ്യൂവും സാനിറ്റൈസറുമുപയോഗിച്ച് തുടച്ചു വൃത്തിയാക്കി. എന്നിട്ട് ഉപയോഗിച്ച ടിഷ്യൂവെല്ലാം സഞ്ചിയിലേക്ക് തിരുകിക്കയറ്റി. ഞാൻ

ജാലകം തുറന്നു. ഡൽഹിയിലെ തണുത്ത ഫെബ്രുവരിക്കാറ് എന്റെ മുഖത്തടിച്ചു. ഞാൻ സമയം നോക്കി-3:04. ഞാൻ ജെയിംസ് ബോണ്ടാണ്, ഞാൻ എന്നോടു തന്നെ പറഞ്ഞു. ഞാൻ മാവിന്റെ ചില്ല കടന്നുപിടിക്കുകയും താഴേക്കുള്ള യാത്ര ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഞാൻ ഔട്ടർ റിങ് റോഡിലേക്ക് നടന്നു. യൂബർ ടാക്സി വിളിച്ച് തെളിവ് അവശേഷിപ്പിക്കാൻ മാത്രം വിഡ്ഢിയാണെന്നില്ല ഞാൻ. തണുപ്പിൽ കൈകൾ കൂട്ടിത്തിരുമ്മിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഓട്ടോ കാത്തുനിന്നു. പത്തുമിനിറ്റിനു ശേഷം ഒരേയ്ക്കും വന്നു.

‘വിമാനത്താവളം,’ ഞാൻ ഓട്ടോഡ്രൈവറോട് പറഞ്ഞു.

‘യാത്രക്കാരെ എടുക്കുന്നില്ല, വീട്ടിലേക്ക് പോകുകയാണ്,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ രണ്ടായിരം രൂപയുടെ അഞ്ച് ഊതനിറമുള്ള നോട്ടുകളെടുത്ത് അയാളെ കാണിച്ചു.

‘ഇപ്പോഴെന്തു തോന്നുന്നു?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘കയറൂ, വീട്ടിലേക്ക് പോയിട്ട് എനിക്കെന്തു കാര്യം?’ ഓട്ടോഡ്രൈവർ പറഞ്ഞു.

അധ്യായം 29

‘വിമാനത്താവളം?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു. സഫ്ദറിനെയും ഫയസിനെയും പോലെ അവനും ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായിരുന്നു.

രഘു എതിരെ കിടക്കുന്ന ഒഴിഞ്ഞ കസേരയിൽ തുറിച്ചു നോക്കിയിരുന്നു.

‘എന്താണു സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല,’ സഫ്ദർ അവസാനം പറഞ്ഞു. ‘അയാൾ ഹൈദരാബാദിലെ ഒരു ആശുപത്രിയിലായിരുന്നു. ഞാനത് അയാളുടെ അച്ഛനമ്മമാരോടും തിരക്കിയിരുന്നു.’

‘റാണ അയാളുടെ ഫോൺരേഖകളും പരിശോധിച്ചിരുന്നു. അന്നുരാത്രി അയാളുടെ സെൽഫോണിന്റെ ലൊക്കേഷൻ അപ്പോളോ ആശുപത്രിയ്ക്കടുത്തായിരുന്നു,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

രഘു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അവൻ എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘നോക്ക്, അവരിപ്പോഴുമത് വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എന്റെ പദ്ധതി എത്ര ഉറപ്പുള്ളതായിരുന്നുവെന്നു കണ്ടോ?’

‘തീർച്ചയായും അത്ര ഉറപ്പുള്ളതൊന്നുമായിരുന്നില്ല.’

‘ഭായ്, കാര്യമായി ചോദിക്കുകയാണ്. എന്താണു നടക്കുന്നതെന്ന് ഞങ്ങളോടു പറയൂ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘നിന്റെ ഫോണിൽ ഏതെങ്കിലും യാത്രാആപ്പ് ഉണ്ടോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ക്ലിയർ ട്രിപ്പും മേക്ക്മൈട്രിപ്പുമുണ്ട്. അതെന്തിനാണ്?’

‘അതിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്ന് തുറക്ക്. എന്നിട്ട് നാളെ രാത്രിയിലെ ഫ്ലൈറ്റുകൾ നോക്ക്. ഹൈദരാബാദിൽ നിന്ന് ഡൽഹിയിലേക്ക്, പിന്നീട് പിറ്റേന്നു രാവിലെ തിരിച്ചും.’

സൗരഭ് ഏതാനും നിമിഷം ഫോണിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു.

‘ദിവസവും നേരിട്ടുള്ള പതിനഞ്ച് ഫ്ലൈറ്റുകളുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എപ്പോഴാണ് അവസാനത്തെ ഫ്ലൈറ്റ്? ഹൈദരാബാദിൽ നിന്ന് ഡൽഹിയിലേക്ക്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഇൻഡിഗോ 6ഇ766 രാത്രി 11:30-ന് ഹൈദരാബാദ് വിടുകയും 1:10-ന് ഡൽഹിയിലെത്തുകയും ചെയ്യും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ സൗരഭിനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘ഗംഭീരം,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘എനിക്കതു മനസ്സിലായി. അവൻ ഈ ഫ്ലൈറ്റിൽ വന്ന് 1:10-ന് ഡൽഹിയിൽ ഇറങ്ങുകയും ഐഐടിയിലേക്ക് പോകുകയും ചെയ്തു.’

‘ആ നേരത്ത്, വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് അരമണിക്കൂർ കൊണ്ട് ഐഐടിയിലെത്താം.’

‘നാശം, അവൻ ആശുപത്രിയിൽ നിന്ന് ഒളിച്ചു കടന്നു,’ രഘുവിന്റെ പദ്ധതി മനസ്സിലായ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അതെ, മികച്ച രീതിയിൽ തന്നെ ചെയ്തു, ഇല്ലേ?’

‘ഓ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അന്നു രാത്രിയിൽ സാറയുമായി നീ നടത്തിയ ചാറ്റുകൾ?’

‘അതു വ്യക്തമാണല്ലോ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു, ‘രഘുവാനതു ചെയ്തത്.’

‘ഇല്ലില്ല,’ എന്നെ ഉത്കണ്ഠയോടെ നോക്കി സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘സാരമില്ല,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഇനി ഡൽഹിയിൽ നിന്ന് ഹൈദരാബാദിലേക്ക് രാവിലെ ആദ്യത്തെ ഫ്ലൈറ്റ് എന്താണെന്നു നോക്ക്.’

‘ഇൻഡിഗോ 6ഇ765. അത് രാവിലെ 4:55-ന് ഡൽഹി വിടുകയും 7:05-ന് ഹൈദരാബാദിലെത്തുകയും ചെയ്യും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘രഘു അതിരാവിലെ ഹൈദരാബാദിലെത്തുകയും വാഹനങ്ങൾ അധികമില്ലാത്തതിനാൽ മുപ്പതു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ അപ്പോളോ ആശുപത്രിയിലെത്തുകയും ചെയ്തു. 7:45 ആകുമ്പോഴേക്കും തീർച്ചയായും അവൻ ആശുപത്രിക്കിടക്കയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടാകും.’

‘ഓ,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു. അയാൾക്കും രഘു അതെങ്ങനെ ചെയ്തെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. സഫ്ദർ ഞെട്ടലോടെ വിറങ്ങലിച്ചിരുന്നു.

‘നിങ്ങൾ പറഞ്ഞല്ലോ അയാളുടെ ഫോൺ ലൊക്കേഷൻ...’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘അതെ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘റാണ അയാളുടെ ഫോൺ ടവർ ലൊക്കേഷൻ പരിശോധിച്ചതാണ്. അവൻ കൃത്യം പാതിരാത്രിക്ക് അവൾക്ക് പിറന്നാൾ ആശംസകളും അയച്ചിരുന്നു. ആ ചാറ്റുകൾ അവൻ സോഷ്യലിൽവെച്ച് നിനക്ക് കാണിച്ചു തന്നിരുന്നു.’

‘ഉവ്വ്, അതെനിക്കറിയാം,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ശരിക്കും, ഭായ്, നീയെങ്ങനെയാണ് രഘുവിനെ സംശയിക്കുക പോലും-’ സൗരഭ് ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും ഞാൻ തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘ഗോലു, ഞാൻ യാത്രയ്ക്കു പോകുകയാണെന്ന് നിന്നോടു പറഞ്ഞതോർമ്മയുണ്ടോ?’

‘ഉവ്വ്, ഒരാഴ്ചയ്ക്കു മുമ്പ്.’

‘ഞാൻ ഹൈദരാബാദിലേക്കാണ് പോയത്.’

‘എന്തിന്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

അദ്ധ്യായം 30

‘നീ അവനുമായി നിന്നെ താരതമ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, അവൻ അതിസമ്പന്നനാണെങ്കിൽ തന്നെയെന്താണ്?’ ഞാൻ വീണ്ടും എന്നോടു തന്നെ പറഞ്ഞു. ഞാൻ കിടക്കയിൽ കിടന്നെങ്കിലും ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ രഘുവിനോട് ഇതിനുമുമ്പും സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അതൊരിക്കലും എന്റെ ഉറക്കം കളഞ്ഞിട്ടില്ല. അവൻ പറഞ്ഞ എന്തെങ്കിലുമാണോ അതിനു കാരണം? പരോക്ഷമായ കുത്തുവാക്കോ അധികേഷപമോ അവൻ പറയുകയുണ്ടായോ? ഞാൻ തലയ്ക്കുള്ളിൽ ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണം പുനരാവിഷ്കരിച്ചു. ഞാൻ അവനെ വിളിച്ചതേയുള്ളൂ. ഫയസാണ് സാറയെ കൊലപ്പെടുത്തിയതെന്ന് ഞങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയ കാര്യം പറഞ്ഞു. അവരുടെ പ്രണയബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് അവനോടു പറഞ്ഞു. ഗർഭപരിശോധനാകിറ്റുകൾ പോലുള്ള മോശപ്പെട്ട വിശദാംശങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെത്തന്നെ പ്രതികരിച്ചു. ഫയസിനെ ശപിക്കുകയും വികാരാധീനനാകുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് അവനെനിക്ക് നന്ദി പറയുകയും എല്ലാം വിലകെട്ടതായിത്തോന്നുന്നുവെന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു. അവളില്ലാത്ത ജീവിതം തീർത്തും അപൂർണ്ണമായി തോന്നുന്നുവെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു.

ആ വാചകം എന്തു കൊണ്ടാണ് എന്റെ തലയ്ക്കകത്ത് കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നത്? അത് പരിചിതമായിത്തോന്നി. ഞാൻ അതെന്റെ മനസ്സിനുള്ളിൽ നിരവധി തവണ ആവർത്തിച്ചു. ഞാൻ കട്ടിലിനടുത്തുള്ള മേശപ്പുറത്തു നിന്ന് ഫോൺ കയ്യിലെടുത്തു.

ഞാൻ സാറയുമായുള്ള എന്റെ അവസാനത്തെ വാട്ട്സാപ്പ് ചാറ്റ് തുറന്നു. ജീവിതത്തിൽ എനിക്കുള്ള എറ്റവും വിലപിടിച്ച വസ്തുക്കളിലൊന്നാണത്. അന്നുമുതൽ എണ്ണമറ്റ തവണ ഞാൻ

അതിലൂടെ കടന്നു പോയിട്ടുണ്ട്. ഞാനതിലൂടെ വീണ്ടും കടന്നുപോകുകയും അവസാനഭാഗത്തെത്തുകയും ഞാൻ തേടിയത് അവിടെനിന്നു കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു.

‘നീയില്ലാത്ത ജീവിതം തീർത്തും അപൂർണ്ണമാണെന്നു തോന്നുന്നു.’

ഒരു വിറയൽ എന്നിലൂടെ കടന്നു പോയി. ഇല്ല, ഇതൊരു യാദൃച്ഛികസംഭവം മാത്രമാണ്, ഞാനെന്നോടു തന്നെ പറഞ്ഞു. ഞാൻ സൗരഭിനെ നോക്കി. അവൻ ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഞാൻ വീണ്ടും കിടന്നു. ‘അവൻ ഹൈദരാബാദിലായിരുന്നു. ആശുപത്രിക്കാർ അത് സ്ഥിരീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സെൽഫോൺ ലൊക്കേഷനും അവിടെയായിരുന്നു,’ എന്നിൽ തറച്ച ചിന്തയെ എന്റെയുള്ളിൽ നിന്നൊരു ശബ്ദം പ്രതിരോധിച്ചു. ‘അത് ഫയസാണ്. ശ്രദ്ധ അയാളിലുറപ്പിക്കൂ.’

ഉറങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചുറപ്പിച്ച് ഞാൻ കിടക്കയിൽ തിരിഞ്ഞു കിടന്നു. അപ്പോഴാണ് മറ്റൊരു ചിന്ത മനസ്സിലേക്കു വന്നത്.

ഫയസ് വിവാഹമോചനത്തിന് വക്കീലന്മാരെ തിരഞ്ഞെങ്കിൽ അയാളെന്തിന് സാറയെ ഉപദ്രവിക്കണം? അതും അവൾ ഗർഭിണിയാണെന്ന് അറിഞ്ഞ നേരത്ത്? അയാൾ അവൾക്കുവേണ്ടി സൽമയെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറായിരുന്നു.

ഞാൻ വീണ്ടും എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. ഞാൻ എന്റെ ഫോണിൽ ക്ലിയർ ട്രിപ്പ് ആപ്പ് തുറന്നു. ഹൈദരാബാദിനും ഡൽഹിക്കുമിടയിലെ എല്ലാ ഫ്ളൈറ്റുകളും ഞാൻ പരിശോധിച്ചു. ഞാൻ അവയെ സമയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തരംതിരിച്ചു. അവസാനത്തെ ഫ്ളൈറ്റ് രാത്രി 11:30-ന്. പിറ്റേന്നു രാവിലെ, തിരിച്ചുള്ള ആദ്യത്തെ ഫ്ളൈറ്റ് 4:55-ന്. ദുഷ്കരമെങ്കിലും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്ന കാര്യമാണത്.

രഘു സാൻഫ്രാൻസിസ്കോയിലായിരുന്നപ്പോൾ
ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ നടന്ന ചാറ്റ് ഞാൻ ഓർത്തെടുത്തു.

‘എനിക്കത് ശീലമാണ്. ഞാൻ എല്ലായ്പ്പോഴും ഇത്തരം യാത്രകൾ
ചെയ്യാറുണ്ട്,’ അവൻ പറഞ്ഞിരുന്നു.

അത് ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്ന കാര്യമാണോയെന്ന് ശരിക്കും ആ
ഫ്ളൈറ്റുകളിൽ യാത്ര ചെയ്ത് പരിശോധിച്ചാലോ? ഞാൻ
എഴുന്നേറ്റിരുന്ന് വെളിച്ചം തെളിച്ചു.

‘എന്തു സംഭവിച്ചു?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘എനിക്ക് ഉറങ്ങാൻ കഴിയുന്നില്ല. എനിക്കെവിടെക്കെങ്കിലും
പോകണം.’

‘ഏഹ്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

അവൻ നടത്തിയ അതേ യാത്ര ഞാൻ നേർവിപരീതദിശയിൽ
ചെയ്തു. ഞാൻ ഡൽഹിയിൽനിന്ന് ഹൈദരാബാദിലേക്കുള്ള
രാവിലത്തെ ആദ്യത്തെ ഫ്ളൈറ്റായ 6ഇ765-ൽ 4:55-ന് കയറി.
അത് ഹൈദരാബാദിൽ നിശ്ചയിച്ച സമയത്തിനും നേരത്തേ,
6:50-ന് എത്തി. ഞാൻ വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന്
പുറത്തേക്കിറങ്ങുമ്പോൾ നിരവധി സിസിടിവി ക്യാമറകൾ എന്റെ
ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടു. ആ ക്യാമറകളുടെ ദൃശ്യങ്ങൾ വാങ്ങിക്കാൻ
റാണയ്ക്ക് കഴിയുമെന്ന ആശയോടെ ഞാൻ രാജീവ് ഗാന്ധി
അന്തർദ്ദേശീയ വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് 7:05-ന്
പുറത്തിറങ്ങി. നിരവധി ഡ്രൈവർമാർ എന്നെ നഗരം
ചുറ്റിക്കാണിക്കാൻ തയ്യാറായി. അവർ പണം സ്വീകരിക്കുകയും
എന്നെ കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടാതിരിക്കുകയും
ചെയ്തു. ഞാൻ അപ്പോളോ ആശുപത്രിയിലേക്ക് ഒരു ടാക്സി
വിളിച്ചു. രാവിലെ വാഹനഗതാഗതം കുറവായതിനാൽ ഞാൻ
7:29-ന് ആശുപത്രിയുടെ പ്രവേശനകവാടത്തിനടുത്തെത്തി.

ഞാൻ പ്രധാനപ്പെട്ട ലോബിയിലേക്കു പോയി. അവിടെ പൊതുവായ ഉപയോഗത്തിന് ഒരു ശുചിമുറിയുണ്ടെന്ന് ഞാൻ കണ്ടെത്തി. അവൻ അവിടെവെച്ച് എളുപ്പത്തിൽ വസ്ത്രം മാറ്റുകയും രോഗികളുടെ പച്ചക്കുപ്പായം ധരിക്കുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു. ഞാൻ സമയം നോക്കി; അതിപ്പോഴും 7:33 ആയിട്ടേയുള്ളൂ. സാറ മരിച്ച ദിവസം ഏകദേശം 8:45-നാണ് റാണ രഘുവിനെ വിളിച്ചതെന്ന് ഞാൻ ഓർമ്മിച്ചു. രഘു അപ്പോൾ ആശുപത്രിയിൽ എത്തിയിട്ടേ ഉണ്ടാകൂ. റാണ ആ സംഭാഷണം കേൾക്കാൻ എന്നെ അനുവദിച്ചിരുന്നു. രഘുവിന് കൊടുക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ഒരു നഴ്സ് ഫോണെടുത്തിരുന്നു. അവൾക്ക് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിപ്പേരായിരുന്നു.

ഞാൻ ലിഫ്റ്റിൽ കയറുകയും ഒന്നാം നിലയിലെ സ്വകാര്യമുറികൾക്കടുത്തെത്തുകയും ചെയ്തു. ആശുപത്രിയിൽ നിന്ന് ആരും കാണാതെ പുറത്തു കടക്കണമെങ്കിൽ അവൻ ഒന്നാം നിലയിൽ മുറിയെടുത്തിട്ടുണ്ടാകും., അപ്പോൾ അവൻ ജാലകത്തിലൂടെ പുറത്തിറങ്ങാനാകും.

‘സാർ, എനിക്ക് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനാകുമോ?’ ഒരു നഴ്സ് എന്നോടു ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത് ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അവനെ പരിചരിച്ച ഒരു നഴ്സുണ്ട്. അവരെ കാണമെന്നുണ്ട്. അവരോട് നന്ദി പറയണമെന്നും.’

‘അവരുടെ പേരെന്താണ്, സാർ?’

ഞാൻ മിഴിച്ചു നോക്കി.

‘ഞാൻ ഓർക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. ജെന്നി, അല്ല, ജാനി. അവർക്ക് തെലുങ്ക് ഉച്ചാരണമാണുണ്ടായിരുന്നത്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഓ, ജാനി ആന്റണി, സാർ,’ ആ നഴ്സ് പറഞ്ഞു. ‘അവർ ഇവിടെയെവിടെയോ ഉണ്ട്. സ്റ്റാഫ് കാന്റീനിൽ നോക്കൂ. ജാനി പ്രാതൽ കഴിക്കാൻ പോയിട്ടുണ്ടാകും.’

‘പതിനായിരം രൂപ പാരിതോഷികമായി തരുന്ന രോഗിയെ ആരു മറക്കും?’ ഫോണിൽ രഘുവിന്റെ ചിത്രം കാട്ടിക്കൊടുത്തപ്പോൾ ജാനി ചോദിച്ചു.

ആശുപത്രിയിലെ സ്റ്റാഫ് കാന്റീനിന് മെരു വടയുടെയും ഡെറ്റോളിന്റെയും മണമായിരുന്നു. ആ ചെറിയ മുറിയിൽ ചായ ഫ്ലാസ്കുകളുണ്ട്, ലഘുപലഹാരങ്ങൾക്കായി ഒരു കൗണ്ടറും. മേസ്തിരിമാരും കമ്പൗണ്ടർമാരും ലാബിലെ സഹായികളും കണക്കെഴുത്തുകാരും പ്ലംബർമാരും നഴ്സുമാരുമുൾപ്പെടെ വിവിധ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ആശുപത്രി ജീവനക്കാർ വിവിധ മേശകൾക്കു പുറകിലുണ്ടായിരുന്നു. സംസാരിക്കുന്നത് ആരും കേൾക്കാതിരിക്കാൻ ഞാൻ ജാനിയോടൊത്ത് ഒരു മൂലയിലെ മേശയ്ക്കരികിൽ പോയിരുന്നു.

‘അപ്പോൾ നിങ്ങൾ എത്ര കാലം അയാളെ പരിചരിച്ചു? ഒരാഴ്ച?’

‘അഞ്ചു ദിവസം. ഇവിടെ നിന്നു പോകുമ്പോളും പ്ലാസ്റ്ററുണ്ടായിരുന്നു. പരിശോധനകളിൽ കുഴപ്പമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഡോക്ടർ അദ്ദേഹത്തെ പോകാൻ അനുവദിച്ചു.’

‘ഞാൻ വിഷമിക്കരുതെന്നു കരുതി അയാളൊരിക്കലും എന്നോട് കാര്യങ്ങളുടെ നിജസ്ഥിതി പറഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ചോദിക്കാൻ ഞാൻ തന്നെ വന്നത്.’

‘അതു കുഴപ്പമില്ല, സാർ.’

‘എന്താണയാൾക്ക് ശരിക്കും സംഭവിച്ചത്?’

‘ഇടുതു കയ്യിൽ നേരിയ പൊട്ടൽ. കൈകളിലും കാലുകളിലും ചതവുകൾ. പിണഞ്ഞു പോയ കണങ്കാൽ.’

‘ഇവിടെ താമസിച്ച് സമയത്ത് അയാൾ അസാധാരണമായി എന്തെങ്കിലും പറയുകയോ പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്തോ?’

‘എത്തരത്തിൽ? ഇല്ല, സാർ. നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ, അദ്ദേഹത്തിന്റേത് അധികം സംസാരിക്കാത്ത പ്രകൃതമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ കാണാൻ വന്നിരുന്നു. അല്ലാത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം വിശ്രമിക്കുകയോ ഫോൺ നോക്കുകയോ ചെയ്യും.’

‘അയാൾ ഫോൺ വിളിക്കാറുണ്ടോ?’

‘പ്രതിശ്രുത വധുവിനെ മാത്രം. ഞാൻ അവളുടെ ചിത്രം കണ്ടു. സുന്ദരിയാണ്. ഏതോ മുസ്ലീം പെൺകുട്ടി. അവൾ മരിച്ചു പോയെന്ന് അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു. സങ്കടകരം തന്നെ.’

‘അതെ. സാറ.’

‘അന്നവളുടെ പിറന്നാളായിരുന്നുവെന്ന് തോന്നുന്നു. അവളുടെ അടുത്തെത്താൻ പറ്റാത്തതിൽ അദ്ദേഹം ഏറെ അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു. അവളോട് ആദ്യം ആശംസകൾ അറിയിക്കുന്നത് താനാകണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. ഞാനിപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു, ഞാനദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു.’

ഞാൻ അതിശയത്തോടെ അവളെ നോക്കി.

‘സഹായിച്ചെന്നോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഡോക്ടർ രഘുസാറിനോട് രാത്രി നേരത്തേ, ഒമ്പതു മണിക്കെങ്കിലും, ഉറങ്ങണമെന്ന് പറഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനാകട്ടെ പ്രതിശ്രുതവധുവിന് പാതിരാത്രിയിൽ ആശംസകൾ അയക്കണമെന്ന ആഗ്രഹവും. അപ്പോൾ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു.’

‘എങ്ങനെ?’

‘എനിക്കായിരുന്നു രാത്രിയിലെ ചുമതല. അദ്ദേഹം അൺലോക്ക് ചെയ്ത ഫോൺ എനിക്കു തന്നു. അദ്ദേഹം പിറന്നാൾ സന്ദേശം എഴുതി വെച്ചിരുന്നു. കൃത്യം പാതിരാത്രിയാകുമ്പോൾ ‘സെൻഡ്’ എന്നതിൽ തെക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഞാനതു ചെയ്തു, സാറ മാഡത്തിന് ആദ്യത്തെ ആശംസ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് കിട്ടുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച കാമുകനല്ലേ?’

‘അതെ,’ നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘അദ്ദേഹം അങ്ങനെയായിരുന്നു.’

അധ്യായം 31

എല്ലാവരെയും അമ്പരപ്പിച്ചു കൊണ്ട് രഘു കയ്യടിച്ചു.

‘എന്താണിത്? ആരെങ്കിലും കേശവിന്റെ കഠിനാധ്വാനത്തെ പ്രശംസിക്കേണ്ടതല്ലേ?’ രഘു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘ഇതിലെന്താണിത്ര ചിരിക്കാനുള്ളത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ ഈ വിഡ്ഢിയെ വില കുറച്ചു കണ്ടു,’ രഘു പറഞ്ഞു.

‘നീ നിന്നെ വില കുട്ടിക്കണ്ടു, മണ്ടാ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ ആരാണവനെ തല്ലിയത്?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘അങ്കിൾ, ആയിരം കോടി ആസ്തിയുള്ള കമ്പനി കെട്ടിപ്പൊക്കാൻ സാധിച്ചവന് തന്നെ തല്ലാൻ ഏതാനും ഗുണ്ടകളെ ഏർപ്പാടാക്കാനും സാധിക്കില്ലേ?’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘കിടിലൻ ജോലി, പൊട്ടൽ-ചതവ്, എല്ലാമുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അവൻ പ്രസിഡന്റിന്റെ സ്വർണ്ണപ്പതക്കം വാങ്ങിയ ആളാണല്ലോ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അപ്പോൾ അവൻ ജാനിക്ക് ഫോൺ കൊടുക്കുന്നു, ശുഭരാത്രി നേരുന്നു, ജാലകത്തിലൂടെ പുറത്തിറങ്ങി വിമാനത്താവളത്തിലെത്തുന്നു. എന്നിട്ട് ഡൽഹിയിലേക്ക് പറക്കുന്നു, ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ തിരിച്ചു വരുന്നു. വിമാനടിക്കറ്റുകൾ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘വിമാനത്താവളത്തിൽ നിന്ന് പണം കൊടുത്തു വാങ്ങി. ആധാർ കാർഡ് ഫോട്ടോഷോപ്പു ചെയ്തു മാറ്റി പകർപ്പെടുത്തു. അവന്റെ ചിത്രവും വേറൊരു പേരും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഗംഭീരം, എല്ലാം ആലോചിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘മിടുക്കൻ, അല്ലേ ഫയസ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

ഫയസ് ചുരുട്ടിയ മുഷ്ടികളോടെ രഘുവിനെ തുറിച്ചു നോക്കുകയായിരുന്നു.

‘എന്തിന് രഘു? നീയെന്തിനാണവളെ കൊന്നു കളഞ്ഞത്?’ ഫയസ് ദേഷ്യം കടിച്ചമർത്തിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു. രഘു മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

ഫയസ് എഴുന്നേറ്റു നിന്നു. അയാൾ രഘുവിന്റെ മുഖത്തു തന്നെ ഇടിച്ചു. രഘുവിന്റെ കണ്ണട നിലത്തു വീഴുകയും വായ മുറിഞ്ഞ് രക്തമൊലിക്കുകയും ചെയ്തു.

രഘു നിശ്ശബ്ദത തുടർന്നു. പതിയെ അവൻ കണ്ണടയെടുക്കാനായി കുനിഞ്ഞു. ഫയസ് ഒന്നു കൂടി ഇടിക്കാനാഞ്ഞപ്പോൾ രഘു നിർത്താൻ ആംഗ്യം കാട്ടി.

“ഇതൊന്നും എനിക്ക് വേദനിക്കില്ല. എനിക്കിത് സഹിക്കാനാകും. എന്നെ തല്ലിച്ചതക്കാൻ ഗുണ്ടകളെ വാടകയ്ക്കെടുത്തവനാണ് ഞാനെന്നോർമ്മയില്ലേ?” രഘു ചോദിച്ചു.

സഫ്ദർ മോഹാലസ്യത്തിൽ നിന്നെന്നതു പോലെ എഴുന്നേൽക്കുകയും അമർത്തിയ ശബ്ദത്തിൽ പറയുകയും ചെയ്തു, ‘അവൾ നിങ്ങളെ ഏറെ സ്നേഹിച്ചു.’

രഘു മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

‘നിങ്ങളെന്തിനാണ് എന്റെ കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയെ കൊന്നുകളഞ്ഞത്?’ സഫ്ദർ അതേ താഴ്ന്ന ശബ്ദത്തിൽ, മനസ്സിലാക്കാൻ മാത്രമെന്നതു പോലെ ചോദിച്ചു.

രഘു പൊള്ളച്ചിരി ചിരിച്ചു.

‘അവളെന്നെ കൊന്നുകളഞ്ഞതു കൊണ്ട്.’

അധ്യായം 32

രഘു സംസാരിക്കുന്നു - രണ്ട്:

‘നമുക്കുറങ്ങാം, സാരാ’

‘അഞ്ചുമിനിറ്റ്, ഇപ്പോൾ വരാമെന്നേ’ അവൾ പറഞ്ഞു.

അവളുടെ ഫോണിൽ നിന്നുള്ള വെളിച്ചം ഒഴിവാക്കാൻ ഞാൻ തിരിഞ്ഞു കിടന്നു. ഓഫീസിലെ ഒരു യോഗത്തിനായി എനിക്ക് നേരത്തേ ഉണരേണ്ടതുണ്ട്. സാരാ നാലുദിവസത്തേക്ക് ഹൈദരാബാദിലേക്ക് വന്നതാണ്. ഞങ്ങളിപ്പോൾ താജ് ഫലക്നൂമാ പാലസിൽ നിന്ന് അത്താഴത്തിനുശേഷം തിരിച്ചു വന്നതേയുള്ളൂ. അവളെ എന്റെ കമ്പനിയുടെ പങ്കാളിയാക്കിയതിന്റെ ആഘോഷമായിരുന്നു അവിടെ നടന്നത്. എനിക്കവളെ കൈകൾക്കുള്ളിൽ വേണമെന്നു തോന്നി.

കുറച്ചു സമയത്തിനു ശേഷം ഞാൻ അവളുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു.

‘അഞ്ചു മിനിറ്റു കഴിഞ്ഞു.’

‘അതെ,’ ഫോണിൽ കണ്ണുറപ്പിച്ച് അവൾ അശ്രദ്ധമായി പറഞ്ഞു. അവളുടെ മുഖത്തൊരു പുഞ്ചിരിയുണ്ട്.

‘അതുകൊണ്ട്, വാ.’

‘വരുന്നു,’ അവൾ പറഞ്ഞു. അവൾ വലതുകൈകൊണ്ട് ടൈപ്പു ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ ഇടതുകൈകൊണ്ട് എന്റെ മുടി തലോടി.

‘ഇതാർക്കാണീ സന്ദേശങ്ങൾ അയക്കുന്നത്?’

‘ഇൻസ്റ്റയിലെ ഒരാൾ. അവൾ എന്റെ ബ്ലോഗ് വായിക്കുകയും അതിനോട് വിധോജിക്കുകയും ചെയ്തു. അവളുമായി അല്പം തർക്കം.’

‘കാര്യമായിട്ട്, സാറാ.’

എനിക്കവളെ വേണമായിരുന്നു. എന്റെ ഉടലിന്റെ തൊട്ടടുത്ത് അവളുടെ ഉടലില്ലാത്തതിന്റെ അഭാവം എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു.

‘കണ്ണുകളടക്കം,’ എന്റെ തല തടവിക്കൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അവളിൽ നിന്ന് വശം തിരിഞ്ഞു കിടന്നു. ഞാൻ ഭിത്തിയിലെ ഘടികാരത്തിലേക്ക് നോക്കി. പത്തു മിനിറ്റിനുശേഷം ഞാൻ വീണ്ടും അവളെ ഓട്ടക്കണ്ണിട്ടു നോക്കാനായി തല തിരിച്ചു. സന്ദേശം ടൈപ്പു ചെയ്യുമ്പോൾ അവൾ ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്റർനെറ്റിൽ ആകസ്മികമായി കണ്ടു മുട്ടിയ അപരിചിതനോട് സംസാരിക്കുമ്പോൾ ആരാണ് അങ്ങനെ ചിരിക്കുന്നത്?’

പത്തു മിനിറ്റിനു ശേഷം അവൾ ഫോൺ അടച്ചുവെക്കുകയും കിടക്കയിലേക്ക് വീഴുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ അവളിൽനിന്ന് തിരിഞ്ഞു കിടന്നു. അവൾ പുറകിൽ നിന്ന് എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

‘ഇങ്ങോട്ടു പ്രേമചേഷ്ടകൾ കാട്ടുന്നതാണ് എളുപ്പം,’ അവൾ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ ഉറങ്ങിയതു പോലെ നടിച്ചു.

‘ക്ഷമിക്കൂ, പൊന്നേ,’ അവൾ പിറുപിറുത്തു.

ഞാൻ തിരിഞ്ഞു കിടന്നു. അവളെ എനിക്ക് ലാളിക്കാവുന്ന മട്ടിൽ സാറ കിടപ്പു മാറ്റി.

‘ലോകത്തിൽ വെച്ചേറ്റവും നല്ല ഇടം ഇതാണ്,’ സാറ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അവളുടെ പുറകുവശത്ത് കൈ വെക്കുകയും പതിയെ മാറിടത്തിനുള്ളിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞു കയറാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവൾ എന്റെ കൈ മാറിടത്തിൽ നിന്ന് നീക്കിവെച്ചു. ഞാൻ വീണ്ടും ശ്രമിച്ചു. അവൾ വീണ്ടും കൈ നീക്കിവെച്ചു.

‘ഇന്നു രാത്രി നമുക്ക് കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കിടക്കുക മാത്രം ചെയ്താലോ?’ എന്നെ തിരിഞ്ഞു നോക്കിക്കൊണ്ട് അവൾ ചോദിച്ചു.

അവളുടെ ചന്തമുള്ള ബദാം കണ്ണുകൾ പ്രകാശിച്ചു. അവയോട് ഞാനെങ്ങനെ പറ്റില്ലെന്നു പറയും?

‘തീർച്ചയായും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ശുഭരാത്രി, പൊന്നേ,’ അവൾ എന്റെ കവിളിൽ ചുംബിച്ചു.

അവൾ ഏതാനും മിനിറ്റുകളിൽ ഉറങ്ങിപ്പോയി. എനിക്കൊക്കട്ടെ ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഞാൻ ചിന്താകുലനായി. ഏതാനും ആഴ്ചകളായി സാറയുടെ പെരുമാറ്റം വിചിത്രമാണ്. അവളുടെ ശ്വാസത്തിന് താളം കൈവന്നപ്പോൾ ഞാൻ കട്ടിലിനരികിലെ മേശപ്പുറത്തേക്ക് ചായുകയും അവളുടെ ഐഫോൺ കയ്യിലെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അവൾ അനങ്ങിയതേയില്ല.

ഞാൻ ഫോൺ അവളുടെ കയ്യിനടുത്തേക്ക് കൊണ്ടു ചെല്ലുകയും അവളുടെ തള്ളവിരൽ ഐ ഫോണിൽ അമർത്തുകയും ചെയ്തു. ഞൊടിയിടയിൽ ഫോൺ തുറന്നു വന്നു. ഞാൻ കട്ടിലിൽ നിന്നിറങ്ങി ശുചിമുറിയിലേക്ക് പോയി.

ഞാൻ ശുചിമുറിയിൽവെച്ച് സാറയുടെ വാട്ട്സാപ്പ് തുറന്നു.

മുകളിൽ തന്നെ സാറയും ക്യാപ്റ്റൻ ഫയസുമായുള്ള ചാറ്റുണ്ട്. മൂന്നു ദിവസം മുമ്പുള്ള ഒരു സംഭാഷണത്തിലേക്ക് ഞാൻ പോയി.

‘നിനക്ക് മനഃപ്രയാസമുണ്ടോ?’

‘കുറച്ച്. മുഴുവൻ പരിഭ്രമമായിട്ടില്ലെങ്കിലും.’

‘വേവലാതിപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഒന്നുമുണ്ടാകില്ല.’

‘എനിക്കൊരിക്കലും ആർത്തവം ഇത്ര വൈകിയിട്ടില്ല.’

‘ഞാനത് വലിച്ചു പുറത്തെടുത്തിരുന്നു. കൂടാതെ നീ കലണ്ടർ നോക്കിയതുമാണല്ലോ.’

‘എനിക്കറിയാം ... എന്നാലും ... വേവലാതിയുണ്ട്

‘എന്റെ ഓമനേ, നിനക്കൊരു കുഴപ്പവുമില്ല.’

‘ഞാനൊന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാലോ? പ്രെഗ്നാൻസി ടെസ്റ്റ് മറ്റോ.’

‘കണക്കിലേറെ ചിന്തിച്ചു കൂട്ടേണ്ടതില്ല.’

‘എന്തുകൊണ്ട് പാടില്ല? അത് രണ്ടാഴ്ച വൈകി.’

‘ഏതാനും ദിവസം കൂടി നോക്കാം. ഒരാഴ്ച?’

‘ഹൈദരാബാദിൽ നിന്ന് തിരിച്ചെത്തിയാൽ നമുക്കൊന്ന് പരിശോധിച്ചാലോ?’

‘തീർച്ചയായും.’

‘ഇതിലൂടെയെല്ലാം കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിൽ ക്ഷമിക്കണം.’

‘എന്റെ ഭാഗത്തും തെറ്റുണ്ട്.’

‘ഇല്ല. മുൻകരുതലൊന്നും നിങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടത് ശരിയായതു ഞാനാണ്. എനിക്ക് നിങ്ങളെ

അനുഭവിച്ചറിയണമായിരുന്നു.’

എനിക്ക് തളർച്ച തോന്നി. കയ്യിൽ നിന്ന് വഴുതിവീഴാതിരിക്കാൻ ഞാൻ ഫോൺ മുറുകെപ്പിടിച്ചു.

ഞാൻ കുറേക്കൂടി പുതിയ ചാറ്റുകളിലേക്ക് നീങ്ങി. ഇന്നത്തെ രാത്രിയിലെ ചാറ്റാണ് ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തേത്. ഏതോ ബ്ലോഗ് വായനക്കാരിയുമായി തർക്കിക്കുകയാണെന്ന് പറഞ്ഞ നേരത്ത് സാറ ഇതാണ് ശരിക്കും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത്.

‘ഹൈദരാബാദ് എങ്ങനെയാണ്?’ ഫയസ് സന്ദേശമയച്ചിരുന്നു.

‘കൊള്ളാം. പുതുക്കിയെടുത്ത ഒരു കൊട്ടാരത്തിൽ രഘുവിനോടൊത്ത് സുന്ദരമായ അത്താഴം കഴിച്ച് വന്നതേയുള്ളൂ.’

‘ഹും...’

‘എന്താണ്?’

‘എനിക്ക് അസൂയ തോന്നുന്നു എന്നു പറയാനുള്ള അനുവാദമുണ്ടോ?’

‘ഇല്ല.’

‘ശരി, പറയുന്നില്ല.’

‘നമ്മളതു തീരുമാനിച്ചതല്ലേ, ഫയസ്. അതു തീർന്നു.’

‘എനിക്കറിയാം.’

‘നിങ്ങൾക്കൊരു കുടുംബമുണ്ട്, കുട്ടികളും.’

‘എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ, നിനക്കുവേണ്ടി എനിക്കതെല്ലാം മാറ്റാനാകും.’

‘നമുക്കങ്ങനെ സംസാരിക്കാതിരിക്കാം, ദയവായി.’

‘നിന്നെയെനിക്ക് നഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ട്, പൊന്നേ.’

‘ഇന്നത്തെല്ലാം ചെയ്തു?’

‘ഖാൻ മാർക്കറ്റിലേക്കു പോയി. പ്രോഗാ ന്യൂസ് വാങ്ങി.’

‘നിങ്ങളതു വാങ്ങിയോ?’

‘ഉവ്വ്. പത്തു കിറ്റുകൾ.’

‘പത്തോ?’

‘ഉവ്വ്. ഞാൻ ഒരു അന്തഃപുരമോ മറ്റോ നടത്തുന്നതു പോലെ മരുന്നുകടക്കാൻ എന്നെ നോക്കി.’

‘കൊള്ളാം. നിങ്ങൾ പത്തെണ്ണം വാങ്ങിയെന്ന് വിശ്വസിക്കാനാകുന്നില്ല!!!’

‘നീ രണ്ടുതവണ പരിശോധിച്ച് ഉറപ്പു വരുത്തണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.’

‘ഇതിപ്പോൾ പത്തുതവണ പരിശോധന നടത്തുന്നതു പോലെയായല്ലോ. 😊😊😊’

‘വേഗം തിരിച്ചു വാ. എന്നിട്ട് നമുക്കതു പരിശോധിക്കാം.’

‘ശരി, എന്തായാലും നന്ദി. അങ്ങനെ ചെയ്തതിനു നന്ദി.’

‘ചെയ്യേണ്ടതു മാത്രമാണ് ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്.’

‘അങ്ങനെയൊന്നുമുണ്ടാകില്ലെന്ന് എനിക്കുറപ്പാണ്.’

‘അതെ, ഞാനും അങ്ങനെ കരുതുന്നു. പക്ഷേ കേൾക്ക്...’

‘എന്താണ് ഫയസ്?’

‘എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിലോ?’

‘ദയവായി അങ്ങനെ പറയല്ലേ.’

‘നമ്മുടെ കുട്ടി എത്ര ചന്തമുള്ളതായിരിക്കുമെന്ന് ഓർത്തു നോക്കൂ. ഇത്രയും ചന്തമുള്ള അച്ഛനമ്മമാരുള്ള കുട്ടി.’

‘ഹഹഹഹഹാ.’

നീ ഇയ്യടുത്ത ദിവസങ്ങളിൽ രസം കണ്ടെത്തുന്നതെന്തിലാണെന്ന് അറിഞ്ഞതിൽ സന്തോഷം, ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

‘രണ്ട് ചന്തമുള്ള കശ്മീരുകാർ. ചന്തമുള്ള കശ്മീരുകാരി മാലാഖയ്ക്ക് ജന്മം നൽകുന്നു,’ ഫയസ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

‘ഫയസ്!’

‘ശ്ലൂ ... സാറാ. ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് എന്റെ കൂടെ സ്വപ്നം കാണൂ. നിനക്ക് അതെങ്കിലും എനിക്കനുവദിച്ചു കൂടെ?’

‘നിങ്ങൾക്ക് വട്ടാണ്!’

‘അതെ, എനിക്ക് വട്ടാണ്. അപ്പോൾ പറയൂ, ആൺകുട്ടിയോ പെൺകുട്ടിയോ?’

‘പെൺകുട്ടി. തീർച്ചയായും. പക്ഷേ എന്റെ ബുദ്ധി, നിങ്ങളുടേതല്ല.’

‘മിണ്ടാതിരിക്ക്.’

‘ഹഹഹഹഹാ.’

‘പിന്നെ ചന്തമോ?’

‘അതിപ്പോൾ അച്ഛന്റേതാണെങ്കിലും എനിക്ക് സമ്മതമാണ്.
അച്ഛൻ അതിസുന്ദരനാണ്.’

‘ഓ. നന്ദി.’

‘ശരി, എനിക്ക് പോകാനായി. നേരം ഏറെ വൈകി. രഘു എന്നെ
വിളിക്കുന്നുണ്ട്.

‘നിൽക്ക്.’

‘എന്താണ്?’

‘എന്റെ കുട്ടിയെ പ്രസവിക്കൂ.’

‘എന്ത്?’

‘നീ രഘുവിന്റെ കൂടെയായാലും. നമ്മുടെ കുഞ്ഞ്
അതിസുന്ദരിയെങ്കിലുമാകും. രഘുവാണെങ്കിൽ അത്
നിനക്കുറപ്പിക്കാനാകില്ലല്ലോ!’

‘എന്ത്!! ഫയസ്! മിണ്ടാതിരിക്ക്!

അവൾ ഫയസിനോട് മിണ്ടാതിരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.
അവൾ തന്നെ സന്തോഷക്കണ്ണുനീരിന്റെ ഇമോജികളും
ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇമോജികൾ തുലഞ്ഞു പോകട്ടെ. അവ എല്ലാം
മാറ്റിമറിക്കുന്നു, ഇല്ലേ?

‘ആകട്ടെ. പക്ഷേ, നീ നിന്റെ കുട്ടികൾ
രഘുവിനെപ്പോലെയായിരിക്കാൻ അഗ്രഹിക്കുന്നില്ല, ഉവ്വാ?
കറുകുത്ത, വൃത്തികെട്ട കുട്ടികൾ.’

‘മിണ്ടാതിരിക്ക്, വംശീയവിരോധി ക്യാപ്റ്റൻ!

‘അപ്പോൾ, ഒരു കശ്മീരി ജനിതകനികേഷപം സൂക്ഷിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യാമല്ലോ.’

‘എത്ര പെഗ്ഗു കഴിച്ചു, ഫയസ്?’

‘നേരുപറഞ്ഞാൽ ഒന്നും കഴിച്ചിട്ടില്ല.’

‘ശുഭരാത്രി. അടുത്ത തവണ നമ്മൾ കാണുമ്പോൾ ആ പ്രോഗാ ന്യൂസ് കിറ്റുകൾ കൊണ്ടുവരണം.’

‘നിൽക്ക്...’

‘ശുഭരാത്രി.’

ആ ചാറ്റ് അതിനുശേഷം അവസാനിച്ചു.

ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ ശുചിമുറിയിലെ കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി. തീർച്ചയായും ഞാൻ കറുത്ത തൊലിയുള്ളവനാണ്, ഫയസ് എന്റെ ഭാവിസന്താനങ്ങളെ പറ്റി പറഞ്ഞതു പോലെ ‘കറുകുത്തവൻ’. ‘കറുകുത്ത, വൃത്തികെട്ട കുട്ടികൾ.’ എന്നാണയാൾ പറഞ്ഞത്. നല്ല തമാശ, അല്ലേ? എനിക്കറിയില്ല, അത് തമാശയായി എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. പക്ഷേ, സാറയ്ക്കങ്ങനെ തോന്നി.

ഇങ്ങനെയാണോ ഒരു ഭൂലോകത്തോൽവിയുടെ രൂപം? ഐഐടിയിലെ പയ്യന്മാർ പണ്ട് ‘ചുട്ടിയ’ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച ഉദാഹരണമാണോ ഞാൻ? എന്റെ കാമുകി ഒരേ സമയത്ത് ഒരു പട്ടാളക്കാരനുമായി ഒളിസേവ നടത്തുന്നു, മുൻകരുതലുകളെടുക്കാതെ, ചിലപ്പോൾ അയാൾ അവളെ ഗർഭിണിയാക്കിയിട്ടുണ്ടാകാം. എന്റെ കുട്ടികൾ കറുകുത്ത, വൃത്തികെട്ട കുട്ടികളാകുമെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ഡിജിറ്റൽ, ഇമോജി രൂപത്തിലാണെങ്കിലും ഉന്മത്തയായി പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

‘ഞാനെന്താണ് ഇക്കാര്യത്തിൽ ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്?’
കണ്ണാടിയിലെ മനുഷ്യനോട് ഞാൻ ചോദിച്ചു. ഒരു കുന്തവുമില്ല.
നേരുപറഞ്ഞാൽ എനിക്ക് പേടിയാണ്. സാറ ഉണരുകയും
ഞാനവളുടെ ഫോൺ പരിശോധിച്ചത് കണ്ടുപിടിക്കുകയും
ചെയ്യുമോയെന്ന് ഞാൻ പേടിക്കുന്നു. അവളുടെ വഞ്ചനയെ
കുറിച്ച് നേരിട്ടു ചോദിച്ചാൽ എന്തു സംഭവിക്കും? അവൾ
ഞാനുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ നിന്ന്, പ്രതിഷേധിച്ച്
ഇറങ്ങിപ്പോയാലോ? എന്നെപ്പോലൊരു തോൽവിക്ക്
സാറയെപ്പോലൊരു പെൺകുട്ടിയെ ഇനിയെന്നെങ്കിലും കിട്ടുമോ?
അവളോട് ദേഷ്യം തോന്നുന്നതിനേക്കാൾ അവൾ നഷ്ടപ്പെടുമോ
എന്ന പേടിയിലാണിപ്പോഴും ഞാൻ, അവൾ ഇത്രയെല്ലാം
ചെയ്തിട്ടും. പാഠപുസ്തകത്തിലെ ഭൂലോകതോൽവിയുടെ
നിർവ്വചനം, അല്ലേ?’

ഞാൻ കിടപ്പുമുറിയിലേക്ക് തിരിച്ചുപോയി. സാറയുടെ
മേശപ്പുറത്ത് അവളുടെ ഫോൺ ഞാൻ തിരികെ വെച്ചു.
ഗാഡ്നിദ്രയിലായ സാറ കിടന്നിടത്തു നിന്നും അനങ്ങിയിട്ടില്ല.

ഞാൻ കിടക്കയിൽ കിടക്കുകയും ഭിത്തിയിലെ
ഘടികാരത്തിലേക്ക് തുറിച്ചു നോക്കുകയും ചെയ്തു.
സാറയെയും ഫയസിനെയും കുറിച്ച്, ഫയസിനെയും സാറയെയും
കുറിച്ച് ആ രാത്രി മുഴുവൻ ഞാൻ ചിന്തിച്ചു.

‘ചൂടുള്ള ഇഡ്ഡലിയും കാപ്പിയും’ സാറ പറഞ്ഞു. ‘നീ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന
അതേ മട്ടിൽ.’

‘നീ എഴുന്നേൽക്കേണ്ടതില്ലായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ
ഫിൽട്ടർ കാപ്പി മൊത്തിക്കുടിച്ചു. ഏതാണ്ട് എന്റെ അമ്മയുടെ
അത്ര തന്നെ നന്നായി അതുണ്ടാക്കാൻ ഇപ്പോൾ സാറയും
പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘ഇന്നലെ രാത്രിയെക്കുറിച്ച് ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നു,’ സാറ പറഞ്ഞു.
‘ഞാനല്ല മനുഷ്യശരത്തിലായിരുന്നു.’

‘എന്തിന്?’

‘ഞാൻ പറയാൻ തുടങ്ങിയതാണ്. ഇത്തവണ അതല്ല
വൈകിയിട്ടുണ്ട്.’

തീർച്ചയായും, പൊന്നേ, അതെനിക്കറിയാം, ഞാനതു
പറയാനാഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും പറഞ്ഞില്ല.

‘ഓ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘എന്തെങ്കിലും സാധ്യതയുണ്ടെന്നു
തോന്നുന്നുണ്ടോ?’

‘കഴിഞ്ഞ തവണ നീ ഡൽഹിയിലേക്ക് വന്നപ്പോൾ,’ സാറ
പറഞ്ഞു, ‘ഞാൻ ആർത്തവചക്രത്തിന്റെ ഏതാണ്
പകുതിയിലായിരുന്നു.’

‘പക്ഷേ, ഞാൻ മുൻകരുതലെടുത്തിരുന്നു. ഞാനെല്ലായ്പ്പോഴും
മുൻകരുതലെടുക്കാറുണ്ട്.’

‘എങ്കിൽ, പിന്നെന്താണ്? അതൊരു ഹോർമോൺ
അസന്തുലിതാവസ്ഥയല്ലേങ്കിൽ മറ്റൊരു സാധ്യതയുമില്ല.’

നീ ഒരു പട്ടാളക്കാരന്റെ തോക്കിനെ ഭാഗിക്കുകയാണെങ്കിലോ,
ഞാൻ ചോദിക്കാൻ തുനിഞ്ഞു. പകരം ഞാൻ ഒരു ഇസ്ലാമി
കുടിച്ചു.

‘നമ്മളെന്തു ചെയ്യണം? എനിക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന
വല്ലതുമുണ്ടോ?’

‘ഞാനത് കണ്ടുപിടിച്ചു കൊള്ളാം. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളറിയണമെന്നു
മാത്രം എനിക്കു തോന്നി,’ എന്റെ കാപ്പി ടംബ്ലർ വീണ്ടും നിറച്ചിട്ട്
സാറ പറഞ്ഞു.

‘നിനക്ക് എന്തെങ്കിലും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അറിയിക്കൂ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും.’

ഞാൻ ഓഫീസിലേക്ക് പോകാൻ എഴുന്നേറ്റു.

‘രഘു,’ അവൾ പുറകിൽനിന്ന് വിളിച്ചു. അവൾ കുറ്റം സമ്മതിക്കാൻ പോകുകയാണോ? പിരിമുറുക്കത്തോടെ ഞാൻ ശങ്കിച്ചു.

‘എന്താണ്?’ ഞാനവളുടെ നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു.

‘നമ്മൾ അടുത്ത പടി കൂടി മുന്നോട്ടു പോയി കുടുംബമായി ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങണമെന്ന് നീ എപ്പോഴും പറയാറില്ലേ?’

‘ഉവ്വ്.’

‘നമുക്ക് വിവാഹനിശ്ചയം നടത്താം. ഞാനതിന് തയ്യാറാണ്,’ സാറ പറഞ്ഞു. അവൾ പുഞ്ചിരിക്കുകയും എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്തു.

തീർച്ചയായും നീ തയ്യാറാണ്, പൊന്നേ, തീർച്ചയായും നീ തയ്യാറാണ്, ഞാൻ വിചാരിച്ചു. എന്നിട്ട് ഞാനവളെ തിരിച്ചു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

തന്റെ ഒരേയൊരു മകളുടെ വിവാഹനിശ്ചയത്തിന് സഫർ ലോൺ ഒരാറ്റ ആർഭാടം പോലും വേണ്ടെന്നുവെച്ചില്ല. മുഴുവൻ വീടും അയാൾ പൂക്കൾ കൊണ്ടും ദീപങ്ങൾ കൊണ്ടും അലങ്കരിച്ചു. എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ ഹൈദരാബാദിൽ നിന്ന് ഒരു ഡസൻ ബന്ധുക്കളോടൊത്ത് വന്നിരുന്നു. സാറ ഒരു മുസ്ലീമാണെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ ഒരക്ഷരംപോലും മിണ്ടിയില്ല. അവരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മകനോട് പറ്റില്ലെന്ന് പറയാൻ

അവർക്കെങ്ങനെ കഴിയും? ഞാൻ നേടണമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിച്ചതെല്ലാം ഞാൻ നേടിയില്ലേ? സാറയുടെ ലോലമായ വിരലിലേക്ക് ഞാൻ മൂന്നു കാരറ്റിന്റെ സോളിറ്റയർ മോതിരം തെന്നിയിറക്കി. പച്ച നിറമുള്ള ലെഹങ്കയിൽ അവൾക്ക് അഭൗമസൗന്ദര്യം തോന്നി. അവൾ എന്റെ കറുകറുത്തു വികൃതമായ വിരലിലും ഒരു മോതിരമണിയിച്ചു.

‘നിക്കാഹ് എന്നാണ്?’ സാറയുടെ അമ്മായിമാരിലൊരാൾ സഫ്ദറിനോട് ചോദിച്ചു.

‘അത് അവർ തീരുമാനിക്കട്ടെ,’ അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഉത്തരം കണ്ടെത്താനെന്നതു പോലെ സാറ എന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി. അവൾക്കെതിന് കഴിയില്ല. എന്റെ മനസ്സിനുള്ളിലൂടെ കടന്നു പോകുന്നതെന്താണെന്ന് അവൾക്കറിയില്ല. ഇതാണ് ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നത്: സാറ, നീ എന്തിനാണ് ഞാനുമായി വിവാഹനിശ്ചയം നടത്തിയത്? നീ ഗർഭിണിയാണെങ്കിൽ എന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാനും ഫയസിന്റെ കുട്ടിയെ വളർത്താനുമാണോ? അതാണോ നിന്റെ വിചാരം? അതെന്നെ എന്താക്കി മാറ്റും? വ്യഭിചാരിണിയുടെ ഭർത്താവോ?

‘സാറ പറയുന്നതു പോലെ, അങ്കിൾ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘അങ്കിളല്ല, അബ്ബ,’ സാറയുടെ അമ്മായിമാരിലൊരാൾ എന്നെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ തലയാട്ടുകയും പുഞ്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ മതം മാറും. അവൾക്കു ഞാൻ ഓഹരികളുടെ പകുതി കൊടുക്കും. ഞാൻ രാവും പകലും കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിക്കും. ഞാൻ സാറയുടെ അച്ഛനെ ‘അബ്ബ’ എന്നു വിളിക്കും. സാറയെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ഞാനിതെല്ലാം ചെയ്യും. പകരം അവളെന്തു ചെയ്യും? ഒരു ജാരസന്തതിയെ വളർത്താൻ എന്നെ ഏൽപ്പിക്കുകയോ?

‘അടുത്ത മാസം?’ സാറ ചോദിച്ചു. ഞാനവളെ അമ്പരപ്പോടെ നോക്കി.

‘നേരായും?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ‘ഇത്രയും വേഗത്തിലോ?’

‘അല്ലെങ്കിൽ കഴിയാവുന്നത്ര നേരത്തെ. എനിക്കിതെല്ലാം പുറകിലുപേക്ഷിക്കണം. എനിക്ക് ഇന്ത്യ മടുത്തു. സർവ്വസനയെയും ഈ ബന്ധുക്കളെയും ബഹളത്തെയും മലിനീകരണത്തെയും സഹിക്കാനാകുന്നില്ല.’

‘ശരി,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

എന്റെ മനസ്സ് മമിക്കപ്പെട്ടു കൊണ്ടേയിരുന്നു. ഞാൻ അവളിൽനിന്ന് പിരിഞ്ഞാൽ, അവൾ ഓഹരിവിഹിതം തിരിച്ചു തന്നില്ലെങ്കിൽ എന്തു സംഭവിക്കും? ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അവൾക്ക് അതിനു മേലെ അധികാരമുണ്ട്. നാശം, അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഞാനെന്നു ചെയ്യും?

‘നമുക്കെല്ലാം പുതുതായി തുടങ്ങാം,’ സാറ എന്റെ ചെവിയിൽ പറഞ്ഞു.

‘അതെ, വേഗം ഇതെല്ലാം അവസാനിക്കും,’ ഞാൻ അവളുടെ കയ്യിൽ തലോടി.

അധ്യായം 33

സഫ്ദർ അങ്ങേയറ്റം അമ്പരന്ന് രഘുവിനെയും ഫയസിനെയും നോക്കി. രഘു വെള്ളം കുടിക്കാനായി കഥ പറച്ചിൽ നിർത്തിവെച്ചപ്പോൾ ഞാനും സൗരഭും കാത്തിരുന്നു. അവൻ ഒരൊറ്റ മോന്തിന് ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളം കുടിച്ചു തീർക്കുകയും വീണ്ടും സംസാരിക്കാൻ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘നിങ്ങളെല്ലാം ഇപ്പോൾ വികാരാധീനരാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ, യുക്തിഭദ്രമായും എന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ, എനിക്ക് മുമ്പിൽ വേറെ വഴികളില്ലായിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാകും.’

എല്ലാവരും ഞെട്ടലോടെ രഘുവിനെ നോക്കി. അവൻ തുടർന്നു.

‘എന്റെ മുമ്പിലുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ഇതായിരുന്നു. ഒന്ന്, ഒരു ജാതസന്തതിയെ വളർത്തുന്ന മണ്ടനാകുക. രണ്ട്, അവളുമായി പിരിയുകയും അവളെ നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെ വേദന സഹിക്കുകയും ചെയ്യുക. അവളപ്പോൾ എന്റെ കമ്പനിയുടെ പകുതിയുമായി കാമുകന്റെ പുറകേ പോകും. രണ്ടു തരത്തിലായാലും ഞാൻ തുലഞ്ഞുപോകും.’

എന്തോ പറയാനെന്നതു പോലെ ഫയസ് മുരടനക്കിയെങ്കിലും രഘു സംസാരം തുടർന്നു.

‘അങ്ങനെയാണ് എന്റെ മുമ്പിലുള്ള ഏക തിരഞ്ഞെടുപ്പ് മൂന്നാമത്തേതായി മാറിയത്-സാറയെ ഇല്ലാതാക്കുക. അതു മിടുക്കോടെ ചെയ്താൽ ഞാനൊരിക്കലും പിടിക്കപ്പെടില്ല. എനിക്കവളെ നഷ്ടപ്പെടുമെന്നതു നേരു തന്നെ. പക്ഷേ, അവളെ എനിക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ. സാറയ്ക്ക് ശിക്ഷ ലഭിക്കും. ഫയസ് മനുഷ്യശമനുഭവിക്കും. എനിക്ക് എന്റെ കമ്പനി തിരികെക്കിട്ടുകയും ചെയ്യും. പദ്ധതി വിജയിച്ചാൽ, ആ മണ്ടൻ കേശവ് കളത്തിലിറങ്ങുകയും എന്നെ കൂടുതൽ

സുരക്ഷിതനാക്കാൻ മാത്രം ആശയക്കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും. നാശം, അവൻ ഫയസിനെ ജയിലാക്കുമായിരുന്നു. മധുരമുള്ള പ്രതികാരം! അത് ഏതാണ്ടു വിജയിച്ചതുമായിരുന്നു, പക്ഷേ...

‘പക്ഷേ, ഞാൻ നിന്നെ പിടിച്ചു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘കഴിഞ്ഞ രാത്രി, ഞാൻ ഡൽഹിയിലിറങ്ങിയപ്പോൾ റാണ ഹൈദരാബാദ് വിമാനത്താവളത്തിലെ സിസിടിവി ദൃശ്യങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞു. കയ്യിൽ പ്ലാസ്റ്ററും മുതുകിൽ സഞ്ചിയുമായി നിന്റെ രൂപസാദൃശ്യമുള്ള ഒരാളെ നിമിഷങ്ങൾ കൊണ്ട് അവർ ആ ദൃശ്യങ്ങൾക്കിടയിൽ കണ്ടെത്തി.’

‘മികച്ച പ്രകടനം, ഞാനത് പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഞാൻ കയ്യടിക്കുകയും ചെയ്തു. വേറെ നിനക്കെന്താണു വേണ്ടത്? നൊബേൽ പുരസ്കാരമോ?’ നീരസത്തോടെ രഘു ചോദിച്ചു.

‘അവൾ ഗർഭിണിയായിരുന്നില്ല,’ മേശയിൽ കണ്ണുനീക്കൊണ്ട് ഉറച്ച ശബ്ദത്തിൽ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

എല്ലാവരും ഫയസിന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’ രഘു ചോദിച്ചു.

‘അല്ല. അതൊരു യഥാർത്ഥ പേടിയായിരുന്നെങ്കിലും അവൾ ഗർഭിണിയായിരുന്നില്ല. എന്റെ കുട്ടിയെ നിങ്ങളെ ഏല്പിക്കാനുമല്ല അവൾ നിങ്ങളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്.’

ഫയസ് കൈകൾ കൊണ്ടു മുഖം മറച്ച് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

‘ഞങ്ങൾ അടുപ്പത്തിലായത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?’ കരഞ്ഞു കൊണ്ട് ഫയസ് ചോദിച്ചു.

അയാൾ ഫോണെടുത്ത് സാറയുടെയും യന്ത്രത്തോക്കു പിടിച്ച സിക്കന്ററിന്റെയും സെൽഫി ഞങ്ങളെ കാണിച്ചു.

‘ഇത് നമ്മൾ സാറയുടെ പാക്കിസ്ഥാൻ ഫോണിൽ കണ്ട അതേ ചിത്രമാണ്,’ സൗരഭ് എന്നോട് പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

‘സാറ ഈ ചിത്രവുമായി എന്തുയടുത്തേക്കു വന്നു,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘എന്തിന്?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘സിക്കന്ദറിനെ മാറ്റിയെടുക്കാനും ഭീകരവാദപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്ന് പിന്തിരിപ്പിക്കാനും സാറ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, അവനതു കേട്ടില്ല. ഓൾഡ് ഡൽഹിയിലെ ഒരു ഹോട്ടൽമുറിയിൽ സിക്കന്ദർ തോക്കുകൾ കൂട്ടിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് താൻ കണ്ടെത്തിയതായി സാറ എന്നോടു പറഞ്ഞു. തലസ്ഥാനത്ത് ഭീകരാക്രമണം നടത്താനായിരുന്നു പദ്ധതി.’

‘അവളെങ്ങനെ അതു കണ്ടെത്തി?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അവൾ സിക്കന്ദറിന്റെ വിശ്വാസം നേടിയെടുത്തു. അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള അവളുടെ അഭിപ്രായം മാറിയെന്ന് സിക്കന്ദറിനെ വിശ്വസിപ്പിച്ചു. തലസ്ഥാനത്തെ ആക്രമിക്കാനുള്ള വൻപദ്ധതിയെക്കുറിച്ച് അവൻ അവളോടു പറഞ്ഞു. അവളും അതിനെ പിന്തുണച്ചു. അവൻ അവളെ സംഭരണസ്ഥലത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അവിടെവെച്ചാണ് ഈ ചിത്രമെടുത്തത്.’

‘അതു തന്നെയാണ് എനിക്കും ആ ചിത്രത്തെ കുറിച്ച് തോന്നിയത്. സാറ ഒരു കാരണമുള്ളതു കൊണ്ടാണ് ചിരിക്കുന്നത്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്നിട്ടെന്തു സംഭവിച്ചു?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘ഞാനത് അധികൃതരെ അറിയിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ സാറയ്ക്കൊരു നിബന്ധനയുണ്ടായിരുന്നു. ഭീകരാക്രമണ പദ്ധതി പരാജയപ്പെടുത്തണം, പക്ഷേ സിക്കന്ദറിനെ ഒഴിവാക്കണം,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങളെന്തു ചെയ്തു?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘എന്റെ ആദ്യത്തെ തെറ്റ് അതാണ്, അതു ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും ഞാൻ സാറയുമായി പ്രണയത്തിലകപ്പെട്ടിരുന്നു,’ കണ്ണുകൾ ഉയർത്താതെ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘പ്രണയം, അസംബന്ധം! നീ സൽമയെക്കുറിച്ചാലോചിച്ചില്ലേ? കുട്ടികൾ?’ സഫ്ദർ ചോദിച്ചു.

‘എനിക്കറിയില്ല. സൽമ വരുന്നതിനു മുമ്പേ ഞാൻ സാറയെ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, അവളപ്പോൾ കേശവുമായി പ്രണയത്തിലായിരുന്നു. എന്നെയവൾ ശ്രദ്ധിച്ചതു പോലുമില്ല. എളുപ്പം വഴങ്ങുന്ന അവസ്ഥയിലായപ്പോഴാണ് എനിക്കവളെ കിട്ടിയത്.’

‘എളുപ്പം വഴങ്ങുന്ന അവസ്ഥയോ?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘രണ്ടുപേരും പിരിഞ്ഞെങ്കിലും നിങ്ങൾ മദ്യപിച്ച് അവളെ വിളിക്കാറുണ്ടല്ലോ. ദയനീയമായിരുന്നു അപ്പോഴത്തെ അവളുടെ അവസ്ഥ. അതിനിടെ അവൾ സ്ഥായിയായ തിരഞ്ഞെടുപ്പെന്ന നിലയിൽ രഘുവിനെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. അതാണ് തനിക്കു വേണ്ടതെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ, ഇടക്കിടെ, പ്രത്യേകിച്ചും നിങ്ങൾ വിളിച്ചതിനുശേഷം, അവൾ നിങ്ങളുടെ കൂടെ ആസ്വദിച്ചിരുന്ന ഉന്മാദം കൊതിച്ചു. ഞാനവൾക്ക് അതാണു നൽകിയത്. ആ കാലയളവിലെങ്കിലും ഞാനവളെ നേടുകയും ചെയ്തു.’

‘നീ ചെയ്തത് ലജ്ജാകരമാണ്,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

ഫയസ് മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

‘സിക്കന്ദറിനെയും തോക്കുകളെയും കുറിച്ച് പറഞ്ഞതു തുടരു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ എന്റെ യൂണിറ്റിലെ അഞ്ചു പേരുമായി രാത്രിയിൽ അവിടേക്കുപോയി. തോക്കുസംഭരണസ്ഥലത്ത് കാവൽ നിന്നിരുന്ന രണ്ടുപേരെ ഞങ്ങൾ വെടിവെച്ചിട്ടു. പക്ഷേ, സിക്കന്റിനെ പോകാൻ അനുവദിച്ചു,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘പിന്നീടേന്തു സംഭവിച്ചു?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അവൻ തോക്കുകളും വെടിക്കോപ്പുകളും പൊലീസിനു കൈമാറി. അവർ സന്തോഷത്തോടെ അതേറ്റുതു. പിറ്റേന്ന്, ആയുധവേട്ടയെന്ന പേരിൽ ഒരു ചെറിയ വാർത്ത പത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.’

‘നിയമവിരുദ്ധമെങ്കിലും ഇത്തരം സാഹസിക പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്ന നിങ്ങളെ അവൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതിൽ അത്ഭുതമില്ല,’ ഫയസിനെ നോക്കാതെ രഘു പറഞ്ഞു.

‘അവളെ പരിഗണിച്ചതു കൊണ്ടും നഷ്ടപ്പെട്ട കരുതലും അഭിനിവേശവും തിരിച്ചു നൽകിയതു കൊണ്ടുമാണ് അവളെന്ന ഇഷ്ടപ്പെട്ടത്,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘നിങ്ങൾ വിവാഹിതനായിരിക്കുമ്പോൾ!’ രഘു പറഞ്ഞു.

ഫയസ് പ്രതികരിച്ചില്ല.

‘വേറെന്തെങ്കിലും, ഫയസ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഞാൻ പണവും വാങ്ങി, അതാണെന്റെ രണ്ടാമത്തെ തെറ്റ്,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു. കുറ്റമേറ്റു പറയുന്നത് ദുഷ്കരമാണെന്നതു പോലെ അയാൾ കണ്ണുകൾ ഇറുക്കിയിടച്ചു.

‘സിക്കന്റർ എനിക്ക് ഒരു സമ്മാനം അയച്ചു തന്നു. സ്വർണ്ണ ബിസ്ക്കറ്റുകൾ! ഞാനത് സൂക്ഷിച്ചു. പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് അത്ര ശമ്പളമൊന്നുമില്ല. വിവാഹമോചനം നടന്നാൽ ഉള്ളതിൽ പാതി സൽമക്ക് നൽകേണ്ടിയും വരും. സിക്കന്റർ തന്ന സ്വർണ്ണം

സാറയ്ക്കും എനിക്കും ഒരു നല്ല ജീവിതം തരും എന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചു.

‘വഞ്ചകൻ! എന്റെ കുടുംബത്തോടു മാത്രമല്ല, ഈ രാജ്യത്തിനോടും,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘ഞാനൊരു വഞ്ചകനല്ല,’ ഫയസ് അലറി. ‘ഞാൻ രാജ്യത്തെ വലിയ ഒരു ഭീകരാക്രമണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിച്ചു. ഞാൻ സൽമയെ ഉപേക്ഷിച്ച് സാറയെ വിവാഹം കഴിക്കുമായിരുന്നു. ഞാൻ ശരിയായ കാര്യമാണു ചെയ്തത്,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു. അയാളുടെ ഉടൽ ആടിയുലഞ്ഞു. ‘എനിക്കെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടു.’

‘നിങ്ങൾ സഹതാപം പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല,’ സഫ്ദർ പറഞ്ഞു.

‘ഞാൻ പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഞാൻ സ്വർണ്ണബിസ്ക്കറ്റുകൾ പൊലീസിനെ ഏൽപ്പിക്കാം,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

സൗരഭ് അവന്റെ സഞ്ചിയിൽനിന്ന് തിളങ്ങുന്ന സ്വർണ്ണബിസ്ക്കറ്റുകളുള്ള പ്ലാസ്റ്റിക് കുപ്പി പുറത്തെടുത്തു.

‘ഇതാണോ നിങ്ങളുദ്ദേശിച്ചത്?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘ഇത്...’ ഫയസിന്റെ കൗതുകമുഖത്ത് മാതളനാരങ്ങയുടെ ചുവപ്പു നിറം പടർന്നു.

‘അതൊരു വലിയ കഥയാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘നിങ്ങൾ സ്വർണ്ണബിസ്ക്കറ്റുകൾ ആരെയും ഏൽപ്പിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. അതെല്ലാം നിങ്ങളുടെ പട്ടാളമേലധികാരികൾക്ക് കിട്ടുമെന്ന് ഞങ്ങൾ ഉറപ്പു വരുത്താം.’

‘പക്ഷേ-’ ഫയസ് പറയാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും രഘു തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘നിങ്ങൾ അവളെ ഉപയോഗിച്ചു. സിക്കന്ദറിന്റെ കാര്യത്തിൽ അവൾ ബലഹീനയാണെന്ന് അറിഞ്ഞു കൊണ്ട് നിങ്ങളവളെ

ഉപയോഗിച്ചു,' രഘു പറഞ്ഞു.

‘ഇല്ല, സാറയും ഞാനും നേരായും പ്രണയത്തിലായിരുന്നു.’

‘സാറ എന്നെയാണ് സ്നേഹിച്ചത്,’ രഘു പറഞ്ഞു. ‘നിങ്ങളെയല്ല.’

‘അവൾക്കു വേണ്ടി ചിലവഴിക്കാൻ നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ സമയമില്ലായിരുന്നു. കമ്പനി അവൾക്കു വേണ്ടിയാണ് പടുത്തുയർത്തിയതെന്ന് നിങ്ങൾ പറയുന്നു. പക്ഷേ, അവൾക്കുവേണ്ടി നിങ്ങളൊരിക്കലും സമയം മാറ്റിവെച്ചില്ല,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘കമ്പനി മാത്രമാണ് എനിക്കൊക്കെയുള്ളത്. അത് ഞങ്ങൾക്കുള്ളതായിരുന്നു. അവളത് മനസ്സിലാക്കണമായിരുന്നു...’ രഘുവിന്റെ ശബ്ദം വലിഞ്ഞു മുറുകി.

‘അവളത് മനസ്സിലാക്കി. ഞങ്ങൾ ചെയ്തതിനെക്കുറിച്ചോർത്ത് അവൾ പശ്ചാത്തപിക്കുകയും ചെയ്തു,’ ഫയസ് പറഞ്ഞു.

‘അവൾ ഞങ്ങളുടെ ബന്ധം അവസാനിപ്പിച്ചു. ഞാൻ ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്ന് അവൾ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അവൾ എല്ലാത്തിൽനിന്നും പുറത്തു കടക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. നിങ്ങളോടൊത്ത് പുതിയ തുടക്കം കുറിക്കാനും.’

‘പക്ഷേ, നിങ്ങൾക്കിടയിൽ തെറ്റായ ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു!’

‘അതൊരു തെറ്റായിരുന്നു, സമ്മതിച്ചു. പക്ഷേ, ആരുമതിന് ആളുകളെ കൊലപ്പെടുത്താറില്ല.’

‘അതെങ്ങനെയാണ് അനുഭവപ്പെടുക എന്നതിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്കൊന്നുമറിയില്ല-’ സൈറണിന്റെ ശബ്ദം രഘുവിന്റെ സംസാരം തടസ്സപ്പെടുത്തി.

‘അത് ഇൻസ്പെക്ടർ റാണയും സംഘവുമായിരിക്കും,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നീ കാര്യമായി പറഞ്ഞതാണോ?’ രഘു ചോദിച്ചു.

ഞാൻ തോളു വെട്ടിച്ചു.

‘നീ കുറ്റം ചെയ്തു. അതിന് പിഴയൊടുക്കിയേ മതിയാകൂ.’

രഘു എന്നെയും സൗരഭിനെയും നോക്കി.

‘നിങ്ങൾക്ക് ജീവിതത്തിൽ സമ്പാദിക്കാനാകുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പണം ഞാൻ തന്നാലോ?’ രഘു ചോദിച്ചു.

‘എന്ത്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ഫയസിനെ കൊണ്ടു പോകാൻ പൊലീസുകാരോട് പറഞ്ഞാൽ മാത്രം മതി. ഇയാളൊരു ചതിയനാണ്. ഇയാൾ ജയിലിൽ കിടന്ന് നരകിക്കട്ടെ.’

ഫയസ് നെറ്റി ചുളിച്ചുകൊണ്ട് എഴുന്നേറ്റു നിന്നു.

‘പത്തു ദശലക്ഷം ഡോളർ. അഞ്ച് നിന്റെ സുഹൃത്തിനും, വാക്കുറപ്പിച്ചാലോ?’ ഗൗരവത്തോടെ രഘു എന്നോടു ചോദിച്ചു.

ഞാൻ രഘുവിന്റെ അടുത്തേക്കു ചെന്ന് അവന്റെ കോളറിൽ പിടുത്തമിട്ടു.

‘അവളെന്നെ വിട്ടുപോയി. നിന്നെപ്പോലെ വൃത്തികെട്ട ഒരുവനു വേണ്ടി! കൊടിച്ചിപ്പട്ടിയുടെ മകൻ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

രണ്ടു പൊലീസുകാരോടൊപ്പം ഇൻസ്പെക്ടർ റാണ മുറിയിലേക്ക് കടന്നു വന്നു.

‘എന്താണിവിടെ നടക്കുന്നത്?’ റാണ ചോദിച്ചു.

‘ഇൻസ്പെക്ടർ സാഹിബ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘കാവൽക്കാരനുപകരം ഒരു ശതകോടീശ്വരനെ മാറ്റിയെടുക്കേണ്ട നേരമായി!’

ഞാൻ പൊലീസ് ജീപ്പിൽനിന്ന് പുറകിലുള്ള വാനിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

‘വേവലാതിപ്പെടേണ്ടതില്ല. അയാൾക്ക് ഓടിപ്പോകാനാകില്ല. അത് സിനിമകളിൽ മാത്രമാണ് സംഭവിക്കുന്നത്,’ റാണ പറഞ്ഞു.

ഞാനും സൗരഭും ഹുവാസ് ഖാസ് പൊലീസ് സ്റ്റേഷനു നേരെ നീങ്ങുന്ന റാണയുടെ ജിപ്സിയിലാണ്. മുന്വിലിരിക്കുന്ന റാണയുടെ മുഖത്ത് സ്ഥിരമായ ചിരിയുണ്ട്.

‘കേശവ്,’ റാണ പറഞ്ഞു.

‘സാർ.’

‘നിങ്ങൾ കൊള്ളാമല്ലോ. നിങ്ങളൊരിക്കലും പരാജയം സമ്മതിച്ചില്ല. വളരെ നല്ല നേട്ടം തന്നെ.’

‘നന്ദി, സാർ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. സൗരഭും ഞാനും പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘വലിയ വാഹനത്തിരക്കൊന്നുമില്ല. അപ്പം കൂടി വേഗതയിൽ വണ്ടിയോടിക്കാം,’ കാളവണ്ടിയുടെ വേഗതയിൽ ജിപ്സിയോടിക്കുന്ന ഡ്രൈവറോട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘കുഴപ്പമില്ല. ഞാൻ പതിയെ പോയാൽ മതിയെന്നു പറഞ്ഞതാണ്,’ റാണ പറഞ്ഞു.

‘എന്തിന്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

വാഹനത്തിന്റെ മുൻവശത്തെ കണ്ണാടിയിലൂടെ റാണ ഞങ്ങളെ നോക്കി കണ്ണിറുക്കി.

‘മാധ്യമങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചേരാൻ ആവശ്യത്തിന് സമയം കിട്ടണമല്ലോ,’ റാണ പറഞ്ഞു.

‘തീർച്ചയായും,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ റാണയായിരിക്കും ഡൽഹിയിലെ പൊലീസുകാർക്കിടയിലെ താരം! കാവൽക്കാരനെ തുറന്നുവിട്ട് ശതകോടിശ്വരനെ തുറുങ്കിലടക്കാൻ വേറേത് ഇൻസ്പെക്ടർക്ക് ചങ്കുറ്റമുണ്ടാകും?

‘ഞാൻ ഇരട്ട ഉദ്യോഗക്കയറ്റം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്,’ റാണ പറഞ്ഞു.

‘മൂന്നെണ്ണം കിട്ടില്ലേ?’ സൗരഭ് ചോദിച്ചു.

‘എന്ത്?’ റാണ ചോദിച്ചു. അതിലെ പരിഹാസം പിടികിട്ടുന്നതിനു മുമ്പ് അയാളുടെ ഫോൺ മുഴങ്ങി. പൊലീസിലെ പൊതുസമ്പർക്ക വകുപ്പ് ഡൽഹിയിലെ മുഴുവൻ മാധ്യമങ്ങളും സ്റ്റേഷനിലേക്ക് യാത്ര തിരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അയാൾക്ക് ഉറപ്പു കൊടുക്കാൻ വിളിച്ചതായിരുന്നു.

റാണ ഫോണിൽ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ജാലകത്തിലൂടെ മുഴു ചന്ദ്രനിൽ ഉറ്റുനോക്കി.

‘ഭായ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്താണ്?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അഭിനന്ദനങ്ങൾ.’

‘ഉം. നിനക്കും,’ സൗമ്യമായ ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

‘നീ സന്തോഷവാനാണോ?’

‘ഉവ്വ്. ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നുണ്ട്.’

പക്ഷേ, ആ സന്തോഷം നിന്റെ ശബ്ദത്തിലില്ലല്ലോ. ആരാണ് കൊലയാളിയെന്ന് നീ കണ്ടെത്തി!’

‘മറ്റൊന്നു കൂടി ഞാൻ കണ്ടെത്തി.’

‘എന്താണത്?’

‘അവളുടെ അവസാനത്തെ ദിവസം സാറ എനെയോർത്തില്ലെന്ന്. ആ ചാറ്റുകുളാന്നും തന്നെ അവളുടേതല്ലായിരുന്നു. അവൾ അപ്പോഴേക്കും മരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.’

‘അതെ,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു. ‘രഘുവാണതെല്ലാം അയച്ചത്.’

‘അത് കണ്ടുപിടിച്ചില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്നു ഞാനാശിക്കുന്നു.’

ഒരു കണ്ണുനീർത്തുള്ളി എന്റെ കണ്ണിൽനിന്നും അടർന്നു വീണു, ജാലകത്തിനു പുറത്തേക്ക് തലയിട്ട് ഞാനത് മറയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും.

വലിയ ഒച്ചയും ഫ്ളാഷിന്റെ പ്രകാശവും പൊലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ ഞങ്ങളെ എതിരേറ്റു.

‘റാണ സാർ, ഇടത്തേക്കു നോക്കൂ,’ ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫർ പറഞ്ഞു.

‘റാണ സാർ, വലത്തേക്ക്, ദയവായി,’ മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞു.

‘റാണസാർ, എബിപി ന്യൂസ്, ദയവായി ആദ്യത്തെ പ്രസ്താവന ഞങ്ങൾക്ക്,’ ഒരു റിപ്പോർട്ടർ പറഞ്ഞു.

മാധ്യമപ്രവർത്തകരുടെ നിലവിളിയും ക്യാമറയുടെ വെളിച്ചവും നൂറുകണക്കിന് ഫ്ളാഷ് ബൾബുകളും ജിപ്സിയിൽ നിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ ഞങ്ങളെ മൂടിക്കളഞ്ഞു. സ്റ്റേഷന്റെ കവാടത്തിൽവെച്ച് റാണ റിപ്പോർട്ടർമാരിലൊരാളോടു സംസാരിക്കുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു.

‘സാറാ ലോൺ കൊലക്കേസ് ഞങ്ങൾ തെളിയിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതിൽ സന്തോഷമുണ്ട്. സാറാ ലോണിന്റെ പ്രതിശ്രുതവരനും ഹൈദരാബാദിലെ വലിയൊരു സാങ്കേതികവിദ്യാകമ്പനിയുടെ ഉടമയുമായ രഘു വെങ്കടേഷാണ് കൊലയാളി. സമ്പന്നരെ അറസ്റ്റു ചെയ്യാൻ ഡൽഹി പോലീസിന് പേടിയില്ലെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലായിക്കാണുമല്ലോ. രഘു വെങ്കടേഷിനെ അറസ്റ്റു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കാവൽക്കാരനായ ലക്ഷ്മൺ റെഡ്ഡിയെ താമസിയാതെ സ്വതന്ത്രനാക്കും.’

ശ്മശാനത്തിൽ അഞ്ചുമണിക്കെത്താൻ ഞാൻ നാലുമണിക്ക് എഴുന്നേൽക്കേണ്ടിവന്നു; അത്രയും നേരത്തെ ചെന്നാൽ ആരുമെന്നെ കാണില്ലല്ലോ.

ഞാൻ സാരയ്ക്കേറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട വെളുത്ത പനിനീർപ്പൂവ് അവളുടെ ഓർമ്മക്കല്ലിൽവെച്ചു.

‘നിനക്ക് ഞാനെത്ര പ്രിയങ്കരനായിരുന്നുവെന്ന് എനിക്കറിയില്ല. പക്ഷേ, എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നീയെനിക്ക് എല്ലാമായിരുന്നു,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ മുട്ടുകുത്തിയിരുന്നു. ഞാൻ കുനിയുകയും മണ്ണിൽ ശിരസ്സു മുട്ടിക്കുകയും ചെയ്തു.

‘ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിച്ചു, സാറാ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ചിലപ്പോൾ വളരെയധികം! നന്ദി, പ്രണയം എന്താണെന്ന് എനിക്ക് കാട്ടിത്തന്നതിന്. ആരെയും ഏറെ സ്നേഹിക്കരുതെന്ന് എന്നെ പഠിപ്പിച്ചതിനും നന്ദി.’

ഞാൻ പോകാനായി എഴുന്നേറ്റു.

‘വിട, സാറ. പ്രിയപ്പെട്ടവളേ, ഞാൻ നിന്നോടുള്ള പ്രണയം അഴിച്ചു കളയുകയാണ്.’

അധ്യായം 34

മൂന്നു മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം

‘അല്പം കൂടി ഉയരത്തിൽ,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

മരപ്പണിക്കാരനും അയാളുടെ സഹായിയും അറിയിപ്പു പലക സ്ഥാപനത്തിന്റെ മുകളിൽ ആറിഞ്ചുയർത്തി സ്ഥാപിച്ചു. ഞാനത് ഉറക്കെ വായിച്ചു.

‘ഇസ്രയേൽ ഡിറ്റക്ടിവ്സ്.’

സൗരഭാണ് ഞങ്ങളുടെ പുതിയ ഏജൻസിയുടെ പേരു നിർദ്ദേശിച്ചത്. മാളവ്യ നഗറിൽ ഒരു ചെറിയ, നൂറ് ചതുരശ്രമീറ്ററുള്ള മുറി ഞങ്ങൾ വാടയ്ക്കെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ഒരു വെബ്സൈറ്റും സാമൂഹ്യമാധ്യമത്തിൽ അക്കൗണ്ടുകളും ഇസ്രയേൽ ഡിറ്റക്ടിവ്സിനു വേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

‘ഈ പേരിനു പുറകിലുള്ള ന്യായം വീണ്ടുമൊന്നു പറഞ്ഞു തരാമോ?’ ഞങ്ങളുടെ ഏജൻസിയിലെ രണ്ട് മരക്കസേരകളിലൊന്നിൽ ഇരുന്ന് കൊണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘അക്ഷരമാലയിലെ അവസാനത്തെ ലിപിയാണ് ഇസ്രയേൽ. പരമമായ ഒന്ന്. വിവിധവിവിധങ്ങൾക്കു നൽകുന്ന ഇസ്രയേൽ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട സുരക്ഷ അന്തിമമായ ഒന്നാണ്. കേൾക്കാനും സുഖമുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘അതു കൊണ്ടാണോ നീയതിനെ ഇസ്രയേൽ എന്നു വിളിച്ചത്?’ ഒറ്റപ്പുരികമുയർത്തിപ്പിടിച്ച് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘നീയും ഒരു ഡിറ്റക്ടിവ് ആണല്ലോ. കണ്ടു പിടിക്ക,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

ഞാൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

‘അവൾ നിന്നോട് ചെയ്തതോർത്തപ്പോൾ ആദ്യമൊന്നും അവളെ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതേയില്ല. പക്ഷേ, അവൾ എല്ലാറ്റിനുപരി മനുഷ്യഗുണങ്ങളുള്ളവളായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ജീവിതത്തിൽ ഒരു പുതിയ പാതയിലേക്ക് അവളാണ് നമ്മളെ നയിച്ചത്. അവൾ ചെറിയ ശ്രദ്ധാഞ്ജലി അർഹിക്കുന്നുണ്ട്.’

‘നന്ദി,’ ഞാൻ അവന്റെ മുടി സ്നേഹത്തോടെ ചിരിക്കിപ്പരത്തി.

‘അതിരിക്കട്ടെ, മധുരപലഹാരങ്ങളില്ലാതെ നമുക്കെങ്ങനെയാണ് ഒരു സ്ഥാപനം തുടങ്ങാനാകുക? നിൽക്ക്, ഞാൻ ആ പുതിയ മധുരപലഹാരക്കടയിലേക്ക് വിളിക്കാം. അവരുടെ ജിലേബി നീയൊന്നു രുചിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്.’

‘അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് ഇതോടൊപ്പം ഒരു ഡിറ്റക്ടിവ് ഏജൻസിയുമുണ്ടോ?’ സൈബർ സെല്ലിലെ മുതിർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനായ കാൾജോൺസ് എന്നോടു ചോദിച്ചു. ഞാനവരുടെ ഗുഡ്ഗാവിലുള്ള ഓഫീസിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. പുറത്ത് മെട്രോ ട്രാക്കിന്റെ, മലിനീകരണം ചായം പൂശിയ കാഴ്ചയുണ്ട്.

‘അതെ. ഞാനും സുഹൃത്തായ സൗരഭുമാണ് അതു തുടങ്ങിയത്. ഞങ്ങൾ സാറാ ലോൺ കൊലക്കേസിൽ പൊലീസിനെ സഹായിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങളത് മനസ്സിനിണങ്ങിയ തൊഴിലായി ആസ്വദിക്കുന്നുവെന്ന് മാത്രം. അവനും അഭിമുഖത്തിനു വന്നിട്ടുണ്ട്.’

‘ഞങ്ങൾ സാറാ ലോൺ കേസിനെക്കുറിച്ചു കേട്ടു. ആ ഐഎഫ്ഐ പെൺകുട്ടി, അല്ലേ? എന്തായാലും ഞങ്ങളുടേതൊരു സൈബർ സുരക്ഷാസ്ഥാപനമാണ്. കുറ്റാന്വേഷണ വൈദഗ്ദ്ധ്യം ഞങ്ങളെ നിശ്ചയമായും സഹായിക്കും.’

‘ഞങ്ങൾക്ക് ഔപചാരികമായ കുറ്റാന്വേഷണ വൈദഗ്ധ്യങ്ങളൊന്നും തന്നെയില്ല.’

‘അങ്ങനെയെങ്കിൽ, ആ കേസ് തെളിയിക്കാൻ നിങ്ങളെ സഹായിച്ചതെന്താണ്?’

‘ജിജ്ഞാസ നിറഞ്ഞ, തുറന്ന മനസ്സ്. മുൻവിധികൾ പാടില്ല. ഒരിക്കലും പരാജയം സമ്മതിക്കാത്ത മനോഭാവവും.’

‘ആ ഗുണങ്ങൾ നിങ്ങളെ ഏറെ ദൂരം കൊണ്ടു പോകും. കേസിൽ മാത്രമല്ല, ജീവിതത്തിലും,’ കാൾ പറഞ്ഞു.

‘നന്ദി, സാർ. ഞാൻ അതും പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.’

‘എങ്കിലും, നിങ്ങളുടെ ചിന്താരീതി എനിക്കറിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്. ആ കേസ് തെളിയിച്ചതെങ്ങനെയെന്ന് വിശദമായി എന്നോടു പറയൂ.’

‘എന്താണ്?’ ചന്ദൻ ചോദിച്ചു.

ഞങ്ങളയാളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് ചന്ദൻ ക്ലാസസ്റ്റിന്റെ ഓഫീസിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. അയാൾ തലയുയർത്തി നോക്കാതെ കണക്കുകൾ പരിശോധിക്കുന്നുണ്ട്.

‘ഞങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളോടല്ല സംസാരിക്കാനുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എനിക്ക് നേരമില്ല. നിങ്ങളെന്താണിവിടെ ചെയ്യുന്നത്? പോയി പഠിപ്പിക്കൂ.’

‘ഞങ്ങൾ ഈ ജോലി ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ്,’ ഞാൻ പറഞ്ഞു. ‘ഞങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരു ജോലി കിട്ടി. പ്രമുഖമായ സൈബർ സുരക്ഷാ സ്ഥാപനത്തിൽ!’

‘ഞങ്ങൾക്ക് അന്വേഷിക്കാൻ കേസുകളും കിട്ടുന്നുണ്ട്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘എന്ത്?’ മലർക്കെ തുറന്ന വായയോടെ ചന്ദൻ ചോദിച്ചു. വായയിലെ ഗുട്ഖ വെളിയിൽ കാണാമായിരുന്നു.

‘നിങ്ങൾ അറപ്പുള്ളവാക്കുന്നവനാണ്,’ സൗരഭ് എഴുന്നേറ്റു.

‘അവൻ പറഞ്ഞത് കാര്യമാക്കേണ്ടതില്ല,’ ഞാനും എഴുന്നേറ്റു.

‘തീർച്ചയായുമത് കാര്യമാണ്,’ സൗരഭ് പറഞ്ഞു.

‘ശരി, ചിലപ്പോളവൻ അത് കാര്യമായി പറഞ്ഞതാകാം. ഫക്ക് യു, ബൈ,’ - ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾ രാത്രി വൈകിയ നേരത്ത് എന്റെ കിടപ്പുമുറിയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. സൗരഭ് ഫോണിലാണ്. ഞങ്ങൾ ‘സീക്സ് പാക്ക്’ അത്താഴം കഴിച്ചു തീർന്നതേയുള്ളൂ. ആരോഗ്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പേരുണ്ടെങ്കിലും അത് ഞങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആറ് പാക്ക് മാഗി നൂഡിൽസ് പാകം ചെയ്തെടുക്കലാണ്.

സൗരഭ് ഫോണിൽ നിന്ന് തലയുയർത്തി എന്നെ നോക്കി പല്ലിളിച്ചു.

‘എന്താണിത്ര സന്തോഷം?’ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

‘ടിൻഡറിൽ പുതിയ മാച്ച്.’

‘നേരായ ഒന്ന്?’

‘അതെ, സോഫ്റ്റ്വെയർ എഞ്ചിനീയർ. നമ്മൾ ഡിറ്റക്ടീവുകളാണെന്ന കാര്യം അവളേറെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.’

‘നമ്മളോ?’

‘ഞാൻ നിന്നെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.’

‘എന്നിട്ട്?’

“നമ്മൾ ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ഹുവാസ് ഖാസ് വില്ലേജിൽവെച്ച് അവരെ കാണാൻ പോകുകയാണ്. അവൾ ഏറ്റവുമടുത്ത കൂട്ടുകാരിയെയും കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. തയ്യാറാകൂ, ശ്രീമാൻ ഡിറക്ടീവ്.

Table of contents

1. [Noottiyanchaam Muriyile Penkutty - Malayalam Edition](#)